

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

George R. R. Martin: A Clash of Kings

A Bantam Spectra Book, 1999
Copyright © 1999 by George R. R. Martin.
Maps by James Sinclair.
Heraldic crests by Virginia Norey.

Fordította Pétersz Tamás
Hungarian translation © Oberon Bt., Pétersz Tamás

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy sugározni bármely formában vagy módon, a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül; tilos továbbá terjeszteni másféle összefűzésben, borítással és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója

7630 Pécs, Alkotás u. 3.

Telefon: (72) 517-800

www.alexandra.hu

email: online@alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Csatay Richárd

A szöveget szakmailag Stemler Miklós és Varga Péter ellenőrizte

A kiadványt Bocz József tervezte

Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető Bördös Janos ügyvezető igazgató

Megjelent 44,6 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 368 676 8

George R. R. Martin

Királyok csatája

a Tűz és Jég dalának

Második könyve

George R. R. Martin

a Tűz és Jég dalának könyvei:

Trónok harca
Királyok csatája
Kardok vihara

...

PROLÓGUS

Az üstökös vörös csóvája úgy hasította ketté a rózsaszínben és bíborban játszó hajnali égboltot, mintha vérző seb nyílt volna Sárkánykő sziklaormai felett.

A mester a lakosztálya előtti szélfűtta erkélyen álldogált, ahova a hollók érkeztek hosszú repülésük után. Űrülékük bepetyezte a férfi mellett kétoldalt ágaskodó, tizenkét láb magas vízköpöket, egy pokolfajzatot és egy sárkánygyíkot, kettőt abból az ezernyi alakból, amelyek az ősi erőd falain gubbasztottak. Amikor megérkezett Sárkánykőre, a seregnyi torz kőalak eleinte nyugtalanságot keltett benne, ám ahogy múltak az évek, hozzászokott a látványukhoz. Ma már régi barátként üdvözölte őket. Ott álltak most ők hárman, és rossz előérzettel eltelve kémlelték az eget.

A mester nem hitt az előjelekben, de mégis... Bármilyen vén volt is már, Cressen még sohasem látott olyan üstököst, amelynek fénye akár csak feleilyen erős lett volna, sem pedig olyat, amely ebben a színben, vér, lángok és napnyugták e szörnyűséges színében ragyogott volna. Eltűnődött, vajon a vízköpők láttak-e már ehhez foghatót. Ők már hosszú-hosszú idővel őelőtte is itt voltak, s sokáig itt lesznek még a halála után is. Ha azok a könyelvek beszélni tudnának...

Micsoda ostobaság. A pártázatos falnak támaszkodott, ahogy a hullámok haragosan csapkodtak alatta, ujjai alatt érezte a fekete kő durvaságát. *Beszélő vízköpők, jóslatok az égbolton. Öreg és megfáradt ember vagyok már, kelekótya megint, mint egy kisgyermek.* Vajon az egészségével és erejével együtt cserbenhagyta volna a bölcsesség is, egy egész élet kemény munkájának eredménye? Mester volt, Óváros hatalmas Fellegvárában tanult, és ott kapta láncát. Mi lett hát belőle, ha a babonák őt is hatalmukba kerítik, mint egy tudatlan parasztleányt?

És mégis... és mégis... az üstökös most már nappal is lángolt, amíg a kastély mögött fekvő Sárkányhegy forró hasadékaiból gőz szállt fel, tegnap reggel pedig fehér holló érkezett egyenesen a Fellegvárból. Régóta várt üzenetet hozott, amely azonban mégis félelemmel töltötte el azt, aki csak hallotta: hír a nyár végéről. Mind-mind jelek. Túl sok, hogysen tagadhatná. *Mit jelenthetnek?* - kiáltotta volna legszívesebben.

- Látogatóink érkeztek, Cressen mester - Pylos hangja halk volt, mintha kényelmetlenül érezné magát, amiért meg kell zavarnia a mester méltóságteljes elmélkedését. Ha tudatában lett volna, milyen zagyvaságok járnak feljebbvalója fejében, kiabált volna. - A hercegnő a fehér hollót szeretné látni - a mindig pontos Pylos most hercegnőnek nevezte a kislányt, hisz nemes atyja király lett. Csupán egy füstölgő szikla királya a roppant sós tenger közepén, de mégiscsak király. - A bolondja is vele van.

Az öregember elfordult a felkelő naptól, egyik kezét a sárkánygyíkon tartva, hogy megőrizze az egyensúlyát.

- Segíts leülni, és vezesd be őket!

Pylos megfogta a karját, és bekísérte. Ifjúkorában Cressen járása fűrge volt, mára azonban, nem messze nyolcvanadik névnapjától, lábai erőtlenné és bizonytalaná váltak. Két évvel ezelőtt elesett és összezúzta a csípőjét, s a sérülés soha többé nem gyógyult meg teljesen. Tavaly, amikor megbetegedett, a Fellegvár elküldte hozzá Pylost Óvárosból - mindössze néhány nappal azelőtt, hogy Lord Stannis lezáratta a szigetet -, hogy segédkezzen a munkájában, mondták, Cressen azonban tisztában volt az igazsággal. Pylos azért érkezett, hogy a helyébe lépjen, miután meghalt. Nem törődött vele. Valakinek mindenképpen el kell foglalnia a helyét, hamarabb, mintsem szeretné...

Hagyta, hogy a fiatalabb férfi leültesse a könyvei és papírjai mögé.

- Menj, hozd be őt! Nem illendő megvárakoztatni egy hölgyet - intett az egyik karjával. Sietésre sarkalló gesztusa erőtlennek hatott egy olyan embertől, aki maga már képtelen volt a sietségre. A teste ráncossá és foltossá, a bőre pedig olyan vékonyvá vált, hogy látta alatta az erek hálóját és a csontok körvonalait. És hogy reszkettek ezek a kezek, a kezei, amelyek egykor oly biztosak és fürgék voltak...

Amikor Pylos visszatért, a lány is vele jött, szégyenlősen, mint mindig. Mögötte furcsa, oldalazó járásával sasszézva és ugrándozva érkezett a bolondja. A fején régi bádögödörből készített sisakutánzatot viselt a karimájához erősített szarvasagancssal, amelyre kolompokat aggatott. A kolompok minden dülöngélő lépésénél megcsendültek, mindegyikük más-más hangon: *klang-a-dang bong-dong ting-a-ling klong klong klong*.

- Ki érkezett hozzánk ilyen korán, Pylos? - kérdezte Cressen.

- Én vagyok az és Foltos, mester.

Nyílt tekintetű, kék szem pillantott rá. A lány arca azonban sajnos nem volt szépnek mondható. Nemes atyja szögletes, kiugró állkapcsát és édesanyja előnytelen fülét örökölte, s ehhez járult még saját rátsága, a szürkehámmal folytatott küzdelem nyoma, amely majdnem az életét követelte a bölcsőben. Végig az arca egyik oldalán, le egészen a nyaka aljáig a húsa merev és élettelen volt, a bőre repedezett és pikkelyszerű, fekete és szürke foltok borították, érintése, akár a kőé.

- Pylos azt mondta, hogy megnézhetjük a fehér hollót.

- Természetesen - felelte Cressen. Mintha bármikor is elutasította volna. Az élet már úgymint túl sok mindent tagadott meg tőle. Shireen volt a neve, tízéves lesz a következő névnapján, és ő volt a legszomorúbb gyermek, akit Cressen mester valaha ismert. *Az ő szomorúsága az én szégyenem* - gondolta az öregember -, *a kudarcom egy újabb jele*. - Pylos mester, légy olyan kedves, és hozd le a madarat a hollótanyáról Lady Shireennek!

- A legnagyobb örömmel. - Pylos udvarias fiatalember volt, nem több huszonöttnél, mégis oly komoly, mint egy hatvanéves férfi. Bárcsak több humor, több élet szorult volna belé, ezekre lett volna itt nagy szükség. A komor helyeknek fény kell, nem komolyság, s Sárkánykő az elképzelhető legkomorabb hely volt: viharvert, só marta magányos erőd a nedves pusztaság kellős közepén, amelyre rávetült a mögötte magasodó hegy füstölő árnya. Egy mesternek oda kell mennie, ahová küldik, Cressen tehát ide jött urával mintegy tizenkét évvel ezelőtt, hogy szolgálja őt. És ő jól szolgált. Mégsem szerette soha Sárkánykőt, és nem is érezte magát igazán otthon itt. Mostanában, amikor felriadt nyugtalan álmaiból, amelyekben a vörös asszony újra meg újra felbukkant, gyakran nem tudta, hol van.

A bolond hátrafordította tarkabarká, foltos fejét, és szemével követte Pylost, amint az felment a meredek vaslépcsőn a hollóházba. A csengettyűi csilingelni kezdtek a mozdulat nyomán.

- A tenger alatt a madaraknak pikkelyeik vannak toll helyett - közölte csilingelve. - Én tudom, én tudom, ó, ó, ó.

Foltosképű még bolond létére is szánalomra méltó teremtmény volt. Egykor talán hangos kacagásra fakasztotta hallgatóságát egy-egy szellemes megjegyzésével, ám mostanra a tenger elemészttette ezt a képességét értelme nagyobbik részével s emlékezete egészével egyetemben. Kövér volt és lötytyedt, rángatózott és reszkedett, az esetek többségében összefüggéstelenül hablatyolt. A lány volt az egyetlen, aki még nevetett rajta, az egyetlen, akit érdekelt, él-e vagy hal.

Volt egyszer egy rút kislány, egy szomorú bolond és egy mester... íme, egy mese, amely könnyekre fakasztja az embert.

- Ül ide mellém, gyermekem! - intett Cressen a kislánynak. - Korai a látogatásod, alig múlt még hajnal. A puha, meleg ágyadban kellene lenned.

- Rosszat álmodtam - felelte Shireen. - A sárkányokról. Fel akartak falni.

Amióta csak Cressen mester ismerte, a lányt mindig rémálmok gyötörték.

- Már beszéltünk erről - mondta neki szelíden. - A sárkányok nem kelhetnek életre. Kőből faragták őket, gyermekem. A régi időkben a szigetünk Valyria hatalmas, szabad országának

legnyugatibb védőbástyája volt. A valyriaiak építették ezt a várat, kiknek ősi kőművestudománya ma már elveszett számunkra.

- Ahol két különböző szögben húzódó fal találkozik, oda tornyot kell építeni a védelem miatt. A valyriaiak ezeket a tornyokat sárkány formájúra alakították, hogy erődjük még félelmetesebb legyen, s ugyanezen okból díszítették a falakat egyszerű lőrés helyett ezernyi vízköpővel.

Az öregember törékeny, foltos tenyerébe vette a lány apró, rózsaszín kezecskéjét, és gyengéden megszorította. - Látod, nincs mitől félned.

Shireent azonban nem sikerült meggyőzni.

- És az a dolog az égen? Dalla és Matrice a kút mellett beszélgettek, és Dalla azt mondta, hallotta, amikor a vörös asszony azt mondja Anyának, hogy sárkánylehelet. Ha a sárkányok lélegeznek, az nem azt jelenti-e, hogy életre kelnek?

A vörös asszony - gondolta Cressen mester keserűen. - *Nem elég, hogy az édesanya fejét teletömte az örültségeivel, most a kislány álmait is meg kell mételnie?* Komolyan el kell beszélgetnie Dallával, és figyelmeztetnie, hogy ne terjesszen ilyen meséket.

- Az a dolog az égen egy üstökös, gyermekem. Egy csillag, amelynek farka van, és eltévedt a mennyekben. Nemsokára eltűnik, és soha többé nem bukkan fel a mi életünkben, meglásd!

Shireen bátran bólintott.

- Anya azt mondja, a fehér holló azt jelenti, hogy vége a nyárnak.

- Ez így igaz, úrnóm. A fehér hollók csak a Fellegvárból repülnek ki.

Cressen ujjai a nyakában viselt láncra tévedtek. A lánc minden szemét más és más fémből kovácsolták, s mindegyik szem viselője más és más tudományterületen szerzett alapos ismeretét szimbolizálta: ez volt a mesterlánc, rendjének jelvénye. Ifjúsága teljében könnyedén hordta, most azonban nehéznek érezte, ahogy a fém hidegen simult bőréhez.

- Nagyobbak és okosabbak a többi hollónál, kizárólag a legfontosabb üzenetek továbbítására tenyésztették ki őket. Ez azért érkezett, hogy tudassa velünk: a Tanács összeült, és a birodalom mestereitől érkezett jelentések és a mérési eredmények mérlegelése után kinyilvánította, hogy ez a nagy nyár a végéhez ért. Tíz éven, két holdfordulón és tizenhat napon át tartott, emberemlékezet óta ez volt a leghosszabb nyár.

- Most hideg lesz? - Shireen a nyár gyermeke volt, és sohasem ismerte a valódi hideget.

- Idővel - felelte Cressen. - Ha az istenek jóságosak, meleg ősz és bőséges termést adnak nekünk, hogy felkészülhessünk az elkövetkező télre.

A köznép úgy tartotta, hogy a hosszú nyár még hosszabb telet jelent, a mester azonban semmi okot nem látott rá, hogy ilyen babonákkal ijesztgesse a gyermeket.

Foltosképű csengői megszólaltak.

- A tenger mélyén mindig nyár van - kántálta. - A sellőasszonyok özvegyek könnyeit viselik a hajukban, és köntöst szőnek ezüst hínárból. Én tudom, én tudom, ó, ó, ó.

Shireen kuncogott.

- Én örülnék egy ezüst hínárból szőtt köntösnek.

- A tenger alatt felfelé havazik - folytatta a bolond -, az eső pedig száraz, akár a csont. Én tudom, én tudom, ó, ó, ó.

- Tényleg havazni fog? - kérdezte a kislány.

- Tényleg - mondta Cressen. *De remélem, még évekig nem, s azután sem sokáig.* - Ah, itt jön Pylos a madárral.

Shireen felkiáltott örömeiben. Még Cressen is kénytelen volt beismerni, hogy a madár lenyűgöző látványt nyújt. Fehér volt, mint a hó, nagyobb bármelyik sólyomnál. Fényes, fekete szeme elárulta, hogy nem egyszerű albínó, hanem a Fellegvár tisztavérű hollója.

- Ide - szólt neki az öregember. A holló kiterjesztett szárnyal elrugaszkodott, hangos szárnycsattogással átrepült a szobán, és letelepedett a férfi mellett álló asztalra.

- Gondoskodom a reggelidről, mester - közölte Pylos. Cressen bólintott.

- Ez itt Lady Shireen - tájékoztatta a hollót. A madár felemelte, majd lehajtotta csupasz fejét, mintha bókolna.

- *Lady* - károgta. - *Lady*.

A kislány szája tátva maradt.

- Beszél!

- Néhány szót. Amint mondtam, ezek a madarak nagyon okosak.

- Okos madár, okos ember, okos, okos bolond - csörömpölte Foltosképű. - Ó, okos, okos, okos bolond! - énekelni kezdett. - *Az árnyak táncra perdülnek, uram, táncra perdülnek, uram, táncra perdülnek, uram* - dalolta, miközben egyik lábáról a másikra ugrándozott. - *Az árnyak velünk maradnak, uram, velünk maradnak, uram, velünk maradnak, uram* - minden szónál megrántotta a fejét, s az agancsain lógó kolompok éktelen zenebonát csaptak.

A fehér holló rikoltott egyet, felröppent, és a hollótanyára vezető lépcső vaskorlátjára ült. Shireen mintha összezsugorodott volna.

- Folyton ezt énekl. Már mondtam neki, hogy hagyja abba, de nem hajlandó. Megijeszt vele. Hallgattasd el!

És ugyan hogyan tehetném? - tűnődött az öregember. - *Volt idő, amikor talán örökre elhallgattathattam volna, de most...*

Foltosképű kislányként érkezett hozzájuk. Lord Steffon, áldott legyen az emléke, Volantisban bukkant rá, a keskeny tengeren túl. A király - a régi király, II. Aerys Targaryen, aki akkoriban nem volt még annyira őrült - azért küldte ölordságát, hogy feleséget találjon Rhaegar hercegnek, akinek nem volt lánytestvére, akit elvehetett volna. „Megtaláltuk a legnagyobb bolondot”, írta Cressennek két héttel azelőtt, hogy vissza kellett volna térnie sikertelen küldetéséről. „Gyerek még, mégis ürge, mint a majom, és annyi esze van, mint egy tucat udvaroncna. Tud zsonglörködni, ért a találós kérdésekhez és a varázslathoz, emellett pedig tüneményesen énekel négy nyelven. Megvásároltuk a szabadságát, és szeretnénk hazavinni magunkkal. Robert el lesz ragadtatva tőle, és idővel talán még Stannist is képes lesz megtanítani nevetni.”

Cressen elszomorodott, amikor eszébe jutott ez a levél. Soha senki nem tanította meg Stannist nevetni, legkevésbé a kölyök Foltosképű. A vihar hirtelen, üvöltve támadt, és a Hajózúzó Öböl megmutatta, hogy rászolgált a nevére. Az úr kétárbocos gályája, a *Büszke Szél*, a kastélytól alig köfhajításnyira tört darabokra. A vár oromzatáról a két idősebb fiú végignézte, ahogy az őrző tenger a sziklákhöz vágja, majd elnyeli apjuk hajóját. Száz evezős és tengerész merült a hullámsírba Lord Steffon Baratheonnal és hitvesével együtt, és attól kezdve minden dagály felpuffadt hullák újabb és újabb rakását hagyta maga után a Viharvég tövében elterülő parti fővenyen.

A fiút a harmadik napon vetették partra a hullámok. Cressen mester is lement a többiekkel, hogy segítsen a holttestek azonosításában. Amikor ráakadtak a bolondra, az teljesen meztelen volt, ráncos, fehér bőrére nedves homok tapadt. Cressen azt hitte, hogy egy újabb holttest, amikor azonban Jommy megragadta a bokájánál fogva, hogy a halottas szekérhez vonszolja, a fiú vizet köhögött, és felült. Jommy halála napjáig azt bizonygatta, hogy Foltosképű teste nyirkos volt és jéghideg.

Soha senkinek sem sikerült magyarázattal szolgálnia arról a két napról, amit a bolond a tengeren hánykolódva töltött. A halászok előszeretettel terjesztették, hogy egy sellő tanította meg lélegezni a víz alatt a magjáért cserébe. Maga Foltosképű egy szót sem szólt. Az a szellemes, okos kölyök, akiről Lord Steffon írt, sohasem jutott el Viharvégbe. A fiú, akit helyette találtak, valaki más volt, egy testileg-lelkileg megtört nyomorult, aki alig volt képes a beszédre is, nemhogy a szellemességre. A bolondarc azonban semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy ki ő. Volantis Szabad Városában szokásban állt a szolgák és rabszolgák arcának tetoválása: a fiú bőrét a nyakától a feje búbjáig piros és zöld négyzetek tarkabarka mintázata borította.

- Ez a szegény ördög megőrült és szenved, senkinek sincs hasznára, legkevésbé saját magának - jelentette ki az öreg Ser Harbert, aki azokban az években Viharvég várnagya volt. - A legkegyesebb dolog, amit tehetsz vele, hogy adsz neki egy csészével a mák tejéből. Fájdalommentes álm, s már vége is. Ha lenne hozzá esze, ő maga is áldana érte.

Cressen azonban nem volt erre hajlandó, és végül ő győzött. Azt azonban, hogy

Foltosképűnek okozott-e bármilyen örömet ez a diadal, nem tudta megmondani, még ma sem, annyi év elmúltával.

- Az *árnyak táncra perdülnek, uram, táncra perdülnek, uram, táncra perdülnek, uram* - dalolt tovább a bolond a fejét ingatva, s ettől a csengettyűk is tovább csilingeltek. *Bong-dong, csingiling, bong-dong.*

- *Uram!* - rikoltotta a fehér holló. - *Uram, uram, uram!*

- Egy bolond azt énekel, amit akar - mondta a mester a nyugtalan hercegnőnek. - Nem szabad a szívedre vened a szavait. Lehet, hogy holnap más dal jut majd eszébe, és ezt soha többé nem halljuk. - „*Tüneményesen énekel négy nyelven*” - írta Lord Steffon...

Pylos lépett be az ajtón.

- Bocsáss meg, mester!

- Megfeledkeztél a zabkásáról - fordult felé Cressen meglepetten. Ez egyáltalán nem vallott Pylosra.

- A konyhában az beszélnek, hogy Ser Davos visszatért tegnap éjjel, mester. Gondoltam, rögtön szeretnéd tudni.

- Davos... tegnap éjjel, azt mondd? Hol van?

- A királynál. Az éjszaka legnagyobb részében együtt voltak.

Volt idő, amikor Lord Stannis felkeltette volna őt, tekintet nélkül az órára, hogy maga mellé rendelje és meghallgassa a tanácsát.

- Értesíteniük kellett volna - panaszkolta Cressen. - Fel kellett volna ébreszteniük.

Ujjait kiszabadította Shireen kezéből.

- Bocsáss meg, úrnőm, de beszélnem kell nemes atyáddal. Pylos, add a karod! Túl sok lépcsőfok van ebben a kastélyban, és úgy tűnik, mintha minden éjjel újabbakat építenének, csak hogy engem bosszantsanak.

Shireen és Foltosképű követték őket, de a gyermek hamar megunt az öregember vánszorgását, és előreszaladt, sarkában a bolonddal. A tehénkolompok vadul csörömpöltek.

A kastélyok nem túl barátságos helyek a gyengék és törékenyek számára - jutott eszébe Cressennek, miközben lefelé ereszkedett a Tengeri Sárkány Tornyának kanyargó lépcsőin. Tudta, hogy Lord Stannist a Festett Asztal Termében találja, Sárkánykö központi tornyának, a Kódobnak a tetején, amely arról kapta a nevét, hogy ősi falai morajlottak és dübörögtek a viharok idején. Ahhoz, hogy odajussanak, végig kellett haladniuk a galérián, át kellett menniük a középső és a belső falakon, amelyek mentén vízköpők örködtek, át a fekete vaskapukon, majd újra annyi lépcsőt kellett megmászniuk, hogy Cressen bele sem mert gondolni. A fiatal férfiak kettesével szedik a lépcsőket, egy csípőfájással küszködő vénember számára viszont minden egyes lépcsőfok a poklok kínját jelenti. Lord Stannisnek azonban eszébe sem jutott, hogy ő keresse fel, így hát a mester kénytelen volt alávetni magát ezeknek a megpróbáltatásoknak. Legalább ott volt neki segítségül Pylos, és ezért hálás volt.

Végigcsoszogtak a galérián, elhaladva egy sor magas, boltíves ablak előtt, ahonnét kitűnő rálátás nyílt az elővárra, a körfalra, és az azon túl elterülő halászfaluiskára. Az udvaron íjászok gyakorlatoztak, céltáblákra lóttek, pattogtak az „illeszt, feszít, ereszt” vezényszavak. A nyílveszők olyan hangot adtak, mintha egy nagy madárraj röppent volna fel a levegőbe. A gyilokjárókon örök sétálgattak fel-alá, s a vízköpők között néha lepillantottak az odakint táborozó seregbe. Tábortüzek füstje sűrítette a hajnali levegőt, miközben háromezer férfi látott hozzá, hogy elköltse reggelijét uraik lobogója alatt. A hosszan elnyújtózó táboron túl a kikötő nyüzsgött a hajóktól. Az utóbbi fél évben egyetlenegy olyan hajót sem engedtek tovább, amely látótávolságon belül megközelítette Sárkányköt. Lord Stannis háromszáz evezős, háromfedézetű hadihajója, a *Szélvész* szinte eltörpült a körülötte horgonyzó öblös gyomrú karakkok és koggék mellett.

A Kódob előtt örködő katonák felismerték a mestereket, így továbbengedték őket.

- Várj itt! - mondta Cressen Pylosnak, amikor odabent voltak. - Az lesz a legjobb, ha egyedül találkozom veled.

- Sok lépcsőt kell megmászni, mester.

Cressen elmosolyodott.

- Azt hiszed, talán megfeledektem róla? Már annyiszor felkaptattam itt, hogy minden lépcsőfokot név szerint ismerek.

Az út felénél azonban megbánta a döntését. Megállt, hogy lélegzethez jusson, és hogy valahogyan csillapítsa a fájdalmat a csípőjében, amikor kövön súrlódó csizmatalpak csozzanását hallotta, és hirtelen szemtől szemben találta magát a lefelé haladó Ser Davossal.

Davos apró termetű férfi volt, jellegtelen arcáról leritt alacsony származása. Keskeny vállára viseletes, só- és permetfoltos, napszitta zöld köpönyeg borult, alatta barna zekét és nadrágot viselt, amely jól illett szeme és haja színéhez. A nyakában ütött-kopott bőrszény lógott vékony bőrszíjon. Apró szakállába jócskán vegyültek már szürke szálak is, csonka bal kezét pedig kesztyű takarta. Amikor megpillantotta Cressent, megállt.

- Ser Davos - szólította meg a mester. - Mikor tértél vissza?

- A hajnal előtti sötétségben. A kedvenc időszakomban. - Az a szóbeszéd járta, hogy senki sem értett feleolyan jól sem az éjszakai hajózáshoz, mint Rövidkezű Davos. Mielőtt Lord Stannis lovaggá ütötte, ő volt a Hét Királyság leghirhedtebb és legravaszabb csempésze.

- És?

A férfi megrázta a fejét.

- Úgy van, ahogy mondtad. Nem fognak megmozdulni, mester. Érte nem. Nem szeretik őt.

Nem - gondolta Cressen -, nem is fogják soha. Lord Stannis rátermett, igazságos - igen, legtöbbször még a bölcsességet is alárendeli az igazságnak -, de ez mégsem elég.

Sohasem volt elég.

- Beszéltél mindjünkkel?

- Mindegyikkel? Nem. Csak azokkal, akik hajlandóak voltak találkozni velem. Ezek a nemes urak engem sem szeretnek. Nekik már mindig csak a Hagymalovag maradok. - Bal kezének ujjcsonkjai ököbe szorultak. Stannis csapta le a végüket az utolsó ujjpercnél, mindegyikét, a hüvelykujj kivételével. - Gulian Swann és a vén Penrose asztalánál ettem, a Tarthok pedig beleegyeztek egy éjféλι találkozóba egy ligetecskében. A többiek, nos, Beric Dondarrion eltűnt, azt mondják, meghalt, Lord Caron Renlyvel van, Narancsszínű Bryce a Szivárványörségből...

- Szivárványörség?

- Renly megalakította a saját Királyi Testőrségét - magyarázta az egykori csempész -, de ezek heten nem fehéret viselnek. Mindegyiküknek megvan a maga színe. Loras Tyrell a parancsnokuk.

Ez pontosan Renly Baratheonra vallott: új, ragyogó lovagrend, amelyet pazar öltözete is hirdet. Renly már kisfiúként is imádta az élénk színeket és a drága anyagokat, s imádta a kis játékaikat is.

- Nézzetek ide! - kiáltotta, miközben nevetve rohant végig Viharvég termein. - Nézzetek ide! Sárkány vagyok! - vagy: - Nézzétek, varázsló vagyok! - esetleg: - Nézzétek! Én vagyok az esőisten!

A kócos fekete hajú és vidám tekintetű, bátor kisfiú ma felnőtt férfi, huszonegy éves, de még mindig a kisdud játékaikat játssza. *Nézzétek, király vagyok - gondolta keserűen Cressen. - Ó, Renly, Renly, drága gyermekem, tudod, hogy mit művelsz? És érdekelné, ha tudnád? Van valaki rajtam kívül, akit érdekel a sorsod?*

- Mivel indokolták meg az urak a visszautasítást? - kérdezte Ser Davostól.

- Nos hát, ami azt illeti, volt, akitől udvarias, volt, akitől nyers szavakat kaptam, néhányan kifogásokat kerestek, mások ígérettek, megint mások egyszerűen hazudtak. - Vállat vont. -A szó végeredményben nem több a szélnél.

- Nem tudtál hát reménykeltő hírekkel szolgálni neki?

- Csak hiú reményt kelthetnék benne, olyat pedig nem tennék - felelte Davos. - Az igazat kapta tőlem.

Cressen mester visszaemlékezett a napra, amikor Davost lovaggá ütötték Viharvég ostromát követően. Lord Stannis egy kis létszámú helyőrség élén majdnem egy esztendőn át tartotta a

várat Lord Tyrell és Lord Redwyne hatalmas seregeivel szemben. Még a tenger is el volt zárva előlük, a partok mentén éjjel-nappal Redwyne gályái cirkáltak Arbor burgundivörös zászlaja alatt. A várban már régen megették az összes lovat, a kutyák és macskák mind egy szálig eltűntek, és a katonák már gyökerekre és patkányokra fanyalodtak. Aztán eljött egy éj, amikor újjhold volt, és fekete felhők takarták el a csillagokat. Davos, a csempész, a sötétség leple alatt játszotta ki a Redwyne-ok kordonját és a Hajózúzó Öböl sziklazátonyait. Kicsiny, fekete hajóját fekete vitorlák és fekete evezők hajtották, raktere pedig zsúfolásig volt tömve hagymával és sózott hallal. Nem volt ugyan sok, de ahhoz elegendőnek bizonyult, hogy életben tartsa a védőket, míg Eddard Stark el nem érte Viharvéget, és fel nem mentette őket az ostrom alól.

Lord Stannis elsőrangú harag-foki földekkel, egy kis erődítménnyel és lovagi címmel jutalmazta meg Davost, ugyanakkor elrendelte, hogy bal keze minden ujjáról vágjanak le egy ujjpercet büntetésül a csempészéssel töltött évek miatt. Davos elfogadta az ítéletet, de azzal a kikötéssel, hogy maga Stannis kése hajtja azt végre, mivel alantasabb kezeiktől nem volt hajlandó elfogadni a büntetést. A lord húsvágó bárdot használt, hogy gyorsabb és tisztább munkát végezhesen. Davos ezután a Tengerjáró nevet választotta újonnan alapított háza számára, címerül pedig halványszürke háttér elé fekete hajót, hagymával a vitorláján. Az egykori csempész előszeretettel hangoztatta, hogy Lord Stannis tulajdonképpen szívességet tett neki, hiszen ezentúl négyel kevesebb körömmel kellett vesződnie.

Nem - gondolta Cressen -, egy ilyen férfi sosem fog hiú reményeket kelteni, s nem próbálja meglágyítani a kegyetlen igazságot.

- Néha bizony keserű kortyolni az igazság poharából, még egy olyan embernek is, mint Lord Stannis. Semmi más nem jár a fejében, csak hogy hatalma teljében térjen vissza Királyvárba, elpusztítsa az ellenségeit, és magának követelje jogos jussát. Most azonban...

- Ha ezt a jelentéktelen sereget Királyvárhoz viszi, ott csak halál vár rá. Nincs elég katonája. Ezt megmondtam neki is, de ismered a büszkeségét. - Davos felemelte kesztyűs kezét. -Előbb nőnek vissza az ujjaim, mint hogy az az ember hajlana a józan érvekre.

Az öregember felsőhajtott.

- Minden tőled telhetőt megtettél. Most nekem is meg kell erősítenem a szavaidat.

Kimerülten újra elindult felfelé.

Lord Stannis Baratheon menedékeül pusztá, fekete kőfalú nagy és kerek szoba szolgált, aminek négy magas, szűk ablaka a négy égtáj felé tekintett. A terem közepén állt az asztal, amelyről a helyiség a nevét kapta: masszív, faragott fatömb, amit Aegon Targaryen parancsára készítettek a Hódítás előtti időkben. A Festett Asztal több mint ötven láb hosszú, legszélesebb pontján talán fele olyan széles, legkeskenyebb részén azonban alig négylábnyi volt. Aegon asztalosmesterei Westeros földjének alakjáról formázták, kifűrészelve rajta minden egyes öblöt és félszigetet, míg végül az asztal élei seholy sem futottak egyenesen. A lapján, közel háromszáz év lakozásától és fényezésétől elsötéttedve, a Hét Királyság festett térképe volt látható olyan formában, amilyen az Aegon idejében volt: folyók, hegyek, várak, városok, tavak és erdők.

Egyetlen szék volt a szobában, s az kínos pontossággal azon a helyen állt, ahol Sárkánykő feküdt Westeros partja mellett, megemelve, hogy jó rálátás nyíljon belőle az asztallapra. Ezen a helyen most szorosan befűzött bőrmellényt és durva szövésű barna gyapjúadrágot viselő férfi ült. Amikor Cressen mester belépett, feltekintett.

- Tudtam, hogy eljössz, öregember, akár hívlak, akár nem - hangjában, mint általában, nyoma sem volt a melegségnek.

Stannis Baratheon, Sárkánykő Ura és az istenek kegyéből a Vastrón jogos örököse, széles vállú, izmos férfiú volt. Arca és egész teste olyan feszességet sugárzott, mint a bőr, amelyet addig szárítanak a napon, míg kemény nem lesz, mint az acél. Igen, a kemény volt az a szó, amelyet az emberek használtak, amikor Stannisről beszéltek, s ő valóban az volt. Bár még nem töltötte be harmincötödik életévét, fején már csak vékony karimában maradt meg fekete haja, s ez úgy húzódott a füle mögött, mint egy korona árnyéka. Bátyja, a néhai Robert király, utolsó éveiben szakállt növesztett. Cressen mester sohasem látta, de azt beszélték, igen félelmes látványt

nyújtott, sűrű volt és bozontos. Mintegy válaszképpen Stannis rövidre és elegánsra vágatta a pofaszakállát. Arcszőrzete kékesfekete árnyékként húzódott végig szögletes állkapcsán és beesett, csontos arcán. Szeme nyílt sebként tátongott súlyos szemöldöke alatt, s oly sötétkék volt, mint az éjszakai tenger. A szája elkeseredésbe kergette volna a legvidámabb bolondot is: ez a száj haragra, feddésre és éles, pattogó vezényszavakra teremtetett, a vékony ajkakat csupa feszülő izom keretezte. Ez a száj már elfelejtett mosolyogni, nevetni pedig soha nem tanult meg. Éjszakánként, amikor mélységes csend és mozdulatlanság ereszkedett a világra, Cressen mester néha azt képzelte, hallja, amint Lord Stannis a fogát csikorgatja a kastély másik végében.

- Régen még felkeltettél volna - mondta az öregember.

- Régen még fiatal voltál. Most öreg vagy és beteg, szükséged van az alvásra. - Stannis sohasem tanulta meg, hogyan szelídítse meg a szavait, hogyan színleljen, hízelegjen. Azt mondta, amit gondolt, és akinek ez nem tetszett, elmehetett a fenébe. - Biztos voltam benne, hogy hamarosan megtudod, milyen híreket hozott Davos. Mindig megtudod, nem igaz?

- Ha nem így volna, nem sok hasznomat vennéd - felelte Cressen. - A lépcsőn találkoztam Davossal.

- Ő pedig elmondott neked mindent, ugye? A nyelvét is meg kellett volna rövidítenem az ujjaival együtt.

- Akkor kevés hasznát vetted volna követként.

- Így is kevés hasznát vettem. A viharurak nem mozdulnak meg értem. Úgy tűnik, nem kedvelnek engem, s ügyem igaza sem jelent nekik semmit. A gyávábbja csak gubbaszt a kastély falai mögött, s figyelni, hogyan alakul a széljárás, és ki ígérkezik győztesnek. A bátrak már Renly mellé álltak. *Renly* mellé! - Úgy köpte ki a nevet, mintha égette volna a nyelvét.

- A fivéred tizenhárom éve Viharvég Ura. Ezek az urak felesküdték öreá...

- *Őreá!* - vágott a szavába Stannis. - Amikor jog szerint rám kellett volna felesküdniük! Én sohasem kértem Sárkánykőt. Sohasem akartam. Azért jöttem ide, mert Robert ellenségei itt voltak, és ő megparancsolta, hogy füstöljem ki őket. Flottát építettem neki, és elvégeztem az ő munkáját, azzal az engedelmességgel, amivel egy ifjabb fivér a bátyjának tartozik. Amivel Renly is tartozna nekem. És mi volt Robert köszönete? Engem kinevez Sárkánykő Urává, Viharvéget a jövedelmeivel együtt pedig Renlynek adja! Viharvég háromszáz éve a Baratheon ház tulajdona volt, így jog szerint rám kellett volna, hogy szálljon, amikor Robert elfoglalta a Vastrónt.

Ez régi sérelem volt, mély seb, s talán soha nem volt mélyebb, mint most. Íme, itt volt ura gyengeségének gyökere: Sárkánykő. Ősi volt ugyan és erős, ám csak egy maroknyi kisebb úr tartozott hozzá, akiknek sziklás szigetei túlságosan gyéren lakottak voltak ahhoz, hogy Stannis igényeinek megfelelő számú katonát állítsanak ki. A falak alatt táborot vert sereg, még a keskeny tengeren túlról, Myr és Lys Szabad Városaiból hozott zsoldosokkal együtt is túl csekély volt ahhoz, hogy megdöntse a Lannister-ház uralmát.

- Robert méltánytalan volt hozzád - mondta óvatosan Cressen mester -, ám jó oka volt rá. Sárkánykő hosszú ideig a Targaryen-ház székhelye volt. Ide erős férfi kellett, Renly pedig csupán gyermek volt akkor.

- Még mindig gyermek - jelentette ki Stannis, haragja hangosan visszhangzott az üres csarnokban. - Egy kis tolvajkölyök, aki el akarja lopni a koronát a fejéről. Tett Renly bármi olyat, amivel kiérdemelné a trónt? Ott ül a tanácsban, bohóckodik Kisujjal, a tornákon felölti ragyogó páncélzatát, hogy aztán egy nála jobb férfi kiüsse a nyeregből. Ez hát az én öcsém, Renly, aki úgy gondolja, neki kell uralkodnia. Mondd, miért vertek meg az istenek fivérekkel?

- Én nem felelhetek neked az istenek helyett.

- Nekem úgy tűnik, mostanában ritkán felelsz bármire is. Ki szolgál Renly mellett mesterként? Talán érte kellene küldenem, lehet, hogy az ő tanácsaival többre mennék. Szerinted mit mondott ez a mester neki, amikor az öcsém úgy döntött, ellopja a koronát? Miféle tanácsot adott a társad áruló véremnek?

- Meglepne, ha Lord Renly tanácsot kért volna, felség. - Lord Steffon három fiának legifjabbikából bátor, ám meggondolatlan férfi vált, aki inkább az ösztönei után ment, mintsem

gondos mérlegelés alapján hozta meg döntéseit. Ebben, mint annyi minden másban, Renly a bátyjára, Robertre hasonlított, s teljesen különbözött Stannistól.

- *Felség!* - ismételte Stannis keserűen. - Királynak gúnyolsz engem, de minek vagyok a királya? Sárkánykő és néhány sziklazátony a keskeny tengerben, ez az én királyságom.

Lelépdelt a szék lépcsőjén, és megállt az asztal előtt. Az árnyéka rávetült a Feketevízű folyó torkolatára és a festett erdőre, amelynek helyén ma Királyvár állt. A birodalomra meredt, amelyet meg akart szerezni magának, amely itt volt a keze ügyében, s mégis oly távolinak tűnt. - Ma este együtt vacsorázom a zászlóhordozó uraimmal, legyenek bár olyanok, amilyenek. Celtigarral, Velaryonnal, Bar Emmonnal, az egész nyomorúságos bandával. Gyatra társaság, az igazat megvallva, de a fivéreim ezt hagyták meg nekem. Az a lysi kalóz, Salladhör Saan is itt lesz a tartozásaim legfrissebb listájával, a myri Morosh dagályra és őszi viharokra hivatkozva óvatosságra int majd, Kristályfok lordja pedig kenetteljesen a Hét akarataról fog szónokolni. Celtigar tudni akarja majd, a viharurak közül ki csatlakozik hozzánk. Velaryon azzal fog fenyegetőzni, hogy hazaviszi az embereit, ha nem csapunk le azonnal. Mit mondjak nekik? Mit tegyek most?

- A te valódi ellenségeid a Lannisterek, uram - válaszolta Cressen mester. - Ha te és az öcséd összefognátok ellenük...

- Nem vagyok hajlandó szóba állni Renlyvel - szögezte le Stannis ellentmondást nem tűrő hangon. - Nem, amíg királynak nevezi magát.

- Akkor hagyjuk Renlyt - engedett a mester. Ura makacs volt és büszke, ha egyszer valamit a fejébe vett, azt semmi sem változtathatta meg. - Mások is jó szolgálatot tehetnének neked az ügyed érdekében. Eddard Stark fiát Észak Királyának kiáltották ki, Deres és Zúgó minden erejével a háta mögött.

- Zöldfülű kölyök - jegyezte meg Stannis -, amellet pedig csak egy újabb hamis király. Egyezzek bele a birodalom feldarabolásába?

- Egy fél királyság még mindig jobb, mint a semmi - mondta Cressen -, és ha segítesz a fiúnak megbosszulni az apja halálát...

- Ugyan miért kellene megbosszulnom Eddard Starkot? Az az ember semmit sem jelentett nekem. Ó, igen, Robert szerette őt, az biztos. Hányszor hallottam tőle, hogy úgy szereti, mint a fivérét! Én voltam a fivére, nem Ned Stark, de ahogy bánt velem, abból ez egyáltalán nem derült ki. Megtartottam neki Viharvéget, tehetetlenül néztem, ahogy a legjobb embereim éheznek, mialatt Mace Tyrell meg Paxter Redwyne ott lakomáztak a falak alatt. Megköszönte nekem Robert? Nem. Starknak köszönte meg, amiért felszabadított az ostrom alól, amikor már retket meg patkányokat ettünk. Robert parancsára flottát építettem, és elfoglaltam Sárkánykőt a nevében. Megszorította-e érte a kezem, és mondta-e azt, hogy: „*Szép munka volt, öcsém, ugyan mit is kezdenék nélküled?*” Nem, ehelyett számon kérte rajtam, miért hagytam, hogy Willem Darry kicsempéssze Viseryst meg a csecsemőt, mintha megakadályozhattam volna. Tizenöt éven keresztül ültem a tanácsában, és segítettem Jon Arrynnak uralkodni a birodalmán, mialatt Robert védelt meg kurvázott, amikor azonban Jon meghalt, a bátyám talán engem nevezett ki Segítőnek? Nem, elvágatott drága barátjához, Ned Starkhoz, és neki ajánlotta fel a tisztséget. Egyikük sem járt túl jól velem.

- Ami történt, megtörtént, uram - mondta szelíden Cressen mester. - Súlyos sérelmek értek téged, de ez már a múlté. A jövőt még megnyerheted, ha egyesíted erőidet a Starkokkal. Másoknál is puhatolózhatnál. Mi a helyzet Lady Arrynnal? Ha a királyné ölte meg a férjét, kétségkívül igazságot akar szolgáltatni. Van egy kisleány is, Jon Arryn örököse. Ha esetleg neki ígérnéd Shireent...

- A fiú gyenge és beteges - vetette ellen Lord Stannis. - Még az apja is tisztában volt ezzel, amikor megkért, hogy neveljem őt Sárkánykőn. Az apródkodás talán jót tett volna neki, de az az átkozott Lannister boszorkány megmérgeztette Jon Arrynt, mielőtt elintézhettük volna a dolgot, most pedig Lysa Sasfészekben rejtegeti. Sohasem fog megválni a fiútól, erre mérget vehetsz.

- Akkor Shireent kell Sasfészekbe küldened - nógatta a mester. - Sárkánykő nagyon komor

hely egy gyermeknek. Engedd, hogy a bolondja is vele menjen, így ismerős arc is lesz mellette.

- Ismerős és förtelmes - Stannis gondterhelten összeráncolta a szemöldökét. - Mégis... talán mégér egy próbát...

- A Hét Királyság jog szerinti ura talán könyörögni kényszerül özvegyasszonyok és trónbitorlók segítségéért? - kérdezte egy éles női hang.

Cressen mester megfordult, és meghajtotta a fejét.

- Úrnöm - mondta bosszankodva, amiért nem hallotta belépni az asszonyt.

Lord Stannis haragosan pillantott felé.

- Nem könyörgök. Senkinek. Ezt jól jegyezd meg, asszony!

- Ezt örömmel hallom, uram. - Lady Selyse olyan magas volt, mint a férje. Sovány volt a teste és az arca, a fülei elállóak, az orra határozott vonalú, s felső ajka felett halvány bajuszka pelyhedzett. Mindennap kitépkedte, és még gyakrabban átkozta, de a szőrzet makacsul újra meg újra megjelent. Szeme halvány, a szája szigorú volt, hangja pedig úgy csattant, akár a korbács. Most is lecsapott vele. - Lady Arryn hűséggel tartozik neked, ahogy a Starkok, az öcséd, Renly és az összes többi is. Te vagy az egyetlen törvényes királyuk. Nem volna méltó hozzád, ha esedeznél és alkudoznál velük azért, ami Isten kegyelméből jog szerint téged illet.

Istent mondott, nem isteneket. A vörös asszony a hatalmába kerítette őt, testestül-lelkestül, elfordította őt a Hét Királyság isteneitől, a régiektől és újaktól egyaránt, hogy azt kövesse, akit a Fény Urának neveznek.

- Az istened megtarthatja magának a kegyelmét - vetette oda Lord Stannis, aki nem osztozott felesége buzgó új hitében. - Kardokra van szükségem, nem áldásra. Van esetleg valahol elrejtve egy hadsereged, amiről nem tudok?

A hangjában nem volt érzelm. Stannis mindig kényelmetlenül érezte magát nők közelében, még ha ez a nő a saját felesége volt is. Amikor Királyvárba ment, hogy elfoglalja a helyét Robert tanácsában, Selyse-t Sárkánykőn hagyta a lányukkal. Ritkán írt levelet, még ritkábban látogatott haza. Évente egyszer-kétszer tett eleget kötelességének a hitvesi ágyban, ám akkor sem lelt örömet benne, a fiúk pedig, akikben reménykedett, sohasem érkeztek meg.

- A fivéreimnek, a nagybátyáimnak és az unokatestvéreimnek vannak seregeik - mondta az asszony. - A Florent-ház kész a lobogód alá gyűlni.

- A Florent-ház a legjobb esetben is kétezer kardot képes kiállítani. - Azt beszélték, Stannis a Hét Királyság minden családjának ismeri az erejét. - És neked jóval nagyobb bizodalmad van a fivéreidben és a nagybátyáidban, mint nekem, hölgyem. A Florent-birtokok túl közel fekszenek Égikerthez, semhogy nemes nagybátyád megkockáztatná Mace Tyrell haragját.

- Van más mód is - Lady Selyse közelebb lépett. - Tekints ki az ablakaidon, uram! A jel, amire vártál, ott izzik az égbolton. Vörös, a láng vöröse, az igaz Isten tüzes szívének vöröse. Az ő lobogója az, és a tiéd! Nézd, hogy bomlik ki a mennybolton, akár egy sárkány forró lehelete, s te Sárkánykő Ura vagy. Ez azt jelenti, elérkezett a te időd, felség. Semmi sem bizonyosabb ennél. El kell hajóznod erről a sivár szikláról, ahogyan egykor Hódító Aegon elhajózott, és el kell söpörnöd mindenkit, aki az utadba áll, ahogyan ő tette. Csak mondd ki a szót, és fogadd magadba a Fény Urának hatalmát!

- Hány kardot ad nekem a Fény Ura? - kérdezte ismét Stannis.

- Amennyi kell - ígérte az asszony. - Kezdetnek Viharvég, Égikert és zászlóhordozóik kardjait.

- Davos mást mondana -jegyezte meg Stannis. - Azokat a kardokat Renlyre eskették fel. Úgy szeretik az elbűvölő, ifjú öcsémet, ahogyan egykor Robertet szerették... és ahogyan engem sohasem szerettek.

- Igaz - mondta az asszony -, de ha Renly netalán meghalna...

Stannis összeszűkült szemmel nézett a feleségére, mire Cressen sem állta meg szó nélkül.

- Erre gondolni sem szabad! Felség, bármilyen ostobaságokat követett is el Renly...

- Ostobaságokat? Én inkább árulásnak nevezném - Stannis visszafordult a feleségéhez. -Az öcsém fiatal és erős, nagy sereg veszi körül, meg ezek a szivárványlovagok.

- Melisandre a lángokba nézett, és holtan látta őt.

Cressen ereiben meghűlt a vér.

- Testvérgyilkosság... uram, ez gonosz dolog, még rágondolni is rossz... kérlek, hallgass rám!

Lady Selyse hűvösen végigmérte.

- És mit mondasz neki, mester? Azt, hogyan nyerhet egy fél királyságot, ha térden csúszik a Starkok előtt, és eladja a lányunkat Lysa Arrynnak?

- Meghallgattam a tanácsodat, Cressen - közölte Lord Stannis. - Most meghallgatom az övét. Távozhatsz.

Cressen mester meghajtotta merev térdét. A hátában érezte Lady Selyse tekintetét, ahogy lassan végigcsoszogott a szobán. Mire leért a lépcsősor aljára, minden erejére szüksége volt, hogy állva maradjon.

- Segíts! - mondta Pylosnak.

Miután biztonságban visszatért a szobájába, Cressen elküldte a férfit, és az erkélyéhez sántikált, hogy megint vízköpői között bámulhassa a tengert. Salladhör Saan egyik hadihajója húzott el a kastély előtt, a tarka csíkos hajótest sebesen hasította a hullámokat, ahogy az evezői emelkedtek és süllyedtek. Az öregember követte a tekintetével, míg el nem tűnt egy kiugró szirtfok mögött. *Bárcsak a félelmeim is ilyen könnyedén eltűnnének!* Ezért élt hát ilyen sokáig?

Amikor egy mester felölti a láncát, lemond a gyermekekről, Cressen azonban ennek ellenére is apának érezte magát. Robert, Stannis, Renly... Három fiút nevelt fel, miután a haragos tenger elnyelte Lord Steffont. Olyan rosszul csinálta volna, hogy most végig kell néznie, ahogy az egyik megöli a másikat? Ezt nem engedheti meg. Nem fogja megengedni.

Az asszony volt a lelke az egésznek. Nem Lady Selyse, a másik. A szolgálók vörös asszonyként emlegették, mert féltek kimondani a nevét.

- Én kimondom a nevét - fordult Cressen a kő pokolfajzathoz. - Melisandre. Ő.

Az asshai Melisandre, boszorkány, árnyékgyűjtő és R'hllornak, a Fény Urának, a Tűz Szívének, a Láng és Árnyék Istenének papnője. Melisandre, akinek az örülete nem szabad, hogy Sárkánykőn túl terjedjen.

A reggeli fény után a szobáját homályosnak és nyomasztónak érezte. Tapogatózva gyertyát gyújtott, és a hollótanyához vezető lépcső alatti dolgozószobába vitte, ahol a polcokon katonás rendben sorakoztak a kenőcsök, folyadékok és orvosságok. Az alsó polcon, egy sor balzsamokkal teli zömök agyagedény mögül elővett egy kék üvegfiolát, alig nagyobb a kisujjánál. Zörgött, amikor megrázta. Lefújta róla a vastag rétegben ráakódott port, és visszament az asztalához. Lerogyott a székébe, kihúzta a dugót, és kiöntötte a fiola tartalmát. A pergamenre, amit éppen olvasott, tucatnyi borsszem nagyságú kristály hullott csörögve. Úgy csillogtak a gyertyafényben, akár a drágakövek, és olyan bíborszín fényt árasztottak magukból, hogy a mester úgy érezte, még sohasem látott ehhez fogható színt.

A lánc nagyon nehéz lett a torka körül. Kisujja hegyével gyengéden megérintette az egyik kristályt; *milyen aprócska kis valami, mégis élet és halál hatalmát hordozza.* Egy bizonyos növényből készítették, amely kizárólag a Jåde-tenger szigetein élt, a világ másik végén. A leveleket megérlelték, majd zöld citromból, cukros vízből és a Nyár-szigetéről származó ritka fűszerekből kevert oldatban áztatták. A levelekre ezután nem volt szükség, a folyadékot azonban hamuval sűrítették, és hagyták megkristályosodni. Az eljárás lassú volt és bonyolult, a hozzávalók pedig igen drágák és nehezen beszerezhetőek. Lys alkímistái azonban ismerték a módját, csakúgy, mint a braavosi Arcnélküli Emberek... és rendje mesterei is, bár ez nem olyan dolog volt, amiről gyakran beszéltek a Fellegvár falain kívül. Az egész világ tudta, hogy egy mester akkor készítheti el láncának ezüstszemét, ha elsajátította a gyógyítás művészetét, de arról szívesen megfeledkeztek, hogy aki tudja, hogyan kell gyógyítani, az azt is tudja, hogyan kell ölni.

Cressen már nem emlékezett arra, az asshaiak milyen nevet adtak a levélnek, sem arra, hogy hívták Lys méregkeverői a kristályt. A Fellegvárban egyszerűen csak úgy emlegették: a fojtogató. A borban feloldott anyag úgy összeszorítja az izmokat az ember torkában, ahogyan egyetlen

marok sem képes, és teljesen elzárja a légsövet. Azt mondják, a megmérgezett ember arca olyan bíborvörössé válik, mint a kristály, amelyből a halála sarjadt, ám a félrenyelt ételtől fuldoklók arca ugyanilyen lesz.

És ezen az estén Lord Stannis megvendégeli a hűbéreseit, nagyságos feleségét... és a vörös asszonyt, az asshai Melisandre-t.

Pihennem kell - mondta magának Cressen mester. - *Mire az est leszáll, szükségem lesz minden erőmre. Nem szabad, hogy a kezeim remegjenek, vagy a bátorságom cserbenhagyjon. Rettenetes dologra készülök, de meg kell tennem. Ha vannak istenek, bizonyosan megbocsátanak majd nekem.* Az utóbbi időben nagyon keveset aludt, egy kis szunyókálás felfrissíti majd az előtte álló megpróbáltatásokra. Kimerülten az ágyához támolgott. Amikor azonban behunyta a szemét, még mindig az üstökös fényét látta maga előtt. Vörös volt, tüzes, és eleven fénnel ragyogott álmai sötétjében. *Talán az én üstökösöm* - gondolta szenderegve, épp mielőtt az álom hatalmába kerítette. - *Vér, közelgő gyilkosság előjele... igen...*

Mire felébredt, az éj már leszállt, hálótermében koromfekete sötétség honolt, és teste minden porcikája sajgott. Cressen lüktető fejjel feltornázta magát az ágyban. Megmarkolta a botját, és bizonytalanul feltápáskodott. *Milyen késő van* - gondolta. - *Nem hívtak engem.* Mindig meghívták a lakomákra és az asztalfő közelében, Lord Stannis mellett volt a helye. Megjelent előtte ura arca. Nem a férfié, akivé lett, hanem a fiué, aki egykor volt, aki a hideg árnyékban ácsorgott, miközben bátyjára tűzött a nap. Bármit tett is, Robert volt az első, és ő mindent jobban csinált. Szegény fiú. Sietnie kell, *az ő érdekében.*

A kristályok ott voltak, ahol hagyta őket. Lekotorta őket a pergamenről. Cressennek nem volt üreges gyűrűje, amelyet Lys méregkeverői állítólag igen kedveltek, köntöse bő ujjainak belsejébe azonban számtalan kisebb-nagyobb zsebet varrtak. Most elrejtette az egyikben a fojtogató magvakat, kinyitotta az ajtót, és kiszólt:

- Pylos! Merre vagy?

Amikor nem érkezett válasz, ismét kiáltott, ezúttal hangosabban.

- Pylos, segítségre van szükségem!

Még mindig nem hallott semmit. Ezt igen furcsának találta, hiszen az ifjú mester cellája csak egy fél lépcsőfordulóval volt lejjebb, jócskán hallótávolságon belül.

Cressen végül kénytelen volt a szolgálókért kiáltani.

- Igyekeztek! - mondta nekik. - Túl sokáig aludtam. Már lakomáznak... isznak... fel kellett volna, hogy ébresszenek.

Mi történhetett Pylos mesterrel? Tényleg nem értette a dolgot.

Megint végig kellett mennie a hosszú galérián. Az éjszakai szél sóhaja a tenger átható illatát hozta magával a hatalmas ablakokon át. Sárkánykő falain fáklyák fénye táncolt, a falakon túl pedig, a táborban, száz meg száz tábortűz lángja égett, mintha a csillagos égbolt egy darabja hullott volna le a földre. Odafent az üstökös ragyogott vörösén és rosszindulatúan. *Túl vén és bölcs vagyok ahhoz, hogy féljek az ilyesmitől* - mondta magában a mester.

A Nagy Csarnokba vezető ajtók egy hatalmas kősárkány szájában nyíltak. Utasította a szolgálókat, hogy hagyják magára odakint. Jobb lesz, ha egyedül lép be, nem szabad gyengének látszania. A botjára nehezedve megmászta az utolsó lépcsőfokokat, és átcsoszogott a kapu agyari alatt. Két ór kitarta előtte a súlyos, vörös ajtószárnyakat, hirtelen zaj- és fényorgia zúdult rá. Cressen belépett a sárkány gyomrába.

Kések és tányérok csörgésén és az asztaloknál folyó beszélgetés tompa moraján át hallotta Foltosképű tehénkolompoktól kísért dalát: „...táncra *perdülnek, uram, táncra perdülnek, uram*”. Ugyanaz a szörnyűséges dal volt, amit ma reggel énekelt. „*Az árnyak velünk maradnak, uram, velünk maradnak, uram, velünk maradnak, uram.*” A lenti asztalok körül lovagok, íjászok és zsoldos kapitányok ültek, s nagy darabokat téptek a fekete kenyérből, hogy a halpaprikásba mártogassák. Itt nem volt hangos röhögés vagy rekedt kiáltozás, ami annyira tönkretette más urak lakomáinak méltóságát, Lord Stannis megtiltott minden ilyesmit.

Cressen a magas emelvény felé indult, ahol az urak foglaltak helyet a királlyal. El kellett

haladnia Foltosképű mellett. A bolond táncolt, a csengői pedig csilingeltek, így nem látta, s nem is hallotta, hogy az öregember közeledik. Ahogy egyik lábáról a másikra ugrott, Foltosképű nekiesett Cressennek, és kiütötte alóla a botját. Az összegabalyodott karok és lábak erdejében mindketten a padlóra zuhantak, körülöttük pedig hirtelen hangos kacagás tört ki. Kétségtelen, mulatságos látványt nyújthattak.

Foltosképű félig az öregemberen hevert kiterülve, tarka bolondarcát az övéhez préselte. Agancsokkal és csengőkkel díszített bádogsisakját elveszítette.

- A tenger alatt felfelé esel - közölte. - Én tudom, én tudom, ó, ó, ó.

A bolond vihogva lehemperegett róla, felpattant, és kis táncot lejtett.

A mester, igyekeztén a legjobbat kihozni a helyzetből, halványan elmosolyodott, és megpróbált feltápászkodni, a csípőjébe azonban olyan fájdalom hasított, hogy egy pillanatig azt hitte, újra eltört. Érezte, ahogy erős kezek ragadják meg a hóna alatt, és talpra állítják.

- Köszönöm, ser - motyogta, és megfordult, hogy megnézzze, melyik lovag sietett a segítségére...

- Mester - mondta Lady Melisandre, a Jáde-tenger dallamaival ízesített mély hangján. - Jobban kellene vigyáznod.

Mint mindig, most is tetőtől talpig vörösben volt. Hosszú, bő, leomló selyemköntöse ragyogott, akár a tűz, ujjának és mellényének hasítékai alól elő-elővillant az alatta viselt sötétebb, vérvörös szövet. A nyaka körül vörös arany nyakéket viselt, amely szorosabb volt, mint bármely mester lánc, és egyetlen hatalmas rubin ékesítette. A haja nem egyszerűen narancssárga vagy eperszínű volt, mint a közönséges vörös hajú embereké, hanem mély, fényes réz, amely ragyogott a fáklyák fényében. Még a szeme is vörösén izzott... a bőre azonban selymes volt és fehér, hibátlan és halovány, mint a tejszín. Karcsú volt, kecses, magasabb a legtöbb lovagnál, telt keblekkel, keskeny derékkal és szív alakú arccal. A férfiszem, ha rátévedt, nem egyhamar vált meg tőle, s ez alól még egy mester sem volt kivétel. Sokan gyönyörűnek tartották. Nem gyönyörű volt. Vörös volt, rettenetes és vörös.

- Köszönöm... hölgyem.

- A te korodban jól meg kell nézned, hová lépsz - mondta Melisandre udvariasan. - Az éj sötét, és tele van iszonyattal.

A mester ismerte ezt a frázist, az asszony hitének valamilyen imája volt. *Nem számít, nekem megvan a saját hitem.*

- Csak a gyermekek félnek a sötétségtől - felelte neki. Alig mondta ki azonban a szavakat, hallotta, ahogy Foltosképű újra rázendít.

- *Az árnyak táncra perdülnek, uram, táncra perdülnek, uram, táncra perdülnek, uram.*

- Íme, egy rejtély - mondta Melisandre. - Egy okos bolond és egy ostoba bölcs.

Lehajolt, felvette Foltosképű sisakját a földről, és Cressen fejére tette. A kolompok halkán csengtek, ahogy a bádogvödör lecsúszott az öregember fülére.

- A láncodhoz illő korona, mester uram - folytatta a nő fennhangon. Az emberek nevettek körülöttük.

Cressen összeszorította az ajkát, és igyekezett visszatartani kitörni készülő haragját. Az asszony gyengének és tehetetlennek hiszi, de megváltozik majd a véleménye, mielőtt véget ér az éjszaka. Lehet hogy vén, de mégiscsak mester a Fellegvárból.

- Nem kell nekem korona, csak igazság - mondta a nőnek, és levette a fejéről a bolond sisakját.

- Vannak igazságok ezen a világon, amelyeket nem tanítanak Óvárosban. - Melisandre vörös selymének suhogásától kísérvé elfordult tőle, és megindult a magas asztal felé, ahol Stannis király és királynéja ültek. Cressen visszaadta az agancsos bádogvödört Foltosképűnek, és követte.

Pylos mester az ő helyén ült.

Az öregember megtorpant, és csak bámult.

- Pylos mester - nyögte ki végül. - Nem... nem ébresztettél fel.

- Ófelsége parancsolta, hogy hagyjalak pihenni. - Pylosba legalább szorult annyi tisztesség,

hogy elvörösödjék. - Azt mondta, nincs szükség itt rád.

Cressen végignézett a csendben ülő lovagokon, kapitányokon és urakon. Az öreg és savanyú képű Lord Celtigar drágakövekből kirakott vörös rákokkal díszített pelerint viselt. A jóképű Lord Velaryon tengerzöld selymet választott, a torkánál ragyogó fehérarany tengeri csikó remekül illett hosszú, szőke hajához. Lord Bar Emmon, a tizennégy éves, kövérkés fiúcska fehér főkaprémrel szegélyezett bíborszín bársonyköpenyben volt, Ser Axell Florent a vörös szövet és a rókabunda ellenére is megőrizte egyszerűségét, a jámbor Lord Kristályfok torkát, csuklóját és ujját holdkövek ékítették, Salladhor Saan, a lysi kapitány pedig valósággal lángolt a skarlátvörös szaténtól, aranytól és ékszerektől. Egyedül Ser Davos öltözött szerényen, barna zekébe és zöld gyapjúköpönyegbe, és egyedül ő állta a pillantását. A szemében sajnálat tükröződött.

- Túl beteg és zavarodott vagy, hogy hasznodat vehessem, öregember - a hang hasonlított Lord Stanniséra, de nem lehetett az övé, egyszerűen nem lehetett. - Mostantól Pylos a tanácsadóm. A hollókkal már amúgy is ő foglalkozik, hiszen te nem tudsz felmászni a hollóházba. Nem akarom, hogy esetleg belehalj a szolgálatomba.

Cressen mester zavartan pislogott. *Stannis, uram, te szomorú, mogorva fiúcska, fiam helyett fiam, nem teheted ezt, hát nem emlékszel, mennyire törődtem veled, hogyan szenteltem neked az életem, és szerettelek mindenk ellenére? Igen, szerettelek, még jobban, mint Robertet vagy Renlyt, mert te voltál az, akit nem szeretett senki más, neked volt a legnagyobb szükséged rám.* Hangosan azonban csak ennyit mondott:

- Ahogy parancsolod, uram, de... de éhes vagyok. Jutna talán nekem is hely az asztalodnál? - *Melletted, nekem ott a helyem az oldaladon.*

Ser Davos felemelkedett a padról.

- Nagy megtiszteltetés volna számomra, ha a mester ideülne mellém, felség.

- Ahogy akarod. - Lord Stannis elfordult, hogy mondjon valamit Melisandre-nak, aki a jobbján, a kitüntetett helyen ült. Lady Selyse a bal oldalán foglalt helyet olyan fényes és rideg mosolyt villogtatva, mint az ékszerei.

Túl messze van - gondolta Cressen tompán, és arrafelé pillantott, ahol Ser Davos ült. A zászlóhordozó urak fele a csempész és a főasztal között volt. *Közelebb kell kerülnöm hozzá, ha a kupájába akarom juttatni a fojtogatót, de hogyan?*

Foltosképű körbe-körbe ugrándozott, miközben a mester lassan megkerülte az asztalt és odament Ser Davoshoz.

- Mi itt halat eszünk - közölte a bolond vidáman, egy tőkehalat lóbált a kezében, mint valami jogart. - A tenger alatt a halak esznek minket. Én tudom, én tudom, ó, ó, ó!

Ser Davos arrébb csúszott, hogy helyet csináljon a padon.

- Mindannyiunknak bohócjelmezben kellene lennünk ma este - jegyezte meg komoran, ahogy Cressen helyet foglalt -, mert nagy bolondság, amire készülünk. A vörös asszony győzelmet látott a lángjaiban, így hát Stannis erőltetni akarja a harcot, tekintet nélkül az erőviszonyokra. Mielőtt a nő bevégezi munkáját, attól tartok, mind meglátjuk, amit Foltosképű látott: a tenger fenekét.

Cressen a ruhaujjába csúsztatta a kezét, mintha meg akarná melegíteni. Az ujjai megtalálták a kemény kidudorodást, amit a kristályok okoztak a gyapjún.

- Lord Stannis!

Stannis elfordult a vörös asszonytól, de Lady Selyse volt az, aki válaszolt.

- Stannis király. Megfelekedzel magadról, mester!

- Vén már, elkalandozik az esze - mondta neki a király nyersen. - Mi az, Cressen? Halljuk, mi nyomja a szívedet!

- Mivel ki óhajtasz hajózni, létfontosságú, hogy összefogj Lord Starkkal és Lady Arrynnal...

- Senkivel sem fogok össze - közölte Stannis Baratheon.

- Ahogyan a fény sem fog össze a sötétséggel - Lady Selyse megfogta férje kezét.

Stannis bólintott.

- A Starkok azon mesterkednek, hogy ellopják királyságom felét, miután a Lannisterek már ellopták a trónomat, saját szeretett bátyám pedig a kardokat, a szolgálatot és az erődöket, amelyek

jog szerint engem illettek volna. Mindannyian bitorlók, és mindannyian az ellenségeim!

Elveszítettem őt - gondolta Cressen elkeseredetten. Ha valahogy sikerülne észrevétlenül Melisandre közelébe férkőznie... elég volna, ha egyetlen pillanatra hozzáférhetne a kupájához.

- Te vagy bátyád, Robert törvényes örököse, a Hét Királyság igaz Ura, az andalok, Rhoynar és az Elsők igaz királya - mondta kétségbeesetten -, de még így sem remélheted, hogy szövetségesek nélkül győzedelmet arathatsz.

- Van szövetségese - jegyezte meg Lady Selyse. - R'hllor, a Fény Ura, a Tűz Szíve, a Láng és Árnýék Istene.

- Az istenek a legjobb esetben is bizonytalan szövetségesek - kötötte az ebet a karóhoz az öregember -, annak az egynek pedig itt egyáltalán nincsen hatalma.

- Úgy véled, nincsen? - A fény megvillant a rubinon Melisandre nyakában, ahogy a nő feléje fordította a fejét, és egy pillanatra úgy látszott, fényessége az üstökösével vetekszik. - Ha továbbra is ilyen ostobaságokat beszélsz, mester, megint viselned kell a bolond koronáját.

- Igen - helyeselt Lady Selyse. - Foltosképű sisakját. Nagyszerűen illik hozzád, vénember. Tedd fel újra, parancsolom!

- A tenger alatt senki sem hord kalapot - szólalt meg Foltosképű. - Én tudom, én tudom, ó, ó, ó!

Lord Stannis szemére árnyékot vetett hatalmas szemöldöke, a szája szorosan zárva volt, miközben állkapcsa csendben dolgozott. Mindig csikorgatta a fogát, amikor dühös volt.

- Bolond! - vakkantotta végül. - Nemes hölgyem parancsolt. Add oda a sisakodat Cressennek!

Nem - gondolta az öreg mester -, *ez nem te vagy, ez nem rád vall, te mindig igazságos voltál, mindig kemény, de sohasem kegyetlen, soha nem értetted a tréfát, ahogyan nem értetted a nevetést sem.*

Foltosképű közelebb táncolt, a tehénkolompok csilingeltek a nyakában, *csingiling, ding-ding, kling-klang-kling-klang*. A mester szótlanul ült, míg a bolond a homlokára helyezte az agancsos vödört. Cressen feje megbillent a súlyától. A csengők megszólaltak.

- Ezentúl talán dalban kellene előadnia a tanácsait - jegyezte meg Lady Selyse.

- Túl messzire mész, asszony! - szólalt meg Lord Stannis. - Öreg már, és jól szolgált engem.

És szolgálni is foglak a végsőkig, drága uram, szegény, magányos fiam - gondolta Cressen, és hirtelen rájött a megoldásra. Ser Davos kupája volt előtte, még mindig félig telten savanyú vörösborral. A ruhaujjában megtalálta az egyik kemény kristályt, szorosan hüvelyk- és mutatóujja közé fogta, és a kupáért nyúlt. Határozott, ügyes mozdulatok kellene. *Most nem szabad remegnem* - imádkozott, és az istenek meghallgatták. A marka egy szempillantással később üres volt. A kezeiben évek óta nem érzett ennyi erőt, sem feleennyi gyorsaságot. Davos látta, de senki más, ebben biztos volt. A kupával a kezében felállt.

- Meglehet, ostoba voltam. Lady Melisandre, megosztasz velem egy kupa bort? Egy kupát az istened tiszteletére, a Fény Urára? Egy kupát a hatalma méltatására?

A vörös asszony fürkészőn nézett rá.

- Ha óhajtod.

Érezte, hogy mindenki őt nézi. Davos visszatartotta, amikor felemelkedett a padról, megragadva a köntösét ujjával, amelyeket Lord Stannis megcsonkított.

- Mít csinálsz? - suttogta.

- Amit meg kell tennem - felelte Cressen mester -, a birodalom és uram lelkének érdekében.

Lerázta magáról Davos kezét, kilötyintve egy csepp bort a padlóra.

A nővel a főasztal előtt találkozott össze. Minden szem rájuk szegeződött, Cressen azonban csak őt látta. Vörös selyem, vörös szemek, a vörös rubin a nyakában, vörös ajkai pedig halvány mosolyra húzódtak, ahogy megmarkolta a kupát, ujjait az öregember kezére fonva. A mester forrónak, lázasan forrónak érezte a bőrét.

- Még nem késő kiönteni a bort, mester.

- Nem - suttogta az öregember hörgő hangon. - Nem.

- Ahogy óhajtod. - Az asshai Melisandre kivette a kupát a kezéből, és ivott, hosszan, nagy

kortyokkal. Csak félkortynyi bor maradt az alján, amikor visszaadta neki. - Most pedig te.

A keze remegett, de erőt vett magán. A Fellegvár mestere nem félhet. A bor keserűnek érzett a nyelvén. Hagyta, hogy az üres kupa kicsússzon a kezéből, és darabokra törjön a padlón.

- Igenis van hatalma itt, uram - szólalt meg a nő. - És a tűz megtisztít.

A nyakán vörösen izzott a rubin.

Cressen válaszolni próbált, de a szavak a torkán akadtak. A köhögése hátborzongató, vékony sípolásba csapott át, ahogy levegő után kapkodott. A nyakára vasmarok szorult. Miközben térdre rogyott, még mindig a fejét rázta, még mindig tagadta őt, tagadta a hatalmát, tagadta a varázserejét, tagadta az istenét. A csengettyűk csilingeltek az agancsokon, azt dalolták: *bolond, bolond, bolond*, a vörös asszony szánakozva nézett le rá, s vörös szemében táncolt a gyertyafény.

ARYA

Deres várában „Lóarcú Aryának” hívták, és azt hitte, ennél semmi sem lehet rosszabb, ám ez még azelőtt volt, hogy az árva fiú, Zöldkezű Lommy elkezdte volna „Dudorfejnek” nevezni.

A fején tényleg dudorokat érzett, amikor megérintette. Amikor Yoren berángatta abba a sikátorba, azt hitte, meg akarja ölni. A savanyú vénember azonban csak szorosan fogta, és a törével lemetélte kócos hajcsomóit. Emlékezett, hogyan sodorta a szél a piszkos barna tincseket az utca kövén a szentély felé, ahol apja meghalt.

- Férfiakat és fiúkat viszek a városból - morogta Yoren, miközben az éles acélpenge végigszántott a lány fején. - Maradj nyugton, *fiú!*

Mire végzett, a haja helyén csak csimbókók és borosta maradt.

Utána közölte vele, hogy attól kezdve Deresig ő lesz Arry, az árva fiú.

- A kapun nem lesz nehéz átjutni, de az út más tészta. Messzire kell menned rossz társaságban. Most harmincat szedtem össze, férfiak és fiúk vegyesen, mind a Falra megy, és nehogy azt hidd, hogy olyanok, mint az a fattyú fivéred! - Az öreg megrázta. - Lord Eddard megengedte, hogy a börtönből válogassak, és bizony nem találtam odalent holmi uracskákat. Ennek a bandának a fele gondolkodás nélkül átadna a királynénak a kegyelemért cserébe, és talán egy-két ezüstért. A másik fele ugyanezt tenné, csak előbb megerőszkolna. Maradj hát magadnak, és a vizelést az erdőben intézd, egyedül. Az lesz a legnehezebb része, a pisálás, úgyhogy ne igyál többet, mint amennyire mindenképp szükséged van!

Királyvár elhagyása valóban olyan könnyű volt, ahogy a vénember mondta. A kapunál posztoló Lannister örök mindenkit megállítottak, de Yoren a nevéen szólította az egyiket, s erre átengedték a szekereiket. Aryát pillantásra sem méltatták. Előkelő származású kisasszonyt kerestek, a Király Segítőjének leányát, nem pedig egy megnyírt fejű, vézna fiúcskát. Arya vissza sem pillantott. Azt kívánta, bárcsak kiöntene a folyó és elmosná a várost, Bolhavéget, a Vörös Tornyt, a Nagy Szentélyt, *mindent és mindenkit*, főleg Joffrey herceget és az anyját. Tudta azonban, hogy ez nem fog bekövetkezni, és különben is, Sansa még mindig ott volt a városban, így őt is magával sodorná az ár. Amikor ez eszébe jutott, Arya elhatározta, hogy inkább Deresért fog imádkozni.

A pisiléssel kapcsolatban azonban Yoren tévedett. Egyáltalán nem az volt a legnehezebb része. A legnehezebb részt Zöldkezű Lommy és Meleg Pite jelentették, árva fiúk mindketten. Yoren összeszedett néhányat az utcáról azzal az ígérettel, hogy étel kerül a gyomrukba és cipő a lábukra. A többieket láncra verve találta.

- Az Őrségnek jó emberekre van szüksége - mondta nekik, amikor elindultak -, de ez a bagázs is megteszi.

Yoren felnőtt férfiakat is választott a tömlöcből, tolvajokat, vadorzókat, erőszaktevőket és hozzájuk hasonlókat. A legrosszabb az a három volt, akiket a sötétzárkákban talált, s akik még őt magát is megijesztethették, mert az egyik szekér hátuljában tartotta őket megbéklyózott kézzel-lábbal, és megfogadta, hogy így is maradnak egészen a Falig. Az egyiknek nem volt orra, a helyén hatalmas lyuk tátongott, a hatalmas, kövér kopasznak pedig, akinek hegyes fogai voltak, és gennyedző fekélyek borították az arcát, semmi emberi sem tükröződött a pillantásában.

Őt szekérrel hagyták el Királyvárt. A szekerek a Falra szánt ellátmánnyal voltak megrakva: nyersbőrrel, több vég szövettel, vastömbökkel, egy ketrecre való hollóval, könyvekkel, papírral és tintával, egy bála savanyúlevéllel, olajos bődönökkel és orvosságokat meg fűszereket tartalmazó ládákkal. A szekereket erős igavonó lovak húzták, s Yoren vett még két csatamént meg fél tucat szamarat a fiúknak. Arya jobban örült volna egy igazi lónak, de szamaragolni még

mindig jobb volt, mint a szekereken utazni.

A férfiak ügyet sem vetettek rá, de a fiúkkal nem volt ekkora szerencséje. Két évvel fiatalabb volt a legifjabb árvánál, arról nem is beszélve, hogy kisebb és vékonyabb is volt. Lommy és Meleg Pite pedig a hallgatása alapján arra jutott, hogy vagy fél, vagy ostoba, esetleg süket.

- Nézd csak, micsoda kardja van ennek a Dudorfejnek! - szólalt meg egy reggel Lommy, miközben gyümölcsösök és búzamezők mellett vonultak. Egy kelme festő inasa volt, mielőtt lopáson érték, s a karját zöld foltok borították a könyökéig. Ha nevetett, olyan bőgést hallatott, mint a szamarak, amelyeken ültek. - Honnan szerzett kardot egy ilyen csatornapatkány, mint Dudorfej?

Arya komoran harapdálta az ajkát. Jól látta Yoren kopott fekete köpönyegének a hátát elől a menet élén, de elhatározta, hogy nem szalad hozzá, segítségért nyafogva.

- Lehet, hogy egy kis apród - jegyezte meg Meleg Pite. Az anyja pék volt, mielőtt meghalt, s a fiú az ő kocsiját tologatta az utcákon egész nap, azt kiáltozva: „*Meleg pite! Meleg pite!*” - Valami úri ficsúr apródocskája, az lesz!

- Dehogyan apród, nézz csak rá! Lefogadom, hogy az még csak nem is igazi kard. Lefogadom, hogy csak valami bádogból csinált játék kard.

Arya gyűlölte őket, amiért gúnyt űznek Tüből.

- Ez kovácsolt acél, te ostoba - vetette oda, ahogy feléjük fordult a nyeregben, és haragosan rájuk meredt -, és jobb lesz, ha befogjátok a szátokat!

Az árva fiúk gúnyosan felkacagtak.

- Honnan szedtél egy ilyen pengét, Dudorképű? - érdeklődött Meleg Pite.

- Duderfej - javította ki Lommy. - Biztos lopta.

- Nem loptam! - kiabálta Arya. Havas Jon adta neki Tüt. Azt még eltűri, hogy Duderfejnek csúfolják, de azt már nem, hogy Jont tolvajnak nevezzék.

- Ha lopta, akkor elvehetjük tőle - mondta Meleg Pite. - Hiszen nem az övé. Én hasznát venném egy ilyen kardnak.

- Gyerünk, vedd el tőle, rajta! - nógatta Lommy.

Meleg Pite megrugdosta a szamarát, és közelebb léptetett a lányhoz.

- Hé, Duderfej, add ide nekem azt a kardot! - A hajának szalmaszíne volt, napégette, kövér arca pedig erősen hámlott. - Úgysem tudod használni.

De igen - szeretett volna visszavágni Arya -, megöltem egy fiút, egy olyan kövéret, mint te, hasba döftem, és ő meghalt, és téged is megöllek, ha nem hagyysz békén. De nem merte kimondani. Yoren nem tudott az istállófiúról, és a lány félt, mit tenne, ha megtudná. Arya meg volt győződve róla, hogy a férfiak némelyike szintén gyilkos, a bilincsbe vert három egészen biztosan; de hát a királyné nem őket keresi, s így a két dolog nem ugyanaz.

- Csak nézz rá! - bőgte Zöldkezű Lommy. - Lefogadom, hogy mindjárt elsírja magát! Sírni akarsz, Duderfej?

Arya az előző éjjel sírt, miközben az apjáról álmodott. Reggel vörös, ám száraz szemmel ébredt, és akkor sem ejtett volna egyetlen könnyet sem, ha az élete múlik rajta.

- Össze fogja pisilni magát - jegyezte meg Meleg Pite.

- Hagyjátok békén! - szólalt meg a bozontos, fekete hajú fiú, aki mögöttük lovagolt. Lommy Bikának nevezte őt, mert volt egy szarvval ékesített sisakja, amit folyton fényesítgetett, de sohasem viselt. Lommy nem mert ujjat húzni vele. Idősebb volt náluk, s még a korához képest is nagy termetű, széles mellkassal és erősnek látszó karokkal.

- Jobban teszed, ha odaadod a kardot Meleg Pitének, Arya - mondta Lommy. - Meleg Pite nagyon akarja. Egyszer halálra rugdosott egy fiút. Lefogadom, hogy veled is megteszi.

- Leütöttem és tökön rúgtam, aztán addig rugdostam, míg el nem patkolt - dicsekedett Meleg Pite. - Darabokra rugdostam. A golyói szétrepedtek és véreztek, a farka meg tiszta fekete lett. Jobb lesz, ha ideadod azt a kardot!

Arya előhúzta az övéből a gyakorlófégyvert.

- Ez a tiéd lehet - mondta Meleg Pitének, mert nem akart verekedést.

- Az csak egy bot. - A fiú közelebb léptetett, és Tú markolata után nyúlt.

A bot süvítve csapott le a fiú szamarának hátsó fertályára. Az állat felüvöltött, megugrott, és levetette a hátáról Meleg Pitét. A lány leugrott a saját szamaráról, gyomron dőfte a feltápáskodni próbáló fiút a játék karddal, s az nyögve visszahuppant a földre. Ekkor képen vágta, s az orra olyat reccsent, mint a faág, amikor letörik. A fiú orrlyukaiból vér buggyant elő. Meleg Pite vinnyogni kezdett, Arya pedig Zöldkezű Lommy felé fordult, aki tátott szájjal ült a samara nyergében.

- Te is kérsz a kardomból? - kiabálta felé, de Lommy nem kért belőle. Ehelyett védekezően az arca elé kapta zöld karjait, és rávisított a lányra, hogy menjen onnét.

- Mögötted! - kiáltotta a Bika, s Arya megpördült. Meleg Pite feltérdelt, markában nagy, éles szélű kődarabot szorongatott. A lány hagyta, hogy eldobja, félrekapta előle a fejét. Azután rávetette magát. A fiú felemelte a karját, Arya lesújtott rá, majd az arcára, aztán a térdére. Meleg Pite megpróbálta elkapni, ő azonban félretáncolt az útjából és a fadarab nagyot csattant a fiú tarkóján. Az elesett, feltápáskodott, és botorkálva megindult. Vörös képét vér és sár mocskolta be. Arya felvette a vízi táncos pózát, és kivárt. Amikor ellenfele elég közel ért hozzá, dőfött, pontosan a két lába közé, olyan erővel, hogy ha a fakardnak lett volna hegye, az bizonyosan a fiú farpofái között jön ki.

Mire Yoren lerángatta róla a lányt, Meleg Pite kiterülve hevert a földön barna, bűzlő nadrágjában, és jajveszékelt, miközben Arya egyre csak ütötte-verte, ahol érte.

- Elég! - harsogta a fekete testvér, és kicsavarta a botot a lány kezéből. - Meg akarod ölni ezt a bolondot?

Amikor Lommy meg néhány másik nyavalyogni kezdett, az öreg rájuk förmedt.

- Fogjátok be a szátokat, vagy én fogom be! Még egy ilyen, és odakötözlek benneteket a szekerek mögé, és csak úgy vonszollak titeket a Falig! - Kiköpött. - És ez kétszeresen is áll rád, Arry. Gyere velem, kölyök! Most!

Mindenki őt nézte, még a három bilincsbe vert is a szekér hátuljában. A kövér összecattintotta hegyes fogait, és szisszent egyet, de Arya nem törődött vele.

Az öregember morogva és szitkozódva a fák sűrűjébe vonszolta, jó messzire az úttól.

- Ha lett volna egy csepp eszem, otthagylak Királyvárban. Hallasz engem, *fiú*? - Ezt az utolsó szót mindig viczorogva ejtette ki, bántó élességgel, hogy a lány biztosan meghallja. - Oldozd ki a nadrágodat és told le! Gyerünk, itt senki sem látja! Csináld!

Arya mogorván engedelmeskedett.

- Oda, a tölgynek. Igen, így!

A lány átölelte a fatörzset, és az arcát a durva kéreghez préselte.

- És most kiabálni fogsz! Hangosan kiabálni!

Nem kiabálok - gondolta Arya konokul, amikor azonban Yoren ráhúzott a bottal a csupasz combja hátuljára, a kiáltás önkéntelenül is felszakadt belőle.

- Azt hiszed, ez fáj? - kérdezte a férfi. - Mit szólsz ehhez?

A bot süvítve ismét lecsapott. Arya megint sikoltott, és szorosan ölelte a fatörzset, hogy össze ne essen.

- Na még egyet!

Erősen kapaszkodott, az ajkába harapott, és összerezsent, amikor hallotta, ahogy érkezik a bot. Az ütés erejétől ugrott egyet és felüvöltött. *Nem fogok sírni* -, gondolta - *nem én! Stark vagyok Deresből, a címerünk a rémfarkas, és a rémfarkasok nem sírnak.* Érezte, hogy bal lábán vékony patakban csordul le a vér. A combja és a feneke lángolt a fájdalomtól.

- Most talán sikerült felkeltenem a figyelmedet - mondta Yoren. - Ha legközelebb a testvéreidre emeled azt a botot, kétszer annyit kapsz, amennyit adtál, megértted? Most pedig öltözz fel!

Ők nem a testvéreim - gondolta Arya, miközben lehajolt, hogy felrángassa a nadrágját, de több esze volt annál, hogy hangosan is kimondja. A keze az övvel és a zsinórokkal matatott.

Yoren rászegzte a tekintetét.

- Fáj?

Nyugodt, mint az állóvíz - mondta magában, ahogyan Syrio Forel tanította.

- Kicsit.

A vénember kiköpött.

- Annak a pitések kölyöknek jobban fáj. Nem ő ölte meg az apádat, leány, és nem is az a tolvaj Lommy. Hiába vered őket, azzal nem hozod vissza.

- Tudom - morogta Arya dacosan.

- Van valami, amit viszont nem tudsz. Nem így kellett volna történnie. Már indulásra készen álltam, megvettem a szekereket és megrakattam őket, amikor egy ember odajött hozzám egy fiúval meg egy erszény pénzzel, meg egy üzenettel, és ne érdekeljen, kitől. Lord Eddard felölti a feketét, azt mondja nekem, várjak, mert velem jön. Mit gondolsz, miért voltam ott? Csak valami rosszul sült el.

- *Joffrey!* - lehelte Arya. - *Őt* kellene megölnie valakinek!

- Valaki meg is fogja, de az nem én leszek és nem is te. - Yoren odahajította neki a fakardját. - A szekereken van savanyúlevél - közölte, ahogy elindultak visszafelé az útra. - Rágj el egy kicsit, segít a fájdalomdon.

Tényleg segített valamicskét, bár az íze rettenetes volt, és a nyála olyan lett tőle, mint a vér. A nap hátralévő részét azonban még így is gyalogosan tette meg, s a következő nap is gyalogolt, sőt az azután következőn is, mert a sebe túlságosan fáj, mintsem számára ülhetett volna. Meleg Pite még rosszabb állapotban volt. Yorennek félre kellett fordítania néhány hordót, hogy a fiú lefekhessen az egyik szekéren az árpászsákokra. Fájdalmasan nyüsített minden egyes alkalommal, amikor a kerekek köbe ütköztek. Zöldkezű Lommynak a haja szála sem görbült, mégis olyan távol tartotta magát Aryától, amennyire csak lehetett.

- Összerándul, ha csak ránézel - mondta a Bika a lánynak, ahogy az ott sétált a szamara mellett. Arya nem felelt. Biztonságosabbnak látszott, ha többé nem beszél.

Aznap éjjel vékony takaróján hevert a kemény földön, és a hatalmas, vörös üstökös bámulta. A jelenség egyszerre volt lenyűgöző és félelmetes. A Bika „Vörös Kardnak” nevezte el, mert szerinte olyan volt, mint egy kard, amelyet most vettek ki a kovácstűzhelyből, és a pengéje még mindig vörösén izzik. Ha Arya felfelé pillantott, ő is látta a kardot, csakhogy az nem új kard volt, hanem Jég, apja pallosa, redőzött valyriai acél, a vörös pedig Lord Eddard vére volt a pengén, miután Ser Ilyn, a királyi ítélet-végrehajtó levágta vele a fejét. Yoren nem engedte, hogy odanézzon akkor, most mégis úgy tűnt neki, az üstökös pontosan olyan, mint Jég lehetett azután.

Amikor végre elaludt, az otthonáról álmodott. A királyi út Deres mellett kanyargott észak felé a Falig, és Yoren megígérte, hogy otthagyja őt, s senki sem tudja meg, ki is volt valójában. Rettenetesen vágyott rá, hogy viszontlássa az édesanyját és Robbot, Brant meg Rickont... a legtöbbit mégis Havas Jonra gondolt. Valahogy azt kívánta, hogy előbb érjenek a Falhoz, mint Deres várához, hogy Jon összeborzolhassa a haját és „kicsi húgomnak” szólíthassa megint. Ő pedig azt mondaná neki: „hiányoztál”, és ő is ugyanezt felelné rá ugyanabban a pillanatban, hiszen mindig egyszerre mondtak ki mindent. Ennek nagyon örült volna. Mindennél jobban örült volna neki.

SANSA

Joffrey király neve napjának reggele ragyogó volt és szeles. A hatalmas üstökös hosszú csóvája látható volt a magasan rohanó felhőkön át. Sansa éppen ezt figyelte toronyszobája ablakából, amikor megérkezett Ser Arys, hogy lekísérje a küzdőtérre.

- Szerinted mit jelent ez? - kérdezte a lovagtól.

- Dicsőséget a jegyesednek - felelte Ser Arys azonnal. - Nézd, hogy lángol az égen ma, öfelsége neve napján, mintha maguk az istenek bontottak volna lobogót az ő tiszteletére. A köznép Joffrey király üstökösének nevezte el.

Nyilván *ezt mondták Joffreynak*. Sansa már nem volt olyan biztos benne, hogy ez tényleg így is van.

- Hallottam, amint a szolgálók Sárkányfaroknak hívják.

- Joffrey király most ott ül, ahol egykor Aegon, a Sárkány ült a fia által épített kastélyban - mondta Ser Arys. - Ő a sárkány örököse. A vörös pedig a Lannister ház színe, újabb jel. Ezt az üstököst azért küldték, hogy Joffrey trónra lépésének hírnöke legyen, efelől semmi kétségem. Azt jelenti, hogy diadalmaskodni fog az ellenségei felett.

Igaz ez? - töprengett a lány. *Vajon az istenek ilyen kegyetlenek volnának?* Az édesanyja most már Joffrey egyik ellensége volt, a bátyja, Robb szintúgy. Az apja a király parancsára halt meg. Robb és az édesanyja lesznek a következők? Az üstökös valóban vörös volt, de Joffreyban legalább annyi Baratheon-vér folyik, mint amennyi Lannister, az ő címerük pedig fekete szarvas aranyló mezőben. Az isteneknek vajon nem arany üstököst kellett volna küldeniük Joffreynak?

Sansa becsukta az ablaktáblákat, és hirtelen elfordult az ablaktól.

- Nagyon csinos vagy ma, hölgyem - jegyezte meg Ser Arys.

- Köszönöm, ser.

Sansa különös gondot fordított az arcára és a ruhájára, mivel tisztában volt vele, hogy Joffrey elvárja, hogy megjelenjen a tiszteletére rendezett tornán. Halvány bíborszínű selyemköntöst és holdkő hajhálót viselt, amely Joffrey ajándéka volt. A köntös hosszú ujjja elfedte a karján éktelenkedő sérüléseket, amelyeket szintén Joffreytól kapott ajándékba. Amikor elmondták neki, hogy Robbot Észak királyává kiáltották ki, éktelen haragra gerjedt, és elküldte hozzá Ser Borost, hogy megverje.

- Indulhatunk? - Ser Arys a karját nyújtotta, ő pedig engedte, hogy a lovag kivezesse a szobájából. Ha már kénytelen volt elviselni, hogy a Királyi Testőrség egyik tagja kövesse minden lépését, Sansa jobban szerette, ha ő az. Ser Boros hamar kijött a béketúrésből, Ser Meryn hűvös volt, Ser Mandon furcsa, halott szemeitől pedig nyugtalanság fogta el, míg Ser Preston úgy bánt vele, mint egy féleszű kisgyermekkel. Vasszív Arys ezzel szemben udvariasan viselkedett, és szívélyesen társalgott vele. Egyszer még ellenkezett is, amikor Joffrey megparancsolta neki, hogy üsse meg. Végül megütötte ugyan, de nem olyan keményen, ahogy Ser Meryn vagy Ser Boros tette volna, és legalább ellenszegült. A többiek ellenvetés nélkül engedelmeskedtek, kivéve a Vérebet, de Joff sohasem kérte a Vérebtől, hogy büntesse meg őt. Arra a másikat használta.

Ser Arysnak világosbarna haja volt és az arca is kellemes látványt nyújtott. Ma kifejezetten elragadó volt az aranylevéllel a vállához erősített fehér selyemköpönyegében és tunikájában, melynek mellére csillogó aranycérnával terebélyes vasfát hímeztek.

- Mit gondolsz, ki arat dicsőséget a mai napon? - kérdezte Sansa, ahogy kart karba öltve lefelé lépdeltek a lépcsőn.

- Jómagam - felelte mosolyogva Ser Arys. - Attól tartok azonban, a diadal meglehetősen ízetlen lesz számomra. Kisszámú és gyenge a felhozatal. Alig kéttucatnyian lépnek sorompóba,

köztük fegyverhordozók és szabadlovasok. Nem nagy dicsőség zöldfülű kölyköket kiütni a nyeregből.

Az előző torna teljesen más volt, emlékezett Sansa. Azt Robert király az apja tiszteletére rendezte. Nagyurak és legendás bajnokok érkeztek a birodalom minden részéből, hogy megmérettessék magukat, s az egész város megjelent, hogy szemtanúja legyen az eseménynek. Emlékezett a pompára: a pavilonok erdejére a folyó mentén, egy-egy lovagi pajzssal mindegyik ajtó előtt, a szélben csapkodó selyemlobogók hosszú sorára, a fényes acélon és aranyozott sarkantyúkon megcsillanó napfényre. Nappal harsonák és dübörgő lópatkók robaja, éjjel pedig lakoma és dal. Azok voltak életének legvarázslatosabb napjai, de most úgy érezte, mintha egy letűnt kor emlékképei volnának. Robert Baratheon halott volt, ahogyan Sansa apja is, akit árulóként fejeztek le Baelor Nagy Szentélyének lépcsőjén. Most három király volt az országban, a Három Folyón túl háború dúlt, s a város megtelt kétségbeesett emberekkel. Nem csoda, hogy Joff tornáját a Vörös Torony vastag kőfalai mögött voltak kénytelenek megtartani.

- Mi a véleményed, a királyné is eljön? - Sansa mindig nagyobb biztonságban érezte magát, ha ott volt Cersei is, hogy visszafogja a fiát.

- Attól tartok, nem, hölgyem. A tanács összeült, valami sürgős ügy miatt - Ser Arys lehalkította a hangját. - Lord Tywin befészkelte magát Harrenhalba, ahelyett hogy a városba hozta volna a seregét, ahogy a királyné parancsolta. Őfelsége tombol haragjában.

Elhallgatott, amikor vörös köpönyeges és oroszlánsisakos Lannister-örök oszlopa vonult el előttük. Ser Arys szeretett pletykálni, de csak ha biztos volt benne, hogy senki sem hallgatózik.

Az ácsok a külső udvaron állították fel a küzdőteret és az emelvényt. Valóban silány alkotmány volt, az összegyűlt csekély számú közönség pedig alig felét foglalta el az ülőhelyeknek. A nézők legnagyobb részét a Városi Őrség aranyköpenyes katonái és a Lannister-ház vörös palástos őrei tették ki. Urakból és hölgyekből elég hitvány volt a választék, csak az a maroknyi nemes tette tiszteletét, aki ott maradt az udvarnál. A hamuszürke arcú Lord Gyles Rosby négyszögletes rózsaszín selyemkendőbe köhécselt. Lady Tandát két lánya fogta közre, a békés, nehézkes Lollys és az éles nyelvű Falyse. Az ébenfekete bőrű Jalabhar Xho menekült volt, aki nem mehetett máshová, Lady Ermesande pedig csecsemő szoptató dajkája ölében. Az a szóbeszéd járta, hogy rövidesen feleségül adják a királyné egyik unokatestvéréhez, hogy a Lannisterek követelést támaszthassanak a földjeire.

A király karmazsinvörös sátozott árnyékában várakozott, egyik lábát hanyagul átvetve székének faragott karfáján. Myrcella hercegnő és Tommen herceg mögötte ültek. A királyi páholy hátsó részében Sandor Clegane állt őrt kardtartójának övébe fűzött ujjakkal. Széles vállára a Királyi Testőrség fehér palástja borult, amelyet ékköves tű rögzített; a hófehér palást némileg fursán hatott durva szövésű, barna tunikája és szegecsekkel kiveret bőrzekéje felett.

- Lady Sansa! - jelentette a Véreb kurtán, amikor megpillantotta. A hangja úgy csikorgott, mint a fa a fűrész alatt. Az arcán és torkán végighúzódo égési sebek miatt szája egyik szeglete rángatózott, amikor beszélt.

Myrcella hercegnő félénk bólintással üdvözölte, amikor meghallotta a nevét, a kis, kövér Tommen herceg azonban lelkesen felpattant.

- Hallottad, Sansa? Ma részt veszek a tornán. Anya azt mondta, megengedi.

Tommen mindössze nyolcéves volt. A lányt kisöccsére, Branre emlékeztette. Bran és Tommen egykorúak voltak. Bran otthon volt Deresben, nyomorékon, de biztonságban.

Sansa bármit megadott volna azért, hogy vele lehessen.

- Aggódok az ellenfeled élete miatt - mondta Tommennek méltóságteljesen.

- Az ellenfele szalmával lesz kitömve - közölte Joff, ahogy felállt. A király aranyozott mellvértet viselt, amelyre üvöltő oroszlánt metszettek, mintha arra számítana, hogy a háború bármelyik percben rájuk törhet. Ma volt tizenhárom éves. A korához képest magas termetű fiú a Lannisterek zöld szemét és aranyszőke haját örökölte.

- Felség - bókolt Sansa.

Ser Arys meghajolt.

- Kérlek, bocsáss meg, felség, de fel kell készülnöm a küzdelemre.

Joffrey türelmetlen intéssel elbocsátotta, miközben tetőtől talpig végigmérte Sansát.

- Örülök, hogy a köveimet viseled.

A király tehát úgy döntött, hogy ma a lovagot fogja játszani. Sansa megkönnyebbült.

- Köszönet értük... és gyengéd szavaidért is. Szerencsés névnapot kívánok neked, felség!

- Ülj le! - parancsolta Joff, és az üres székre mutatott maga mellett. - Hallottad? A Kolduskirály halott.

- Ki? - Sansa egy pillanatra megrémült, hogy Robbot érti rajta.

- Viserys. Az örült Aerys király utolsó fia. Mióta megszülettem, a Szabad Városokban kószált, és királynak nevezte magát. Nos, anya azt mondja, a dothrakik végül megkoronázták. Olvadt arannyal. - Nevetett. - Mókás, nem gondolod? A sárkány volt a címerük. Ez majdnem olyan jó, mintha egy farkas végezne az áruló bátyáddal. Lehet, hogy farkasokkal etetem meg, miután elfogtam. Említettem, hogy párharcra szándékozom kihívni?

- Azt szívesen megnézném, felség. - *Szívesebben, mint gondolod.* Sansa hangja hűvös és udvarias maradt, Joffrey szeme azonban még így is összeszűkül, ahogy megpróbálta eldönteni, a lány most gúnyolódik-e rajta. - Sorompóba lépsz ma? - kérdezte Sansa gyorsan.

A király összeráncolta a homlokát.

- Nagyságos anyám szerint nem volna illendő, hiszen a tornát az én tiszteletemre rendezik. Máskülönbén bajnok lennék. Nem igaz, kutya?

A Véreb szája megrándult.

- Ez ellen a szedett-vedett népség ellen? Miért ne?

Ő lett a bajnok az apám tornáján - emlékezett Sansa.

- És te vívsz ma, uram? - kérdezte tőle.

Clegane hangjában mély megvetés csendült.

- Még a felfegyverkezés veszélyességét sem érné meg. Ez szúnyogok tornája.

A király nevetett.

- A kutyám vadul csahol. Talán parancsba kellene adnom neki, hogy küzdjön meg a mai bajnokkal. Életre-halálra. - Joffrey szerette életre-halálra harcoltatni az embereket.

- Egy lovaggal kevesebb maradna neked. - A Véreb sohasem tett lovagi esküt. A bátyja lovag volt, s ő gyűlölte a bátyját.

Felharsantak a trombiták. A király hátradőlt a székében, és megfogta Sansa kezét. Valaha a szíve ettől kiugrott volna a helyéről, ez azonban azelőtt volt, hogy a fiú apja levágott fejével válaszolt a könyörgésére. Az érintése most undorral töltötte el, de több esze volt annál, hogy ezt ki is mutassa. Erőt vett magán, és mereven ült tovább.

- *Ser Meryn Trent, a Királyi Testőrség tagja!* - kiáltotta az egyik herold.

Ser Meryn az udvar nyugati vége felől jelent meg. Arannyal futtatott, ragyogó fehér mellvértet viselt, és lobogó szürke sörényű, tejfehér csatalovon feszített. A köpenye úgy omlott alá mögötte, mint egy széles, havas mező. Kezében tizenkét láb hosszú lándzsát tartott.

- Ser Hobber az arbori Redwyne-házból! - dalolta a kikiáltó. Ser Hobber kelet felől ügetett be kék szerszámmal felcícomázott fekete csődör hátán. A lándzsája szintén kék csíkos volt, pajzsán pedig házának címere, egy szőlőfürt díszelgett. A Redwyne fivérek a királyné kényszerű vendégei voltak, ahogyan Sansa is. A lány eltűnődött, vajon kinek jutott eszébe, hogy ők ketten részt vegyenek Joffrey tornáján. Abban biztos volt, hogy nem önszántából döntött így egyikük sem.

A ceremóniamester jelére a küzdő felek a lándzsájukra görnyedtek, és megsarkantyúzták lovaikat. Kiáltások hallatszottak a bámészkodó katonák és az emelvényen helyet foglaló urak és hölgyek soraiból. A lovagok az udvar közepén ütköztek össze fa és acél hatalmas csattanásával: a fehér és a csíkos lándzsa szinte egy időben robbant szilánkokra. Hobber Redwyne megingott az ütés erejétől, de valahogyan sikerült fennmaradnia a lovon. A lovagok a küzdőtér másik végében megfordították a lovaikat, elhajították a törött lándzsákat, és az apródok újakat nyomtak a kezükbe. Ser Horas Redwyne, Ser Hobber ikertestvére hangosan buzdította fivérét.

A második összecsapásnál azonban Ser Meryn meglendítette lándzsáját, a hegyével mellkason kapta Ser Hobbert, és kivetette a nyeregből. A lovag hangos csattanással ért földet. Ser Horas szitkozódott, és odarohant, hogy segítsen legyőzött fivérének elhagyni a mezőt.

- Gyenge menet - jegyezte meg Joffrey király.

- *Ser Balon Swann, Kősisakbéli a Vörös Őrségből!* - hallatszott a herold kiáltása. Ser Balon sisakját széles fehér szárnyak díszítették, pajzsán pedig egy fekete és egy fehér hattyú csatázott. - *A Slynt-házbéli Morros, a harrenhali Lord Janos örököse.*

- Nézd ezt a felkapaszkodott barmot! - kacagott gúnyosan Joff, elég hangosan ahhoz, hogy a fél udvar hallja. Morrosnak - aki csupán apród volt, ráadásul annak is újonc - nehezeére esett kezelni a lándzsát és a pajzsot. Sansa tudta, hogy a lándzsa lovagi fegyver, a Slyntek pedig alacsony származásúak. Lord Janos csak a Városi Őrség parancsnoka volt, mielőtt Joffrey a tanácsba emelte, és nekiadta Harrenhalt.

Remélem, leesik, és szégyenben marad - gondolta Sansa keserűen. - *Remélem, Ser Balon végez vele.* Amikor Joffrey bejelentette apja halálát, Janos Slynt volt az, aki megragadta Lord Eddard levágott fejét a hajánál fogva, és a magasba emelte, hogy a király és a tömeg jól láthassa, miközben Sansa sírt és sikoltozott.

Morroson arannyal cizellált fekete páncél volt, felette fekete és arany kockás palástartal. Pajzsát a véres dárda díszítette, amit apja választott újdonsült házuk címeréül. A fiú azonban úgy látszott, nemigen tudja, mit tegyen a pajzsával, miközben rohamozott, így Ser Balon lándzsájának hegye telibe találta a címert. Morros elejtette a lándzsát, megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, de sikertelenül. Ahogy lefordult a lóról, egyik lába beakadt a kengyelbe, és a rohanó csatáló magával húzta a pálya végébe. A feje vadul pattogott a földön, Joff gúnyosan huhogott. Sansa megrémült. Vajon az istenek meghallgatták bosszúszomjas imáját? Amikor azonban kiszabadították Morros Slyntet a kengyelből, kiderült, hogy csupa vér ugyan, de életben van.

- Tommen, rossz ellenfelet választottunk neked! - fordult a király az öccséhez. - A szalmalovag jobban vív, mint az ott.

Ezután Ser Horas Redwyne következett. Ő jobban szerepelt ikertestvérénél, legyőzött egy idős lovagot, akinek a harci ménjét kék-fehér sávos mezőben ezüst griffek borították. Amilyen pompás látványt nyújtott azonban az öregember, éppolyan gyengén küzdött. Joffrey ajka lebiggyedt.

- Nagyon gyenge a multság.

- Figyelmeztettek - mondta a Véreb. - Szúnyogok.

A király kezdett unatkozni. Ez nyugtalanította Sansát. Lesütötte a szemét, és eltökélte, hogy csendben marad, bármi történjék is. Ha Joffrey Baratheon kedve elsötétül, elég egyetlen rossz szó, hogy elszabaduljon a haragja.

- *Lothor Brune, szabadlovas Lord Baelish szolgálatában!* - kiáltotta a herold. - *Ser Dontos, a Vörös a Hollard-házból!*

A szabadlovas - kicsi emberke horpadt, dísztelen páncélban - annak rendje és módja szerint megjelent az udvar nyugati végében, ellenfelének azonban nyoma sem volt. Végül, karmazsin és skarlát selyemörvényében felbukkant egy gesztenyeszínű csődör, Ser Dontos azonban nem volt rajta. A lovag egy kicsit később tűnt fel. Átkozódott és tántorgott, tollas sisakján és mellvértjén kívül semmi más nem volt rajta. Lábai fehérek és véznák voltak, férfiassága pedig szemérmetlenül lötyögött ide-oda, ahogy üldözőbe vette a lovát. A nézősereg felhördült, és felháborodott kiáltások hallatszottak. Ser Dontos megragadta a kantárszárát, és megpróbált nyeregbe szállni, az állat azonban nem maradt veszteg, a lovag pedig olyan részeg volt, hogy csupasz lábfeje folyton elvétette a kengyelt.

Addigra mindenki dőlt a kacagástól... kivéve a királyt. Joffrey szemében megjelent valami, amire Sansa nagyon jól emlékezett. Ugyanolyan volt a tekintete, mint akkor, Baelor Nagy Szentéye előtt, amikor kimondta a halálos ítéletet Lord Eddard Starkra. Ser Dontos, a Vörös végül feladta a reménytelen küzdelmet a kengyellel, leült a porba, és levette tollas sisakját.

- Veszítettem! - kiáltotta. - Hozzatok nekem bort!

A király felállt.

- Egy hordóval a pincéből! Teszek róla, hogy belefojtsák.

Sansa felnyögött.

- Nem teheted!

Joffrey feléje fordult.

- Mit mondtál?

Sansa maga sem hitte el, hogy megszólalt. Megőrült talán? *Nemet* mert mondani neki a fél udvar színe előtt? Nem akart mondani semmit, csak... Ser Dontos részeg volt, ostoba és haszontalan, de nem akart semmi rosszat.

- Azt mondtad, nem tehetem? Azt mondtad?

- Kérlek - kezdte Sansa -, csak azt akartam mondani... balszerencsét jelentene, felség... ha, ha megöletnél valakit a neved napján.

- Hazudsz -jelentette ki Joffrey. - Vele együtt kellene vízbe fojtanom téged is, ha ennyire törődsz a sorsával.

- Nem érdekel a sorsa, felség! - a szavak kétségbeesetten buktak elő belőle. - Fojtsd vízbe vagy vétesd a fejét, csak... öld meg holnap, ha akarod, de kérlek... ne ma, ne a neved napján! Nem viselném el, ha balszerencsés lennél... szörnyű balszerencse, még a királyok számára is, minden dálnok ezt mondja...

Joffrey mogorva képet vágott. Tudta, hogy a lány hazudik, látta rajta. Ezért fizetni fog.

- A lány igazat beszél - reccsent a Véreb hangja. - Amit az ember elvet a neve napján, azt aratja egész éven át.

A hangja közönyös volt, mintha egy fikarcnyit sem érdekelné, hogy a király hisz-e neki vagy sem. Tényleg igaz volt? Sansa nem tudta. Csak úgy mondott valamit, igyekezvén elkerülni a büntetést.

Joffrey gondterhelten leült, mozgolódott a székben, és ujjával Ser Dontos felé bökött.

- Vigyétek el! Holnap végzek vele, a bolonddal.

- Valóban bolond - mondta Sansa. - Az. Nagyon okos vagy, hogy észreveszed. Jobb lenne udvari bolondnak, mint lovagnak, nem igaz? Rongyokba kellene öltöztetned és a bohócoddá tenned. Nem érdemli meg a gyors halál kegyelmét.

A király egy pillanatig fürkészőn tekintett rá.

- Talán nem is vagy olyan ostoba, mint ahogy anya mondja - felemelte a hangját. - Hallottad a hölgyemet, Dontos? A mai naptól fogva te vagy az új bolondom. A Holdfiúval alszol, és rongyokba öltözől!

Ser Dontos, akit kijózanított a halál szelének érintése, térdre rogyott.

- Köszönöm, felség! És neked is, úrnóm. Köszönöm!

Miközben két Lannister ör elvezette, a ceremóniamester közeledett az emelvényhez.

- Felség! - szólalt meg. - Hívjak új ellenfelet Brune-nak vagy folytassuk a következő összecsapással?

- Egyiket sem. Ezek szúnyogok, nem lovagok. Legszívesebben mindannyiukat kivégeztetném, de ma van a neved napja. A torna ezennel véget ért. Tüntesd el őket a szemem előtt!

A ceremóniamester meghajolt, Tommen herceg azonban nem volt ennyire szófogadó.

- Úgy volt, hogy harcolok a szalmabábuval!

- Ma nem.

- De lovagolni akarok!

- Nem érdekel, mit akarsz.

- Anya azt mondta, lovagolhatok!

- Tényleg mondta - helyeselt Myrcella hercegnő.

- Anya azt mondta - gúnyolódott a király. - Ne légy ilyen gyerekes!

- De hisz gyerekek vagyunk - jelentette ki Myrcella hercegnő gögösen. - Az a dolgunk, hogy gyerekesek legyünk.

A Véreb nevetett.

- Most megfogott.

Joffrey sarokba szorult.

- Jól van. Még az öcsém sem vívhat rosszabbul, mint ez a többi. Ceremóniamester, hozd elő a szalmabábut, Tommen is csatlakozni akar a szúnyogokhoz!

Tommen felkiáltott örömében, és elszaladt, hogy felkészüljön. Rövid, vaskos lábai keményen taposták a földet.

- Sok szerencsét! - kiáltott utána Sansa.

Mialatt a herceg póniját felnyergelték, a szalmabábut is felállították a küzdőtér távolabbi végében. Tommen ellenfele karóra tűzött, gyermek méretű, szalmával kitömött bőrharcos volt egyik kezében pajzsral, a másikban párnázott buzogánnyal. Valaki egy pár agancsot erősített a lovak fejéhez. Sansa emlékezett, hogy Joffrey apja, Robert király agancsokat viselt a sisakján... akárcsak a nagybátyja, Lord Renly, Robert fivére, aki áruló lett, és saját magát koronáztatta királlyá.

Két apród felcsatolta a hercegre díszes, ezüst és vörös páncélját. Sisakja forgójából hosszú, vörös toll meredt a magasba, pajzsán pedig együtt hancúrozott a Lannisterek oroszlánja és a Baratheon szarvas. A fegyverhordozók nyeregbe segítettek, Ser Aron Santagar, a Vörös Torony fegyvermestere pedig előrelépett, és átnyújtott Tommennek egy tompa élű ezüstkardot, amelynek pengéje levelet formázott, s úgy kovácsolták, hogy egy nyolcéves fiúcska kezébe illeszkedjék.

Tommen a magasba emelte a fegyvert.

- Kaszter-hegy! - kiáltotta magas, kisfiús hangon, miközben megsarkantyúzta a pónit, és nekilódult a szalmabábu felé a keményre taposott talajon. Lady Tanda és Lord Gyles rekedten biztatni kezdték, s Sansa is csatlakozott hozzájuk. A király csendben figyelte az eseményeket.

Tommen sebes vágásra ösztökelte a pónit, vadul lengette a kardját, és kemény ütést mért a szalmalovag pajzsára, ahogy elhaladt mellette. A bábu megpördült, és a párnázott buzogány széles ívet leírva a herceg tarkójának csapódott. Tommen kirepült a nyeregből, és új páncélja régi fazekakat megszégyenítő csörömpölésétől kísérve a földre zuhant. A kardja elszállt, a pónija elvágtatott az udvaron, a nézősereg pedig gúnyos kacajban tört ki. Joffrey király nevetett a lehangosabban és a legtovább.

- Ó! - kiáltotta Myrcella hercegnő. Lebotorkált az emelvényről, és a kisöccséhez szaladt.

Sansa úgy érezte különös, szédült bátorság költözik belé.

- Vele kellene menned - mondta a királynak. - Lehet, hogy az öcséd megsérült.

Joffrey megrántotta a vállát.

- És akkor mi van?

- Fel kellene segítened, és meg kellene dicsérned, milyen jól lovagolt - Sansa képtelen volt fékezni a nyelvét.

- Hagyta magát kiütni a nyeregből, és a porba esett - mutatott rá a király. - Ezt nem nevezném jó lovaglásnak.

- Nézd! - vágott közbe a Véreb. - Van bátorság a fiúban. Újra megpróbálja.

Tommen herceget visszasegítették a póni nyergébe. *Bárcsak Tommen volna az idősebb Joffrey helyett* - gondolta Sansa. - *Egyáltalán nem bánám, ha Tommenhez kellene hozzámennem.*

A kapu felől felhangzó zaj meglepte mindannyiukat. A láncok csörögve megmozdultak, a csapórácsot felvonták, és a hatalmas kapuk a forgópántok csikorgásától kísérve kinyíltak.

- Ki mondta nekik, hogy nyissák ki a kaput? - csattant fel Joff. A városban uralkodó zűrzavar miatt a Vörös Torony kapuit napok óta zárva tartották.

Acél csörgése és patkók csattogása hallatszott, és a csapórács alatt lovasok oszlopa jelent meg. Clegane a király elé lépett, egyik kezével kardját markolva. A látogatók megviseltek voltak, soványak és porosak, lobogójukat azonban Lannister arany oroszlánja díszítette vörös mezőben. Néhányuk a Lannister fegyveresek vörös köpönyegét és páncélját viselte, legtöbbjük azonban szedett-vedett ruhákba öltözött szabadlovas és zsoldos volt. Kezükből éles acél, de voltak velük mások is, szörnyű vademberek, akik mintha Öreg Nan egyik félelmetes meséjéből léptek volna elő, amelyeket Bran annyira szeretett. Kopott bundákat és keményített bőroket viseltek, hosszú

hajuk és harcias szakálluk volt. Egyiknek-másiknak véráztatta kötés látszott a homlokán vagy a karján, megint másoknak szeme, füle vagy néhány ujjja hiányzott.

A menet közepén, egy magas, vörös ló hátán, furcsa, megemelt nyeregben Tyrion Lannister, a királyné torzszülött öccse himbálózott, akit Ördögfiókanak neveztek. Megnövesztette a szakállát, hogy eltakarja bevert képét, s most arcát sárga és fekete szörzet szúrós, drótszerű erdeje borította. A hátára árnyékbőr köpönyeg borult, a fekete bundát fehér csíkok keresztezték. A gyeplőt bal kezében fogta, jobb karját pedig fehér selyemkendő tartotta, de ettől eltekintve éppen olyan groteszk látványt nyújtott, mint ahogy Sansa Deresben tett látogatása idejéről emlékezett rá. Kiugró szemöldökével és egymástól eltérő színű szemeivel még mindig a legocsmányabb ember volt, akivel a lányt valaha is összehozta a sors.

Tommen mindezek ellenére a póni oldalába vágta a sarkantyúját, és hangos örömujjongásoktól kísérve végigszáguldott az udvaron. Az egyik vadember, egy óriási termetű, cammogó férfi, aki olyan szőrös volt, hogy az arca jóformán elveszett a szakálla mögött, kiemelte a fiút a nyeregből, páncélostul-fegyverestül, és a nagybátyja mellé helyezte a földre. A várfal visszaverte Tommen lihegő kacagásának hangját, ahogy Tyrion hátba veregette, Sansa pedig döbbenet láttá, hogy egyforma magasak. Myrcella futva érkezett a fivére után, a törpe pedig felkapta a derekánál fogva, és megpörgette a sikoltozó kislányt.

Amikor visszaeresztette a földre, a kis ember könnyed csókot nyomott a homlokára, és kacszva megindult az udvaron át Joffrey felé. Szorosan mögötte két embere követte: egy fekete hajú, fekete szemű zsoldos, aki úgy mozgott, mint a zsákmányát cserkésző macska, és egy ösztövé fiatal férfi, akinek az egyik szeme helyén csak üres gödör tátongott. Tommen és Myrcella a nyomukba szegődtek.

A törpe fél térdre ereszkedett a király előtt.

- Felség.

- Te? - felelte Joffrey.

- Én - bólított a törpe -, bár a nagybátyádként és idősebbként udvariasabb köszöntést érdemelnék.

- Azt mondták, hogy meghaltál - szólalt meg a Véreb.

A kis ember a nagy emberre pillantott. Az egyik szeme zöld volt, a másik fekete, s mindkettő hűvös.

- A királyhoz beszéltem, nem ehhez a korcshoz.

- Én örülök, hogy nem haltál meg! - kiáltotta Myrcella hercegnő.

- Ezt a véleményedet én is osztom, drága gyermekem - Tyrion Sansa felé fordult. - Hölgyem, hadd fejezzem ki sajnálatomat a téged ért veszteségéit. Az istenek valóban kegyetlenek.

Sansa nem tudott mit felelni neki. Hogyan sajnálhatja őt a veszteségéért? Talán gúnyolódik rajta? Nem az istenek voltak kegyetlenek, hanem Joffrey.

- Téged is sajnállak a veszteségedért, Joffrey - folytatta a törpe.

- Miféle veszteségért?

- Királyi apád? Nagydarab, harcias ember fekete szakállal: erőlted meg magad, biztosan eszedbe jut. Ő volt a király előtted.

- Ja, ő? Igen, nagyon szomorú eset, egy vadkan végzett vele.

- Így mesélik, felség?

Joffrey összevonta a szemöldökét. Sansa úgy érezte, mondania kell valamit. Mit is mondott mindig Septa Mordane? „Egy hölgy páncélja az udvariasság.” Ez az. Felöltötte a páncélját, és megszólalt:

- Sajnálom, hogy nagyságos anyám fogságban tartott, uram.

- Ezt igen sokan sajnálják - felelte Tyrion -, és mielőtt végzek, néhányan még jobban fogják sajnálni... de azért köszönöm a figyelmességedet. Joffrey, merre találom anyádat?

- A tanácsommal van - válaszolta a király. - A fivéred, Jaime egyik csatát veszíti a másik után.

- Dühös pillantást vetett Sansára, mintha ez az ő hibája lenne. - Elfogták a Starkok, elvesztettük Zúgót, és most ennek a lánynak a bolond bátyja királynak nevezi magát.

A törpe ravaszul elmosolyodott.

- Manapság mindenféle emberek királynak nevezik magukat.

Joff nem tudta, mire vélje ezt, de gyanakvónak és rosszkedvűnek látszott.

- Igen. Nos, öröömre szolgál, hogy nem haltál meg, bácsikám. Hoztál nekem ajándékot a neved napjára?

- Hoztam. Az eszemet.

- Jobban örülnék Robb Stark fejének - közölte Joff, és alattomos pillantást vetett Sansára. - Tommen, Myrcella, gyertek!

Sandor Clegane hátramaradt egy pillanatra.

- Én a helyedben vigyáznék a nyelvedre, kis ember - mondta fenyegetően, mielőtt ura után indult volna.

Sansát otthagyták a törpével és a szörnyetegeivel. Erősen gondolkozott, mit mondhatna még.

- Megsérült a karod - nyögte ki végül.

- Az egyik északi emberetek eltalált egy csatacsillaggal a Zöld Ágnál vívott csatában. Csak úgy sikerült megmenekülnöm, hogy leestem a lóról. - A vigyora kissé megenyhült, ahogy fürkészően tekintett a lány arcára. - A nemes atyád miatt érzett bánat tesz ilyen szomorúvá?

- Az apám áruló volt - vágta rá Sansa. - És a bátyám meg nagyságos anyám is azok. - Ezt gyorsan megtanulta. - Én hűséges vagyok szeretett Joffrey-mhoz.

- Nem kétlem. Éppoly hűséges, mint a farkasoktól körülvevett szarvas.

- Oroszlánoktól - suttogta a lány gondolkodás nélkül. Nyugtalanul körülpillantott, de senki sem állt olyan közel, hogy meghallhatta volna.

A Lannister kinyújtotta a karját, megfogta a kezét, és megszorította.

- Én csak egy kis oroszlán vagyok, gyermekem, és esküszöm, nem fogok kárt tenni benned - majd meghajolva így folytatta: - Most azonban meg kell bocsátanod nekem. Sürgős elintéznivalóm van a királynéval és a tanáccsal.

Sansa figyelte, ahogy elvonul. A törpe teste minden lépésnél súlyosan kilengett egyik oldalról a másikra, mintha valami groteszk komédiából lépett volna elő. *Sokkal gyengédebben beszél, mint Joffrey* - gondolta a lány -, *de a királyné is gyengéden beszélt velem. Ő is csak egy Lannister, a királyné fivére és Joff nagybátyja, nem a barátom.* Egykor tiszta szívéből szerette Joffrey herceget, csodálta az anyját, a királynét, és megbízott benne. Szeretetét és bizalmát apja fejével hálálták meg neki. Sansa megfogadta, hogy még egyszer nem követi el ugyanazt a hibát.

TYRION

Ser Mandon Moore úgy festett a Királyi Testőrség rideg, fehér öltözékében, mint egy leplekbe burkolt halott.

- Őfelsége parancsba adta, hogy az ülésező tanácsot nem szabad zavarni.

- Csak egy kis időre zavarnám, ser - Tyrion előhúzta a pergament a ruhaujjából. - Apámtól, Lord Tywin Lannistertől, a Király Segítőjétől hozok levelet. Itt van a pecsétje.

- Őfelsége úgy óhajtja, hogy ne zavarják - ismételte Ser Mandon tagoltan, mintha Tyrion valami félkegyelmű volna, aki elsőre nem értette meg.

Jaime egyszer azt mondta neki, hogy Moore a Királyi Testőrség legveszélyesebb tagja, kivéve természetesen - mint mindig -, őt magát, mert az arca nem árulja el, hogy mit tesz a következő pillanatban. Tyrion örült volna valami árulkodó jelnek. Ha küzdelemre kerülne a sor, Bronn és Timett valószínűleg képesek lennének végezni a lovaggal, de aligha venné ki jól magát, ha azzal kezdené, hogy lemészároltatja Joffrey egyik védelmezőjét. Ha azonban hagyja, hogy a lovak elzavarja, mi lesz a tekintélyével? Mosolyt erőltetett az arcára.

- Ser Mandon, még nem találkoztál a kísérőimmal. Ez itt Timett fia Timett, a Megégetettek vörös keze. Ez pedig Bronn. Emlékszel netán Ser Vardis Egenre, Lord Arryn házi testőrségének volt kapitányára?

- Ismerem a fickót. - Ser Mandon szeme világosszürke volt, furcsán közönyös és élettelen.

- Ismerted - helyesbített Bronn halvány mosollyal.

Ser Mandon méltóságán alulinak tartotta, hogy jelét adja, meghallotta-e a megjegyzést vagy sem.

- Így vagy úgy - folytatta Tyrion könnyed hangon -, valóban muszáj találkoznom a nővéremmel, és át kell adnom neki a leveleket, ser. Volnál olyan kedves, és kinyitná nekünk az ajtót?

A fehér lovak nem mozdult. Tyrion már majdnem ott tartott, hogy megpróbálja átverekedni magát, amikor Ser Mandon váratlanul félreállt.

- Te beléphetsz. Ők nem.

Kicsiny győzelem - gondolta Tyrion -, *de annál édesebb*. Sikeresen teljesítette az első próbát. Benyomakodott az ajtón, s szinte magasnak érezte magát. A király kis tanácsának öt tagja hagyta félbe a megbeszélést ugyanebben a pillanatban.

- Te? - szólalt meg Cersei nővére. A hangja egyenlő arányban árulkodott hitetlenségről és undorról.

- Már látom, hol tanulta Joffrey a jó modort. - Tyrion megállt egy pillanatra, hogy megcsodálja az ajtót őrző valyriai szfinxeket. Megpróbált hanyag magabiztosságot sugározni; Cersei képes volt megérezni a gyengeséget valakiben, ahogy egy kutya kiszagolja félelmet.

- Mit keresel itt? - Nővére gyönyörű zöld szeme a jóindulat legcsekélyebb jele nélkül méregette.

- Nemes atyánktól hoztam levelet. - Odaballagott az asztalhoz, és kettejük közé helyezte a szoroson összetekert pergament.

Varys, az eunuch felemelte a levelet, és megforgatta finom, púderezett tenyerében.

- Milyen kedves Lord Tywintól. A pecsétviaszának pedig milyen szép arany árnyalata van! - Varys közelebről is megvizsgálta a pecsétet. - Minden jel arra utal, hogy eredeti.

- Persze hogy eredeti! - Cersei kivette a kezéből, majd feltörte a viaszt, és kitekerte az írást.

Tyrion figyelte, ahogy olvas. A nővére a király székében foglalt helyet - valószínűnek tartotta, hogy Joffrey nem túl gyakran veszi magának a fáradságot, hogy részt vegyen a tanácskozásokon,

akárcsak előtte Robert, Tyrion tehát felkapaszkodott a Segítő székébe. Ez látszott helyénvalónak.

- Ez képtelenség - szólalt meg végül a királyné. - Nemes atyám azért küldte a fivéremet, hogy az ő helyében vegyen részt a tanácsban. Arra utasít bennünket, hogy ismerjük el Tyriont a Király Segítőjének, míg el nem érkezik az idő, hogy ő maga is csatlakozhasson hozzánk.

Pycelle nagymester végigsimított hosszan leomló szakállán, és nehézkesen bólintott.

- Úgy tűnik, helyes lenne üdvözlőnk.

- Valóban. - A széles arccsontú, kopaszodó Janos Slynt meglehetősen hasonlított egy békára, egy önelégült békára, aki majd' kiugrik a bőréből. - Nagy szükségünk van rád, uram. Lázongás mindenfelé, ez a baljós jel az égen, felkelések az utcákon...

- És kinek a hibája mindez, Lord Janos? - csattant Cersei hangja. - A te aranyköpönyegeseid feladata, hogy fenntartsák a rendet. Ami pedig téged illet, Tyrion, te jobban szolgálnál bennünket a csatamezőn.

A törpe felnevetett.

- Nem, végeztem a csatamezőkkel, köszönöm szépen. Egy széket jobban megülök, mint egy lovat, és inkább fogok boroskupát a kezemben, mint csatabárdot. Azt mondod, mennydörgő dobok, páncélokon megcsillanó napfény, felágaskodó és horkantó, pompás csatamének? Nos, a doboktól megfájdult a fejem, a páncélon megcsillanó napfénytől úgy megsültem, mint egy aratási liba, azok a pompás csatamének pedig összevissza szarnak mindent. Nem mintha panaszkodni akarnék. Ahhoz a vendégszeretethez képest, amiben Arryn Völgyében részem volt, a dobok, a lószar és a légycsípések a kedvenceim közé tartoznak.

Kisujj felkacagott.

- A szívemből szóltál, Lannister! Te vagy az én emberem.

Tyrion rámosolygott, és eszébe jutott egy bizonyos sárkánycsont markolatú, valyriai acélpengéjű tör. *Erről bizony el kell beszélgetnünk, mégpedig hamarosan.* Eltűnődött, vajon Lord Petyr is olyan szórakoztatónak találja-e majd a témát.

- Kérlek benneteket - szólalt meg -, engedjétek, hogy a szolgálatotokra legyek, bármilyen *kicsinységet* is álljon módomban tenni javatok érdekében!

Cersei újra elolvasta a levelet.

- Hány embert hoztál magaddal?

- Néhány százat. Főként a saját embereimet, apánk nem kívánt megválni az övéitől. Végül is ő tényleg háborút visel.

- Ugyan mi hasznát vesszük a néhány száz emberednek, ha Renly a város ellen vonul, vagy Stannis kihajózik Sárkánykőről? Hadsereget kérek, erre az apám egy törpét küld nekem! A Segítőt a király nevezi ki a tanács beleegyezésével. Joffrey nemes atyánkat nevezte ki.

- Nemes atyánk pedig engem.

- Ezt nem teheti. Joff hozzájárulása nélkül nem.

- Lord Tywin Harrenhalban tartózkodik a seregével, ha netán vele óhajtánád megbeszélni a dolgot - jegyezte meg Tyrion udvariasan. - Uraim, esetleg megengednétek, hogy néhány szót váltsak a nővéremmel négy szemközt?

Varys lesiklott a székről és felállt, szokásos negédes mosolyával az arcán.

- Mennyire vágyakozhattál már drága nővéred hangja után! Uraim, kérlek benneteket, hagyjuk őket magukra néhány percig! Nyugtalan birodalmunk bajos dolgai megvárnak bennünket.

Janos Slynt habozva, Pycelle nagymester pedig nehézkesen ugyan, de követte. Kisujj kelt fel utoljára.

- Szóljak az intézőnek, hogy előkészítse a Maegor Erődjében lévő termeket?

- Köszönöm, Lord Petyr, de inkább Lord Stark egykori szállását foglalom el a Segítő Tornyában.

Kisujj nevetett.

- Bátorabb vagy mint én, Lannister. Biztosan ismered két utolsó Segítőnk sorsát?

- Kettő? Ha meg akarsz ijeszteni, miért nem mondasz mindjárt négyet?

- Négy? - Kisujj kérdően nézett rá. - Talán a Lord Arryn előtti Segítők is szörnyű véget értek a

Toronyban? Attól tartok, túl fiatal voltam, mintsem különös figyelmet szentelhettem volna nekik.

- Aerys Targaryen utolsó Segítőjét Királyvár kifosztásakor ölték meg, bár nem hiszem, hogy lett volna ideje beköltözni a Toronyba. Mindössze két hétig volt Segítő. Az elődjét megégették. Előttük pedig volt két másik, akik koldusként haltak meg, száműzetésben, és még szerencsésnek mondhatták magukat. Azt hiszem, nemes atyám volt az utolsó Segítő, aki sértetlen névvel, vagyonával és testrészeivel együtt hagyhatta el Királyvárt.

- Lenyűgöző! - bólintott Kisujj elismerően. - Annál több okom lenne rá, hogy inkább tömlőcben aludjak.

Talán teljesül ez a kívánságod - futott át Tyrion agyán, de csak ennyit mondott:

- A bátorság és a döresség unokatestvérek, legalábbis így hallottam. Bármilyen átok függjön is a Segítő Tornya felett, remélem, én elég kicsi vagyok ahhoz, hogy elkerüljem a figyelmét.

Janos Slynt nevetett, Kisujj mosolygott, Pycelle nagymester pedig ünnepélyesen meghajolt, majd követte őket, és elhagyta a termet.

- Remélem, apánk nem azért küldött el ilyen messzire, hogy történelemórákkal gyötörj bennünket - szólalt meg a nővére, miután kettesben maradtak.

- Jaj, hogy mennyire vágytam az édes hangodra! - sóhajtott Tyrion.

- Ó, hogy szerettem volna izzó fogókkal kitépni annak az eunuchnak a nyelvét! - felelte Cersei. - Apánknak elment az esze? Vagy talán hamisítottad ezt a levelet? - Megint elolvasta, és egyre inkább előntötte a düh. - Miért ültet téged a nyakamra? Azt akartam, hogy ő maga jöjjön. - Összegyűrte Lord Tywin levelét. - Én vagyok Joffrey régense, és uralkodói *parancsot* küldtem neki!

- Ő pedig figyelmen kívül hagyta - közölte Tyrion. - Elég nagy serege van, megteheti. Amellett nem is ő az első, ugye?

Cersei szája összeszorult. A törpe látta, hogy az arca elvörösödik a méregtől.

- Ha ezt a levelet hamisítványnak minősítem, és megparancsolom, hogy vessenek börtönbe, megígérhetem neked, hogy azt senki sem fogja figyelmen kívül hagyni.

Tyrion tudta, hogy most borotvaélen táncol. Egyetlen hibás lépés, és a mélybe zuhan.

- Senki sem fogja - helyeselt barátságosan -, legkevesbé nemes atyánk. Tudod, akinek a hadserege van. De hát miért is akarnál börtönbe vettetni engem, drága nővérem, amikor azért tettem meg ezt a hosszú utat, hogy a segítségedre legyek?

- Nincs szükségem a te segítségedre. Az apánknak parancsoltam meg, hogy jöjjön ide.

- Igen - felelte halkan a törpe -, de valójában Jaime-t akarod.

A nővére ravasznak tartotta magát, ő azonban mellette nőtt fel. Olyan könnyedén olvasott az arckifejezéseiben, mintha kedvenc könyvét olvasná, és most haragot, félelmet és elkeseredést látott rajta.

- Jaime...

- ...nem kevésbé az én testvérem, mint a tiéd - vágott a szavába Tyrion. - Állj mellém, és ígérem, kiszabadítjuk, és biztonságban hazahozzuk!

- Hogyan? - érdeklődött Cersei. - Nem valószínű, hogy a Stark kölyök és az anyja egyhamar elfelejtik, hogy lefejeztük Lord Eddardot.

- Ez igaz - bólintott Tyrion -, a lányai viszont nálad vannak, nem? Az idősebbiket odakint láttam az udvaron Joffreyval.

- Sansa - mondta a királyné. - Elterjesztettem, hogy a kisebbik kölyök is nálam van, de ez hazugság. Elküldtem Meryn Trentet, hogy kapja el, amikor Robert meghalt, de az a nyomorult tánctanára közbelépett, és a lány elmenekült. Azóta nem látta senki. Valószínűleg halott. Nagyon sokan meghaltak aznap.

Tyrion remélte, hogy mindkét Stark lány nála van, de úgy vélte, egy is megteszi.

- Mesélj a tanácsban helyet foglaló barátainkról!

A nővére az ajtó felé pillantott.

- Mit meséljek róluk?

- Úgy tűnik, apánk nem nagyon kedveli őket. Amikor elbúcsúztam tőle, éppen azon

töprengett, hogyan mutatna a fejük a falon Lord Starké mellett - közelebb hajolt hozzá az asztal fölött. - Biztos vagy a hűségükben? Megbízol bennük?

- Senkiben sem bízok - csattant fel Cersei. - De szükségem van rájuk! Apánk azt hiszi, hogy ellenünk játszanak?

- Inkább gyanítja.

- Miért? Mit tud?

Tyrion megvonta a vállát.

- Azt tudja, hogy a fiad eddigi rövid uralkodása ostobaságok és katasztrófák hosszas parádéja volt. Ez arra utal, hogy valaki igen rossz tanácsokkal látja el Joffreyt.

Cersei fürkésző pillantást vetett rá.

- Joff nem szenved hiányt a jó tanácsokban. Mindig is erős akaratú volt. Most pedig, hogy király lett, azt hiszi, azt tehet, amit csak akar, nem pedig azt, amit javasolnak neki.

- A koronák különös hatással vannak a fejre, amin ülnek - helyeselt Tyrion. - Ez az Eddard Stark-ügy... Joffrey műve?

A királyné elfintorodott.

- Meghagytam neki, hogy bocsásson meg Starknak, és engedje meg neki, hogy felöltse a feketét. A fickó örökre eltűnt volna az utunkból, a fiával pedig talán békét köthettünk volna, Joff azonban kötelességének érezte, hogy valami jobb mulatságot rendezzen a tömegnek. Mit tehettem volna? A fél város előtt Lord Eddard fejét követelte, Janos Slynt és Ser Ilyn pedig rögtön megindultak, és rövidebbre szabták a fickót anélkül, hogy engem meghallgattak volna! - A keze ökölbe szorult. - A Fősepton azt hajtogatja, hogy a vérrel megszentelténítettük Baelor Szentélyét, miután hazudtunk neki a szándékainkat illetően.

- Mintha lenne benne valami - jegyezte meg Tyrion. - Ez a *Lord Slynt* tehát részt vett benne, ugye? Áruld el nekem, kitől származik az a remek ötlet, hogy megkapja Harrenhalt, és kinevezzék a tanácsba?

- Kisujj rendezte el a dolgokat. Szükségünk volt Slynt aranyköpnyegeseire. Eddard Stark összeesküdött Renlyvel, és levelet írt Lord Stannisnek, amelyben felajánlotta neki a trónt. Mindent elveszíthettünk volna. Még így is nagyon kevésen múltott. Ha Sansa nem jön el hozzám, és nem mondja el az apja terveit...

Tyrion meglepődött.

- Tényleg? A saját lánya? - Sansa mindig kedves gyermeknek látszott, szelídnek és udvariasnak.

- A leányzó fülig szerelmes volt. Bármit megtett volna Joffreyért, míg az le nem vágta az apja fejét kegyelem címén. Ez aztán véget vetett a szerelemnek.

- Ófelsége sajátos módon próbálja megnyerni magának alattvalói szívét - mondta Tyrion ravasz vigyorral. - Az is Joffrey óhaja volt, hogy Ser Barristan Selmyt elbocsássák a Királyi Testőrségből?

Cersei felsóhajtott.

- Joffnak bűnbakra volt szüksége Robert halála miatt. Varys Ser Barristant javasolta. Miért ne? Ezzel Jaime lett a Királyi Testőrség parancsnoka, helyet kapott a kistanácsban, és Joffnak alkalmá nyílt koncot vetni a kutyájának is. Nagyon kedveli Sandor Clegane-t. Úgy döntöttünk, hogy felajánlunk Selmynek némi földet és egy lakótornyot, többet, mint amennyit az a haszontalan vén bolond megérdemelt volna.

- Úgy hallottam, az a haszontalan vén bolond a Sárkapunál megölte Slynt két aranyköpnyegesét, amikor azok megpróbálták elfogni.

A nővére gondterheltnek látszott.

- Janosnak több embert kellett volna küldenie. Nem annyira rátermett, mint amennyire az kívánatos volna.

- Ser Barristan Robert Baratheon Királyi Testőrségének parancsnoka volt - emlékeztette Tyrion. - Ő és Jaime az egyedüli túlélők Aerys Targaryen hét lovagja közül. A nép úgy beszél róla, ahogy Tükörpajzsú Serwynről és Aemon hercegről, a Sárkánylovagról. Szerinted mit

fognak majd gondolni, ha Ser Barristant, a Bátor Robb Stark vagy Stannis Baratheon mellett látják vágtatni?

Cersei elfordította a tekintetét.

- Erre nem gondoltam.

- Apánk viszont igen - mondta Tyrion. - *Ezért* küldött engem. Hogy véget vessek ezeknek az ostobaságoknak, és megregulázzam a fiadat.

- Joff semmivel sem lesz szófogadóbb neked, mint nekem.

- Lehet, hogy mégis.

- Miért tenné?

- Tudja, hogy te sohasem bántanád.

Cersei szeme összeszűkült.

- Ha azt hiszed, valaha is megengedem, hogy bántsd a fiamat, altkor elment az eszed!

Tyrion sóhajtott. Ahogy már annyiszor, most is félreértette.

- Joffrey éppen olyan biztonságban van velem, mint veled - nyugtatta az asszonyt -, de amíg a fiú úgy érzi, hogy veszélyben van, sokkal inkább hallgatni fog az okos szóra. - Megfogta a nővére kezét. - Tudod, a fivéred vagyok. Szükséged van rám, akár hajlandó vagy ezt bevallani magadnak, akár nem. A fiadnak is szüksége van rám, ha szeretné megtartani azt a ronda vasszéket.

A nővérét mintha sokkolta volna az, hogy hozzáért.

- Mindig ravasz voltál.

- A magam módján - vigyorgott a törpe.

- Lehet, hogy érdemes megpróbálni... de ne kövess el hibát, Tyrion! Ha elfogadlak, névleg a Király Segítője leszel, de valójában az enyém. Tájékoztatsz minden tervedről és szándékozdrol, mielőtt cselekednél, és semmit sem teszel a beleegyezésem nélkül. Megértetted?

- Hát persze.

- Elfogadod?

- Természetesen - hazudott a törpe. - A tiéd vagyok, nővérkém. - *Ameddig a tiéd kell, hogy legyenek.* - Most pedig, hogy egy a célunk, nem szabad, hogy titkaink legyenek egymás előtt. Azt mondod, Joffrey ölette meg Lord Eddardot, Varys menesztette Ser Barristant, és Kisujj ajándékozott meg bennünket Lord Slynttel. Ki ölte meg Jon Arrynt?

Cersei meghökken.

- Honnan kellene tudnom?

- A gyászoló özvegy a Sasfészekben szemmel láthatóan azt hiszi, én voltam. Vajon honnét juthatott erre a következtetésre?

- Tényleg nem tudom. Az a bolond Eddard Stark engem vádolt ugyanezzel. Utalt rá, hogy Lord Arryn gyanította... vagyis azt hitte...

- Hogy a mi drága Jaime-ünkkel kefélsz?

Az asszony pofon vágta.

- Azt hiszed, olyan vak voltam, mint apánk? - Tyrion az arcát dörzsölgette. - Engem nem érdekel, kivel fekszel össze... habár nem éppen igazságos, hogy az egyik fivérnek széttárod a lábad, a másiknak pedig nem.

Az asszony ismét pofon vágta.

- Szelídebben, Cersei, csak tréfálkozom veled. Az igazat megvallva, jobban örülnék egy szép kurvának. Soha nem értettem, mit látott benned Jaime, leszámítva a saját tükörképét.

Az asszony harmadszor is pofon vágta.

A törpe arca vörös volt és éggett, ő maga azonban mosolygott.

- Ha ezt csinálod, lehet, hogy mérges leszek.

Az asszony keze megállt.

- Miért érdekelne, ha az leszel?

- Van néhány új barátom - vallotta be Tyrion. - Nem fogsz örülni nekik. Hogyan végeztél Roberttel?

- Ő maga tette meg. Mi csak segítettünk neki. Amikor Lancel látta, hogy Robert vadkanra megy, erős bort adott neki. A kedvenc savanyú vörösét, csak egy kicsit nagyobb hatással. Háromszor olyan erős volt, mint amihez hozzá volt szokva. Ízlett a nagydarab, bűdös bolondnak. Bármikor abba hagyhatta volna a vedelést, de nem, lehúzott egy tömlővel, aztán elküldte Lancelt, hogy hozzon még egyet. A vadkan elvégezte a többi. Ott kellett volna lenned a lakomán, Tyrion. Még sohasem találkoztam ilyen ízletes vadkannal. Gombával és almával készítették, s az íze olyan volt, akár a győzelemé.

- Nővérkém, igazán mondom, te özvegynek születél. - Tyrion eléggé kedvelte Robert Baratheont, akármilyen nagypofájú fajankó volt is... minden bizonnyal részben azért, mert a nővére annyira gyűlölte. - Most pedig, ha befejezted a felpofozásomat, távozom.

Kifordította a lábait, és esetlenül lemaszott a székről. Cersei összevonta a szemöldökét.

- Nem engedtem meg, hogy elmenj. Tudni akarom, hogyan szándékozod kiszabadítani Jaime-t.

- Elmondom, amint kitaláltam. A tervek olyanok, mint a gyümölcs, szükségük van egy kis időre, hogy megérjenek. Ebben a pillanatban éppen azt fontolgatom, hogy lovagolok egyet az utcákon, és felmérem ezt a várost. - Tyrion az ajtó mellett strázsáló szfinx fejére tette a kezét. - Még egy utolsó kérés. Kérlek, tégy felőle, hogy Sansa Starknak ne essék bántódása. Nem lenne szerencsés, ha mindkét lányt elveszítenénk.

A tanácsterem előtt Tyrion biccentett Ser Mandonnak, majd megindult a hosszú, boltíves folyosón. Bronn csatlakozott hozzá, de Timett fia Timettnek nyoma sem volt.

- Hol van a mi vörös kezünk? - kérdezte Tyrion.

- Ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy felfedezőútra induljon. Az ő fajtáját nem arra teremtették, hogy előcsarnokokban várakozzon.

- Remélem, nem öl meg senki fontosat.

A klántagok, akiket Tyrion a Holdhegységben található erődjeikből hozott magával, hűségesek voltak a maguk vad módján, ám ugyanakkor büszkék és harciasak is, akik hajlamosak az őket érő valós vagy vélt sérelmekre acéllal felelni.

- Próbáld megtalálni! És míg ezzel foglalkozol, tegyél róla, hogy a többi elszállásolják és megetessék! Azt akarom, hogy a Segítő Tornya alatti kaszárnyába költözzenek, de ne hagyj, hogy a Kővarjakat az intéző a Holdtestvérek közelében helyezze el, és mondd meg neki, hogy a Megégetetteknek külön helyiség kell!

- Te hol leszel?

- Én visszamegyek a Törött Üllőhöz.

Bronn pimaszul elvigyorodott.

- Szükséged van kíséretre? Azt beszélik, az utcák veszélyesek.

- Felkeresem Cersei házi testőrségének a parancsnokát, és emlékeztetem rá, hogy magam sem vagyok kevésbé Lannister, mint a nővérem. Nem szabad megfélemlenie róla, hogy az esküje Kaszter-hegyhez köti, nem pedig Cersie-hez vagy Joffreyhoz.

Egy órával később Tyrion egy tucat vörös köpönyeges és oroszlánsisakos Lannister fegyveres kíséretében kilovagolt a Vörös Toronyból. Ahogy áthaladtak a csapórác alatt, a törpe észrevette a fal tetején sorakozó fejeket, amik a rothadástól és a kátránytól megfeketedve már régen felismerhetetlenné váltak.

- Vylarr kapitány! - kiáltotta. - Azt akarom, hogy reggelre szedjék le azokat onnét! Adják oda őket a csendes nővéreknek, hogy tisztítsák meg!

Pokoli feladat lesz megkeresni a hozzájuk tartozó testeket - gondolta -, mégis meg kell tenni. Van bizonyosfajta tisztesség, amit még a háború kellős közepén is be kell tartani.

Vylarr habozott.

- Őfelsége azt kívánja, hogy az árulók feje a falon maradjon, míg azt a három üres karót is fel nem díszíti ott a végén.

- Hadd találgassak! Az egyik Robb Starké, a másik kettő pedig Stannis és Renly uraságokra vár. Jól gondolom?

- Igen, uram.

- Az unokaöcsém ma tizenhárom éves, Vylarr. Próbáld ezt szem előtt tartani. Vagy nem lesznek ott reggelre a fejek, vagy az egyik üres karónak más lakója akad. Megértettél engem, kapitány?

- Magam gondoskodom róla, hogy lekerüljenek onnét, uram.

- Jól van - Tyrion megsarkantyúzta a lovát, és elvágtatott. A vörös köpenyeseznek minden igyekezetükre szükségük volt, hogy lépést tartsanak vele.

Cersie-nek azt mondta, fel akarja mérni a várost, ami nem is volt teljesen hazugság. Tyrion Lannistert nem töltötte el meglepődéssel az, amit látott. Királyvár utcái mindig is zsúfoltak és zajosak voltak, most azonban a veszély szagát árasztották, és ezt még egyetlen korábbi látogatása alkalmával sem tapasztalta. A Szövők utcájának közelében, az egyik út menti árokban meztelen holttest hevert, amelyet elvadult kutyák marcangoltak, de láthatóan senki sem törődött vele. Az örök jelenléte nyilvánvaló volt: párosával sétálgattak a síkátorokban aranyszínű köpönyegükben és fekete sodronyingükben, vashusángjaikat mindig a kezük ügyében tartva. A piacokat zsúfolásig megtöltötték a rongyos szegények, akik háztartási javaikat kínálták bármilyen alacsony áron, csak kapjanak értük valamit. A terményeiket áruló parasztok feltűnően hiányoztak, az a kevés élelmiszer pedig, amit látott, háromszor annyiba került, mint egy évvel azelőtt. Egy kufár nyárson sült patkányokat árult.

- *Friss patkányok!* - harsogta. - *Friss patkányok!*

A friss patkányok nyilván kelendőek voltak a régi, száraz és rothadt patkányokhoz képest. A legrémisztőbb mégis az volt az egészben, hogy a patkányok határozottan gusztusosabb látványt nyújtottak, mint a hentesek portékájának legnagyobb része. A Liszt utcában Tyrion minden második üzlet ajtajában öröket látott. Eltűnődött, hogy az ínséges időben még a pékek is olcsóbbnak találják a zsoldosokat, mint a kenyeret.

- Nem érkezik elég élelem, igaz? - fordult Vylarrhoz.

- Nagyon kevés - ismerte el a kapitány. - A folyóvidéken háború van, Lord Renly pedig a lázadókat gyűjti maga köré Égikertben, így a délre és nyugatra vezető utak lezárultak.

- És mit tett ez ügyben az én jó nővérem?

- Lépéseket tesz, hogy helyreállítsa a király békéjét - biztosította Vylarr. - Lord Slynt megháromszorozta a Városi Őrség létszámát, a királyné pedig ezer mesterembert állított munkába, hogy erősítsék meg a védműveinket. A kőművesek a falakon dolgoznak, az ácsok százával építik a skorpiókat és kőhajítókat, a nyílkészítők nyílvevesszőket gyártanak, a kovácsok pengéket készítenek, az Alkimista céh pedig tízezer palack futótűzet ígért.

Tyrion kényelmetlenül fészkelődött a nyeregben. Örült, hogy Cersei nem tétlenkedett, a futótűz azonban igen veszélyes jószág, tízezer palack pedig elég hozzá, hogy egész Királyvárt hamuvá változtassa.

- Honnét szedte a nővérem minderre a pénzt? - Nem volt titok, hogy Robert király súlyosan eladósodott kincstárat hagyott maga után, az alkimisták pedig nem keverendők össze az altruistákkal.

- Lord Kisujj mindig talál valami megoldást, uram. Adót vetett ki azokra, akik be akarnak lépni a városba.

- Igen, ez működhet - mondta Tyrion elgondolkodva. *Okos. Okos és kegyetlen.* Tízezrek menekültek a harcok elől Királyvár vélt biztonságába. Látta őket a királyi úton, anyák, gyermekek és nyugtalan apák nagy csapatai, akik sóváran bámulták a lovaikat és a szekereiket. Ha egyszer elérik a várost, bizonyosan odaadják mindenüket, hogy a magas, erős falakat maguk és a háború között tudhassák... bár ha tudnának a futótűzről, talán kétszer is meggondolnák a dolgot.

A fogadó a törött üllő cégére alatt állt, kőhajításnyira eme falaktól, az Istenek Kapuja közelében, amelyen át aznap reggel beléptek. Ahogy belovagoltak az udvarára, egy fiú már szaladt is, hogy lesegítse Tyriont a lováról.

- Vidd vissza az embereidet a kastélyba! - mondta Vylarnak. - Itt töltöm az éjszakát.

A kapitány elbizonytalanodott.

- Biztonságban leszel itt, uram?

- Nos, ami azt illeti, kapitány, amikor ma reggel elhagytam a fogadót, tele volt Feketefülűekkel, s ha Chella, Cheyk lánya a közelben van, soha senki sem érezheti magát teljes biztonságban - azzal kacsázva megindult az ajtó felé, faképnél hagyva Vylarrt, hadd tűnődjön megjegyzése értelmén.

Nagy vigadalom zaja fogadta, amikor belökte a fogadó közös helyiségének ajtaját. Azonnal felismerte Chella torokhangját és Shae nevetésének lágyabb muzsikáját. A lány a kandalló mellett ült egy kerek faasztalnál, és bort szopogatott három Feketefülűvel, akiket az őrzésére rendelt, meg egy kövérkés férfival, aki háttal ült neki. *A fogadós*, gondolta... míg Shae a nevének nem szólította Tyriont, s az idegen fel nem állt.

- Jó uram, úgy örülök, hogy látlak - szólalt meg negédes hangon, púderezett arcán az eunuchok lágy mosolyával.

Tyrion hátrahőkölt.

- Lord Varys! Nem gondoltam volna, hogy itt látlak. - *Hogy a Mások vinnék el, hogy találta meg őket ilyen gyorsan?*

- Bocsásd meg alkalmatlankodásomat! - mondta Varys. - Hirtelen késztetést éreztem, hogy megismerkedjek ifjú hölgyeddel.

- Ifjú hölgy - ismételte Shae a szavakat ízlelgetve. - Félig igazad van, uram. Tényleg ifjú vagyok.

Tizennyolc -gondolta Tyrion. - *Tizennyolc és egy szajha, de az esze gyors, a takaró alatt fürge, mint egy macska, nagy, sötét szeme, finom szálú, fekete haja és édes, puha, éhes kis szája van... és az anyém! A fene egyen meg, eunuch!*

- Attól tartok, én alkalmatlankodom - szólalt meg erőltetett udvariassággal. - Amikor beléptem, éppen valami vidám dolgot meséltél.

- Varys uram megdicsérte Chella füleit, és azt mondta, biztosan sok férfit megölt, hogy ilyen nagyszerű nyaklánca van - magyarázta Shae. Tyrionba belemart, hogy a lány ugyanúgy nevezte Varyst „uramnak”, ahogy őt szokta lepedőcsatáik közben. - Chella pedig azt felelte, hogy csak a gyávák ölik meg a legyőzötteket.

- Bátrabb dolog életben hagyni a fickót, hogy legyen esélye letörölni magáról a szégyent azzal, hogy visszanyeri a fülét - magyarázta Chella. Alacsony, sötét hajú nő volt, szörnyű nyakékét nem kevesebb mint negyvenhat kiszáradt, ráncos fül díszítette, Tyrion egyszer megszámlolta. - Csak így bizonyíthatod, hogy nem félsz az ellenségeidtől.

Shae felvihogott.

- Aztán az uram azt mondta, ha Feketefülű lenne, sohasem aludna, mert folyton egyfülű emberekről álmodna.

- Ezzel a problémával nekem sohasem kell szembenéznem - jegyezte meg Tyrion. - Én rettegek az ellenségeimtől, ezért mindet megölöm.

Varys kuncogott.

- Iszol velünk egy kis bort, uram?

- Iszom egy kis bort.

Tyrion helyet foglalt Shae mellett. Ha Chella és a lány nem is, ő megértette, mi folyik itt. Varys üzenetet hozott. Amikor azt mondta, hirtelen késztetést érzett, hogy megismerkedjen ifjú hölgyével, valójában azt értette rajta, hogy „megpróbáltad elrejtetni, de én tudtam, hogy hol van és ki ő, s most itt vagyok”. Eltöprengett, vajon ki árulhatta el. A fogadós, az a fiú az istállóban, az egyik őr a kapunál... vagy valaki a saját emberei közül?

- Mindig az Istenek Kapuján át szeretek visszatérni a városba - mondta Varys Shae-nek, miközben megtöltötte a boroskupákat. - A kapuház fafaragásai lenyűgözőek, mindig sírva fakadok, ahányszor csak megpillantom őket. A szemek... olyan kifejezőek, nem gondolod? Mintha követnék az embert, ahogy átlovagol a rács alatt.

- Én sohasem vettem észre, uram - felelte Shae. - Holnap újra megnézem, ha szeretnéd.

Ne fáradj, kedvesem - gondolta Tyrion, miközben a bort forgatta a kupában. - *Egy cseppet sem*

érdeklik a faragványok. A szemek, amelyekről dicsekszik, az ő szemei. Arra céloz, hogy figyelt, hogy abban a pillanatban, amelyikben átléptük a kaput, tudta, hogy itt vagyunk.

- Légy óvatos, gyermekem! - intette a lányt Varys. - Királyvár nem teljesen biztonságos mostanság. Én jól ismerem ezeket az utcákat, s ma mégis szinte félttem eljönni így, egyedül és fegyvertelenül. Ezekben a sötét időkben mindenütt törvényen kívüliek ólálkodnak, ó, igen. Emberek hideg acéllal és még hidegebb szívvel. - *Ahová én eljöhettek egyedül és fegyvertelenül, oda mások is eljöhettek karddal a kezükben* - mondta valójában.

Shae csak nevetett.

- Ha megpróbálnak ujjat húzni velem, egy füllel kevesebb marad nekik, amikor Chella rájuk veti magát.

Varys úgy hahotázott, mintha ez lett volna a legmulatságosabb dolog, amit valaha hallott, a szemében azonban nyoma sem volt vidámságnak, amikor Tyrion felé fordult.

- Ifjú hölgyed igen kedves és barátságos teremtés. A helyedben én nagyon vigyáznék rá.

- Igyekszem. Ha bárki megpróbál ártani neki... nos, én túl kicsi vagyok, hogy Feketefülű lehessenek, és sohasem állítottam, hogy bátor volnék. - *Látod? Ugyanazt a nyelvet beszélem, mint te, eunuch. Csak próbálg meg kezet emelni rá, és a fejedet vétetem.*

- Most távozom - Varys felállt. - Gondolom, nagyon fáradt vagy. Csak üdvözölni kívántalak, uram, és el akartam mondani, mennyire örülök megérkezésednek. A tanácsban komoly szükségünk van rád. Láttad az üstökösöt?

- Alacsony vagyok, nem vak - közölte Tyrion. Odakint a királyi úton úgy tűnt, eltakarja a fél égboltot, s ragyogásában felülmúlta a félholdat.

- Az utca embere Vörös Hírvivőnek nevezi - folytatta Varys. - Azt mondják, hírnökként jár egy király előtt, hogy az elkövetkezendő tűzvészre és véresőre figyelmeztessen. - Az eunuch egymáshoz dörzsölte bepúderezett kezeit. - Megengeded, hogy búcsúzóul egy kis feladványt hagyjak itt neked, Lord Tyrion? - Meg sem várta a választ. - Három hatalmas ember ül egy szobában: egy király, egy pap és egy gazdag ember az aranyával. Előttük egy zsoldos áll, közönséges származású, nem túl sok ésszel megáldott kisember. Mindhárom nagy ember arra utasítja, hogy végezzen a másik kettővel. „Tedd meg”, mondja neki a király, „mert én vagyok törvényes uralkodó!” „Tedd meg”, mondja a pap, „mert én az istenek nevében parancsolom!” „Tedd meg”, mondja neki a gazdag ember, „és ez az arany itt mind a tiéd lesz!” Mondd meg hát: ki marad életben, és ki hal meg?

Az eunuch mélyen meghajolt, és papucsba bújtatott lábainak puha lépteivel kisetett a teremből.

Miután elment, Chella felhorkant, Shae pedig összeráncolta csinos kis arcát.

- A gazdag ember marad életben. Nem igaz?

Tyrion elgondolkodva beleszürcsölt a borába.

- Talán. Lehet, hogy mégsem. Úgy tűnik, a zsoldoson múlik. - Letette a kupát. - Gyere, menjünk fel!

A lánynak meg kellett várnia a lépcső tetején, mert míg az ő lába karcsú és hajlékony volt, a törpéé rövid, görbe, és sajgott a fájdalomtól. Amikor azonban felért hozzá, Shae mosolygott.

- Hiányoztam? - kérdezte kacéran, miközben megfogta a kezét.

- Nagyon - vallotta be Tyrion. Shae alig volt magasabb öt lábnál, neki mégis fel kellett néznie rá... az ő esetében azonban rájött, hogy nem bánja a dolgot. A lányra kellemes volt felnézni.

- A Vörös Tornyodban mindig hiányozni fogok - mondta, miközben a szobájába vezette. - Egyes-egyedül a hideg ágyadban a Segítő Tornyában.

- Sajnos így igaz - Tyrion boldogan magával vitte volna, nemes atyja azonban megtiltotta neki. „*A ringyót nem viszed magaddal az udvarba*” - parancsolta Lord Tywin. Az, hogy a városba elhozta, a legnagyobb engedetlenség volt, amit még meg merészelt kockáztatni. Minden hatalma az apjától ered, s ezt a lánynak is meg kell értenie. - Nem leszel messze tőlem - ígérte neki. - Saját házad lesz szolgálókkal és örökkel, én pedig olyan gyakran meglátogatlak, amilyen gyakran csak tudlak.

Shae egy rúgással becsukta az ajtót. A keskeny ablak homályos üvegén át ki tudta venni Baelor Nagy Szentélyét Visenya Hegyének tetején, Tyrion azonban valami másra figyelt. Shae lehajolt, megfogta a ruhája alsó szélét, a fején át lehúzta magáról, és félrehajította. Nem hitt az alsóneműkben.

- Sohasem leszel képes pihenni - szólalt meg, ahogy ott állt előtte rózsaszínűn, meztelenül és bájosan, egyik kezével a csípőjén. - Mindig rám fogsz gondolni, amikor nyugovóra térsz. Akkor pedig megkeményedsz, és nem lesz senki, aki segítene rajtad, és nem fogsz tudni elaludni, hacsak te nem segítesz magadon... - rávillantotta azt a gonosz kis mosolyát, amit Tyrion annyira szeretett - ...ezért hívják a Segítő Tornyának, uram?

- Hallgass el, és csókolj meg! - parancsolt rá.

Érezte a bort a lány ajkán, és érezte, ahogy kicsiny, feszes mellei hozzápréselődnek, miközben az ujjai nadrágja zsinórjai után kutattak.

- Én oroszlánom - suttogta a lány, amikor a törpe elszakította magát a csókból, hogy levetkőzzön. - Édes uram, Lannister óriásom...

Tyrion az ágy felé tolta. Amikor beléhatolt, a lány olyan hangosan sikított, hogy az talán még Áldott Baelort is felverte a sírjában, a körmei pedig mély barázdákat szántottak a hátán. Nem volt fájdalom, amely akár csak feleilyen édes lett volna.

Botond - gondolta utána, ahogy ott heverték a süppedt ágy közepén, gyűrött takarókkal és lepedőkkel körülvéve. *Hát nem vagy képes tanulni, törpe? Ő csak egy szajha, a fene essen beléd, a pénzedet szereti, nem a farkadat. Emlékszel Tyshára?* Amikor azonban az ujjai könnyedén az egyik mellbimbóra tévedtek, azok megkeményedtek az érintésétől, és látta a lány mellkasán saját szenvedélyes harapásának nyomát.

- Mit teszel tehát, uram, most, hogy a Király Segítője vagy? - kérdezte Shae, miközben ő átölelte meleg, édes testét.

- Olyasmit, amire Cersei egyáltalán nem számít - mormolta Tyrion lágyan a lány karcsú nyakába. - Igazságot teszek.

BRAN

Bran jobban szerette az ablakfülke kemény követ puha, tollas ágának és takaróinak kényelménél. Amikor az ágyban feküdt, a falak összepréselték, a mennyezet pedig súlyosan függött felette. Olyankor a szoba cella volt, Deres pedig a börtöne. Az ablakon át azonban még mindig hívta a nagyvilág.

Nem tudott már járni, sem mászni, sem vadászni, vagy fakarddal harcolni úgy, ahogy egykor, de a tekintete még mindig szabadon vándorolhatott a falakon. Szerette figyelni a vár felragyogó ablakait, mikor a tornyok és termek gyémánt alakú ablaktáblái mögött meggyújtották a gyertyákat és a kandallók tüzét, és szerette hallgatni, ahogy a rémfarkasok dalolnak a csillagoknak.

Mostanában gyakran álmodott farkasokról. *Beszélnék hozzám, mint fivér a fivérhez* - mondta magának, amikor a farkasok vonítottak. Majdnem meg is értette őket... nem teljesen, nem igazán, de majdnem... mintha egy olyan nyelven dalolnának, amelyet régen ismert, de mára valahogyan elfelejtett. Lehet, hogy a Walderek félnek tőlük, de a Starkok ereiben farkasvér folyik. Öreg Nan így mondta neki.

- Bár egyesekben erősebb, mint másokban - figyelmeztette.

Nyár vonítása hosszú és szomorú volt, telis-tele gyásszal és vágyakozással. Borzaskutya hangja durvább volt. Az üvöltésük visszhangzott az udvarokon és a termeken át, míg végül az egész kastély zengett tőle, mintha Derest egy egész falka rémfarkas kísértené kettő helyett... kettő, ahol egykor hat volt. *Vajon nekik is hiányoznak a fivéreik és nővéreik?* - tűnődött Bran. - *Vajon Szürke Szélt, Szellemet, Nymeriát és Lady árnyát hívják? Azt akarják, hogy hazatérjenek, és ismét egy falka legyenek?*

- Ugyan ki ismerné egy farkas gondolatait? - felelte Ser Rodrik Cassel, amikor Bran megkérdezte tőle, miért üvöltenek. Bran édesanyja Deres várnagyává nevezte ki a lovagot távolléte idejére, s így kevés ideje jutott az értelmetlen kérdések megválaszolására.

- A szabadságért vonítanak - jelentette ki Farlen, aki a ketreceket felügyelte, és semmivel sem szerette jobban a rémfarkasokat, mint a kutyái. - Nem tetszik nekik, hogy be vannak zárva, és meg tudom érteni őket. A vadaknak a vadonban a helyük, nem pedig egy kastélyban.

- Vadászni akarnak - bólogatott Gage, a szakács, miközben marhafaggyúkokkákat dobált egy hatalmas üstben rotyogó mártásba. - A farkas szaglása sokkal jobb, mint bármelyik emberé. Tetszik, nem tetszik, zsákmány szagát érzik.

Luwin mester más véleményen volt.

- A farkasok gyakran üvöltenek a holdra. Ezek most az üstököst üvöltik. Látod, milyen fényes, Bran? Lehet, hogy azt hiszik, az a hold.

Amikor Bran elmondta ezt Oshának, az asszony hangosan nevetett.

- A farkasaidnak több eszük van, mint a mesterednek - jegyezte meg a vad nő. - Olyan igazságokat ismernek, amelyekről a szürke ember megfeledkezett.

Bran hátán végigfutott a hideg attól, ahogy az asszony ezt mondta. Amikor megkérdezte tőle, mit jelent az üstökös, a nő azt felelte.

- Vért és lángokat, fiú, semmi jót.

Bran Chayle septont is megkérdezte az üstökösről, miközben a könyvtár lángjaiból megmentett néhány tekerceset rendszereztek.

- Ez a kard, amely megöli az évszakot - felelte a pap, s nem sokkal ezután megérkezett a fehér holló Óvárosból az ősz hírével, tehát minden bizonnal igaza volt.

Igaz, hogy Öreg Nan nem értett egyet velük, és ő hosszabb ideje élt már bármelyiküknél.

Stevronnak van egy unokája, Fekete Walder, ő a negyedik az örökösödési sorban, aztán ott van Vörös Walder, Ser Emmon fia, meg Fattyú Walder, aki egyáltalán szóba se kerülhet. Őt Folyami Waldernek hívják, nem Walder Freynek. Emellett vannak Walda nevű lányok.

- És Tyr. Tyrről mindig megfeledkezel.

- Ő Waltyr, nem Walder - felelte Nagy Walder könnyedén. - És ő utánunk következik, úgyhogy nem számít. Amúgy sem kedveltem soha.

Ser Rodrik úgy határozott, hogy Havas Jon régi hálósobáján fognak osztozni, hiszen Jon az Éjjeli Őrségben szolgál, és soha nem jön vissza. Bran utálta ezt, mert úgy érezte, a Freyek megpróbálják ellopni Jon helyét.

Sóváran bámulta, ahogy a Walderek Répával, a szakácslegénnyel és Joseth lányaival, Bandyvel és Shyrával hadakoztak. A Walderek elhatározták, hogy Bran lesz a bíró, és ő dönti el, hogy valaki mondta-e, hogy „esetleg” vagy nem, de amint elkezdődött a játék, rögtön megfeledkeztek róla.

A kiabálás és a csobbanások rövidesen másokat is odacsalogattak: Pallát, a kutyagondozó lányt, Calont, Cayn segédjét és Ezis Tomot, akinek az apja, Kövér Tom, Bran apjával együtt Királyvárban halt meg. Nem kellett hozzá sok idő, és mindannyian vizesek és sárosak lettek. Palla tetőtől talpig barna lett, a hajába moszat ragadt, és alig kapott levegőt a nevetéstől. Bran nem hallott ennyi nevetést ama éjszaka óta, amikor a véres holló megérkezett. *Ha tudnám használni a lábamat, mindegyiküket belelökném a vízbe - gondolta keserűen. - Senki más nem lenne az átkelő ura, csak én.*

Végül futva megérkezett Rickon is az istenerdőbe, Borzaskutyával a sarkában. Figyelte, ahogy Répa és Kis Walder a botért küzdenek, míg Répa el nem veszítette az egyensúlyát és hatalmas csobbanással, hadonászva bele nem zuhant a tóba. Rickon kiabálni kezdett:

- Én! Most én! Én is játszani akarok!

Kis Walder intett neki, hogy mehet, Borzaskutya pedig követni kezdte.

- Nem, Borzas! - parancsolt rá az öccse. - Farkasok nem játszhatnak. Itt maradsz Brannel!

És a farkas ott maradt...

...egészen addig, míg Kis Walder gyomron nem vágta Rickont a bottal. Mielőtt Bran akár csak egyet pisloghatott volna, a fekete farkas már repült is a rönk felé, a vízbe vér keveredett, a Walderek eszüket vesztve ordítottak, Rickon a sárban ült, és nevetett, majd Hodor is becsoszogott, és ő is kiáltozni kezdett:

- Hodor! Hodor! Hodor!

Ettől fogva Rickon furcsa módon úgy döntött, hogy *kedveli* a Waldereket. Soha többé nem játszottak átkelő urát, de játszottak mást: szörnyeteget és szűz lányt, patkányt és macskát, enyém a várat, mindenfélét. Rickonnal az oldalukon a Walderek felforgatták a konyhákat sütemények és lépes méz után kutatva, versenyt futottak a falak mellett, csontot hajigáltak a kutyakölyköknek a ketrecekben, és fakardokkal gyakorlatoztak Ser Rodrik árgus szemei előtt. Rickon még a boltíves csarnokokat is megmutatta nekik mélyen a föld alatt, ahol a kőműves édesapjuk síremlékét faragta.

- Nem volt hozzá jogod! - kiabált Bran az öccsére, amikor megtudta. - Az a mi helyünk, a Starkok helye! - Rickon azonban ügyet sem vetett rá.

A hálótermébe vezető ajtó kinyílt. Luwin mester egy zöld palackot tartott a kezében, és ezúttal Osha és Szénafej is vele voltak.

- Készítettem neked egy altatófőzetet, Bran.

Osha csontos karjaiba kapta. Nő léteére nagyon magas volt, inas teste pedig rendkívül erős, így erőfeszítés nélkül az ágyához cipelte.

- Ettől álomtalanul fogsz aludni - mondta Luwin mester, és kihúzta a palack dugóját. -Édesen és álomtalanul.

- Tényleg? - Bran nagyon szeretett volna hinni neki.

- Tényleg. Igyál!

Bran ivott. A szer sűrű volt és meszes, de méz volt benne, s így könnyen lement.

- Reggelre jobban leszel - Luwin rámosolygott Branre, és megveregette a fiú vállát, mielőtt kiment.

Osha hátramaradt egy kicsit.

- Megint a farkasálmok?

Bran bólintott.

- Nem kellene ilyen keményen harcolnod, fiú. Látom, beszélsz a szívfához. Lehet, hogy az istenek válaszolni próbálnak.

- Az istenek? - motyogta Bran. Máris álmos volt. Osha arca szürkévé és homályossá vált fölötte. *Édes, álomtalan alvás* - gondolta.

Amikor azonban körülzárta a sötétség, megint az istenerdőben találta magát. Halkan lépkedett a szürkészöld őrfák és a göcsörtös tölgyek alatt, amelyek vénék voltak, akár maga az idő. *Járok* - gondolta örvendezve. Egy része tisztában volt vele, hogy ez csak álom, de a járás még álmában is jobb volt hálósobájá, a falak, a mennyezet és az ajtó valóságánál.

A fák között sötétség honolt, de az üstökös fénye mutatta az utat, s a járása biztos volt. Négy jó, erős és fúrge lábon haladt előre, érezte a talajt a talpa alatt, a lehullott levelek, vastag gyökerek és kemény kövek halk zörrenését, a vastag humuszréteget. Nagyszerű érzés volt.

A feje megtelt az élő és bódító szagokkal: a meleg tavacsok zöld, sáros kipárolgásával, a gazdag, rothadó föld illatával a mancsai alatt, a tölgyekben lakó mókusok szagával. A mókusok szaga a meleg vér ízét juttatta eszébe, és a roppanást, ahogyan a csontok összetörnek a fogai között. A száját elöntötte a nyál. Alig fél napja evett utoljára, a halott húsban azonban, még ha szarvas húsa volt is, nem telt semmi öröme. Hallotta, ahogy a mókusok csicseregnek és szaladgálnak odafent a levelek biztonságában, de több eszük volt annál, semhogy lejjöjjenek ide, ahol a fivére és ő portyáztak.

Érezte a fivére szagát is. Ismerős szag volt, átható és földszerű, a szaga éppolyan fekete volt, mint a bundája. Haragosan rohángált a falak mellett. Körbe-körbefutott, éjt nappallá téve, fáradhatatlanul kutatva zsákmány után, kiút után, az anyja, testvérei, a falka után... kutatott, kutatott és sohasem talált rájuk.

A fák mögött ott emelkedtek a falak, halott, ember rakta sziklák halmai, amelyek e talpalatnyi élő erdő fölé tornyosultak. Szürkén, foltosan és mohosan szöktek a magasba, de vastagok voltak, erősek és magasabbak, semhogy bármilyen farkas átgorhatta volna őket. A kettejüket körülzáró kőhalmokon nyíló néhány lyukat hideg vas és szálkás fa zárta el. A fivére minden egyes lyuknál megállt, és dühösen vicsorított, de a kivezető út mindig zárva maradt.

Az első éjjelen ő is ugyanezt tette, de aztán rájött, hogy semmi értelme. A vicsorgás nem fog utat nyitni előttük. A falak nem fognak félrehúzódni attól, hogy körbe-körbe szaladgálnak mellettük. Az embereket nem tartja távol, ha felemelt lábbal megjelölik a fákat. A világ szorosan bezárult körülöttük, de a befalazott erdőn túl még mindig ott állt a hatalmas, szürke, ember rakta sziklabarlang. *Deres* - jutott hirtelen az eszébe. Égig érő emberszirtjein túl azonban az igazi világ hívta őt, és tudta, hogy vagy felel a hívásra, vagy meghal.

ARYA

Hajnaltól alkonyatig utaztak, erdők, gyümölcsösök és szépen gondozott földek mellett haladtak el, apró falvakon, zsúfolt vásárvárosokon és zömök erődökön keresztül vezetett az útjuk. Ha leszállt a sötétség, táborot vertek, és a Vörös Kard fényénél ettek, majd a férfiak egymást váltották az őrésben. Arya néha más utazók tábortüzeinek pislákoló fényét pillantotta meg a fák között. Úgy látszott, minden éjjel több a tábor, nappal pedig egyre nagyobb a forgalom a királyi úton.

Reggel, délben és este egyre csak jöttek és jöttek, öregemberek és kisgyermek, nagydarab férfiak és kicsik, mezítlábas lánykák és asszonyok, keblükön csecsemővel. Néhányan lovas kocsit hajtottak, vagy ökrös szekerek hátuljában gubbasztottak. Többen lovagoltak: ígáslovakon, pónikon, öszvéreken, szamarakon, minden, ami képes volt járni, futni vagy gurulni. Egy asszony fejőstehenet vezetett, a hátán egy kisleánnyal. Arya látott egy kovácsot, aki taligát tolt, benne a szerszámaival: kalapácsokkal, fogókkal, sőt, még egy üllővel is. Kicsivel később egy másik ember jelent meg egy másik taligával, ebben azonban két csecsemő feküdt takaróba csavarva. A legtöbben gyalogszerrel jöttek, a vállukon cipelve holmijukat, elgyötört, nyugtalan kifejezéssel az arcukon. Dél felé tartottak, a város, Királyvár irányába, és százból talán ha egy állt szóba Yorennel és csapatával, akik észak felé haladtak. A lány eltűnődött, vajon miért nem megy senki arrafelé, amerre ők.

Az utazók közül sokan fegyvert viseltek, Arya késeket és töröket látott, kaszákat, baltákat, s itt-ott egy-két kardot. Voltak, aki faágakból készítettek husángot vagy bütykös botokat faragtak maguknak. A kezük a fegyverekkel babrált, és hosszan bámulták a szekereket, ahogy elhaladtak mellettük, de végül elengedték a menetoszlopot. Harmincan túl sokan voltak, bármi legyen is azokban a szekerekben.

„Nézz a szemekkel - mondta Syrio -, hallgass a füleddel!”

Az egyik napon egy örült asszony kiáltozni kezdett feléjük az út mellől.

- Bolondok! Megölnék benneteket, bolondok!

Mélyen ülő szemével, véres lábával és sovány testével úgy nézett ki, mint egy madárijesztő.

A rá következő nap reggelén egy szürke kancán ülő simulékony modorú kereskedő megállt Yoren mellett, és felajánlotta neki, hogy megveszi a szekereit a teljes rakománnyal együtt értékük negyedréséért.

- Háború van, úgymint elveszik, amit akarnak, jobban jársz, ha eladod nekem, barátom!

Yoren elfordult, megrántotta görbe vállát, és köpött egyet.

Arya ugyanezen a napon vette észre az első sírt, egy kis halmot, amely az út mellett emelkedett. Egy gyermeknek ásták. A puha földbe egy kristályt nyomtak, és Lommy el akarta venni, míg a Bika rá nem szólt, hogy jobban teszi, ha békén hagyja a halottakat. Néhány mérfölddel odébb Praed még több sírt fedezett fel, egy egész friss sort. Attól kezdve alig múlt el nap nélkülük.

Az egyik éjjel Arya felriadt a sötétben, de nem tudta volna megmondani, mi ijesztette meg. Odafent a Vörös Kard ezernyi csillaggal osztozott az égbolton. Az éjszaka furcsán csendesnek tűnt, bár hallotta Yoren fojtott horkolását, a tűz ropogását, még a szamarak halk motozását is. Valahogy mégis olyan volt, mintha a világ visszafojtotta volna a lélegzetét, és a csendtől reszketni kezdett. Görcsösen megmarkolta Tüt, és úgy feküdt vissza aludni.

Amikor eljött a reggel, és Praed nem ébredt fel, Arya rádöbbsent, hogy az ő köhögését hiányolta az éjjel. Akkor sírt ástak neki, és úgy temették el a zsoldost, ahogy elaludt. Yoren elvette tőle az értékeit, mielőtt földet szórtak volna rá. Valaki a csizmáját kérte, másnak a töre

kellett. Sodronyíngét és sisakját is elosztották, a kardját Yoren a Bikának adta.

- Amilyen karjaid vannak, talán megtanulhatod használni ezt - mondta neki. Egy Tarber nevű fiú egy marék makkot szórt Praed holtestére, hogy tölgyfa nőjön rajta, amely majd megjelöli a helyet, ahol nyugszik.

Aznap éjjel egy falucskában álltak meg, egy borostyánnal benőtt fogadónál. Yoren megszámlolta a pénzt az erszényében, és úgy vélte, elég lesz egy meleg vacsorára.

- Idekint alszunk, ahogy eddig is, de van itt egy fürdőház is, ha valaki szükségét érzi egy kis meleg víznek, meg egy darab szappannak.

Arya nem mert szólni, pedig mostanra éppolyan szörnyen bűzlött, mint Yoren, savanyú és átható szagot árasztott maga körül. A ruhájában lakó teremtmények némelyike egészen Bolhavégből kísért el, nem látszott hát helyénvalónak, hogy vízbe fojtsa őket. Tarber, Meleg Pite és a Bika csatlakozott a férfiakhoz, akik a kádak felé vették az irányt. Mások letelepedtek a fürdőházzal szemben. A többiek betódultak a fogadóba. Yoren még a szekér hátuljában heverő három megbilincselte útitársuknak is küldött egy-egy korsó sört Lommyval.

Akár frissen mosdott volt, akár nem, mindenki meleg disznópástétomot és sült almát vacsorázott. A fogadós megvendégelte őket még egy kör sörrel, a ház költségére.

- Volt egy fivérem, aki felöltötte a feketét évekkal ezelőtt. Szolgálófiú volt, okos kölyök, de egyszer rajtakapták, amint borsot csent az uram asztaláról. Pedig egyszerűen csak szerette az ízt. Egyetlen csipet borsot, de Ser Malcolm kemény ember volt. Kaptok borsot ott a Falon?

Amikor Yoren megrázta a fejét, a fogadós felsóhajtott.

- Milyen kár! Lync imádta a borsot.

Arya óvatosan szopogatta a sörét a disznópástétom mellett. A hús frissen érkezett a sütőből, még meleg volt. Eszébe jutott, hogy az apja néha engedélyezett nekik egy pohár sört. Sansa elfintorodott az íztől, és kijelentette, hogy a bor sokkal finomabb, de Arya szerette. Elszomorodott, ahogy Sansára és az apjára gondolt.

A fogadó tömve volt dél felé vonuló emberekkel, és a terem felmorajlott, amikor Yoren közölte, hogy ők az ellenkező irányba tartanak.

- Úgyis visszatértek nemsokára! - bizonygatta a fogadós. - Nem lehet északra menni. A földek felét felégették, aki pedig ottmaradt, az bezárkózott az erődökbe. Hajnalban elmegy az egyik csapat, estére ott a másik.

- Ez minket nem érdekel - morogta Yoren makacsul. - Tully vagy Lannister, nem számít. Az Őrség nem áll senki pártjára.

Lord Tully a nagyapám - gondolta Arya. Neki igenis számított, de az ajkába harapott, és csendben figyelt tovább.

- Nem csak Lannister meg Tully - folytatta a fogadós. - Vademberek jöttek le a Holdhegységből, nekik próbáld megmagyarázni, hogy nem állsz senki pártján! És a Starkok is nyakig benne vannak, a fiatal lord délre jött, a halott Segítő fia...

Arya felkapta a fejét és feszülten figyelt. Robbról beszélt?

- Úgy hallottam, a kölyök egy farkas hátán vágat a csatába - szólalt meg egy sárga hajú férfi korsóval a kezében.

- Ostoba beszéd - köpött Yoren.

- Akitől hallottam, az a saját szemével látta. Akkor farkason, mint egy ló, megesküdött rá.

- Attól, hogy megesküdött rá, még nem lesz igaz, Hod! - vetette oda a fogadós. - Te is folyton esküdözöl, hogy megfizeted nekem a tartozásodat, aztán még egy lyukas garast sem láttam.

A helyiség hangos hahotában tört ki, a sárga hajú ember pedig elvörösödött.

- Rossz évük volt a farkasoknak - ütötte bele az orrát egy ütött-kopott zöld köpönyeget viselő sápatag férfi. - Az Istenszem körül senki sem emlékszik, hogy a falkák valaha is ennyire merészek lettek volna, mint most. Birkák, tehének, kutya, mindegy nekik. Kedvükre öldökölnek, és nem félnek az embertől. Az életeddel játszol, ha éjjel bemerészkedsz azokba az erődökbe.

- Eh, ez is csak mese, semmivel sem igazabb, mint a többi.

- Ugyanezt hallottam az unokanővéremtől, és ő aztán nem az a hazudós fajta - mondta egy öregasszony. - Azt mondja, van ez a nagy farkas, több százan vannak, emberevők. Egy nőstény vezeti őket, egy szuka a pokol bugyraiból!

Egy szuka. Arya eltűnődve lötyögtette a sörét. Ez az Istenszem vajon közel van a Három Folyóhoz? Bárcsak lenne térképe. Nymeriát a Három Folyó közelében hagyta el. Nem akarta, de Jory azt mondta, nincs más választásuk, mert ha a farkas visszamegy velük, megölik, amiért megharapta Joffreyt, hiába érdemelte meg a fiú. Kiabálniuk kellett és köveket hajigálni felé, és a farkas csak azután maradt el mögüjük, hogy Arya néhány kőve célba talált. *Mostanra már biztosan meg sem ismer engem* - gondolta a lány. - *Vagy ha mégis, akkor gyűlöl.*

A zöld köpönyeges férfi így folytatta:

- Hallottam, egy napon hogyan sétált be ez a pokoli szuka egy faluba... piacnap volt, mindenféle emberek, ez meg olyan bátran sétál oda, mintha otthon lenne, és kiragad egy csecsemőt az anyja karjaiból. Amikor Lord Mooton megtudta ezt, ő és a fiai megesküdték, hogy végeznek vele. Az odújáig követték egy farkasvadász vérebbel, és éppen hogy megúszták ép bőrrel! A kutyák közül egy se jött vissza, egy darab se.

- Ez csak mese - szaladt ki Arya száján, mielőtt erőt vehetett volna magán. - A farkasok nem esznek csecsemőket.

- És te ugyan mit tudsz erről, kölyök? - kérdezte tőle a zöld köpönyeges férfi.

Mielőtt azonban válaszolhatott volna, Yoren megragadta a karját.

- A fiú csak pityókás a sörtől, ennyi az egész.

- Nem vagyok. *Nem esznek* csecsemőket...

- *Kifelé, fiú...* és maradj is ott, míg meg nem tanulsz befogni a szádat, amikor a férfiak beszélgetnek! - Erősen megtaszította az oldalajtó felé, amely az istállókhöz vezetett. - Eredj! Nézd meg, hogy az istállófiú megitta-e a lovainkat!

Arya a haragtól remegve kiment.

- *Nem esznek* - morogta, és belerúgott egy kőbe, miközben maga mögött hagyta őket. A kődarab elgurult, és a szekerek alatt állt meg.

- Fiú! - szólította meg egy barátságos hang. - Kedves fiú!

Az egyik megvasalt férfi volt az. Arya óvatosan megindult a szekér felé, egyik keze Tú markolatán.

A fogoly hangos láncsörgés közepette felemelt egy üres korsót.

- Az ember jó hasznát venné még egy kis sörnek. Az ember szomjas a nehéz karkötők alatt.

A legfiatalabb volt a három közül, karcsú, finom vonású, örökké mosolygós. A haja vörös volt az egyik oldalon, fehér a másikon, és az egész csapzott és koszos a bezártságtól és az úttól.

- Az ember egy fürdőnek is örülne - folytatta, amikor észrevette Arya tekintetét. - Ez a fiú szerezhetne egy barátot.

- Vannak barátaim - mondta Arya.

- Én nem látok egyet sem - szólalt meg az orr nélküli. Ő zömök volt, vaskos és hatalmas lapátkezekkel. Karját, lábait és mellkasát, sőt még a hátát is fekete szőr borította. Aryát egy rajzra emlékeztette, amelyet egyszer egy könyvben látott, és egy majmot ábrázolt a Nyár-szigetéről. Az arca közepén tátongó lyuk miatt nehéz volt sokáig ránézni.

A kopasz kinyitotta a száját és sziszegett, mint valami hatalmas fehér gyík. Amikor Arya ijedten hátrahőkölt, szélesre tátotta a száját, és kidugta rá a nyelvét, ami inkább volt csonk, mintsem valódi nyelv.

- Hagyd abba! - fakadt ki a lány.

- Az ember nem válogathatja meg a társaságát a börtönben - mondta a vörös és fehér hajú, jóképű férfi. Volt valami a beszédében, ami Syrióra emlékeztette. Ugyanolyan volt, mégis egészen más. - Ennek a kettőnek itt nincsen modora. Az embernek bocsánatot kell kérnie. Arrynak hívnak, nem így van-e?

- Dudorfej - jegyezte meg az orr nélküli. - Dudorfej, Dudorfej Botos Fiú. Vigyázz, Lorath, még megüt a botjával!

- Az ember szégyelli a társaságát, Arry - mondta a jóképű. - Ennek az embernek van szerencséje bemutatkozni: Jaqen H'ghar, egykor Lorath Szabad Városából. Bárcsak otthon volna! Ennek az embernek a rosszul nevelt társai a fogságban Rorge. - A korsójával az orr nélküli felé intett -, és Maró. - Maró megint rászisszent, felvillantva kihegyezett, megsárgult fogait. - Az embernek kell, hogy valami neve legyen, nem így van? Maró nem tud beszélni, és Maró nem tud írni, a fogai azonban nagyon élesek, az ember tehát Marónak nevezi, és ő mosolyog. El vagy bűvölve?

Arya elhátrált a szekértől.

- Nem.

Nem bánthatnak engem - nyugtatgatta magát - megvannak láncolva.

A férfi lefelé fordította a korsóját.

- Az embernek sírni támad kedve.

Rorge, az orr nélküli szitkozódva feléje hajította a korsóját. A bilincsek miatt ügyetlen volt, ám a súlyos ónedény még így is telibe találta volna Arya fejét, ha a lány nem ugrik félre.

- Hozol nekünk sört, Dudor! *Most!*

- Fogd be a szád! - Arya megpróbálta kitalálni, mit tenne most Syrio. Előhúzta fa játék kardját.

- Gyere csak közelebb - mordult rá Rorge -, és feldugom azt a botot a seggedbe, aztán véresre kúrlak veled!

A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. Arya rávette magát, hogy közelebb menjen a szekérhez. Minden lépés nehezebb volt, mint az előző. *Vad, mint a borz, nyugodt, mint az állóvíz.* A szavak daloltak a fejében. Syrio nem félt volna. Már majdnem olyan közel volt, hogy megérinthette volna a kereket, amikor Maró felpattant, és feléje kapott. A vasa csörömpölt és csikorgott. A bilincsek miatt nem tudta teljesen kinyújtani a karját, alig féllábnnyira volt a lány arcától. Vadul sziszegett.

Arya megütötte. Keményen, pontosan a két apró szeme között.

Maró ordítva hátratántorodott, majd teljes súlyával a láncainak feszült. A tartógyűrűk megmozdultak, elfordultak, és megfeszültek a helyükön, s Arya hallotta az öreg, száraz fa csikorgását, ahogy a hatalmas vasgyűrűk húzni kezdték a szekér padlódeszkáit. Nagy, sápadt kezek nyúltak felé, ahogy Maró karján kidagadtak az erek, a lánc azonban nem engedett, s a férfi végül visszahanyatlott a helyére. Az arcát éktelenítő sebhelyekből vér csordogált.

- Egy fiúnak több a bátorsága, mint az esze - szögezte le az, aki Jaqen H'gharnak nevezte magát.

Arya elhátrált a szekértől. Amikor érezte, hogy valaki megérinti a vállát, megpördült, és megint maga elé kapta a fakardot, de csak a Bika állt előtte.

- Mit csinálsz?

A fiú védekezően felemelte a kezeit.

- Yoren azt mondta, ne menjünk annak a háromnak a közelébe.

- Én nem félek tőlük - felelte Arya.

- Akkor bolond vagy. Én igenis félek. - A Bika keze a kardja markolatára fonódott, Rorge pedig röhögni kezdett. - Menjünk a közelükből!

Arya a port rugdosva bár, de hagyta, hogy a Bika elvezesse az épület mellett, a fogadó bejáratához. Rorge nevetése és Maró sziszegése kísérte őket.

- Nem akarsz harcolni? - kérdezte a Bikát. Nagyon szeretett volna megütni valamit.

A fiú meglepetten pislogott, a mélykék szeme elé hulló hajtincsek még nedvesek voltak a fürdéstől.

- Megsebesítenélek.

- Nem sebesítenél meg.

- Nem tudod, milyen erős vagyok.

- Te pedig nem tudod, milyen gyors vagyok!

- Te akartad, Arry - kivonta Praed kardját. - Olcsó acél, de ez igazi kard.

Arya előhúzta Tút a hüvelyéből.

- Ez viszont jó acél, tehát igazibb a tiédnél!

A Bika megcsóválta a fejét.

- Megígéred, hogy nem sírsz, ha megváglak?

- Megígérem, ha akarod! - A lány oldalt fordult, és felvette a vizitáncos pózát, de a Bika nem mozdult. Mögötte bámult valamit. - Mi az, mi a baj?

- Aranyköpönyegesek. - A fiú arca megfeszült.

Nem lehet - gondolta Arya, amikor azonban hátrapillantott, a katonák tényleg ott közeledtek a királyi úton. Hatan voltak, mindannyian a Városi Őrség fekete sodronyingét és aranszínű köpenyét viselték. Az egyikük tiszt volt, ő négy aranylemezzel díszített fekete, lakkozott mellvértet viselt. A fogadó előtt megállították a lovaikat. *Nézz a szemekkel* - hallotta belül Syrio suttogását. A nyergek alatt fehér tajtékot látott, a lovakat tehát hosszú és kemény vágára fogták. *Nyugodtan, mint az állóvíz*, megragadta a Bika karját, és behúzta egy magas sövény mögé.

- Mi az? - kérdezte a fiú. - Mit csinálsz? Engedj el!

- *Csendes, mint egy árny* - suttogta, és lehúzta magával.

Yoren csapatának néhány másik tagja a fürdőház előtt üldögélt, és a sorára várt.

- Hé, ti ott! - kiáltotta az egyik aranyköpönyeges. - Ti vagytok azok, akiknek fel kell öltenie a feketét?

- Lehet - érkezett az óvatos válasz.

- Inkább csatlakoznánk hozzátok, fiúk - jegyezte meg az öreg Reysen. - Úgy hallottuk, a Falon hideg van.

Az aranyköpönyeges tiszt leszállt a lováról.

- Írásom van, hogy egy bizonyos fiút...

Yoren lépett ki a fogadóból. Bozontos, fekete szakállát piszkálta.

- Ki akarja ezt a fiút?

A többi aranyköpönyeges is leszállt a nyeregből, és megállt a lova mellett.

- Miért rejtőzünk? - kérdezte a Bika.

- Engem keresnek - suttogta Arya. A fiú fülének szapannillata volt. - Maradj csendben!

- A királyné keresi, vénember, nem mintha a te dolgod lenne - vetette oda a tiszt, és előhúzott egy szalagot az övéből. - Itt van őfelsége pecsétje és meghatalmazása.

A sövény mögött a Bika kétkedően megrázta a fejét.

- Miért téged akarna a királyné, Arry?

A lány vállon ütötte.

- *Fogd be!*

Yoren megérintette az irat szalagját, rajta az arany viaszfolttal.

- Csinos - köpött. - A helyzet az, hogy a fiú most már az Éjjeli Őrséghez tartozik. Hogy mit tett a városban, szart se számít.

- A királynét nem érdeklik a nézeteid, öreg és engem sem - közölte a tiszt. - Elviszem a fiút.

Arya arra gondolt, hogy elmenekül, de tudta, hogy nem jutna messzire a szamarán, hiszen az aranyköpönyegeseknek lovaik vannak. A futásból pedig elege volt már. Futott, amikor Ser Meryn eljött érte, majd megint, amikor megölték az apját. Ha igazi vizitáncos volna, most odamenne Túvel, megölné mindegyiküket, és soha többé nem menekülne senki elől.

- Nem viszel el senkit - felelte Yoren csökönyösen. - Törvények vannak az ilyen dolgokra.

Az aranyköpönyeges rövid kardot húzott elő.

- Itt a törvényed.

Yoren a pengére pillantott.

- Ez nem törvény, csak egy kard. Véletlenül nálam is van egy.

A tiszt elvigyorodott.

- Vén bolond, öt emberem van.

Yoren kiköpött.

- Nekem véletlenül harminc.

Az aranyköpönyeges röhögött.

- Ez a népség? - kérdezte egy nagydarab, törött orrú fajankó. - Ki lesz az első? - kiáltotta, és megvillantotta a pengéjét.

Tarber vasvillát rántott ki egy szénaboglyából.

- Én!

- Nem, én! - kiáltotta Faragó Jack, a vastag kőműves, és előhúzta a kalapácsát a bőrkötényből, amit sohasem vetett le.

- Én! - Kurz nyúzókésével a kezében felpattant a földről.

- Én és ő! - Koss felajzotta az íját.

- Mindannyian! - mondta Reysen, felragadva a hosszú, keményfa rudat, amelyet vándorbotként használt.

Dobber meztelenül lépett ki a fürdőházból batyuba kötött ruháival a kezében. Amint látta, hogy mi történik, a töre kivételével mindent eldobott.

- Balhé van? - kérdezte.

- Úgy néz ki - válaszolta Meleg Pite, és négykézláb egy nagy kődarabhoz mászott, hogy elhajtsa. Arya nem hitt a szemének. Gyűlölte Meleg Pitét! Miért kockáztatná érte a fiú az életét?

A törött orrú még mindig mókásnak találta a helyzetet.

- Tegyétek le a köveket meg a botokat, kislányok, mielőtt elfenekelünk benneteket! Azt sem tudjátok, a kardnak melyik végét kell megfogni!

- Én *tudom!* - Arya eldöntötte, nem enged, hogy meghaljanak érte, mint Syrio, nem engedi! Tüvel a kezében átpréselte magát a sövényen, és felvette a vízitáncos pózát.

Törött Orrból kitört a röhögés. A tiszt végigmérte.

- Tedd el a pengét, kislány, senki sem akar bántani téged.

- Nem vagyok *kislány!* - kiabálta Arya dühösen. Mi a baj hát? Ennyit lovagoltak érte, és most, hogy itt áll előttük, csak mosolyognak rajta. - Én vagyok az, akit kerestek!

- *Ő* az, akit keresünk - a tiszt a Bika felé bökött a kardjával, aki szintén előlépett, és megállt a lány mellett, kezében Praed olcsó kardjával.

Hiba volt azonban levennie a szemét Yorenről, akár csak egy pillanatra is. A fekete testvérnek pontosan ennyi időre volt szüksége, hogy a kardját a tiszt torkához nyomja.

- Egyiket sem kapod meg, hacsak nem akarod, hogy kipróbáljam, össze tudom-e tüzni azt a nagy pofád. Van még vagy tíz-tizenöt testvérem odabent a fogadóban, ha szükséged volna még érvekre. A helyedben én eldobnám azt a bélontót, feltenném a seggemet arra a dagadt kis lóra, és visszavágtatnék a városba! - Köpött és még erősebben nyomta a kardot a tiszt nyakának. - Most!

A tiszt ujjai kinyíltak, kardja a porba hullott.

- Ezt megtartjuk - közölte Yoren. - A jó acélra mindig szükség van a Falon.

- Ahogy akarod. Egyelőre. Emberek! - Az aranyköpönyegesek eltették a kardjukat, és nyeregbe szálltak. - Jól teszed, ha nagyon szeded a lábad ahhoz a drága Faladhoz, vénember. Ha legközelebb elkaplak, biztos lehetsz benne, hogy a te fejed is a fattyúéval megy.

- Nálad jobb emberek is próbálkoztak már ezzel - Yoren rászózott a tiszt lovának hátsójára a kardlapjával, s az állat vágatva megindult a királyi úton, a többi katonával maga mögött.

Amikor eltűntek a szemük elől, Meleg Pite gúnyosan huhogni kezdett, Yoren azonban haragosabbnak látszott, mint valaha.

- Bolond! Azt hiszed, ezzel vége? Legközelebb nem üget ide, hogy átadjon valami rohadt szalagot. Hozd ki a többieket a fürdőből, indulnunk kell. Egész éjjel vágatunk, úgy talán egérutat nyerhetünk. - Felvette a földről a rövid kardot, amit a tiszt elejtett. - Kinek kell ez?

- Nekem! - csapott le rá Meleg Pite.

- Ne Arry ellen használd! - Az öregember markolattal előre odanyújtotta a fiúnak a kardot, aztán odament Aryához, de a Bikát szólította meg. - A királyné nagyon akar téged, fiú.

Arya elbizonytalanodott.

- Miért akarná éppen őt?

A Bika haragosan pillantott rá.

- Miért akarna éppen *téged*? Nem vagy más, csak egy kis csatornapatkány.
- Te pedig nem vagy más, csak egy fattyú kölyök! - *Vagy csak úgy tesz, mintha az volna.* - Mi a valódi neved?
- Gendry - felelte a fiú, de mintha nem lett volna teljesen biztos a dolgában.
- Nem tudom, miért akarná bárki is bármelyikőtöket - vágott közbe Yoren -, de nem kapnak meg csak úgy. Azon a két harci lovon fogtok utazni. Amint megláttok egy aranyköpönyegest, máris úgy vágattok a Fal felé, mintha egy sárkány lihegne a nyomotokban! Mi, többiek nem érdekeljük őket.
- Kivéve téged - emlékeztette Arya. - Az az ember azt mondta, neked is a fejedet veszi.
- Nos, ami azt illeti - felelte Yoren -, ha le tudja szedni a nyakamról, ám legyen!

JON

- Jam! - szólalt meg Jon halkán.

A levegőben papír, por és hosszú esztendők illata lebegett. Magas fapalcok emelkedtek előtte, s veszték bele a félhomályba, telis-tele bőrkötésű könyvekkel és ősi tekerceket tartalmazó hengerekkel. Egy eldugott lámpás halvány sárga fénye szűrődött át a könyvhalmok között. Jon elfújta a kezében tartott gyertyát, mert nem akarta megkockáztatni, hogy lángra kapjon a rengeteg régi, száraz papír. A lámpás fényét követte inkább, és végigbotorkált a szűk, dongaboltozatú folyosón. Fekete ruhájában árnyék volt az árnyékok közt, sötét hajú, hosszúkas arcú, szürke szemű árnyék. Kezén fekete vakondprém kesztyűt viselt. A jobbján azért, mert megégett a bőre, a balján pedig azért, mert meglehetősen ostobán érezte magát, ha csak az egyik kezén volt kesztyű.

Samwell Tarly a falba vájt fülkében ült egy asztal fölé görnyedve, a fény a feje fölé függesztett lámpásból származott. Jon lépteinek hallatán felpillantott.

- Itt voltál egész éjjel.

- Tényleg? - Sam meglepettnek látszott.

- Nem reggeliztél velünk, az ágyad pedig érintetlen.

Rast azon a véleményen volt, hogy Sam esetleg megszökött, de Jon nem hitte. A szökéshez szükség volt némi bátorságra, s abból Samnek igen kevés jutott.

- Már reggel van? Idelelnem nem lehet megállapítani.

- Sam, te kedves bolond - mondta neki Jon. - Hiányozni fog az ágyad, amikor majd a hideg, kemény földön alszunk, ezt megígérhetem.

Sam ásított.

- Aemon mester küldött, hogy keressek térképeket a parancsnoknak. Sohasem hittem volna...

Jon, a könyvek! Láttál már ehhez foghatót? Több *ezer* van itt!

A fiú körülpillantott.

- Deres könyvtárában is több mint száz van. Megtaláltad a térképeket?

- Ja, igen - Sam kövér, virsliszerű ujjaival az asztalra mutatott, ahol rendetlen halomban könyvek és tekercek heverték előtte. - Legalább egy tucatot. - Széthajtogatott egy pergament. - A festék már elhalványult, de még látszik, hol jelölte be a térkép készítője a vadak falvait, és van egy másik könyv is... na, hová is tettem? Egy perccel ezelőtt volt a kezemben. - Félresöpört néhány tekercest, és előbukkant egy málladozó bőrkötésű, poros kötet. - Ez - suttogta tiszteletteljesen -, egy utazás leírása az Árnyéktoronytól egészen az Elhagyott Csúcsig a Fagyos Parton. Egy Redwyn nevű felderítő írta. Nincs itt, mikor készült, de egy bizonyos Dorren Starkot említ, mint Észak királyát, tehát a Hódítás előtti időkből származik. Jon, ők óriásokkal csatáztak! Redwyn még kereskedett is az erdő gyermekeivel, minden itt van leírva! -Egy ujjal, rendkívül gyengéden lapozott. - Térképeket is rajzolt, nézd...

- Te talán megírhatnád a mi úti beszámolómat, Sam.

Ezt bátorításnak szánta, de igen rosszul sült el. A legutolsó dolog, amire Sam vágyott, hogy eszébe juttassák, mi vár rá másnap. Célétalanul tologatni kezdte a tekerceket.

- Még több térkép is van. Ha lenne időm kutatni... hatalmas a felfordulás itt. Én rendbe tudnám rakni őket, biztos vagyok benne, de némi időre lenne szükségem... évekre.

- Mormontnak annál egy kicsit hamarabb lesz szüksége azokra a térképekre - Jon kihúzott egy tekercest az egyik tartályból, és lefújta róla a por nagy részét. Ahogy kitekerte, az egyik sarka leszakadt az ujjai között. Nézd, ez már mállik szét! - A halvány írásra bámult.

- Óvatosan! - Sam megkerülte az asztalt, és kivette a kezéből a tekercest, mintha valami sebesült kis állat volna. - A fontos könyveket lemásolták, amikor szükség volt rájuk. A

legrégebbieket talán félszáz alkalommal is.

- No, ennek a másolásával ne fáradj! Huszonhárom hordó pácolt tőkehal, tizennyolc palack halolaj, egy hordó só...

- Egy lista - mondta Sam. - Vagy talán egy vételi számla.

- Kit érdekel mennyi pácolt tőkehalat ettek hatszáz évvel ezelőtt? - jegyezte meg Jon.

- Engem - Sam óvatosan visszahelyezte a tekercset a tartályba, ahonnan Jon előhúzta. - Az ilyen lajstromokból rengeteget meg lehet tudni, de tényleg! Kiderülhet belőle, hányan szolgáltak akkor az Éjjeli Őrségben, hogyan éltek, mit ettek...

- Étettek - mondta Jon. - És úgy éltek, ahogyan mi élünk most.

- Meglepődnél. Ez a terem egy kincsestár, Jon.

- Ha azt mondd - Jon kételkedett benne. A kincs aranyat, ezüstöt és drágaköveket jelentett, nem port, pókokat és rothadó bőrt.

- Azt mondom! - fakadt ki a kövér fiú. Idősebb volt Jonnál, a törvény szerint felnőtt férfi már, de nehéz lett volna másként gondolni rá, mint kisfiúra. - Találtam rajzokat a fák arcáról és egy könyvet az erdő gyermekeinek nyelvéről... olyan munkák, amilyenek még a Fellegvárban sincsenek, régi valyriai tekercseket, ezer éve halott mesterek által készített jegyzeteket az évszakokról...

- Ezek a könyvek akkor is itt lesznek, amikor visszatérünk.

- *Ha* visszatérünk...

- A Vén Medve kétszáz tapasztalt férfit visz magával, háromnegyedük felderítő. Félkezű Qhorin még száz testvért hoz az Árnyéktoronyból. Olyan biztonságban leszel, mintha otthon volnál nemes atyád kastélyában a Szarvhegyen.

Samwell Tarlynak sikerült szomorú, halvány kis mosolyt erőltetnie az arcára.

- Apám kastélyában sem voltam soha biztonságban.

Az istenek kegyetlen tréfákat űznek - gondolta Jon. Pyp és Varangy, akik mindketten majd megvesznek, hogy részesei lehessenek a nagy útnak, itt maradnak a Fekete Várban. Samwell Tarlynak pedig, aki saját bevallása szerint is gyáva, mérhetetlenül kövér, félénk, és majdnem olyan rossz lovas, mint kardforgató, szembe kell néznie a kísértetjárta erdővel. A Vén Medve két ketrecre való hollót is visz, hogy üzeneteket küldhessenek az úton. Aemon mester vak, és túlságosan gyenge ahhoz, hogy velük lovagolhasson, tehát a segédjének kell mennie helyette.

- Szükségünk van rád a hollók miatt, Sam. És valakinek segítenie kell nekem kordában tartani Grennt.

Sam ajka megrándult.

- Te is tudnád gondozni a hollókat, vagy Grenn, vagy bárki - felelte halvány elkeseredéssel a hangjában. - Meg tudnám mutatni, hogyan kell. Te is ismered a betűket, úgyhogy te is éppen olyan jól leírhatnád Lord Mormont üzeneteit, mint én.

- Én a Vén Medve segédje vagyok. El kell látnom az apródi teendőket, foglalkoznom kell a lovával, fel kell vernem a sátrát, nem lesz időm rá, hogy még a madarakkal is törődjek. Sam, kimondtad a szavakat. Most az Éjjeli Őrség testvére vagy.

- Az Éjjeli Őrség testvérenek nem lenne szabad ennyire félennie.

- Mindannyian félünk. Ha nem így lenne, bolondok volnánk. - Az utóbbi két évben túl sok felderítőt veszítettek el, köztük Benjen Starkot, Jon nagybátyját. Két lemészárolt emberét megtalálták az erdőben, a holttestek azonban új életre keltek a fagyos éjszakában. Jon megégett ujjai megvonaglottak az emléktől. Álmaiban még most is maga előtt látta a kísértetet, a halott Othort égő kék szemével és jéghideg, fekete kezével, de erre aztán végképp nem volt szabad emlékeztetnie Samet. - Az apám azt mondta, a félelem nem szégyen, csak az a kérdés, hogyan nézünk szembe vele. Gyere, segíték összeszedni a térképeket!

Sam boldogtalanul bólintott. A polcok annyira közel voltak, hogy csak egymás mögött lépdelve tudtak kimenni. A terem az egyik alagútra nyílt, amelyet a testvérek féregjáratnak neveztek. Ezek kanyargós, föld alatti folyosók voltak, amelyek a talaj szintje alatt összekötötték a Fekete Vár tornyait. A járatokat kevesen használták nyáron, leszámítva a patkányokat és más

élősködőket, télen azonban más volt a helyzet. Amikor a hó negyven-ötven láb magasan kavargott, és északról jeges szelek üvöltöttek, ezek az alagutak kötötték csupán össze a Fekete Várat.

Már nincs sok idő addig - gondolta Jon, miközben felfelé kaptattak. Látta a hírnököt, amely Aemon mesterhez érkezett a nyár végének hírével, a Fellegvár hatalmas hollóját. Fehér volt és hallgatag, mint Szellem. Egyszer látott már telet, amikor még nagyon fiatal volt, de mindenki egyetértett abban, hogy az rövid volt és enyhe. Ez nem olyan lesz, a csontjaiban érezte.

Mire a meredek lépcsőkön felértek a felszínre, Sam úgy lihegett, mint egy kovácsfűjtató. Erős szél fogadta őket, amelytől Jon köpönyege lobogni és csapkodni kezdett. Szellem a magtár vályogfala alatt aludt kinyújtózva, de a fiú közeledtére felébredt. Bozontos, fehér farkát mereven feltartva ügetett oda hozzájuk.

Sam felpillantott a Falra. A roppant jeges sziklatömb hétszáz lábnyira magasodott fölöttük. Jon néha szinte élőlénynek látta, saját, állandóan változó hangulattal. A jég színe folyton változott a fény mozgásával, hol fagyott folyók mélykékjében tündökölt, hol a régi hó piszkosfehér színét vette fel, ha pedig felhő haladt el a nap előtt, a lyukacsos kő halványzürkékjére sötétült. A Fal nyugaton és keleten is a látóhatár széléig húzódott, és olyan óriási volt, hogy a vár faépítményei és kőtornyai jelentéktelenné zsugorodtak mellette. Ez volt a világ vége.

És mi még ezen is túl megyünk.

A reggeli égboltot vékony, szürke felhők pettyezték, a halvány, vörös csík azonban ott volt mögöttük. A fekete testvérek Mormont Fáklyájának nevezték el a vándort, és félig tréfából azt mondogatták, hogy az istenek azért küldhették, hogy megvilágítsa az öregember útját a kísértetjárta erdőn keresztül.

- Az üstökös olyan fényes, hogy már nappal is látható. - Sam könyvekkel árnyékolta el a szemét.

- Ne törődj az üstökösökkel, a Vén Medve a térképeket akarja.

Szellem előttük ugrándozott. Az épületek kihaltak tűntek ma reggel, mivel sok felderítő a vakondvárosi bordélyba ment, hogy „elásott kincset” keressen, és eszméletlenül igya magát. Grenn is velük tartott, miután Pyp, Halder és Varangy megígérték neki, hogy első felderítőútját megünneplendő kifizetik neki az első asszonyát. Azt akarták, hogy Jon és Sam is menjenek, Sam azonban majdnem annyira félt a szajhaktól, mint a kísértetjárta erdőtől, Jon pedig egyszerűen nem kért a dologból.

- Csináljatok, amit akartok! - mondta Varangynak. - Én esküt tettem.

Ahogy elhaladtak a szentély előtt, énekszó ütötte meg a fülét. *Van, akinek szajhára van szüksége az ütközet előtt, és van, akinek istenekre.* Jon eltűnődött, vajon ki érzi magát jobban utána. A szentély sem vonzotta jobban, mint a bordély, az ő isteneinek temploma a vadonban volt, ahol a varsafák csontfehér ágai meredeztek. *A Hétnek nincsen hatalma a Falon túl,* - gondolta -, *de az én isteneim ott is várni fognak rám.*

A fegyverraktár előtt Ser Andrew Tarth néhány friss regrutával foglalatoskodott. Tegnap éjjel érkeztek Conwyval, a kóborló testvérek egyikével, akik újoncok után kutatva járták a Hét Királyságot. Az új adagot egy botra támaszkodó, ősz öregember, két szőke, ránézésre fivérnek látszó fiúcska, egy piszkos szatént viselő nyegle ifjú, egy rongyos, tuskólábú férfi és valami vigyorgó csirkefogó alkotta, aki nyilván harcosnak képzelte magát. Ser Andrew éppen elképzelése téves mivoltára mutatott rá. Bár ő szelídebb fegyvermesternek bizonyult, mint amilyen Ser Alliser Thorne volt, az ő leckéi is fájdalmas sebeket hagytak maguk után. Sam minden csapásnál összerezsent, Havas Jon azonban érdeklődéssel figyelte a kardvívást.

- Na, mit gondolsz róluk, Havas?

Donal Noye páncélterme ajtajában állt. Mellkasa csupasz volt a bőrkötény alatt, bal karja csonkját pedig ez alkalommal fedetlenül hagyta. Noye nem volt valami szép látvány hatalmas hasával, hordószerű mellkasával, lapos orrával és fekete borostás állkapcsával, Jon azonban mégis örült neki. A páncélmester jó barátjának bizonyult.

- A nyár szagát érzem rajtuk - felelte Jon, miközben Ser Andrew lerohanta ellenfelét, s az elterült a földön. - Honnét szedte őket Conwy?

- Egy uraság börtönéből, valahol Sirályváros közelében - válaszolta a kovács. - Egy útonálló, egy borbély, egy koldus, két árva és egy hímringyó. Ilyenekkel védjük az emberek birodalmát.

- Boldogulni fognak - Jon Samre mosolygott. - Mi is boldogultunk.

Noye közelebb húzta magához.

- Hallottad a híreket a fivéredről?

- Igen, tegnap este. - Conwy és újoncai hozták a híreket északra, és a közös helyiségben másról sem folyt a beszélgetés. Jon még mindig nem tudta eldönteni, hogy mit is érezzen a hírek hallatán. Robb mint király? A testvére, akivel játszott, harcolt, akivel együtt itták első kupa borukat? *De az anyatejet nem. Most hát Robb ékköves serlegből fogja szopogatni a nyárbort, mialatt én valami patak mellett térdelek, és olvadt hólét próbálok szűrcsölni a tenyeremből.* - Robb-ból jó király lesz - jelentette ki hűségesen.

- Valóban? - A kovács nyílt tekintettel mérte végig. - Remélem, hogy így lesz, fiú, de egykor mintha én is ezt mondtam volna Robertről.

- Azt mondják, te kovácsoltad a harci pörölyét - jutott Jon eszébe.

- Biz' ám. Az ő embere voltam, a Baratheonok embere, Viharvég kovácsa és páncélmestere, míg el nem veszítettem a karom. Olyan öreg vagyok, hogy még emlékszem Lord Steffonra, mielőtt elnyelte volna a tenger, és azóta ismerem a három fiát, hogy elnevezték őket. Mondok én neked valamit. Robert soha többé nem lett ugyanaz, miután feltette azt a koronát. Vannak, akik olyanok, akár a kard. Harcra termettek. Csak akaszd szegre őket, és rozsdásodni kezdenek.

- És a testvérei? - kérdezte Jon.

A kovács elgondolkodott egy kissé.

- Robert volt a valódi acél. Stannis tiszta vas, fekete, kemény és erős, az igaz, de rideg és törékeny, amilyené a vas válik. Inkább törik, mintsem meghajlana. Renly meg, hát, ő réz, fényes és csillogó, jólesik ránézni, de végül rájössz, hogy mégsem ér annyit.

És Robbot milyen fémből kovácsolták? Jon nem kérdezte meg. Noye a Baratheonok embere volt, valószínűleg Joffreyt tartotta törvényes uralkodónak, Robb pedig áruló volt a szemében. Az Éjjeli Őrség testvériségén belül volt egy kimondatlan egyezség: soha nem szabad túl mélyen belemerülni az efféle dolgokba. A Hét Királyság minden szegletéből érkeztek emberek a Falra, s a régi szeretetet és hűséget bizony nem lehet egykönnyen elfeledni, fogadjon bármilyen esküt is az ember... és ezt Jon jól megtanulta. Még Sam is: az apja háza Égikertre esküdött fel, amelynek az ura, Lord Tyrell, Renly királyt támogatta. A legjobb nem beszélni ezekről a dolgokról. Az Éjjeli Őrség nem vesz részt ezekben az ügyekben.

- Lord Mormont vár bennünket - szólalt meg Jon.

- Nem tartalak fel, ha a Vén Medvéhez igyekeztek - Noye megveregette a vállát, és elmosolyodott. - Az istenek legyenek veled holnap, Havas! Aztán visszahozd a nagybátyádat, megértted?

- Visszahozzuk - ígérte Jon.

Mormont parancsnok a Király Tornyában ütötte fel a tanyáját, miután a tűz tönkretette addigi lakhelyét. Jon az ajtó előtt hagyta Szellemet az örökkel.

- Megint lépcsők - szólalt meg Sam elkeseredetten, amikor megindultak felfelé. - Gyülölöm a lépcsőket.

- Nos, ilyesféle dolgokkal legalább nem találkozunk az erdőben.

Amikor beléptek a toronyszobába, a holló azonnal észrevette őket.

- *Havas!* - recsegte a madár.

Mormont beléfojtotta a szót.

- De sokáig tartott azokkal a térképekkel! - félrelökte a reggelije maradékát, hogy helyet csináljon az asztalon. - Tedd ide! Később megnézem őket.

Erdős Thoren, az inas felderítő, akinek vékony arca és ritkás szakáll alá rejtett, még vékonyabb szája volt, hűvös pillantást vetett Jonra és Samre. Thoren Alliser Thorne egyik

bizalmasa volt és egyiküket sem szerette túlzottan.

- A parancsnok helye a Fekete várban van, ahol parancsnokol és uralkodik - mondta Mormontnak, nem törődve a belépőkkel. - Én legalábbis így látom.

A holló meglebbentette fekete szárnyait.

- *Látom, látom, látom!*

- Ha egyszer te leszel az Éjszakai Őrség parancsnoka, azt teszel, amit jónak látsz - közölte a felderítővel Mormont -, én viszont úgy látom, hogy még nem haltam meg, s a testvérek sem tettek téged a helyemre.

- Most, hogy Ben Stark eltűnt, Ser Jeremy pedig meghalt, én vagyok az Első Felderítő - mondta Thoren makacsul. - Nekem járna a parancsnokság.

Mormont hallani sem akart róla.

- Kiküldtem Ben Starkot, őelőtte pedig Ser Waymart. Nem áll szándékomban téged is utánuk küldeni, hogy aztán itt üljek, és azon tűnődjek, meddig kell várnom, míg téged is eltűntnek nyilváníthatlak - szegezte rá a mutatóujját - És Stark marad az Első Felderítő, míg meg nem bizonyosodunk róla, hogy halott. Ha pedig eljön az a nap, én leszek az, aki megnevezi az utódját, nem pedig te! Most pedig ne rabold tovább az időmet! A hajnal első fényénél indulunk, vagy talán elfelejtetted?

Thoren felállt.

- Ahogy az uram parancsolja!

Kifelé menet szűrös pillantást vetett Jonra, mintha az egész az ő hibája lett volna.

- Első Felderítő? - A Vén Medve szeme Sam felé villant. - Előbb neveznék ki téged Első Felderítőnek! Van mersze idejönni, és a képembe vágni, hogy túl vén vagyok hozzá, hogy veled lovagoljak! Talán vénnek látszom, fiú? - A haj, amely visszahúzódott Mormont foltos fejéről, bozontos, szürke szakáll formájában jelent meg újra az álla alatt, eltakarva mellkasa nagy részét. A parancsnok most keményen a mellére csapott. - *Törékenynek* látszom?

Sam szája kinyílt, és a fiú halkán felnyögött. Rettegett a Vén Medvétől.

- Nem, uram - lépett közbe gyorsan Jon. - Erősnek látszol, mint egy... mint egy...

- Ne próbálj becsapni, Havas, tudod, hogy nem tűröm! Hadd nézzem azokat a térképeket! - Mormont durván végiglapozta őket. Egyiket sem méltatta többre egy pillantásnál és egy mordulásnál. - Ennyit találtál?

- Én... u-u-u-uram... - dadogta Sam -, volt... volt ott még... több is, d-d-de... a ren... rendetlenség...

- Ezek régiek - közölte Mormont, s a holló élesen visszhangozta: - *Régiek, régiek!*

- Lehet, hogy a falvak jönnek és mennek, de a hegyek és a folyók ugyanazon a helyen maradnak - jegyezte meg Jon.

- Ez igaz. Kiválasztottad már a hollóidat, Tarly?

- Aemon m-m-mester az est 1-1-leszálltával ak-akarja kiválasztani ő-ő-őket, az e-etetés után.

- A legjobbkat akarom. Legyenek okosak és erősek!

- Erősek! - rikácsolta a saját madara felborzolt tollakkal. - *Erősek, erősek!*

- Ha úgy alakul, hogy mindnyájunkat lemészárolnak odakint, azt akarom, hogy az utódom megtudja, hol és hogyan haltunk meg.

A mészárlás puszta említése is Sam Tarly torkára forrasztotta a szót. Mormont előrehajolt.

- Tarly, amikor én feleannyi idős voltam, mint te most, nagyságos anyám azt mondta, ha tátott szájjal ácsorgok, egy menyét előbb-utóbb összetéveszt az odújával, és lemászik a torkomon. Ha van valami mondanivalód, ki veled! Egyébként pedig vigyázz a menyétekkel! - Kurtán intett, hogy távozhatsz. - Ki innét, túl elfoglalt vagyok az ostobaságokhoz! A mester bizonyára el tud látni munkával.

Sam nyelt egy nagyot, hátralépett, és olyan sebesen iramodott ki, hogy majdnem megbotlott a szőnyegben.

- Ez a fiú tényleg akkora bolond, amekkorának látszik? - kérdezte a parancsnok, miután Sam elment.

- *Bolond!* - panaszkolta a holló.

Mormont nem várta meg, míg Jon válaszol.

- Nemes atyja magas tisztséget tölt be Renly király tanácsában, és megfordult a fejében, hogy őt küldöm el... de nem, jobb, ha nem. Nem valószínű, hogy Renly hallgatna egy kövér, reszkető kölyökre. Ser Arnellt küldöm. Ő sokkal keményebb, az anyja pedig a zöld almás Fossowayek egyike volt.

- Ha megengeded uram, mit akarsz Renly királytól?

- Ugyanazt, mint az összes többitől, fiam. Embereket, lovakat, kardokat, páncélt, takarmányt, sajtot, bort, gyapjút, szögeket... az Éjjeli Őrség nem büszke, elfogadjuk, amit felajánlanak. - Ujjai az asztal durván faragott deszkáin doboltak. - Ha a szelek kegyesek voltak, Ser Alliser a holdforduló előtt elérte Királyvárt, de hogy ez a Joffrey kölyök odafigyel-e rá, azt nem tudom. A Lannister-ház sohasem volt az Őrség barátja.

- Thorne magával vitte a kísértet kezét, hogy megmutassa. - Félelmetes volt és sápadt, fekete ujjakkal, amelyek mozogtak és rángatóztak az üvegben, mintha még mindig élne.

- Bárcsak volna egy másik kezünk, amit elküldhetnénk Renlynek!

- Dywen azt mondja, bármit megtalálhatunk a Falon túl.

- Ó, igen, Dywen azt mondja. Amikor pedig legutóbb felderítőútra ment, azt mondta, tizenöt láb magas medvét látott! - Mormont horkantott. - Azt mondják, a nővérem egy medvét vett maga mellé szeretőnek. Ezt *előbb* elhiszem, mint azt, hogy egy medve tizenöt láb magas legyen. Bár ahol halottak járkálnak... de még így is, egy férfi a saját szemének higgyen. Láttam járkáló halottakat, de nem láttam egyetlen óriásmedvét sem. - Hosszú, fürkésző pillantást vetett Jonra. - De ha már kezeiről beszéltünk, hogy van a tiéd?

- Jobban - Jon lehúzta a vakondprém kesztyűt, és megmutatta neki. Az alkarját sebek borították majdnem egészen a könyökéig. A foltos, rózsaszín húst még mindig feszesnek és kényesnek érezte, de vitathatatlanul gyógyult. - Csak viszket. Aemon mester azt mondja, ez jó jel. Adott rá balzsamot, hogy vigyem magammal, ha elmegyünk.

- A fájdalom ellenére tudod forgatni Hosszúkarmot?

- Többé-kevésbé - Jon begörbítette az ujjait. Ökölbe szorította, majd újra kinyitotta a tenyerét, ahogy a mester mutatta neki. - Mindennap tornáztatom az ujjaimat, hogy megint hajlékonyak legyenek, ahogy Aemon mester mondta.

- Lehet, hogy a mester vak, de tudja, hogy mit beszél. Imádkozom az istenekhez, hogy még hús évig magunk között tudhassuk. Tudtad, hogy király lehetett volna?

Jon meglepődött.

- Azt elmondta, hogy az apja király volt, de... azt hittem, hogy ő talán az egyik fiatalabb fiú.

- Így is volt. Apai nagyapja Daeron Targaryen volt, második e néven, aki a birodalomhoz csatolta Dorne-t. A megegyezés része volt, hogy egy dorne-i hercegnőt fog nőül venni. Az asszony négy fiút adott neki. Aemon apja, Maekar volt a legfiatalabb közülük, Aemon pedig az ő harmadik fiaként jött a világra. Ne feledd, ez mind jóval azelőtt történt, hogy én megszülettem volna, bármennyire próbál is megvédeni Erdős Thoren.

- Aemon mestert a Sárkánylovagról nevezték el.

- Úgy van. Néhányan úgy tartották, hogy Daeron király valódi apja Aemon herceg volt, nem pedig Aegon, a Méltatlan. Így vagy úgy, a mi Aemonunkból hiányzott a Sárkánylovag harcos természete. Ő azt szokta mondani, hogy a kardja lassú volt, az esze azonban gyors. Nem csoda, hogy a nagyapja összecsomagolta, és elküldte a Fellegvárba. Kilenc- vagy tízéves lehetett, azt hiszem... és kilencedik vagy tizedik az örökösödési sorban is.

Jon tudta, hogy Aemon mester már több mint száz névnapot számlálhat. Gyenge volt, aszott, ráncos és vak, nehéz volt Arya korú kisfiúként elképzelni.

Mormont folytatta.

- Aemon a könyveit bújta, amikor legidősebb nagybátyja, a vélt trónörökös belehalt egy lovagi tornán történt balesetbe. Két fiút hagyott maga után, de rövidesen, a Nagy Tavasz Járvány idején ők is követték a sírba apjukat. Daeron királyt is elvitte a betegség, úgyhogy a korona

Daeron második fiára, Aerysre szállt.

- Az Őrült Királyra? - Jon összezavarodott. Aerys Robert előtt volt király, az pedig nem volt túl régen.

- Nem, ez I. Aerys volt. Akit Robert letaszított a trónról, az a második volt ezen a néven.

- Mikor történt mindez?

- Nyolcvan éve, vagy úgy valahogy - felelte a Vén Medve. - És én még mindig nem születtem meg, bár Aemon addigra vagy fél tucat szemet kovácsolt össze a láncához. Aerys a saját húgát vette feleségül, ahogy a Targaryenek szokták, és tíz vagy tizenkét évig uralkodott. Aemon letette az esküjét, és elhagyta a Fellegvárat, hogy valami uracska udvarában szolgáljon... míg királyi nagybátyja meg nem halt anélkül, hogy utódot hagyott volna. A Vastrónra Daeron király négy fia közül a legutolsó került. Ez volt Maekar, Aemon apja. Az új király az udvarba hívatta a fiait, és a tanácsába vette volna Aemont is, ő azonban visszautasította, mondván, hogy ezzel elbitorolná azt a helyet, ami jog szerint a nagymestert illeti. Inkább az idősebbik fivérének, egy másik Daeronnak a várában szolgált. Nos, az is nemsokára meghalt, s csak egy gyengeelméjű leány maradt utána. Azt hiszem, valami himlőt kaphatott el egy szajhától. A következő fivér Aerion volt.

- Aerion a Rettenetes? - Jon ismerte ezt a nevet. „A Herceg, aki azt hitte magáról, hogy Sárkány” Öreg Nan legrémisztóbb meséi közé tartozott. Bran, a kisöccse imádta.

- Az bizony, személyesen, bár ő inkább Fényes Lángú Aerionnak nevezte magát. Egy éjjel részegségében megivott egy kupa görögtüzet, miután azt mondta a barátainak, hogy az majd sárkánnyá változtatja. Az istenek azonban kegyesek voltak, és a tűz hullává változtatta. Nem egészen egy évvel ezután Maekar király elesett egy törvényen kívüli lorddal vívott csatában.

Jon mestere tett róla, hogy ne legyen teljesen ismeretlen előtte a birodalom története.

- Az volt a Nagy Tanács éve - mondta. - A lordok mellőzték Aerion herceg csecsemő fiát, meg Daeron herceg leányát, és a koronát Aegonnak adták.

- Igen is, meg nem is. Először, csendben, felajánlották Aemonnak. Ő pedig csendben visszautasította. Azt mondta nekik, hogy őt az istenek szolgálatra, nem pedig uralkodásra szánták. Esküt tett, és nem volt hajlandó megszegni, pedig a Fősepton maga ajánlkozott, hogy felmenti alóla. Nos, egyetlen épeszű ember sem akarta Aerion vérét a trónon tudni, Daeron lánya pedig, amellett hogy nő, gyengeelméjű is volt, így nem maradt más választásuk, mint hogy Aemon fiatalabb fivéréhez, Aegonhoz fordultak, aki ötödik volt ezen a néven. Aegonnak, a Hihetetlennek hívták, és a negyedik fiú negyedik fiaként jött a világra. Aemon jól tudta, és ebben nem is tévedett, hogy ha ott marad az udvarnál, akkor azok, akik öccse uralma ellen vannak, megpróbálják majd felhasználni őt, és ezért eljött a Falra. És itt is maradt, miközben a fivére, a fivére fia, majd *az ő fia* sorban egymás után uralkodtak és meghaltak, míg végül Jaime Lannister pontot tett a Sárkánykirályok uralmának végére.

- *Király!* - káromta a holló. A madár átröppent a toronyszobán, és Mormont vállára telepedett.

- *Király!* - mondta megint, miközben peckesen ide-oda lépdelt.

- Szereti ezt a szót - mosolygott Jon.

- Könnyű kimondani. Könnyű szeretni.

- *Király!* - ismételte a madár.

- Talán arra céloz, hogy korona kellene neked, uram.

- A birodalomnak már így is három királya van, és ez kettővel több, mint szeretném.

Mormont az egyik ujjával megcirógatta a hollót a csőre alatt, a szemét azonban nem vette le Havas Jonról.

A fiú furcsán érezte magát pillantása alatt.

- Uram, miért mondtad el nekem mindezt Aemon mesterről?

- Kell hogy legyen okom rá? - Mormont szigorú arccal elhelyezkedett ültében. - A bátyádat, Robbot Észak királyává koronázták. Ez közös benned és Aemonban. Egy fivér, aki király.

- És egy másik dolog is - mondta Jon. - Egy fogadalom.

A Vén Medve hangosat horkantott, a holló felröppent, és körbe-körbe kezdett csapkodni a

szobában.

- Ha egy embert kapnék minden fogadalomért, amelyet megszegni láttam, a Fal sohasem szűkölködne védőkben.

- Mindig is tudtam, hogy Robb Deres Ura lesz.

Mormont füttyentett, a madár megint odarepült hozzá, és a karjára telepedett.

- Egy dolog úrnak lenni, és egy másik királynak - egy marék kukoricával kínálta a hollót a zsebéből. - A bátyádat, Robbot százszínű selyembe, szaténba és bársonyba öltöztetik, míg te fekete sodronyokban élsz és halsz. Ő elvesz majd valami gyönyörű hercegnőt, és fiaikat nemz neki. Neked nem lesz feleséged, s a saját véredből származó gyermeket sem fogsz soha a kezeden tartani. Robb uralkodik majd, te pedig szolgálsz. Az emberek téged varjúknak fognak hívni, őt *felségnek*. A dalnokok az ő legkisebb tettét is felmagasztalják, viszont a te legnagyobb tetteidről sem fog ének szólni. Mondd, hogy ezek egyike sem zavar téged, Jon... és akkor én hazugnak nevezlek, és tudni fogom, hogy igazam van!

Jon felemelkedett, feszesen, akár egy új idege.

- És ha *zavarna* is, ugyan mit tehetnék én, a fattyú?

- Mit *fogsz* tenni? - kérdezte Mormont. - Te, a fattyú?

- Zavarni fog - felelte Jon -, és megtartom a fogadalmamat.

CATELYN

A fia koronája frissen került ki a kovácsműhelyből, és Catelyn Starknak úgy tűnt, mintha súlyosan nyomná Robb fejét.

A Tél Királyainak ősi koronája már három évszázaddal azelőtt elveszett, Torhen Stark adta át Hódító Aegonnak, amikor alázatosan eléértelt. Azt, hogy Aegon mit tett vele, senki sem tudta. Lord Hoster kovácsa jól végezte a dolgát, és Robb koronája egészen olyan volt, amilyenek a régi Starkokról szóló történetek az elődjét leírták: nyitott, kalapált bronzdiadém az Elsők vésett rúnáival, amelyre körben kilenc, kardot mintázó vasszeget kovácsoltak. Arany, ezüst vagy drágakő nem volt rajta, helyettük a tél fémjei díszítették, a bronz és a vas, sötétek és erősek, hogy megküzdhessenek a hideggel.

Miközben Zúgó Nagy Csarnokában arra várakoztak, hogy a foglyot elébük vezessék, Catelyn látta, hogy Robb hátratulja a koronát, így az sűrű, gesztenyebarna tincsein nyugodott. Néhány perccel később megint előrehúzta, majd egy negyed fordulatot fordított rajta, hogy kényelmesebben álljon a homlokán. *Nem könnyű dolog koronát viselni* - gondolta Catelyn, ahogy figyelte -, *különösen nem egy tizenöt éves fiúnak.*

Amikor az örök behozták a foglyot, Robb a kardjáért kiáltott. Olyvar Frey markolattal előre odanyújtotta neki, a fia kivonta a hüvelyéből, és a csupasz pengét keresztbe fektette az ölében. A fenyegető gesztus mindenki számára nyilvánvaló volt.

- Felség, íme az ember, akit kérettél! - jelentette be Ser Robin Ryger, a Tullyk házi testőrségének kapitánya.

- Térdre a király előtt, Lannister! - kiáltotta Theon Greyjoy. Ser Robin térdre kényszerítette a foglyot.

Nem úgy fest, mint egy oroszlán - tűnődött el Catelyn. Ez a Ser Cleos Frey Lady Genna fia volt, aki Lord Tywin Lannister húga, ám a férfiből teljességgel hiányzott a Lannisterek legendás szépsége, a szőke haj és a zöld szem. Helyettük apjának, Ser Emmon, Lord Walder Frey második fiának barna, drótszerű haját, keskeny állát és hosszúkás arcát örökölte. A szeme halovány volt, vizenyős, és úgy tűnt, nem tudja abbahagyni a pislogást, ámbár lehet, hogy csak a fény zavarta. A Zúgó alatti cellák sötétek és nyirkosak... és mostanában zsúfoltak is.

- Kelj fel, Ser Cleos! - A fia hangja nem volt olyan fagyos, amilyen az apjáé lett volna, de nem is olyan volt, mint egy tizenöt éves fiúé. A háború idő előtt férfivá nevelte. A reggeli fény halványan megcsillant a térdén nyugvó acél élein.

Ser Cleos Frey mégsem a kard miatt volt nyugtalan. Az állat volt az oka, amit a fiú Szürke Szélnek nevezett. Rémfarkas volt, akkora, mint bármelyik északi véreb, izmos és sötét, akár a füst, a szeme olvadt aranyként izzott. Amikor a szörnyeteg előrelépett, és szaglászni kezdte a foglyul ejtett lovagot, a teremben mindenki érezte a félelem szagát. Ser Cleost a Suttogó Erdőben vívott csata során fogták el, ahol Szürke Szél fél tucat férfi torkát tépte szét.

A lovag feltápáskodott, és olyan igyekezettel próbált elhúzódni, hogy a nézők némelyike nevetni kezdett.

- Köszönöm, uram.

- *Felség!* - vakkantotta Lord Umer, a Hordó, aki mindig a lehangosabb volt Robb északi zászlóhordozói közül... és a leghűbb és legelszántabb is, legalábbis ezt bizonygatta. Ő volt az első, aki a fiát Észak királyává kiáltotta ki, és nem tűrt el semmiféle sértést újdonsült uralkodója ellen.

- Felség! - helyesbített gyorsan Ser Cleos. - Bocsáss meg!

Nem valami bátor ez az ember - gondolta Catelyn. Az igazat megvallva több benne a Frey vér,

mint a Lannister. Az unokatestvérével, a Királyölővel más volna a helyzet. Ser Jaime Lannister tökéletes formájú ajkai közül sohasem halhatták volna ezt a tiszteletteljes megszólítást.

- Azért hoztattalak fel a celládból, hogy elvidd az üzenetemet az unokanővérednek, Cersei Lannisternek Királyvárba. Békelobogó alatt fogsz utazni, s kíséretül kapsz harmincat a legjobb embereim közül.

Ser Cleos láthatóan megkönnyebbült.

- Akkor a legnagyobb örömmel viszem el felséged üzenetét a királynénak.

- Ne feledd - folytatta Robb -, nem a szabadságodat adom vissza. A nagyapád, Lord Walder a támogatásáról és az egész Frey ház támogatásáról biztosított engem. Unokatestvéreid és nagybátyáid közül sokan a mi oldalunkon vágtattak a Suttogó Erdőben, te azonban úgy döntöttél, hogy az oroszlános lobogó alatt harcolsz. Ettől kezdve Lannister vagy, nem Frey. Azt akarom, hogy lovagi becsületedre megfogadd: miután továbbítottad az üzenetemet, visszatérsz a királyné válaszával, és újra fogságba vonulsz.

- Megfogadom! - vágta rá Ser Cleos azonnal.

- Ebben a teremben minden férfi hallott téged - figyelmeztette Catelyn bátyja, Ser Edmure Tully, aki Zúgó és a Három Folyó urainak nevében beszélt haldokló apjuk helyett. - Ha nem térsz vissza, az egész birodalom tudni fogja, hogy hamisan esküdtél!

- Úgy teszek, ahogy megfogadtam - felelte Ser Cleos mereven. - Mi az üzenet?

- Egy békeajánlat. - Robb felállt, karddal a kezében, Szürke Szél melléje ügetett. A terem elcsendesedett. - Mondd meg a Régenskirálynőnek, hogy ha betartja a feltételeimet, ezt a kardot visszateszem a hüvelybe, és véget vetek a kettőnk közt dúló háborúnak!

A csarnok hátsó részében Catelyn megpillantotta Lord Rickard Karstark magas, ösztövéralakját, amint átpréseli magát az örök között, és kisiet az ajtón. Senki más nem mozdult, Robb pedig ügyet sem vetett a köztűzre.

- Olyvar, a papírost! - parancsolta. Az apród elvette a kardját, és odanyújtott neki egy összetekert pergament.

Robb kigöngyölte az írást.

- Először is. A királyné szabadon engedi a húgaimat, és gondoskodik róla, hogy Királyvárból a tengeren át eljussanak Fehér Öbölbe. Magától értetődik, hogy Sansa és Joffrey Baratheon eljegyzése ezennel semmissé válik. Amint jelentést kapok a várnagyomtól, hogy a húgaim sértetlenül megérkeztek Deresbe, szabadon engedem a királyné unokatestvéreit, Willem Lannistert, a fegyvernököt és a fivéredet, Tion Freyt, kíséretet adok melléjük, és biztonságban eljuttatom őket a Kaszter-hegyre, vagy bárhová, ahová ő kívánja.

Catelyn Stark nagyon örült volna, ha olvasni tud a gondolatokban, amelyek az arcok, az összevont szemöldök és összeszorított ajak mögött rejtőztek.

- Másodszor. Nemes atyám csontjait visszaszolgáltatják nekünk, hogy fivére és nővére mellett pihenhessen a kriptában Deres alatt, ahogyan ő is kíváná. Azoknak a férfiaknak a holttesteit, akik házi testőrsége tagjaként őt szolgálva haltak meg Királyvárban, szintén visszakerülnek hozzánk.

Élő emberek mentek délre, és hideg csontok térnek vissza helyettük. *Nednek igaza volt, gondolta az asszony. Az ő helye Deresben lett volna, ahogy mondta is, de meghallgattam-e? Nem. Menj, mondtam neki, neked kell Robert Segítőjének lenned, a házunk javára, gyermekeink érdekében... én tehetek róla, senki más...*

- Harmadszor. Apám pallosát, Jeget, a kezembe adják itt, Zúgóban.

Az asszony a fivérét, Ser Edmure Tullyt figyelte, ahogy ott állt övébe akasztott hüvelykujjakkal és mozdulatlan arccal, akár egy kőszobor.

- Negyedszer. A királyné megparancsolja apjának, Lord Tywinnak, hogy engedje szabadon azokat a lovagjaimat és zászlósuraimat, akiket a Három Folyó Zöld Ágánál vívott csatában ejtett foglyul. Ha így cselekszik, elengedem az általam a Suttogó Erdőben és a Táborok Csatájában ejtett foglyokat, kivéve Jaime Lannistert, aki a túsom marad apja jó magaviselete érdekében.

Catelyn Theon Greyjoy alattomos mosolyát figyelte, és azon tűnődött, vajon mit jelenthet. A fickó pillantása olyan volt, mintha egyedül ő lenne beavatva valami titkos tréfába. Az asszony

sohasem szerette ezt a nézését.

- Végül pedig, Joffrey királynak és a Régenskirálynőnek vissza kell vonnia minden, az észak feletti uralomra irányuló követelést. Mostantól kezdve Észak nem része a birodalomnak, hanem szabad és független királyság, mint régen. A fennhatóságunk magába foglalja az összes Stark birtokot a Nyaktól északra, valamint a Három Folyó és mellékágai öntözte földeket, amelyeket nyugatról az Aranyfog, keletről pedig a Holdhegység határol.

- *ÉSZAK KIRÁLYA!* - harsogta Hordó Umber, és disznósonkányi öklével a levegőbe csapott. - *Stark! Stark! Észak királya!*

Robb megint összegöngyölte a pergament.

- Vyman mester rajzolt egy térképet, amelyen feltüntette az általunk követelt határokat. Kapsz egy másolatot a királyné részére. Lord Tywinnak vissza kell vonulnia e határok mögé, és be kell szüntetnie a rajtaütéseket, a gyújtogatást és a fosztogatást. A Régenskirálynő és fia nem követelhet sem adót, sem terményt, sem pedig szolgálatot a népemtől, valamint felmenti nagyuraimat és lovagjaimat mindennemű hűségeskü, fogadalom, ígélet, adósság és kötelezettség alól, amivel a Vastrónusnak, a Baratheon háznak vagy a Lannister háznak tartoznak. Ezenfelül a Lannisterek békés szándékuk zálogaként küldenek tíz előkelő származású túszt, akik személyében közösen megegyezünk. Őket vendégemnek fogom tekinteni, és rangjuknak megfelelően fogok bánni velük. Amíg e szerződés feltételeit hűségesen betartják, minden évben elengedek két túszt, és biztonságban hazajuttatom őket a családjukhoz. - Robb a lovag lábaihoz hajította az összetekert írást. - Ott vannak a feltételek. Ha betartja őket, békében hagyom. Ha nem... - füttyentett. Szürke Szél morogva előrelépett. - ...újabb Suttogó Erdőben lesz része.

- *Stark!* - kiáltotta ismét a Hordó, s most más hangok is csatlakoztak hozzá. - *Stark! Stark! Észak királya!*

A rémfarkas hátravetette a fejét, és felüvöltött.

Ser Cleos arcszíne a savanyú tejéhez vált hasonlatossá.

- A királyné meghallgatja az üzenetedet, ura... felség!

- Jól van - bólintott Robb. - Ser Robin, gondoskodj róla, hogy bőséges vacsorát és tiszta ruhát kapjon! A hajnal első fényénél indul.

- Ahogy parancsolod, felség! - felelte Ser Robin Ryger.

- Akkor végeztünk.

Az összegyűlt lovagok és zászlósurak térdet hajtottak, amint Robb megfordult, hogy távozzon, Szürke Széllal a sarkában. Olyvar Frey előresietett, hogy ajtót nyisson neki. Catelyn fivérével az oldalán követte őket.

- Jól csináltad - mondta fiának a galérián, amely kivezetett a terem hátsó részéből -, bár az a tréfa a farkassal olyasmi volt, amely inkább illik egy kisfiúhoz, mintsem egy királyhoz.

Robb megvakarta Szürke Szél füle tövét.

- Láttad, milyen képet vágott, anyám? - kérdezte mosolyogva.

- Én Lord Karstarkot láttam, amint kimegy.

- Én is láttam. - Robb két kézzel leemelte a fejéről a koronát, és odaadta Olyvarnak. - Vidd ezt vissza a hálótermembe!

- Azonnal, felség! - Az apród elsietett.

- Lefogadom, hogy mások is voltak, akik ugyanúgy éreztek, mint Lord Karstark - szólalt meg Edmure, Catelyn bátyja. - Hogyan beszélhetünk békéről, amikor a Lannisterek úgy lepik el apám földjét, mint valami járvány, ellopják a terményt, és lemészárolják a népet? Megint csak azt mondom, vonuljunk Harrenhal ellen!

- Nincs elég erőnk - mondta Robb kedvetlenül.

Edmure nem tágitott.

- És attól, hogy itt ülünk, erősebbek leszünk? A seregünk napról napra apad.

- És kinek a hibája ez? - vágott vissza Catelyn. Robb Edmure unszolására engedélyezte a folyóvidék urainak, hogy távozzanak a koronázás után, mert meg akarták védeni a földjeiket. Ser Marq Piper és Lord Karyl Vance mentek el elsőként. Őket Lord Jonos Bracken követte, aki

megfogadta, hogy visszaveszi kastélyának kiegészített romjait, és eltemeti a halottait, most pedig Lord Jason Mallister jelentette be szándékát, hogy visszatér tengerszemi fészkébe, amelyet eddig kegyesen elkerültek a harcok.

- Nem kérheted a folyóvidéki uraktól, hogy tétlenül üldögéljenek, mialatt a földjeiket feldúlják, az embereiket pedig kardélre hányják - válaszolt Ser Edmure. - Lord Karstark azonban északi. Nem lenne helyén való, ha ő is el akarna hagyni bennünket.

- Beszélek vele - mondta Robb. - Két fiát veszítette el a Suttogó Erdőben. Ki hibáztathatná, ha nem akar békét kötni a gyilkosaikkal... apám gyilkosaival...?

- Még több vérontás nem fogja visszahozni közénk apádat vagy Lord Rickard fiait - figyelmeztette Catelyn. - Ajánlatot kellett tenni... bár egy bölcsőbb ember talán enyhébb feltételeket szabott volna.

- Ha még egy kicsit enyhébbek a feltételek, a torkomon akad a szó.

A fia szakálla vörösebb volt, mint gesztenyebarna haja. Robb minden jel szerint úgy gondolta, hogy ettől harciasabbnak, királyibbnak... idősebbnek látszik majd. Szakáll ide vagy oda, mégis csak egy tizenöt éves fiú volt, aki éppen annyira vágyik a bosszúra, mint Rickard Karstark. Még erre az ajánlatra sem volt könnyű rávenni, bármilyen kemény feltételeket tartalmazott is.

- Cersei Lannister *sohasem* fog beleegyezni abba, hogy elcserélje a húgaidat egy pár unokatestvérért. Ő a fivéréért akarja, s ezt te is nagyon jól tudod. - Ezt már korábban is elmondta neki, de Catelynnel rá kellett jönnie, hogy királya fele annyira sem hallgat rá, mint a fia.

- Még ha akarnám, sem engedhetném szabadon a Királyölőt. A lordok sohasem egyeznének bele.

- Ezek a lordok trónra emeltek téged.

- És éppolyan könnyedén le is *taszíthatnak* onnét.

- Ha a koronád az ára annak, hogy Arya és Sansa épségben visszatérjen hozzánk, habozás nélkül meg kell fizetnünk. Az uraid fele örömmel meggyilkolná Lannistert a cellájában. Ha meg talál halni, míg a te foglyod, az emberek esetleg azt mondanák...

- ...hogymegérdemelte - fejezte be Robb.

- És a húgaid? - kérdezte Catelyn élesen. - Talán ők is megérdemelnék a halált? Biztos lehetsz benne, ha a bátyjának bántódása esik, Cersei vérrrel fizet a vééréért!

- Lannister nem fog meghalni - mondta Robb. - Az engedélyem nélkül még csak nem is beszélhetnek velem. Van étele, vize, tiszta szalmája. Nagyobb kényelemben él, mint amit megérdemelné. De nem engedem szabadon, még Aryáért és Sansáért sem.

Catelyn hirtelen ráébredt, hogy a fia lefelé néz rá. *Vajon a háború miatt nőtt fel ilyen gyorsan - tűnődött az asszony -, vagy a koronától, amit a fejébe nyomtak?*

- Félsz, hogy újra szembekerülhatsz a harcmészón Jaime Lannisterrel. Ez az igazság, ugye?

Szürke Szél morogni kezdett, mintha megérezte volna Robb haragját, Edmure Tully pedig Catelyn vállára tette a kezét.

- Ne, Cat! A fiúnak ebben igaza van.

- Ne nevezd fiúnak! - csattant fel Robb. Megpördült, szembenézett a nagybátyjával, és minden dühét rázúdította szerencsétlen Edmure-ra, aki pedig csak támogatni próbálta. - Már majdnem felnőtt férfi vagyok és király, a te királyod, ser! És nem félek Jaime Lannistertől! Egyszer már legyőztem, megint legyőzöm, ha kell, csak... - félresöpört a szeméből egy hajtincset, és megrázta a fejét. - Talán kicserélhettem volna a Királyölőt Apára, de...

- ...de nem a lányokra? - Az asszony hangja halk volt, ám jeges hideg áradt belőle. - A lányok nem elég fontosak, ugye?

Robb nem felelt, de látszott a szemében - a kék, anyjától örökölt Tully-szemekben -, hogy megbántódott. Megsebezte Robbot, ő azonban túlságosan is az apja fia volt, semhogy ezt beismerje.

Ez nem volt méltó hozzám - mondta magának Catelyn. - Az istenekre, mi lesz belőlem? A legjobb tudása szerint cselekszik, nagyon keményen próbálkozik. Tudom, látom, és mégis... elveszítettem az én Nedemet, a sziklát, amelyre az életem épült. Nem tudnám elviselni, ha a

lányokat is el kellene veszítenem...

- Minden tölem telhetőt megteszek a húgaimért - folytatta Robb. - Ha a királynénak van egy csepp esze, elfogadja a feltételeimet. Ha nem, teszek róla, hogy megbánja a napot, amikor visszautasított! - Látszott, hogy elege van a témából. - Anyám, biztos vagy benne, hogy nem akarsz az Ikrekhez menni? Távobbb lennél a harcoktól, és megismerhetnéd Lord Frey leányait, hogy segíthess nekem választani közülük, ha a háborúnak vége.

Azt akarja, hogy elmenjek - gondolta Catelyn fáradtan. - A királyoknak, úgy látszik, nincs szükségük anyára, s amit én mondok neki, azt nem szívesen hallja.

- Elég felnőtt vagy már, hogy az anyád segítségével nélkül is el tudj dönteni, kit szeretnél feleségül venni Lord Walder lányai közül, Robb.

- Akkor menj Theonnal! Ő holnap indul. Segít a Mallistereknek elkísérni a foglyokat Tengersizembe, majd onnét továbbhajózik a Vas-szigetek felé. Te is kereshetnél egy hajót, és holdfordulta előtt visszatérhetnél Deresbe, ha jó szelet fogsz ki. Brannek és Rickonnak szüksége van rád.

Neked pedig nincsen, ezt akarod mondani?

- Nemes atyámnak már igen kevés ideje van hátra. Míg nagyapád életben van, az én helyem itt van mellette, Zúgóban.

- Megparancsolhatnám, hogy menj. Királyodként megethetném.

Catelyn ezt elengedte a füle mellett.

- Még egyszer elmondom: jobban örülnék, ha valaki mást küldenél Pyke-ra, és Theont magad mellett tartanád.

- Ugyan ki járhatna el jobban Balon Greyjoynál, mint a saját fia?

- Jason Mallister - javasolta Catelyn. - Hollófa Tytos. Stevron Frey. Bárki... de nem Theon.

A fia leguggolt Szürke Szél mellé. Beletúrt a farkas bundájába, és elkerülte az anyja tekintetét.

- Theon bátran küzdött értünk. Elmeséltem, hogyan mentette meg Brant azoktól a vademberektől a farkaserdőben. Ha a Lannisterek nem hajlandók békét kötni, szükségem lesz Lord Greyjoy hadihajóira.

- Hamarabb megkapnád őket, ha túszként magadnál tartanád a fiát.

- A fél életét túszként élte le.

- Alapos okunk volt rá - mondta Catelyn. - Balon Greyjoyban nem szabad megbízni. Ne feledd, hogy ő maga is koronát viselt, még ha csak egy évszakon át is. Könnyen lehet, hogy megint áhítozik rá.

Robb felállt.

- Ezért nem neheztelnék rá. Ha én Észak királya vagyok, hadd legyen ő a Vas-szigetek királya, ha ez az óhaja. Boldogan adok neki koronát, amennyiben segít legyőzni a Lannistereket.

- Robb...

- Theont küldöm. További kellemes napot, anyám! Szürke Szél, hozzám!

Robb szapora léptekkel távozott a rémfarkassal az oldalán.

Catelyn csak nézett utána. A fia, s most a királya. Milyen különös érzés. „Parancsolj” - mondta neki a Callin-ároknál. És ő parancsol.

- Meglátogatom atyánkat - közölte tömören. - Gyere velem, Edmure!

- Beszélnem kell az új íjászokkal, akiket Ser Desmond tanít. Később megyek el hozzá.

Ha még életben lesz - gondolta Catelyn, de nem szólt semmit. A fivére inkább nézett szembe az ellenséggel, mint az apjuk betegszobájával.

A legrövidebb út a központi toronyba, ahol az apja haldoklott, az istenerdőn át vezetett, fű, vadvirág, szilfák és vörösfák sűrű birodalmán keresztül. A fák ágain még mindig levelek hada zörgött, mit sem törődve a hírrel, amit a fehér holló hozott Zúgóba két héttel azelőtt. A mesterek Tanácsa bejelentette az ősz érkezését, az istenek azonban egyelőre nem látták szükségesnek, hogy elmondják a szeleknek és az erdőknek is. Ezért Catelyn igazán hálás volt. A közelgő tél fenyegető rémével az ősz mindig félelmetes időszak volt, még a legbölcsebb ember sem lehetett biztos benne, hogy a következő aratás nem lesz-e egyben az utolsó is.

Hoster Tully, Zúgó ura az ágyában feküdt a toronyszobában, ahonnét pazar kilátás nyílt kelet felé, ahol a két folyó, a Sziklazúzó és a Vörös Ág találkozott kastélyának falain túl. Aludt, amikor Catelyn belépett. A haja és a szakálla éppolyan fehér volt, mint a tollas paplan. Egykor előkelő, erőteljes külsejét apróvá és törékennyé változtatta a bensőjében növekvő halál.

Az ágy mellett, még mindig sodronyíngben és utazástól megviselt köpönyegében apja fivére, a Fekete Hal ült. A csizmája piszkos volt, és foltokban rászáradt sár borította.

- Robb tudja, hogy visszatértél, bácsikám?

Ser Brynden Tully volt Robb szeme és füle, ő vezette a felderítőket és az előőrsöket.

- Nem. Az istállóból egyenesen idejöttem, amikor megtudtam, hogy a király kihallgatást tart. Őfelsége először minden bizonnyal négyszemközt szeretné hallani a híreimet.

A Fekete Hal magas, ösztövérférfi volt, a haja szürke, mozdulatai pontosak és kimértek. Simára borotvált, szélcserzett arcát barázdák szabdalják.

- Hogy van? - kérdezte, és az asszony tudta, hogy nem Robbra gondol.

- Semmi javulás. A mester álombort és máktejet ad neki a fájdalom miatt, ezért az idő legnagyobb részét alvással tölti, és nagyon keveset eszik. Minden nappal gyengébb.

- Beszél?

- Igen... de egyre kevesebb értelme van annak, amit mond. Arról beszél, amit megbánt, elvégzetten feladatokról, régen halott emberekről és régen elmúlt időkről. Néha nem tudja, milyen évszak van, vagy ki vagyok én. Egyszer anya nevéen szólított.

- Még mindig hiányzik neki - sóhajtott Ser Brynden. - Az ő arcát örökölted. Látom az arcsontodon és az álladon...

- Te jobban emlékszel rá, mint én. Nagyon régen volt.

Catelyn leült az ágy szélére, és kisimított az apja arcából egy odahullott finom, fehér hajtincset.

- Minden alkalommal, amikor kilovagolok, azon tűnődöm, vajon életben találok-e, amikor visszatérek.

Vitáik ellenére apját és egykor kitagadott fivérét még mindig erős kötelék fűzte egymáshoz.

- Legalább békét kötöttél vele.

Hosszú ideig némán ültek, majd Catelyn felemelte a fejét.

- Robbnak szóló híreket említettél?

Lord Hoster felnyögött, és az oldalára fordult, mintha meghallotta volna.

Brynden felállt.

- Menjünk ki! Jobb, ha nem ébresztjük fel.

Az asszony követte a köerkélyre, amely háromszögletűen ugrott ki a torony oldalából, mint valami hajóorr. A nagybátyja aggódó tekintettel felpillantott.

- Már nappal is látni. Az embereim úgy nevezik: a Vörös Hírvívő... de vajon milyen hírt hozhat?

Catelyn is felnézett. Az üstökös vékony, vörös csíkja ösvényt vágott a mélykék égbolton, mintha hosszú vágás volna isten arcán.

- A Hordó azt mondta Robbnak, hogy a régi istenek kibontották a bosszú vörös lobogóját Ned miatt. Edmure szerint Zúgó győzelmének jele... ő hosszú farkú halat lát Tully-színekben, kék háttér előtt vörösben. - Felsőhajtott. - Bárcsak én is osztozhatnék a hitükben! A karmazsinvörös a Lannisterek színe.

- Az ott nem karmazsinvörös - mondta Ser Brynden. - Nem is Tully-vörös, a folyó iszapjának vöröse. Az ott vér, gyermekem, amely bemocskolja az eget.

- A mi vérünk vagy az övék?

- Volt valaha olyan háború, amelyben csak ez egyik fél vérzett? - A nagybátyja megrázta a fejét. - A folyóvidék vérben és lángokban áll az Istenszem körül. A harcok kiterjedtek délen egészen a Feketevízig, északon a Három Folyón túlra, majdnem az Ikrekig. Marq Piper és Karyl Vance aratott pár kisebb győzelmet, ez a déli uracska, Beric Dondarrion pedig fosztogatja a fosztogatókat, rajtaüt Lord Tywin ellátmányozó csapatain, majd eltűnik az erdőben. Azt mesélik,

Ser Burton Crakehall azzal dicsekedett, hogy megölte Dondarriont, míg bele nem vezette az egész hadoszlopát Lord Beric egyik csapdjába, és mindannyian ott nem veszték.

- Ned néhány katonája Királyvárból is ezzel a Lord Beric-vel van - jutott eszébe Catelynnek. - Az istenek vigyázzanak rájuk!

- Ha a hírek igazak, akkor Dondarrion meg az a vörös pap, aki vele van, elég okosak ahhoz, hogy vigyázzanak magukra - felelte a nagybátyja -, apád hűbéreseivel azonban sokkal rosszabb a helyzet. Robbnak nem lett volna szabad elengednie őket. Szétszóródtak, mint a birkák, mindegyikük a sajátját próbálja védeni, s ez ostobaság, Cat, ostobaság. Jonos Bracken megsebesült a kastélya romjai között vívott csatában, az unokaöccse, Hendry pedig elesett. Hollófa Tytos kiverte a Lannistereket a földjeiről, akik azonban elvittek minden marhát és disznót az utolsó szem gabonával együtt, így nem maradt más, amit védelmezhet, csak Hollófa és egy felperzselt sivatag. Darry emberei visszafoglalták uruk várát, de két hetet sem töltöttek ott, amikor Gregor Clegane lecsapott rájuk, és kardélre hányta az egész őrseget, beleértve a lordot is.

Catelyn megdermedt az iszonyattól.

- Darry még gyerek volt.

- Úgy bizony, ráadásul az utolsó a családban. A fiúért szép váltságdíjat kaphattak volna, de hát mit ér az arany egy olyan habzó pofájú vadállatnak, mint Gregor Clegane? Én mondom neked, annak a szörnyetegnek a feje nemes ajándék volna a birodalom egész népe számára!

Catelyn jól ismerte Ser Gregor gonosz hírét, de mégis...

- Ne beszélj fejekről, bácsikám! Cersei egy karóra tűzette Nedét a Vörös Torony falán, és otthagya a hollóknak meg a legyeknek. - Még most is nehezen hitte el, hogy a férfi valóban elment. Volt, hogy éjszakánként felriadt a sötétben, és félálmában egy pillanatig azt várta, hogy ott találja maga mellett. - Clegane nem több mint Lord Tywin láncos kutyája.

Catelyn meg volt győződve róla, hogy az igazi veszélyt Lord Tywin Lannister, Kaszter-hegy ura, a Nyugat Védelmezője, Cersei királynénak, Ser Jaime-nek, a Királyölőnek és Tyrionnak, az Ördögfióknak az apja és Joffrey Baratheonnak, a frissen megkoronázott kölyökkirálynak a nagyapja jelenti.

- Igazad van - ismerte be Ser Brynden. - Tywin Lannister pedig nem bolond. Harrenhal falainak biztonságában ücsörög, a seregét a mi terményeinkből eteti, amit meg nem visz el, azt elégeti. Nem Gregor az egyetlen kutya, akit szabadjára engedett. Ott van Ser Amory Lorch is, meg valami qohori zsoldos, aki inkább megnyomorítja az embert, de nem öli meg. Láttam, mit hagynak maguk mögött. Porig égett fálvak, megerőszakolt és megcsónkított asszonyok, lemészárolt, temetetlen gyermekek, akiknek a teteme odavonzza a farkasokat és a vadkutyákat... még a halottak is elborzadnának ettől.

- Ha Edmure megtudja ezt, dühöngeni fog.

- És Lord Tywin pontosan ezt akarja. Még ennek a rettenetnek is megvan a maga célja, Cat. Lannister csatára akar kényszerítem bennünket.

- Robb valószínűleg teljesíti az óhaját - jegyezte meg Catelyn bosszúsan. - Nyughatatlan, mint valami macska, Edmure, a Hordó meg a többiek pedig csak biztatják.

A fia mindössze két nagy győzelmet aratott. Szétzúzta Jaime Lannister csapatát a Suttogó Erdőben, és megsemmisítette vezető nélkül maradt seregét Zúgó falai alatt, a Táborok Csatájában, néhány zászlósura azonban úgy beszélt róla, mintha maga lenne az újjászületett Hódító Aegon.

Fekete Hal Brynden felvonta bozontos, szürke szemöldökét.

- Annál nagyobb bolondok. A háború első szabálya, Cat: *soha* ne teljesítsd az ellenség vágyát! Lord Tywin saját maga választotta mezőn akar megküzdeni velünk. Azt akarja, hogy Harrenhal ellen vonuljunk.

„Harrenhal”. A Három Folyó minden gyermeke ismerte a meséket Harrenhalról, a roppant erődről, amelyet Fekete Harren király emelt az Istenszem körüli vizek mellett háromszáz évvel ezelőtt, amikor a Hét Királyság még valóban hét királyság volt, és a folyóvidéken a szigetekről érkezett vasemberek uralkodtak. Büszkeségében Harren a leghatalmasabb csarnokot és a

legmagasabb tornyokat akarta egész Westerosban. Az építkezés negyven évig tartott, s a vár úgy emelkedett a tó partján, mint valami óriási árny, mialatt Harren seregei a szomszédaitól raboltak követ, fát, aranyat és munkásokat. Foglyok ezrei pusztultak el a kőfejtőiben a gerendákhoz láncolva, vagy az öt gigantikus tornyon dolgozva. Az emberek megfagytak télen, és kiszáradtak nyáron. Háromezer éve ott álló varsafákat vágtak ki gerendáknak és oszlopoknak. Harren koldusbotra juttatta a folyóvidéket és a Vas-szigeteket egyaránt, hogy feldíszítse álmait. Amikor pedig Harrenhal végül elkészült, pontosan azon a napon, amikor Harren király beköltözött, Hódító Aegon partra szállt Királyvárbán.

Catelyn emlékezett, hogyan mesélte Öreg Nan a történetet a gyermekeinek Deresben.

- És Harren király megtanulta, hogy a vastag falak és magas tornyok mit sem érnek a sárkányok ellen - ért véget mindig a mese. - Mert a sárkányok *repülnek*.

Harren és egész családja elpusztult a tűzben, amely elnyelte a szörnyű erődöt, és attól fogva minden családra, amely Harrenhalt birtokolta, szerencsétlenség köszöntött. Hiába volt erős a vár, ha egyszer sötét és elátkozott hely volt.

- Nem engedem, hogy Robb csatát vívjon annak az erődnek az árnyékában - jelentette ki Catelyn. - *De valamit mégis tennie kell, bácsikám.*

- Mégpedig hamarosan - bólintott a nagybátyja. - A legrosszabbat még el sem mondtam neked, gyermekem. Az emberek, akiket nyugatra küldtem, azt a hírt hozták, hogy új sereg gyülekezik Kaszter-hegyen.

Egy újabb Lannister sereg. A gondolatától is szédülés fogta el.

- Robbnak azonnal meg kell tudnia. Ki fogja vezetni?

- Azt mondják, Ser Stafford Lannister. - A férfi elfordult, és kibámult az ablakon a folyók irányába, miközben vörös és kék köpönyegével a szellő játszadozott.

- Egy másik unokaöcs? - A Kaszter-hegyi Lannisterek átkozottan nagy és termékeny család voltak.

- Unokafivér - javította ki Ser Brynden. - Lord Tywin elhunyt feleségének a testvére, tehát kétszeresen is rokon. Öregember, egy kicsit együgyű is, van azonban egy fia, Ser Daven, aki jóval veszélyesebb nála.

- Akkor reménykedjünk benne, hogy az apa, és nem a fiú vezeti a sereget a csatamezőn!

- Van még némi időnk, mielőtt szembe kell néznünk velük. Ezek zsoldosok, szabadlovasok és lannisporti zöldfülű kölykök lesznek. Ser Staffordnak gondoskodnia kell a felfegyverzésükről és a kiképzésükről, mielőtt csatát kockáztatna... és ne ess tévedésbe, Lord Tywin nem a Királyölő. Ő nem fog ész nélkül a vesztébe rohanni. Türelmesen megvárja, míg Ser Stafford felvonul, s csak azután mozdul ki Harrenhal falai közül.

- Hacsak... - kezdte Catelyn.

- Igen? - érdeklődött Ser Brynden.

- Hacsak nem lesz kénytelen elhagyni Harrenhalt - fejezte be az asszony -, hogy egy másik fenyegetéssel nézzen szembe.

A nagybátyja eltűnődve nézett rá.

- Lord Renly.

- Renly *király*. - Ha segítséget akar attól az embertől, meg kell adnia neki a tiszteletet, amit magának követel.

- Talán - a Fekete Hal vészjóslóan elmosolyodott. - Valamit azonban ő is akar majd.

- Azt fogja kérni, amit a királyok mindig is akartak - felelte az asszony. - Hűbéresküt.

TYRION

Janos Slynt egy hentes fia volt, és éppen úgy nevetett, mint aki húst szeletel.

- Még bort? - kérdezte tőle Tyrion.

- Nem tiltakozom - felelte Lord Janos, és odanyújtotta a kupáját. A testfelépítése egy hordóéra emlékeztetett, és a befogadóképessége is ennek megfelelő volt. - Egyáltalán nem tiltakozom. Igen finom ez a vörös. Az Arborból való?

- Dorne-i - Tyrion intett, s a szolgálója töltött még. A szolgálókat leszámítva ő és Lord Janos egyedül voltak a Kis Csarnokban. Apró, gyertyafénnyel megvilágított asztalnál ültek, sötétségtől körülvéve. - Igen szerencsés választás volt. A dorne-i borok nem mindig ilyen gazdagok.

- Gazdag - ismételte a nagydarab, békaarcú férfi, és egészségeset húzott a kupából. Janos Slynt nem az a fajta ember volt, aki ízlelgeti a bort, Tyrion ezt azonnal észrevette. - Igen, gazdag, ez az a szó, amit kerestem, pontosan ez! Igen tehetségesen bánsz a szavakkal, Lord Tyrion, ha mondhatok ilyet. És igen mulatságos történeteket mesélsz. Mulatságosakat, igen.

- Örülök, hogy így gondolod... de én nem vagyok Lord, mint te. Az egyszerű Tyrion is elég lesz, Lord Janos.

- Ahogy óhajtod.

A férfi megint meghúzta a kupát, fekete szaténzekéjének elülső részére bor csepegett. Apró, sötétvörös hegyű lándzsával rögzített aranybrokát körgallért viselt, és igazán részeg volt már.

Tyrion eltakarta a száját, és diszkrétan böffentett. Lord Janossal ellentétben óvatosan bánt a borral, de a hasa teljesen tele volt. Miután beköltözött a Segítő Tornyába, első dolga volt felkutatni, és a szolgálatába fogadni a város legjobb szakácsát. Ma este ökörfarok levest vacsoráztak, pekándióval, szőlővel, vörös ánizzsal és reszelt sajttal megszórt nyári zöldségeket, forró rákpástétomot, fűszeres kását és vajjal megöntözött fűrtet. Minden fogáshoz külön bor dukált. Lord Janos elismerte, hogy sosem evett még csak fele ilyen jót sem.

- Ez minden bizonnyal máshogy lesz, ha Harrenhalba teszed a székhelyed - jegyezte meg Tyrion.

- Semmi kétség. Talán meg kellene kérnem a szakácsodat, hogy szegődjön a szolgálatomba, mit szólsz hozzá?

- Már kevesebért is indítottak háborút - felelte a törpe, és mindketten hosszan, jóízűen kacagtak. - Bátor férfi vagy, hogy Harrenhalt teszed családod fészkévé. Olyan komor hely, olyan hatalmas... drága lehet a fenntartása. És néhányan azt mondják, el is van átkozva.

- Talán félnem kellene egy halom kötől? - Lord Janos gúnyosan felnevetett az ötlettől. - Azt mondtad, bátor férfi. Ahhoz kell bátorság, hogy felemelkedj. Mint én. Harrenhalba, igen! És miért is ne? Tudod. Te is bátor férfi vagy, érzem. Lehet, hogy kicsi, de *bátor!*

- Túl kedves vagy. Még egy kis bort?

- Nem. Nem, tényleg, én... ó, az istenek legyenek átkozottak, igen! Miért ne? Egy bátor férfi megissza a részét!

- Így van - Tyrion csordultig töltötte Lord Slynt kupáját. - Átfutottam a listát azokról, akiket javasoltál, hogy felváltsanak a Városi Őrség élén.

- Jó emberek. Nagyszerű emberek. A hat közül bármelyik megfelel, de én Allar Deemet választanám. A jobb kezem. Jó, nagyon jó ember. Hűséges. Válaszd őt, és nem bánod meg! Persze, csak ha a király is úgy látja helyesnek.

- Abban biztos lehetsz. - Tyrion belekortyolt a borába. - Én Ser Jacelyn Bywateren gondolkodtam. Három évig volt a Sárkapu kapitánya, és derekasan szolgált Balon Greyjoy felkelése idején. Robert király Pyke-nál lovaggá ütötte. A nevét mégsem látom a listádon.

Lord Janos Slynt meghúzta a kupát, és egy darabig körbejáratta a bort a szájában, mielőtt lenyelte volna.

- Bywater. Nos. Bátor ember, az biztos, de mégis... ő olyan *merev*. Furcsa egy fajta. Az emberek nem szeretik. Amellett nyomorék is, elveszítette az egyik karját Pyke-nál, azért ütötték lovaggá. Ha engem kérdezel, nem volt valami jó üzlet, egy kar egy „ser”-ért - nevetett. - Ahogy én látom, Ser Jacelyn túl sokat gondol saját magára és a becsületére. Jobban tennéd, ha otthagynád, ahol most van, u... Tyrion. Allar Deem a te embered.

- Azt mondják, Deemet kevésbé szeretik az utcán.

- Félnék tőle. Az még jobb.

- Mit is hallottam róla? Valami zűrzavar egy bordélyban?

- Az... Nem az ő hibája volt, u... Tyrion. Nem bizony. Nem akarta megölni a nőt, arról csak amaz tehet. Figyelmeztette, hogy álljon félre és hagyja, hogy tegye a dolgát.

- Mégis... anyák és gyermekek, számíthatott volna rá, hogy megpróbálja megvédeni a csecsemőt - Tyrion mosolygott. - Egyél ebből a sajtból, remekül illik a borhoz! Mondd el nekem, miért Deemet választottad arra a hálátlan feladatra?

- Egy jó parancsnok ismeri az embereit, Tyrion. Van, aki ilyen munkára való, van, aki olyanra. Megölni egy csecsemőt, ráadásul úgy, hogy az emlőn van, ahhoz egy bizonyos fajta kell. Nem mindenki tenné meg. Még akkor sem, ha csak valami szajháról meg a kölykéről van szó.

- Gondolom, ez így van - mondta Tyrion. Amikor azt hallotta, hogy *csak valami szajháról*, Shae jutott eszébe, régebről Tysha, és az összes többi nő, akik az évek során kaptak a pénzből és a magjából.

Slynt zavartalanul folytatta.

- Kemény ember kemény feladatra, ez Deem. Teszi, amit mondanak neki, és egy szót sem szól utána. - Levágott egy szeletet a sajtból. - Ez tényleg finom! Adj egy jó éles kést meg egy jó erős sajtot, és boldog ember vagyok!

Tyrion vállat vont.

- Élvezd, amíg teheted! Most, hogy a folyóvidék lángokban áll, Égikertben pedig Renly a király, nemsokára nehéz lesz jó sajtot találni. És, ki küldött a szajha fattya után?

Lord Janos gyanakvó pillantást vetett Tyrionra, majd nevetni kezdett, és fenyegetően megrázott felé egy darab sajtot.

- Te aztán ravasz vagy, Tyrion! Azt hitted, átverhetsz, ugye? Bornál meg sajt nál több kell ahhoz, hogy Janos Slynt elmondja, amit nem szabad. Erre büszke vagyok. Nincs kérdés és nincs egyetlen szó sem utána, nálam aztán nem!

- Ahogyan Deemnél sem.

- Ugyanúgy. Nevezd ki parancsnokká, ha elmentem Harrenhalba, és nem bánod meg!

Tyrion letört egy darabkát a sajtból. Csípős volt és borral érezett, elsőrangú.

- Bárkit nevezzen is ki a király, nem lesz könnyű dolga, ha a te helyedre akar lépni, azt mondom! Lord Mormontnak ugyanez a problémája.

Lord Janos meglepettnek látszott.

- Azt hittem, ő asszony. Mormont. Az, aki medvékkel hál?

- Én a fivérééről beszéltem, Jeor Mormontról, az Éjjeli Őrség parancsnokáról. Amikor látogatóban voltam nála a Falon, megemlítette nekem, milyen fejtörést okoz neki, hogy jó embert találjon a helyére. Az Őrség mostanság olyan kevés jó embert kap. - Tyrion elvigyorodott. - Szerintem nyugodtabban aludna, ha lenne egy olyan embere, mint te. Vagy a vitéz Allar Deem.

Lord Janos hangosan röhögött.

- Annak kicsi az esélye!

- Azt gondolná az ember - jegyezte meg Tyrion -, de az élet néha különös fordulatokra képes. Gondolj csak Eddard Starkra, uram! Nem hiszem, hogy valaha is megfordult volna a fejében, hogy az élete Baelor Szentélyének lépcsőin ér véget.

- Hát ez rohadt kevés ember fejében fordult meg - ismerte el Lord Janos kuncogva.

Tyrion is kuncogott.

- Kár, hogy nem voltam itt, hogy láthassam. Azt mondják, még Varys is meglepődött. Lord Janos úgy nevetett, hogy még a gyomra is belerázkódott.

- A Pók! - nyögte ki végül. - Azt beszélnek, mindent tud. No, hát *ezt* nem tudta!

- Honnét is tudhatta volna? - Tyrion hangja fagyossá vált. - Ő segített meggyőzni a nővéremet, hogy Starknak meg kell kegyelmezni, azzal a feltétellel, hogy feketébe öltözik.

- Eh? - Janos Slynt homályos tekintettel pislogott Tyrionra.

- A nővéremet, Cerseit - ismételte Tyrion egy árnyalattal még erősebben, hátha a bolond nem értette meg, mire gondol. - A Régenkirálynőt.

- Igen - Slynt ivott. - Hát, ami ezt illeti... a király parancsa volt, uram. Maga a király parancsolta meg.

- A király tizenhárom éves - emlékeztette Tyrion.

- Akkor is ő a király - Slynt tokája megremegett, amikor összeráncolta a szemöldökét. -A Hét Királyság ura.

- Nos, legalábbis egy-kettőnek belőle - tette hozzá Tyrion savanyú mosollyal. - Vethetek egy pillantás a lándzsádra?

- A lándzsámra? - Lord Janos zavartan pislogott.

- A csatra, amelyik a gallérodát rögzíti - mutatott rá Tyrion.

Lord Janos habozva kihúzta a díszet, és odanyújtotta Tyrionnak.

- Vannak aranyműveseink Lannisportban, akik ennél jobb munkát végeznek - jegyezte meg. - Ha nem sértelek meg, a vörös lakk vér egy árnyalattal sötétebb a kelleténél. Árulj el nekem, uram, magad döfted a lándzsát annak az embernek a hátába, vagy te csak a parancsot adtad ki?

- Én adtam a parancsot, és újra megtenném. Lord Stark áruló volt. - A kopasz folt Slynt feje búbján céklavörösbe váltott, aranybrokát köpenye pedig lecsúszott a válláról a földre. - Az az ember meg akart vásárolni engem.

- Nem is álmodott róla, hogy már régen elkeltél.

Slynt az asztalra csapta a boroskupát.

- Részeg vagy? Ha azt hiszed, hogy itt ülök és hagyom, hogy megkérdőjelezd a becsületemet...

- Miféle becsület az? Elismerem, jobb üzletet kötöttél, mint Ser Jacelyn. Lordság és kastély egy lándzsadöfésért a hátba, és még a lándzsát sem neked kellett beledöfnöd.

Visszadobta az arany díszet Janos Slyntnek. Az lepattant a mellkasáról, és hangos csörömpöléssel a padlóra esett, ahogy a férfi felállt.

- Nem tetszik a hangnemed, u... *Ördögfióka!* Harrenhal ura vagyok és a királyi tanács tagja, ki vagy te, hogy így fenyegezz engem?

Tyrion oldalra billentette a fejét.

- Szerintem nagyon is jól tudod, ki vagyok. Hány fiad van?

- Mi közöd a fiaimhoz, törpe?

- *Törpe?* - Tyrion haragra lobbant. - Az Ördögfiókánál meg kellett volna állnod! Tyrion vagyok a Lannister-házból, és egy napon, ha annyi eszed van, amennyit az istenek egy tengeri csigának adtak, térdre borulsz majd, és hálát adsz, hogy velem akadt dolgod, nem pedig nemes atyámmal. Most pedig, hány fiad van?

Tyrion látta a hirtelen félelmet Janos Slynt szemében.

- H-három, uram. És egy lányom. Kérlek, uram...

- Nem kell könyörögnöd. - Lecsúszott a székről. - Szavamat adom, nem éri bántódás őket. A fiatalabb fiúk apródi nevelésben részesülnek valahol. Ha jól és hűségesen szolgálnak, idővel lovag válhat belőlük. Ne mondhassák soha, hogy a Lannister ház nem jutalmazza meg azokat, akik megszolgálják! Legidősebb fiad örökli a lord címet és ezt a borzasztó címet. - Belerúgott a kis arany lándzsába, s az végigszánkázott a padlón. - Találunk neki földet és családi fészket is építhet magának. Nem Harrenhal lesz ugyan, de elégedett lehet majd vele. Az ő dolga lesz megházásítani a lányt.

Janos Slynt arca vörösből fehérre váltott.

- M-mit... mit akarsz...? - Az arca úgy reszketett, mint két faggyúdarab.

- Mit akarok tenni *veled*? - Tyrion hagyta, hogy a fajankó remegjen egy percig, mielőtt válaszolt volna. - A *Nyári Álom* nevű karakk a reggeli dagállal hajózik ki. A kapitánya elmondta nekem, hogy megáll Sirályvárosban, a Három Nővérnél, Skagos szigetén és a Keleti Őrségnél a Tenger Mellett. Ha találkozol Mormont parancsnokkal, add át neki szívélyes üdvözetemet, és mondd meg neki, hogy nem feledkeztem meg az Éjjeli Őrség szükségéről. Hosszú életet és jó szolgálatot kívánok neked, uram!

Amint Janos Slynt felfogta, hogy nem végzik ki rövid úton, az arcába visszatért a szín. Előreszegte a képét.

- Majd meglátjuk, Ördögfióka! *Törpe!* Lehet, hogy te leszel azon a hajón, ehhez mit szólsz? Lehet, hogy te kerülsz a Falra. - Idegesen, vakkantva felnevetett. - Te meg a fenyegetéseid, majd elválik! Tudod, én a király barátja vagyok. Majd meglátjuk, mit szól ehhez Joffrey. És Kisujj meg a királyné, ó, igen! Janos Slyntnek nagyon sok barátja van ám! Majd meglátjuk, ki vitorlázik el, ezt megígérhetem! Meg bizony!

Slynt hátraarcot vágott, mint az az ör, aki egykor volt, és végigvonult a Kis Csarnokon, csizmája csengett a kőpadlón. Felcsattogott a lépcsőn, feltépte az ajtót... és szentől szemben találta magát egy magas, kiugró állkapcsú férfival, aki fekete mellvértet és arany köpönyeget viselt. Jobb csuklójának csonkján szíjjakkal rögzített vaskezet viselt.

- Janos - szólalt meg a férfi. Határozott szemöldöke és öszülő hajtincsei alatt mélyen ülő szempár villant. Ahogy Janos Slynt hátrálni kezdett, csendben hat aranyköpönyeges lépett mögéje a Kis Csarnokba.

- Lord Slynt! - kiáltotta Tyrion. - Gondolom, ismered Ser Jacelyn Bywatert, a Városi Őrségünk új parancsnokát.

- Egy hintó vár rád, uram - közölte Slynttel Ser Jacelyn. - A kikötő sötét, és messze van, az utcák pedig nem biztonságosak éjszaka. Emberek!

Miközben az aranyköpönyegesek kivezették egykori parancsnokukat, Tyrion odaintette magához Ser Jacelynt, és átadott neki egy pergamentekercset.

- Hosszú lesz az út, és Lord Slyntnek társaságra lesz szüksége. Tegyel róla, hogy ez a hat is csatlakozzon hozzá a *Nyári Álom* fedélzetén!

Bywater végigfutotta a listát, és elmosolyodott.

- Ahogy kívánod.

- Van egy közöttük - tette hozzá Tyrion halkán. - Deem. Mondd meg a kapitánynak, hogy senki sem venné zokon, ha a víz véletlenül lesodorná őt a fedélzetről, mielőtt eléri a Keleti Őrséget.

- Úgy hallottam, azok az északi vizek nagyon viharosak, uram.

Ser Jacelyn meghajolt, és lobogó köpönyeggel távozott. Kifelé menet rátaposott Slynt aranybrokát körgalléjára.

Tyrion magára maradva ücsörgött, és az édes dorne-i bor maradékát szűrösölte. A szolgálók sűrögtek-forogtak, és elvitték az edényeket az asztról. Parancsára a borhoz nem nyúltak. Amikor végeztek, Varys suhant be a terembe bő levendulaszínű köntösben, amely jól illett a belőle áradó illathoz.

- Ó, nagyszerű munka volt, jó uram!

- Akkor miért van keserű szájjem? - Tyrion a halántékához nyomta az ujjait. - Azt mondtam nekik, hogy hajítsák Allar Deemet a tengerbe. Nagy kísértést érzek, hogy ugyanezt tegyem *veled* is.

- Lehet, hogy csalatkoznod kellene az eredményben - felelte Varys. - Viharok jönnek és mennek, a hullámok összezsapnak a fejünk felett, a nagy halak megeszik a kicsiket, s én egyre csak evezek. Terhedre lehetek egy cseppet némi kóstoló erejéig abból a borból, amit Lord Slynt annyira élvezett?

Tyrion gondterhelten a kancsó felé intett.

Varys megtöltött egy kupát.

- Ah! Édes, mint a nyár. - Még egyet kortyolt. - Hallom a szőlőfürtök énekét a nyelvemen.
- Nem tudtam eddig, hogy mi ez a zaj. Mondd meg a szőlőfürtjeidnek, hogy maradjanak csendben, mert mindjárt széthasad a fejem! A nővérem volt az. Ez volt, amit az a rettentő hűséges Lord Janos nem volt hajlandó elmondani. *Cersi* küldte az aranyköpönyegeseket abba a bordélyba.

Varys idegesen kuncogott. *Tehát mindvégig tudta.*

- Ezt a részt kihagyta - mondta vádlón Tyrion.

- A saját drága nővéred! - sóhajtott Varys olyan bánatosan, hogy úgy látszott, menten könnyekre fakad. - Nehéz dolog ilyet mondani valakinek, uram. Félttem, hogyan fogadnád. Meg tudsz bocsátani nekem?

- Nem - csattant fel Tyrion. - Vigyen el az ördög! Vigye el *őt* is!

Tudta, hogy *Cersie*-hez nem nyúlhat. Még nem, akkor sem, ha akarná, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy akarja. Mégis marta, hogy itt ül, és az igazságszolgáltatás komédiáját játssza azzal, hogy megbünteti a Janos Slynt - meg Allar Deem-féle szánalmas férgeket, miközben a nővére tovább űzi kegyetlen játékait.

- A jövőben elmondod nekem, amit tudsz, Lord Varys. Mindent!

Az eunuch ravaszán elmosolyodott.

- Az bizony igen hosszú ideig is eltarthat, jó uram. Elég sok mindent tudok.

- Úgy látszik, mégsem eleget, hogy megmenthesd egy csecsemőt.

- Fájdalom, nem. Volt egy másik fattyú is, egy fiú, csak idősebb. Lépéseket tettem, hogy elmenekítsem őt a veszély közeléből... de bevallom, álomban sem jutott eszembe, hogy a kicsinek baja eshet. Törvénytelen születésű kislány, alig egyéves, akinek egy szajha az anyja. Ugyan miféle veszélyt jelenthetett?

- Roberté volt - felelte Tyrion keserűen. - Úgy tűnik, ennyi elég volt *Cersie*-nek.

- Igen. Rendkívül szomorú. Sajnos magamat kell hibáztatnom a szerencsétlen kis teremtésért és az anyjáért, aki olyan fiatal volt, és annyira szerette a királyt.

- Tényleg? - Tyrion sohasem látta a halott lány arcát, lelki szemei előtt azonban egyszerre volt Shae és Tysha. - Vajon szerethet egy szajha igazán valakit? Nem, ne válaszolj! Vannak dolgok, amiket inkább nem akarok tudni.

Shae-t egy tágas, kőből és gerendából épült házban szállásolta el, amelynek saját kútja, istállója és kertje volt. Szolgálókat adott mellé, hogy teljesítsék a kívánságait, egy fehér madarat a Nyár-szigetéről, hogy legyen társasága, selymet, ezüstöt és drágaköveket, hogy feldíszíthesse magát, és öröket, hogy megvédjék. És a lány mégis nyugtalannak látszott. Több időt szeretett volna Tyrionnal tölteni, ezt meg is mondta, szolgálni akarta őt, és segíteni.

- A legtöbbet itt segítesz, a takaró alatt - mondta neki a törpe egy éjjel, szeretkezés után, ahogy ott feküdt mellette, feje a lány mellén, ágyékában az édes fájdalommal. Shae nem felelt, csak a szemével. Tyrion látta benne, hogy nem ezt szerette volna hallani.

Egy sóhaj kíséretében megint a borért nyúlt, de eszébe jutott Lord Janos, és eltolta magától a kancsót.

- Úgy néz ki, a nővérem mégiscsak igazat mondott Stark haláláról. Az unokaöcsémnek tartozunk köszönettel ezért az örültségért.

- Joffrey király adta ki a parancsot, Janos Slynt és Ser Ilyn Payne pedig végrehajtották. Gyorsan, habozás nélkül...

- ...mintha szinte számítottak volna rá. Igen, már kivesztük ezt a témát, eredmény nélkül. Ostobaság.

- A Városi Őrséggel a kezében, uram, jó helyzetben vagy, hogy megakadályozd öfelsége további... ostobaságait. Ugyanakkor számításba kell venni a királyné házi testőrségét is...

- A vörös köpönyegeseket? - Tyrion vállat vont. - Vylarr Kaszter-hegynek tartozik hűséggel. Tudja, hogy apámat képviselem itt. *Cersie*-nek nem lenne könnyű ellenem felhasználnia az ő embereit... emellett alig százan vannak. Nekem másfélszer annyi saját emberem van. És hatezer aranyköpönyeges, ha Bywater az, akinek mondod.

- Ser Jacelynt bátornak, becsületesnek, engedelmesnek... és messzemenően hálásnak fogod találni.

- És vajon kinek lesz hálás? - Tyrion nem bízott meg Varysban, bár nem tagadhatta az értékét. Tudott ezt-azt, ahhoz kétség sem férhet. - És *te* miért vagy ilyen segítőkész, Varys uram? - kérdezte tőle. A fickó puha kezét, sima, púderezett arcát és negédes mosolykáját tanulmányozta.

- Te vagy a Segítő. A birodalmat, a királyt és téged szolgálak.

- Ahogy Jon Arrynt és Eddard Starkot szolgáltad?

- A legjobb tudásom szerint szolgáltam Lord Arrynt és Lord Starkot. Elszomorított és megrémített idő előtti haláluk.

- Képzeld el, én mit érzek! Könnyen lehet, hogy én leszek a következő.

- Ó, ezt nem hiszem - mondta Varys a bort lötyögtetve a kupájában. - A hatalom különös dolog, uram. Gondolkodtál esetleg a rejtvényen, amit feladtam neked akkor, ott a fogadóban?

- Egyszer-kétszer megfordult a fejemben - ismerte el Tyrion. - A király, a pap, a gazdag ember: ki marad életben és ki hal meg? Kinek engedelmeskedik a fegyveres? Ennek a feladványnak nincsen megfejtése, avagy még inkább túl sok megfejtés lehetséges. Minden a kardforgatón múlik.

- És ő mégis egy senki - mondta Varys. - Nincs sem koronája, sem aranya, nem bírja az istenek támogatását, csak egy darab hegyes acél van a kezében.

- Az a darab acél dönt életről és halálról.

- Így van... azonban ha valójában a kardforgatók uralkodnak rajtunk, miért teszünk úgy, mintha a királyaink hatalmában lennénk? Miért engedelmeskedne egy erős férfi karddal a kezében egy olyan gyermeknek, mint Joffrey, vagy egy olyan borvirágos ökörnek, mint az apja?

- Mert ezek a gyermek királyok és részeg ökrök hívhatnak más erős férfiakat, más kardokkal.

- Akkor pedig ennek a többi fegyveresnek a kezében van a hatalom. Vagy mégsem? Honnét van kardjuk? *Ők* miért engedelmeskednek? - Varys elmosolyodott. - Vannak, akik azt mondják, a tudás hatalom. Mások szerint a hatalom az istenektől ered. Megint mások azt állítják, a törvényekből származik. És mégis, aznap ott, Baelor szentélyének lépcsőjén jámbor Főseptonunk, a törvényisztelő Régenskirálynő és a te mindentudó szolgád éppolyan tehetetlenek voltak, mint akármelyik cipészinás vagy kádár a tömegben. Szerinted ki ölte meg valójában Eddard Starkot? Joffrey, aki kiadta a parancsot? Ser Ilyn Payne, aki lesújtott a karddal? Vagy... valaki más?

Tyrion félreszegte a fejét.

- Most válaszolni próbálsz az átkozott találós kérdésedre, vagy csak azt akarod elérni, hogy még jobban fájjon a fejem?

Varys elmosolyodott.

- Íme. A hatalom ott van, ahol az emberek *hiszik*, hogy van. Ott, és nem máshol.

- A hatalom tehát egy komédiás szemfényvesztése?

- Árnyék a falon - suttozta Varys. - De az árnyak ölni tudnak. És néha egy nagyon kicsi ember is óriási árnyékot vehet.

Tyrion elvigyorodott.

- Lord Varys, kezdelek furcsa mód megkedvelni. Lehet, hogy ettől még megöllek, de azt hiszem, szomorú leszek miatta.

- Azt hatalmas dicséretnek fogom tekinteni.

- Mi vagy te, Varys? - Tyrion rájött, hogy tényleg tudni szeretné. - Azt mondják, pók.

- A kémeket és besúgókat ritkán szeretik, uram. Én mindössze a birodalom hűséges szolgálója vagyok.

- És eunuch. Erről se feledkezzünk el!

- Ritkán teszem.

- Engem is félelbernek neveznek, mégis azt hiszem, az istenek kegyesebbek voltak hozzám. Kicsi vagyok, a lábaim görbék, és az asszonyok nem tekintenek rám nagy vágyakozással... de férfi vagyok. Nem Shae az első, aki megosztja velem az ágyát, és egy napon talán

megházasodom, és fiút nemzek. Ha az istenek jók hozzám, úgy fog kinézni, mint a nagybátyja, és úgy fog gondolkodni, mint az apja. Neked nincs meg ez az erőt adó reményed. A törpék az istenek kegyetlen tréfái... az eunuchokat azonban az emberek teremtményei. Téged ki vágott meg, Varys? Mikor és miért? Ki vagy te valójában?

Az eunuch mosolya egy pillanatra sem halványult el, a szemében azonban olyasmi izzott, ami egyáltalán nem volt nevetésnek nevezhető.

- Kedves tőled, hogy érdeklődsz, uram, a történetem azonban hosszú és szomorú, nekünk pedig árulásokról kell tanácskoznunk. - Pergament húzott elő köntöse ujjából. - A király *Fehér Szarvas* nevű gályájának kapitánya azt fontolgatja, hogy három nap múlva felhúzza a horgonyt, és felajánlja kardját és hajóját Lord Stannisnek.

Tyrion sóhajtott.

- Gondolom valamiféle véres példát kellene statuálnunk ezzel a fickóval?

- Ser Jacelyn el tudná intézni, hogy eltűnjön, de egy tárgyalás a király előtt segítene biztosítani a többi kapitány tartós hűségét.

És királyi unokaöcsémet is elfoglalná.

- Legyen, ahogy mondd. Hadd kapjon egy kis ízelítőt Joffrey igazságszolgáltatásából!

Varys bejelölte a pergament.

- Ser Horas és Ser Hobber Redwyne megvesztegettek egy őrt, hogy engedje ki őket egy mellékajtón holnapután éjszaka. Előkészületeket tettek, hogy evezősnek álcázva elhajózhassanak egy pentosi gályán, a *Holdfutón*.

- Vajon hogy tetszene nekik, ha néhány évig ott is tartanánk őket az evező mellett? - Tyrion mosolygott. - Nem, a nővérem nem örülne, ha elveszítene két ilyen értékes vendéget. Tájékoztasd Ser Jacelynt! Fogják el a fickót, akit megvesztegettek, és magyarázzák el neki, milyen tisztesség az Éjjeli Őrség testvéreként szolgálni! És állíttass embereket a *Holdfutó* mellé, ha esetleg a Redwyne-oknak sikerül egy másik őrt találniuk, akinek túl kevés a pénze!

- Ahogy óhajtod! - Újabb jel az íráson. - Az embered, Timett, ma este megölte egy borkereskedő fiát egy játékbárlangban az Ezüst utcán. Azzal vádolta, hogy csalt a lapokkal.

- És igaz volt?

- Ó, minden kétséget kizáróan.

- Akkor a város becsületes lakói hálával tartoznak Timettnek. Teszek róla, hogy királyi köszönetben részesüljön.

Az eunuch idegesen kuncogott és újabb jelet rótt a lapra.

- Hirtelen a szent emberek járványa is felütötte a fejét. Úgy látszik, az üstökös előcsalogatott mindenféle különös papot, prédikátort és prófétát. A tavernákban meg a kifőzdékben koldulnak, és végítéletet meg pusztulást jósolnak mindenkinek, aki megáll, hogy meghallgassa őket.

Tyrion vállat vont.

- Közel vagyunk Aegon partraszállásának háromszázadik évfordulójához, szerintem ez természetes. Hadd fecsegienek!

- Félelmet keltenek, uram.

- Azt hittem, az a te dolgod.

Varys eltakarta a száját a kezével.

- Kegyetlen tőled, hogy ilyet mondasz. Még egy utolsó ügy. Lady Tanda tegnap kis vacsorát adott. Nálam van a menü és a vendégek listája, ha át akarod tanulmányozni. Amikor kitöltötték a bort, Lord Gyles felállt, hogy a királyra emelje a kupáját, s ekkor hallották, amint Ser Balon Swann megjegyzi: "*Ahhoz három kupára lesz szükség*". Sokan nevettek...

Tyrion felemelte a kezét.

- Elég! Ser Balon tréfált. Nem érdekel, ki beszél árulóként az asztalnál, Lord Varys.

- Éppolyan bölcs vagy, mint amilyen kegyes, uram. - A pergamen eltűnt az eunuch ruhaujjában. - Mindkettőnknek sok dolga van. Most magadra hagylak.

Tyrion még sokáig ült, és a gyertyát bámulta, miután az eunuch elment. Azon tűnődött, vajon hogyan fogja fogadni a nővére Janos Slynt leváltását. Nem fog örülni, ha jól gondolja, de nem

látta, Cersei mi egyebet tehet azon túl, hogy dühös levélben tiltakozik Lord Tywinnél Harrenhalban. Már Tyrioné volt a Városi Őrség, azonkívül másfélszáz vad klántag és a Bronn által toborzott zsoldosok egyre növekvő csapata. Úgy látszott, biztonságban érezheti magát.

Nem kétséges azonban, hogy Eddard Stark ugyanezt gondolta.

A Vörös Toronyban sötétség és csend honolt, amikor Tyrion elhagyta a Kis Csarnokot. Bronn a toronyszobájában várta.

- Slynt? - kérdezte.

- Lord Janos a reggeli dagállal elhajózik a Fal felé. Varys szeretné elhíttetni velem, hogy lecseréltem Joffrey egyik emberét a sajátomra. Valószínűbb azonban, hogy Kisujj emberét cseréltem le Varyséra, de hadd legyen!

- Jobb, ha tudod, Timett megölt egy embert...

- Varys elmondta.

A zsoldos nem tűnt meglepettnek.

- A bolond azt gondolta, hogy egy félszemű embert könnyebb átvágni. Timett egy tőrrel az asztalhoz szegezte a csuklóját, és a pusztá kezével tépte szét a fickó torkát. Van egy trükkje, amikor megmerevíti az ujjait...

- Kímélj meg az ijesztő részletektől, a vacsorám így is kényelmetlenül feszeng a gyomromban - vágott közbe Tyrion. - Hogy megy a toborzás?

- Egész jól. Három új ember ma este.

- Honnét tudod, melyiket kell felvenned?

- Végignézek rajtuk. Kikérdezem őket, hogy megtudjam, hol harcoltak, és milyen jól hazudnak - Bronn vigyorgott. - Azután pedig esélyt adok nekik, hogy megöljenek, miközben én is hasonlóan állok hozzájuk.

- Megöltél már valakit?

- Egy olyat sem, akit használhattunk volna.

- És ha egyikük téged öl meg?

- Őt például felveheted.

Tyrion egy kicsit részeg volt és nagyon fáradt.

- Mondd csak, Bronn, ha azt parancsolnám, hogy öl meg egy csecsemőt... egy kislányt, aki még az anyja keblén van... megtennéd? Kérdés nélkül?

- Kérdés nélkül? Nem. - A zsoldos egymáshoz dörzsölte a hüvelyk- és mutatóujját. - Megkérdezném, mennyiért.

Ugyan miért volna nekem szükségem a te Allar Deemedre, Lord Slynt? - gondolta Tyrion. - Van száz sajátom. Nevetni akart, sírni akart, de leginkább Shaet akarta.

ARYA

Az út szinte csak két kerékvágás volt, a gazban.

A jó az volt ebben, hogy a gyér forgalom miatt senki sem tudja majd az őket követőknek megmutatni, hogy merre mentek. A királyi úton lefele hömpölygő emberáradat itt alig csordogált.

A rossz meg az, hogy az út ide-oda tekergőzött, mint valami kígyó, még kisebb ösvényekkel fonódott össze, néha pedig úgy látszott, teljesen eltűnik, míg újra fel nem bukkant fél mérfölddel odébb, miután már feladtak minden reményt. Arya gyűlölte ezt. A terep viszonylag szelídnek volt mondható: a dombok és lépcsős mezők vonulatát itt-ott rétek, ligetek és kicsiny völgyek szakították meg, ahol a szorosan összebúvó fűzfák sekély patakocskák rohanását fékeztek. Az ösvény még így is olyan keskenynek és tekervényesnek bizonyult, hogy a csapat addigi irama jóformán vánszorgássá lassult.

A szekerek lassították le őket. A fatákolmányok nehézkesen, nyikorogva haladtak előre, a tengelyek recsegték-ropogtak a nehéz rakomány alatt. Minden nap tucatnyi alkalommal kellett megállniuk, hogy kiszabadítsanak egy kereket, amely beszorult a mély vájatokba, vagy megduplázzák a fogatot, hogy felkapaszkodhassanak egy sáros emelkedőn. Egyszer, egy sűrű tölgyes kellős közepén szembetalálkoztak három emberrel, akik tűzifát szállítottak egy ökrös szekéren. Egyik oldalon sem volt hely, hogy megkerülhették volna egymást, így nem tehettek mást, mint hogy megvárták, míg a favágók kifogják az ökrüket, átvezetik a fák között, megfordítják a szekeret, újra befogják az ökröt, és elindulnak visszafelé, amerről jöttek. Az ökör még a szekereknél is *lassabb* volt, így aznap alig haladtak előre valamicskét.

Arya azon kapta magát, hogy állandóan hátrapillant, azt várva, mikor érik utol őket az aranyköpönyegesek. Éjjelente a legkisebb zajra is felriadt, és Tú markolata után kapott. Már nem táboroztak le anélkül, hogy öröket állítottak volna, de Arya nem bízott bennük, különösen az árvákban. Lehet, hogy Királyvár sikátoraiban jól elboldogultak, idekint azonban elveszettek voltak. Ha csendes volt, mint egy árny, bármelyikük mellett el tudott osonni, például amikor a csillagfényes éjszakában vizelni ment az erdőbe, ahol senki sem látta. Egyszer, amikor Zöldkezű Lomlyn volt az örködés sora, felkapaszkodott egy tölgyre, és addig mászott fáról fára, míg oda nem ért a feje fölé, ő pedig észre sem vette. Ráugorhatott volna, de tudta, hogy a kiáltása felverné az egész táborot, és akkor könnyen lehet, hogy Yoren ismét megtáncoltatja rajta a botot.

Lommy és a többi árva most valami különleges figyelemmel kezelte a Bikát, mert a királyné a fejét akarta, de a fiúnak ez egyáltalán nem volt inyére.

- Sohasem ártottam semmit a királynénak! - mondogatta mérgesen. - Tettem a dolgom, ennyi az egész. Fújtatók, fogók, hozd és vidd. Páncélmesternek készültem, és egy nap Mott mester azt mondta, be kell állnom az Éjjeli Őrségbe, ez minden, amit tudok.

Aztán elment a sisakját tisztogatni. Gyönyörű darab volt, gömbölyű és ívelt, hasított rostéllyal és két hatalmas, fém bikaszarvval. Arya gyakran nézte, ahogy olajos ronggyal fényesíti a sisakot, míg olyan fényes nem lett, hogy látni lehetett az acélon a tábortűz lángját. A fejére azonban sohasem tette fel.

- Lefogadom, hogy ő annak az árulónak a fattya - mondta egy éjjel halkan Lommy, nehogy Gendry meghallja. - A farkasuré, akinek lenyisszantották a fejét Baelor lépcsőjén.

- Nem az - jelentette ki Arya. *Az apámnak csak egy fattyú gyermeke volt, s az Jon.* Elkóborolt a fák közé, és azt kívánta, bárcsak egyszerűen felnyergelhetné a lovát, és hazavágtathatna. Jó lova volt, gesztenyebarna kanca fehér mintával a homlokán, Arya pedig mindig is jól lovagolt. Elvágtathatna, és soha többé nem látná egyiküket sem, hacsak nem akarná. Csak hát akkor nem lenne senki, aki felderítené előtte az utat, figyelne hátul vagy örködne, amikor alszik, s ha az

aranyköpönyegesek rábukkannának, teljesen egyedül lenne. Biztonságosabb volt Yorennel és a többiekkel maradni.

- Már nem járunk messze az Istenszemtől - közölte egy reggel a fekete testvér. - A királyi út nem biztonságos, míg át nem kelünk a Három Folyón. Tehát a tó nyugati partján megyünk felfelé, ott nem valószínű, hogy keresnének.

A következő helyen, ahol két keréknyom keresztezte egymást, nyugatra fordította a szekereket.

A művelt földet itt erdő váltotta fel. A falvak és erődítmények kisebbek és ritkábbak, a dombok magasabbak, a völgyek pedig mélyebbek lettek. Egyre nehezebb volt élelemhez jutni. A városban Yoren megpakolta a szekereket sózott hallal, száraz kenyérrrel, szalonnával, répával, több zsák babbal meg árpával és sárga sajtgurigákkal, de ezek már az utolsó falatig elfogytak. Amikor rászorította őket a szükség, hogy az erdőben szerezzék be a táplálékot, Yoren Kosshoz és Kurzhoz fordult, akiket vadorzóként fogtak el. Az oszlop elé küldte őket, mélyen az erdőbe, és mire leszállt az éj, rúdon átvetett szarvassal vagy egy füzérnyi fűrjvel az övükön tértek vissza. A fiatalabb fiúkat boggyógyűjtésre fogta az út mellett, vagy átküldte őket egy kerítésen, hogy almával rakják meg a zsákjukat, ha gyümölcsösöskertre akadtak.

Arya jó mászó volt, gyorsan ment neki a gyümölcszedés is, és szeretett egymaga lenni. Az egyik nap pusztá vakszerencséből egy nyúlra akadt. Barna volt és kövér, hosszú fülekkel és rángatózó orral. A nyulak gyorsabban futottak a macskáknál, de feleolyan jól sem tudtak fára mászni. A lány fejbe verte a botjával, és elkapta a fülénél fogva, Yoren pedig pörköltet főzött belőle némi gombával meg vadhagymával. Arya egy egész lábat kapott, mivel az ő nyula volt. Megosztotta Gendryvel. A többiek egy kanálnyit kaptak, még a három megbilincselte fogoly is. Jaqen H'ghar udvariasan megköszönte neki a finom falatot, Maró pedig boldog képpel nyalogatta le a szaftot mocskos ujjairól, Rorge azonban, az orr nélküli, csak nevetett, és ennyit mondott:

- Nézd csak, egy vadász! Duderfej, Duderfej Nyúlölő!

Egy Fehérhanga nevű erőd mellett néhány mezei munkás bekerítette őket egy kukoricaföldön, és pénzt követeltek a kukoricáért, amit elvettek. Yoren végignézett a kaszáikon, és odavetett nekik néhány rézpénzt.

- Volt idő, amikor a fekete testvéreket lakomával vendégelték meg Dorne-tól Deresig, és még a nagyurak is megtiszteltetésnek tartották, ha fedelük alatt szállásolhatták el őket - jegyezte meg keserűen. - Most meg az ilyen gyáva férgek, mint ti, drága pénzt akartok egy falat kukacos almáért! - kiköpött.

- Ez édes kukorica, jobb, mint amit egy olyan bűdös fekete madár, mint te, megérdemel! - vetette oda egyikük durván. - Azonnal tűnj el a földünkről és vidd innét ezeket a tolvajokat meg késelőket is, vagy feltűzünk egy karóra a kukoricásban, hogy elijesz a többi varjút!

Aznap este fosztatlanul megsütötték az édes kukoricát, hosszú, villás botokkal forgatva a csöveket, és azon melegében megették a csőről. Aryának nagyon ízlett, Yoren azonban túl dühös volt ahhoz, hogy egyen belőle. Mintha felhő függött volna felette, rongyos és fekete, mint a köpönyege. Fel-alá járkált a táborban, és közben magában morgolódott.

A következő napon Koss vágatva érkezett vissza, és figyelmeztette Yorent, hogy egy táborot találtak előttük.

- Hús vagy harminc ember páncélban és sisakban - mondta. - Néhányat csúnyán összevagdostak, és egyikük haldoklik a hangjából ítélve. Akkor zajt csapott, hogy egészen közel férközhettem. Lándzsáik meg pajzsaik vannak, de lovuk csak egy, az is sánta. A büzből ítélve már jó ideje ott lehetnek.

- Láttál lobogót?

- Foltos erdei macska, sárga és fekete, sárbarna mezőben.

Yoren savanyúlevelet dugott a szájába, és rágni kezdte.

- Nem tudom, kik lehetnek - szólalt meg végül. - Lehet, hogy az egyik, lehet, hogy a másik oldal. Ha ennyire rossz helyzetben vannak, elvonnák a lovainkat, akárkik is legyenek. Lehet, hogy mást is elvonnának. Azt hiszem, széles ívben megkerüljük őket.

Ez többmértöldes kitérőt és legalább kétnapos késedelmet jelentett, de az öregember szerint olcsón megúszták.

- A Falon lesz elég időtök. Az egész hátralévő életek. Nem kell annyira sietni, hogy odaérjünk.

Arya megfigyelte, hogy amint megint észak felé vették az útjukat, egyre jobban őrizték a földeket. Az emberek gyakran csak csendben álldogáltak az út mellett, és hűvös tekintettel méregették az elhaladókat. Másutt lóháton járőröztek a kerítések mentén, nyereghez szíjazott fejszékkel. Az egyik helyen észrevett egy embert, aki egy kiszáradt fa tetején gubbasztott íjjal a kezében, a mellette lévő ágról pedig teli tegez lógott. Abban a pillanatban, hogy meglátta őket, nyilvánzótt illesztett az idegre, és nem vette le róluk a szemét, míg az utolsó szekér is el nem tűnt. Yoren megállás nélkül szitkozódott.

- Az ott azon a fán, kíváncsi vagyok, hogy tetszik majd neki odafent, ha a Mások eljönnek érte! Akkor aztán kiabál majd az Őrségért, annyi szent!

Egy nappal később Dobber vörös fényt vett észre az esti égbolt alján.

- Vagy az út kanyarodott el megint, vagy a nap északon nyugszik le.

Yoren felmászott egy magaslatra, hogy jobban lássa.

- Tűz - közölte. Megnyalta a hüvelykujját, és feltartotta. - A szél elfújja tőlünk. Azért megnézhetjük.

És megnézték. Ahogy a világ egyre sötétebb lett, a tűz mintha fényesebben és fényesebben lángolt volna, míg végül úgy látszott, egész észak lángokban áll. Néha még a füst szagát is érezték annak ellenére, hogy a szél nem gyengült, és a lángok nem jöttek közelebb. Hajnalra a tűz leégett, de akkor éjjel egyikük sem aludt valami jól.

Dél volt, mire odaértek, ahol egykor a falu állt. A földekből több mérföldes körzetben csupán üszkös sivatag, a házakból pedig megfeketedett vázak maradtak. A talajt lemészárolt és összeégett állatok tetemei borították, rajtuk dögevő varjak élő takarói, amelyek felröppentek, és haragosan károgtak, amikor megzavarták őket. Az erőd belsejéből még mindig füst szállt fel. Cölöpfala messziről nézve erősnek látszott, de mégsem bizonyult elég erősnek.

A szekerek előtt lovagolva Arya karóba húzott, megégett holttesteket látott a falakon. A kezük szorosan az arcukra tapadtak, mintha így próbáltak volna küzdeni az őket elemésző lángok ellen. Yoren megálljt parancsolt, amikor még meglehetősen messze voltak, és utasította Aryát és a többi fiút, hogy őrizzék a szekereket, míg ő, Murch és Faragó Jack gyalog mennek oda. Amint átmásztak a beszakadt kapun, egy csapat holló röppent fel a falakon belülről, s saját, ketrechen tartott hollóik rekedt visítással üdvözölték őket a szekerekről.

- Beménjünk utánuk? - kérdezte Arya Gendrytől, amikor Yoren és a többiek már hosszú ideje odabent voltak.

- Yoren azt mondta, várjunk - Gendry hangja tompa volt. Amikor Arya feléje fordult, látta, hogy a fiú felvette hatalmas, ívelt szarvakkal ékesített, fénylő sisakját.

Amikor végül visszatértek, Yoren egy kislányt hozott a karjában, Murch és Faragó Jack pedig egy asszonyt cipelt egy régi, tépett takaróból készített hordágyon. A kislány nem lehetett idősebb kétévesnél, és egyfolytában sírt, nyüsztő hangon, mintha valami a torkán akadt volna. Vagy nem tudott még beszélni, vagy elfelejtette, hogyan kell. Az asszony jobb karja a könyökénél véres csonkban végződött, és a szeme mintha semmit sem látott volna, még akkor sem, ha egyenesen ránézett valamire. Ő beszélt, de csak egyetlen szót ismételtetett:

- Kérem! - sírta újra meg újra. - Kérem! Kérem!

Rorge ezt viccesnek találta. Röhögni kezdett az arcán tátongó nyíláson át, ahol valamikor az orra volt, és Maró is nevetni kezdett, míg Murch szitkozódva rájuk nem szólt, hogy hagyják abba. Yoren helyet csináltatott az asszonynak az egyik szekér hátuljában.

- De gyorsan! - morogta. - Ha leszáll az éjszaka, jönnek ide farkasok is, meg még rosszabbak.

- Én félek - suttozta Meleg Pite, ahogy a szekéren vergődő félkarú asszonyt figyelte.

- Én is - ismerte be Arya.

A fiú megszorította a vállát.

- Igazából sohasem rugdostam senkit halálra, Arry. Csak árultam anyukám pitéit, ennyi az egész.

Arya olyan messzire lovagolt a szekerek elé, amennyire csak mert, hogy ne kelljen hallgatnia a kislány sírását, vagy ahogy az asszony azt suttogja: „Kérem.” Eszébe jutott egy történet, amit Öreg Nan mesélt egyszer. Egy emberről szólt, akit gonosz óriások bebörtönöztek egy sötét várban. Ő azonban nagyon bátor és ravasz volt, kijátszotta az óriásokat és megszökött... de alig volt kint a várból, amikor a Mások elkapták, és megitták meleg, vörös véréét. A lány már tudta, mit érezhetett az az ember.

A félkarú asszony az est leszálltával meghalt. Gendry és Faragó Jack egy domboldalban ástak sírt neki egy szomorúfűz tövében. Amikor feltámadt a szél, Arya hallani vélte a hosszú, földig lógó ágak suttogását: „Kérem! Kérem! Kérem!” A finom szörszálak égnek meredtek a nyakán, és majdnem elszaladt a sír mellől.

- Ma este nincsen tűz - közölte Yoren. Vacsorára egy marék vadretket ettek, amit Koss talált, egy edény száraz babot és vizet egy közeli patakából. A víznek furcsa íze volt, és Lommy azt mondta, a holttestek ízét érzik, amelyek valahol feljebb rothadnak. Meleg Pite megütötte volna, ha a vén Reysen nem választja szét őket.

Arya túl sok vizet ivott, csak hogy valamivel megtöltse a gyomrát. Nem hitte volna, hogy képes lesz elaludni, de valahogyan mégis sikerült neki. Amikor felébredt, koromsötét volt, és a hólyagja majdnem szétrepedt. Körülötte mindenfelé köpönyegekbe és takarókba csavart alvók hevertek. Megkereste Tút, felállt, és hallgatózni kezdett. Hallotta az őrszem puha lépteit, hallotta, ahogy az emberek nyugtalanul forgolódnak álmukban, hallotta Rorge recsegő horkolását és a különös, sziszegő hangot, amit Maró adott ki alvás közben. Egy másik szekérből kövön súrlódó acél ritmikus zaja hallatszott, ahogy Yoren ücsörögve és savanyúlevelet rágcsálva a törét élesítette.

Meleg Pite volt az egyik őrszem.

- Hová mész? - kérdezte, amikor meglátta a fák felé tartó Aryát.

Arya bizonytalanul az erdő felé intett.

- Nem, nem mész - közölte Meleg Pite. Most, hogy kard lógott az övéen, megint bátrabb lett, bár a rövid pengét úgy használta, mint egy húsvágó bárdot. - Az öreg azt mondta, ma éjjel mindenkinek a közelben kell maradnia.

- Vízelnem kell - magyarázta Arya.

- Hát, akkor használd azt a fát ott. - Egy fára mutatott. - Nem tudhatod, mi van odakint, Arry. Az előbb farkasokat hallottam.

Yoren nem örülne, ha összeverekednének. Megpróbált ijedt arcot vágni.

- Farkasok? Tényleg?

- Hallottam - bizonygatta a fiú.

- Azt hiszem, igazából nem is kell.

Azzal visszament a takarójához, és úgy tett, mintha aludna, míg meg nem hallotta Meleg Pite távolodó lépteinek zaját. Akkor odébb gurult, és a tábor másik oldalán, halkán, mint egy árny, besurrant az erdőbe. Ezen az oldalon is voltak örök, de Aryának nem okozott különösebb gondot kikerülni őket. Csak hogy biztos legyen a dolgában, kétszer olyan messze ment, mint szokott. Amikor meggyőződött róla, hogy senki sincs a közelében, letolta a nadrágját, és leguggolt, hogy elvégezze a dolgát.

Így vizelt, gyűrött ruhájával a bokája körül, amikor zajt hallott a fák alól. *Meleg Pite* - gondolta rémülten. - *Követett engem!* Aztán meglátta a visszavert holdsugártól fényesen villanó szemeket az erdőben. A gyomra összerándult az ijedtségtől. A keze Tút kereste, nem törődött vele, ha levezeli magát. Közben a szemeket számolta: kettő, négy, nyolc, tizenkettő, egy egész farka...

Az egyik előlépett a fák alól. Rámeredt, vicsorgott, ő pedig semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, milyen ostoba volt, és hogy fog vihogni Meleg Pite, amikor holnap reggel ráakadnak a félig megevett tetemére. A farkas azonban megfordult, visszairamodott a sötétségbe, s

ugyanabban a pillanatban a szemek is eltűntek. A lány reszketve megtörölgette magát, felállt, és a távoli surrogó hangot követve visszament a táborba, egyenesen Yorenhez. Még mindig remegve felmászott mellé a szekérre.

- Farkasok - suttogta rekedten. - Az erdőben.

- Egen. Ott vannak - az öregember rá sem nézett.

- Megijesztettek.

- Tényleg? - A férfi köpött egyet. - Azt hittem, a te fajtád szereti a farkasokat.

- Nymeria rémfarkas volt. - Arya összekuporodott. - Az más. Különben is, ő elment. Jory és én kövekkel dobáltuk, míg el nem szaladt, különben a királyné megölette volna. - Az emléktől elfogta a szomorúság. - Le merném fogadni, ha ott lett volna a városban, nem engedni, hogy levágják apa fejét.

- Az árva fiúknak nincsen apjuk - jegyezte meg Yoren. - Vagy talán elfelejtetted?

A savanyúlevél vörösre színezte a nyálát, s ettől úgy nézett ki, mintha véres lenne a szája.

- Egyedül az olyan farkasoktól kell félnünk, akik emberbőrt viselnek, mint azok, akik elpusztították azt a falut.

- Bárcsak otthon lennék! - mondta Arya bánatosan. Tényleg nagyon igyekezett, hogy bátor legyen, hogy vad legyen, mint a borz, de néha úgy érezte, hogy valójában nem több egy kicsi lánynál.

A fekete testvér új savanyúlevelet tépett le a kötegről, és a szájába tömte.

- Talán ott kellett volna hagynom téged, ahol találtalak, fiú. Mindegyikötöket. Úgy látszik, a városban biztonságosabb.

- Nem érdekel. Haza akarok menni.

- Majdnem harminc éve viszek embereket a Falra - Yoren szája szélén hab jelent meg, mintha véres buborék lett volna. - Ennyi idő alatt csak hármat veszítettem el. Egy öreg lázban halt meg, egy városi kölyköt megmart egy kígyó szarás közben, egy bolond pedig meg akart ölni álmomban, és vérvörös mosolyt kapott jutalmul a fáradozásáért. - Magyarázólag húzta el a tört a torka előtt. - Hármat harminc év alatt - kiköpte a savanyúlevelet. - Most a hajó talán okosabb lett volna. Persze akkor nem találhattam volna több embert az úton, de akkor is... az okos ember hajóval menne, de én... harminc éve járom ezt a királyi utat.

A hüvelyébe dugta a tört.

- Menj aludni, *fiú*, hallod!

Arya megpróbálta. Mégis, ahogy ott feküdt a vékony takaró alatt, hallotta a farkasok üvöltését... és egy másik hangot is, halkabbat, nem volt több szél sodorta suttogásnál, de akár sikoly is lehetett.

DAVOS

A reggeli levegőt elsötétítette az égő istenek füstje.

Már mindegyik égett. Szűz és Anya, Harcos és Kovács, a Vénasszony gyöngyszemével és az Apa aranyozott szakállával, még az Idegen is, akit inkább állat- mintsem emberformára faragtak. Az öreg, száraz fa és a számtalan réteg festék meg lakk vad, mohó lánggal izzott. A hó vibrálva szállt fel a fagyos levegőben, mögötte a kastély falain gubbasztó vízköpők és kősárkányok alakja elmosódott, mintha Davos könnyek fátyolán keresztül nézte volna őket. *Vagy mintha a szörnyetegek remegnének, mozgolódnának...*

- Nem helyénvaló dolog - jelentette ki Allard, de annyi esze legalább volt, hogy a hangját halkra fogja. Dale helyeslően mormogott.

- Csend! - szólalt meg Davos. - Ne felejtsetek el, hol vagytok!

A fiai jó emberek voltak, de fiatalok és meggondolatlanok, különösen Allard. *Ha én csempész maradok, Allard a Falon végzi. Stannis mentette meg ettől a végtől, még egy dolog, amivel tartozom neki...*

Több százan sereglettek a várkapukhoz, hogy tanúi legyenek a Hét égésének. A levegőben ocsmány bűz terjengett. Még a katonák számára is nehéz volt szorongás nélkül végignézni ezt a nyílt támadást az istenek ellen, akiket legtöbbjük egész életében követett.

A vörös nő háromszor körüljárta a tüzet. Egyszer asshai nyelven, egyszer Nagy Valyria nyelven, egyszer pedig a közös nyelven imádkozott. Davos csak az utóbbit értette.

- R'hllor, jöjj el hozzánk a sötétségbe! - kiáltotta. - Fény Ura, neked ajánljuk e hamis isteneket, ezt a hetet, amely egy, s aki maga az ellenség. Vidd őket, és vesd ránk fényedet, mert az éj sötét, és tele van iszonyattal!

Selyse királyné visszhangozta a szavait, mellette Stannis közönyösen szemlélte az eseményeket. Az álla kőkemény volt rövidre nyírt szakállának kékesfekete árnyéka alatt. Díszesebben öltözött fel, mint szokott, mintha a szentélybe készült volna.

Sárkánykő szentélyét az sem mentette meg a királyné embereitől, hogy Aegon, a Hódító itt térdelt és imádkozott az indulását megelőző éjszakán. Felborították az oltárokat, ledöntötték a szobrokat, a festett üvegablakokat pedig harci pörölyökkel zúzták be. Barre septon csak átkokat szórt rájuk, Ser Hubard Rambton azonban a szentélybe ment három fiával, hogy megvédjék az isteneiket. A Rambtonok megölték a királyné négy emberét, mielőtt a túlerő legyűrte volna őket. Nem sokkal később Kristályfok Guncer, a legszelídebb és legistenfélőbb nemes közölte Stannisszel, hogy a továbbiakban nem tudja támogatni a trónigényét. Most a septonnal és Ser Hubard két életben maradt fiával osztozott egy fullasztó levegőjű cellán. A többi úr gyorsan tanult a leckéből.

Az istenek sohasem jelentettek túl sokat Davosnak, a csempésznek, bár a legtöbb férfihoz hasonlóan róla is köztudott volt, hogy áldoz a Harcosnak csata előtt, a Kovácsnak, amikor kihajózik, és az Anyának, ha a felesége gyermeket vár. Rosszul érezte magát, ahogy a lángjukat nézte, és nem csak a füst miatt.

Cressen mester megálljt parancsolt volna ennek. Az öregember küzdelemre hívta a Fény Urát, és az lesújtotta hitetlenségéért, legalábbis így mondták, Davos azonban tudta az igazat. Látta, amikor a mester a boroskupába dobott valamit. *Mérget. Mi más is lehetett volna? Kiitta a halál kupáját, hogy megszabadítsa Stannist Melisandre-tól, a nőt azonban valahogy megvédte az istene.* Ezért boldogan megölte volna a vörös asszonyt, de ugyan milyen esélye lehetett volna neki ott, ahol a Fellegvár mestere kudarcot vallott? Ő csak egy felkapaszkodott csempész volt, Bolhavégi Davos, a Hagymalovag.

Az égő istenek gyönyörű fényt árasztottak csapkodó, vörösben, narancssárgában és sárgában játszó lángköpönyegüktől övezve. Barre septon egyszer elmesélte Davosnak, hogyan faragták ki őket azoknak a hajóknak az árbocáiból, amelyek az első Targaryeneket hozták Valyriából. Az évszázadok során át- meg átfestették, bearanyozták, beezüstözték, és drágakövekkel díszítették őket.

- A szépségük R'hllor még nagyobb meglepésére fog szolgálni - mondta Melisandre, amikor közölte Stanniszel, hogy döntesse le, és vontassa ki őket a kastély kapuin kívülre.

A Szűz keresztben hevert a Harcoson, széttárt karokkal, mintha meg akarná ölelni. Az Anya szinte reszketett, ahogy a lángok nyaldosni kezdték az arcát. A szívébe kardot döftek, s a bőrmarkolatot lángok borították. Az Apa volt legalul, ő dőlt el legelsőnek. Davos figyelte, amint az Idegen keze rángatózik és begömbül, ahogy az ujjak megfeketednek, és izzó széndarabokként egymás után leválnak. A közelben Lord Celtigar görcsösen köhögött, és vörös rákokkal himzett szögletes vászonkendővel takarta el ráncos arcát. A myriek egymás között tréfálkoztak, és élvezték a tűz melegét, az ifjú Lord Bar Emmon arca azonban hamuszürke volt, Lord Velaryon pedig inkább a királyt figyelte, mint a tűzvészt.

Davos sokért nem adta volna, ha tudhatja, mire gondol éppen, de olyasvalaki, mint Velaryon, sohasem avatta volna be őt a titkaiba. A Hullámok Ura ereiben ősi valyriai vér csörgedezett, s háza háromszor adott feleséget a Targaryen hercegeknek, Tengerjáró Davos pedig haltól és hagymától büzlött. Ugyanez volt a helyzet a többi uracskával is. Egyikükben sem bízott meg, és ők sem fogadták be őt sohasem a tanácskozásaikra. A fiait is megvetették. *Az unokáim azonban velük fognak vívni a tornákon, és egy napon az ő vérük házasságra is léphet az enyémmel. Idővel az én kis fekete hajóm is olyan büszkén lobog majd a szélben, mint Velaryon tengeri csikója vagy Celtigar vörös rákjai.*

Feltéve, ha Stannis elnyeri a trónt. Ha veszít...

Mindent, *ami vagyok, neki köszönhetek.* Stannis emelte lovagi méltóságra. Megbecsült helyet adott neki az asztalánál, csempészbárkája helyett pedig harci gályát kapott. Dale és Allard is gályákon parancsnokoltak, Marc evezősmester volt a *Szélvészen*, Matthos az apjánál szolgált a *Fekete Bethán*, Devant pedig az uralkodó maga mellé vette királyi apródnak. Egy nap lovaggá ütük, s vele együtt a két kisebbet is. Marya egy kis erőd úrnője volt a Wrath-foknál, a szolgálói úrnőnek szólították, s Davos a saját erdejében vadászhatott vörös szarvasra. Mindezt Stannis Baratheontól kapta néhány ujjperc áráért. *Igazságos volt, amit velem tett. Egész életemben semmibe vettem a király törvényeit. Megérdemli a hűségemet.* Megérintette a nyakán bőrszíjon lógó kis erszényt. Az ujjai hoztak szerencsét neki, és most nagy szüksége volt szerencséire. *Ahogy mindannyiunknak. Leginkább pedig Lord Stannisnek.*

Sápadt lángnyelvek nyaldosták a sűrű égboltot. Sötét füst szállt fel, kavargott és fodrozódott. Amikor a szél feléjük sodorta, az emberek a szemüket dörzsölve pislogni és könnyezni kezdtek. Allard köhögve és szitkozódva elfordult. *Egy kis ízelítő az elkövetkezendőkből* - gondolta Davos. Sokan fognak elégni, mielőtt ez a háború véget ér.

Melisandre tetőtől talpig skarlát szatént és vérvörös bársonyt viselt, a szemei is éppolyan vörösek voltak, mint a nyakában ragyogó hatalmas rubin, amely mintha maga is lángolt volna.

- Asshai ősi könyveiben meg van írva, hogy eljön egy nap egy hosszú nyarat követően, amikor a csillagok vérezni fognak, és a sötétség fagyos lehelete súlyosan ereszkedik majd a földre. Ezen a rettenetes órán egy harcos égő kardot húz majd ki a lángok közül. Ez a kard a Fényhozó lesz, a Hősök Vörös Kardja, aki pedig a kezébe veszi, az újjászületett Azor Ahai lesz, és a sötétség megfutamodik előle! - Felemelte a hangját, hogy az összegyűlt tömeg is hallja. - *Azor Ahai, R'hllor kegyeltje! A Fény Harcosa, a Tűz Fia! Lépj elő, a kard vár reád! Lépj elő, és vedd a kezébe!*

Stannis Baratheon úgy indult meg, mint egy csatába masírozó katona, apródjaival a nyomában, hogy azok segédkezzenek neki. Davos figyelte, ahogy a fia, Devan hosszú, párnázott kesztyűt húz a király jobb kezére. A fiú krémszínű zekét viselt, amelynek a mellére lángoló szívet varrtak. Bryen Farring öltözete hasonló volt. Ő merev bőrgallért erősített őfelsége nyakára.

Hátulról Davos csengettyűk halk csilingelését hallotta.

- A tenger alatt a füst buborékokban száll fel, a tűz pedig zöld és kék lángokkal ég - dalolta valahol Foltosképű. - Én tudom, én tudom, ó, ó, ó!

A király összeszorított fogakkal vetette magát a tűzbe, maga előtt tartva a bőrköponyeget, hogy megvédje a lángoktól. Egyenesen az Anyához ment, kesztyűs kezével megragadta a kardot, és egyetlen erős rántással kiszabadította az égő fából. Azután megindult visszafelé, és a kardot a magasba emelte. A cseresznyepiros acél körül jádezőld lángnyelvek cikáztak. Az örök Stannishoz rohantak, hogy leverjék a király ruhájára tapadt parazsot.

- *Tüzes kard!* - kiáltotta Selyse királyné. Ser Axell Florent és a királyné többi embere is felkapta a kiáltást. - *Tüzes kard! Lángol! Lángol! Tüzes kard!*

Melisandre a feje fölé emelte a kezét.

- *Íme! Jelet ígértek, és most jelet látunk! Íme, a Fényhozó! Azor Ahai újra eljött! Mindenki köszöntse a Fény Harcosát! Mindenki köszöntse a Tűz Fiát!*

Kiáltások szaggatott hulláma válaszolt, s ekkor Stannis kesztyűje hamvadni kezdett. A király káromkodva a nedves földre döfte a kard hegyét, és a lábát csapkodva eloltotta a tüzet.

- Uram, vedd reánk fényedet! - kiáltotta Melisandre.

- Mert az éj sötét és tele van iszonyattal! - felelték rá Selyse és az emberei. *Én is kimondjam a szavakat?* - tűnődött Davos. - *Tartozom ilyen sokkal Stannisnek? Vajon a tüzes isten tényleg az ő istene?* Csonka ujjai megrándultak.

Stannis lefejtette a kesztyűt, és a földre dobta. Az isteneket a máglyán már alig lehetett felismerni, a Kovács feje hamu- és parázsfelhő kíséretében a földre zuhant. Melisandre asshai nyelvén énekelt, a hangja úgy emelkedett és süllyedt, mint a tenger hullámai. Stannis kioldozta a megpörkölődött bőrgallért, és csendben figyelt. A földre döfött Fényhozó még mindig vörösen izzott, a lángnyelvek a kardon azonban sorvadtak és haldokoltak.

Mire befejezte dalát, az istenekből csak faszén maradt, és a király türelme is elfogyott. A könyökénél fogva megragadta a királynét, és visszakisérte Sárkányköbe, a földből előmeredő Fényhozót a helyén hagyva. A vörös nő még ott maradt egy darabig, és nézte, ahogy Devan és Bryen Farring letérdelnek, hogy a király bőrköponyegébe tekerjék a megégett és megfeketedett kardot. *A Hősök Vörös Kardja elég rozoga állapotban van* - gondolta Davos.

Néhány lord hátramaradt, és halkán beszélgettek a tűz mellett, ellenszélben. Amikor észrevették az őket figyelő Davost, elhallgattak. *Ha Stannis elbukik, engem is utánaküldenek egy szempillantás alatt.* Nem tartozott a királyné emberei közé sem. Azt a csoportot törekvő lovagok és kisebb nemes urak alkották, akik átadták magukat ennek a Fény Urának, hogy megnyerjék Selyse úrnő - *azaz királyné, ne feledd!* - jóindulatát és támogatását.

A tűz már kezdett elhamvadni, amikor Melisandre és az apródok távoztak a becses karddal. Davos és fiai csatlakoztak a parton várakozó hajók felé vonuló tömeghez.

- Devan derekasan helytállt - szólalt meg menet közben.

- Igen, odavitte a kesztyűt anélkül, hogy leejtette volna - mondta Dale.

Allard bólintott.

- Mi volt az a címer Devan zekéjén, az az égő szív? A Baratheonok címere koronás szarvas.

- Egy úr több jelvényt is választhat - mondta Davos.

Dale elmosolyodott.

- Fekete hajót és hagymát, apám?

Allard belerúgott egy kőbe.

- A Mások vigyék el a hagymánkat... és azt az égő szívet is! Nem volt helyénvaló elégetni a Hetet.

- Mikor lettél ennyire hitbuzgó? - kérdezte Davos. - Ugyan mit tudhat egy csempész fia az istenek dolgairól?

- Én egy lovag fia vagyok, apám. Ha te is megfeledkezel róla, tőlük se várj mást!

- Egy lovag fia, de nem lovag - emlékeztette Davos. - És nem is leszel az, ha olyasmibe ütöd az orrod, amihez semmi közöd. Stannis a törvényes uralkodónk, nem vonhatjuk kétségbe a

döntéseit. Irányítjuk a hajóit, és teljesítjük a parancsait. Ez minden.

- Ha már erről van szó, apám - szólalt meg Dale -, nem tetszenek nekem ezek a teknők, amiket a *Lidérc* helyett kaptam. Zöld fenyő. A víz az első útjukon tönkreteszi őket.

- Én is ugyanilyeneket kaptam a *Lady Maryáért* cserébe - tette hozzá Allard. - A királyné emberei maguknak követelték a legjobb fát.

- Beszélek erről a királlyal - ígérte Davos. Jobb lesz, ha tőle hallja, nem pedig Allardtól. A fiai jó harcosok és még jobb hajósok voltak, de nem tudták, hogyan kell az urakkal beszélni. *Alacsony sorból származnak, akárcsak én, de nem szívesen emlékeznek rá. Ha ránéznek a lobogónkra, csak egy szélben repülő fekete hajót látnak, a hagymára nem hajlandóak figyelni.*

A kikötő olyan zsúfolt volt, amilyenek Davos még sohasem látta. A mólókon ellátmányt rakodó tengerészek hada nyüzsgött, és minden fogadó tömve volt kockázó, részegeskedő, vagy éppenséggel szajhák után kutató katonákkal... hasztalan, hiszen Stannis egyetlen ringyót sem túrt meg a szigetén. A parton végig hajók sorakoztak: harci gályák, halászbárkák, tömzsi karakkok és tágas rakterű koggék. A legjobban védett kikötőhelyeket a legnagyobb hajók foglalták el: Stannis zászlóshajója, a *Szélvész* a *Lord Steffon* és a *Tengerek Szarvasa* között himbálózott, mellettük Lord Velaryon ezüstös testű *Büszke Hullámtörője* és három testvérhajója, Lord Celtigar díszes *Vörös Karomja*, a hatalmas *Kardhal* hosszú vas döfőorrával. Salladhor Saan nagy *Valyriája* odakint horgonyzott a tengeren kéttucatnyi kisebb, csíkos testű lysi gálya között.

A kőmóló végén, ahol a *Fekete Betha*, a *Lidérc* és a *Lady Marya* osztozott a kikötőhelyen vagy fél tucat másik százevezős vagy annál kisebb gályával, kicsiny, viharverte fogadó állt. Davos szomjas volt. Magukra hagyta a fiait, és a fogadó felé vette az irányt. A bejárat előtt mellmagasságban vízköpő guggolt, amelyet annyira megviselt az eső és a só, hogy a vonásai mostanra jóformán felismerhetetlenné váltak, ő és Davos azonban régi cimborák voltak. Ahogy bement az ivóba, barátságosan megveregette a kőfejet.

- Szerencse - mormolta.

A zajos közös helyiség végében Salladhor Saan ült, szőlőt falatozva egy fatálról. Amikor észrevette Davost, odaintette magához.

- Ser lovag, gyere, ülj mellém! Egyél egy fürt szőlőt! Egyél kettőt! Csodálatosan édesek.

A lysi sima modorú, mosolygós ember volt, akinek piperkőcsége közmondásos volt a keskeny tenger mindkét oldalán. Ma csillogó ezüstszővet köntös volt rajta, olyan hosszú, hasított ujjakkal, hogy a végük a padlót súrolta. A gombjai faragott jádemajmok voltak, ritkás, fehér fürtjein pedig pávatoll legyezővel díszített hetyke zöld kalap ült.

Davos átverekedte magát az asztalok között, és leült egy székre. Lovaggá ütését megelőzően gyakran vásárolt árut Salladhor Saantól; a lysi maga is csempész volt, amellet pedig kereskedő, bankár, hírhedt kalóz és a Keskeny Tenger önjelölt hercege. *Ha egy kalóz elég gazdag lesz, herceget csinálnak belőle.* Davos utazott el Lysbe, hogy megnyerje a vén csirkefogót Stannis ügyének.

- Nem láttad az égő isteneket, uram? - kérdezte tőle.

- A vörös papoknak van egy hatalmas templomuk Lysben. Folyton égetnek ezt vagy azt, és közben ahhoz a R'hllorhoz kiáltoznak. Halálra untatnak a tüzeikkel. Remélem, nemsokára Stannis királyt is untatni fogják. - Teljesen hidegen hagyta, hogy valaki esetleg meghallhatja. Ette a szőlőt, a magokat kitornászta a szája szélére, majd lesöpörte az ujjával. - Az én *Ezerszínű Madaram* tegnap érkezett meg, jó ser. Nem hadigálya, nem, hanem kereskedőhajó, és Királyvárt is meglátogatta. Biztos, hogy nem kérsz szőlőt? Azt mondják, a városban éheznek a gyerekek.

Meglóbálta a fürtöt Davos előtt, és elmosolyodott.

- Sört szeretnék és híreket.

- A westerosiak mindig sietnek - panaszkodott Salladhor Saan. - Mire jó ez, kérdzem én? Aki siet az életben, az a sírjába siet. - Böfögött. - Kaszter-hegy ura elküldte a törpéjét, hogy foglalkozzon Királyvárral. Azt hiszi talán, hogy a ronda képe majd elriasztja a támadókat, he? Vagy hogy majd halálra röhögjük magunkat, amikor az Ördögfióka a mellvéden ugrándozik, ki tudja? A törpe elzavarta azt a fajankót, aki az aranyköpnyegesek ura volt, és egy vaskezű

lovagot ültetett a helyébe.

Hüvelyk- és mutatóujja közé csippentett egy szőlőszemet, és addig nyomkodta, míg a héj ki nem fakadt. A gyümölcs leve végigfolyt az ujjai között.

Egy felszolgálólány nyomakodott oda hozzájuk félreescapkodva az őt tapogató kezeket. Davos rendelt egy korsó sört, majd visszafordult Saanhoz, és így szólt:

- Milyen a város védelme?

A másik vállat vont.

- A falak magasak és erősek, de ki fogja védeni őket? Skorpiókat és tűzokádókat építenek, az igaz, az aranyköpönyeges emberek azonban túl kevesen vannak és túl tapasztalatlanok, más pedig nincsen. Egy gyors csapás, ahogy a sólyom lecsap a nyúlra, és a nagy város a miénk. Ha jó szél lesz a vitorláinkban, a királyod holnap estére már a Vastrónusán üldögélhet. Rongyokba öltöztethetjük a törpét, és megbökdöshetjük a kis arcoskáját a lándzsánk hegyével, hogy táncoljon nekünk, és a te jó királyod esetleg nekem ajándékozza a gyönyörű Cersei királynét, hogy megmelegítse az ágyam egy éjszakára. Túl sok ideje vagyok távol a feleségeimtől az ő szolgálata miatt.

- Te kalóz! - felelte Davos. - Nincsenek feleségeid, csak ágyasaid, és minden egyes napot és hajót jól megfizettek neked.

- Csak ígéretekkel - mondta gyászosan Salladhor Saan. - Jó ser, nekem arany kell, nem papírra vetett szavak.

Újabb szőlőszemet dugott a szájába.

- Megkapod az aranyadat, ha miénk lesz Királyvár kincsesára. Nincs a Hét Királyságban becsületesebb ember Stannis Baratheonnál. Megtartja a szavát.

Miközben beszélt, Davos arra gondolt, hogy mennyire reménytelenül felfordult ez a világ, ha királyok becsületét senkiházi csempészeknek kell bizonygatniuk.

- Így mondta ő is. Én pedig azt mondom, tegyük meg! Még ezek a szőlők sem lehetnének érettebbek annál a városnál, öreg barátom.

A kocsmáros lány visszatért a sörével. Davos egy rézpénzt adott neki.

- Talán elfoglaljuk Királyvárt, ahogy állítod - mondta, és felemelte a korsót -, de meddig leszünk képesek megtartani? Mindenki tudja, hogy Tywin Lannister Harrenhalban van egy hatalmas sereggel, Lord Renly pedig...

- Ah, persze, az ifjabb fivér! - sóhajtott Salladhor Saan. - Ez a része már nem olyan jó, barátom. Renly király mozgolódik. Nem, itt ő Lord Renly, bocsáss meg! Ilyen sok királyt! A nyelvem belefárad, olyan sokszor kell kimondanom. Renly testvér elhagyta Égikertet szépséges királynéjával, felvirágozott uraival, csillogó lovagjaival és egy nagy gyalogos sereggel. Felfelé vonul a ti rózsás utatokon, és éppen ama nagy város fele tart, amelyről mi is beszélgettünk.

- Miért van vele a *felesége* is?

A másik vállat vont.

- Nem mondta el nekem, miért. Talán még egy éjszakára sem akar elszakadni a meleg kis kuckótól a combjai között. Vagy talán ennyire biztos a győzelmében.

- El kell mondani a királynak.

- Már tettem róla, jó ser. Habár öfelsége olyan zord ábrázatot vág, valahányszor csak meglát, hogy reszketek, ha elébe kell állnom. Gondolod, hogy jobban szeretne, ha szőrös inget viselnék, és sohasem mosolyognék? Hát azt lesheti. Becsületesebb ember vagyok, kénytelen lesz selyemben és brokátban elviselni. Máskülönben elviszem a hajóimat oda, ahol jobban szeretnek. Az a kard nem a Fényhozó volt, barátom.

A hirtelen témaváltás megdöbbsentette Davost.

- Kard?

- A tűzből kiszedett kard, igen. Az emberek mesélnek nekem ezt-azt. Biztosan a megnyerő mosolyom teszi. Hogyan szolgálhatná egy égett kard Stannist?

- *Égő* kard - helyesbített Davos.

- Égett - ismételte Salladhor Saan -, és örülj neki, barátom! Ismered a történetet a Fényhozó

kovácsolásáról? Elmondom neked. Abban az időben a sötétség súlyosan nehezedett a földre. Hogy szembeszállhasson vele, a hősnek hősi pengére volt szüksége, ó, olyanra ám, amilyent még nem látott a világ. Így hát Azor Ahai harminc napon és harminc éjszakán át dolgozott alvás nélkül a templomban. Pengét kovácsolt a szent tűzben. Hevítette, kalapálta és hajtogatta, hevítette, kalapálta és hajtogatta, igen, míg a kard el nem készült. Amikor azonban vízbe mártotta, hogy megeddze az acélt, a penge darabokra hullott.

- Hős lévén nem lett volna méltó hozzá, hogy inkább megrántsa a vállát, és elinduljon olyan kiváló szőlőt keresni, mint ez itt, ezért hát újra nekifogott. Másodszorra ötven napba és ötven éjszakába telt neki, és ez a kard még az elsőnél is nagyszerűbbnek látszott. Azor Ahai fogott egy oroszánt, hogy a szörnyeteg vörös szívébe mártva eddze meg a pengét, a kard azonban megint csak szilánkokra hasadt. Nagy volt a bánata és nagy volt az elkeseredettsége akkor, mert tudta, mit kell tennie.

- Száz napon és száz éjjelen át dolgozott a harmadik pengén, és amikor az már fehéren izzott a szent tűzben, odahívta az asszonyát. „Nissa Nissa”, szólott hozzá, mert ez volt a neve. „Csupaszítsd le a melleidet, és tudd, hogy ezen a világon mindennél jobban szeretlek téged!” Ő megtette, nem tudom, miért, és Azor Ahai dobogó szívébe döfte a füstölgő pengét. Azt mondják, az asszony fájdalmas és örömteli sikolyától megrepedt a Hold arca, de a vére, a lelke, az ereje és a bátorsága mind a pengébe költözött. Íme a Fényhozónak, a Hősök Vörös Kardjának története.

- Érted, mire célok? Örülj neki, hogy csak egy égett kard volt, amit őfelsége kihúzott a tűzből! A túlságosan erős fény árt a szemnek, barátom, a tűz pedig *éget*. - Salladhör Saan végzett az utolsó szőlőfürttel, és csettintett a szájával. - Mit gondolsz, mikor ad parancsot a király az indulásra, jó ser?

- Gondolom, rövidesen - felelte Davos. - Ha az istene is úgy akarja.

- Az ő istene, ser barátom? Nem a tiéd? Hol van Ser Tengerjáró Davosnak, a hagymahajó lovagjának istene?

Davos belekortyolt a sörébe, hogy nyerjen egy kis időt. *A fogadó tele van, és te nem vagy Salladhör Saan* - emlékeztette magát. - *Légy óvatos a válasszal!*

- Stannis király az én istenem. Ő teremtett engem, és megáldott a bizalmával.

- Nem felejttem el - Salladhör Saan felállt. - Bocsáss meg! Megéheztem ettől a szőlőtől, és vár a vacsorám a *Valyria* fedélzetén. Báránfasírt borssal és gombával, ánizzsal meg hagymával töltött sült sirály. Nemsokára együtt eszünk Királyvárban, nemde? A Vörös Toronyban fogunk lakomázni, miközben a törpe vidám dalokat énekel nekünk. Ha beszélsz Stannis királlyal, légy olyan kedves, és említsd meg neki, hogy a hold fordultával újabb harmincezer sárkánnyal fog tartozni nekem. Nekem kellett volna adnia azokat az isteneket. Túl szépek voltak, hogy elégjenek, és én talán jó pénzt kaptam volna értük Pentosban vagy Myrben. Ha viszont nekem adja Cersei királynét egy éjszakára, megbocsátok neki.

A lysi hátba veregette Davost, és olyan kackiásan vonult ki a fogadóból, mintha az az övé lett volna.

Ser Davos még egy ideig ott maradt a korszója felett a gondolataiba merülve. Egy évvel ezelőtt Királyvárban volt Stannisszel, amikor Robert király tornát rendezett Joffrey herceg névnapján. Emlékezett a vörös papra, Myri Thorosra és a lángoló kardra, amit a közelharcban forgatott. A férfi meglehetősen színes látványt nyújtott lobogó vörös palástjával és a pengéje körül vibráló halványzöld lángokkal, de mindenki tudta, hogy szó sincs valódi varázslatról, és a végén a tűz kialudt, Bronz Yohn Royce pedig fejbe verte egy közönséges buzogánnyal.

Egy valódi lángoló kard, az aztán igazi csoda lenne. De ilyen áron... Amikor Nissa Nissára gondolt, saját Maryáját látta maga előtt, a jóságos, gömbölyű asszonyt lecsüngő kebleivel és kedves mosolyával, a világ legnagyobb és legnagyszerűbb asszonyát. Megpróbálta elképzelni, ahogy kardot döf belé, és beleborzongott. *Engem nem a hősök anyagából gyúrtak* - döntötte el. Ha ez egy varázslatos kard ára, akkor többbe kerül, mint amennyit hajlandó lenne fizetni érte.

Davos legurította a sörét, félretolta a korsót, és távozott a fogadóból. Kifelé menet megveregette a vízköpő fejét és azt mormolta:

- Szerencse.

Mindannyiuknak szüksége lesz rá.

Már rég lement a nap, mire Devan visszatért a *Fekete Bethára* egy hófehér poroszka lóval.

- Nemes atyám! - jelentette. - Öfelsége azt parancsolja, hogy jelenj meg nála a Festett Asztal Termében. Menj ezzel a lóval, és azonnal indulj!

Jó érzés volt látni, hogy Devan ilyen pompásan fest apródruhájában, de a hívás nyugtalanította Davost. *Vajon azonnal indulást vezényel?* - tűnődött. Nem Sallador Saan volt az egyetlen kapitány, aki úgy vélte, elérkezett az idő a Királyvár elleni támadásra, egy csempésznek azonban meg kell tanulnia türelmesnek lenni. *Nincs reményünk a győzelemre. Pontosan ezt mondtam Cressen mesternek aznap, amikor visszatértem Sárkányköre, és azóta semmi sem változott. Túl kevesen vagyunk, az ellenségeink pedig túl sokan. Ha vízbe mártjuk az evezőinket, elvesztünk.* Ennek ellenére felült a lóra.

Amikor odaért a Kődobhoz, tucatnyi nemes lovag és előkelő zászlóhordozó úr éppen távozóban volt. Lord Celtigar és Lord Velaryon röviden biccentett feléje, majd továbbmentek, míg a többiek tudomást sem vettek róla. Ser Axell Florent viszont megállt egy szóra.

Selyse királyné nagybátyja hordótermetű férfi volt, vaskos karokkal és görbe lábakkal. A Florentek elálló fülét örökölte, s az övé még unokahúgáénál is nagyobb volt, a belőle nőző durva szőr azonban nem akadályozta meg abban, hogy a kastélyban folyó dolgok legtöbbször meghallja. Ser Axell tíz évig szolgált Sárkánykö várnagyaként, mialatt Stannis Robert tanácsában ült Királyvárban, újabban azonban a királyné legfontosabb embere vált belőle.

- Ser Davos, jó látni téged, mint mindig - szólította meg.

- Téged is, uram.

- Láttalak ma reggel is. A hamis istenek vidító fénnel égtek, nemde?

- Valóban fényesen égtek. - Davos minden udvariassága ellenére sem bízott ebben az emberben. A Florent-ház Renly mellé állt.

- Lady Melisandre azt mondja, R'hllor néha megengedi hűségesei szolgálóinak, hogy a lángokban megpillantsák a jövőt. Nekem úgy tűnt, miközben a tüzet néztem ma reggel, mintha egy tucat gyönyörű táncost látnék, sárga selyembe öltözött szüzeket, akik egy hatalmas király előtt pörögnek és forognak. Azt hiszem, ez igaz látomás volt, ser. Egy pillantás a dicsőségre, amely öfelségére vár, miután elfoglaltuk Királyvárt és a jog szerint őt illető trónt.

Stannis nem kedveli az ilyen táncot - gondolta Davos, de nem mert megsejtetni a királyné nagybátyját.

- Én csak tüzet láttam - mondta -, de a füsttől könny szökött a szemembe. Meg kell bocsátanod, ser, a király vár engem.

Azzal elvonult mellette, miközben azon tűnődött, miért vette a fáradságot Ser Axell, hogy megszólítsa őt. *Ő a királyné embere, én pedig a királyé vagyok.*

Stannis a Festett Asztalnál ült Pylos mesterrel az oldalán, előttük az asztalon rendetlen kupacban papírok heverték.

- Ser! - szólalt meg a király, amikor Davos belépett. - Gyere, vess egy pillantást erre a levélre!

Davos engedelmesen kiválasztott egy papírt.

- Lenyűgözően néz ki, felség, de attól tartok, nem tudom elolvasni a szavakat.

Davos éppolyan jól eligazodott a térképeken, mint bárki más, de a levelek és egyéb irományok meghaladták a képességeit. *Az én Devanom azonban megtanulta a betűket, és az ifjú Steffon és Stannis is.*

- Elfelejtettem. - A király homlokán ingerült ránc jelent meg. - Pylos, olvasd fel neki!

- Felség. - A mester felvette az egyik írást, és megköszönte a torkát. - *Minden ember tudja, hogy Steffon Baratheon, Viharvég urának törvényes fia vagyok nagyságos feleségétől, az Estermont-házból való Cassanától. Házam becsületére kijelentem, hogy szeretett fivérem, Robert, néhai királyunk nem hagyott maga után törvényes hajtást testéből, lévén a fiúgyermek Joffrey, a fiúgyermek Tommen és a leánygyermek Myrcella, Cersei Lannister és bátyja, Jaime, a Királyölő vérfertőző nászból származó utálatos fattyak. A vér és születés jogán a mai napon tehát*

bejelentem igényemet Westeros Hét Királyságának Vastrónusára. Minden igaz férfi nyilvánítsa ki hűségét! Kelt az Úr Fényében, a Baratheon házból származó Stannis pecsétje alatt, aki első e néven, az andalok, Rhoynar és az Elsők királya és a Hét Királyság Ura.

A papíros halkán megzizzent, ahogy Pylos letette.

- Legyen Ser Jaime, a Királyölő! - mondta Stannis gondterhelten. - Bármit is tett az az ember, azért még lovag. Nem tudom azt sem, hogy Robertet *szeretett* fivéremnek nevezzem-e. Semmivel sem szeretett jobban, mint amennyire muszáj volt, és én sem őt.

- Ártalmatlan udvariasság, felség - jegyezte meg Pylos.

- Hazugság. Töröld ki! - Stannis Davoshoz fordult. - A mester azt mondja, hogy száztizenhét holló áll a rendelkezésünkre. Mindet fel akarom használni. Száztizenhét holló fogja elvinni levelem száztizenhét másolatát a birodalom minden szegletébe az Arbortól a Falig. Talán száznak sikerül átjutnia a vihar, a sólymok és a nyílvevők ellenében. Ha így lesz, száz mester fogja felolvasni szavaimat ugyanannyi úrnak ugyanannyi toronyszobában és hálóteremben... és azután a leveleket minden biztonnyal a tűzbe vetik, a szájak pedig megőrzik a titkot. Ezek a nagy urak Joffreyt, Renlyt vagy Robb Starkot szeretik. Én vagyok a törvényes királyuk, de ha tehetik, megtagadnak engem. Rád van tehát szükségem.

- Állok rendelkezésedre, királyom. Mint mindig.

Stannis bólintott.

- Azt akarom, hogy hajózz a *Fekete Bethán* északra, Sirályvárosba, az Ujjakhoz, a Három Nővérhez, még Fehér Öbölbe is. A fiad, Dale délre megy a *Kísértettel*, túl a Wrath fokon és a Törött Karon, végig a dorne-i partvidéken egészen az Arborig. Mindketten magatokkal visztek egy lányit ebből a levélből, és eljuttattok egy példányt minden egyes kikötőbe, erődbe és halászfaluba. Szögezzétek őket szentélyek és fogadók ajtajára, hogy mindenki elolvashassa, aki képes rá!

- Azok elég kevesen vannak - felelte Davos.

- Ser Davos igazat beszél, felség - tette hozzá Pylos mester. - Jobb lenne, ha felolvastatnánk a leveleket.

- Jobb, de egyben veszélyesebb is - vetette ellen Stannis. - Ezeket a szavakat nem fogják szívesen fogadni.

- Adj mellém lovagokat, hogy felolvassák! - mondta Davos. - Annak nagyobb súlya lesz, mint bárminek, amit én mondhatok.

Stannisen látszott, hogy ez tetszik neki.

- Igen, ilyen emberekből nincs hiány. Van vagy száz lovagom, akik szívesebben olvasnának, mint harcolnának. Légy nyílt, ahol lehetsz, és óvatos, ahol kell! Vess latba minden csempésztrükköt, amit csak ismersz: a fekete vitorlát, a rejtett öblöket, amire csak szükség van! Ha kifogysz a levelekből, ejts foglyul néhány septont, és másoltass velük még többet! A másik fiadat is használni akarom. Ő a *Lady Maryán* áthajózik a keskeny tengeren Braavosba és a többi Szabad Városba, hogy újabb leveleket vigyen azoknak, akik ott uralkodnak. Az egész világ tudni fog a trónigényemről és Cersei gyalázatáról.

Elmondhatod nekik - gondolta Davos -, *de vajon hisznek-e majd neked?* Elgondolkodva Pylos mesterre pillantott. A király elkapta a pillantását.

- Mester, talán hozzá kellene látnod az íráshoz! Nagyon sok levélre lesz szükségünk, mégpedig hamarosan.

- Ahogy óhajtod. - Pylos meghajolt, és távozott.

A király megvárta, míg eltávolodik, s csak utána szólalt meg:

- Mi az, amit nem vagy hajlandó elmondani a mesterem jelenlétében, Davos?

- Uram, Pylos mesterben nincsen hiba, de nem tudok úgy ránézni a láncra a nyakában, hogy ne Cressen mester jutna az eszembe.

- Talán az ő hibája, hogy az öregember meghalt? - Stannis a tűzbe bámult. - Nem akartam, hogy Cressen ott legyen azon a lakomán. Feldühített, igaz, rossz tanácsot adott, de nem kívántam a halálát. Azt reméltem, jut neki még néhány év nyugalom és kényelem. Ennyit igazán

megérdemelt volna, de... - összeszorította a fogát. - de meghalt. És Pylos jól szolgál engem.

- Pylos a legkevesebb. A levél... Azon tűnődtem, az urak hogyan vélekednek felőle.

Stannis horkantott.

- Celtigar kijelentette, hogy bámulatra méltó. Ha megmutatnám neki az árnyékszékem tartalmát, arról is ugyanezt mondaná. A többiek úgy bólogtak, mint egy csapat liba, az egy Velaryon kivételével, aki azt mondta, az acél dönt, nem pedig pergamenre rótt szavak. Mintha én nem sejtettem volna. A Mások vigyék el az uraimat, én a te véleményedre vagyok kíváncsi!

- A szavaid nyersek és erősek.

- És igazak.

- És igazak. De nincsen bizonyítékod erről a vérfertőzésről. Semmivel sincs több bizonyítékod, mint egy évvel ezelőtt.

- Viharvégen van egy bizonyítékféleség, Robert fattya. Az, akit az esküvőm éjjelén nemzett abban az ágyban, amelyet nekem és a feleségemnek vetettek meg. Delena Florent volt, és még szűz, amikor magáévá tette, így Robert elismerte a csecsemőt. Viharos Edricnek hívják. Azt mondják, a bátyám hü mása. Ha az emberek látnák, majd újra megnéznék Joffreyt és Tomment, szerintem gondolkodóba esnének.

- De hát hogyan látnák az emberek, amikor Viharvégen van?

Stannis az ujjjaival dobolt a Festett Asztalon.

- Ez az egyik nehézség. Az egyik a sok közül. - Felpillantott. - De van még mondanivalód a levélről. Nos, ki vele! Nem azért tettelek lovaggá, hogy aztán üres bókokat fecsegy. Arra ott vannak az uraim. Mondd el, ami a szívedet nyomja, Davos!

Davos meghajtotta a fejét.

- Volt a végén egy mondat. Hogyan is szólt? „*Kelt az Úr Fényében...*”

- Igen. - A király állkapcsa összeszorult.

- A népednek nem fognak tetszeni ezek a szavak.

- Ahogyan neked sem? - kérdezte Stannis élesen.

- Ha esetleg azt mondanád helyette: „*kelt az istenek és emberek színe előtt*”, vagy: „*az új és régi istenek kegyelméből...*”

- Csak nem lettél ájtatos itt nekem, csempész?

- Éppen ezt szerettem volna kérdezni tőled, uram.

- Tényleg? Nekem úgy tűnik, semmivel sem szereted jobban az új istenemet, mint az új mesteremet.

- Én nem tudok semmit erről a Fény Uráról - ismerte el Davos -, de azt tudom, hogy a régi isteneket ma reggel elégették. A Kovács vigyázott a hajóimra, az Anya pedig hét erős fiút adott nekem.

- A feleséged adott neked hét erős fiút. Hozzá talán imádkozol? Amit ma reggel elégettünk, az pusztán fa volt.

- Lehet, hogy így van - felelte Davos -, de amikor kisfiú voltam Bolhavégen, és rézpénzt koldultam, a septonok néha megettettek.

- Most én etetlek.

- Megtisztelő helyet adtál nekem az asztalod mellett. Én pedig viszonzásképpen az igazságot adom neked. Az emberek nem fognak szeretni, ha elveszed tőlük az isteneket, akiket eddig követtek, és olyat adsz nekik helyettük, amelynek még a neve is furcsán áll a nyelvükön.

Stannis hirtelen felállt.

- *R'hllor*. Mi olyan nehéz ebben? Azt mondd, nem fognak szeretni? Hát szerettek valaha is? Hogyan veszihetnék el valamit, ami soha nem is volt az enyém? - A déli ablakhoz lépett, és kibámult a holdfényben fürdő tengerre. - Nem hiszek az istenekben attól a naptól fogva, hogy láttam a *Büszke Szélt* összetörni az öbölben. Megfogadtam, bármilyen isten legyen is, ha annyira kegyetlen, hogy vízbe öli az anyámat és az apámat, az én imádatomat nem kapja meg! Királyvárbán a Fősepton arról fecsegett nekem, hogy minden igazság és jószág a Héttől ered, amit azonban bármelyikből is láttam, azt mind emberek cselekedték.

- Ha nem hiszel az istenekben...

- ...miért vesztegetem az időmet ezzel az újjal? - vágott közbe Stannis. - Ezt már én is megkérdeztem magamtól. Keveset tudok az istenekről, és még kevésbé érdekelnek, de a vörös papnőnek van hatalma.

Igen, de miféle hatalma?

- Cressennek viszont bölcsessége volt.

- Bízam az ő bölcsességében és a te ravaszságodban, csempész, és mire mentem vele? A viharurak elküldtek téged csomagolni. Én elmentem hozzájuk, könyörögtem, ők pedig kinevettek. Nos, nem lesz több könyörgés és nem lesz több nevetés sem. A Vastrón törvény szerint engem illet, de hogyan vegyem el? Négy király van a birodalomban, és ebből háromnak több embere és több aranya van, mint nekem. Nekem hajóim vannak... és ő. A vörös asszony. Tudtad, hogy a lovagjaim fele a nevét sem meri kiejteni? Ha másra nem is képes, egy boszorkány, aki ilyen félelmet képes plántálni felnőtt férfiakba, nem megvetendő. Az ijedt ellenség legyőzött ellenség. És talán *mégiscsak* tud többet is. Ki akarom deríteni. Kölyökkoromban egyszer találtam egy sebesült vándorsólymot, és addig gondoztam, míg fel nem gyógyult. Büszke Szárnynak neveztem el. Rátelepedett a vállamra, szobáról szobára repült utánam, és a kezemből evett, szárnyalni azonban nem tudott. Többször elvittem vadászni, de sohasem emelkedett magasabbra a fák csúcsánál. Robert Gyöngeszárnynak hívta. Neki is volt egy vadászsólyma, akinek Mennydörgés volt a neve, és sohasem tévesztette el a célt. Egy nap Ser Harbert, apánk nagybátyja azt mondta, próbáljak ki egy másik madarat. Büszke Szárnyal csak bolondot csinállok magamból, mondta, és igaza volt.

Stannis Baratheon elfordult az ablaktól, és a déli tengerek felett suhanó kísértetektől.

- A Hét soha még csak egy verebet sem hozott nekem. Itt az ideje, hogy kipróbáljak egy másik sólymot, Davos. Ezúttal egy vöröset.

THEON

Pyke mellett nem volt biztonságos kikötő, Theon Greyjoy azonban a tengerről szerette volna megnézni apja kastélyát, hogy úgy lássa, ahogyan utoljára, tíz évvel ezelőtt, amikor Robert Baratheon harci gályája elvitte őt a szigetről, hogy Eddard Stark gyámsága alá helyezze. Azon a napon a korlát mellett állt az evezőcsapások és a felügyelő dobjának ütemét hallgatva, miközben Pyke egyre kisebbnek és kisebbnek látszott a messzeségben, s végül eltűnt a zöld láthatár mögött. Most azt szerette volna látni, ahogy egyre nagyobbra nő, a szeme előtt emelkedve ki a tengerből.

A *Myraham*, kívánságának megfelelően, csapkodó vitorlákkal átverekedte magát a földnyelv mellett, mialatt a kapitány egyre a szelet, a legénységet és az előkelő ficsúrok ostobaságát átkozta. Theon a fejébe húzta a köpönyeg csuklyáját a vízpermet ellen, és várta otthona felbukkanását.

A partvonalat végig éles sziklák és haragos meredélyek szegélyezték. A kastély jól illeszkedett ebbe a vonulatba, hiszen a tornyok, falak és hidak követ ugyanebből a szürkésfekete sziklából fejtették, ugyanaz a sós víz mosta őket, ugyanaz a sötétzöld moha lepte be nagy foltokban, és ugyanazoknak a tengeri madaraknak az ürüléke festette pettyesre. A földnyelv, amelyen a Greyjoyok felépítették az erődjüket, valaha kardként hatolt az óceán testébe, a hatalmas és kitartó hullámok azonban addig verték éjjel és nappal, míg a föld sok ezer évvel ezelőtt megrepedt és széthasadt. Nem maradt más utána, csak három sivár, terméketlen sziget és tucatnyi sziklatorony, amelyek úgy meredtek elő a vízből, mint valami tengeri istenség templomának oszlopai. Körülöttük haragos, tajtékozó hullámok csapkodtak.

Pyke ott állt a szigetek tetején komoran, sötéten és elutasítón, mintha azok része lenne. Külső falai lezárták a hegyfokot, s a roppant kőhid hídfőjét védtek, amely a sziklafokról a legnagyobb szigetre ívelt át. Ezt a szigetet a Nagy Torony óriási tömege uralta, falai még mindig magukon viselték Robert Baratheon ostromának nyomait. Kicsivel kijebb emelkedett a Konyhatorony és a Véres Torony, mindegyik a saját köves szigetcskéjén egy nagy, ívelt híd végén. A sziklákhöz fiatornyok és melléképületek tapadtak. Ezeket fedett kő felüljárók kötötték össze egymással, ha a kőoszlopok közel voltak, és hosszú, ide-oda lengedező, fából és kötélből készült függőhidak, ha nem.

A Tengeri Torony a törött kard földnyelvének legkülső szigetén állt, ez volt a vár legrégebbi része. Magas, kerek építmény, a függőleges oldalú sziklaoszlopot, amely tartotta, már félig elemésztették a hullámok soha nem szűnő rohamai. A torony alsó részét kifehérítette sok-sok évszázad sós vízpermetje, a felsőbb szintek mohától zöldelltek, amely vastag takaróként kúszott fel az oldalán, a torony csipkés koronája pedig fekete volt az éjszakai őrtüzek kormától.

A Tengeri Torony felett apja címerét viselő háromágú lobogó csapkodott a szélben. A *Myraham* messzebb volt, semhogy Theon többet is kivehetett volna a zászló körvonaláiból, de jól tudta, mi díszíti a vásznat: a Greyjoy-ház arany krakenje, amint tekergő karjait a fekete ég felé nyújtja. A zászló vas tartórúdon lobogott, amely úgy remegett és hajlongott a heves széllekedésektől, mint egy talajtól elrugaszkodni igyekvő madár. És itt legalább nem vetett árnyékot a Greyjoyok krakenjére a Starkok rémfarkasa.

Theonnak még sohasem volt része ilyen felemelő látványban. A kastély mögött az égbolton a vékony, vágató felhők mögött az üstökös finom, vörös csóvája látszott. A Mallisterek egészen Zúgótól Tengersizemig a jelentéséről vitakoztak. *Ez az én üstökösöm* - mondta magában Theon, és prémes kabátjába nyúlt, hogy megtapogassa a zsebébe dugott bőrzacskót. Robb Stark levele volt benne, a papír most egy koronát ért.

- Olyan a kastély, amilyennek emlékeztél rá, uram? - kérdezte a kapitány lánya, és a karjához

dörgölözött.

- Kisebnek látszik - vallotta be Theon -, bár lehet, hogy csak a távolság miatt.

A *Myraham* kövér hasú, déli kereskedőbárka volt Óvárosból, bort, kelmét és magokat szállított, hogy vasércre cserélje őket. A kapitánya is kövér hasú déli kereskedő volt, vastag ajkai reszkettek a kastély alatt tajtékzó sziklás tengerpart látványától, és jó nagy távolságot tartott tőle, nagyobb, mint Theon szeretne volna. Egy vas-szigeteki hosszúhajó kapitánya végighajózott volna a sziklák mentén, áthaladt volna a kapuház és a Nagy Torony közötti szakadékot átívelő magas híd alatt, ennek a vaskos óvárosinak azonban sem a tudása, sem a legénysége, sem pedig a bátorsága nem volt meg hozzá. Így biztonságos távolban hajóztak tőle, és Theon kénytelen volt beérni azzal, hogy messziről csodálja Pyke-ot. A *Myraham*nek így is komoly erőfeszítésébe került, hogy távol maradjon azoktól a szikláktól.

- Biztosan nagyon szeles arrafelé - jegyezte meg a kapitány lánya.

Theon nevetett.

- Szeles, hideg és nyirkos. Az igazat megvallva nyomorúságos, kemény egy hely... de az apám egyszer azt mondta, hogy a kemény helyek kemény embereket nevelnek, a világot pedig a kemény emberek uralják.

A kapitány arca olyan zöld volt, mint maga a tenger, amikor hajlongva odalépett hozzá.

- Elindulhatunk a kikötő felé, uram?

- El - felelte Theon halvány mosollyal az ajkán. Az arany ígérete szégyentelen talpnyalóvá változtatta az óvárosi hajóst. Az út teljesen másképp alakult volna, ha Tengersizemnél a szigetek egyik hosszúhajója vár rájuk, ahogyan remélte. A vaskapitányok büszke és konok emberek, nem ijednek meg a saját árnyékuktól; a szigetek túl kicsik az ijedséghez, egy hosszú hajó pedig még kisebb. Ha valóban minden kapitány király a saját fedélzetén, ahogy gyakran mondják, nem csoda, hogy a szigeteket tízezer király földjeként emlegették. Ha pedig az ember azt látja, hogy a királyai kiszarnak a korláton, és elzöldülnek egy viharban, nehéz térdet hajtani előttük és istenséggként kezelni őket. „A Vízbefült Isten teremti az embereket”, mondta egyszer a vén Vöröskezü Urron király, sok ezer évvel ezelőtt, „de az emberek teremtik a koronát.”

Egy hosszúhajó ezenkívül feleennyi idő alatt tette volna meg az utat. Az igazat megvallva a *Myraham* pocsolóába való teknő volt, és nem szívesen lett volna a fedélzetén egy viharban. Theonnak mégsem volt oka a kesergésre. Itt volt, nem fült vízbe, és az út másfajta örömeket is kínált neki. Átkarolta a kapitány lányát.

- Üzenj, ha elértük Úrkikötőt! - utasította a férfit. - Odalent leszünk a kabinomban.

Elvezette a lányt, miközben az apa mogorva tekintete követte őket.

A kabin tulajdonképpen a kapitányé volt, de Theon rendelkezésére bocsátotta, amikor kihajóztak Tengersizemből. A lányát nem bocsátotta ugyan a rendelkezésére, ő azonban enélkül is elég készségesen bújt az ágyába. Egy kupa bor, néhány elszuttogott szó, és már ott is volt. A leány egy kissé telt volt az ízlésének, a bőre pedig foltos volt, mintha zabkásával öntötték volna le, a keblei azonban kellemesen illeszkedtek Theon kezébe, és még szűz volt, amikor először magáévá tette. Ez meglepő volt az ő korában, Theon pedig kifejezetten szórakoztatónak találta. Sejtette, hogy a kapitány mindezt nem nézi jó szemmel, és mulattatta, hogy a fickó küszködve próbálta lenyelni a haragját, miközben a nagyúrnak kijáró udvariassággal közeledik hozzá, egy pillanatra sem feledkezve meg a beígért tömött erszényről.

Miközben Theon kibújt átázott köpönyegéből, a lány így szólt hozzá:

- Biztosan nagyon boldog vagy, hogy újra láthatod az otthonodat, uram. Hány esztendeig voltál távol?

- Tíz, vagy alig kevesebb - felelte neki. - Amikor Eddard Stark gyámfiaként Deresbe vittek, tízéves kisfiú voltam. - Névleg gyámfiú volt, valójában tús. Élete felét túszként élte le... de már nem az. Az élete megint az övé volt, és egyetlen Stark sem volt a láthatáron. Magához vonta a kapitány lányát, és csókot lehelt a fülére. - Vedd le a köpönyegedet!

A leány lesütötte a szemét, hirtelen szégyenlőssé vált, de úgy tett, ahogy Theon utasította. Amikor a súlyos, vízpermettől lucskos ruhadarab lecsúszott a válláról a hajó padlójára, kissé

meghajolt, és zavartan elmosolyodott. Meglehetősen ostobának tűnt, amikor mosolygott, de ő sohasem várta el egy nőtől, hogy okos legyen.

- Gyere ide! - mondta neki.

A lány odament.

- Még sohasem láttam a Vas-szigeteket.

- Akkor érezd magad szerencsésnek! - Theon megsimogatta a haját. Finom szálú volt és sötét, bár a szél alaposan összekócolta. - A szigetek szigorúak és ridegek, sziklás helyek, csekély kényelmet kínálnak, és sivár jövővel kecsegtetnek. A halál sosincs messze itt, az élet pedig hitvány és szegényes. A férfiak éjszakánként sört isznak, és azon vitatkoznak, kiknek a sorsa rosszabb: a halászoké, akik a tengerrel küzdenek vagy a parasztoké, akik megpróbálnak kicsikarni némi terményt a vékony, gyenge termőföldből. Igazság szerint a bányászoknak mindkettőnél rosszabb. Ők odalent görnyedeznek a sötétben, és miért? Vas, ólom, ón: ezek a mi kincseink. Nem csoda, hogy a régi vasemberek rablásra adták a fejüket.

Az ostoba lány nyilvánvalóan nem figyelt.

- Partra szállhatnék veled - szólalt meg. - Ha te is akarod, megteszem...

- Partra szállhatnál - bólintott Theon, és megmarkolta a mellét -, de attól tartok, nem velem.

- Dolgoznék a kastélyodban, uram. Tudok halat pucolni, kenyeret sütni, és vaját köpülni. Apám azt mondja, az én borsos ráragum a legjobb, amit valaha evett. Találhatnál nekem helyet a konyhában, és én borsos ráragut készítenék neked.

- És megmelegítenéd az ágyam éjszakánként? - A lány ingének fűzőihez nyúlt, és ügyes, gyakorlott mozdulatokkal elkezdte kioldani őket. - Valaha talán zsákmányként vittelek volna haza, és a feleségemként magam mellett tartottalak volna, akár akarod, akár nem. A régi vasemberek csináltak ilyesmit. Egy férfinak megvolt a sziklafelesége, az igazi asszonya, aki a vas szülőtte volt, mint ő maga, de mellette voltak sófeleségei is, olyan asszonyok, akiket a portyázások során rabolt.

A lány szeme tágra nyílt, de nem azért, mert Theon lecsupaszította a mellét.

- Én lennék a sófeleséged, uram!

- Félek, azok a napok már elmúltak. - Theon ujja körözni kezdett az egyik mell körül, egyre közelebb a hatalmas, barna mellbimbóhoz. - Többé nem vágathatunk a szélben tűzzel és karddal, s nem vehetjük el, amit akarunk. Most a földet kaparjuk, és madzagokat hajigálunk a vízbe, mint más emberek, és szerencsésnek tartjuk magunkat, ha van elég sózott halunk meg kásánk, amivel kihúzzhatjuk a telet.

A szájába vette a mellbimbót, és ráharapott. A lány felnyögött.

- Megint belém teheted, ha jólesik - sügta a fülébe, miközben Theon a mellét szívta.

Amikor felemelte a fejét a kebléről, a szája sötétvörös nyomot hagyott a lány bőrén.

- Az esne jól, ha valami újat taníthatnék. Oldozz ki, és szerezz nekem örömet a száddal!

- A számmal?

A fiú hüvelykujja gyengéden végigsimított a telt ajkakon.

- Ezeket az ajkakokat arra teremtették, drágaságom. Ha a sófeleségem volnál, azt tennéd, amit parancsolok.

A lány eleinte félénk volt, de ostobasága ellenére igen gyorsan beletanult a dologba, ami tetszett Theonnak. A szája éppen olyan nedves és édes volt, mint az ágyéka, és így nem kellett hallgatnia az értelmetlen locsogását sem. *Valaha csakugyan megtartottam volna sófeleségnek - gondolta magában, miközben ujjai a kócos hajba túrtak. - Valaha. Amikor még az Ősi Rend szerint éltünk, amikor még csákány helyett bárdot használtunk, és elvettük, amit akartunk, legyen az kincs, asszony vagy dicsőség.* Azokban az időkben a vas szülőttei nem dolgoztak bányákban, az a csatában ejtett foglyok dolga volt, akár csak a földművelés és a kecske- meg birkatartás keserve. A háború volt az, amihez a vasemberek igazán értettek. A Vízbefűlt Isten fosztogatásra és erőszakra teremtette őket, arra, hogy birodalmat építsenek magunknak, és tűzzel, vérrel meg dallal véssék be nevüket a történelembe.

Aegon, a Sárkány azonban lerombolta az Ősi Rendet, amikor elégette Fekete Harrent,

visszaadta Harren királyságát a puhány folyó menti uraknak, és a Vas-szigeteket egy sokkal hatalmasabb birodalom jelentéktelen holtágává süllyesztette. A régi vörös történeteket azonban tovább mesélték a szigeteken az uszadék fából rakott tüzek és a füstös kandallók mellett, még Pyke magas kőfalai mögött is. Theon apjának címei közé tartozott a Kaszás Úr megnevezés, a Greyjoyok jelmondata pedig ezt hirdette: „*Mi nem vetünk.*”

Sokkal inkább az Ősi Rend visszaállításáért, semmint egy korona üres hiúságának érdekében indította Lord Balon hatalmas felkelését. Robert Baratheon barátja, Eddard Stark segítségével véres pontot tett e remény végére, ma már azonban egyikük sem élt. Helyettük közönséges kisfiúk uralkodtak, a Hódító Aegon által összekovácsolt birodalom pedig darabokra hullott. *Ez az az évszak* - gondolta Theon, miközben a kapitány lánya fel-le csúsztatta rajta az ajkát -, *az évszak, az év, a nap és én vagyok az az ember*. Gonoszul elvagyorodott, ahogy eltűnődött, mit fog szólni az apja, amikor meghallja, hogy ő, a legkisebb fiú, a csecsemő és tús, ő, Theon sikerrel járt ott, ahol maga Lord Balon kudarcot vallott.

A kielégülés viharként söpört végig rajta, és a magja elárasztotta a lány száját. Az meglepetésében megpróbálta elhúzni a fejét, Theon azonban ott tartotta a hajánál fogva. Utána a lány odakuporodott mellé.

- Örömet szereztem, uram?

- Igen, egész jó volt - felelte neki.

- Sós íze volt - dorombolta a lány.

- Mint a tengernek?

Amaz bólintott.

- Mindig szerettem a tengert, uram.

- Ahogy én is - bólintott Theon. Szórakozottan morzsolgatta az ujjai között a lány mellbimbóját. Ez igaz volt. A tenger jelentette a Vas-sziget lakóinak szabadságát. Erről egészen megfélemedezett, míg a *Myraham* vitorlát nem bontott Tengersizemben. A hangok visszaidézték a régi érzéseket, a fa és a kötélzet csikorgását, a kapitány harsány vezényszavait, a vitorlák csapkodását, ahogy a szél beléjük kap. Mindegyik hang ugyanolyan ismerős volt, mint a saját szíve dobbanása, és éppen annyira megnyugtató is. *Erre emlékezni kell* - fogadta meg Theon. - *Soha többé nem szabad eltávolodnom a tengertől.*

- Vigyél magaddal, uram! - kérlelte a kapitány lánya. - Nem kell, hogy a kastélyodba vigyél. Ott maradok valamelyik városban, és a sófeleséged leszek!

Kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa az arcát.

Theon Greyjoy eltolta magától a kezét és lemászott a priccsról.

- Az én helyem Pyke-on van, a tiéd pedig ezen a hajón.

- Már nem maradhatok itt.

A fiú felhúzta és megkötötte a nadrágját.

- Miért nem?

- Az apám - felelte a lány. - Ha elmentél, meg fog büntetni, uram! Mindennek el fog mondani, és megver!

Theon lekasztotta a köpönyegét a szegről, és a vállára kanyarította.

- Az apák már csak ilyenek - sóhajtott, miközben egy ezüstcsattal rögzítette a szárnyakat. - Mondd meg neki, hogy örülnie kellene. Annyiszor megdugtalak, hogy valószínűleg teherbe estél. Nem mindenkinek adatik meg az a tisztesség, hogy egy király fattyát nevelheti fel.

A lány bután bámult rá, úgyhogy faképnél hagyta.

A *Myraham* megkerült egy fákkal benőtt földnyelvet, a fenyvesekkel borított hegyfokok alatt tucatnyi halászbárka vont a hálóját. A nagy kereskedőhajó irányt változtatott, messzire elkerülve őket. Theon a hajóorrba ment, hogy jobban lásson. Először a kastélyt pillantotta meg, a Botleyk, egy apjára felesküdt kisebb család erődítményét. Amikor kisfiú volt, ez az erőd gerendákból és vesszőfonatokból állt, Robert Baratheon azonban földig rombolta. Lord Sawane kőből építette újjá, és most az alacsony, szögletes erőd ott emelkedett a hegytetőn. A szögletes saroktornyokon halványzöld zászlók lobogtak, a Botleyk ezüstös halrajjal díszített lobogói.

A haljárta kis erődítmény kétes értékű védelme alatt terült el Úrkikötő hajóktól nyüzsgő kikötője. Amikor utoljára látta Úrkikötőt, csak füstölgő romhalmaz volt, a kiégett gályák fekete vázai úgy heverték a sziklás parton, mint megannyi tengeri szörny csontváza, a házakból pedig csak félig leomlott falak és hideg hamu maradt. Most, tíz évvel később nem sok nyoma látszott a háborúnak. A köznép új viskókat épített a régi kövekből, és friss gyeptéglákat vágott a tetőknek. A rakparton új, a réginél kétszeresre nagyobb fogadó nőtt ki a földből, alsó szintje kőből, a felső kettő gerendából épült. A mögötte álló szentélyt azonban nem építették újjá, csak a hétoldalu alap jelezte valamikori helyét. Úgy tűnt, Robert Baratheon haragja elvette a vasemberek kedvét az új istenekről.

Theont azonban jobban érdekelték a hajók, mint az istenek. A megszámlálhatatlan halászbárka árbocai között felfedezett egy tyrosi kereskedőgályát, amit éppen kirakodtak egy szurkos testű, esetlen ibbeni bárka mellett. Rengeteg, legalább ötven-hatvan hosszúhajó himbálózott a tengeren, vagy az északi kavicsos partra vontatva. A vitorlák egy részén más szigetek jelvényei díszeltek: Wynch véres holdja, Testvérvár fekete csikos harci kürtje, Harlaw ezüstkaszája. Tekintete Euron nagybátyja *Csend* nevű hajója után kutatott. A karsú és ijesztő vörös hajónak ugyan nem lelte nyomát, apja *Nagy Krakenje* azonban ott tornyosult az apróbb vízi járművek fölé, az elején meredező szürke, vas döfőorr a névadó szörnyet mintázta.

Vajon várta-e Lord Balon, és összehívta-e a Greyjoyok lobogóit? A keze megint a kabátjába tévedt, a bőrszékenyre. Robb Starkon kívül senki sem tudott erről a levélről. Csak egy bolond bízza a titkait madarakra, és ők nem voltak bolondok. Ugyanakkor Lord Balon sem volt az. Könnyen lehet, hogy kitalálta, miért tér haza hirtelen rég nem látott fia, és ennek megfelelően cselekedett.

A gondolat nem töltötte el nagy örömmel. Az apja háborúja már régen véget ért, és elveszett. Ez Theon órája volt, az ő terve, az ő dicsősége, és idővel az ő koronája. *Ha azonban a hosszúhajók itt gyülekeznek...*

Ha jobban belegondolt, lehet, hogy pusztá elővigyázatosságról van szó. Védekező manőver, ha netán a háború átszap a tengeren. Az öreg emberek természetüknél fogva óvatosak. Az apja már öreg ember, ahogy a nagybátyja, Victanon, a Vasflotta parancsnoka is az. Euron nagybátyja, meg kell hagyni, más lapra tartozott, a *Csend* azonban úgy tűnt, nincs a kikötőben. *Ez így van jól* - mondta magában Theon. - *Annál gyorsabban tudok majd lecsapni.*

Miközben a *Myraham* a szárazföld felé vette útját, Theon idegesen járkált fel-alá a fedélzeten, és a partot fürkészte. Nem számított rá, hogy maga Lord Balon várja majd a kikötőben, de azért remélte, hogy az apja küld valakit a fogadására. Az öreg Savanyú Sylast, az intézőt, Lord Botleyt, vagy esetleg Hasítottajkú Degmart. Tudtak az érkezéséről. Robb üzent nekik, mielőtt Theon elhagyta volna Zúgót, amikor pedig nem várták őket hosszúhajók Tengersizemnél, Jason Mallister a saját madarait is elküldte Pyke-ba, hátha Robbé elveszett.

Mégsem látott ismerős arcokat a mólókon vagy lovas díszkíséretet, hogy Úrkikötőből Pyke-ba vigye, csak a mindennapi teendőik után járó egyszerű embereket. Rakodómunkások boroshordókat görgettek le a tyrosi kereskedőhajóról, a halászok kiáltozva hirdették a napi fogást, a gyermekek szaladgáltak és játszottak. Egy pap a Vízbefűlt Isten színes köntösében két lovat vezetett a kavicsos parton, felette pedig elhanyagolt külsejű nőszemély hajolt ki a fogadó egyik ablakán, és odakiáltott valamit egy csapat elhaladó ibbeni tengerésznek.

Úrkikötői kereskedők egy csoportja gyűlt össze, hogy fogadják a hajót. Miközben a *Myraham* kikötött, kérdéseket kiáltoztak feléjük.

- Óvárosból jöttünk! - kiáltott vissza feleletképpen a kapitány. - Almát, narancsot, arbori borokat és nyár-szigeteki madártollat hoztunk. Van borsom, cserzett bőröm, egy köteg myri csipkém, tükreim a hölgyeknek, egy pár óvárosi hárfa, olyan édes hanggal, amelyet még nem is hallhattatok! - A palló nyikorogva és hangos csattanással leereszkedett. - És visszahoztam nektek az örökösötöket.

Az Úrkikötőiek üres tehénszemekkel bámulták Theont, s ő rádöbent, hogy nem tudják, kicsoda. Ez feldühítette. Egy aranyársarkányt nyomott a kapitány markába.

- Az embereid hozzák a holmimat! - választ sem várva végigment a pallón. - Fogadós! - vakkantotta. - Adj egy lovat!

- Ahogy óhajtod, uram - válaszolt a férfi. Még csak meg sem hajolt. Theon már el is felejtette, milyen kemények tudnak lenni a vasemberek. - Talán van olyan, ami esetleg megfelel. Hová mennél, uram?

- Pyke-ba - vetette oda Theon kurtán. Ez a barom *még mindig* nem ismeri fel. A jobbik zekéjét kellett volna felvennie, a hímszett krakennel a mellén, akkor nem hagyott volna kétséget a kiléte felől.

- Ha sötétedés előtt el akarsz jutni Pyke-ba, rövidesen indulnod kell - mondta a fogadós. - A legényem veled megy, és megmutatja az utat.

- Nincs szükség a legényedre - szólalt meg egy mély hang -, sem a lovadra. Én majd elkísérem az unokaöcsémet az apja házába.

Az a pap volt, akit a tengerparton látott, amint a lovakat vezeti. A közeledtére az emberek térdet hajtottak, és Theon hallotta, hogy a fogadós azt mormolja: „Hinárhajú.”

A pap magas volt és vékony, tüzes fekete szemmel és karvalyorrallal. Zöld, szürke és kék mintás köntös volt rajta, a Vízbefúlt Isten kavargó színei: A hóna alatt vizestömlő lógott bőrszíjra erősítve, derékig érő, fekete hajába és nyíratlan szakállába pedig szárított tengeri növényeket font.

Theon összeráncolta a homlokát, ahogy felsejlett előtte a halvány emlék. Lord Balon kisszámú és rövid levelei egyikében említést tett legifjabb fivérééről, aki hajótörést szenvedett egy viharban, és a szent élet felé fordult, amikor a tenger biztonságban partra sodorta.

- Aeron nagybácsi? - kérdezte bizonytalanul.

- Theon öcsém - felelte a pap. - Nemes atyád küldött, hogy elvigyelek hozzá. Gyere!

- Egy pillanat, nagybácsi - visszafordult a *Myraham* felé. - A holmimat! - parancsolt a kapitányra.

Egy tengerész hozta hosszú tiszafa íját és nyílveesszőit, a jó ruháit tartalmazó csomagot azonban a kapitány lánya cipelte.

- Uram! - A szeme vörös volt. Amikor Theon átvette a csomagot, a lány olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná ölelni az apja, a fiú szentéletű nagybátyja és a fél sziget szeme láttára.

Theon gyorsan elfordult.

- Köszönöm.

- Kérlek! - felelte a lány. - Tényleg nagyon szeretlek, uram.

- Mennem kell. - A nagybátyja után sietett, aki már jóval beljebb járt a mólón. Theon néhány hosszú lépéssel utolérte. - Nem téged vártalak, nagybácsi. Tíz év után azt hittem, nemes atyám és nagyságos anyám maguk jönnek ki a fogadásomra, de legalábbis kiküldik Degmart egy díszkísérettel.

- Nem vagy abban a helyzetben, hogy megkérdőjelezhesd Pyke Kaszás Urának parancsait. - A pap fagyos hangulatban volt, és igen kevésbé hasonlított arra a férfirra, akire Theon emlékezett. Valaha Aeron Greyjoy volt a legbarátságosabb a nagybátyjai közül. Kicsapongó volt, könnyen nevetett, szerette a dalt, a sört és az asszonyokat. - Ami Degmart illeti, a Hasítottajkú Ó-Wykbe ment apád parancsára, hogy mozgásra bírja a Sziklaháziakat és a Dobosokat.

- Mi célból? - kérdezte Theon élesen. - Miért gyülekeznek a hosszúhajók a kikötőben?

- Miért szoktak a hosszúhajók gyülekezni? - A nagybátyja a parti fogadó előtt hagyta kikötve a lovakat. Amikor odaértek, Theonhoz fordult. - Mondd meg az igazat, öcsém! Most már a farkasistenekhez imádkozol?

Theon nagyon ritkán imádkozott, de az ilyet az ember nemigen vallja be egy papnak, még akkor sem, ha az saját apja fivére.

- Ned Stark egy fához imádkozott. Nem, nem érdekelnek Stark istenei.

- Jól van. Térdre.

A talaj csupa kavics és sár volt.

- Nagybácsi, én...

- *Térdre!* Vagy talán túl büszke vagy? Egy közénk látogató uraság a zöld földekről?

Theon dühösen letérdelt. Idejövételének célja volt, és könnyen lehet, hogy Aeron segítségére is szüksége lesz e cél eléréséhez. Úgy döntött, egy korona megér egy kis iszapot és lószart a nadrágján.

- Hajtsd le a fejed! - A pap felemelte a tömlőt, kihúzta a dugót, és a vékony vízsugarat Theon fejére irányította. A víz eláztatta a fejét, és a homlokán keresztül lefolyt a szemébe. A víz vékony rétegben mosta az arcát, egy hideg patakocska pedig belopakodott a köpönyege és a zekéje alá, majd végigcsurgott a gerincén. A só égette a szemét, és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kiáltson fel. Az óceán ízét érezte az ajkán. - Engedd, hogy Theon szolgád újjászülessen a tengerből, ahogyan te is tetted! - kántálta Aeron Greyjoy. - Áldd meg őt sóval, áldd meg őt kövel, áldd meg őt acéllal! Öcsém, emlékszel még a szavakra?

- Ami halott, sohasem halhat meg - idézte fel Theon.

- Ami halott, sohasem halhat meg - visszhangozta a nagybátyja -, hanem új életre kel, keményebben és erősebben. Állj fel!

Theon felállt, sűrűn pislogva a szemébe került sótól. A nagybátyja szó nélkül bedugaszolta a vizestömlőt, eloldotta a lovát, és nyeregbe szállt. Theon követte példáját. Elindultak, maguk mögött hagyva a fogadót és a kikötőt, elhaladtak Lord Botley kastélya mellett, fel a sziklás dombok közé. A pap mindvégig egy szót sem szőtt.

- Fél életemet az otthonomtól távol töltöttem - próbálkozott egy idő múlva Theon. - Megváltozott a sziget?

- Az emberek halásznak a tengerben, ássák a földet, és meghalnak. Az asszonyok vér és fájdalom közepette gyermekeket szülnek, és meghalnak. Éj következik a nappalra. A szelek és a hullámok nem változnak. A szigetek olyanok, amilyenek az istenünk teremtette őket.

Az istenekre, de komor egy fickó lett - gondolta Theon.

- Nővéremet és nagyságos anyámat is Pyke-ban találom?

- Nem. Anyád Harlawban él a saját nővérel. A köhögése nagyon kínozza, és ott nem annyira kemény az élet. A nővéred elhajózott a *Fekete Szél*lel Nagy Wykbe nemes atyád üzeneteivel. Biztos lehetsz benne, hogy hamarosan visszatér.

Theon felvilágosítás nélkül is tudta, hogy a *Fekete Szél* Asha hosszúhajója. Tíz éve nem látta a nővérét, de ennyit tudott róla. Furcsa, hogy így hívja, miután Robb Starknak volt egy Szürke Szél nevű farkasa.

- Stark szürke, Greyjoy pedig fekete - mormolta mosolyogva -, de úgy látszik, mindketten szelesek vagyunk.

A papnak ehhez nem volt hozzáfűznivalója.

- Veled mi újság, nagybácsi? - kérdezte Theon. - Amikor elvittek Pyke-ról, még nem voltál pap. Emlékszem, hogy harsogtad a régi kalóznótákat az asztalon állva, kezedben egy sörös szaruval.

- Fiatal voltam és hiú - felelte Aeron Greyjoy. - A tenger azonban lemosta rólam az ostobaságot és a hiúságot. A régi nagybátyád megfulladt, öcsém. A tüdeje megtelt tengervízzel, a halak pedig leették a hályogot a szeméről. Amikor magamhoz tértem, tisztán láttam.

Órült és megkeseredett - gondolta Theon szomorúan. Szerette a régi Aeron Greyjoyt.

- Nagybácsi, miért hívta össze apám a hajóit és a kardjait?

- Minden bizonnal elmondja majd neked Pyke-ban.

- Most szeretném tudni a terveit - mondta Theon.

- Tőlem nem fogod megtudni. Megtiltotta, hogy bárkinek is beszéljünk róluk.

- Még *nekem* sem? - Theon haragra lobbant. Embereket vezetett a csatába, a királlyal vadászott, dicsőséget szerzett több lovagi torna kézitusájában, Fekete Hal Brynden és Hordó Umber oldalán lovagolt, harcolt a Suttogó Erdőben, több leánnyal hált, mint amennyire emlékezni bírt volna, és a nagybátyja még mindig úgy viselkedik vele, mintha tízéves kisfiú volna. - Ha az apám háborúra készül, tudnom kell róla. Én nem vagyok *bárki*. Pyke és a Vaszigetek örököse vagyok.

- Ami ezt illeti - jegyezte meg a nagybátyja -, majd meglátjuk.
A szavak pofonként csattantak.
- Mit jelent az, hogy *majd meglátjuk?* - kérdezte megvetően. - A fivéreim mindkettlen halottak.
Én vagyok apám egyetlen élő fia.
- A nővéred is él. - Aeron még csak feléje sem fordult.
Asha - gondolta a fiú zavartan. Három évvel idősebb volt Theonnál, mégis...
- Egy asszony csak akkor örökölhet, ha nincsen egyenes ági férfiörökös - szögezte le hangosan. - Figyelmeztetlek, nem hagyom, hogy kiforgassatok a jogaimból!
- A Vízbefúlt Isten szolgáját mered *figyelmeztetni*, kölyök? - mordult fel a nagybátyja. - Többet felejtettél, mint gondolod. És tényleg nagy bolond vagy, ha azt hiszed, hogy nemes atyád átengedi ezeket a szigeteket egy Starknak. Most pedig fogd be a szád! Az út elég hosszú a fecsegésed nélkül is.

Theon fékezte a nyelvét, bár ez nem kis erőfeszítésébe került. *Tehát így állunk* - gondolta. Nevetni lett volna kedve. Mintha a tíz Deresben töltött év Starkot nevelt volna belőle. Lehet, hogy Lord Eddard a saját gyermekeivel együtt nevelte, de Theon sohasem érezte magát igazán közéjük valónak. Magától Ned Starktól kezdve a legutolsó konyhalegényig mindenki tudta, hogy túszként tartják fogva apja jó magaviselete érdekében, és ennek megfelelően is bántak vele. Még a fattyú Havas Jon iránt is több tiszteletet tanúsítottak, mint iránta.

Lord Eddard időről időre megpróbálta az apa szerepét játszani előtte, de Theon számára mindig az maradt, aki lángba és vérbe borította Pyke-ot, és elszakította őt az otthonától. Kisfiúként állandón rettegett Stark szigorú arcától és hatalmas, sötét kardjától. A felesége pedig még távolságtartóbb és gyanakvóbb volt iránta.

Ami a gyerekeket illeti, a kisebbek deresi tartózkodásának legnagyobb része alatt nyafogó csecsemők voltak. Csak Robb és törvénytelen féltestvére, Havas Jon volt elég idős ahhoz, hogy figyelmet fordítson rájuk. A fattyú mogorva kölyök volt, hamar megbántódott, irigyelte Theon előkelő származását és Robb iránta érzett tiszteletét. Robb-bal kapcsolatban Theon tényleg érzett valami kötődésfélét, mint egy fiatalabb testvér iránt... de jobb lesz, ha erről nem tesz említést. Úgy látszik, Pyke-ban még mindig a régi háborúkat vívják. Ezen igazán nem kellene meglepődnie, a Vas-szigetek a múltban éltek, a jelen túl kemény és keserű volt, mintsem el tudták volna viselni. Ezenkívül az apja és a nagybátyjai öregek voltak, és a vén urak már csak ilyenek. A poros ellentétek a siring elkísérték őket, semmit sem felejtettek, és még kevesebbet bocsátottak meg.

A Mallisterekkal, akik útitársai voltak Zúgótól Tengersizemig, ugyanez volt a helyzet. Patrek Mallister nem volt rossz fickó, közös volt bennük a nők, a bor és a solymászat szeretete. Amikor azonban Lord Jason észrevette, hogy örököse kezdi túlságosan megkedvelni Theon társaságát, félrevonta Patreket, és emlékeztette rá, hogy Tengersizem azért épült, hogy megvédje a partvidéket a Vas-szigetektől érkező fosztogatók, különösen a pyke-i Greyjoyok ellen. A Morajló Torony roppant bronzharangjáról kapta a nevét, amelynek zúgása régen a kastély falai mögé hívta a falu népét és a mezei munkásokat, amikor hosszúhajók tűntek fel a nyugati láthatáron.

- Nem mintha a harang nem csak egyszer szólalt volna meg háromszáz év alatt - mondta Patrek Theonnak másnap, miközben egy kancsó zöldalmabor felett elmesélte apja figyelmeztetését.

- Amikor a bátyám megrohamozta Tengersizemet - bölintott Theon. Lord Jason megölte Rodrik Greyjoyt a kastély falai alatt, a vasembereket pedig visszaszorította a tengerbe. - Ha az apád azt hiszi, emiatt ellenséges érzelmeket táplálok iránta, az csak azért van, mert nem ismerte Rodrikot.

Ezen jót nevettek, és előrevágtattak, hogy meglátogassák egy molnár fiatal, szenvedélyes feleségét, akit Patrek ismert. *Bárcsak Patrek lenne most itt velem!* Mallister vagy sem, sokkal kellemesebb útitárs volt, mint ez a savanyú, vén pap, akivé Aeron nagybátyja vált.

Az ösvény, amin lovagoltak, egyre feljebb és feljebb kanyargott a kietlen és sziklás hegyek közé. Nemsokára elveszítették a szemük elől a tengert, bár a só illata még mindig ott lebegett a

nyirkos levegőben. Egyenletes, cammogó ütemben haladtak, maguk mögött hagyták egy pásztor kunyhóját, és elvonultak egy elhagyott bánya előtt. Ez az új, szentéletű Aeron Greyjoy nem volt valami beszédes. Komor csendben ügettek, majd Theon végül nem bírta tovább.

- Most Robb Stark Deres Ura - szólalt meg.

Aeron csak ügetett tovább.

- Az egyik farkas olyan, mint a másik.

- Robb megtagadta az engedelmességet a Vastrónnak, és Észak Királyává koronázta magát. Háború van.

- A mester hollói ugyanúgy átrepülnek a só, mint a sziklák felett. Ez a hír régi és kihűlt.

- Ez új idők kezdetét jelzi, nagybácsi - ígérte Theon.

- Minden reggel új nap köszönt be, pontosan olyan, mint az előző.

- Zúgóban mást mondanának neked - folytatta a fiú. - Azt hallottam, hogy a vörös üstökös egy új kor jele. Az istenek hírnökének tartják.

- Valóban jel - bólintott a pap -, de a mi istenünktől, nem az övéktől. Égő billog, amelyet a népünk régóta visel. A láng az, amit a Vízbefűlt Isten a tengerről hozott, és emelkedő hullámokat jósol. Elérkezett az idő, hogy felhúzzuk a vitorlákat, és kihajózzunk a világba tűzzel és karddal, ahogyan ő tette.

Theon elmosolyodott.

- Teljesen egyetértetek.

- Az ember úgy ért egyet az istenekkel, mint az esőcsepp a viharral.

Ez az esőcsepp egy napon király lesz, vénember. Theonnak meglehetősen elege volt a nagybátyja mélabújából. Megsarkantyúzta a lovát, és mosolyogva előreügetett.

A nap már alacsonyan járt, amikor elérték Pyke falait, egy sötét köfélholdat, amely sziklától szikláig húzódott, közepén a kapuházzal, oldalt pedig a három szögletes toronnyal. Még mindig látszottak a Robert Baratheon kőhajítóiból kirepült lövedékek nyomai. Halványabb szürke kőből emeltek új déli tornyot a régi romjain, s ezt még nem hódította meg a moha. Itt tört be Robert, keresztülgázolva a romokon és halottakon, harci pörölyével a kezében és Ned Starkkal az oldalán. Theon a Tengeri Torony biztonságából figyelte, és álmaiban néha még mindig látta a repülő fáklyákat és hallotta a leomló torony tompa moráját.

A kapuk nyitva álltak előtte, a rozsdás csapórácsot felhúzták. A fal tetején álló örök úgy néztek a hazatérő Theon Greyjoyra, mint egy idegenre.

Az elős falon túl félszáz ölnyi szántó föld terült el élesen elütve az égtől és a tengertől. Itt álltak az istállók, a kutyaketrecek és néhány más melléképület. Az ólakban birkák és disznók szorongtak, a kastély kutyái pedig szabadon rohagáltak. Délre a sziklaormok következtek és a Nagy Toronyba vezető széles kőhíd. Theon hallotta a hullámverést, ahogy leugrott a nyeregből. Egy lovasz jött, hogy elvigye a lovat. Két sovány gyermek és néhány szolga üres szemmel bámultak rá, semerre sem látta azonban az apját vagy bárki mást, akire gyerekkorából emlékezett volna. *Rideg és keserű hazatérés* - gondolta.

A pap nem szállt le a lóról.

- Nem maradsz éjszakára, és nem osztod meg velünk a vacsoránkat, nagybácsi?

- Azt mondták, hozzalak ide. Idehoztalak. Most visszatérek istenünk dolgaihoz - Aeron Greyjoy megfordította a lovát, és lassan kiügetett a csapórács sáros rúdjai alatt.

Hajlott hátú, formátlan szürke ruhát viselő vénasszony közeledett felé óvatosan.

- Uram - szólalt meg -, azért küldtek, hogy üdvözljelek, és a szállásodra vezesselek.

- Kinek a parancsára?

- Nemes atyádéra, uram.

Theon lehúzta a kesztyűjét.

- Tehát mégiscsak tudjátok, ki vagyok. Miért nincs itt az apám, hogy üdvözljön?

- A Tengeri Toronyban vár rád, uram, ha kipihented az út fáradalmait.

És én még Ned Starkot tartottam hidegnek.

- Ki vagy te?

- Helya a nevem. Én intézem a kastély ügyeit nemes atyád helyett.
- Sylas volt az intéző, Savanyúszájúnak nevezték. - Theon még most is fel tudta idézni az öregember borszagú leheletét.

- Öt éve halott, uram.

- És Qalen mester? Ő hol van?

- A tengerben alussza álmát. Most Wendamyrhoz tartoznak a hollók.

Mintha idegen volnék itt - gondolta Theon. - *Semmi sem változott, mégis megváltozott minden.*

- Vezess a szállásomra, asszony! - parancsolta.

Az öregasszony mereven meghajolt, és átvezette az udvaron át a hídhöz. Az legalább olyan volt, amilyennek emlékezett rá: az ősi kövek síkosak voltak a vízpermettől, moha borította őket, a tenger úgy háborgott a lábuk alatt, mint valami hatalmas, megvadult szörnyeteg, a sós szél pedig belekapaszkodott a ruhájukba.

Amikor a visszatéréséről ábrándozott, mindig úgy képzelte el, hogy a Tengeri Toronyban lévő barátságos kis hálószobába tér vissza, ahol gyermekként aludt. A vénasszony azonban ehelyett a Véres Toronyba vezette. A termek nagyobbak és jobban berendezettek voltak, ámbár éppen olyan hidegek és nyirkosak. Theon néhány hűvös szobát kapott, olyan magas mennyezetekkel, hogy azok a félhomályba vesztek. Talán jobban örült volna nekik, ha nem tudja, hogy ezek éppen azok a termek, amelyekről a Véres Torony a nevét kapta. Ezer évvel ezelőtt a Folyó Királyának fiait itt mészárolták le. Apró darabokra vagdalták őket az ágyukban, hogy ezeket a darabokat aztán elküldhessék az apjuknak a szárazföldre.

Theon azonban Greyjoy volt, és Greyjoyokat nem gyilkoltak Pyke-ban, leszámítva azokat az igen ritka alkalmakat, amikor az egyik fivér végzett a másikkal, az ő fivérei pedig szerencsére halottak voltak. Nem a sok-sok évvel ezelőtti gyilkosságok emléke miatt nézett körül viszolygással. A falikárpitok penésztől zöldelltek, az ágy dohos volt és süppedt, a szőnyegek pedig ridegek és törékenyek. Évek telhettek el azóta, hogy ezt a termet utoljára kinyitották. A nedvesség csontig hatolt.

- Kérek egy tál forró vizet, és gyűjts tüzet ebben a kandallóban! - mondta a vénasszonynak. - Gyújtass tüzet a többi szobában is, hogy elűzze a hideg egy részét! És az istenek szerelmére, azonnal cseréld ki valakivel ezeket a szőnyegeket!

- Igen, uram. Ahogy parancsolod. - Azzal távozott.

Egy kis idő múlva behozták a vizet, amit kért. Csak langyos volt, nemsokára kihűlt, ráadásul tengervizet kapott, de arra azért megfelelt, hogy lemossa magáról a hosszú út porát. Miközben a szolgák ide-oda szaladgáltak, hogy tüzet gyűjtsanak, Theon levette megviselt ruháját, és felöltözött az apjával való találkozáshoz. Puha, fekete bőrcsizmát választott, ezüstszürke bárángyapjú nadrágot, fekete bársonyzekét, mellén a Greyjoyok hímzett aranykrakenjével. A nyakára vékony aranyláncot csatolt, a derekára fehérített bőrszíjat. Az egyik oldalára tört, a másikra pedig kardot akasztott fekete-arany csíkos hüvelyekben. Előhúzta a tört, és a hüvelykujjával megvizsgálta az élet, majd elővett egy fenőkövet az övében lógó bőrcsacskóból és néhányszor végighúzta rajta. Büszke volt rá, hogy a fegyvereit mindig élesen tartja.

- Mire visszatérek, meleg szoba és tiszta szőnyegek várjanak! - figyelmeztette a szolgákat. Felhúzott egy pár fekete kesztyűt, a selymet aranycérnával varrt finom mintázatok díszítették.

Theon egy fedett kő felüljárón tért vissza a Nagy Toronyba, lépteinek visszhangja összekeveredett a tenger szünni nem akaró morajlásával. Még három hídon kellett átkelnie, hogy eljusson a Tengeri Torony görbe kőpilléréhez, mindhárom híd keskenyebb, mint az előző. A legutolsó csak kötél volt és fa, úgy himbálózott a sós szélben, mintha élne. Theon szíve félúton már a torkában dobogott. A hullámok magas vízoszlopot dobtak a magasba mélyen alatta, valahányszor nekicsapódtak a sziklának. Kisfiúként úgy szokott átrohanni ezen a hídon, még az éjszaka sötétjében is. *A kisfiúk azt hiszik, semmi bajuk nem történhet* - suttogetta neki a kétség. - *A felnőtt férfiak ezt jobban tudják.*

Az ajtó keskeny volt, vaspántokkal megerősített sűrű fából készült, és Theon zárva találta. Hangosan megdöngötte, és szitkozódni kezdett, amikor egy szálla kiszakította kesztyűje finom

selymét. Az ajtó nedves volt és penészes, a vaspántokat rozsdá rágta.

Az ajtót nemsokára belülről kinyitotta egy fekete vaspáncélba és sisakba öltözött őr.

- Te vagy a fiú?

- Kotródj az uramból, vagy a saját károdon tanulod meg, ki vagyok!

A férfi félreállt, Theon pedig felkaptatott a kanyargós lépcsőn a toronyszobába. Egy tűzhely mellett találta az apját, arcától a lábujja hegyéig dohos főkabór fedte. A kövön csattanó csizmatalp hangjára a Vas-szigetek Ura felemelte a tekintetét, hogy szemügyre vegye utolsó élő fiát. Kisebb volt, mint ahogy Theon emlékezett rá. És nagyon sovány. Balon Greyjoy mindig vékony ember volt, most mégis úgy tűnt, mintha az istenek bedobták volna egy katlanba, hogy leégyessenek a csontjairól minden felesleges húst, amíg nem maradt rajtuk más, csak bőr és haj. Csontsovány és csontkemény ember vált belőle, arcát mintha márványból faragták volna ki. Szeme is a márvány hidegét sugározta, hajának színét az évek és a sós levegő koptatták szürkére, a téli tenger fehér tajtékkal pettyezett szürkéjére. Az őszes hajzuhatag kibontva szinte a derekát verdeste.

- Kilenc év, ugye? - szólalt meg végre Lord Balon.

- Tíz - válaszolt Theon, miközben lehúzta szakadt kesztyűjét.

- A gyermek, akit elragadtak az otthonából - mondta az apja. - Ki vagy most?

- Férfi - válaszolt Theon. - A te véred és örökösöd.

- Meglátjuk - morogta a lord.

- Meg fogod - ígérte Theon.

- Tíz év, mondd. Tíz hosszú év Starknál. És most az ő követeként érkezel.

- Nem az ő követe vagyok. Lord Eddard halott, a királyné lefejeztette.

- Mindkettő meghalt - mondta az idősebb Greyjoy -, Stark és Robert, aki lerombolta a falaimat. Valamikor ujjongtam volna, ha látom őket a sírba szállni, és most ez megadatott. - Elfintorodott. - Ettől még a hideg és a nedvesség ugyanazzal a sajgó fájdalommal tölti el a tagjaimat, mi hasznom van hát a halálukból?

- Van belőle hasznod - Theon közelebb lépett. - Levelet hoztam, amelyben...

Az apja, ferde pillantást vetve a köpenyére, közbevágott: - Ned Stark adta rád ezt a ruhát? Az ő kegyéből öltöztél bársonyba és selyembe, az ő édes leánya lett belőled?

Theon érezte, hogy a vér az arcába szalad.

- Senkinek nem vagyok a lánya. Ha nem tetszik a ruhám, majd átcserélem.

- Átcseréled - ismételte meg nyersen a lord. Apja ledobta a bundáját és szorosan Theon mellé állt. Az öregember alacsonyabb volt, mint amire emlékezett. - A csecsebecse a nyakadban, arannyal vagy vassal fizetél érte?

Theon zavarában megérintette arany nyakláncát. *Annyira régen volt...* teljesen elfelejtette. Az Ősi Rend szerint csak az asszonyok viseltek pénzen vett ékszereket. A harcos csak akkor vett magára ékszer, ha azt az általa elpusztított ellenség teteméről vette el. Ha *vassal fizetett érte*, így mondták.

- Pirulsz, mint egy szűz lány, Theon. Kérdeztem valamit. Vassal vagy arannyal vásároltad?

- Arannyal - ismerte el Theon.

Apja az ékszer alá csúsztotta az ujjait, és olyan erős rántással tépte le, hogy talán Theon fejét is leszakította volna, ha lánc nem enged előbb.

- A lányom egy fejszét vett maga mellé szeretőnek. Nem fogom hagyni, hogy a fiam úgy ékesítse magát, mint egy ringyó. - A törött láncot a tűzhelyre dobta, ahol az izzó szén közé esett. - Ez az, amitől féltem. A zöld mezők ellágyítottak, és Starkot neveltek belőled.

- Tévedsz - mondta Theon. - Ned Stark a börtönőröm volt, de a vérem még nem felejtette el a só ízét és a vas ridegségét.

Lord Balon elfordult, és megmelengette csontvázszerű kezeit a tűzhely fölött. - A Stark kölyök mégis úgy küld ide, mint egy idomított hollót, karmában ezzel a kis üzenettel.

- Nem kis dolog áll a levélben, és az ajánlat, amit tartalmaz, az én tanácsomra született.

- Ó, a farkaskirály figyel a tanácsaidra, igaz? - A feltevés láthatóan jól szórakoztatta Lord

Balont.

- Igen, figyel. Vele vadásztam, vele gyakoroltam a vívást, megosztottam vele az ételt és a sört, az oldalán harcoltam. Kérdem eltem a bizalmát. Úgy tekint rám, mint egy idősebb testvérré, úgy...

- Nem! - Az apja hirtelen pofon legyintette. - Sem itt, sem sehol Pyke-ban, sehol a fülem hallatára nem fogod *testvérednek* nevezni annak az embernek a fiát, aki kardélre hányta az igazi testvéreidet. Vagy már elfelejtetted Rodrikot és Maront, a saját véreidet?

- Nem felejtettem el semmit. - Theon emlékeztethette volna apját arra, hogy Ned Stark valójában egyik gyermekét sem ölte meg. Rodrikot Lord Jason Mallister pusztította el Tengerszemnél, Maront pedig a déli torony temette maga alá, amikor összeomlott. De Stark is megtehetette volna, ha a hadiszerecsé éppen úgy hozza. - Jól emlékszem a bátyáimra - mondta. Főleg Rodrik részeg ökölcspásáira emlékezett, meg Maron kegyetlen tréfáira és vég nélküli hazudozására. - És arra is emlékszem, hogy apám király volt. - Előhúzta a levelet, melyet Robb bízott rá, és előrenyújtotta. - Íme, olvasd hát... felség.

Lord Balon feltörte a pecsétet, és kigöngyölte a pergament. Fekete szeme fel-alá járt.

- Szóval a gyerek újra koronát adna nekem - mondta -, és ehhez csak azt kell tennem, hogy szétzúrom az ellenségeit. - Vékony ajkát mosolyra húzta.

- Mostanra Robb valószínűleg megostromolta Aranyfogat - közölte Theon. - Ha az elesik, átjut a hegyeken egy nap alatt. Lord Tywin seregével Harrenhálnál van, elvágva a nyugati tartományoktól. A Királyölő fogságba esett Zúgónál. Csak Ser Stafford Lannister és az általa toborozott kiképzetlen katonák védik nyugatot Robb ellen. Lord Staffordnak nem lesz más választása, mint hogy Robb serege és Lannisport közé vonul, ami azt jelenti, hogy a város védelem nélkül marad, ha a tenger felől rajta ütünk. Ha az istenek velünk vannak, maga Kaszter-hegy is elesik, mielőtt a Lannisterek rájönnek, hogy támadunk.

Lord Balon felmordult.

- Kaszter-hegy még sohasem esett el.

- Mostanáig - mosolygott Theon. *Milyen édes lesz a győzelem!*

Az apja nem viszonzta a mosolyt.

- Tehát ezért küldött vissza hozzám Robb Stark ennyi idő után? Hogy megnyerd a beleegyezésemet a tervéhez?

- Ez az én tervem, nem Robbé - mondta büszkén Theon. *Az enyém, ahogyan a győzelem és idővel a korona is az enyém lesz.* - Magam vezetem a támadást, ha neked is megfelel. Jutalmul azt kérem, add nekem Kaszter-hegyet székhelyül, ha elvettük a Lannisterektől. - A várral uralma alá kerül Lannisport, a nyugati zöld földek és az őket körülvevő, aranyban gazdag hegyek. Ez olyan hatalmat és gazdagságot jelentene, amelyet a Greyjoy-ház sohasem ismert.

- Szépen megjutalmazod magad egy ötletért és néhány lekörmölt sorért - az apja újra elolvasta a levelet. - A kölyök nem tesz említést jutalomról. Csak azt írja, hogy a nevében beszélsz, hallgassalak meg, adjam neked a hajóimat és a katonáimat, ő pedig cserében egy koronát ad nekem. - Izzó tekintete a fiára meredt. - Ad nekem egy koronát - ismételte élesen.

- Rosszul válogatta meg a szavait, azt jelenti...

- Azt jelenti, ami ide van írva. A fiú egy koronát fog adni nekem. Amit pedig úgy adnak, azt vissza is lehet venni. - Lord Balon a tűzbe dobta a levelet a nyaklánc tetejére. Az írás összepöndörödött, megfeketedett, és lángra kapott.

Theon elszörnyedt.

- Megőrültél?

Az apja visszakézből fájdalmasan pofon vágta.

- Vigyázz a nyelvedre! Nem Deresben vagy, én pedig nem Robb, a Kölyök vagyok, hogy így beszélhess velem! Én Greyjoy vagyok, Pyke Kaszás Ura, A Só és a Szikla királya, a Tengeri Szél fia, és ember nem ad nekem koronát. Vassal fizetem meg. Elveszem a koronámat, ahogy Vöröskezű Urron tette ötezer évvel ezelőtt!

Theon hátrálni kezdett az apja hangjában megjelenő hirtelen harag elől.

- Akkor hát vedd el! - köpte. Az arca még mindig sajgott. - Nevezd magad a Vas-szigetek királyának, senkit sem fog érdekelni... míg a háború véget nem ér, és a győztes körül nem néz, és észre nem veszi a sziklák tetején kuporgó vén bolondot vaskoronával a fején!

Lord Balon nevetett.

- Nos, legalább nem vagy gyáva. Nem jobban, mint amennyire én bolond vagyok. Azt hiszed, azért vontam össze a hajóimat, hogy gyönyörködjem bennük, amint ringatóznak a kikötőben? Tűzzel és karddal fogok királyságot hasítani magamnak... de nem nyugaton és nem Robb, a Kölyökkirály parancsára. Kaszter-hegy túl erős, Lord Tywin pedig túl ravasz. Igen, elfoglalhatjuk Lannisportot, de sohasem leszünk képesek megtartani. Nem. Én más gyümölcsre éhezem... nem ennyire édes, az biztos, de ott lóg éretten és védtelenül.

Hol? - kérdezte volna Theon, de aztán rájött, hogy tudja a választ.

DAENERYS

A dothrakik *Shierak Qiyának*, Vértő Csillagnak nevezték az üstököst. Az öregek azt mormolták, hogy rossz előjel, Daenerys Targaryen azonban azon az éjszakán látta először, amelyiken elégette Khal Drogót, azon az éjszakán, amikor a sárkányai életre keltek. *Az én eljövetelem hírnöke* - mondta magának, ahogy az éjszakai égboltot bámulta szívében csodálkozással. - *Az istenek küldték, hogy mutassa az utat.*

Mégis, amikor ezt a gondolatát szavakba is öntötte, Doreah, a szolgálólánya elcsüggedt.

- Arrafelé a vörös földek területén, *Khaleesi*. Kegyetlen és szörnyű hely az a lovasok szerint.

- Amerre az üstökös mutat, arra kell mennünk - bizonygatta Dany. Az igazat megvallva azonban az volt az egyetlen irány, amely nyitva állt előtte.

Nem mert észak felé, a roppant fűőceán irányába fordulni, amelyet dothraki tengernek neveztek. Az első szembejövő *khalasar* felfalná megtépázott kis csapatát, lemészárolná a harcosokat, és rabláncra fűznék a többieket. A Bárányemberek földje a folyótól délre ugyanúgy el volt zárva előttük. Túl kevesen voltak hozzá, hogy akár azzal a békés néppel szemben is megvédjék magukat, a Izhareenoknak pedig nem sok okuk volt szeretni őket. Megindulhatott volna a lefelé a folyó mellett Meereen, Yunkai vagy Astapor kikötője felé is, Rakharo azonban figyelmeztette, hogy Pono khalasarja is arrafelé lovagolt el, foglyok ezreit hajtva maga előtt, hogy eladják őket a Rabszolga-öböl partján gennyedző kelésekként sorakozó emberpiacokon.

- Miért kellene félnem Ponótól? - vetette ellen Dany. - Drogo kója volt, és mindig szelíden szólt hozzám.

- Ko Pono szelíden szólt hozzád - felelte Ser Jorah Mormont. - Khal Pono meg fog ölni. Ő volt az első, aki elhagyta Drogót. Tízezer harcos ment vele, neked száz van.

Nem - gondolta Dany -, *négy. A többi asszony, beteg öregember és kisfiú, akinek a haját még sohasem kötötték farkocsba.*

- Ott vannak a sárkányok - emlékeztette a lovagot.

- Fiókák - mondta Ser Jorah. - Egy suhintás az arakkal és végük, bár valószínűbb, hogy Pono megtartaná őket magának. A sárkánytojásaid is többet értek a rubinoknál, egy élő sárkány értéke pedig felbecsülhetetlen. Az egész világon csak három van belőlük. Bárki, aki megpillantja őket, meg akarja majd szerezni, királynőm.

- Ők az enyéme! - kiáltotta a lány fenyegetően. Az ő hitéből és vágyából születtek, férje, meg nem született fia és a maegi Mini Maz Duur halála adott életet nekik. Amikor kibújtak tojásaikból, Dany bement a tűzbe, ők pedig tejet szívtak megduzzadt emlőiből. - Senki emberfia nem veheti el tőlem, míg élek!

- Ha találkozol Khal Ponóval, nem fogsz sokáig élni. Akkor sem, ha Khal Jhaqóval vagy bármelyik másikkal hoz össze a sors. Csak oda mehetsz, ahová ők nem.

Dany első lovagjának tette meg őt Királynői Testőrségében, mikor pedig Mormont nyers tanácsai és a jelek megegyeztek, egyértelmű volt, melyik utat választja. Összehívta a népét, és felpattant ezüstös kancája hátára. Haja leégett Drogo máglyájának tüzeiben, ezért szolgálóleányai a hrakkar bőrébe öltöztették, a dothraki tenger fehér oroszlánjába, amelyet Drogo terített le. A fenevad ijesztő feje csuklyaként borult tar fejére, az írha pedig palástként omlott a vállára és a hátára. A krémszínű sárkány az oroszlán sörényébe mélyesztette éles karmait, a farkát pedig a lány karjára tekerte, miközben Ser Jorah elfoglalta megszokott helyét az oldalán.

- Az üstököst követjük - mondta Dany a khalasarjának. Ha egyszer kimondta, senki sem emelhetett szót ellene. Ezek az emberek valaha Drogo népéhez tartoztak, de most már az ő népét jelentik. *Tűzjárónak és Sárkányok Anyjának* nevezték, szava törvény volt a számukra.

Éjszaka lovagoltak, napközben pedig a sátraikba húzódtak a perzselő nap elől. Dany előtt nemsokára világossá vált Doreah szavainak igazsága: ez a vidék egyáltalán nem volt barátságos. Döglött és haldokló lovak jelezték az útjukat, mert Pono, Jhaqo és a többiek Drogo ménésének legjobbait vitték el, s Danynek csak a vén, sovány és beteges lovak maradtak, a megtört és rossz természetű állatok. Ugyanez volt a helyzet az emberekkel. *Nem erősek - mondta magának -, tehát nekem kell az erejüknek lennem. Nem szabad félelmet, gyengeséget vagy kétséget mutatnom. Bármennyire rettegjen is a szívem, ha az arcomra tekintenek, nem láthatnak mást, csak Drogo királynéját.* Idősebbnek érezte magát tizennégy événél. Ha volt is valaha kislány, az az idő most már biztosan és véglegesen elmúlt.

Három napja voltak úton, amikor az első ember meghalt. A fogatlan, ködös tekintetű vénember kimerülten zuhant le a nyeregből, és többé nem bírt feltápáskodni. Egy órával később vége volt. A teteme körül vérlegyek rajzottak, és elvitték balszerencséjének híret az élőkhöz.

- Lejárt az ideje - jelentette ki Irri, a szolgálóleánya. - Senkinek sem lenne szabad tovább élnie a fogainál.

A többiek egyetértettek vele. Dany megparancsolta, hogy öljk meg haldokló lovak közül a leggyengébbet, hogy a halott férfi lóháton vágathasson az új földjére.

Két éjszakával ezután egy kislány pusztult el. Anyja keserves zokogása egész nap hallatszott, de nem volt mit tenni. A gyermek, szegény, túl fiatal volt még a lovagláshoz. Nem úgy az új földjének végtelen fekete füveihez. Újra kellett születnie.

A vörös pusztaságban kevés volt a takarmány, s még kevesebb a víz. Alacsony dombok és terméketlen, szélfúttá síkságok száraz és kietlen birodalmában jártak, a folyók, amelyeken átkeltek, kiszáradtak, mint a halottak csontjai. A lovak a kemény, barna ördögfüvön tengődtek, amely csomókban tenyészett sziklák és élettelen fák tövében. Dany lovasokat küldött előre, hogy felderítsék a terepet, de sem kutat, sem forrást nem találtak, csak sekély és állott, keserű vizű pocsolyákat, amelyek folyamatosan zsugorodtak a nap hevében. Minél mélyebben hatoltak a pusztaságba, annál kisebbek lettek a pocsolyák, és annál nagyobb a köztük lévő távolság. Ha voltak istenek a kőnek, homoknak és vörös agyagnak ebben az úttalan sivatagában, akkor azok kemény, száraz istenek voltak, süketek az esőért mondott imák iránt.

Először elfogyott a bor, majd nem sokkal utána az erjesztett kancatej is, amelyet a lovasurak a mézsörnél is jobban kedveltek. Ezeket követte kenyér- és szárított hús-készletük. A vadászok nem találtak zsákmányt, s a gyomrukat csak az elhullott lovak húsa töltötte meg. Halál halált követett. Gyöngé gyermekeket, ráncos öregasszonyokat, a betegeket, az ostobákat és a figyelmetleneket mind-mind magának követelte a kegyetlen föld. Doreah sovány lett, a szeme beesett, lágy aranyhaja pedig szárazzá és törékennyé vált, mint a szalma.

Dany a többiekkel együtt éhezett és szomjazott. Emlőiben elapadt a tej, mellbimbói felrepedeztek, és vérezni kezdtek, a hús pedig napról napra olvadt róla, míg végül ösztövére és kemény lett, mint egy bot, de ő mégis a sárkányai miatt aggódott. Apját megölték, mielőtt ő megszületett, s vele együtt csodálatos fivérét, Rhaegart is. Az anyja abba halt bele, hogy világra hozta őt, míg odakint vihar tombolt. A nemes lelkű Ser Willem Darryt, aki bizonyára szerette őt a maga módján, sorvasztó betegség vitte el, amikor ő még nagyon fiatal volt. Az istenek elvették tőle a bátyját, Viseryst, Khal Drogot, aki napja és csillaga volt, sőt még meg nem született fiát is. *A sárkányaimat nem kapják meg - esküdött Dany. - Nem kapják meg őket.*

A sárkányok nem voltak nagyobbak azoknál a girhes macskáknál, amiket egyszer Illyrio tanácsos pentosi birtokának falain látott osonni... míg szét nem tárták a szárnyaikat. A szárnyak szélessége háromszor haladta meg testük hosszát. Mindegyik káprázatosan színezett, hosszú, vékony csontok közé kifeszített, finom, áttetsző bőrleplező volt. Ha az ember jobban megnézte őket, észrevette, hogy a testük nagy részét a nyak, a farok és a szárny teszi ki. *Milyen kicsi jószágok* - gondolta Dany, miközben a kezéből etette őket. Jobban mondva próbálta etetni őket, mert a sárkányok nem voltak hajlandók enni. A lóhús minden egyes morzsájára vadul sziszegtek és köpködtek, az orrlikaikból gőz szállt fel, de nem fogadták el az ételt... míg Danynek eszébe nem jutott valami, amit egyszer Viserys mondott neki még gyermekkorukban.

Csak a sárkányok és az emberek esznek sült húst.

Amikor a szolgálólányaival feketére sütötte a lóhúst, a sárkányok mohón tépni kezdtek, fejük kígyóként csapott le az ételre. Az égett húsból mindennap saját testsúlyuk többszörösét falták fel, s végül kezdtek nagyobbá és erősebbé cseperedni. Dany csodálta pikkelyeik simaságát és a belőlük áradó hőt, amely olyan erős volt, hogy a hideg éjszakákon testük szinte gőzölni látszott.

Minden este, amikor a khalasar útnak indult, a lány kiválasztott egy sárkányt, amelyik aznap a vállán utazott. A másik kettőt Irri és Jhiqui cipelte a lovaik közé akasztott fonott faketreben, szorosan a nyomában, hogy soha ne veszítsék Danyt szem elől. Csak így maradtak nyugodtak.

- Aegon sárkányait az Ősi Valyria isteneiről nevezték el - mondta vérlovagjainak egy reggel a hosszú éjszakai menet után. - Visenya sárkányát Vhagarnak hívták, Rhaenysé volt Meraxes, Aegon pedig Baleriont, a Fekete Iszonyatot lovagolta meg. Azt mesélték, Vhagar lehelete olyan forró volt, hogy megolvastotta egy lovag páncélját, és megsütötte benne az embert, Meraxes képes volt egészben lenyelni egy lovat, Balerion pedig... az ő tüze olyan fekete volt, mint a pikkelyei, a szárnyai pedig olyan óriásiak, hogy az árnyékuk egész városokat borított be, amikor elrepült felettük.

A dothrakik nyugtalanul pillantgattak a fiókáira. A legnagyobb közülük fényes fekete volt, pikkelyeit pedig élénk skarlátvörös csíkok hasították, melyek jól illettek a szárnyaihoz és a szarvaihoz.

- Khaleesi! - morogta Aggo. - Ott ül az újjá született Balerion.

- Talán úgy van, ahogy mondd, vér a véremből - felelte komolyan Dany -, de mi új nevet adunk ennek az új életnek. Azokról nevezem el őket, akiket az istenek elvettek tőlem. A zöld Rhaegal lesz vitéz bátyám után, aki a Három Folyó zöld partjain esett el. A krém- és aranyszínűt Viserionnak nevezem el. Viserys kegyetlen volt, gyenge és félénk, de mégiscsak a bátyám. A sárkánya majd elvégzi, amit ő nem tudott.

- És a fekete szörnyet? - kérdezte Ser Jorah Mormont.

- A fekete neve - mondta a lány -, Drogon.

Miközben azonban a sárkányai növekedtek, a khalasarja egyre zsugorodott és haldokolt. A táj még sivárabbá vált körülöttük. Már az ördögfü is ritkásan nőtt, a lovak összeestek, és olyan kevés maradt belőlük, hogy az emberei közül néhányan kénytelenek voltak gyalogszerrel előreküzdni magukat. Doreah-n láz ütött ki, és az állapota minden megtett mérfölddel rosszabbodott. Ajkán és kezén véres kelések fakadtak, a haja csomókban hullott, mígnem egy este végül annyi ereje sem maradt, hogy lóra szálljon. Jhogo azt mondta, hagyják ott, vagy kötözzék a nyereghez, de Danynek eszébe jutott egy éjszaka ott a dothrald tengeren, amikor a lysi lány beavatta titkaiba, amelyekkel elérhette, hogy Drogo jobban szeresse. A saját tömlőjéből adott vizet Doreah-nak, nedves ruhával hűsítette a homlokát, és fogta a kezét, míg reszketve meg nem halt. Csak ezután engedélyezte, hogy a khalasar továbbmenjen.

Más utazónak nyomát sem látták. A dothrakik ijedten arról kezdtek suttogni, hogy az üstökös valamiféle pokolba vezette őket. Egy reggel, miközben táborot vertek a fekete, szél koptatta kövek között, Dany odament Ser Jorah-hoz.

- Eltévedtünk volna? - kérdezte tőle. - Ennek a sivatagnak nincsen vége?

- Van vége - felelte a lovag kimerülten. - Láttam a térképeket, amiket a kereskedők rajzolnak, királynőm. Kevés karaván jön erre, az igaz, de keletre hatalmas királyságok vannak és csodákkal teli városok. Yi Ti, Qarth, Asshai az Árnyéknál...

- Élünk addig, hogy meglássuk őket?

- Nem fogok hazudni neked. Az út nehezebb, mint gondolni mertem volna. - A lovag arca sűrű volt és elnyűtt, sérülése a csípőjén, amit akkor éjjel, a Khal Drogo vérlovagjaival vívott küzdelem során szerzett, soha nem gyógyult meg teljesen. A lány látta, ahogy eltorzul az arca, valahányszor felül a lovára, és menet közben mintha összegörnyedt volna a nyeregben. - Lehet, hogy utolér bennünket a végzet, ha továbbmegyünk... de ha visszafordulunk, akkor biztosan.

Dany gyengéd csókot lehelt az arcára. Lelket öntött belé, hogy mosolyogni látja. *Miatta is*

erősnek kell lennem - gondolta komoran. - Lehet, hogy ő lovag, de én a sárkány vére vagyok.

A következő tavacska, amely útjukba akadt, tűzforró volt és kénkőszagot árasztott, de a tömlőik majdnem teljesen kiürültek már. A dothrakik kancsókban és fazekakban némileg lehűtötték a vizet, majd úgy langyosan megitták. Az íze semmivel sem lett jobb, de víznek mégiscsak víz volt, márpedig mindannyiukat kízó szomjúság gyötörte. Dany kétségbeesetten bámulta a láthatárt. Már elveszítették az emberek egyharmadát, s a pusztaság még mindig kopáran, vörösen és végtelenül terpeszkedett előttük. *Az üstökös gúnyt űz a reményeimből - gondolta a lány, és felemelte a tekintetét oda, ahol az égítest az eget hasította. - Azért szeltem át a fél világot, és láttam megszületni a sárkányokat, hogy aztán itt pusztuljak el velük ebben a kemény, forró sivatagban?* Ezt nem volt hajlandó elhinni.

Másnap egy repedezett és hasadékokkal szabdalt, kemény vörös síkságon haladtak át, amikor a nap felkelt. Dany éppen parancsot akart adni a táborverésre, amikor a felderítők vágatva visszatértek.

- Egy város, Khaleesi! - kiabálták. - Város, sápadt, mint a hold, és gyönyörű, mint egy szűz lány! Egy óra lovaglás, nem több!

- Mutassátok az utat! - utasította őket.

Amikor a város a hófátyol mögött fehéren reszkető falaival és tornyaival felbukkant előtte, olyan lenyűgözőnek látszott, hogy Dany szinte biztosra vette, hogy csak délibáb.

- Tudod, mi lehet ez a hely? - kérdezte Ser Jorah-tól.

A száműzött lovag fáradtan megrázta a fejét.

- Nem, királynőm. Még sohasem jártam ilyen messze keleten.

A távoli fehér falak pihenést és biztonságot ígértek, esélyt a felgyógyulásra és megerősödéssre, és Dany semmit sem szeretett volna jobban, mint rohanást megindulni feléjük. Ehelyett azonban a vérlovagok felé fordult.

- Vér a véremből, menjetek előre, tudjátok meg a nevet ennek a városnak, és azt, hogy milyen fogadtatásra számíthatunk ott.

- *Ai, Khaleesi!* - bólintott Aggo.

Nem telt bele sok idő, s a lovasok visszatértek. Rakharo leugrott a nyeregből, medálokkal kirakott övén ott függött a nagy, ívelt arakh, amit Dany ráruházott, amikor vérlovaggá nevezte ki.

- Ez a város halott, Khaleesi. Névtelenül és istentelenül találtuk, a kapuk betörve, csak a szél és a legyek járják az utcákat.

Jhiqui megborzongott.

- Ha az istenek elmennek, éjszakánként gonosz szellemek mulatoznak. Az ilyen helyeket jobb elkerülni. Ez tudott.

- Ez tudott - helyeselt Irri.

- Számomra nem az. - Dany megsarkantyúzta a lovát, és mutatta az utat. Átügetett egy ősi kapu törött boltíve alatt, végig egy néma utcán. Ser Jorah és a vérlovagok követték, majd utánuk, lassabban, a többi dothraki.

Nem tudta volna megmondani, a város mennyi ideje áll elhagyottan, de a messziről olyan gyönyörű fehér falakon közélről látszott, hogy repedezettek és mállanak. Odabent keskeny, kanyargós sikátorok kusza útvesztője fogadta őket. A sűrűn álló épületek nyomasztóan nehezedtek rájuk, homlokzatuk üres volt, krétafehér és ablaktalan. Minden fehér volt, mintha az emberek, akik valaha itt éltek, semmit sem tudtak volna a színekről. Napszitta törmelékhalomok mellett haladtak el, ahol házak omlottak össze, máshol pedig pusztító tűz elhalványult nyomait látták. Egy helyen, ahol hat út találkozott, Dany ellovagolt egy üres márvány szobortalapzat mellett. Úgy tűnt, már jártak itt dothrakik. A hiányzó szobor talán ma is a többi rabolt isten között állt Vaes Dothrakban, s az is könnyen lehet, hogy a lány már százszor is ellovagolt mellette, csak nem tudott róla. *Viserion felszisszent a vállán.*

Egy kifosztott palota maradványai előtt, szélfúttá téren ütöttek tábor, ahol ördögfü nőtt a burkolókövek között. Dany embereket küldött ki, hogy kutassák át a romokat. Néhányan vonakodtak ugyan, de mégis mentek... és rövid idő múlva egy sebhelyes öregember ugrándozva

és vigyorogva tért vissza, kezében nagy halom fűgével. Aprók voltak és fonnyadtak, az emberek mégis mohón kapkodtak utánuk, lökdösődtek és nyomakodtak, majd a szájukba tömve boldogan rágni kezdték a gyümölcsöket.

Más felderítők más gyümölcsfákról szóló mesékkel tértek vissza, amelyek titkos kertek zárt ajtajai mögött nőnek. Aggo mutatott neki egy udvart, amelyet teljesen benőttek az indák és az apró, zöld szőlőfürtök, Jhogo pedig felfedezett egy kutat, amelynek a vize tiszta volt és hideg. Találtak azonban csontokat is, temetetlen holtak kifakult és töredezett koponyáit.

- Szellemek! - suttogta Irri. - Szörnyű szellemek! Nem szabad itt maradnunk, Khaleesi, ez az ő birodalmuk!

- Én nem félek a szellemektől. A sárkányok erősebbek a szellemeknél. - *A fűgék pedig fontosabbak.* - Menj Jhiquivel, keressetek nekem tiszta homokot a fürdéshez, és ne zaklass többé a buta fecsegéssel!

A sátor hűvösében Dany lóhúst sütött a parázs felett, és számba vette a lehetőségeit. Itt volt élelem meg víz, hogy fenntartsa őket és elegendő fű, hogy a lovak visszanyerjék az erejüket. Milyen kellemes is lenne minden reggel ugyanazon a helyen felébredni, kóborolni az árnyas kertekben, fűgét enni, és hideg vizet inni, annyit, amennyit csak megkíván.

Amikor Irri és Jhiqui visszatértek néhány fazék fehér homokkal, Dany levetkőzött, és hagyta, hogy tisztára súrolják.

- Visszajön a hajad, Khaleesi - mondta Jhiqui, miközben a homokot kaparta a hátáról. Dany végigsimította a feje tetejét a kezével, és megtapogatta az újonnan serkent haját. A dothraki férfiak hosszú, olajos varkocsokban viselték a hajukat, és csak akkor vágták le, ha vereséget szenvedtek. *Talán nekem is ugyanezt kellene tennem* - gondolta - *hogy emlékeztessenem őket: Drogo ereje most bennem él tovább.* Khal Drogo vágtalan hajjal halt meg, s ezzel kevés harcos dicsekedhetett.

A sátor másik végében Rhaegal szétnyitotta zöld szárnyait, bukdácsolt és verdesett egy féllábnnyit, majd hangos puffanással landolt a szőnyegen. Amikor leért, a farka haragosan csapkodott ide-oda, felemelte a fejét, és visítani kezdett. *Ha nekem volnának szárnyaim, én is repülni akarnék* - gondolta Dany. A régi Targaryenek sárkányháton lovagoltak, ha csatába mentek. A lány megpróbálta elképzelni, milyen érzés lehet felülni egy sárkány nyakába, és felröppenni a magasba. *Olyan lenne, mintha egy hegycsúcson állnék, csak sokkal jobb. Az egész világ odalent terülne el. Ha elég magasra repülnék, még a Hét Királyságot is láthatnám, és megérinthetném az üstökösöt.*

Merengését Irri szakította félbe, jelentette, hogy Ser Jorah Mormont várakozik odakint, bebocsáttatásra várva.

- Küldd be! - parancsolta Dany. Homokkal ledörzsölt bőre még viszketett egy kicsit. Magára terítette az oroszlánbort; a *hrakkar* sokkal nagyobb volt nála, így a bőr eltakart mindent, ami takarást igényelt.

- Hoztam neked egy barackot - mondta Ser Jorah elétérdelve. A gyümölcs olyan apró volt, hogy majdnem elveszett a lány tenyerében, és túl érett is már, de amikor beleharapott, a húsát annyira édesnek érezte, hogy majdnem elsírta magát. Lassan ette meg, alaposan kiélvezve minden harapást, miközben Ser Jorah a fáról mesélt neki, amelyről szakították egy a nyugati fal közelében lévő kertben.

- Gyümölcs, víz és árnyék - szólalt meg Dany, arca kétoldalt ragacsos volt a barack levétől. - Az istenek jók voltak, hogy erre a helyre vetettek bennünket.

- Pihennünk kellene itt, míg meg nem erősödünk - javasolta a lovag. - A vörös földek nem kegyelmeznek a gyengéknek.

- A szolgálóleányaim azt mondják, szellemek tanyáznak itt.

- Mindenhol vannak szellemek - mondta Ser Jorah halkan. - Magunkkal hurcoljuk őket, bárhová megyünk.

Igen - gondolta a lány. *Viserys, Khal Drogo, a fiam Rhaego, ők mindig velem vannak.*

- Mondd meg nekem a te szellemed nevét, Jorah! Az enyémetek már mindet ismered.

A lovag arca megmerevedett.

- Lynesse volt a neve.

- A feleséged?

- A második feleségem.

Dany látta, hogy a férfinak fájdalmat okoz, ha beszél róla, de tudni akarta az igazságot.

- Csak ennyit mondasz róla? - Az oroszlánbőr lecsúszott az egyik válláról, s ő visszatolta a helyére. - Szép volt?

- Gyönyörű - Ser Jorah felemelte a tekintetét a válláról az arcára. - Amikor először megpillantottam őt, azt hittem, egy földre szállt istennő, maga a hús-vér alakot öltött Szűz. A származása sokkal előkelőbb volt az enyémnél. Az óvárosi Lord Héttorony Leyton legfiatalabb lánya volt. A Fehér Bika, aki apád Királyi Testőrségének parancsolt, apja nagybátyja volt. A Héttorony ősi család, nagyon gazdagok és büszkék.

- És hűségesek - jegyezte meg Dany. - Emlékszem, Viserys azt mondta, a Héttorony azok között volt, akik apám mellett maradtak.

- Így van - bólintott a lovag.

- Az apáitok beleegyeztek a házasságba?

- Nem - felelte a férfi. - A házasságunk... ez hosszú és unalmas történet, felség. Nem terhellek vele.

- Semmi dolgom - ellenkezett a lány. - Kérlek!

- Ahogy királynőm parancsolja - sóhajtott Ser Jorah. - Az otthonom... meg kell értened ezt, hogy megérthesd a többi. A Medve-sziget gyönyörű, de nagyon távol esik mindentől. Képzeld magad elé vén, göcsörtös tölgyeket, magas fenyőket, virágzó galagonyabokrokat, mohalepte szürke köveket és meredek hegyoldalakon lezúduló jeges patakokat! A Mormontok vára hatalmas gerendákból épült, és földsánc veszi körül. Néhány gazdától eltekintve a népem a part mentén él, és a tengerben halászik. A sziget messze északon fekszik, és a telünk sokkal szörnyűbb, mintsem el tudnád képzelni, Khaleesi!

A sziget mégis megfelelt nekem és sohasem szenvedtem hiányt asszonyokban. Sem házasságom előtt, sem utána nem tagadtam meg magamtól a halaskofákat meg a parasztok lányait. Fiatalon házasodtam, a feleségemet apám választotta, egy Erdőmélyi Glover volt. Tíz évig lehettünk házasok, vagy akörül. Egyszerű külsejű asszony volt, de nem nélkülözte a kedvességet. Azt hiszem, egy idő után a magam módján megszerettem, bár a viszonyunk inkább kötelességszerű maradt, mint szenvedélyes. Háromszor vetélt el, miközben örökös próbált adni nekem, az utolsó alkalommal aztán már nem gyógyult fel. Nem is élt utána sokáig.

Dany a kezére tette az övét, és megszorította az ujjait.

- Sajnálom.

Ser Jorah bólintott.

- Apám addigra felöltötte a feketét, én tehát saját jogomon a Medve-sziget ura lettem. Nem szűkölködtem a házassági ajánlatokban, ám mielőtt elhatározásra juthattam volna, Lord Balon Greyjoy felkelést robbantott ki a Bitorló ellen, Ned Stark pedig összehívta a lobogóit, hogy a barátja, Robert segítségére siessen. A döntő csatát Pyke-nál vívtuk. Amikor Robert követői rést ütöttek Balon király falán, egy myri pap volt az első, aki berontott a nyíláson, de én sem maradtam le sokkal mögötte. Ezért lovagi rangot kaptam.

A győzelmet megünneplendő, Robert elrendelte, hogy rendezzenek lovagi tornát Lannisport mellett. Ott láttam meg Lynesse-t, aki feleannyi idős volt, mint én, az apjával érkezett Óvárosból, hogy megnézzék, hogyan vívnak a fivérei. Le sem tudtam venni róla a szemem. Pillanatnyi örültségemben könyörögtem neki, hogy viselhessem a zálogát a tornán. Sohasem álmodtam volna, hogy teljesíti a kérésemet, ő mégis megtette.

Éppolyan jól harcolok, mint bárki más, Khaleesi, de sohasem voltam igazán tornára való lovag. Lynesse zálogával a karomon azonban más ember vált belőlem, összecsapást összecsapás után nyertem. Lord Jason Mallister és Bronz Yohn Royce elbukott előttem. Ser Ryman Frey, a fivére, Ser Hosten, Lord Whent, a Bölény, még Ser Boros Blount is, a Királyi testőrségből.

Mindent kiütöttem a nyeregből. Az utolsó küzdelemben kilencszer törtem lándzsát Jaime Lannisterrel eredmény nélkül, és Robert király nekem adta a bajnoki koszorút. Lynesse-t koronáztam a szerelem és szépség istennőjévé, és még aznap éjjel elmentem az apjához, hogy megkérjem a kezét. Részeg voltam, a dicsőségtől legalább annyira, mint a bortól. Jog szerint megvető visszautasítás járt volna, Lord Leyton azonban elfogadta az ajánlatomat. Ott, Lannisportban össze is házasodtunk, és két hétig én voltam a legboldogabb ember az egész világon.

- Csak két hétig? - kérdezte Dany. *Ennél még nekem is több boldogság jutott Drogóval, napommal és csillagommal.*

- Két hét kellett hozzá, hogy Lannisportból hajón visszatérjünk a Medve-szigetre. Az otthonom keserű csalódást jelentett Lynesse-nek. Túl hideg volt, túl nyirkos, túl távoli, a kastélyom pedig nem volt több egy gerendából emelt hosszú csarnoknál. Nálunk nem voltak álarcosbálok, komédiás mutatóványok, nem játszottunk labdajátékokat, és nem rendeztünk vásárokat. Évszakok teltek el anélkül, hogy akár egyetlen dalnok is elvetődött volna hozzánk, hogy játsszon nekünk, és az egész szigeten egyetlen aranyműves sem élt. Még az étkezések is komoly megpróbáltatássá váltak. A szakácsom nem sok mindent ismert a sült húson és a pörköltön kívül, Lynesse pedig hamar ráunt a halra és a vadhúsra.

A mosolyáért éltem, így hát egyenesen Óvárosból hozattam új szakácsot, Lannisportból pedig hárfást hívtam. Aranyműveseket, ékszerészeket, ruhakészítőket, megszereztem neki mindent, amit kívánt, mégsem volt elég soha. A Medve-szigeten rengeteg a medve és a fa, ám más alig van rajta. Remek hajót építtettem neki és Lannisportba meg Óvárosba hajóztunk az ünnepekre és vásárokra, sőt egyszer még Braavosba is elmentünk, ahol sok pénzt kértem kölcsön az uzsorásoktól. A lovagi torna bajnokaként nyertem el a kezét és a szívét, így hát a kedvéért más viadalokon is elindultam, a varázs azonban eltűnt. Soha többé nem sikerült kitüntetnem magam, és minden vereség újabb elvesztett paripát és páncéltözetet jelentett, amelyeket ki kellett váltani, vagy kénytelen voltam pótolni. Nem bírtam a költségeket. Végül kijelentettem, hogy hazatérünk, a dolgok azonban nemsokára még rosszabbra fordultak. Nem tudtam tovább fizetni a szakácsot és a hárfást, Lynesse pedig éktelen haragra gerjedt, ha az ékszerei zálogba csapásáról beszéltem.

A többi... olyan dolgokat tettem, hogy kimondani is szégyellem. Aranyért. Hogy Lynesse megtarthassa az ékszereit, a hárfását és a szakácsát. Végül minden odaveszett. Amikor megtudtam, hogy Eddard Stark a Medve-szigetre jön, olyan nyomorult féregnek éreztem magam, hogy ahelyett, hogy ott maradtam volna szembenézni az ítéletével, száműzetésbe vonultam, és őt is magammal vittem. Próbáltam meggyőzni magamat, hogy semmi sem számít, csak a szerelmünk. Lysbe szöktünk, ahol eladtam a hajómat, hogy legyen miből élnünk.

A hangja rekedt volt a bánattól, s Dany nem szívesen kényszerítette tovább, de tudnia kellett, hogyan ért véget az egész.

- Ott halt meg? - kérdezte lágyan.

- Csak számomra - felelte a lovag. - Az aranyam fél év múlva elfogyott, és kénytelen voltam zsoldosként szolgálni. Mialatt én a braavosiakkal csatáztam a Rhoyné-nál, Lynesse beköltözött egy Tregar Ormollen nevű kereskedőherceg palotájába. Azt mondják, ő az első számú ágyasa, és még a herceg felesége is tart tőle.

Dany elborzadt.

- Gyűlölöd őt?

- Majdnem annyira, amennyire szeretem - válaszolta Ser Jorah. - Kérlek, bocsáss meg, királynőm! Úgy érzem, nagyon elfáradtam.

A lány elengedte, de amikor a lovag felemelte a sátra bejáratát, nem állta meg, hogy egy utolsó kérdést utána ne kiáltson.

- Hogy nézett ki a hölgyed?

Ser Jorah szomorúan elmosolyodott.

- Nos, egy kicsit olyan volt, mint te, Daenerys - mélyen meghajolt. - Aludj jól, királynőm!

Dany megborzongott, és szorosabbra húzta maga körül az oroszlánbőrt. *Úgy nézett ki, mint én.* Ez sok mindent megmagyarázott, amit addig nem értett meg igazán. *Akar engem - ébredt rá. - Szeret engem, ahogyan őt szerette, nem ahogyan egy lovag szereti a királynőjét, hanem ahogyan egy férfi szeret egy asszonyt.* Megpróbálta elképzelni magát Ser Jorah karjaiban, amint megcsókolja, boldoggá teszi, engedi, hogy belehatoljon. Nem volt jó érzés. Ha behunyta a szemét, a lovag arca azonnal Drogóévá változott.

Khal Drogo volt a napja és csillaga, az első az életében, és lehet, hogy neki kell az utolsónak is lenni. Mini Maz Duur, a maegi megesküdtött, hogy sohasem fog élő gyermeket szülni, és ugyan melyik férfi akarna meddő felséget? És ki remélhetné, hogy szembeszállhat Drogóval, aki vágtalan hajjal halt meg és most az éj földjén vágat, csillagok khalasarjával a háta mögött?

Hallotta a vágyakozást Ser Jorah hangjában, amikor a Medve szigetről beszélt. *Engem sohasem kaphat meg, de egy napon visszaadhatom neki az otthonát és a becsületét. Ennyit igazán megtehetek érte.*

Aznap éjjel nem zavarták szellemek az álmát. Drogóról álmodott, és az első közös vágójukról házasságuk éjjelén, azonban álmában nem lovakon vágattak, hanem sárkányokon.

Másnap reggel összehívta vérlovagjait.

- Vér a véremből! - szólt hozzájuk. - Szükségem van rátok. Mindegyiktek kiválaszt három lovat, a legszívósabbat és a legegészségesebbet azok közül, amelyek megmaradtak nekünk. Annyi vizet és ételt pakoltok rájuk, amennyit csak elbírnak, és ellovagoltok. Aggo délnyugatra indul, Rakharo pedig délre. Jhogo, te követed Shierak Qiyát délkeletnek!

- Mi keressünk, Khaleesi? - kérdezte Jhogo.

- Bármit, ami arrafelé van - felelte Dany. - Keressetek más városokat, élőket és holtakat! Keressetek karavánokat és embereket! Keressetek folyókat, tavakat és a nagy sós tengert! Derítsétek ki, meddig tart ez a pusztaság, és mi van azon túl! Ha elhagyom ezt a helyet, nem kívánok megint vakon elindulni. Tudni fogom, hová tartok, és melyik a legjobb út ahhoz, hogy odajussak!

És ők elmentek, a csengettyűk halkán csilingeltek a hajukban, Dany pedig letelepedett megmaradt kis csapatával azon a helyen, amit Vaes Tolorrónak, a Csontok Városának neveztek el. A nappalokat éjszakák, azokat pedig ismét nappalok követték. Az asszonyok gyümölcsöt gyűjtöttek a holtak kertjeiben, a férfiak a lovakat ápolták, és nyergeket, kengyeleket, patkókat javítottak. A gyermekek a kanyargós síkátorokban kóboroltak, és régi bronzérmeket, bíborszínű üvegcserepeket és kőkorsókat találtak, amelyeknek a fogantyúja kígyót mintázott. Az egyik asszonyt megcsípte egy vörös skorpió, de ő volt az egyetlen, aki meghalt. A lovak hízni kezdtek. Dany maga kezelte Ser Jorah sebet, s a lovag szépen gyógyult.

Rakharo tért vissza elsőként. Dél felé egyre csak a vörös pusztaság húzódik, jelentette, míg véget nem ér a mérgező víz kietlen partján. Innentől odáig csak kavargó homok, szélfúttá sziklák és éles tövisekkel borított növények vannak. Megesküdtött rá, hogy talált egy sárkánycsontvázat is. Olyan hatalmas volt, hogy át tudott lovagolni a roppant, fekete állkapcsok között. Ezenkívül semmi mást nem talált.

Dany a rendelkezésére bocsátotta tizenkét legerősebb emberét, és megparancsolta nekik, hogy szedjék fel a tér köveit egészen a talajig. Ha az ördögfü ki tud nőni a kövek között, talán más növények is kinőnek, ha a köveket eltüntetik. Kútjuk volt elég, vízben nem lesz hiány. Csak magok kérdése, és a tér kivirul.

Aggo volt a következő. Délnyugat terméketlen és égett, mondta. Ráakadt két másik város romjaira, amelyek kisebbek ugyan Vaes Tolorrónál, de lényegében ugyanilyenek. Az egyiket rozsdás vaslándzsákra tűzött koponyák gyűrűje őrizte, így nem mert belépni, a másodikat azonban amennyire csak tudta, bejárta. Megmutatta Danynek a vas karkötőt, amit talált. Az ékszerbe akkora vágtalan tűzopált ágyaztak, mint a lány hüvelykujja. Tekercseket is talált ott, de vének voltak, és erősen mállottak, ezért otthagya őket.

Dany megköszönte neki, és utasította, hogy intézkedjen a kapuk kijavítása felől. Ha egyszer ellenség kelt át a pusztán, hogy lerombolja ezeket a városokat, újra megjelenhet.

- Ha így történik, készen kell állnunk - jelentette ki a lány.

Jhogo olyan sokáig elmaradt, hogy Dany már attól félt, végleg elveszítették őt, amikor azonban már nem is várták visszatértét, váratlanul felbukkant délkelet felől. Az Aggo által kiállított egyik őr látta meg elsőként, és nagyot kiáltott. Dany a falhoz szaladt, hogy a saját szemével is meggyőződjön érkezéséről. Igaz volt. Jhogo valóban visszatért, de nem volt egyedül: mögötte három furcsa öltözetű idegen lovagolt visszataszító, púpos hátú lényeken, amelyek mellett a legnagyobb ló is eltörpült volna.

A város kapui előtt megálltak, és felpillantottak a falra. Dany nézett le rájuk.

- Vér a véreből! - kiáltotta Jhogo. - Qarth hatalmas városában jártam, és ezzel a hárommal tértem vissza, akik saját szemükkel szeretnének látni téged.

Dany végigmérte az idegeneket.

- Itt vagyok. Nézzetek meg, ha ez örömet okoz... de először áruljátok el a neveteket!

A kék ajkú, sápadt férfi reszelős dothraki nyelven szólalt meg.

- Pyat Pee vagyok, a nagy boszorkánymester.

A kopasz ember, aki ékszereket viselt az orrában, a Szabad Városok valyriai nyelvét használta.

- Én Xaro Xhoan Daxos vagyok a Tizenháromból, qarth-i kereskedő herceg.

A nő lakkozott faálarcban a Hét Királyság Közös Nyelvét beszélte.

- Én pedig Quaiethe vagyok az Árnyékból. Sárkányokat keresünk.

- Akkor ne keressetek tovább! - felelte nekik Daenerys Targaryen. - Megtaláltatok őket.

JON

Fehérfa, ez volt a falu neve Sam régi térképein. Jon nem nevezte volna falunak. Egy üres juhkarám és egy kút alkotta, amit négy vakolatlan, roskadozó viskó vett körül. A házakat gyeptégla fedte, az ablakokat rongyos állatbőrdarabok takarták, az egész fölött pedig, sápadt ágaival és vörös leveleivel, roppant varsafa magasodott.

Ez volt a legnagyobb fa, amit Havas Jon valaha látott. Törzsének átmérője majdnem nyolc láb volt, az ágak pedig olyan messzire nyúltak, hogy árnyas sátrat vontak az egész falucska fölé. Nem is annyira a méretei zavarták, mint inkább az arc... különösen a száj, amely nem egyszerű faragott hasíték volt, hanem csipkés szélű, mély üreg, elég nagy ahhoz, hogy akár egy birkát is elnyelhessen.

Azok azonban nem birkacsontok. És a hamuban sem egy birka koponyája volt.

- Öreg fa - Mormont gondterhelten ült a lován.

- *Öreg!* - helyeselt a hollója a válláról. - *Öreg! Öreg! Öreg!*

- És hatalmas - Jon szinte érezte a fa hatalmát.

Erdős Thoren leszállt a nyeregből a törzs mellett, sötét pánclójában élesen elütött a fa fehértől.

- Nézd meg azt az arcot! Nem csoda, hogy az emberek féltek tőlük, amikor először Westerosra érkeztek. Magam is szívesen odacsapnék neki egy fejszével!

- Nemes atyám hitt benne, hogy senki sem hazudhat egy szívfa előtt. A régi istenek tudják, ha valaki hazudik - jegyezte meg Jon.

- Az én apám ugyanezt hitte - tette hozzá a Vén Medve. - Hadd vessek egy pillantást arra a koponyára!

Jon is leugrott a lováról. A hátára vetve, fekete bőr vállhüvelyében pihent Hosszúkarom, a másfél kezes fattyúpenge, amit a Vén Medve adott neki, amiért megmentette az életét. Fattyú kard a fattyúnak, tréfálkoztak az emberek. Új markolatot készítettek a számára, világos kőből készült, farkasfejet ábrázoló kardgombbal, a penge maga azonban valyriai acél volt, régi, könnyű és gyilkosan éles.

Letérdelt, és kesztyűs kezével belenyúlt a tátongó torokba. Az üreg belseje vörös volt a megszáradt fanedvtől és megfeketedett a tüztől. A koponya alatt látott egy másikat, egy kisebbet, letört állkapoccsal, félig eltemetve a hamu és a csontdarabok alá. Amikor odavitte a koponyát Mormontnak, a Vén Medve két kezébe vette, felemelte, és az üres szögödrökbe bámult.

- A vadak elégetik a halottaikat. Ezt mindig is tudtuk. Most már bánom, hogy nem kérdeztem meg tőlük, hogy miért, akkor, amikor még volt belőlük néhány a környéken.

Havas Jonnak eszébe jutott a felébredő hulla, a sápadt, halott arcból kéken elővillanó szemmel. Biztos volt benne, tudja, miért.

- Bárcsak ezek a csontok beszélni tudnának! - morgolódott a Vén Medve. - Ez a fickó tudna mesélni egyet s mást. Hogyan halt meg. Ki égette el, és miért. Hová mentek a vadak - felsóhajtott. - Azt mondják, az erdő gyermekei tudtak beszélni a halottakkal. Én viszont nem tudok.

Visszahajtotta a koponyát a fa torkába, az tompa puffanással landolt és finom hamufelhőt vert fel maga körül.

- Vizsgáljátok át ezeket a házakat! Óriás, mássz fel ennek a fának a tetejére, és nézz körül! Idehozatom a vérebeiket is. Ezúttal talán frissebb lesz a nyom.

A hangja azonban elárulta, hogy ehhez nem fűz túl sok reményt.

Két ember ment be minden házba, hogy biztosan ne maradjon ki semmi. Jon a komor Eddison

Tollettel került párba, a szürke hajú apróddal, aki olyan vékony volt, mint egy lándzsa, és akit a testvérek csak Bánatos Eddként emlegettek.

- Már az is elég baj, ha a halottak járkálnak - mondta Jonnak, miközben keresztülvágtak a falun. - Most a Vén Medve azt akarja, hogy beszéljenek is? Én mondom, abból semmi jó nem származik. És honnét tudjuk, hogy a csontok nem hazudnak-e? Miért tenne a halál egy embert őszintévé vagy akár okosabbá? A halottak valószínűleg unalmas fickók, tele fárasztó panaszokkal: a föld túl hideg, a sírkövem lehetne nagyobb is, neki miért jut több fűreg, mint nekem...

Jonnak le kellett hajolnia, hogy átférjen az alacsony ajtónyíláson. Odabent döngölt földpadlót talált. Bútorzat nem volt, és eltekintve némi hamutól a tetőbe vágott füstnyílás alatt, semmi egyéb nem jelezte, hogy itt valaha emberek éltek volna.

- Gyászos egy hely - jegyezte meg.

- Én egy nagyon hasonló házban születtem - világosította fel Bánatos Edd. - Azok voltak a varázslatos éveim. Később nehéz idők köszöntöttek rám.

A szoba sarkában száraz szalmából rakott fekhely látszott. Edd vágyakozva nézett rá.

- Kaszter-hegy összes aranyát odaadnám, ha megint ágyban alhatnék!

- Te ezt ágynak nevezed?

- Ami puhább a földnél, és tető van fölötte, azt én ágynak nevezem - Bánatos Edd beleszimatolt a levegőbe. - Trágyaszagot érzek.

A szag alig volt érezhető.

- Régi trágya - mondta Jon.

A ház úgy festett, mintha már jó ideje lakatlan lett volna. A fiú letérdelt, és a kezével beletúrt a szalmába, hátha van alatta valami, majd körbejárta a falakat. Nem tartott sokáig.

- Nincs itt semmi.

Nem is várt semmit. Fehérfa már a negyedik falu volt, amin áthaladtak, és mindegyikben ugyanaz volt a helyzet. Az emberek eltűntek, és magukkal vitték szegényes motyójukat, meg az állataikat, ha voltak. Egyszerűen... üresek voltak.

- Mit gondolsz, mi történhetett velük? - kérdezte Jon.

- Valami annál is rosszabb, mint amit mi el tudunk képzelni - felelte Bánatos Edd. - Vagyishogy én talán el tudnám képzelni, de inkább nem teszem. Elég rossz, ha tudod, hogy rettenetes véget érsz, anélkül is, hogy előre gondolnál rá.

Két véreb az ajtó körül szimatolt, amikor kiléptek a házból, más kutyák a faluban kóboroltak. Chett hangosan szidta őket, látszólag sosem enyhülő haragja elmélyítette hangját. A varsafa vörös levelei között átszűrődő fényben úgy látszott, mintha az arcán lévő hólyagok még a szokásosnál is jobban be lennének gyulladva. Amikor észrevette Jont, a szeme összeszűkülte. Nem szívelték túlságosan egymást.

A többi háztól sem lettek bölsebbek.

- *Nincs!* - rikoltotta Mormont hollója, és felröppent a varsafára, hogy lebámuljon rájuk. - *Nincs! Nincs! Nincs!*

- Alig egy évvel ezelőtt voltak vadak Fehérfán. - Ser Jaremy Rykker csillogó fekete páncéljában és dombornyomásos mellvértjében Erdős Thoren sokkal inkább nézett ki lordnak, mint Mormont. Súlyos köpönyegét gazdagon szegélyezte a fekete prém, és a Rykkerek két ezüsttel kivert és keresztbe vetett kalapácsa tartotta össze. Egykor Ser Jaremy köpönyege volt... a kísértet azonban elvette Ser Jaremy életét, az Éjjeli Őrség pedig semmit sem hagyott veszendőbe menni.

- Egy évvel ezelőtt Robert uralkodott, és a birodalomban béke volt - jelentette ki Jarman Buckwell, egy szögletes, egykedvű férfi, aki az előőrsöt vezette. - Sok minden megváltozhat egy év alatt.

- Egy dolog nem változott - vetette közbe Ser Mallador Locke. - Minél kevesebb vadember, annál kevesebb gond. Bármi történt is velük, én nem fogom gyászolni őket. Az egész banda rablók és gyilkosok gyülekezete.

Jon halk zörrenést hallott a vörös levelek közül a feje felett. Két ág szétvált, és egy kis embert pillantott meg, aki egy mókus ügyességével ugrált egyik ágról a másikra. Bedwyck nem volt magasabb öt lábnál, a szürke sávok a hajában azonban elárulták a korát. A többi felderítő Óriásnak hívta. Beleült egy ág villába a fejük felett, és így szólt:

- Északra víz van. Talán egy tó. Nyugatra néhány kovahegyet látok, nem túl magasak. Semmi egyéb, uraim.

- Letáborozhatnánk itt ma éjszakára - javasolta Thoren.

A Vén Medve feltekintett, és az égbolt egy darabkáját leste a varsafa sápadt ágain és vörös levelein át.

- Nem - közölte. - Óriás, meddig tart még a napfény?

- Még három óra, uram.

- Továbbmegyünk észak felé - határozott Mormont. - Ha elérjük ezt a tavat, letáborozhatunk a partján, talán egy-két halat is fogunk. Jon, adj egy darab papírt! Legfőbb ideje, hogy írjak Aemon mesternek.

Jon keresett egy pergament, tollat és tintát a nyeregtáskájában, és odaadta őket a parancsnoknak. *Fehérfán* - firkálta Mormont. - *A negyedik falu. Teljesen üres. A vadak elmentek.*

- Keresd meg Tarlyt, és mondd neki, hogy indítsa útnak ezt! - mondta, odaadva az üzenetet Jonnak. Füttyentett, és a holló csapkodva leszállt a lova fejére.

- Kukorica! - indítványozta a madár bólogatva. A ló nyihogott rá egyet.

Jon felszállt a gebéje hátára, megfordította az állatot, és elügetett. Az óriási varsafa árnyékán túl az Éjjeli Őrség emberei alacsonyabb fák alatt ácsorogtak, és a lovaikat látták el éppen, sózott marhahúsdarabkákat rágszálltak, vizeltek, vakaróztak, beszélgettek. Amikor meghallották a parancsot, hogy újra el kell indulniuk, a beszélgetés elhalt, és ők visszamásztak a nyeregbe. Jarman Buckwell előőrse indult el elsőként, utánuk az Erdős Thoren vezette oszlop elővédje. Őket követte a főerő, élén a Vén Medvével, Ser Mallador Locke az ellátmányt szállító szekerekkel, a sort pedig Ser Oтын Wythers zárta a háttérrel. Kétszáz ember és másfél-szer annyi ló.

Nappal vadcsapásokat és folyómedreket követtek, a „felderítők útjait”, amelyek egyre mélyebben és mélyebben vezették őket a levelek és gyökerek vadonába. Éjszakánként a csillagos égbolt alatt táboroztak, és az üstököst bámulták. A fekete testvérek jókedvűen hagyták el a Fekete Várat, tréfálkoztak és történeteket meséltek, de azóta az erdő nyomasztó némasága mintha őket is komorrá tette volna. A móka ritkábbá, a türelem rövidebbé vált. Senki sem vallotta volna be, hogy fél, végül is az Éjjeli Őrség emberei voltak valamennyien, de Jon érezte a nyugtalanságot. Négy üres falu, sehol egy vadember, még a vadállatok is mintha elmenekültek volna. A tapasztalt felderítők is elismerték, hogy a kísértetjárta erdőt még sohasem érezték ennyire kísértetjártának.

Lovaglás közben Jon lehúzta a kesztyűjét, hadd levegőzzenek egy kicsit megégett ujjai. *Ronda látvány.* Hirtelen eszébe jutott, hogyan túrt bele Arya hajába. Kicsi, pálcányi húgocskája. Vajon mi lehet vele? Egy kicsit elszomorította, ha arra gondolt, hogy talán soha többé nem túrhat bele a hajába. Ujjait ki-be hajlítgatva tornáztatni kezdte a kezét. Jól tudta, ha hagyja, hogy a kardtartó keze merevvé és ügyetlenné váljon, az könnyen az életébe kerülhet. Az embernek szüksége volt a kardjára a Falon túl.

Jon a többi intéző társaságában talált rá Samwell Tarlyra, a fiú éppen a lovait itatta. Három állatról kellett gondoskodnia: saját hátasáról és két teherhordó lóról, amelyek egy-egy hatalmas, fűzfavesszőből és drótból készített, hollókkal teli kalitkát cipeltek. Jon közeledtére a madarak csapkodni kezdték a szárnyaikkal, és vadul rikácsoltak. Némelyik rikoltás gyanúsán hasonlított emberi szavakra.

- Beszélni tanítod őket? - kérdezte Samtól.

- Csak néhány szót. Három közülük már ki tudja mondani, hogy *havas*.

- Elég egy madár is, aki a nevedet káromlja - mondta Jon -, és a hó nem olyan dolog, amiről egy fekete testvér szívesen hallana.

Északon a hó gyakran a halált jelentette.

- Volt valami Fehérfán?
- Csontok, hamu és üres házak - Jon odaadta Samnek a pergamentekercset. - A Vén Medve azt akarja, hogy ezt küldd vissza Aemonnak.

Sam kivett egy madarat az egyik kalitkából, megsimogatta a tollait, ráerősítette az üzenetet, és így szólt hozzá:

- Repülj haza, bátor madaram! Haza!

A holló feleletképpen érthetetlen rikácsolást hallatott, s Sam feldobta a levegőbe. A madár erős szárnycsapásokkal emelkedni kezdett az ég felé, át a fák koronáján.

- Nem bánám, ha engem is magával tudna vinni!

- Még mindig?

- Hát - felelte Sam -, igen, de... igaz, már nem félek annyira, mint eleinte. Az első éjjel, akárhányszor csak valaki felkelt, hogy vizeljen, azt hittem, vadak kúsznak felém, hogy elvágják a torkomat. Félttem, ha lehunyom a szememet, talán soha többé nem nyitom ki, csak... hát... végül megvirradt. - Halvány mosolyt erőltetett az ajkára. - Lehet, hogy egy gyáva nyúl vagyok, de nem vagyok *ostoba*. Tiszta seb vagyok, és fáj a hátam a lovaglástól meg attól, hogy a földön alszom, de alig félek. Nézd! - Kinyújtotta az egyik karját, hogy Jon láthassa, nem remeg. - A térképeimen dolgozom.

Különös a világ - gondolta Jon. Kétszáz bátor ember indult el a Faltól, és az egyetlen közülük, aki nem fél jobban azóta, az Sam, aki nyíltan gyávának vallja magát.

- Még a végén felderítőt csinálunk belőled! - ugratta. - Legközelebb majd az előőrshöz akarsz csatlakozni, mint Grenn. Beszéljek a Vén Medvével?

- Meg ne próbáld! - Sam a fejébe húzta hatalmas fekete köpönyege csuklyáját, és ügyetlenül visszamászott a lovára. A hátasa igásló volt, lassú és esetlen, de jobban elviselte a súlyát, mint a felderítők kistermetű állatai.

- Reméltem, hogy éjszakára a faluban maradunk - sóhajtotta mélabúsan. - Milyen szép is volna megint tető alatt aludni!

- Nem lett volna elég tető mindannyiunknak.

Jon is nyeregbe szállt, búcsúzóul Samre mosolygott, és ellovagolt. Az oszlop már elindult, így ő széles ívben megkerülte a falut, hogy ne a legnagyobb torlódásba lovagoljon bele. Fehérfából már amúgy is eleget látott.

Szellem olyan váratlanul bukkant elő az aljnövényzetből, hogy a gebe megriadt és felágaskodott. A fehér farkas a menettől jókora távolságban vadászott, de ő sem járt nagyobb szerencsével, mint azok, akiket Thoren küldött ki zsákmányért. Dywen egy éjjel a tűz mellett elmondta neki, hogy az erdő éppen olyan üres, mint a falvak.

- Sokan vagyunk - mondta Jon. - A vadállatokat valószínűleg elijesztette a nagy zaj, amit vonulás közben csapunk.

- Ahhoz semmi kétség sem férhet, hogy *valami* elijesztette őket - felelte Dywen.

Miután a ló lecsillapodott, Szellem könnyedén loholt mellette. Jon utolérte Mormontot, mikor a parancsnok éppen egy galagonyabozót került meg.

- Elment a madár? - kérdezte a Vén Medve.

- Igen, uram. Sam beszélni tanítja őket.

A Vén Medve felhorkant.

- Majd megbánja. Az átkozottak jó nagy ricsajt bírnak csapni, de sohasem mondanak olyasmit, amit érdemes lenne meghallgatni.

Csendben lovagoltak tovább, majd Jon megtörte a csendet.

- Ha a nagybátyám is ilyen üresen találta ezeket a falvakat...

- ...céljául tűzte volna ki, hogy megtudja az okát - fejezte be helyette Lord Mormont. - És meglehet, hogy valaki vagy valami nem akarta, hogy ez kitudódjon. Nos, háromszázan leszünk, ha Qhorin is csatlakozik hozzánk. Bármiféle ellenség vár is ránk idekint, nem lesz könnyű dolga. Megtaláljuk őket, Jon, ígérem neked!

Vagy ők találnak meg bennünket - gondolta a fiú.

ARYA

A folyó kékeszöld szalagként csillogott a reggeli napsütésben. A parti sekélyesben sűrű nád nőtt, és Arya látott egy vízikígyót, amint tovasuhan a felszínen, apró fodrokat hagyva maga után a vízben. Az égen egy sólyom körözött lustán.

Az egész hely olyan békésnek tűnt... míg Koss észre nem vette a halottat.

- Ott, a nád között! - mutatta, és Arya is meglátta a testet, egy katona alaktalan, felpuffadt tetemét. Elázott köpönyege fennakadt egy rothadó tuskón, az arcából pedig apró, ezüstös halak raja lakmározott.

- Mondtam nektek, hogy hullák vannak ott! - harsogta Lommy. - Éreztem az ízüket abban a vízben.

Amikor Yoren meglátta a holttestet, köpött egyet.

- Dobber, nézd meg, van-e nála valami, amit érdemes elvenni! Sodronying, kés, valami pénz, mittudomén. - Megsarkantyúzta a heréltjét, és belegázolt a vízbe, a ló azonban beleragadt a puha iszapba, a víz pedig hirtelen mélyülni kezdett a nádon túl. - Nem itt kelünk át. Koss, te velem jössz felfelé gázlót keresni! Woth, Gerren, ti lefelé mentek! A többiek itt várnak. Állítsatok őrt!

Dobber talált egy bőrszényt a halott ember övén, négy rézpenz volt benne, meg egy vörös szalaggal átkötött szőke hajtincs. Lommy és Tarber levetköztek, és belegázoltak a vízbe. Lommy belemarkolt a ragacsos iszapba, és dobálni kezdte Meleg Pitét.

- Sáros Pite! Sáros Pite!

A szekér hátuljában Rorge szitkozódott és fenyegetőzött, hogy oldják le a láncait, míg Yoren távol van, de senki sem hederített rá. Kurz megfogott egy halat pusztá kézzel. Arya látta, hogyan csinálja: megállt egy sekélyebb rész felett, nyugodtan, mint az állóvíz, a keze pedig olyan sebesen csapott le, mint egy kígyó, amikor a hal közel úszott hozzá. Nem tűnt olyan nehéznek, mint macskákat fogni. A halaknak nem voltak karmaik.

Már délre járt, amikor a többiek visszatértek. Woth jelentette, hogy talált egy fahidat úgy félmérföldnyire lefelé, de valaki fölégette. Yoren lefejtett egy savanyúlevelet a kötegről.

- A lovakat talán át tudnánk úsztatni, esetleg a szamarakat is, de azokat a szekereket sehogy sem leszünk képesek átjuttatni. Északra és nyugatra meg füstöt láttam, még több tűz ég arra, úgyhogy lehet, hogy a folyónak mégis ezen az oldalán akarunk maradni. - Felvett egy hosszú botot, és egy kört rajzolt vele a sárba, amelyből egy vonal indult ki. - Ez itt Istenszem a dél felé tartó folyóval. Mi itt vagyunk - a vonal mellé bökött a kör alatt. - Nyugat felé nem tudjuk megkerülni a tavat, ahogy eredetileg gondoltam. Keletnek fordulva visszajutunk a királyi útra - felfelé mozgatta a botot addig a pontig, ahol a vonal és a kör íve találkoztak. - Ha jól emlékszem, itt valahol van egy város. Kőerődje van, és valami uracskának is ott a székhelye, csak egy lakótorony, de biztosan lesz ott helyőrség, talán még egy-két lovag is. Ha követjük a folyót észak felé, sötétedésre ott leszünk. Ott vannak hajók, úgyhogy eladok mindent, és bérelek magunknak egyet - végighúzta a botot a tavat jelölő körön az aljától a teteje felé. - Ha az istenek kegyesek, jó szelet fogunk és átkelünk az Istenszemen Harrenfalvába - a kör tetején ledöfte a botot. - Ott vehetünk új lovakat, vagy meghúzzhatjuk magunkat Harrenhalban. Az Lady Whent fészke, és ő mindig az Őrség barátja volt.

Meleg Pite szeme elkerekedett.

- De hiszen Harrenhalban kísértetek vannak...

Yoren kiköpött.

- Ezt a kísérteteidnek. - A sárba hajította a botot. - Lóra!

Arya azokra a történetekre gondolt, amelyeket Öreg Nan mesélt Harrenhalról. A gonosz

Harren király elsáncolta magát odabent, ezért Aegon szabadon engedte a sárkányait, és máglyává változtatta a várat. Nan azt mondta, hogy a megfeketedett tornyokat még mindig izzó kísértetek látogatják. Előfordult, hogy emberek épen, egészségesen és teljes biztonságban tértek nyugovóra, és reggel holtan, összeégetve találtak rájuk. Arya nem igazán hitt ebben, és különben is, mindez nagyon régen történt. Meleg Pite buta, nem kísértetek lesznek Harrenhalban, hanem lovagok. Arya felfedheti kilétét Lady Whentnek, a lovagok pedig hazakísérik, és vigyáznak rá. Ezért vannak a lovagok, hogy vigyázzanak az emberre, különösen a nőkre. Lehet, hogy Lady Whent még a sírdogáló kislányon is segít.

A folyó menti ösvény nem volt éppen a királyi út, de ösvény létére nem volt rossznak mondható, és a szekerek végre simán gurultak. Az első házat az est leszállta előtt körülbelül egy órával pillantották meg: szalmatető, otthonos kis kunyhó volt, amelyet búzamező vett körül. Yoren hallözva előrelovagolt, de nem kapott választ.

- Lehet, hogy halottak. Vagy rejtőznek. Dobber, Rey, velem! - Hárman bementek a kunyhóba.

- Az edények eltűntek, és semmi nyoma itt hagyott pénznek - morogta Yoren, amikor visszatértek. - Nincsenek állatok. Valószínűleg elmenekültek. Talán találkoztunk is velük a királyi úton.

A ház és a föld legalább nem volt felégetve, és tetemek sem hevertek itt. Tarber talált hátul egy kertet, ahol szedtek egy kevés hagymát és retket, valamint megtöltöttek egy zsákot káposztával, mielőtt továbbindultak volna.

Kicsit feljebb az úton megpillantottak egy erdészlakot, amelyet öreg fák és takaros halomba rakott, hasogatásra váró tuskók vettek körül. Később egy cölöpre épült, düledező viskóhoz értek, amely tíz láb magas oszlopokon állt a víz felett. Mindkettő teljesen elhagyatott volt. Újabb vetések mellett haladtak el, ahol a kukorica és az árpa éretten himbálózott a napon, de itt nem gubbasztottak emberek a fán, és kaszával sem járkáltak a sorok között. Végül feltűnt előttük maga a város. Egy erőd, a falai körül csoportosuló fehér házak, egy nagy, zsindeletű szentély, nyugatra, egy kisebb magaslat tetején, az úr lakótornya... ám nyomát sem látták embernek.

Yoren ott ült a lova hátán, és gondterhelten meredt előre bozontos szakálla mögül.

- Nem tetszik ez nekem - mondta -, de mindenesetre itt vagyunk. Odamegyünk és körülnézünk. Óvatosan. Vigyázzatok, lehet, hogy valami népség még rejtőzik ott. Talán hagytak itt egy hajót meg valami fegyvert, aminek hasznát vehetjük.

A fekete testvér hátrahagyott tíz embert, hogy őrizték a szekereket meg a vinnogó kislányt, a többieket pedig négy ötfős csoportba osztotta, hogy átkutassák a várost.

- Tartsátok nyitva a szemeteket és a fületeket! - figyelmeztette őket, majd ellovagolt a torony irányába, hogy megnézze, van-e nyoma az úrnak vagy az őrségének.

Arya Gendry, Meleg Pite és Lommy társaságában találta magát. A zömök, hordóhasú Woth valamikor evezősként szolgált egy gályán, így még mindig ő volt a legalkalmasabb a hajós szerepére, úgyhogy Yoren azt mondta neki, hogy vigye le őket a tópartra, hátha találnak egy hajót. Ahogy ott lovagoltak a néma, fehér házak között, Arya érezte, hogy lúdbőrös lesz a karja. Ez az üres város majdnem annyira megijesztette, mint a leégett erőd, ahol a sírdogáló kislányt és a félkarú asszonyt találták. Miért menekülnek el az emberek, maguk mögött hagyva mindenüket? Mi rémítheti meg őket ennyire?

A nap már alacsonyan járt a nyugati égbolton, és az épületek hosszú, sötét árnyékokat vetettek. Hirtelen hangos csattanás hallatszott, és Arya Tú után kapott, de csak egy ablaktáblát csapott be a szél. A nyílt folyópart után a szűk városban kényelmetlenül érezte magát.

Amikor a házak és a fák között meglátta a tavat, a lány megrugdosta a lovát, és elvágtatott Woth és Gendry mellett. A kavicsos part melletti füves részre lyukadt ki, a nyugodt víztükör úgy csillogott a lenyugvó nap fényében, mint egy vert rézlap. Ez volt a legnagyobb tó, amit valaha látott, a másik partnak nyoma sem volt. Balra zezugos fogadót vett észre, amelyet súlyos faoszlopok tartottak a víz felett. A jobbán hosszú móló nyúlt ki a tóra, keleten pedig további kikötők sorakoztak, akár a városból kinyúló faujjak. Az egyetlen vízi jármű közel s távol azonban mindössze egy felfordított evezős csónak volt, amely kirohadt fenekével elhagyottan hevert a

fogadó alatti sziklák között.

- Eltűntek - mondta Arya csüggedten. Most mitévők legyenek?

- Ott egy fogadó - szólalt meg Lommy, amikor a többiek is odaértek. - Szerintetek hagytak itt ételmezt? Vagy sört?

- Menjünk, nézzük meg! - javasolta Meleg Pite.

- Ne foglalkozz a fogadóval! - vakkantotta Woth. - Yoren azt mondta, hajót kell keresnünk.

- Magukkal vitték a hajókat.

Arya valahogy tudta, hogy ez igaz. Átkutatathatnék az egész várost, de nem találnának mást, mint a felfordított evezős csónakot. Elkeseredetten lekászálódott a lóról, és letérdelt a tó partján, a víz gyengéden simogatta a lábait. Felbukkant néhány éjjeli lepke, kicsiny fényük az alkonyi félhomályban pislálkolt. A zöld víz meleg volt, mint a könnyek, de nem volt benne só. Az íze nyarat, iszapot és növekedő életet idézett. Arya belemerítette az arcát, hogy lemossa róla az aznapi port, piszkot és izzadságot. Amikor felemelte a fejét, a víz apró patakocskákban lecsurgott a nyakán, be a ruhája alá. Jóleső érzés volt. Szerette volna levenni a ruháit, és úszni egyet, szerette volna hasítani a meleg vizet, mint valami sovány, rózsaszín vidra. Talán elúszhatna egészen Deresig.

Woth odakiáltott neki, hogy segítsen a kutatásban, ő pedig ment. Csónakházakba és raktárakba kukkantott be, miközben a lova a parton legelészett. Találtak egy-két vitorlát, szegeket, néhány vödör megkeményedett kátrányt és egy anyamacskát egy egész alom újszülött kiscicával. Hajót azonban egyet sem.

A város olyan sötét volt már, mintha erdőben lennének, mire Yoren és a többiek visszatértek.

- A lakótorony üres - mondta az öregember. - Az úr elment harcolni, vagy azért, hogy biztonságba helyezze a népét, nem tudni. Se egy ló, se egy malac nem maradt a városban, de mi enni fogunk. Láttam egy szabadon szaladgáló libát és pár csirkét, az Istenszemben pedig jó halak vannak.

- A hajók eltűntek - jelentette Arya.

- Befoltozhatnánk annak a csónaknak az alját - jegyezte meg Koss.

- Négyünknek ha elég lenne - mondta Yoren.

- Ott vannak szegek - mutatta Lommy. - Itt meg van egy csomó fa. Építhetnénk magunknak hajót.

Yoren köpött egyet.

- És te talán tudsz valamit a hajóépítésről, kelmefestő kölyke?

Lommy üresen bámult maga elé.

- Tutaj - javasolta Gendry. - Bárki tud tutajt építeni, és vágunk hosszú rudakat, amivel toljuk.

Yoren gondterhelten látszott.

- A tó túl mély, hogy rúddal át tudnánk hajtani magunkat, de ha a sekélyesben maradunk, közel a parthoz... ez azt jelentené, hogy itt hagyjuk a szekereket. Talán ez lesz a legjobb megoldás. Még alszom rá egyet.

- Aludhatunk a fogadóban? - kérdezte Lommy.

- Az erdőben maradunk, és elreteszljük a kapukat - felelte az öreg. - Szeretek kőfalakat érezni magam körül, ha alszom.

Arya nem bírta visszafogni magát.

- Nem lenne szabad itt maradnunk! - tört ki belőle. - Az emberek sem maradtak itt. Mindenki elmenekült, még az uruk is.

- Arry bejéjdt! - bögte Lommy, mint egy számár.

- Én nem - vágott vissza a lány -, de ők igen!

- Okos fiú - szólalt meg Yoren. - Az a helyzet, hogy a népek, akik itt éltek, háborúban álltak, ha tetszik, ha nem. Mi nem háborúzunk. Az Éjjeli Őrség nem vesz részt benne, tehát senki sem az ellenségünk.

És senki sem a barátunk - gondolta a lány, de ezúttal fékezte a nyelvét. Lommy és a többiek őt nézték, és nem akart gyávának tűnni előttük.

Az erőd kapuit vasszegekkel verték ki. Odabent egy-két akkora vasrácsot találtak, mint egy facsemete. A földben lyukak, a kapun pedig fém vezetőhüvelyek voltak. Ha a rácsokat átengedték a hüvelyeken, hatalmas, X alakú vaskeresztként zárták el a bejáratot. Nem egy Vörös Torony ugyan, közölte Yoren, miután a pincétől a padlásig átvizsgálták a tornyot, de jobb az átlagnál, és egy éjszakára megfelel. A kötőanyag nélkül emelt kőfalak tíz láb magasak voltak, és a mellvéden belül fa gyilokjáró futott körbe. Volt egy hátsó kapu az északi oldalon, Gerren pedig felfedezett egy csapóajtót a régi fapajta padlóján, szalma alatt. A lejárát szűk, kanyargós alagútba vezetett, s amikor a fiú végigment rajta, a tónál jutott ki a felszínre. Yoren egy szekeret tolatott velük a csapóajtóra, nehogy valaki bejöhessen ott. Három váltásba osztotta őket, Tarbert, Kurzot és Faragó Jacket pedig elküldte az elhagyott lakótoronyba, hogy a magasból figyeljenek. Kurznak volt egy vadászskürkje, azt kellett megfűjnie, ha veszély fenyegetett.

Bevitték a szekereket és az állatokat, majd a ráccsal lezárták a kaput maguk mögött. A pajta eléggé rozszant állapotban volt. Akkorára építették, hogy a város állatainak a fele elférjen benne. A menedékhely, ahová a város lakói rejtőztek vész idején, még nagyobb volt, alacsony, hosszú, szalmatető kőépület. Koss kiment a hátsó kapun át, behozta a libát és két csirkét is, Yoren pedig engedélyezte a tábor tüzet. Az erődben volt egy nagy konyha is, habár az összes fazék és üst hiányzott. Gendryre, Dobberre és Aryára jutott a szakácsszolgálat; Dobber Aryára bízta a baromfi megkopasztását, Gendry pedig fát aprított.

- Miért nem apríthatom én a fát? - kérdezte, de senki sem figyelt rá. Mogorván nekilátott hát az egyik csirke megtisztításának, mialatt Yoren a pad végén ücsörgött, és a törét élesítette egy fenőkővel.

Amikor elkészült az étel, Arya megette az egyik csirke lábát némi hagymával. Senki sem beszélt sokat, még Lommy sem. A vacsora végeztével Gendry félrehúzódott, és fényesíteni kezdte a sisakját olyan kifejezéssel az arcán, mintha valahol egészen máshol járna. A sírdogáló kislány nyöszörgött és könnyezett, amikor azonban Meleg Pite megkínálta a libából, mohón felfalta azt, és még többet akart.

Arya a második váltást húzta, így elhelyezkedett egy szalmazsákon a menedékhelyen. Nem akart álom jönni a szemére, ezért kölcsönkérte Yoren fenőkővét, és elkezdte köszörülni rajta Tüt. Syrio Forel azt mondta, hogy a tompa penge olyan, mint a sánta ló. Meleg Pite leguggolt mellé a szalmazsákra, és figyelte, ahogy dolgozik.

- Hol szereztél ilyen jó kardot? - kérdezte. Amikor meglátta, hogy néz rá a lány, védekezően felemlte a kezét. - Hé, nem mondtam, hogy loptad, csak azt akartam tudni, honnét van, ez minden!

- A fivérem adta - morogta Arya.

- Nem is tudtam, hogy van fivéred.

Arya benyúlt az inge alá és vakarózni kezdett. A szalmában bolhák voltak, bár nem tudta, miért kellene aggódnia néhány újabb bolha miatt.

- Sok fivérem van.

- Tényleg? Nagyobbak nálad vagy kisebbek?

Nem kellene fecsegnem. Yoren azt mondta, tartsam csukva a számat.

- Nagyobbak - hazudott. - Nekik is van kardjuk, igazi, nagy kardjuk, és megmutatták nekem, hogyan kell megölni azokat, akik zaklatnak.

- Én csak beszélgettem, nem zaklaltalak.

Meleg Pite felállt, és magára hagyta, Arya pedig összegömbölyödött a fekhelyén. Jól hallotta a sírdogáló kislányt a menedékhely túlsó végéből. *Jaj, csak hagyná abba! Miért kell egyfolytában sírnia?*

Biztosan elaludt, bár nem emlékezett rá, hogy lehunyta volna a szemét. Azt álmodta, hogy farkasüvöltést hall, és a hang annyira rettenetes volt, hogy azonnal felébredt. Felült a zsákon. A szíve hangosan kalapált.

- Meleg Pite, ébredj fel! - feltápáskodott. - Woth, Gendry, nem hallottátok?

Felhúzta az egyik csizmáját.

Körülötte férfiak és fiúk mocorogtak, és bújtak elő a fekhelyükről.

- Mi a baj? - kérdezte Meleg Pite.

- Mit nem hallottunk? - tudakolta Gendry.

- Arry rosszat álmódott - jegyezte meg valaki.

- Nem, hallottam! - bizonygatta. - Egy farkas!

- Arrynak farkasokkal van tele a feje - vihogott Lommy.

- Hadd vonítsanak! - mondta Gerren. - Ők odakint vannak, mi pedig idebent.

Woth egyetértett vele.

- Még sohasem láttam olyan farkast, ami megrohamozott volna egy erődöt.

- Én nem hallottam semmit - fűzte hozzá Meleg Pite.

- Egy farkas volt! - kiabálta Arya, s közben felrángatta a másik csizmáját is. - Valami nincs rendben, valaki jön, *keljete fel!*

Mielőtt azonban újra lehurroghatták volna, egy hang reszkettette meg a levegőt. Ezúttal azonban nem farkas volt, hanem Kurz vadász kürtje figyelmeztetett veszélyre. Egy szempillantással később mindenki a ruháit rángatta magára, és a fegyvere után kapott, bármilyen silány legyen is az. Arya a kapuhoz rohant, miközben a kürt újra megszólalt. Ahogy elviharzott a pajta előtt, Maró tomboló dühvel feszült a láncainak, Jaqen H'ghar pedig odakiáltott neki a szekerük végéből:

- Fiú! Drága fiú! Háború van, véres háború? Fiú, szabadíts ki minket! Ez az ember tud harcolni. *Fiú!*

A lány továbbrohant, rá sem hederített. Akkor már hallotta a lovakat és a kiáltásokat a falon túlról.

Felkapaszkodott a futóhídra. A lőréseket egy kicsit magasra rakták ahhoz, hogy Arya éppen ne érje fel őket, ezért a lábujjainak a kövek közötti résben kellett támaszt keresnie, hogy kilásson. Egy pillanatig azt hitte, a várost ellepték a világító éjjeli lepkék, de aztán rájött, hogy fáklyás embereket lát, akik egyik háztól a másikig vágatnak. Látta, ahogy az egyik tető lángra kap. A lángok forró, narancsvörös nyelve az éjszaka fekete hasát nyalogatta, amikor a zsúptető tüzet fogott. Ezt egy újabb követte, majd még egy, és rövidesen mindenfelé lángnyelvek csapkodtak.

Gendry felmászott mellé. A sisakja a fején volt.

- Mennyi?

Arya megpróbált számolni, de azok túl gyorsan mozogtak. A fáklyák pörögve repültek, ahogy elhajították őket.

- Száz! - mondta. - Kétszáz! Nem tudom!

A tűz robaján át kiáltásokat hallott.

- Mindjárt rajtunk lesznek.

- Ott! - kiáltotta Gendry, és lemutatott.

Az égő épületek felől egy lovas oszlop közeledett az erődhez, a tűz fénye megcsillant fémsisakjaikon, és narancsszínű meg sárga csillámokkal fröcskölte tele a páncéljukat. Egyikük lobogót tartott egy hosszú lándzsán. A lány vörösnek vélte, de nehéz lett volna biztosat mondani az éjszakában, miközben körös-körül tűzvész tombolt. Minden vörösnek, feketének vagy narancssárgának látszott.

A tűz egyik házról a másikra szökkent. Arya látta, amint egy fát elemésztenek a törzsén felkúszó lángok. A fa élénk narancsszínű köntösbe burkolózva állt az éjszakai égbolt háttére előtt. Már mindenki ébren volt, és elfoglalta a helyét a gyilokjárókon, vagy a rémült állatokkal küszködött odalent. Hallotta, amint Yoren parancsokat kiált. Valami nekiütközött a lábának, és amikor lenézett, a sírdogáló kislányt pillantotta meg, ahogy belécsimpaszkodik.

- Menj innen! - egy rúgással kiszabadította a lábát. - Mit keresel idefent? Szaladj és rejtőzz el valahol, te ostoba!

Eltaszította a kislányt.

A lovasok megálltak a kapu előtt.

- *Ti ott az erődben!* - kiáltotta egy magas, szegecses sisakot viselő lovag. - *Nyissátok ki, a*

király nevében!

- Igen, és melyik király lenne az? - kiabált vissza a vén Reysen, mielőtt Woth elhallgattathatta volna.

Yoren felmászott a mellvédre a kapu mellett. A kezében botot tartott, amelynek végére kopott fekete köpönyegét kötözte.

- *Maradjatok nyugton odalent!* - kiáltotta. - *A városiak elmentek!*

- És te ki vagy, vénember? Csak nem Lord Beric egyik gyáva férge? - felelt a szegecses sisakot viselő lovag. - Ha az a kövér bolond Thoros odabent van, kérdezd meg, hogy tetszik neki ez a tűz!

- Itt nincs ilyen ember! - kiáltott vissza Yoren. - Csak néhány kölyök az Őrség számára! Semmi közünk a háborútokhoz!

Felemelte a botot, hogy láthassák a köpönyege színét.

- Nézzétek! Fekete, az Éjjeli Őrség színe!

- Vagy a Dondarrion ház színe! - felelt a lobogót tartó férfi. Arya most már tisztábban látta a színét a lángoló város fényében: vörös alapon arany oroszlán. - Lord Beric címere fekete mezőben bíbor villám!

Aryának hirtelen eszébe jutott az a reggel, amikor a narancsot Sansa arcába vágta, és a leve összekente azt a hülye elefántcsontszínű selyemruháját. Volt ott a tornán valami déli uracska, a nővére buta barátnője, Jeyne szerelmes volt belé. Egy villám volt a pajzsán, és az apja őt küldte el, hogy fejezze le a Véreb bátyját. Mintha ezer éve történt volna, valaki mással egy másik életben... Arya Starkkal, a Segítő lányával, nem pedig Arryval, az árva fiúval. Honnét is ismerne Arry ilyen urakat?

- Vak vagy, ember? - Yoren ide-oda lengette a botot a lobogó köpönyeggel a végén. - Látsz rajta egy rohadt villámot is?

- Éjszaka minden lobogó feketének látszik - jelentette ki a lovag a szegecses sisakban. - Nyisd ki, vagy a király ellenségeivel paktáló útonállóknak tekintünk benneteket!

Yoren kiköpött.

- Ki a parancsnokotok?

- Én. - Az égő házak visszfénye tompán villant a csataló páncélján, ahogy a többiek utat nyitottak előtte. A zömök férfi pajzsát mantikor díszítette, acél mellvértjét pedig kacskaringós minták borították. Sisakja nyitott rostélyán át sápadt, malacszerű arc nézett fel rájuk. - Ser Amory Lorch, Lord Tywin Lannister zászlóhordozója, aki pedig Kaszter-hegy ura és a Király Segítője. Az *igaz* királyé, Joffreyé. - Magas, vékony hangja volt. - Az ő nevében parancsolom, hogy nyissátok ki ezt a kaput!

Körülöttük lángolt a város. Az éjszakai levegőt betöltötte a füst, a repkedő vörös zsarátnok pedig elhomályosította a csillagokat. Yoren mogorva képet vágott.

- Nem látom értelmét. A várossal tégy, amit akarsz, engem nem érdekel, de bennünket hagyj békén! Mi nem vagyunk az ellenségeitek.

Nézz a szemeddel - szerette volna Arya odakiáltani a lent álló férfiaknak.

- Hát nem látják, hogy nem vagyunk lordok, sem lovakok? - suttogta.

- Nem hiszem, hogy érdekelné őket, Arry - felelte szintén suttogva Gendry.

És a lány Ser Amory arcába nézett, ahogy Syrio tanította, és látta, hogy a fiúnak igaza van.

- Ha nem vagytok árulók, nyisd ki a kaput! - kiáltotta Ser Amory. - Meggyőződünk róla, hogy igazat szólsz, és továbbmegyünk!

Yoren savanyúlevelet rágcsált.

- Mondtam, nincs itt senki más, csak mi. *A szavam adom rá.*

A szegecses sisakot viselő lovag nevetni kezdett.

- A varjú a szavát adja!

- Eltévedtél, öreg? - tréfált az egyik lándzsás. - A Fal messze északra van innét.

- Még egyszer megparancsolom, Joffrey király nevében, hogy állítólagos hűségetek bizonyágául nyissátok ki ezt a kaput! - dörögte Ser Amory.

Yoren hosszan gondolkodott a levelet rágcsálva. Aztán köpött egyet.

- Nem hiszem, hogy megteszem.

- Ám legyen! Ellenszegültök a király parancsának, s ezáltal lázadóvá nyilvánítjátok magatokat, fekete köpönyeg ide vagy oda.

- Fiatal fiúk vannak velem idebent! - kiáltotta le Yoren.

- A fiatal fiúk és a vénemberek ugyanúgy meghalnak! - Ser Amory felemelte az öklét, és a mögötte feketéllő sötétségből lándzsa röppent. Valószínűleg Yoren volt a célpont, de a mellette álló Wothot találta el. A lándzsa hegye átütötte a torkát, és sötétben, nedvesen robbant ki a tarkóján. Woth megmarkolta a fegyver nyelét, és ernyedten lezuhant a gyilokjáróról.

- Rohanjátok meg a falakat, és öljétek meg mindet! - parancsolta Ser Amory unott hangon. Még több lándzsa repült feléjük. Arya a tunikájánál fogva lerántotta Meleg Pitét. Odakintről páncél csörgése hallatszott, kardok csikorogtak a hüvelyekből kiröppenve, lándzsák ütődtek pajzsoknak, s a zajba szitkozódás és vágató lovak patkóinak dobogása vegyült. A fejük felett pörögve repült át egy fáklya. Tűzujjakat húzott maga után, ahogy az udvar porába zuhant.

- *Fegyverbe!* - kiáltotta Yoren. - Szóródjatok szét, védjétek a falat, ahol támadnak! Koss, Urreg, tartsátok a hátsó kaput! Lommy, húzd ki a lándzsát Wothból és gyere fel ide, ahol állt!

Meleg Pite elejtette a kardját, amikor megpróbálta kihúzni a hüvelyéből. Arya a kezébe nyomta a fegyvert.

- Nem tudom, hogyan kell vívni! - rebegette a fiú sápadtan.

- Könnyű - akarta mondani Arya, de a hazugság a torkán akadt, amikor egy kéz kívülről megragadta a mellvédet. Jól látta a lángoló város fényénél, olyan tisztán, mintha megállt volna az idő. Az ujjak vastagok és kérgesek voltak, a bütykökön fekete, drótszerű szőr nőtt, a hüvelykujj körme alá pedig kosz szorult. *A félelem mélyebbre hatol, mint a penge* - villant az agyába, miközben egy sisak teteje is megjelent a kéz mögött.

Keményen lesújtott, és Tű mesterien kovácsolt acélpengéje a kapaszkodó ujjakba vágott, pontosan a bütykök között.

- *Deres!* - kiáltotta. Vér fröccsent, ujjak repültek és a sisakos fej eltűnt, éppolyan gyorsan, ahogy megjelent.

- Mögötted! - kiabálta Meleg Pite. Arya megpördült. A második támadó szakállas volt, nem viselt sisakot, törét a fogai közt szorongatta, hogy mindkét keze szabad maradjon a mászáshoz. Ahogy az egyik lábát átvette a mellvéden, a lány a szeme felé dőft. Tű nem érte el a férfit, mert az megingott, és lezuhant hátrafelé. *Remélem, az arcára esik, és levágja a kés a nyelvét.*

- *Őket* figyelj, ne engem! - ordított Meleg Pitére. Amikor legközelebb az ő részükön próbált meg feljutni valaki, a fiú addig csapkodta a kezét a rövid karddal, míg a fickó vissza nem zuhant.

Ser Amorynak nem voltak létrái, de az erőd falai durvák voltak, és a kötőanyag hiánya miatt könnyű volt megmászni őket. A támadók mintha véget nem érő sokaságban özönlöttek volna. Ha Arya egyet levágott, leszúrt vagy visszalökött, máris újabb mászott át a falon. A szegeces sisakot viselő lovag elérte a mellvédet, Yoren azonban a tuskéjére hajította fekete lobogóját, s míg a lovag a ruhával küszködött, az öregember a páncél részébe nyomta a törét. Minden alkalommal, amikor Arya felpillantott, egyre több és több fáklya repült át a falon hosszú tűzcsikot húzva, amelyek lenyomata még jó darabig ott maradt a lány szemében. Arany oroszlánt látott egy vörös zászlón, és Joffrey jutott az eszébe. Azt kívánta, bárcsak itt volna a fiú, hogy Tűt gögösen vigyorgó képébe döfhesse. Amikor négyen fejszékkal estek a kapunak, Koss lenyilazta őket, egyiket a másik után. Dobber egy katonával dulakodott és lerántotta a gyilokjáróról. Lommy bezúzta a fejét egy kövel, mielőtt felkelhetett volna, és gúnyosan kacagni kezdett, ám abbahagyta, amikor észrevette a kést Dobber hasában és megértette, hogy ő sem fog többé felállni. Arya átugrott egy levágott karú ellenség holttestén, aki nem lehetett idősebb Jonnál. Úgy vélte, nem ő tette, de nem volt biztos benne. Hallotta, amint Qyle kegyelemért könyörög, mielőtt egy lovag, akinek darázs díszítette a pajzsát, szét nem zúzza az arcát egy szöges buzogánnyal. A levegőben vér, füst, vas és vizelet szaga terjengett, de egy idő után úgy tetszett, hogy az egész egyetlen szaggá forr össze. A lány nem vette észre, mikor jutott át a sovány férfi a falon, de

amikor meglátta, Gendryvel és Meleg Pitével együtt rávetette magát. Gendry kardja darabokra tört a férfi sisakján és leröpítette azt a fejről. A fickó a sisak alatt kopasz volt, ijedt, foghíjas, kis kecskeszakállt viselt, és Arya szánalmat érzett iránta, ám közben üvöltve mészárolta.

- *Deres! Deres!*

- *Meleg Pite!* - üvöltötte mellette Meleg Pite, ahogy az ellenséges katona cingár nyakát csépelte.

Miután a vézna férfi meghalt, Gendry elvette a kardját, és leugrott az udvarra, hogy újabb ellenfeleket keressen. Arya a fiú háta mögé nézett, és az erődbe özönlő acélárnyakat látott. A tűz fénye páncélon és pengéken csillant meg, és a lány tudta, hogy valahol átjutottak a falon, vagy betörték a hátsó kaput. Ő is leugrott Gendry mellé. Úgy ért földet, ahogy Syrio tanította. Az éjszakát betöltötte az acél csilingelése és a sebesültek meg haldoklók jajveszékése. Arya egy pillanatig bizonytalanul áll, nem tudta, merre induljon. Körülötte mindenütt halál.

És akkor ott termett Yoren. Megrázta és az arcába ordított.

- *Fiú!* - kiáltotta, ahogyan mindig is szokta. - Kifelé innét, vége, veszítettünk! Szedjétek össze mindenkit, akit csak tudtok, te meg ő meg a többiek, és vigyétek ki a fiúkat innét! *Most!*

- *Hogyan?* - kérdezte Arya.

- *A csapóajtó!* - kiabálta Yoren. - *A pajta alatt!*

Azzal el is tűnt, karddal a kezében ismét belevetette magát a küzdelembe. Arya megragadta Gendry karját.

- *Azt mondta, menjünk!* - ordította neki. - *A pajta, az alagút!*

A Bika szemében a tűz visszfénye táncolt a sisak hasítékán át. Bólintott. Lehívták Meleg Pitét a falról, és megtalálták Zöldkezű Lommyt is, aki sebesülten hevert a földön. A lábszárát lándzsa ütötte át. Gerrenre is ráakadtak, ő azonban olyan súlyosan megsérült, hogy nem tudott lábra állni. Ahogy a pajta felé rohantak, Arya megpillantotta a sírdogáló kislányt, ahogy ott ül a káosz kellős közepén, füsttől és mészárlástól körülvéve. Megragadta a kezét, és talpra rántotta, miközben a többiek továbbfutottak. A kislány nem volt hajlandó vele menni, még akkor sem, amikor megpofozta. Arya maga után vonszolta a jobb kezével, a baljában pedig Tűt szorongatta. Az éjszaka előttük komor volt és vörös. *Ég a pajta* - villant át az agyán. A faépület oldalait lángok nyaldosták ott, ahol egy fáklya a szalmára zuhant, és ő hallotta a bent rekedt állatok lármáját. Meleg Pite lépett ki a pajtából.

- *Arry, gyere!* Lommy elment már, hagyd ott a lányt, ha nem akar jönni!

Arya makacsul még erősebben rángatta maga után a sírdogáló kislányt. Meleg Pite otthagya őket, és visszarahant a pajtába... Gendry azonban visszajött értük. A tűz olyan fényesen csillogott csiszolt sisakján, hogy úgy látszott, a szarvak narancssárgán izzanak. Odarahant hozzájuk, és felkapta a kislányt a vállára.

- *Futás!*

Olyan volt berohanni a pajtába, mintha egy kemencébe vetették volna magukat. A levegőben füst kavargott, a hátsó fal a földtől a tetőig egyetlen hatalmas tűzfüggönyként emelkedett előttük. A lovak és szamarak rugdalóztak, felágaskodtak és ordítottak. *Szegény állatok* -gondolta Arya. Akkor meglátta a szekeret és a három hozzábilincselte férfit. Maró a láncoknak feszült, a karján vér csurgott le, ahol a vas a csuklóját szorította. Rorge káromkodott, és a szekér fáját rugdalta.

- *Fiú!* - kiáltotta Jaqen H'ghar. - *Drága fiú!*

A nyitott csapóajtó már csak néhány lépésnyire volt, a tűz azonban széleseben terjedt, gyorsabban emésztette el a vén fát és a száraz szalmát, mintsem a lány képzelte volna. Aryának eszébe jutott a Véreb rettenetes, összeégett arca.

- *Az alagút szűk!* - kiáltotta Gendry. - *Hogyan tuszkoljuk át rajta a lányt?*

- *Húzzuk!* - felelte Arya. - *Toljuk!*

- *Jó fiúk, kedves fiúk!* - szólongatta őket Jaqen H'ghar köhögve.

- *Szedjétek le rólam ezeket a kurva láncokat!* - üvöltötte Rorge.

Gendry rájuk sem hederített.

- *Te mész elsőnek, aztán ő, aztán én! Siess, hosszú az út!*

- Amikor a tűzifát hasogattad - jutott Arya eszébe -, hol hagytad a fejszét?
- Kint a menedékhelynél. - A megláncolt emberekre pillantott. - Előbb menteném meg a szamarakat, mint ezeket. Nincs időnk!
- Vidd őt! - kiáltotta Arya. - Vidd ki! Meg kell tenned!

A tűz forró szárnyai a hátát verdesték, ahogy kirohant az égő pajtából. Odakint megváltásnak érezte az éjszaka hűvösét, de mindenfelé emberek haldokoltak. Látta, amint Koss eldobja a fegyverét, hogy megadja magát, és látta, hogy ott helyben végeznek vele. Yorenek nyoma sem volt, a fejszét azonban ott találta, ahol Gendry hagyta, a menedékhely melletti farakásnál. Alighogy kirántotta a tönkből, páncélos kéz ragadta meg a karját. Arya megpördült, és a fejszével teljes erővel a férfi lábai közé sújtott. Az arcát nem látta, csak a páncélinge illesztékein át kicsorduló sötét vért. Élete legnehezebb feladatának bizonyult visszamenni a pajtába. A nyitott ajtón át füst szivárgott ki az épületből, mint valami tekergőző fekete kígyó, és hallotta a bent rekedtek, szamarak, lovak és emberek kétségbeesett sikolyait. Az ajkába harapott, és berontott az ajtón. Lehajolt, mert lejjebb a füst nem volt annyira sűrű.

Egy szamar rémülten és fájdalmasan bögött, ahogy a tűz gyűrűbe fogta, a lány égett szőr bűzét érezte. Már a tető is lángolt, és égő fadarabok, szalmatörek meg széna záporozott mindenfelé. Arya befogta a száját és az orrát. A füst miatt nem látta a szekeret, de még mindig hallotta Maró ordítását. Görnyedten megindult a hang irányába.

És akkor egy kerék tűnt fel felette. A szekér felemelkedett, és egy kicsit megmozdult, amikor Maró megint a láncoknak feszült. Jaqen meglátta Aryát, de lélegezni is alig lehetett, nemhogy beszélni. A lány feldobta a fejszét a szekérre. Rorge elkapta, és a feje fölé lendítette, orratlan arcán kormos patakokban folyt az izzadság. Arya rohant és köhögött. Hallotta, ahogy a fejsze újra és újra lecsap az öreg fára. Egy pillanattal később mennydörgésszerű robaj hallatszott, és a szekér alja hatalmas szilánkeső kíséretében kiszakadt.

Arya fejjel előre az alagútba vetette magát, és ötlábnnyit zuhant. A szája tele lett földdel, de nem törődött vele, mert az íze jó volt: sár, víz, férgek és élet. A föld alatt hűvös volt és sötét. Odafent nem volt más csak vér, robaj, fojtogató füst és haldokló lovak nyerítése. Fordított egyet az övén, hogy Tú ne akadályozza, és kúszni kezdett. Alig haladt előre néhány lábnyit az alagútban, amikor meghallotta a hangot; mintha valami iszonyatos szörnyeteg üvöltése lett volna, és mögötte forró füst és fekete por tört be a járatba, a pokol szagát árasztva. Arya visszatartotta a lélegzetét, megcsókolta az alagút sáros talaját, és sírni kezdett. Hogy kiért, maga sem tudta volna megmondani.

TYRION

A királyné nem volt olyan hangulatban, hogy tovább várjon Varysra.

- Az árulás önmagában is éppen elég aljas bűn - tombolt -, de ez arcátlan, leplezetlen gaztett, és nincs szükségem arra a szenvelgő eunuchra, hogy tudjam, mi a teendő az ilyen gonosztevőkkel!

Tyrion kivette a leveleket a nővére kezéből, és egymás mellé helyezte a kettőt, hogy összehasonlítsa őket. Két másolat volt, szó szerint megegyeztek egymással, bár nem ugyanaz a kéz írta őket.

- Frenken mester Jókatlan kastélyában kapta az első levelet - magyarázta Pycelle nagymester.

- A második példány Lord Gylesen keresztül érkezett.

Kisujj a szakállával babrált.

- Ha Stannis *velük is* vesződött, biztosak lehetünk benne, hogy a Hét Királyság minden más lordja is kapott belőlük.

- Azt akarom, hogy égessék el ezeket a leveleket, mindet! - közölte Cersei. - Még a híruk sem juthat el a fiamhoz vagy az apámhoz!

- Feltételezem, hogy apánk mostanra többet is hallott a hírüknél - jegyezte meg Tyrion szárazon. - Stannis kétségkívül küldött egy madarat Kaszter-hegyre, egyet pedig Harrenhalba. Ami a levelek elégetését illeti, annak mi értelme volna? A dalt elénekelték, a bor kiömlött, a lányok megestek. Amellett pedig nem is olyan szörnyű, mint amilyennek látszik.

Cersei zöld szeme haragosan villant felé.

- Teljesen elment az eszed?! Elolvastad, mit ír? A „*fiúgyermek Joffreynak*” nevezi! Engem pedig vérfertőzéssel, házasságtöréssel és árulással vádol!

Csak mert bűnös vagy. Megdöbbenő volt látni, mennyire képes Cersei feldühödni olyan vádakon, amelyek igazságával tökéletesen tisztában volt. *Ha elvesztjük a háborút, komédiásnak kellene állnia, született tehetség.* Tyrion megvárta, míg befejezi, majd így szólt:

- Stannisnek kellett valami ok, amivel igazolhatja a felkelését. Mégis mit gondoltál, mit fog írni? „Joffrey a bátyám törvényes fia és örököse, de én ennek ellenére el akarom venni a trónját”?

- Nem tűröm, hogy szajhának nevezzenek!

De hát nővérkém, nem állítja, hogy Jaime fizetett volna neked. Tyrion úgy tett, mintha még egyszer végigfutná az írást. Volt néhány apró részlet...

- „*Kelt az Úr Fényében*” - olvasta. - Furcsa szavak.

Pycelle megköszöri a torkát.

- Ezek a szavak gyakran előfordulnak a Szabad Városokból származó leveleken és iratokon. Nem jelentenek mást, mint, mondjuk, „íródott isten színe előtt”. A vörös papok istene. Ez az ő szóhasználatuk, azt hiszem.

- Varys elmondta nekünk néhány évvel ezelőtt, hogy Lady Selyse összeszövetkezett valami vörös pappal - emlékeztette őket Kisujj.

Tyrion a papírt ütögette.

- És most minden jel szerint nemes férje is ugyanezt tette. Ezt felhasználhatjuk ellene. Tétessük közzé a Főseptonnal, hogyan fordult Stannis törvényes királyán kívül az istenek ellen is...

- Igen, igen - bólogatott a királyné türelmetlenül -, de először meg kell akadályoznunk, hogy ez a mocsk továbbterjedjen. A tanácsnak rendeletet kell kibocsátania. Ha meghallják, hogy valaki vérfertőzésről beszél, vagy fattyúnak nevezi Joffót, az veszítse el a nyelvét!

- Okos lépés - jegyezte meg Pycelle nagymester, hivatali lánc megcsörrent, ahogy bólintott.

- Ostobaság - sóhajtotta Tyrion. - Ha kiteped egy ember nyelvét, nem azt bizonyítod vele, hogy hazudott, csak a világ tudomására hozod, hogy félsz attól, amit mondana.

- És szerinted mit kellene tennünk? - csattant fel a nővére.

- Keveset. Hadd suttogjanak, hamarosan úgymint ráunnak a mesére. Akinek csak egy csepp esze is van, a korona bitorlásának igazolására tett erőtlenségnek fogja tartani. Hoz fel Stannis bizonyítékokat? Hogyan is hozhatna, amikor mindez nem történt meg?

Tyrion a legnégyedesebb mosolyát villantotta a nővére felé.

- Ez így igaz - mondta az asszony. - De mégis...

- Felség, a fivérednek igaza van - Petyr Baelish összekulcsolta maga előtt az ujjait. - Ha megpróbáljuk elhallgattatni a szóbeszédet, csak hitelt adunk neki. Jobb, ha megvetéssel kezeljük, ahogyan azt az ilyen szánalmas hazugság megérdemli. Közben pedig tüzzel küzdünk a tűz ellen.

Cersei végigmérte.

- Miféle tüzzel?

- Például egy hasonló természetű, ám könnyebben hihető mesével. Lord Stannis házassága legnagyobb részét feleségétől távol töltötte. Nem mintha hibáztatnám ezért, én magam ugyanezt cselekedném, ha Lady Selyse lenne a hitvesem. De mégis, ha megszellőztetnék, hogy a lánya törvénytelen származású, és Stannist felszarvazták, akkor, nos... a nép hajlamos mindig a legrosszabbat elhinni az uráról, különösen az olyan szigorú, savanyú és büszkeségére kényes urakról, mint Stannis Baratheon.

- Sohasem szerették túlságosan, ez igaz - szólalt meg Cersei rövid gondolkodás után. - Tehát a saját pénzével fizetünk vissza neki. Igen, ez tetszik. Két fiát kiálthatnánk ki Lady Selyse szeretőjének? Két fivére van, azt hiszem. És az egyik nagybátyja mindvégig vele volt Sárkánykőn...

- Ser Axell Florent a várnagya. - Tyrion kénytelen volt beismerni, bármennyire utálta is a férfit, hogy Kisujj tervében van fantázia. Stannis sohasem volt szerelmes a feleségébe, de természeténél fogva bizalmatlan volt és tüskés, mint egy sündisznó, ha a becsülete került szóba. Ha sikerülne ellentétet szítani közte és a követői között, az csak lendíthet az ügyükön. - Úgy tudom, a gyermek a Florentek fülét örökölte.

Kisujj egykedvűen legyintett.

- Egy Lysből érkezett kereskedelmi küldöttség egyszer megjegyezte nekem, hogy Lord Stannis nagyon szeretheti a lányát, mert több száz szobrot állított neki végig Sárkánykő falain. „Jó uram!”, voltam kénytelen felvilágosítani „azok vízköpők!” - kuncogott. - Ser Axell ugyan megfelelne Shireen apjának, de tapasztalatom szerint minél bizarrabb és megdöbbentőbb egy történet, annál valószínűbb, hogy továbbadják. Van Stannisnek egy kivételesen groteszk bolondja, egy tetovált arcú félkegyelmű fickó.

Pycelle nagymester rémulten meredt rá.

- Ugye nem arra akarsz célozni, hogy Lady Selyse egy bolondot fogadott az ágyába?

- Bolondnak kell lenni ahhoz, hogy valaki ágyba akarja vinni Selyse Florentet - felelte Kisujj.

- Foltosképű minden bizonnal Stannisre emlékeztette. Ezenkívül a legjobb hazugságok tartalmazzak néhány morzsát az igazságból is, legalább annyit, hogy elgondolkodtassák a hallgatót. Az a helyzet, hogy ez a bolond mélységesen rajong a kislányért, és hűségesen követi mindenhová. Egy kicsit még hasonlítanak is egymásra. Shireennek is foltos, félig megdermedt arca van.

Pycelle elvesztette a fonalat.

- De hát az a szürkehám miatt van, amibe szegény teremtés majdnem belehalt csecsemőkorában!

- Nekem jobban tetszik az én verzióm - folytatta Kisujj -, és a köznépek is jobban fog tetszeni. Legtöbbjük úgy tartja, hogy ha az asszony terhessége idején nyulat eszik, a gyermeke hosszú, lecsüngő fülekkel fog születni.

Cersei Jaime-nek fenntartott mosolyát vette elő.

- Lord Petyr, gonosz egy teremtmény vagy te!

- Köszönöm, felség!
- És igen gyakorlott hazudozó - tette hozzá Tyrion kevésbé szívélyesen. *Ez veszélyesebb, mint hittem* - elmélkedett.

Kisujj szürkészöld tekintete a nyugtalanság leghalványabb jele nélkül állta a törpe felemás pillantását.

- Mindannyiunknak vannak adottságaink, uram.

A királynét annyira lefoglalta a bosszú, hogy nem vette észre a szóváltást.

- Felszarvazta egy féleszű bolond! Az összes csapszék Stannisen fog röhögni a keskeny tengernek ezen a partján!

- A történetnek nem szabad tőlünk származnia - mondta Tyrion -, mert különben védekező hazugságnak fog tűnni.

Mellesleg az is.

Megint Kisujj szolgált megoldással.

- A szajhák imádnak pletykálni, és nekem véletlenül van két-három bordélyházam. Varys pedig minden biztonnyal el tudja hinteni a dolgot a tavernákban és kifőzdékben.

- Varys! - szólalt meg Cersei összevont szemöldökkel. - Hol van Varys?

- Magam is éppen ezen töprengtem, felség.

- A Pók éjjel-nappal szövöi titkos hálóját - jegyezte meg baljóslatúan Pycelle nagymester. -Én nem bízek meg benne, uraim.

- Pedig ő milyen kedvesen beszél rólad! - Tyrion leugrott a székről. Véletlenül éppen tudta, mivel van elfoglalva az eunuch, de erről a tanács többi tagjának nem kellett feltétlenül hallania. - Kérlek, bocsássatok meg nekem! Más ügyek szólítanak.

Cersei azonnal gyanakodni kezdett.

- A király ügyei?

- Semmi olyan, amivel fárasztanod kellene magadat.

- Azt majd én eldöntöm.

- Hát elrontanád a meglepetésemet? - kérdezte Tyrion. - Ajándékot készítenek Joffreynek. Egy kis láncot.

- Mi szüksége lenne egy újabb láncra? Több arany- meg ezüstlánc van már, mint amennyit viselni tud. Ha esetleg azt hiszed, hogy ajándékokkal megveheted Joff szeretetét...

- Hiszen a király szeret engem, ahogy én is szeretem őt. És meg vagyok győződve róla, hogy *ezt a láncot* egy napon az összes többinél többre fogja értékelni.

A kis ember meghajolt, és az ajtóhoz kacsázott.

Bronn a tanácssterem előtt várakozott, hogy visszakísérje a Segítő Tornyába.

- A kovácsok a fogadótermedben vannak és a parancsodra várnak - mondta a zsoldos, ahogy elhaladtak az őrség mellett.

- Várják a parancsodat. Tetszik a szavaid csengése, Bronn. Már majdnem úgy beszélsz, mint egy igazi udvaronc. Legközelebb le is térdelsz.

- Szopd le magad, törpe!

- Az Shae dolga. - Tyrion hallotta, hogy Lady Tanda vidáman szölongatja a csigalépcső tetejéről. Úgy tett, mintha nem venné észre, és gyorsabban kezdett kacsázni. - Készítesd elő a hintómat! Elhagyom a kastélyt, amint itt végeztem.

Az ajtó előtt két Holdtestvér örködött. Tyrion szívélyesen köszöntötte őket, és fintorgott egyet, mielőtt nekivágott volna a lépcsőnek. Mire felmászott a hálóterméhez, mindig megfájdult a lába.

Odabent egy tizenkétéves-forma fiú, az apródja, ruhákat terített az ágyra. Podrick Payne annyira félénk volt, hogy már-már alattomosnak tűnt néha. Tyrion sohasem szabadult attól a gyanútól, hogy a fiút az apja tréfa gyanánt sózta rá.

- Az öltözéked, uram - motyogta az apród a csizmáit bámulva, amikor Tyrion belépett. Még ha össze szedte is a bátorságát, hogy megszólaljon, Podnak sohasem sikerült ránéznie. -A kihallgatásra. És a láncod. A Segítő lánc.

- Nagyon jó. Segíts felöltözni!

Fekete bársonymellényét oroszlánfejet formázó aranszegecsek díszítették. A lánc színarany kezek füzére volt, mindegyik az ujjaival kapaszkodott a következő csuklójába. Pod hozott neki egy aranszegélyű, karmazsinvörös palástot is, amelyet az ő magasságára szabtak. Egy normális magasságú férfinak rövid köpeny lett volna csupán.

A Segítő saját fogadóterme nem volt olyan nagy, mint a királyé, a roppant trónteremhez mérve pedig apró lyuk volt csupán, ám Tyrion szerette a myri szőnyeget, a faltakarókat és a helyiség meghittségét. Amikor belépett, az intőzője felkiáltott:

- Tyrion Lannister, a Király Segítője!

Ez is tetszett neki. A Bronn által összeszedett kovácsok, páncélmesterek és vaskereskedők fecsegő falkája térdre borult előtte.

Feltornázta magát a kerek, aranyozott ablak alatt álló magas székbe, és intett nekik, felállásra bírva őket.

- Jóemberek! Tudom, hogy mindnyájan nagyon elfoglaltak vagytok, ezért rövid leszek. Pod, ha megkérhetlek!

A fiú átnyújtott neki egy vászonzsákot. Tyrion rántott egyet a madzagon, és szájával lefelé fordította a zsákot. A tartalma a gyapjúnak ütődő fém tompa puffanásával hullott a szőnyegre.

- A kastély kovácsműhelyében készítettem ezeket. Még ezer ugyanilyet akarok.

Az egyik kovács letérdelt, hogy megvizsgálja a tárgyat. Három óriási, egymásba kapcsolt acél láncszem volt az.

- Egy hatalmas lánc!

- Hatalmas, ám rövid - felelte a törpe. - Egy kicsit olyan, mint én. Sokkal hosszabbat szeretnék. Van neved?

- Vasgyomornak neveznek, uram.

A kovács zömök volt és széles termetű. Egyszerű gyapjú- és bőrruhát viselt, a karja azonban olyan vastag volt, mint egy bika nyaka.

- Azt akarom, hogy Királyvár minden kovácsműhelye ezeknek a láncszemeknek a készítésén és összekapcsolásán dolgozzon! Minden más munkát félre kell tenniük. Azt akarom, hogy minden ember, aki ért a fém megmunkálásához, ezzel foglalkozzon, legyen kovácsmester, mesterlegény vagy inas. Ha végiglovagolok az Acél Utcáján, éjjel vagy nappal, a kalapácsok zaját akarom hallani. Szükségem van ezenkívül egy emberre, egy erős emberre, aki gondoskodik róla, hogy mindez így is történjen. Te volnál az az ember, Vasgyomor barátom?

- Lehet, hogy én vagyok az, uram. De mi legyen a páncélokkal és a kardokkal, amiket a királyné akar?

Egy másik kovács szólalt meg.

- Ófelsége megparancsolta nekünk, hogy sodronyinget, páncélt, kardokat, töröket és bárdokat készítsünk, mindegyiket nagy számban. Hogy felfegyverezhesse az új aranyköpönyegeit, uram.

- Az a munka várhat - mondta Tyrion. - Először a lánc.

- Uram, bocsáss meg, kérlek! Ófelsége azt is mondta, hogy akik nem teljesítik az előírt mennyiséget, azoknak összezúvatja a kezét - kötötte az ebet a karóhoz az aggodalmaskodó kovács. - A saját üllőiken.

Drága Cersei, mindig azon van, hogy a köznép megszeressen bennünket!

- Senkinek a kezét nem fogják szétzúzni. A szavamat adom erre.

- A vas drága manapság - folytatta Vasgyomor -, és ehhez a lánchoz rengeteg kell belőle. Amellett kocsz is kell a tűzhöz.

- Lord Baelish tesz róla, hogy annyi pénzt kapjatok, amennyi csak kell - ígérte Tyrion. Remélte, hogy ennyiben számíthat Kisujjra. - Megparancsolom a Városi Őrségnek, hogy segítsen nektek vasat találni. Ha kell, olvasszatok be minden lópatkót a városban!

Egy idősebb férfi lépett előre, ezüstcsatos damasztunikát és rókaprémmel szegélyezett köpönyeget viselt. Ő is letérdelt, hogy szemügyre vegye a nagy acélszemeket, amelyeket Tyrion a földre öntött.

- Uram! - szólalt meg ünnepélyesen. - Ezt a legnagyobb jóindulattal is csak nyers munkának nevezném. Nincs benne művészet. Megfelelő munka közönséges kovácsoknak, nem tagadom, olyanoknak, akik patkót hajlítanak, és üstöket kalapálnak ki, én azonban páncélkészítő mester vagyok, ha megbocsátasz. Ez a munka nem méltó hozzám, sem pedig mestertársaimhoz. Mi kardokat készítünk, amelyek élesek, akár a beretva, és páncélokat, amelyeket akár az istenek is viselhetnének. Nem *ilyet*.

Tyrion félrehajtotta a fejét, és megajándékozta a férfit felemás szemének átható pillantásával.

- Mi a neved, páncélkészítő mester?

- Salloreon, szolgálatodra. Ha a Király Segítője megengedi, a legnagyobb megtiszteltetésnek tekinteném, hogy származásához és magas hivatalához méltó páncéltözeget készíthessek a számára. - Két másik kovács kuncogni kezdett, Salloreon azonban ügyet sem vetett rájuk, és így folytatta. - Lemez és pikkely, azt hiszem. A pikkelyeket bearanyozom, hogy fényesek legyenek, mint a nap, a lemezeket pedig a Lannisterek mélyvörösére lakkoznám. Sisaknak egy démonfejet javasolnék hosszú aranyszarvakkal. Ha ebben vágatsz a csatába, az emberek meghátrálnak félelmükben.

Démonfej - gondolta Tyrion bánatosan. - *Hát ez ugyan mit árulna el rólam?*

- Salloreon mester, életem hátralévő csatáit ebből a székből kívánom megvívni. Láncszemekre van szükségem, nem démonszarvakra. Hadd fogalmazzak tehát másképpen. Vagy készíted a láncokat, vagy viselni fogod őket. Tiéd a választás.

Felállt és távozott, anélkül, hogy egyetlenegyszer is hátrapillantott volna.

Bronn a kapunál várta a hintóval és a Feketefülűekből álló lovas kísérettel.

- Tudod, hová megyünk - mondta neki Tyrion. Elfogadta a segítő kezét, és felszállt a hintóba. Mindent megtett, hogy ellássa az éhes várost: több száz ácsot küldött kőhajítók helyett halászhajókat építeni, megnyitotta a királyi erdőt minden vadász előtt, aki át mert kelni a folyón, még aranyköpönyegeseket is küldött élelmet szerezni nyugatra és délre. Mégis, bármerre lovagolt, mindenütt vádló tekintetek fogadták. A hintó függőyei legalább ettől megkímélték, amellet pedig nyugodtan pihenhetett és gondolkodhatott.

Ahogy lassan lefelé ereszkedtek a meredek és kanyargós Fekete Árnycsúcs úton Aegon Hegye felé, Tyrion felidézte magában a délelőtti eseményeit. A nővére dühében nem ismerte fel Stannis Baratheon levelének valódi jelentőségét. A benne felhozott vádak bizonyíték híján semmit sem értek, viszont királynak nevezte magát. *És Renly mit gondol majd erről?* Mind a ketten nem ülhetnek a Vastrónusra.

Szórakozottan félrehúzta egy kissé a függőnyt, hogy kikukucskáljon az utcára. Mellette mindkét oldalon Feketefülűek lovagoltak, iszonyú ékszerekkel a nyakukban, Bronn pedig elől ment, hogy megtisztítsa az utat. Nézte, ahogy az elhaladók őt bámulják, és egy kis játékkal szórakoztatta magát: megpróbálta kiszúrni a besúgókat a tömegből. *Akik a leggyanúsabbnak tűnnek, azok valószínűleg ártatlanok* - döntötte el. - *Azokkal kell óvatosnak lennem, akik ártatlannak látszanak.*

Útjának célja Rhaenys hegye mögött feküdt, és az utcák igen zsúfoltak voltak, így majdnem egy óra telt el, mire a hintó megállt. Tyrion elszunyókált, de amikor a mozgás megszűnt körülötte, hirtelen felébredt, majd megdörzsölve a szemét hagyta, hogy Bronn segítsen neki lemászni.

A ház két emelet magas volt, alul kőből, felül gerendából épült. Az egyik sarkán kerek tornyocska emelkedett, sok ablaka pedig ólmozott üvegből készült. Az ajtó fölött díszes lámpás függött, aranyozott fémkeretbe foglalt vörös üveggel.

- Egy bordély - szólalt meg Bronn. - Mit akarsz csinálni itt?

- Mit csinálnak általában egy bordélyban?

A zsoldos felnevetett.

- Hát Shae már nem elég?

- Elég volt a táborban, de már nem ott vagyok. A kis embereknek nagy az étvágyuk, és úgy hallottam, az itteni lányok egy királynak is megfelelnek.

- Elég idős már a fiú?

- Nem Joffreynek, Robertnek. Ez a ház nagy kedvence volt. - *Bár lehet, hogy Joffrey valóban elég idős. Érdekes gondolat.* - Ha te és a Feketefülűek szórakozni szeretnétek, csak rajta, de Chataya lányai drágák. Találtok olcsóbb házakat is végig az utcán. Hagyj itt valakit, aki tudni fogja, merre vannak a többiek, ha vissza akarok térni.

Bronn bólintott.

- Ahogy akarod.

A Feketefülűek képére széles vigyor ült ki.

Odabent magas, leomló selyemruhát viselő nő várta ébenfa bőrrel és szantálfa szemmel.

- Chataya vagyok - szólalt meg, és mélyen meghajolt. - Te pedig...

- Nem muszáj belebonyolódnunk a nevekbe. A nevek veszélyesek. - A levegőt valami egzotikus fűszer illata töltötte be, a lábuk alatt pedig a padló mozaikja két szerelemben összefonódott nőt ábrázolt. - Kellemes az intézményed.

- Sok munkámba telt, míg ilyenné tettem. Boldog vagyok, hogy a Segítő elégedett. - A hangja lebegő ambrózia volt, szinte folyékony a távoli Nyár-szigetek hanghordozásától.

- A címek épp olyan veszélyesek lehetnek, mint a nevek - figyelmeztette Tyrion. - Mutass nekem néhányat a lányaid közül!

- A legnagyobb örömmel. Magad is meglátod majd, éppoly édesek, mint amilyen gyönyörűek, és a szerelem minden fortélyában járatosak.

Azzal kecsesen elsuhan. Tyrion igyekezett lépést tartani vele, ami nem volt könnyű dolog fele olyan hosszú lábaival.

Egy virágokat, látomásokat és álmodozó szüzeket ábrázoló faragásokkal teli, díszes myri válaszfal mögül észrevétlenül beleshettek egy nagy terembe, ahol egy öregember vidám dallamokat játszott sípján. Egy párnákkal bélelt falfülkében egy bíbor szakállú részeg tyrosi gömbölyded fiatal leányt lovagoltatott a térdén. Kioldotta a lány ingének a fűzőit, és megbillentette a kupáját, hogy vékony sugárban bort öntsön a keblére, amit aztán lenyalhat. Két másik lány falapocskákkal játszott egy ólmozott üvegablak előtt. A szeplős kék virágokból font koszorút viselt mézszínű hajában, a másinak sima és sötét bőre volt, mint a fekete borostyánkő, kerek, sötét szemei és kicsiny, hegyes mellei. Mindketten bő selyemruhát viseltek, amelyet gyöngyökkel kirakott öv fogott össze a derekukon. Gyönyörű, fiatal testük körvonalai élesen kirajzolódtak a vékony anyag alatt, a színes üvegen keresztül beszűrődő napfényben, és Tyrion bizsergést érzett az ágyéka táján.

- Mély tisztelettel a sötétbőrű leányt javasolnám - mondta Chataya.

- Egészen fiatal.

- Megvan már tizenhat éves, uram.

A legjobb kor Joffreynek - gondolta, amikor eszébe jutott, mit mondott Bronn. Az ő első nője még ennél is fiatalabb volt. Tyrion emlékezett rá, milyen félnéknek látszott, amikor először levette a ruháját. Hosszú, sötét haj és kék szem, amelyekbe legszívesebben belefulladás az ember, és ő bele is fulladt. Olyan régen már... *Milyen szerencsétlen bolond vagy te, törpe!*

- Ez a lány is a szülőföldről való?

- Az ereiben a nyár vére folyik, uram, de a leányom itt született Királyvárban.

Tyrion arca elárulhatta meglepetését, mert Chataya így folytatta:

- Az én népem úgy gondolja, nincs szégyellnivaló a párnás házban. A Nyár-szigeteken nagyra becsülik azokat, akik értenek az örömszerzéshez. Sok előkelő származású ifjú és szüzeleány szolgál néhány évig kivirágzásukat követően, az istenek tiszteletére.

- Mi közülük ehhez az isteneknek?

- Az istenek teremtették a testünket is, nemcsak a lelkünket, nem így van? Hangot adtak nekünk, hogy dallal imádhassuk őket. Kezeket adtak nekünk, hogy templomot építhessünk nekik. És vágyat is adtak nekünk, hogy érintkezhessünk, és azzal is adózzunk nekik.

- El ne felejtsem elmondani ezt a Főseptonnak is! - jegyezte meg Tyrion. - Ha a farkammal imádkozhatnék, sokkal vallásosabb életet élnék. - Intett a kezével. - Boldogan elfogadom a

javaslatodat.

- Azonnal szólítom a leányomat. Gyere!

A lány a lépcső aljában várta. Magasabb volt Shae-nél, és bár nem volt olyan magas termetű, mint az anyja, le kellett térdelnie, hogy Tyrion megcsókolhassa.

- A nevem Alayaya - mondta. A hangjában alig lehetett meghallani anyja akcentusát. - Jöjj, uram!

Megfogta a kezét, és felvezette két lépcsőfordulón, majd végig egy hosszú folyosón. Nyögések és kéjes kiáltások hallatszottak az egyik, kuncogás és suttogás egy másik zárt ajtó mögül. Tyrion vesszeje feszíteni kezdte a nadrágja fűzőjét. *Ez megalázó lehet* - gondolta, miközben követte Alayayát egy újabb lépcsőn, fel a toronyszobába. Itt csak egy ajtó volt, a lány bevezette rajta, és becsukta mögöttük. A szobában hatalmas, baldachinos ágy, egy magas, erotikus faragásokkal díszített ruhaszekrény és egy keskeny, vörös és sárga gyémántalakzatokkal mintázott, ólmozott üvegablak volt.

- Gyönyörű vagy, Alayaya - mondta neki Tyrion, miután egyedül maradtak. - A talpadtól a fejed búbjáig, minden porcikád csodálatos. Engem most a legjobban mégis a nyelved érdekelne.

- Az úr nagyon gyakorlottnak fogja találni a nyelvemet. Kislánykoromban megtanultam, mikor használjam, és mikor ne.

- Ennek örülök - mosolyodott el Tyrion. - Tehát mit tegyünk most? Van esetleg valami javaslatod?

- Igen - felelte a lány. - Ha az uram kinyitja a szekrényt, megtalálja, amit keres.

Tyrion megcsókolta a kezét, és bemászott az üres szekrénybe, Alayaya becsukta mögötte az ajtót. A törpe kitapogatta a hátsó burkolatot, érezte, ahogy elcsúszik a keze alatt, és egészen félretolta. A fal mögötti üreg koromsötét volt, de addig tapogatózott, míg fémet nem érintett a keze. Az ujjai létra fokára fonódtak. A lábával lejjebb is talált egy fokot, és mászni kezdett lefelé. Az akna jóval az utca szintje alatt lejtős alagútba nyílt, itt várt rá Varys gyertyával a kezében.

Varys egyáltalán nem hasonlított szokásos önmagára. Szegecses sisakja alatt sebhelyes, sötét borostával borított arc látszott, felül cserzett börmellényre húzott sodronyínget viselt, övé pedig tör és rövid kard lógott.

- Megelégedésedre szolgált Chataya birodalma, uram?

- Majdnem túlságosan is - vallotta be Tyrion. - Biztos vagy benne, hogy ez a nő megbízható?

- Semmiben sem vagyok biztos ebben a szeszélyes és álnok világban, uram. Chatayának nincs oka szeretni a királynét és tudja: neked köszönheti, hogy megszabadult Allar Deemtől. Indulhatunk?

Megindult az alagútban.

Még a járása is más - figyelte meg Tyrion. Levendula helyett savanyú bor és fokhagyma szaga lengte körül Varyst.

- Tetszik az új ruhád - jegyezte meg menet közben.

- A munkám természete nem teszi lehetővé, hogy lovagok kíséretében járjam az utcákat. Ezért ha elhagyom a kastélyt, megfelelő álcát öltök magamra, így tovább élek, s ebből kifolyólag tovább szolgálhatlak.

- Jól áll neked a bőr. Ebben a viseletben kellene megjelenned a következő tanácsülésen.

- A nővéred nem helyeselné, uram.

- A nővérem az alsóneműjébe piszkítana - vigyorgott Tyrion a sötétben. - Nem vettem észre, hogy bármelyik kéme is követett volna.

- Ezt örömmel hallom, uram. A nővéred besúgói közül néhány egyben az enyém is, természetesen az ő tudta nélkül. Igen elkeserednék, ha annyira hanyaggá váltak volna, hogy észreveszed őket.

- Hát, én meg akkor keserednék el, ha a semmiért mászkáltam volna szekrényekben, és viseltem volna el a visszafojtott vágy kínjait.

- Aligha semmiért - nyugtatta meg Varys. - Tudják, hogy itt vagy. Hogy lesz-e valamelyiküknek elég bátorsága kuncsaftnak álcázva belépni Chatayahoz, azt nem tudhatom, ám

jobb félni, mint megijedni.

- Hogy lehet, hogy egy bordélynak titkos bejárata van?

- Az alagutat egy másik Segítőnek ásták, akinek túl kényes volt a becsülete ahhoz, hogy nyíltan lépjen be egy ilyen házba. Chataya féltékenyen őrizte létezésének titkát.

- Te mégis tudtál róla.

- A kismadarak sok sötét alagúton átrepülnek. Óvatosan, a lépcső meredek!

Egy titkos ajtón át egy istálló hátsó részébe jutottak, miután talán három háztömbnyi távolságot tettek meg Rhaenys hegye alatt. Amikor Tyrion mögött becsapódott az ajtó, az egyik állásban felnyerített egy ló. Varys elfújta a gyertyát, és letette az egyik gerendára. Tyrion körülnézett. Az állásokban egy öszvér és három ló ácsorgott. Odakacsázott a foltos herélthez, és megvizsgálta a fogait.

- Öreg - közölte -, és kétségeim vannak a gyorsasága felől is.

- Nem arra való, hogy csatába vágtsz rajta, az igaz - válaszolta Varys -, de megteszi, és nem kelt feltűnést. Ahogy a többi sem. Az istállófiúk pedig csak az állatokat látják és hallják.

Az eunuch leakasztott egy köpönyeget az egyik szegről. A ruhadarab durva, napszitta és viseltes volt, ám nem takarékoskodtak az anyaggal.

- Ha megengeded - amikor az eunuch Tyrion vállára kanyarította, a köpönyeg tetőtől-talpig beborította a törpét, a csuklyát előrehajtva pedig az arca is árnyékba borult.

- Az emberek azt látják, amit látni akarnak - magyarázta Varys, miközben aprólékos gonddal elrendezte az öltözékét. - Egy törpe nem annyira megszokott látvány, mint egy gyermek, ezért gyermeket fognak látni. Egy régi köpönyeget viselő fiút az apja lován, amint éppen apja ügyeit intézi. Ennek ellenére mégis az lenne a legjobb, ha inkább éjszaka jönnél.

- Úgy tervezem... mától fogva. Pillanatnyilag azonban Shae vár rám.

A lányt egy kőházban szállásolta el távol, Királyvár északkeleti csücskében, nem messze a tengertől, de nem merte meglátogatni, mert félt, hogy esetleg követik.

- Melyik lovat választod?

Tyrion vállat vont.

- Ez elég jó lesz.

- Felnyergelem neked. - Varys egy szegről nyeretget és lószerszámokat akasztott le.

Tyrion megigazgatta a súlyos köpönyeget, és türelmetlenül járkálni kezdett fel-alá.

- Vidám kis tanácsülésről maradtál le. Úgy néz ki, Stannis megkoronázta magát.

- Tudom.

- Vértörtőzéssel vádolja a fivéremet és a nővéremet. Vajon hogyan jutott erre a gyanúra?

- Lehet, hogy elolvasott egy könyvet, és megnézte egy fattyú haját, ahogy Ned Stark tette, előtte pedig Jon Arryn. Vagy valaki a fülébe súgta. - Az eunuch nevetése mély, torokhangú volt, nem a szokásos kuncogás.

- Esetleg olyasvalaki, mint te?

- Engem gyanúsítasz? Nem én voltam.

- Ha úgy lenne, beismernéd?

- Nem. De miért árulnék el egy titkot, amit olyan sokáig őriztem? Egy dolog megcsalni egy királyt, és más dolog elbújni egy tücsök elől a fűben, vagy egy kismadár elől a kéményen. Amellett a fattyúk ott voltak szem előtt, mindenki láthatta őket.

- Robert fattyai? Mit tudsz róluk?

- Nyolcat nemzett, amennyire én tudom - felelte Varys, miközben a nyereggel küszködött. - Az anyák haja mind réz-, méz-, gesztenye- vagy vajszinű volt, a kicsik azonban mind feketék lettek, mint a holló... és úgy tűnik, ugyanolyan balvégzetűek is. Így hát amikor Joffrey, Myrcella és Tommen előcsusszant a nővéred combjai közül, szökén, akár a napsugár, az igazságot nem volt nehéz felfedezni.

Tyrion megrázta a fejét. *Ha csak egy gyermeket is szült volna az urának, az elég lett volna, hogy elaltassa a gyanút... de akkor nem lett volna Cersei.*

- Ha nem te voltál ez a suttógo alak, akkor kicsoda?

- Minden bizonnyal valami áruló - Varys meghúzta a kapsokat.

- Kisujj?

- Én nem mondtam nevet.

Tyrion hagyta, hogy az eunuch felsegítse a nyeregbe.

- Lord Varys! - szólalt meg a nyeregből. - Néha úgy érzem, a legjobb barátom vagy Királyvárban, néha pedig úgy, hogy a legnagyobb ellenségem.

- Milyen különös. Én ugyanezt gondolom rólad.

BRAN

Bran szeme már régen nyitva volt, mire a fény első sápadt ujjai bekúsztak az ablaktáblák közt. Deresben vendégség volt, látogatók érkeztek az aratási ünnepekre. Ma délelőtt bábuk ellen fognak rohamozni az udvaron. Ez valaha izgalommal töltötte volna el, de az még azelőtt volt.

Most nem. A Walderek Lord Manderly kíséretének apródjaival fognak lándzsát törni, de Bran nem vesz részt rajta. Neki a herceget kell játszania apja toronyszobájában.

- Figyelj, és talán megtanulsz egyet s mást arról, mit jelent úrnak lenni - mondta neki Luwin mester.

Bran sohasem akart herceg lenni. Mindig a lovagságról álmodozott, fényes páncélról, szélben csapkodó lobogókról, lándzsáról, kardról és csataménről a lábai között. Miért pazarolja arra a napjait, hogy vénemberek locsogását hallgassa olyan dolgokról, amiknek jó, ha a felét érti? *Mert összetörtél* - emlékeztette egy hang belül. Egy párnázott székben ücsörgő lord lehet nyomorék - a Walderek azt mondták, a nagyapjuk olyan gyenge, hogy mindenhová hordszéken kell vinni -, egy csalalovon feszítő lovak azonban nem. Azonkívül ez volt a kötelessége.

- A bátyád örököse vagy, a Stark Deresben - mondta Ser Rodrik, és elmesélte neki, hogyan ült ott Robb az apjuk mellett, amikor a vazallusai felkeresték őt.

Lord Wyman Manderly két nappal azelőtt ért ide a Fehér Öbölből bárkán és hintón, mivel túl kövér volt a lovagláshoz. Nagyszámú kíséretet hozott magával: lovagokat, fegyverhordozókat, alacsonyabb rangú urakat és hölgyeket, heroldokat, zenészeket, még egy zsonglőrt is. A menet lobogói és ruhái legalább félszáz különböző színben tündököltek. Bran apja magas kőszékéből üdvözölte őket Deresben, amelynek karjába rémfarkasokat faragtak, s Ser Rodrik utána azt mondta, hogy jól csinálta. Ha ezzel túl lett volna az egészen, nem bánkódik. De ez még csak a kezdet volt.

- A lakoma kellemes ürügyként szolgálhat - magyarázta Ser Rodrik -, de az ember nem utazik több száz mérföldet egy szelet kacsasültért és egy korty borért. Csak azok teszik meg ezt az utat, akik fontos ügyet szeretnének elénk tární.

Bran felpillantott a durva kőmennyezetre a feje fölött. Tudta, Robb azt mondaná neki, ne gyerekeskedjen. Szinte hallotta őt és az apjukat is. *Közeleg a tél, és te már majdnem felnőtt férfi vagy, Bran. Kötelességeid vannak.*

Amikor Hodor vigyorogva és dallamtalanul fütyörészve becsörtetett, Bran már beletörődött sorsába. Hodor segítségével megmosakodott, és lekefélte magát.

- Ma a fehér gyapjúzekét! - parancsolta Bran. - És az ezüst melltűt! Ser Rodrik elvárja, hogy előkelően nézzek ki.

Amennyire csak képes volt rá, Bran szeretett egyedül felöltözni, de voltak bizonyos feladatok - a nadrág felhúzása, a csizmái bekötése -, amelyek igen nagy bosszúságot okoztak neki. Hodor segítségével gyorsabban ment. Ha az istállófiúnak egyszer megtanítottak valamit, akkor azt ügyesen hajtotta végre. A keze mindig gyengéd volt annak ellenére, hogy döbbenetes erő lakozott benne.

- Lefogadom, hogy belőled is lehetett volna lovak - mondta neki Bran. - Ha az istenek nem veszik el az eszedet, nagy lovak vált volna belőled.

- Hodor? - pislogott Hodor, nyílt tekintetű, barna szemében nyoma sem látszott a megértésnek.

- Igen - felelte Bran. - Hodor.

A falra mutatott.

Az ajtó mellett egy kosár lógott a falon. Az erős alkotmány fűzfavesszőből és bőrből készült, s

két lyukat vágtak rá Bran lábainak. Hodor belebújít a szíjakra, szorosan a mellkasára csatolta a széles övet, majd letérdelt az ágy mellé. Bran a falba süllyesztett rudakba kapaszkodva átlendítette lába holt súlyát a kosár szélén, és a lyukakba irányította.

- Hodor - közölte ismét Hodor, majd felállt. Az istállófiú maga is közel hét láb magas volt, s a hátán Bran feje majdnem a mennyezetet súrolta. Mélyen lehajolt, amikor kimentek az ajtón. Egyszer Hodor orrát sülő kenyér illata csapta meg, ezért berohant a konyhába, és Bran úgy beütötte a fejét, hogy Luwin mesternek kellett összevarrnia felrepedt homlokát. Mikken keresett neki egy régi, rozsdás, rostély nélküli sisakot a páncélteremben, de Bran ritkán vesződött vele, hogy felvegye. A Walderek mindig nevettek, akárhányszor a fején látták.

A kezeivel Hodor vállába kapaszkodott, miközben lefelé ereszkedtek a csigalépcsőn. Az udvar odakint már kardok, pajzsok és lovak zajától zengett, kellemes zeneként fülének. *Csak egy pillantást vetek rájuk, csak egy rövid pillantást, ennyi az egész.*

A Fehér Öbölbeli kisebb urak csak később érkeztek meg lovagjaikkal és fegyveres kíséretükkel. Az udvar addig az apródjaiké volt, akiknek életkora tíz és tizennégy év között változott. Bran annyira szeretett volna köztük lenni, hogy a gyomra is belefájdult a vágyakozásba.

Az udvaron két bábut állítottak fel. Egy-egy erős oszlopra forgó keresztudat szereltek egyik végén pajzsral, a másik végén párnázott bunkóval. A pajzsokat vörösre és aranszínűre festették, bár a Lannister-oroszlánok kövérek voltak, alaktalanok, és az első rohamok alaposan összekarcolták már őket.

A kosarában ülő Bran magára vonta azoknak a tekintetét, akik még nem látták, de ő már megtanult nem törődni az őt bámulókkal. Legalább jól látott: Hodor hátán mindenkinél magasabb volt. Láta, ahogy a Walderek éppen nyeregbe szállnak. Kék lakkal sávozott, ezüstösen csillogó, remek páncélt hoztak magukkal az Ikrekből, Nagy Walder sisaktaréja egy kastélyt mintázott, míg Kis Walder jobban szerette a kék és szürke selyemszalagokat. Pajzsuk és felsőkabátjuk is megkülönböztette őket egymástól: Kis Walder címerén Frey ikertornya nagyanyja házának csíkos vadkanjával és anyja házának szántóvetőjével osztozott, Crakehállal és Darryvel. Nagy Walder címere a Hollófa ház fáját és hollóját, és a Paege-ek egymásba fonódó kígyóit foglalta magában. *Biztosan nagyon éheznek a dicsőségre* - gondolta Bran, miközben figyelte, ahogy felveszik a lándzsájukat. - *Egy Starknak csak a rémfarkasra van szüksége.*

Szürke, almásderes lovaik gyorsak voltak, erősek és kitűnően idomítottak. Egymás mellett rohamozták meg a bábukat. Mindketten tisztán eltalálták a pajzsot, és már messze jártak, mire a párnázott bunkók körbeforogtak. Kis Walder ütése keményebb volt, de Bran úgy látta, Nagy Walder biztosabban ül a lován. Mindkét használhatatlan lábát odaadta volna, ha kiállhat valamelyikük ellen.

Kis Walder félrehajította törött lándzsáját, majd észrevette Brant, és megállította előtte a lovát.

- Nézd csak, milyen ronda ló! - mondta Hodorra mutatva.

- Hodor nem ló - felelte neki Bran.

- Hodor - tette hozzá Hodor.

Nagy Walder is odaügetett az unokatestvére mellé.

- Hát, az biztos, hogy nem olyan okos, mint egy ló. - A Fehér Öbölből érkezett legények közül néhányan egymást bökdösték és vihogtak.

- Hodor - Hodor kicsattanó derűvel pillantott az egyik Freyről a másikra, miközben fogalma sem volt róla, hogy gúny céltáblája. - Hodor hodor?

Kis Walder lova nyerített.

- Látod, beszélgetnek egymással! Lehet, hogy a *hodor* a lovak nyelvén annyit tesz: „szeretlek”.

- Fogd be a szádat, Frey! - Bran érezte, hogy az arcába szökik a vér.

Kis Walder közelebb rúgta, és meglökte Hodor, aki hátrált egy lépést.

- Mi lesz, ha nem?

- Rád uszítja a farkasát, kuzin! - figyelmeztette Nagy Walder.

- Hadd uszítsa. Mindig is szerettem volna egy farkasbőr köpönyeget.

- Nyár letépné azt a dagadt fejedet - mondta Bran.

Kis Walder a mellvértjére csapott páncélkesztyűs öklével.

- Talán acélból vannak a farkasod fogai, hogy át tudja harapni a páncéloomat?

- *Elég!* - Luwin mester hangja mennydörgésként csattant, túlszárnyalva az udvar zaját. Hogy mennyit hallott, Bran nem tudta... de ahhoz nyilvánvalóan eleget, hogy feldühítse. - Az ilyen fenyegetőzés nem helyénvaló, meg ne halljak többé ilyet! Hát így viselkedsz otthon, az Ikreknél, Walder Frey?

- Ha akarok - Kis Walder dacosan nézett Luwinra a lova hátáról, mintha azt mondaná: „*Te csak egy mester vagy, hogy jössz ahhoz, hogy megrój egy Freyt az Átkelőből?*”

- Nos, Lady Stark gyámfiái nem így viselkednek Deresben. Mi az oka ennek az egésznek? -a mester előbb az egyikre, majd a másikra nézett. - Vagy megmondja az egyikőtök, vagy esküszöm...

- Élcelődtünk Hodoron - vallotta be Nagy Walder. - Sajnálom, ha megsértettük Bran herceget. Csak viccelődni akartunk. - Legalább annyi jólneveltség szorult belé, hogy zavartnak tűnjön.

Kis Walder egyszerűen csak sértődöttnek látszott.

- Én is - szólalt meg. - Én is csak viccelődtem.

A kopasz folt a mester feje búbján elvörösödött. Bran látta, hogy ha lehet, Luwin még dühösebb lett, mint az előbb volt.

- Egy igazi lovag gyámolítja, és védelmezi a gyengéket és elesetteket! - mondta a Freyeknek. - Nem tűröm, hogy kegyetlen tréfákat üzzetek Hodorral, halljátok? Jóságú, kötelességtudó és engedelmes legény, s ez több, mint amit bármelyikőtökről elmondhatok! - A mester fenyegetően megrázta az ujját Kis Walder felé. - Te pedig tartsd távol magad az istenerdőtől meg azoktól a farkasoktól, vagy magadra vess!

Azzal sarkon fordult és lobogó ruhájában elviharzott. Néhány lépés múlva visszapillantott.

- Bran, gyere! Lord Wyman vár rád.

- Hodor, menj a mesterrel! - utasította Bran.

- Hodor - mondta Hodor. Hosszú lépéseivel utolérte Luwint, aki haragosan szedte a lábát felfelé a Nagy Torony lépcsőin, majd kinyitotta előttük az ajtót, Bran pedig átölelte Hodor nyakát, és lehúzta a fejét, ahogy beléptek.

- A Walderek... - kezdte.

- Nem akarok többet hallani erről, vége! - Luwin mester kimerültnék és elnyűttnék látszott. - Jól tetted, hogy megvédted Hodort, de nem lett volna szabad ott lenned. Ser Rodrik és Lord Wyman már meg is reggeliztek, miközben rád vártak. Hát nekem kell érted mennem, mint valami kisgyerekért?

- Nem - felelte halkán Bran. Szégyellte magát. - Sajnálom. Csak szerettem volna...

- Tudom, mit szerettél volna - mondta Luwin mester szelídebben. - Bárcsak megtehetnéd, Bran! Van bármi kérdésed, mielőtt megkezdjük a kihallgatást?

- A háborúról fogunk beszélni?

- Te semmiről sem fogsz beszélni! - Luwin hangjába visszatért az él. - Nyolcéves kisfiú vagy...

- Majdnem kilenc!

- Nyolc! - ismételte a mester határozottan. - Az udvariassági fordulatokon kívül ne beszélj, hacsak Ser Rodrik vagy Lord Wyman nem intéz hozzád kérdést!

Bran bólintott.

- Nem felejttem el.

- Ser Rodriknak nem szólok arról, ami közted és a Frey fiúk közt történt.

- Köszönöm.

Brant apja szürke bársonypárnás tölgyfaszékebe ültették, egy hosszú, kecskelábú deszkaasztal mögé. Jobbján Ser Rodrik, balján pedig Luwin mester foglalt helyet. Az utóbbi lúdtollal, tintatartóval és egy ív üres pergamennel volt felfegyverezve, hogy rögzíthessen mindent, ami

elhangzik. Bran végigsimított az asztal durva fáján, és bocsánatot kért Lord Wymantól késéséért.

- Ó, egy herceg sohasem késik! - felelte a Fehér Öböl ura kedvesen. - Aki előtte érkezik, az jött túl korán, ennyi az egész!

Wyman Manderly mély, mennydörgő hangon nevetett. Semmi különös nem volt abban, hogy nem tudott nyeregbe ülni, hiszen úgy nézett ki, mintha súlyosabb lenne majd' minden lónál. Legalább annyira körülményes volt, mint amilyen testes, és először Deres jóváhagyását kérte a Fehér Öbölbe újonnan kinevezett vámtisztviselők ügyében. Az előzők visszatartották az ezüstöt Királyvár számára ahelyett, hogy Észak új királyának adták volna.

- Robb királynak is szüksége van saját pénzre - jelentette ki -, és Fehér Öböl a legmegfelelőbb hely a pénzverde számára.

Felajánlotta, hogy a kezébe veszi az ügyintézés, ha a király is úgy látja jónak, majd áttért arra, hogyan erősítette meg a kikötő védelmét, részletesen felsorolva a különböző fejlesztések költségeit.

A pénzverde mellett Lord Manderly azt is vállalta, hogy hadiflottát épít Robbnak.

- Több száz éve nincsen tengeri erőnk, mióta Brandon, az Égető felgyújtotta apja hajóit. Adj elegendő aranyat, és egy éven belül elegendő gályát építek neked ahhoz, hogy elfoglalhasd Sárkányköt és Királyvárat is!

Bran érdeklődését felkeltette a hadihajók említése. Bár senki sem kérdezte őt, remek ötletnek tartotta Lord Wyman indítványát, lelki szemei előtt már látta is a hajókat. Eltűnődött, vajon parancsnokolt-e már hadihajón egy nyomorék. Ser Rodrik azonban csak arra tett ígéretet, hogy továbbítja az ajánlatot Robbnak megfontolásra, Luwin mester pedig egyre csak körmölt.

Elérkezett, majd el is múlt dél. Luwin mester elküldte a konyhába Himlős Tymet, és ott, a toronyszobában költötték el sajtból, kappanból és zabkenyérből álló ebédjüket. Miközben kövér ujjaival az egyik madarat marcangolta, Lord Wyman udvariasan érdeklődött Szarvaserdő úrnője után, aki az egyik unokahúga volt.

- Tudjátok, Manderlynek született. Talán, ha a bánata enyhül kissé, megint szeretne Manderly lenni, nem? - beleharapott a madár szárnyába és szélesen elvigyorodott. - A dolgok úgy alakultak, hogy már nyolc éve magam is özvegy vagyok. Legfőbb ideje, hogy új feleséget vegyek magam mellé, nem gondoljátok, uraim? Az ember nagyon magányossá tud válni - félrelökte a csontokat, és az egyik láb után nyúlt. - Vagy ha a hölgy ifjabb legényt szeretne, nos, Wendel fiam sem házas még. Délen van, Lady Catelyn őrjökeként, de nem vitás, ha visszatér, ő is asszonyt akar majd találni magának. Vitéz fiú és jó kedélyű. Ő az az ember, aki újra megtaníthatná azt a nőt nevetni, nemde?

Tunikájának ujjával letörölte az arcáról egy zsírfoltot.

Bran az ablakon át hallotta a távoli fegyvercsörgést. Egy cseppet sem érdekelték a házasságok. *Bárcsak én is odalent lehetnék az udvaron!*

Őlordsága megvárta, míg leszedik az asztalt, s csak azután hozta fel Lord Tywin Lannister levelének az ügyét. Idősebbik fia, Wylis a Zöld Ág mellett vívott csatában Lord Tywin fogságába esett.

- Felajánlotta, hogy váltságdíj nélkül elengedi, ha visszavonom a katonáimat öfelsége seregéből, és megesküszöm, hogy nem harcolok tovább.

- Természetesen visszautasítod - mondta Ser Rodrik.

- Efelől ne aggódjatok! - biztosította őket a lord. - Robb királynak nincs hűségesebb szolgálója Wyman Manderlynél! Ugyanakkor nem örülnék, ha a fiam a szükségesnél tovább időzne Harrenhalban. Nem jó hely az. Azt mondják, el van átkozva. Nem mintha én elhinném az ilyen meséket, de mégiscsak ezt suttogják. Csak nézzük meg, mi történt ezzel a Janos Slynttel! A királyné Harrenhal urává emelte, a fivére meg letaszította onnét. Állítólag hajón elküldték a Falhoz. Őszintén remélem, hogy rövidesen sikerül tető alá hozni valamiféle igazságos megegyezést a fogolycseréről. Tudom, hogy Wylis sem szeretne ott kuksolni a háború végéig. Az én fiam derék katona, és vad, mint a tigris!

Mire a kihallgatás végére ért, Bran vállá teljesen megmerevedett a folyamatos, mozdulatlan

ücsörgéstől ugyanabban a székben. De még aznap éjjel, éppen amikor nekiláttak volna a vacsorának, a hírnökök újabb vendég érkezését jelentették. Lady Donella Hornwood nem hozott magával lovagokat vagy csatlósokat, csak maga jött és hat fáradt fegyveres, akik jávorszarvas fejét mintázó jelvényt viseltek poros, narancssárga ruhájukon.

- Őszintén sajnáljuk a szenvedésedet, hölgyem - mondta neki Bran, amikor a lady elébe járult köszöntésére. Lord Hornwood elesett a Zöld Ág melletti csatában, egyetlen fiukat pedig a Suttogó Erdőben vágta le. - Deres nem felejt.

- Ezt jó tudni. - Sápadt árnyéka volt asszonyi önmagának, arca minden vonása mélységes fájdalomról árulkodott. - Nagyon kimerült vagyok, uram. Hálás volnék, ha megengednéd, hogy lepihenjek!

- Természetesen - bólintott Ser Rodrik. - Holnap is lesz időnk megbeszélni az ügyeinket.

Amikor elérkezett a másnap, a délelőtt legnagyobb részét a gabonáról, zöldségekről és a hús beszósásáról szóló beszélgetésnek szentelték. Ha egyszer a Fellegvár mesterei kihirdették az ős kezdetét, akinek volt esze, minden aratásból félretett egy keveset... az azonban, hogy ez a kevés tulajdonképpen mekkora rész is legyen, úgy tűnt, igen sok megbeszélést igényel. Lady Hornwood terménye egyötödét raktározta el, de Luwin mester javaslatára elhatározta, ezt a teljes mennyiség negyedére fogja emelni.

- Bolton fattya katonákat gyűjt a Rémvölgynél - figyelmeztette őket az asszony. - Remélem, délre akarja vinni őket, hogy csatlakozzon az apjához az Ikreknel, de amikor érdeklődtem nála a szándékait illetően, azt üzenté vissza, hogy egy Boltont nem faggathat holmi asszony. Mintha törvényes származású volna, és joga lenne ahhoz a névhez.

- Amennyire én tudom, Lord Bolton sohasem ismerte el a fiút - mondta Ser Rodrik. - Bevallom, nem ismerem őt.

- Kevesen ismerik - felelte Lady Hornwood. - Az anyjával élt egészen addig, míg az ifjú Domic meg nem halt, és Bolton örökös nélkül nem maradt két évvel ezelőtt. Akkor hozta a fattyát a Rémvölgybe. Az a kölyök minden tekintetben alattomos teremtés, és van egy szolgája, aki majdnem olyan kegyetlen, mint ő maga. Búzósnek hívják a fickót. Állítólag sohasem fürdik. Együtt vadásznak, a Fattyú meg ez a Búzós, de nem szarvasra. Hallottam ezt-azt, olyan dolgokat, amiket nehezen hiszek el, még egy Boltonról is. És most, hogy nemes uram és drága fiam távozott az istenekhez, a Fattyú a földjeimre sóvárog.

Bran száz embert adott volna az asszonynak, hogy megvédje a jogait, Ser Rodrik azonban csak ennyit mondott:

- Hadd sóvárogi, de ha ennél többet tesz, ígérem, rettenetes megtorlás vár rá. Biztonságban leszel, hölgyem... ám idővel, ha fájdalmad alábbhagy, talán fontolóra veszed, hogy újra megházasodj.

- Már túl vagyok termékeny éveimen, s ami szépségem volt, az is mind elszállt már - felelte az asszony fáradt félmosollyal. - A férfiak mégis úgy koslatnak utánam, ahogyan lánykoromban soha.

- Nem nézed jó szemmel ezeket a kérőket? - kérdezte Luwin mester.

- Ha öfelsége úgy parancsolja, újra megházasodom - válaszolta Lady Hornwood -, Varjúbegy Mors azonban egy részeges vadállat, és idősebb, mint az apám. Ami pedig nemes kuzinomat, Manderlyt illeti, nos, az uram ágya nem elég nagy egy akkora magasztosságnak, mint az övé, én pedig egészen biztosan túl kicsi és törékeny vagyok, hogy alatta feküdjek.

Bran tudta, hogy a férfiak az asszonyokon fekszenek, ha egy ágyban alszanak. El tudta képzelni, hogy Lord Manderly alatt aludni olyan lehet, mint beszorulni egy felbukott ló alá. Ser Rodrik megértően bólintott az özvegy felé.

- Lesznek más kérőid, hölgyem. Megpróbálunk olyan megoldást találni, amely jobban megfelel az ízlésednek.

- Lehet, hogy nem is kell olyan messze keresgélned, ser.

Miután távozott, Luwin mester elmosolyodott.

- Ser Rodrik, azt hiszem a hölgy kedvel téged.

Ser Rodrik megköszöri a torkát, és látszott rajta, hogy egy kicsit kényelmetlenül érzi magát.

- Nagyon szomorú volt - jegyezte meg Bran.

Ser Rodrik bólintott.

- Szomorú és finom, és minden szerénysége ellenére egészen vonzó a korához képest. Mégis veszélyt jelent bátyád birodalmának békéjére.

- Ő? - kérdezte döbbenetben Bran.

Luwin mester válaszolt a lovag helyett.

- Mivel nincs egyenes ági örökös, minden bizonnyal sok követelője akad majd a Hornwoodok földjeinek. A Tallhartok, a Flintek és a Karstarkok nőágon mind rokonságban állnak a Hornwood házzal, Lord Hary törvénytelen fia pedig a Glovereknél nevelkedik Erdőmélyben. Tudomásom szerint a Rémvölgynek nincsenek követelései, a két birtok azonban határos egymással, és Roose Bolton nem az az ember, aki kihagyna egy ilyen lehetőséget.

Ser Rodrik a pofaszakállát huzigálta.

- Ilyen esetekben a hűbérúrnak kell megfelelő házastársat találni.

- Miért nem *te* veszed el? - kérdezte Bran. - Azt mondtad, vonzó, és Bethnek lenne végre anyukája!

Az öreg lovag Bran karjára tette a kezét.

- Kedves gondolat, hercegem, de én csak egyszerű lovag vagyok, amellet pedig túl öreg. Talán vigyázhatnék a földjeire néhány évig, de amint meghalok, Lady Hornwood ismét ugyanabban az ingoványban találná magát, és Beth kilátásai sem lennének jobbak.

- Akkor legyen Lord Hornwood fattya az örökös! - javasolta Bran féltestvérére, Jonra gondolva. Ser Rodrik így felelt:

- Ez örömet okozna a Glovereknek, és talán Lord Hornwood árnyának is, de nem hiszem, hogy Lady Hornwood túlzottan hálás lenne érte nekünk. A fiú nem az ő véréből való.

- Mégis fontolóra kell vennünk - folytatta Luwin mester. - Lady Donella, ahogy maga is említette, túl van termékeny évein. Ha nem a fattyú, akkor ki?

- Megbocsátotok? - Bran hallotta, hogy az apródok vívnak az udvaron. Acél csendült acélon.

- Ahogy óhajtod, hercegem - bólintott Ser Rodrik. - Jól megálltad a helyed.

Bran elpirult az örömtől. Nem is volt olyan kimerítő úrnak lenni, mint eleinte tartott tőle, és mivel Lady Hornwood sokkal rövidebbre fogta, mint Lord Manderly, a nappól is maradt még néhány világos óra, hogy felkeresse Nyárt. Szeretett minden nap eltölteni egy kis időt a farkasával, ha Ser Rodrik és a mester megengedték.

Alig lépett be Hodor az istenerdőbe, Nyár máris előbukkant egy tölgy alól, mintha tudta volna, hogy jönnek. Bran észrevette, hogy egy szikár, fekete alak is figyelte őket az aljnövényszéből.

- Borzas! - kiáltotta. - Ide, Borzaskutya! Hozzám!

Rickon farkasa azonban éppolyan hirtelen, ahogyan megjelent, el is tűnt.

Hodor tudta, melyik Bran kedvenc helye, ezért odavitte a tavacska sarkához a hatalmas szívfa tövében, ahol Lord Eddard szokott térdén állva imádkozni. Amikor megérkeztek, a víz felszínén apró hullámok fodrozódtak, s ettől a varsafa tükörképe mintha vibrált és táncolt volna, szél azonban nem volt. Bran egy pillanatig zavartan bámult.

Aztán hatalmas loccsanással, olyan váratlanul, hogy még Nyár is vicsorogva ugrott hátra, Osha robbant ki a tóból. Hodor is felpattant.

- Hodor, *hodor!* - kiabálta rémülten, míg Bran meg nem veregette a vállát, hogy megnyugtassa.

- Hogyan tudsz úszni benne? - kérdezte Oshától. - Nem hideg?

- Csecsemőkoromban jégcsapokat szoptam, fiú. Szeretem a hideget. - Osha a sziklákhoz úszott, és csöpögve kimászott. Teljesen meztelen volt, a testét libabőr borította. Nyár közelebb óvakodott, és megszaglászta. - Meg akartam érinteni az alját.

- Azt hittem, hogy nincsen alja.

- Lehet, hogy nincs is - elvigyorodott. - Mit bámulsz, kölyök? Még sosem láttál nőt?

- De igen - Bran rengetegszer fürdött együtt a nővéreivel, és a szolgálóleányokat is látta már a meleg forrásokban. Osha azonban más volt, kemény és szögletes, nem lágy és gömbölyű. A lába csupa ín és izom, a mellei laposak, mint két üres erszény. - Mennyi seb van rajtad!

- Mindegyikért keményen megdolgoztam. - Felvette a földről barna alsóruháját, leverte róla a leveleket, és felhúzta a fején át.

- Óriásokkal csatáztál? - Osha azt állította, hogy a Falon túl még mindig élnek óriások. *Egy nap talán még láthatok is egyet...*

- Emberekkel - egy hosszú kötelet kötött a derekára öv helyett. - A legtöbbször fekete varjakkal. Egyet meg is öltem - mondta, miközben kirázta a vizet a hajából. Sokat nőtt, mióta Deresben volt, már jócskán leért a füle alá. Most szelídebbnek látszott, mint az a nő, aki a Farkaserdőben megpróbálta kirabolni és megölni őt. - Fecsegték ma valamit a konyhában rólad, meg azokról a Freyekről.

- Kik? Mit mondtak?

A nő savanyúan elmosolyodott.

- Hogy bolond az, aki egy óriással gúnyolódik, és örült az a világ, amelyben egy nyomoréknak kell őt megvédenie.

- Hodor nem is tudta, hogy gúnyolódnak rajta - mondta Bran. - Ő különben sem verekszik soha.

Emlékezett rá, egyszer, még kicsi volt, a piactérre ment az anyjával és Septa Mordane-nel. Magukkal vitték Hodort is, hogy cipekedjen, ő azonban elkóborolt, és amikor rátaláltak, néhány kölyök éppen beszorította egy sikátorba, miközben botokkal szurkálták. *Hodor!* - kiáltotta, s közben összekuporodott, és védeni próbálta magát, ám nem emelt kezét a kízóira.

- Chayle septon azt mondja, szelíd lelke van.

- Az - bólintott a nő -, meg olyan erős karja, hogy letéphetné egy ember fejét a válláról, ha akarná. Mindegy, jobb lesz, ha vigyáz magára annak a Waldernek a közelében. Ő is meg te is. A nagy, amelyiket kicsinek hívnak, úgy tűnik nekem, találóan lett elnevezve. Kívül nagy, belül kicsi, és a velejéig romlott.

- Sohasem merne bántani engem. Fél Nyártól, bármit mond is.

- Akkor talán nem is olyan ostoba, mint amilyennek látszik - Osha mindig óvatosan bánt a farkasokkal. Aznap, amikor elfogták, Nyár és Szürke Szél három útonállót tépett véres cafatokra. - Bár lehet, hogy mégis. És akkor is baj fenyeget. - Felkötötte a haját. - Vannak még farkasálmaid?

- Nincsenek - nem szívesen beszélt az álmairól.

- Egy hercegnek ennél jobban kellene hazudnia! - nevetett Osha. - Nohát, az álmaid a te dolgod. A konyha meg az enyém, úgyhogy jobb, ha vissza is megyek, mielőtt Gage elkezd óbégatni, meg azt a nagy fakanalát rázni. Engedelmeddel, hercegem!

Nem lett volna szabad megemlítenie a farkasos álmokat - gondolta Bran, miközben Hodor felcipelte a hálósobájába. Derekasán küzdött az álom ellen, ameddig csak bírta, de végül mégis a hatalmába kerítette, ahogy mindig is történt. Ezen az éjjelen a varsafáról álmódott. A fa őt nézte mélyvörös szemeivel, megszólította göcsörtös faajkával, sápadt ágairól pedig felröppent a háromszemű holló, az arcát csipkedte, és pengeéles hangján a nevét rikoltozta.

A trombiták hangja verte fel. Az oldalára fordult, hálásan az időleges megkönnyebbülésért. Lódobogást és vidám kiáltozást hallott. *Újabb vendégek érkeztek, a lármából ítélve félig már részegek is.* Megragadta a kapaszkodókat, kitornáztatta magát az ágyból, és elvergődött az ablakig. Az újonnan érkezettek lobogóján láncait letépő óriást látott, s azonnal rájött, hogy az Umberek érkeztek meg a Végső Folyón túl elterülő északi földekről.

Másnap kettő közülük együtt jött a kihallgatásra. A Hordó nagybátyjai voltak, mindketten harsány, féktelen férfiak életük telén. A szakálluk olyan fehér volt, mint a vállukra borított medvebőr köpönyeg. Egy holló egyszer halottnak vélte Morsot, és kivájta az egyik szemét, ezért ő egy darab sárkányüveget hordott a helyén. Öreg Nan úgy mesélte a történetet, hogy a férfi

megragadta a hollót, és leharapta a fejét, ezért nevezik Hollóevőnek. Azt sohasem árulta el neki, hogy ösztövére fivérére, Hothert miért hívják Szajhavésznek.

Alig ültek le, Mors máris engedélyt kért, hogy feleségül vehesse Lady Hornwoodot.

- A Hordó az Ifjú Farkas erős jobb keze, ezt mindenki jól tudja. Ki védelmezhetné jobban az özvegy földjeit, mint egy Umber, és melyik Umber lenne jobb nálam?

- Lady Donella még gyászol - mondta Luwin mester.

- Nekem van egy jó gyógyszerem a gyászra a bundám alatt - röhögött Mors. Ser Rodrik udvariasan megköszönte neki, és megígérte, hogy az ügyet a hölgy és a király elé terjeszti.

Hother hajókat akart.

- Vadak lopakodnak le északról, többen, mint amennyit valaha láttam. Kis hajókban kelnek át a Főkaöblön, és a mi partjainknál kötnek ki. A varjak a Keleti Őrségben túl kevesen vannak, hogy megállítsák őket, ezek meg úgy osonnak, akár a menyét. Hosszúhajókra van szükségünk, azám, meg erős emberekre, akik irányítják őket. A Hordó túl sokat elvitt. A termény fele a földeken marad, mert nincs kéz, amely meglendítené a kaszát.

Ser Rodrik a pofaszakállát huzigálta.

- Vannak erdőitek magas fenyőkkel és vén tölgyekkel. Lord Manderlynek bőven van hajóácsa és tengerésze. Együtt elég hajót tudnátok készíteni, hogy mindkettőtök partvidékét megvédjétek.

- Manderly? - horkantott Mors Umber. - Az a nagy, csámpás faggyúsás? A saját emberei Lord Angolnának gúnyolják, hallottam. Az az ember menni is alig tud. Ha valaki kardot döfne a gyomrába, tízezer angolna tekergőzne elő belőle!

- Valóban kövér - ismerte el Ser Rodrik -, de nem ostoba. Együttműködtök vele, különben a király megtudja az okát.

És Bran megdöbbenésére a durva Umberek, igaz, morgolódva, de fejet hajtottak a parancs előtt.

Miközben a kihallgatás tartott, megérkeztek a Gloverek Erdőmélyből, és egy nagy csapat Tallhart is befutott Torrhen mezejéből. Galbart és Robett Glover Robett feleségének karjaiban hagyta el Erdőmélyt, Deresbe azonban az intézőjük jött el.

- Úrnóm kéri, bocsássátok meg a távolmaradását! Gyermekei még túl fiatalok egy ekkora úthoz, s nem szerette volna magukra hagyni őket.

Bran rövidesen rájött, hogy Erdőmélyben valójában az intéző, és nem Lady Glover uralkodik. A férfi elismerte, hogy a termésének jelenleg mindössze egytized részét teszi félre. Ezt azzal indokolta, hogy valami jöttment varázsló azt mondta neki, a hideg beállta előtt bőséges aratás várható. Luwin mester tett néhány válogatott kifejezést a jöttment varázslókkal kapcsolatban. Ser Rodrik megparancsolta az intézőnek, hogy tegyen félre egyötöd részt, és alaposan kikérdezte Lord Hornwood törvénytelen gyermekéről, Havas Larence-ről. Északon minden előkelő származású fattyú a *Havas* előnevet kapta. Ez a kölyök majdnem tizenkét éves volt, és az intéző nagyon dicsérte az eszét és a bátorságát.

- A fattyúval kapcsolatos elképzelésed még beválhat, Bran - mondta utána Luwin mester. - Azt hiszem, egy nap nagyszerű ura leszel Deresnek.

- Nem leszek az. - Bran tudta, hogy sohasem lesz úr, ahogyan lovag se lesz belőle soha. - Robb feleségül fog venni valami Frey lányt, magad mondtad, és a Walderek is ugyanezt állítják. Fiai fognak születni, és ők lesznek Deres urai őutána, nem én.

- Lehet, Bran - mondta Ser Rodrik -, de én háromszor házasodtam, és a feleségeim leányokat szültek. Már csak Beth maradt nekem. A fivérem, Martyn négy erős fiút nemzett, s mégis egyedül Jory érte meg a férfikort. Amikor megölték, Martyn ága is kihalt vele. Semmi sem biztos, ha a holnapról beszélünk.

Leobald Tallhartra a következő napon került sor. Az időjárás baljós előjeleiről és a köznép lassú észjárásáról beszélt, azon kívül elmesélte, mennyire vágyik az unokaöccse csatába.

- Benfred felállította a saját lándzsás kompániáját. Fiúk, egyikük sem idősebb tizenkilencnél, de mindegyik azt hiszi magáról, hogy ő is egy ifjú farkas. Amikor azt mondtam nekik, hogy csak ifjú nyulak, kinevettek. Most Vadnyulaknak nevezik magukat, fel-alá vágatnak az országban

nyúlborrel a lándzsájuk végén, és a lovagi erényekről énekelnek dalokat.

Bran ezt nagyszerűnek tartotta. Emlékezett Benfred Tallhartra: nagy, esetlen, harsány fiú volt, gyakran látogatott Deresbe az apjával, Ser Helmannel, és jó barátságban állt Robbal és Theon Greyjoyjal. Ser Rodrikon azonban látszott, hogy egyáltalán nem örül a hírnek.

- Ha a királynak több emberre volna szüksége, küldene értük - mondta. - Utasítsd az unokaöcsédet, hogy maradjon Torrhen mezején, ahogyan nemes atyja parancsolta neki!

- Úgy lesz, ser - bólintott Ser Leobald, s csak ezután hozta fel Lady Hornwood ügyét. Szerencsétlen teremtés, nincs férje, aki megvédené a földjeit, sem fia, aki az örökébe léphetne. Az ő nagyságos felesége is Hornwood volt, a néhai Lord Halys húga, bizonyára emlékeznek rá. - Egy üres ház nagy szomorúság. Megfordult a fejében, hogy elküldöm a kisebbik fiamat Lady Donellához, hogy nevelje sajátjaként. Biztos vagyok benne, hogy a kölyök felvidítaná, és talán még a Hornwood nevet is felvehetne...

- Ha őt nevezné ki örökösnek? - sugallta Luwin mester.

- ...hogya a ház ne haljon ki - fejezte be Leobald.

Bran tudta, mit mondjon erre.

- Hálásak vagyunk az ötletedért, uram - tört ki belőle, mielőtt Ser Rodrik megszólalhatott volna. - Az ügyet a bátyám, Robb elé terjesztjük. Ő, és persze Lady Hornwood elé.

Leobald meglepettnek látszott, hogy ő válaszolt neki.

- Köszönöm, hercegem - mondta, de Bran szánakozást látott a halványkék szempárban, amelybe talán egy kis öröm is vegyült, hogy ez a nyomorék végül is nem az ő fia. Egy pillanatra gyűlöletet érzett a férfi iránt.

Luwin mesternek azonban jobban tetszett a dolog.

- Lehet, hogy Beren Tallhart a legjobb megoldás - szólalt meg, miután Leobald távozott. - Vér szerint félig Hornwood. Ha felveszi a nagybátyja nevét...

- ...még mindig ugyanolyan kölyök marad - szakította félbe Ser Rodrik -, akinek meg kell védenie a földjét a Mors Umber-féléktől meg az olyanoktól, mint Roose Bolton fattya. Jól meg kell gondolnunk ezt a dolgot. Robbot a legjobb tanácsokkal kell felkészítenünk a döntéshozatalra.

- A végén kénytelenek leszünk a dolog gyakorlati oldalát nézni - folytatta Luwin mester. - Melyik úrra van leginkább szüksége az udvarában. A folyóvidék a birodalma része, tehát lehetséges, hogy azáltal akarja majd megerősíteni ezt a szövetséget, hogy Lady Hornwoodot a Három Folyó egyik urához adja. Egy Hollófához például. Vagy valamelyik Freyhez...

- Lady Hornwood megkaphatja a mi egyik Freyünket - jegyezte meg Bran. - Ha akarja, övé lehet mind a kettő.

- Nem vagy túl kedves, hercegem! - dorgálta meg Ser Rodrik szelíden.

Ahogyan a Walderek sem azok. Bran haragosan az asztalra meredt, és nem szólt egy szót sem.

Az elkövetkezendő napok folyamán sorra érkeztek a hollók más nemes házak sajnálkozásával. A Rémvölgy fattya nem tette tiszteletét, a Mormontok és a Karstarkok mind délre mentek Robbal, Lord Locke túl öreg volt, hogysem meg merte volna kockáztatni az utat, Lady Flint gyermeket várt, Özvegyfokot pedig járvány sújtotta. Végül a Stark ház minden fontosabb vazallusa hallatott magáról, kivéve Howland Reedet, a cölöplakót, aki már sok-sok éve nem mozdult ki a mocsarából, és a Cerwyneket, akiknek a kastélya alig félnapi lovaglólóra feküdt Derestől. Lord Cerwyn a Lannisterek foglya volt, egy verőfényes reggelen azonban, két tucat lándzsás élén megérkezett a fia, egy tizennégy éves legény. Bran éppen Tánconson lovagolt körbe az udvaron, amikor megjelentek a kapu alatt. Odaügetett, hogy üdvözlje őket. Cley Cerwyn mindig jó barátságban volt Brannel és a fivéreivel.

- Jó reggelt, Bran! - kiáltotta Cley vidáman. - Vagy most már Bran hercegnek kell szólítanom téged?

- Csak ha akarod.

Cley nevetett.

- Miért ne? Manapság mindenki király meg herceg. Stannis Deresbe is írt?

- Stannis? Nem tudok róla.

- Most ő is király - közölte bizalmasan Cley. - Azt mondja, Cersei királyné a bátyjával hált, úgyhogy Joffrey fattyú.

- Joffrey, a Törvénytelen - morogta a Cerwynék egyik lovagja. - Nem csoda, hogy hitetlen, ha egyszer a Királyölő az apja.

- Úgy ám! - tette hozzá egy másik. - Az istenek nem szeretik a vérfertőzést. Csak nézzétek meg, hogy ledöntötték a Targaryenek uralmát is!

Bran egy pillanatra úgy érezte, nem kap levegőt. Mellkasát hatalmas marok szorította össze. Úgy érezte, zuhan, és kétségbeesetten kapaszkodott Táncos kantárszárába.

A rémület nyilván az arcán is látszott.

- Bran? - szólította meg Cley Cerwyn. - Rosszul érzed magad? Ez csak egy újabb király.

- Robb őt is legyőzi! - Az istálló felé fordította Táncost, tudomást sem véve a zavartan bámuló Cerwynekről. A vér zakatolt a fejében, és ha nincs odaszíjazva a nyereghez, könnyen lehet, hogy leesik.

Aznap éjjel Bran álomtalan éjszakáért imádkozott apja isteneihez. Ha az istenek meghallották, akkor gúnyt űztek belőle, mert a rémálom, amit küldtek, rosszabb volt minden farkasálomnál.

- Repülj, vagy meghalsz! - rikoltotta a háromszemű holló, és belecsípett. Ő sírt és könyörgött, de a holló nem ismert irgalmat. Kivájta a bal szemét, majd a jobbot, aztán amikor már vak volt, a sötétben lecsapott a homlokára, és rettenetes, éles csőrét mélyen a koponyájába vágta. Ő ordított, míg úgy nem érezte, a tüdeje azonnal szétreped. Olyan fájdalmat érzett, mintha fejszével hasítanák szét a fejét, amikor azonban a holló kirántotta csontszilánkokkal borított és agyvelődaraboktól síkos csőrét, Bran megint látott - Az elé táruló látványtól azonban félelmében elakadt a lélegzete. Egy több mérföld magas torony peremébe kapaszkodott, az ujjai lassan lecsúsztak, a körmei a követ kaparták, haszontalan, élettelen lábai pedig egyre lejjebb húzták.

- *Segítség!* - kiáltotta. Felette az égen aranyszínű férfi jelent meg, és felhúzta.

- Hogy mit meg nem teszek a szerelemért... - mormolta halkán, és hátra, a tátongó mélység fölé taszította Brant.

TYRION

Már nem alszom úgy, mint ifjú koromban - mondta neki Pycelle nagymester mintegy mentegetőzésképpen találkozásuk kora hajnali időpontja miatt. - Sokkal szívesebben kelek fel, még ha sötét is van odakint, mint hogy nyugtalanul hánykolódjak az ágyban, miközben a gondolataim az elvégezetlen feladatok körül járnak - sóhajtotta, bár súlyos szemhéjai miatt olyan volt, mintha ezeket a szavakat is félálomban ejtette volna ki.

A madárház alatti levegős teremben ültek. A szolgálóleány főtt tojással, párolt szilvával és zabkásával szolgált, Pycelle pedig kenetteljes szónoklattal.

- Ezekben a szomorú időkben, amikor annyian éheznek, a legkevesebb, amit megtehetek, hogy szerény asztalt teríték magamnak.

- Dicséretes - ismerte el Tyrion, miközben feltört egy hatalmas, barna tojást, ami eléggé méltánytalanul a nagymester kopasz és foltos fejét juttatta eszébe. - Én más véleményen vagyok. Ha van étel, megeszem, hátha másnap már nem lesz. - Elmosolyodott. - Mondd, a hollóid is korán kelnek?

Pycelle végigsimított a mellkasára omló hófehér szakállon.

- Természetesen. Küldessek tollért és tintáért, miután megreggeliztünk?

- Szükségtelen - Tyrion kitette a leveleket az asztalra, a zabkása mellé. A két, teljesen egyforma pergament lazán összetekerték, és mindkét végükön viaszpecséttel zárták le. - Küldd el a szolgálólányodat, hogy beszélhessünk!

- Hagyj magunkra, gyermekem! - utasította Pycelle. A leány kisietett a szobából. - Nos, ezek a levelek...

- Doran Martellnek, Dorne hercegének szólnak. - Tyrion lefejtette a törött héjat a tojásról és beleharapott. Sótlanak érezte. - Egy levél, két példányban. A leggyorsabb madaraidat küldd! Nagyon fontos az ügy.

- Útnak indítom őket, amint befejeztük a reggelit.

- Indítsd útnak őket most! A párolt szilva várhat, a birodalom nem. Lord Renly felfelé vezeti a seregét a Rózsauton, és nem tudhatjuk, Lord Stannis mikor bont vitorlát Sárkánykőről.

Pycelle hunyorított.

- Ha az uram úgy kívánja...

- Úgy kívánja.

- Az a dolgom, hogy szolgáljak.

A mester nehézkesen feltápászkodott, hivatali lánc halkan csilingelt a nyakában. Súlyos holmi volt: tucatnyi mesterláncot fontak át meg át egymáson, majd gyémántokkal ékesítették. Tyrion úgy látta, mintha az arany-, ezüst- és platinaszemek jelentős túlsúlyban volnának az egyszerűbb fémekkel szemben.

Pycelle olyan lassan mozgott, hogy Tyrionnak maradt ideje befejezni a tojást, és megkóstolni a szilvát - ez utóbbi túlfőtt és vizes volt az ő ízlésének -, mielőtt a szárnyak hangjára felállt volna. Megpillantotta a hajnali égbolt előtt sötéten szálló hollót, majd fűgén a szoba túlsó végében sorakozó polcok útvesztője felé fordult.

A mester orvosságai lenyűgöző látványt nyújtottak: többtucatnyi, viasszal lepecsételt tégely, lezárt fiolák százai, ugyanennyi tejüveg palack, számtalan, szárított gyógynövényeket tartalmazó edény, mindegyik gondosan megcímkézve Pycelle szabályos betűivel. *Rendszerető elme* - gondolta Tyrion, és valóban, ha egyszer az ember megfejtette az elrendezésük titkát, könnyen rájöhettek, hogy minden üvegcsének megvan a maga helye. *És milyen érdekes dolgok!* Tyrion látott édesálmot, nadragulyát, máktejet, Lys könnyeit, porrá tört szürkegombát, farkasfüvet,

démontáncot, baziliszkuszmérget, vakszemet, özvegyvért...

Lábujjhegyre állva és erősen kinyújtózva sikerült leemelnie egy kicsiny, poros üveget a felső polcra. Amikor elolvasta a címkét, elmosolyodott, és a ruhája ujjába csúsztatta.

Mire Pycelle nagymester lecsoszogott a lépcsőn, ő már az asztalnál ült egy újabb tojást pucolva.

- Megtörtént, uram. - Az öregember leült. - Az ehhez hasonló ügyeket... a legjobb sürgősen elintézni, így igaz, így igaz... azt mondod, nagyon fontos?

- Ó, igen!

Tyrion úgy érezte, a zabkása túl sűrű, és hiányzik belőle a vaj és a méz. Igaz ami igaz, manapság ritkán volt szerencsájuk vajhoz és mézhez Királyvárban, bár Lord Gyles jól ellátta őket a kastélyban. Az étel fele, amit mostanában elfogyasztottak, az ő vagy Lady Tanda földjéről származott. Rosby és Jókatlan északra feküdtek a várostól, nem túl messzire, és odáig még nem ért el a háború.

- Magának Dorne hercegének. Megkérdezhetem...

- Jobb, hanem.

- Ahogy óhajtod - Pycelle kíváncsisága szinte tapintható volt. - Talán... a királyi tanács...

Tyrion az edény széléhez ütögette a fakanalat.

- A tanács azért van, hogy *tanácsot* adjon a királynak, mester.

- Így van - bólintott Pycelle -, a király pedig...

- ...tizenhárom éves kisfiú. Én az ő hangján beszélek.

- Valóban. Így igaz. A Király Saját Segítője. Mégis... kegyes nővéred, Régenskirálynőnk...

- ...súlyos terhet visel gyönyörű fehér vállain. Nem kívánom újabb teherrel tetézni. Te talán igen? - Tyrion félrevetette a fejét, és fürkésző tekintetét vetett a nagymesterre.

Pycelle pillantása visszatért az ételéhez. Volt valami Tyrion felemás, zöld-fekete szemeiben, amitől az emberek kényelmetlenül feszengeni kezdtek, s ő ezt tudatosan ki is használta.

- Ah! - motyogta az öregember a szilvainak. - Minden bizonnyal igazad van, uram. Nagyon körültekintően jársz el... hogy megkíméled ettől a... tehertől.

- Én már csak egy ilyen fickó vagyok! - Tyrion is visszatért a nem éppen kielégítő zabkásához. - Körültekintő. Végül is Cersei a saját drága nővérem.

- És asszony - tette hozzá Pycelle nagymester. - Bár nem hétköznapi asszony, de mégis... nem csekélység, hogy ellátja a birodalom minden ügyét, neme törékenysége ellenére...

Ó, igen, ő aztán egy törékeny kis galamb, kérdezd csak meg Eddard Starkot!

- Örülök, hogy osztozol az aggodalmamban. És köszönöm asztalod vendégszeretetét is, de hosszú nap vár még rám. - Meglendítette a lábát, és lekászálódott a székből. - Légy olyan kedves, és azonnal értesíts, amint válasz érkezik Dorne-ból!

- Ahogy kívánod, uram!

- És csak engem!

- Ó... mi sem természetesebb.

Pycelle foltos keze úgy kapaszkodott a szakállába, ahogy egy fuldokló kapaszkodik a feléje dobott kötélbe. Tyrion szívét örömmel töltötte el a látvány. *Egy, gondolta.*

Kikacsázott az alsó udvarra, görbe lábai fájdalmasan panaszkodtak a lépcső miatt. A nap már jócskán a láthatár felett járt, és a kastély mozgolódni kezdett. Örök járkáltak fel-alá a falakon, a lovagok és egyéb fegyveresek pedig tompa fegyverekkel gyakorlatoztak. Nem messze onnét Bronn ücsörgött egy kút peremén. Két csinos szolgálólány ögyelgett arra egy szőnyegekkel teli, fűzfavesszőből font kosárral, a zsoldos azonban rájuk sem hederített.

- Bronn, csalódást okozol! - Tyrion a lányok felé intett. - Ilyen szépségek vonulnak el a szemed előtt, s te csak egy rakás lármázó bugrist bámulsz!

- Száz bordély van ebben a városban, ahol elég megcsillantani egy rézpénzt, és máris az enyém az összes picca, amire csak vágyok - felelte Bronn -, de előfordulhat, hogy egy nap azon fog múlni az életem, mennyire figyeltem oda a bugrisaidra.

Felállt.

- Ki az a kölyök a kék kockás kabátban három szemmel a pajzsán?

- Valami jöttment lovag, Talladnak nevezi magát. Miért?

Bronn félresöpört egy hajtincset a szeméből.

- Ő a legjobb közülük. De nézd csak, felvesz egy bizonyos ritmust: ugyanazokkal az ütésekkel támad ugyanabban a sorrendben, minden alkalommal - elvigyorodott. - Ez a halálát jelenti, ha velem kerül szembe.

- Joffreyra esküdött fel, nem valószínű, hogy szembekerül veled.

Tyrion nekivágott az udvarnak, Bronn hosszú lépteit az ő rövid tipegéséhez igazította. A zsoldos újabban szinte tiszteletreméltó benyomást keltett. Sötét haja frissen mosott és rendezett volt, arca frissen borotvált, és a Városi Őrség tisztjeinek fekete mellvértjét viselte. A válláról arany kezekkel díszített Lannister-vörös palást függött, Tyrion ajándékozta neki, amikor parancsnoknak nevezte ki személyes őrsége élére.

- Ma hány kérvényezőnk van? - érdeklődött.

- Harminc-egynéhány - válaszolta Bronn. - A legtöbbjük panaszkodik, vagy akar valamit, mint mindig. A kis kedvenced visszatért.

- Lady Tanda? - nyögte Tyrion.

- A szolgálója. Megint meghív, hogy ebédelj vele. Azt mondja, vadhús lesz, eperlekvárral hintett töltött liba és...

- ...a lánya - fejezte be Tyrion savanyú képpel. Attól a perctől kezdve, hogy megérkezett a Vörös Toronyba, Lady Tanda egyfolytában őt próbálta becserkészni angolnapástémos piték, vadkanok és ízletes tejszínes mártások kifogyhatatlan arsenáljával. Valahonnét az az ötlete támadt, hogy egy törpe uraság tökéletes parti lenne nagydarab, tompa eszű és puha testű Lollys lánya számára, aki harminchárom éves létére állítólag még mindig szűz. - Tolmácsold neki a sajnálatomat.

- Nem kívánod a töltött libát? - Bronn gonoszul vigyorgott.

- Talán neked kellene megenned a libát, és feleségül vened a leányt. Vagy még jobb, ha Shaggát küldöd.

- Shagga nagyobb valószínűséggel a leányt enné meg, és a libát venné feleségül - vélekedett Bronn. - Egyébként pedig Lollys még nála is súlyosabb.

- Látod, ez az - sóhajtott Tyrion, miközben áthaladtak egy, két tornyot összekötő híd árnyéka alatt. - Kinek van még szüksége rám?

A zsoldos komolyabbá vált.

- Van itt egy braavosi pénzkölcsönző csinos papírokkal, meg minden, és a királlyal akar beszélni valami kölcsön visszafizetésével kapcsolatban.

- Mintha Joff tovább tudna számolni húsznál. Küldd a fickót Kisujjhoz, ő majd megtalálja a módját, hogy megszabaduljunk tőle! Következő?

- Valami uracska a Három Folyótól. Azt mondja, az apád emberei felgyújtották a várát, megerőszakolták a feleségét, és megölték az összes parasztját.

- Azt hiszem, ezt hívják *háborúnak*. - Tyrion Gregor Clegane-t gyanította a dolog mögött, esetleg Ser Amory Lorshot vagy apja másik drágalátos pokolfajzatát, a qohorit. - Mit akar Joffreytól?

- Új parasztokat - monda Bronn. - Azért jött el idáig, hogy eldalolja, milyen hűséges, és kártérítésért könyörögjön.

- Holnap szakítok rá időt. - Akár valóban hűséges, akár egyszerűen csak kétségbeesett, egy szolgálatkész úrnak a folyóvidékről megvan a maga haszna. - Intézkedj, hogy kényelmes szállást és meleg ételt kapjon. Küldj neki egy pár új csizmát is, jó darabok legyenek, Joffrey király előzékenysége jeléül!

Bronn kurtán bólintott.

- Van még egy rakás pék, hentes meg zöldséges, mind azért óbégat, hogy meghallgasd őket.

- A múltkor megmondtam nekik, nem tudok mit adni.

Az élelmiszer éppen csak, hogy csörgedezett Királyvárba, s a szállítmányok legnagyobb

részét a kastély és a helyőrség számára küldték. A zöldségek, a gyökerek, a liszt és a gyümölcs ára éremlyítően magasra emelkedett, és Tyrion nem szívesen gondolt arra, milyen hús kerül a bolhavégi kifőzdék üstjeibe. Remélte, hogy hal. Végül is még mindig ott volt a folyó meg a tenger... legalábbis, míg Lord Stannis hajóra nem száll.

- Védelmet akarnak. Tegnap éjjel az egyik péket a saját kemencéjében sütötték meg. A csőcselék úgy vélte, túl sokat kér a kenyérért.

- Így volt?

- Már nem tudja tagadni.

- De nem ették meg, ugye?

- Úgy hallottam, nem.

- Legközelebb megteszik - mondta Tyrion komoran. - Megadom nekik azt a védelmet, ami módomban áll. Az aranyköpönyegesek...

- Azt mondják, aranyköpönyegesek is voltak a tömegben - közölte Bronn. - Magával a királlyal akarnak beszélni.

- Bolondok - Tyrion sajnálkozással küldte el őket, az unokaöccse viszont korbáccsal és lándzsákkal felelne panaszaikra. Enyhe kísértést érzett, hogy hagyja... de nem, nem mert. Előbb vagy utóbb egyik ellenségük Királyvár ellen vonul, és nem volt szüksége lelkes árulókra a falakon belül. - Mondd meg nekik, hogy Joffrey király osztozik a félelmeikben, és megtesz minden tőle telhetőt az érdekükben.

- Kenyeret akarnak, nem ígéreteket.

- Ha ma adok nekik kenyeret, holnap kétszer ennyien fognak tolongani a kapuknál. Mi van még?

- Egy fekete testvér a Falról. Az intéző azt mondja, valami rothadt kezét hozott egy üvegben.

Tyrion halványan elmosolyodott.

- Meglep, hogy senki sem ette meg. Azt hiszem, találkoznom kell vele. Nem Yoren az véletlenül?

- Nem. Valami lovag. Thorne.

- Ser *Alliser* Thorne? - Az összes fekete testvér közül, akivel a Falon találkozott, Tyrion Lannister Ser Alliser Thorne-t kedvelte legkevésbé. Megkeseredett, gonosz lelkű ember volt, túl nagy véleménnyel saját magáról. - Ha jobban meggondolom, most mégsem kívánok találkozni Ser Alliserrel. Keress neki egy otthonos kis zugot, ahol senki sem cserélt szőnyeget évek óta. Hadd rothadjon a keze még egy kicsit!

Bronn horkantva röhögött, és elment a dolga után, Tyrion pedig felkapaszkodott a csigalépcsőn. Ahogy a külső udvaron sántikált, hallotta, hogy felhúzzák a csapórácsot. A nővére egy nagyobb társaság élén a főkapunál várakozott.

Szürke poroszka lova hátán ülve Cersei magasan fölébe tornyosult, mint valami zöldbe öltözött istennő.

- Öcsém! - kiáltotta egyáltalán nem kedvesen. A királynét nem töltötte el örömmel az, ahogyan Janos Slynttel bánt.

- Felség - Tyrion udvariasan meghajolt. - Gyönyörű vagy ma reggel!

A koronája arany, a palástja hermelin volt. Mögötte a kísérete feszített a nyeregben: Ser Boros Blount a Királyi Testőrségből fehér pikkelyes páncélban kedvenc mogorva arckifejezésével, Ser Balon Swann, akinek ezüstberakású nyergén ij lógott, Lord Gyles Rosby, ziháló köhögése rosszabb, mint valaha, Hallyne a Piromanta az Alkimista céhtől és a királyné legújabb kedvence, unokatestvérük, Ser Lancel Lannister, néhai férjének apródja, aki az özvegy közbenjárására lovaggá ugrott elő. A fegyveres őrséget Ylarr és húsz ör biztosította.

- Hová-hová, nővérkém? - kérdezte Tyrion.

- Ellenőrző körútra megyek. Szemügyre veszem az új skorpiókat és tűzokádókat. Nem akarom, hogy azt higgyék, mindnyájunknak olyan közömbös a város védelme, mint, úgy tűnik, számodra. - Cersei végigmérte tiszta, zöld, a belőle sugárzó megvetés ellenére is gyönyörű szemével. - Értésültem róla, hogy Renly Baratheon elindult Égikertből. Felfelé tart a Rózsaúton,

teljes haderejével a háta mögött.

- Varys ugyanerről tájékoztatott.

- Holdtöltére ideérhet.

- A jelenlegi kényelmes ütemben semmiképp - nyugtatta meg Tyrion. - Minden éjjel más-más kastélyban lakomázik, és minden egyes útkereszteződésnél udvari fogadónapot tart.

- És minden nap több és több ember gyűlik a zászlaja alá. Azt mondják, a serege már most százezer katonából áll.

- Ez elég soknak tűnik.

- Maga mögött tudhatja Viharvég és Égikert erejét, te kis hülye! - vakkantott le rá Cersei. -Az összes Tyrell vazallust a Redwyne-ok kivételével, és ez utóbbit is csak nekem köszönheted. Amíg az a két vérbajos ikertestvér a foglyom, Lord Paxter az Arborban fog csücsülni, és örül, hogy kimarad az egészből!

- Kár, hogy a Viráglovagot hagyta kicsúszni a csinos ujjacskáid közül. Mégis, Renlynek más baja is van rajtunk kívül. Az apánk Harrenhalban, Robb Stark Zúgóban... én a helyében ugyanígy cselekednék. Lassan vonulnék előre, fitogtatnám az erőmet az egész birodalom előtt, hadd lássák, figyelnek, kívárnék. Hadd harcoljanak az ellenfeleim, míg én elütöm valamivel az időt. Ha Stark legyőz bennünket, egész dél úgy hull Renly ölébe, mint az érett gyümölcs, és egyetlen embert sem veszített! Ha pedig az ellenkezője történik, ránk ronthat, amikor már meggyengültünk.

Cersei azonban nem békélt meg.

- Azt akarom, hogy vedd rá apánkat, hozza a seregét Királyvárhoz!

Ahol semmi más célt nem szolgálna, csak hogy te biztonságban érezd magad.

- Ugyan mikor voltam én képes bármire is rávenni apánkat?

Az asszony elengedte a kérdést a füle mellett.

- És mikor tervezed kiszabadítani Jaime-et? Ő száz olyannal felér, mint te.

Tyrion ravaszul elvagyorodott.

- Kérlek, ezt ne mondd el Lady Starknak! Nincs belőlem száz, hogy kiválthasd őt.

- Apánk biztosan megőrült, hogy téged küldött ide. Te még a használhatatlannál is rosszabb vagy!

A királyné rántott egyet a gyepelön, és megfordította a lovat, majd lobogó hermelinpalástjával a hátán fűgén kiügetett a kapun, kísérete igyekezett felzárkózni.

Igazság szerint Renly Baratheon feleségére sem ijesztette meg Tyriont, mint a fivére, Stannis. Renlyt szerették a közemberek, de még sohasem vezetett sereget csatába. Stannis más volt: kemény, hideg és hajthatatlan. Ha valami módon megtudhatnák, mi készül Sárkánykőn... ám a halászok közül, akiket lefizetett, hogy kémkedjenek a sziget körül, egy sem tért vissza, az informátorok pedig, akiket az eunuch, állítása szerint, elhelyezett Stannis várában, gyanús hallgatásba burkolóztak. Igaz, a part mellett lysi hadigályák csíkos testét látták, Varysnek pedig tudomása volt róla, hogy myri szerencsevadász kapitányok is Sárkánykő szolgálatába szegődtek. *Ha Stannis ránk támad a tenger felől, miközben Renly a kapukat döngeti, akkor Joffrey feje nemsokára egy karó végén fog virítani. Ami pedig még rosszabb, az enyém is ott lesz mellette. Lehangelő gondolat.* Terveket kellett kovácsolnia, hogyan juttatja ki Shae-t a városból, ha a legrosszabbra kell számítani.

Podrick Payne a toronyszobája ajtajában állt, és a padlót tanulmányozta.

- Odabent van - jelentette Tyrion övcsatjának. - A toronyszobádban. Uram. Sajnálom.

Tyrion felsóhajtott.

- Rám nézz, Pod! Borzasztóan zavar, ha a gatyapöcömhöz beszélsz, különösen amikor nem is viselek ilyesmit. Ki van a toronyszobámban?

- Lord Kisujj. - Podricknak sikerült egy futó pillantást vetnie az arcára, majd gyorsan le is sütötte a szemét. - Akarom mondani, Lord Petyr. Lord Baelish. A pénzmester.

- Ez úgy hangzott, mintha egy egész tömeg lenne odabent.

A fiú összerándult, mintha megütötték volna, s Tyrionnak ettől képtelen módon büntudata támadt.

Lord Petyr az ablak melletti padon ült elegánsan és tunyán, szilvakék plüsszekéjében és sárga szatén pelerinjével. Kesztyűs keze a térdén pihent.

- A király nyulak ellen küzd egy számszeríjjal - közölte. - Éppen a nyulak állnak nyérésre. Gyere, nézd meg!

Tyrionnak lábujjhegyre kellett állnia, hogy kilásson. Odalent a földön egy döglött nyúl hevert, egy másik pedig hosszú, rángatózó fülekkel éppen a lelkét készült kilehelni az oldalából kimeredő nyílvevő miatt. A keményre döngölt talajt négyszögletes fejű nyílvevők borították, mint a viharban szétszóródott szalmaszálak.

- Most! - kiáltotta Joff. A vadász elengedte a kezében tartott nyulat, az állat pedig eliramodott. Joffrey megrántotta a számszeríj ravaszát; a vevő két lábbal tévesztette el célját. A nyúl hátsó lábaira állt, és megrezgettette az orrát a király felé. Joff átkozódva tekerni kezdte a kereket, hogy felhúzza az ideget, az állat azonban eltűnt, mire ismét megtöltötte.

- Másikat!

A vadász benyúlt a ketrecbe. Ez a célpont úgy húzott el a szürke kövek előtt, mint valami barna villám, Joffrey elkapkodott lövése pedig kis híján ágyékon találta Ser Prestont.

Kisujj elfordult.

- Fiú, szereted a főtt nyulat? - kérdezte Podrick Payne-től.

Pod a látogató csizmáira meredt. Pompás, fekete mintákkal díszített, vörösre festett bőrből készült lábbelik voltak.

- Megenni, uram?

- Fektesse be fazekakba! - javasolta Kisujj. - A nyulak nemsokára előzönlik a kastélyt. Naponta háromszor fogunk nyulat enni.

- Jobb mint a nyársra húzott patkány - jegyezte meg Tyrion. - Pod, hagyj magunkra! Hacsak Lord Petyr nem kér valami frissítőt.

- Köszönöm, de nem - Kisujj megvillantotta gúnyos mosolyát. - Ha a törpével iszol, így mondják, másnap a Falon ébredsz. A fekete szín pedig kiemeli egészségtelen sápadtságomat.

Ne félj, uram - gondolta Tyrion -, *neked nem a Falat szánom*. Helyet foglalt egy magas, párnákkal kibélelt székben, és így szólt:

- Nagyon elegáns vagy ma, uram!

- Megsebezted. Azon vagyok, hogy minden nap elegáns legyek.

- Új a zeke?

- Igen. Nagyon figyelmes vagy.

- Szilvakék és sárga. Ezek vajon a házad színei?

- Nem. Csak hát az ember megunja, ha minden nap ugyanazt a színt viseli, legalábbis én így vagyok vele.

- A kés is csinos darab.

- Valóban? - Kisujj szeme gonoszul villant. Előhúzta a kést, és könnyedén végignézett rajta, mintha még sohasem látta volna. - Valyriai acél és sárkánycsont markolat. Bár egy kissé egyszerű. A tiéd, ha kívánod.

- Enyém? - Tyrion hosszan bámult a másikra. - Nem, azt hiszem, nem. Sosem fogadnám el.

Tudja, a pofátlan disznó. Tudja, és tudja azt is, hogy én tudom, és azt hiszi, nem nyúlhatok hozzá.

Ha valaha valaki is igazán aranypáncélba öltözött, akkor az Petyr Baelish volt, nem Jaime Lannister. Jaime híres páncélja csupán aranyozott acél volt, de Kisujj, ó... Tyrion, növekvő aggodalmára, megtudott egyet s mást a kedves Petyrről.

Tíz évvel ezelőtt Jon Arryn jelentéktelen, gyakorlati munkával nem járó állást adott neki a vámszedő hivatalban, ahol Lord Petyr rövidesen azzal tüntette ki magát, hogy a király többi vámszedőjénél háromszor többet hozott a konyhára. Robert király két kézzel szórta a pénzt, és egy olyan ember, mint Petyr Baelish, aki képes volt úgy egymáshoz dörzsölni két arany-sárkányt, hogy azok egy harmadikat fialtak, felbecsülhetetlen értékkel bírt a Segítő számára. Kisujj pályája úgy ívelt felfelé, mint a kilőtt nyílvevő. Három évvel az udvarba való megérkezése után már a

pénzügyek mestere és a kis tanács tagja volt, s mára a korona bevétele tízszer akkora volt, mint állandó nehézségekkel küzdő elődje alatt... igaz, a korona adósságai is óriási mértékben megnövekedtek. Petyr Baelish mesteri pénzzsonglőrnek bizonyult.

Ő, igen, okos ember volt. Nem egyszerűen begyűjtötte az aranyat, aztán elzárta egy kincseskamrába, nem. A király adósságait ígéretekkel fizette meg, az aranyát pedig megdolgoztatta. Szekereket, üzleteket, házakat vásárolt. Bőséges aratás idején búzát vett, majd szűkös időkben kenyeret adott el. Gyapjút vett északon, lenvásznat délen, zsinórt Lysben, majd megmozgatta, befestette, eladta. Az aranysárkányok szaporodtak, Kisujj kölcsönadta őket, s a fiókákkal együtt hajtotta be ismét.

Míndeközben pedig a saját embereit juttatta pozíciókba. A Kulcsok Őrei az ő emberei voltak, mind a négyen. A Királyi Számadót és a Királyi Hitelesítőt ő nevezte ki, a három pénzverde felügyelőit szintén. Minden tíz kikötőmesterből, adószedőből, vámtisztviselőből, gyapjúkészítőből, díjbeszedőből, éllemezési tisztből és borkereskedőből kilenc Kisujjhoz tartozott. Legnagyobb részük középosztálybeli származású volt: kereskedők fiai, jelentéktelenebb urak, néha még külhoniak is, ám eredményeik alapján jóval tehetségesebbnek bizonyultak, mint előkelő elődeik.

Soha, senkinek sem jutott eszébe megkérdőjelezni a kinevezéseket, de mi okuk is lett volna rá? Kisujj senki számára nem jelentett fenyegetést. Okos, mosolygós, szívélyes modorú férfi volt, mindenkivel jó barátságban állt, mindig előteremtette az aranyat, amire a királynak vagy Segítőjének szüksége volt, és jelentéktelen származása miatt - hiszen mindössze egy lépcsőfokkal állt a kóbor lovagok felett - nem kellett tartani tőle. Nem voltak vazallusai, akiket hadba hívhatott volna, nem volt fegyveres kísérete, hatalmas vára, említésre méltó birtoka, sem pedig kilátása valamilyen előnyös házasságra.

De hozzá merjek érni? - tűnődött Tyrion. - *Még ha áruló is?* Távolról sem volt biztos benne, hogy megteheti, legkevésbé pedig éppen most, mikor dül a háború. Idővel lecserélheti Kisujj kulcspozícióban lévő embereit a sajátjaira, de...

Az udvarról kiáltás hallatszott.

- Ah, őfelsége végzett egy nyúllal - jegyezte meg Lord Baelish.

- Bizonyosan eggyel a lassabbak közül - tette hozzá Tyrion. - Uram, te Zúgóban nevelkedtél.

Úgy hallottam, közel álltál a Tullykhoz.

- Így is mondhatjuk. Különösen a lányokhoz.

- Mennyire közel?

- Én vettem el a szüzességüket. Az elég közeli?

A hazugságot - mert Tyrion meg volt róla győződve, hogy az - olyan hanyag nemtörődömséggel közölte, hogy az ember szinte el is hitte neki. Lehet, hogy Catelyn Stark volt az, aki hazudott? Virága leszakajtságával és a törrel kapcsolatban is? Minél többet élt, Tyrion annál inkább ráébredt, hogy semmi sem egyszerű, és kevés dolog igaz.

- Lord Hoster leányai nem kedvelnek engem - vallotta be. - Kétlem, hogy bármilyen ajánlatomat is meghallgatnák. Ugyanazok a szavak azonban talán kedvesebben csengenek a füleiknek, ha tőled érkeznének.

- Ez a szavakon múlik. Ha Sansát akarod felajánlani a fivéredért cserébe, vesztegesd másvalaki idejét! Joffrey sohasem lesz hajlandó megválni a játékszerétől, és annyira Catelyn Stark sem ostoba, hogy elkótyavetyélje a Királyölőt egy csitriért.

- Aryát is fel akarom ajánlani. Az embereim már keresik.

- A keresés még nem jelent megtalálást is.

- Ezt megjegyzem magamnak, uram. Ugyanakkor arra gondoltam, Lady Lysát környékezhethéd meg. Neki vonzóbb ajánlatom van.

- Lysa könnyebben kezelhető, mint Catelyn, ez igaz... ám egyben félénkebb is, és úgy tudom, gyűlöl téged.

- Azt hiszi, jó oka van rá. Amikor a vendégszeretetét élveztem a Sasfészekben, egyre csak azt hajtogatta, hogy megöltem a férjét, az ellenkezésem pedig süket fülekre talált nála. - Előrehajolt.

- Ha átadnám neki Jon Arryn valódi gyilkosát, talán jobb szívvvel gondolna rám.

Kisujj felegyenesedett ültében.

- A valódi gyilkost? Bevallom, kíváncsivá teszel. Kit ajánlanál fel neki?

Most Tyrionon volt a mosolygás sora.

- Az ajándékokat csak a barátainak adom ingyen. Lysa Arryynak meg kell ezt értenie.

- A barátságára vagy a kardjaira van szükséged?

- Mindkettőre.

Kisujj végigsimított gondosan ápolt szakállán.

- Lysának megvan a maga baja. A Holdhegységben élő, fosztogató klánok többen vannak, mint valaha... és jobban fel vannak fegyverezve.

- Elkészerítő - sóhajtotta Tyrion Lannister, aki felfegyverezte őket. - Ebben segíthetnék neki. Egy szavamba kerül és...

- És mennyibe kerülne neki ez a szó?

- Azt akarom, hogy Lady Lysa és a fia ismerjék el Joffreyt királynak, fogadjanak hűséget, és...

- ...üzenjenek hadat a Startoknak és a Tullyknak? - Kisujj megrázta a fejét. - Itt a légy a levesedben, Lannister. Lysa sohasem küldené a lovagjait Zúgó ellen.

- Nem is kérek tőle ilyesmit. Ellenségekben nem szenvedünk hiányt. Arra akarom használni az erejét, hogy szembeszálljak Lord Renlyvel vagy Lord Stanniszel, ha elindul Sárkánykőről. Cserébe igazságot kap Jon Arrynért, és békét a Völgyben. Még azt a visszataszító gyerekét is kinevezem Kelet Őrzőjévé, mint előtte az apja volt. - *Szeretném látni, ahogy repül* - suttozta egy kisfiú hangja valahol az emlékei mélyén. - És hogy megpecsételjük az üzletünket, nekiadom az unokahúgomat.

Abban az örömben volt része, hogy őszinte meglepetést láthatott Petyr Baelish szürkészöld szemében.

- Myrcellát?

- Ha felnő, feleségül mehet a kis Lord Roberthez. Addig pedig Lady Lysa neveli majd a Sasfészekben.

- És őfelsége, a királyné mit gondol erről a húzásról? - Amikor Tyrion megvonta a vállát, Kisujjból kitört a nevetés. - Rögtön sejtettem. Veszélyes kis fickó vagy, Lannister. Igen, ezt a dalt elénekelhetném Lysának. - Megint a ravasz mosoly, a gonosz pillantás. - Ha akarnám.

Tyrion bólintott, és kivárt. Tudta, hogy Kisujj sohasem bírta a hosszú hallgatást.

- Nos - folytatta zavartalanul Lord Petyr rövid szünet után -, számomra mi van a boszorkányüstben?

- Harrenhal.

Érdekes volt figyelni az arcát. Lord Petyr apja a legkisebb urak között is a legkisebb volt, a nagyapja föld nélküli kóbor lovag. Születése jogán nem mutathatott fel mást, csak néhány holdnyi követ az Ujjak szélfúttá partjain. Harrenhal ezzel szemben a Hét Királyság egyik legzsirosabb falatja volt. A hozzátartozó földek hatalmasak, gazdagok és termékenyek, maga a kastély pedig a legfélelmetesebbek egyike a birodalomban... akkora, hogy Zúgó is eltölpül mellette, ahol Petyr Baelish Hoster Tully gyámsága alatt nevelkedett, amíg rövid úton ki nem penderítették, amiért szemet merészelt vetni Lord Hoster leányára.

Kisujj egy ideig a gallérja szövétét igazgatta, de Tyrion látta a mohó villanást azokban a ravasz macskaszemekben. Tudta, hogy megfogta.

- Harrenhal el van átkozva - szólalt meg végül Lord Petyr. Megpróbált unalmat erőltetni a hangjába.

- Akkor rombold le, és építtess egy új kastélyt, ami megfelel neked. Pénzben nem fogsz hiányt szenvedni. A Három Folyó főurává kívánlak tenni. Ezek a folyó menti urak megmutatták, hogy nem lehet megbízni bennük. Tegyenek hát neked hűségesküt a földjeikért!

- Még a Tullyk is?

- Ha marad még Tully, mire végzünk.

Kisujj olyan volt, mint egy kisfiú, aki éppen most harapott bele titokban a lépes mézbe.

Próbált nem odafigyelni a méhekre, de a méz olyan édes volt!

- Harrenhal minden földjével és jövedelmével - merengett. - Ezzel az egyetlen húzással a birodalom egyik leghatalmasabb urává tennél. Nem mintha hálátlan volnék, uram, de... miért?

- Jól szolgáltad a nővéremet az öröklés ügyében.

- Ahogy Janos Slynt is. Akinek nem is olyan régen ugyanezt a várat adományozták, csak hogy azonnal elragadhassák tőle, amikor már nem veszik hasznát.

Tyrion nevetett.

- Megfógtál, uram! Mit is mondhatnék? Szükségem van rád, hogy megszerezsem Lady Lysát. Janos Slyntre nem volt szükségem. - Ravaszul vállat vont. - Inkább te ülj Harrenhalban, mint Renly a Vastrónuson. Mi lehet egyszerűbb ennél?

- Igaz is, vajon mi? Tisztában vagy vele, hogy esetleg újra ágyba kell vinnem Lysa Arrynt, hogy megszerezsem a jóváhagyását ehhez a házassághoz?

- Nincsenek kétségeim afelől, hogy megfelelsz a kihívásnak.

- Egyszer azt mondtam Ned Starknak, hogy amikor ágyban találok magad egy csúnya asszonnyal, a legjobb, amit tehetsz, hogy behunyod a szemed, és túlesel rajta. - Kisujj összefonta az ujjait, és Tyrion felemás szemébe nézett. - Adj két hetet, hogy lezárjam az ügyeim, és hajót szerezzek, amely elvisz Sirályvárosba!

- Ez tökéletesen megfelel.

A vendége felállt.

- Ez igen kellemes délelőtt volt, Lannister. És jövedelmező... remélem, mindkettőnk számára.

Meghajolt, a palástja sárga örvényként kavargott utána, ahogy elhagyta a szobát.

Kettő - gondolta Tyrion.

Felment a hálótermébe, hogy ott várja meg Varys, aki nemsokára tiszteletét teszi. Estefelé számított rá. Talán holdkeltekor, de bízott benne, hogy még előtte, este még ugyanis meg akarta látogatni Shaet. Kellemesen meglepődött, amikor Galt, az egyik Kővarjú egy órával később arról tájékoztatta, hogy a púderes ember várakozik az ajtó előtt.

- Kegyetlen tőled, hogy így kínozod a nagymestert - mondta feddően az eunuch. - Az az ember képtelen titkot tartani.

- Csak nem egy baglyot hallok, aki nagyfejűnek mondja a verebet? Vagy te talán nem lennél kíváncsi rá, mit ajánlottam Doran Martellnek?

Varys kuncogott.

- A kismadaraim talán már el is mondták nekem.

- Valóban? - Ezt hallani akarta. - Folytasd!

- A dorne-iak eddig távol tartották magukat ettől a háborútól. Doran Martell összehívta a lobogóit, de semmi több. A Lannister ház iránt érzett gyűlölete köztudott, és mindenki úgy véli, összefog Lord Renlyvel. Erről akarod lebeszélni.

- Ez mind magától értetődő - mondta Tyrion.

- Az egyetlen rejtély, hogy mit ajánlhattál fel a hűségéért cserébe. A herceg igen érzelmes ember, és még mindig gyászolja a hűgát, Eliát és drága gyermekét.

- Az apám azt mondta nekem egyszer, hogy egy lord sohasem engedi, hogy az érzelmek a törekvései útjába álljanak... és úgy hozta a sors, hogy van egy üres székünk a kis tanácsban most, hogy Lord Janos felöltötte a feketét.

- Egy hely a tanácsban nem megvetendő dolog - bólintott Varys. - De vajon elég-e ahhoz, hogy elfeledtesse a húga meggyilkolását egy büszke férfival?

- Miért kellene, hogy elfelejtse? - Tyrion mosolygott. - Megígértem, hogy átadom neki a húga gyilkosait, élve vagy halva, ahogy óhajtja. Természetesen *azután*, hogy véget ért a háború.

Varys fondorlatos pillantást vetett rá.

- A madárkáim azt mondják nekem, hogy Elia hercegnő egy bizonyos nevet kiáltott... amikor érte jöttek.

- Hát titok még a titok, ha mindenki tudja?

Kaszter-hegyben köztudott volt, hogy Gregor Clegane ölte meg Eliát és a csecsemőjét. Azt

mesélték, hogy a keze még maszatos volt a fiúcska vérétől és agyvelejétől, amikor megerőszkolta a hercegnőt.

- Ez a titok nemes atyád felesküdt katonája.

- Az apám értene velem egyet elsőként abban, hogy ötvenezer dorne-i harcos felér egy veszett kutyával.

Varys végigsimított púderes arcán.

- És ha Doran herceg a tettet végrehajtó lovag vére mellett a parancsot kiadó úrét is követeli...

- A felkelést Robert Baratheon vezette. Végző soron minden parancs tőle származott.

- Robert nem volt ott Királyvár ostrománál.

- Ahogyan Doran Martell sem.

- Igaz. Vért a büszkeségének, széket a becsvágyának. Aranyat és földet, ez magától értetődik. Édes kis ajánlat... ám az édességet meg is lehet mérgezni. Ha a herceg helyében lennék, ennél többet is követelnék, mielőtt kinyújtom a kezem ezért a lépes mézért. A jóindulat valamiféle zálogát, valami biztosítékot az árulás ellen - Varys felvillantotta legnegedesebb mosolyát. - Vajon melyiket adod neki?

Tyrion sóhajtott.

- Tudod jól, nem?

- Ha már így fogalmaztál, valóban. Tomment. Myrcellát aligha ajánlhatnád fel egyszerre Doran Martellnek és Lysa Arrynnak is.

- Figyelmeztess rá, hogy soha többé ne játsszak veled kitalálósdit! Te csalsz.

- Tommen herceg jó fiú.

- Ha még fiatalon elszakítom Cersie-től és Joffreytől, talán jó ember is lesz belőle.

- És jó király?

- Joffrey a király.

- És Tommen az örökös, ha valami esetleg történne őfelségével. Tommen, aki olyan kedves természetű, aki olyan figyelemre méltóan... befolyásolható.

- Gyanakvó ember vagy te, Varys.

- Ezt dicséretnek tekintem, uram. Doran herceget mindenesetre aligha hagyja hidegen ez a hatalmas tisztesség. Azt mondhatnám, nagyon ügyes terv... ám van egy apró hibája.

- Akit Cersie-nek hívnak? - nevetett a törpe.

- Ugyan mit ér az államférfiúi bölcsesség a szeretet ellen, amit egy anya méhe édes gyümölcse iránt táplál? Háza dicsősége és a birodalom biztonsága érdekében a királyné talán beleegyezik, hogy elküldje Tomment vagy Myrcellát. De mindkettőjüket? Nem valószínű.

- Amit Cersei nem tud, attól nem fáj a fejem.

- És ha őfelsége netán rájön a szándékaidra, mielőtt a terveid megérnének?

- Hát - felelte Tyrion -, akkor tudni fogom, hogy az, aki elmondta neki, az ellenségem.

És amikor Varys kuncogni kezdett, arra gondolt: *három*.

SANSA

Ha haza akarsz menni, gyere el ma este az istenerdőbe!

A szavak századszorra is ugyanazok voltak, mint első olvasásra, amikor Sansa felfedezte az összehajtott papírdarabot a párnája alatt. Fogalma sem volt róla, hogy került oda, vagy ki küldhette. A levelet nem írták alá, nem volt rajta pecsét, és az írás sem tűnt ismerősnek. A mellkasához szorította az üzenetet, és elismételte a szavakat.

- Ha haza akarsz menni, gyere el ma este az istenerdőbe! - lehelte alig hallhatóan.

Mit jelenthet mindez? Vigye el a királynénak és mutassa meg, milyen jó gyermek? Idegesen megdörzsölte a hasát. A haragoslila folt, amit Ser Meryntől kapott, mostanra ronda sárgává halványult, de még mindig fájt. Páncélkesztyűs ököllel ütötte meg. Az ő hibája volt, meg kell tanulnia jobban elrejtetni az érzelmeit, hogy ne hívja ki Joffrey haragját. Amikor megtudta, hogy a törpe a Falra küldte Lord Slyntet, megfélekedezett magáról, és azt találta mondani:

- Remélem, a Mások elragadják!

A király nem örült ennek.

Ha haza akarsz menni, gyere el ma este az istenerdőbe!

Sansa nagyon erősen imádkozott. Lehet, hogy ez a válasz az imáira, egy igaz lovag, akit azért küldtek, hogy megmentse őt? Talán az egyik Redwyne iker az, vagy a bátor Ser Balon Swann... vagy talán Beric Dondarrion, az aranyló vörös hajú, ifjú úr csillagokkal teleszórt palástjában, akibe a barátnője, Jeyne Poole szerelmes volt.

„Ha haza akarsz menni, gyere el ma este az istenerdőbe!”

Mi van, ha ez is Joffrey valami kegyetlen tréfája, mint aznap, amikor felvitte a mellvédre, hogy megmutassa neki Apa fejét? Vagy valami fondorlatos kelepce, hogy bizonyítsák, nem hűségese? Ha elmegy az istenerdőbe, vajon nem Ser Ilyn Payne-t találja ott, amint némán ül a szívfa alatt, kezében Jéggel, s színtelen szemei azt lesik, eljön-e?

Ha haza akarsz menni, gyere el ma este az istenerdőbe!

Amikor az ajtó kinyílt, Sansa gyorsan a lepedője alá gyűrte a levelet, és ráült. Az egércú, ritkás barna hajú szolgálóleánya volt az.

- Mit akarsz? - kérdezte Sansa.

- Akar a hölgyem fürdőt ma este?

- Tüzet, azt hiszem... fázom. - *Tényleg* reszketett, pedig a nap meleg volt.

- Ahogy óhajtod.

Sansa gyanakvóan figyelte a lányt. Vajon látta a papirost? Vajon ő tette a párna alá? Nem tűnt valószínűnek. Buta lánynak látszott, nem az a fajta, akivel az ember szívesen továbbítja a titkos üzeneteit, de Sansa nem ismerte. A királyné kéthetente lecserélte a szolgálóit, nehogy valamelyik túlzottan közel kerülhessen hozzá.

Amikor a kandallóban már lobogott a tűz, Sansa kurtán megköszönte a szolgálóleánynak, és megparancsolta, hogy távozzon. A lány azonnal engedelmeskedett, mint mindig, de Sansa mintha valami alattomosat látott volna megcsillanni a szemében. Bizonyára szalad, hogy jelentést tegyen a királynénak, vagy talán Varysnak. Biztosra vette, hogy az összes szobalánya kémkedik utána.

Amint egyedül maradt, a lángok közé dobta a levelet, és figyelte, ahogy a papír összehajlik és megfeketedik. *Ha haza akarsz menni, gyere el ma este az istenerdőbe!* Az ablakhoz lépett. Látta, hogy odalent alacsony, halovány páncélba és fehér palástba öltözött lovag rója a felvonóhidat, a magasságából ítélve csakis Ser Zöldmezei Preston lehetett az. A királyné megengedte, hogy szabadon járjon-keljen a kastélyban, de a lovag még így is megkérdezné tőle, hová megy, ha ilyen késő éjszaka megpróbálná elhagyni Maegor Erődjét. Megmondja-e neki?

Hirtelen nagyon örült, hogy elégette a levelet.

Kioldozta a köntösét, és bebújt az ágyába, de nem aludt el. *Még mindig ott lehet?* - tűnődött. - *Vajon meddig vár még?* Kegyetlen dolog üzenetet küldeni, és nem árulni el neki semmit. A gondolatok egymást kergették a fejében.

Bárcsak volna itt valaki, hogy megmondja, mitévő tegyen. Hiányzott neki Septa Mordane, de még nála is jobban hiányzott legigazabb barátja, Jeyne Poole. A septa a többiekkel együtt a fejével fizetett a bűnért, hogy a Stark-házat merete szolgálni. Sansa nem tudta, mi történt Jeyne-nel, aki az eseményeket követően tűnt el a szobájából, és soha többé nem hallott felőle. Megpróbált nem túl gyakran gondolni rájuk, ám az emlékek néha kéretlenül is megrohanták, s akkor bizony nehéz volt visszatartani a könnyeit. Nagy ritkán még a húga is hiányzott. Arya mostanra biztonságban hazaért Deresbe, táncol, varrogat, Brannel és a kis Rickonnal játszik, még a téli városban is lovagolhat, ha kedve tartja. Sansának is megengedték, hogy lovagoljon, de csak az alsó udvaron, és egy idő után elég unalmas volt folyton körbe-körbe járni.

Még ébren volt, amikor felharsantak a kiáltások. Először távolról hallatszottak, majd egyre hangosabbak lettek. Sok hang ordított egyszerre. A szavakat nem tudta kivenni, de lovak hangja, dübörgő léptek és parancskiáltások is vegyültek belé. Az ablakhoz kúszott és látta, hogy a falakon emberek rohannak lándzsával és fáklyával a kezükben. *Menj vissza aludni* - mondta magának Sansa -, *ez nem a te dolgod, csak valami újabb felfordulás a városban.* A kutak mellett újabban a városban uralkodó zűrzavarról beszéltek. Emberek özönlöttek ide a háború elől, és sokan nem tudtak máshogy megélni, csak ha kirabolták és megölték egymást. *Menj aludni!*

Amikor azonban megint kinézett, észrevette, hogy a fehér lovak eltűnt, a száraz árok feletti híd pedig le van engedve, és senki sem őrzi.

Sansa gondolkodás nélkül sarkon fordult és a szekrényéhez rohant. *Ó, mit csinállok?* - kérdezte magától öltözködés közben. - *Ez örülség!* Számtalan fáklya fényét látta a védőfalak mentén. Talán Stannis és Renly jöttek el végre, hogy megöljék Joffreyt, és elfoglalják a fivérük trónját? Ha így volna, az örök felhúznák a felvonóhidat, hogy elzárják Maegor Erődjét a külső vártól. Sansa egy egyszerű, szürke köpönyeget kanyarított a vállára, és felkapta a kést, amivel a húst szokta vágni. *Ha ez valamiféle csapda jobb, ha meghalok, minthogy még egyszer bántsanak* - mondta magában. A pengét a köpönyege alá rejtette.

Amikor kisurrant az éjszakába, vörös palástos örök egy csapata rohant el mellette. Megvárta, míg jó messze eltávolodnak, s csak utána rohant át az őrizetlen felvonóhidon. Az udvaron az emberek a kardtartó szíjakat csatolták fel, és lovaikat nyergelték. Megpillantotta Ser Prestont az istálló közelében a Királyi Testőrség három másik tagjával. Fehér köpönyegük fényes volt, akár a hold, ahogy felsegítették a páncélt Joffrey-ra. Elakadt a lélegzete, amikor meglátta a királyt, ő azonban szerencsére nem vette észre, éppen a kardjáiét és a számszerjáiért kiabált.

A zaj lassan elhalkult, ahogy egyre mélyebbre jutott a kastélyban. Nem mert hátranézni, hátha Joffrey figyel... vagy ami még rosszabb, követi. A csigalépcső előtte kanyargott, a felül sorakozó keskeny ablakokon át időnként halvány fénysugár hasított a sötétségbe. Sansa lihegett, mire felért a tetejére. Végigrohant egy félhomályos oszlopsoron, és egy falnak vetette a hátát, hogy levegőhöz jusson. Amikor valami hozzáért a lábához, majdnem kiugrott a bőréből ijedtében, de csak egy macska volt az, fekete, bozontos kandúr megtépázott füllel. Az állat ráfújt, és eliramodott.

Mire elérte az istenerdőt, a zaj csengő acél és emberi kiáltások távoli morajává halkult. Sansa szorosabbra húzta magán a köpönyeget. A levegő sűrű volt a föld és a levelek illatától. *Ladynek tetszett volna ez a hely* - gondolta. Volt valami vadság egy istenerdőben még itt, egy kastély, egy város közepén is. Az ember szinte magán érezte a régi istenek ezernyi láthatatlan szemét.

Sansa jobban szerette anyja isteneit apjáiéinál. Imádta a szobrokat, az ólmozott üvegeképeket, a füstölők átható illatát, a septonokat a köntöseikkel meg a kristályaikkal, a szivárvány játékát a gyöngyház-, óniksz- és lazúrberakásos oltárok felett. Nem tagadhatta azonban, hogy az istenerdőknek is megvan a saját erejük. Különösen éjszaka. *Segíts* - imádkozott -, *küldj egy barátot, egy igaz lovagot, hogy védelmébe vegyen engem...*

Fától fáig osont. Az ujjai alatt érezte a kéreg durvaságát, a levelek végigsimították az arcát. Túl későn érkezett volna? Nem mehetett el ilyen hamar, ugye? Itt volt egyáltalán? Megkockáztasson egy kiáltást? Olyan csend és mozdulatlanság honolt mindenütt...

- Félttem, hogy nem jössz, gyermekem.

Sansa megpördült. Az árnyékok közül egy férfi lépett elő. Erős testalkatú volt, vastag nyakú, cammogó járású. Sötétszürke köpönyeget viselt, amelynek a csuklyáját előrehúzta, ám amikor a hold vékony, ezüstös sugara rávetődött az arcára, a lány azonnal felismerte a foltos bőrről és az alatta húzódó elpattant erekről.

- Ser Dontos! - suttogta mélyen csalódva. - Te voltál az?

- Igen, hölgyem. - Ahogy a férfi közelebb lépett, Sansa orrát savanyú borszag csapta meg. - Én.

Kinyújtotta a kezét.

Sansa hátralépett.

- Ne! - Kezét a köpönyeg alá csúsztatta, ahol a kés lapult. - Mit... mit akarsz tőlem?

- Csak segíteni szeretnék neked - felelte Dontos -, ahogyan te is segítettél nekem.

- Részeg vagy, ugye?

- Csak egy kupa bort ittam, hogy bátorságot merítsek. Ha most elkapnak, a bőrt is lenyúzzák a hátamról.

Hát velem mit tennének? - Sansa azon kapta magát, hogy megint Ladyre gondol. Ő megérezte a hamisság szagát, ő meg. De már nem él, Apa ölte meg, Arya miatt. Előhúzta a kést, és mindkét kezével megmarkolva maga elé tartotta.

- Le fogsz döfni? - kérdezte Dontos.

- Megteszem - mondta a lány. - Mondd el, ki küldött!

- Senki, drága hölgyem. Lovagi becsületedre esküszöm!

- Lovagi becsületedre? - Joffrey úgy határozott, nem lehet többé lovag, csak bolond, még Holdfiúnál is alantasabb. - Imádkoztam az istenekhez, hogy egy lovagot küldjenek a megmentésemre - mondta a lány. - Imádkoztam és imádkoztam. Miért küldtek hát egy részeges vén bolondot?

- Ezt megérdelem... tudom, furcsán hangzik, de... annyi éven át, míg a lovagi címet viseltem, valójában bolond voltam, most pedig, hogy bolonddá tettek, azt hiszem... azt hiszem újra megtaláltam magamban azt, ami lovaggá tesz, drága hölgyem. És mindezt neked köszönhetem... a jóindulatodnak, a bátorságodnak. Megmentettél engem, nemcsak Joffreytől, hanem saját magamtól is. - Lehalkította a hangját. - A dalnokok azt mondják, élt egyszer egy másik bolond, aki minden lovagok közül a legnagyobb volt...

- *Florian* - suttogta Sansa. Megborzongott.

- Drága hölgy, én leszek a te Florianod! - mondta Dontos alázatosan, és térdre hullott előtte.

Sansa lassan leeresztette a kést. Ijesztően könnyűnek érezte a fejét, mintha lebegne. *Őrületség erre a részeges emberre bíznom magam, de ha hátat fordítok neki, adódik-e még egy lehetőség?*

- Hogyan... hogyan akarod megtenni? Hogyan akarsz elszöktetni?

Ser Dontos felemelte az arcát.

- A legnehezebb része a kicsempészedés lesz a kastélyból. Ha már kint vagy, hajón hazajuthatsz. Pénzt kell szereznem, és meg kell szerveznem, ennyi az egész.

- Nem mehetnénk most? - kérdezte a lány, de alig mert reménykedni.

- Ma éjjel? Nem, hölgyem, attól félek, nem. Először meg kell találnom a módját, hogy biztonságban kijuttassalak a kastélyból, ha elérkezik az idő. Nem lesz könnyű és gyors sem. Engem is figyelnek. - Idegesen megnyalta a száját. - Eltennéd a pengét?

Sansa a köpönyege alá csúsztatta a kést.

- Kelj fel, ser!

- Köszönöm, kedves hölgy! - Ser Dontos esetlenül felkászálódott, és lesöpörte a földet meg a leveleket a térdéről. - Nemes atyád olyan igaz férfi volt, amelyet a birodalom sohasem ismert, de én mégis félreálltam, és hagytam, hogy meggyilkolják. Nem mondtam semmit, nem tettem

semmit... amikor azonban Joffrey megöletett volna, te mégis felszólaltál értem, hölgyem. Én sohasem voltam hős, mint Ryam Redwyne vagy Bátor Barristan. Nem szereztem dicsőséget tornán, sem hírnevet háborúban... de egykor lovag voltam, te pedig segítettél emlékezni, mit is jelent ez. Nem értékes az életem, de a tiéd.

Ser Dontos a szívfa göcsörtös törzsére tette a kezét. A lány látta, hogy reszket.

- Esküszöm, apád isteneinek színe előtt, hogy hazajuttatlak!

Megesküdött rá. Ünnepelesen, az istenek előtt.

- Akkor... a kezembe helyezem a sorsom, ser. De hogyan fogom megtudni, mikor jön el az indulás ideje? Újabb levelet küldesz nekem?

Ser Dontos nyugtalanul körbepillantott.

- Túl kockázatos. Ide kell jönnöd, az istenerdőbe, amilyen gyakran csak tudsz! Ez a legbiztonságosabb hely. Az *egyetlen* biztonságos hely. Sehol másutt nem az. Sem a szobádban, sem az enyémben, sem a lépcsőkön, sem az udvaron, még akkor sem, ha látszólag magunk vagyunk. A Vörös Toronyban a köveknek is fülük van, és csak itt beszélhetünk szabadon.

- Csak itt - ismételte Sansa. - Nem felejttem el.

- És ha esetleg kegyetlennek, rosszindulatúnak vagy közömbösnek tünnék, amikor látnak bennünket, bocsáss meg nekem, gyermekem! Szerepet kell játszanom, s neked ugyanezt kell tenned. Egyetlen elhibázott lépés, és a mi fejünk is a falakat fogja díszíteni, mint az apádé.

Sansa bólintott.

- Megértettem.

- Bátornak és erősnek kell lenned... és türelmesnek, legfőképpen türelmesnek!

- Az leszek - ígérte -, de... kérlek... intézkedj olyan gyorsan, ahogy csak tudsz! Félek...

- Én is - mondta Ser Dontos halvány mosollyal. - Most pedig menj, mielőtt keresni kezdenek!

- Te nem jössz velem?

- Jobb, ha nem látnak együtt bennünket.

Sansa bólintott, és tett egy lépést... aztán hirtelen visszafordult, és behunyta szemmel gyengéd csókot lehelt a férfi arcára.

- Én Florianom - suttogta. - Az istenek meghallgatták az imáimat!

Végigrohant a folyó melletti úton, elszaladt a kis konyha mellett, át a disznóudvaron. Sietős lépteinek neszt elnyomta az ólakban visító malacok lármája. *Haza - gondolta -, haza, haza fog vinni, vigyázni fog rám, az én Florianom!* A Florianról és Jonquilról szóló dalok voltak a kedvencei. *Florian is egyszerű ember volt, csak nem annyira öreg, mint Ser Dontos.*

Ahogy lefelé rohant a csigalépcsőn, egy rejtett ajtó mögül hirtelen egy férfi lépett elő. Sansa nekiütközött, és elveszítette az egyensúlyát. Mielőtt eleshetett volna, vasmarok ragadta meg a csuklóját, és mély hang recsent rá.

- Hosszú ám az út a csigalépcső aljáig, kismadaram. Mindkettőnk meg akarsz ölni? - A nevetése úgy hangzott, mintha fűrészt húzigálnának egy kövön. - Talán pont ezt akarod.

A Véreb!

- Nem, uram, bocsáss meg, nem akartam! - Sansa elfordította a tekintetét, de már késő volt, a férfi meglátta az arcát. - Kérlek! Ez fáj! - Megpróbálta kiszabadítani a karját.

- És ugyan hova száll Joff kismadara éjnek idején a csigalépcsőkön? - Amikor nem válaszolt, a férfi megrázta. - Hol voltál?!

- Az i-i-istenerdőben, uram - felelte Sansa. Nem mert hazudni. - Imádkoztam... imádkoztam az apámért és... a királyért, imádkoztam, hogy ne essen baja!

- Azt hiszed, olyan részeg vagyok, hogy ezt elhiszem? - Elengedte a csuklóját, és enyhén ingadozva állt előtte. Rettenetes, égott arcán fény és árnyék játszott. - Majdnem nőnek látszol... az arcod, a csecseid, és magasabb is vagy, majdnem... ah, mégiscsak egy ostoba kismadár vagy, nemde? Azokat a dalokat énekled, amiket megtanítottak neked... énekelj nekem valamit, miért is ne? Gyerünk! Énekelj nekem! Valami dalt lovagokról meg gyönyörű hölgyekről. Szereted a lovagokat, nem?

A férfi megijesztette.

- Az i-igaz lovagokat, uram.

- *Igaz* lovagokat - utánozta gúnyosan a Véreb. - És én nem vagyok úr, ahogyan lovag sem vagyok. Hát úgy kell ezt beléd vernem? - Clegane megtántorodott, és majdnem elesett. - Az istenekre! - szitkozódott. - Túl sok bor. Szeretted a bort, kismadaram? Az igazi bort? Egy kancsó savanyú vörös, sötét, mint a vér, nem is kell több egy férfinak! Vagy még esetleg egy asszony.

Nevetett, és megrázta a fejét.

- Kutya részeg vagyok, hogy a fene vigyen el. Most velem jössz. Vissza a kalitkába, kismadár! Odaviszlek. Vigyázok rád a király kedvéért!

A Véreb meglökte, furcsa gyengédséggel, és megindult utána lefelé a lépcsőn. Mire elérték a lépcsősor alját, sötét hallgatásba burkolózott, mintha megfedkezett volna róla, hogy a lány is ott van.

Amikor elérték Maegor Erődjét, Sansa rémulten vette észre, hogy a hidat most Ser Boros Blount őrzi. Magas, fehér sisakja mereven feléjük fordult, amikor meghallotta közeledő lépéseik zaját. Sansa összerándult a lovag tekintetétől. Ser Boros volt a legrosszabb a Királyi Testőrség tagjai közül. Nagyon rossz természettel megáldott, csúnya ember volt, csupa toka és mogorva tekintet.

- Ne félj ettől, leány! - A Véreb a vállára tette súlyos mancsát. - Attól, hogy csíkokat festesz egy varangyra, még nem lesz belőle tigris.

Ser Boros felhajtotta a sisakrostélyát.

- Ser, hol...

- Baszd meg a *seredet*, Boros! Te vagy a lovag, nem én. Én a király kutyája vagyok, nem emlékszel?

- A király már korábban kereste a kutyáját.

- A kutya védelt. Ma éjjel neked kellett védelmezni őt, *ser*. Neked és a többi *testvéremnek*.

Ser Boros Sansához fordult.

- Hogy lehet, hogy nem a szobádban vagy ezen a késői órán, hölgyem?

- Az istenerdőben voltam, hogy imádkozzam a király biztonságáért. - A hazugság ezúttal jobban sikerült, majdnem igaznak hangzott.

- Csak nem vártad tőle, hogy aludjon ebben a nagy lármában? - kérdezte Clegane. - Mi volt a baj?

- Bolondok a kapunál - felelte Ser Boros. - Valami pletykafészek meséket terjesztettek Tyrek házassági lakomájának előkészületeiről, ezek a barmok meg a fejükbe vették, hogy ők is részt vesznek rajta. Ófelsége egy csapat élén megfutamtította őket.

- Bátor fiú - jegyezte meg Clegane megránduló szájjal.

Majd meglátjuk, milyen bátor, ha szembekerül a bátyámmal - gondolta Sansa. A Véreb átkísérte a felvonóhídon. Ahogy felfelé mentek a lépcsőn, a lány megszólalt.

- Miért hagyod, hogy az emberek kutyának nevezzenek? Azt senkinek sem engeded, hogy lovnak hívjon.

- A kutyákat jobban szeretem, mint a lovagokat. Az apám apja kutyaidomár volt a hegyekben. Az egyik őszi évben Lord Tytos egy nőtény oroszlán és annak zsákmánya közé került. Az oroszlánt szart sem érdekelte, hogy ő a Lannisterek címerállata. A vadállat széttépte az uram lovát, és az uramat is kicsinálta volna, de a nagyapám ott termett a vérebekekkel. Három kutyája veszett oda, mire végeztek a döggel. A nagyapám elveszítette az egyik lábát, Lannister pedig földekkel meg egy lakótoronnyal fizetett érte, a fiát meg magához vette apródnak. A három kutya a zászlónkon az a három, amelyik elpusztult a sárga őszi fűben. Egy véreb meghal érted, de sohasem hazudik neked. És egyenesen a szemedbe néz. - Megfogta a lány arcát, és felemelte, az ujjai fájdalmasan a húsába mélyedtek. - És ez több, mint amire a kismadarak képesek, nem? Nem kaptam meg a dalomat.

- Tudok... tudok egy dalt Florianról és Jonquirlól.

- Florianról és Jonquirlól? Egy bolondról meg a picsájáról. Kímélj meg tőle! De egy nap kapok tőled egy dalt, akár akarod, akár nem.

- Boldogan eléneklek majd neked.

Sandor Clegane felhorkant.

- Csinos kis darab, és milyen rosszul hazudik! Tudod, egy kutya kiszagolja a hazugságot. Nézz körül, és szimatolj egy nagyot a levegőbe! Itt mindenki hazudik... és mindenki jobban csinálja nálad.

ARYA

Ha felmászott a legmagasabb ágra, Arya látta, hogy a fák közül itt-ott kémények kandikálnak ki. A tó és a belé ömlő kis patak partján nádtetős kunyhók álltak, egy hosszú, alacsony, palatetős épület mellett pedig famóló nyúlt ki a vízre.

Még egy kicsit kijebb óvakodott, míg az ág meg nem hajolt a súlya alatt. A móló mellett nem voltak csónakok, néhány kéményből azonban vékony füstcsík emelkedett, egy istálló mögött pedig egy szekér végét pillantotta meg.

Valaki van ott. Arya az ajkába harapott. Az összes hely, amelyre eddig rábukkantak, üres volt és lehangoló. Farmok, falvak, kastélyok, szentélyek vagy pajták, nem számított. Ami éghető anyagból készült, azt a Lannisterek felgyújtották, amit meg lehetett ölteni, azzal végeztek. Néhány helyen még az erdőt is meggyújtották, a levelek azonban még zöldek és nedvesek voltak az esőktől, s így a tűz nem terjedt messzire.

- Ha tudták volna, felgyújtják a tavat is - jegyezte meg Gendry, és Arya igazat adott neki. A menekülésük éjszakáján a lángoló város fénye olyan fényesen verődött vissza a víztükrön, hogy úgy látszott, mintha a tó valóban égne.

Amikor következő éjjel végül összeszedték a bátorságukat, és visszalopóztak a romokhoz, nem találtak semmit megfeketedett köveken, házak kiégett vázán és holttesteken kívül. A hamuból néhány helyen még mindig halvány füstfoszlányok szálltak fel. Meleg Pite könyörgött, hogy ne menjenek vissza, Lommy pedig bolondnak nevezte őket, és azt hajtogatta, hogy Ser Amory majd elkapja, és megöli őket is, de Lorch és az emberei már régen elmentek, mire elérték az erődöt. A kaput betörték, a falakat részben lerombolták, odabent pedig mindenütt temetetlen halottak hevertek. Gendrynek egyetlen pillantás is elég volt.

- Halottak, mind - mondta. - És kutyák is elbántak velük, nézd!

- Vagy farkasok.

- Kutyák, farkasok, nem számít. Itt vége mindennek.

Arya azonban nem tágitott, míg meg nem találták Yorent. *Őt nem ölhatték meg* - mondogatta magának - *ő túl kemény és szívós, amellet pedig az Éjjeli Őrség testvére.* Ezt Gendrynek is elmondta, miközben a tetemek között keresgéltek.

A fejszecsapás, ami végzett vele, kettéhasította a fejét, de a hatalmas, bozontos szakáll nem lehetett másé, sem a ruha, amely foltos volt, mosatlan és annyira kopott, hogy már-már inkább szürke volt, semmint fekete. Ser Amory Lorch a saját emberei eltemetésével sem törődött többet, mint azokéval, akiket meggyilkolt, és Yoren holtteste mellett négy Lannister fegyveres hullája hevert egy kupacban. Arya eltűnődött, vajon hányan kellettek hozzá, hogy végül legyűrjék őt.

Haza akart vinni engem - gondolta, miközben az öregember gödrét ásták. Túl sok halott volt, hogysem mindet eltemethették volna, de Arya ragaszkodott hozzá, hogy legalább Yoren kapjon sírt. *Megígérte, hogy biztonságban hazajuttat Deresbe.* Lelkének egy része sírni szeretett volna. A másik bele akart rúgni a tetembe.

Gendry volt az, akinek eszébe jutott az uraság tornya és a három ember, akit Yoren odaküldött, hogy tartsák azt. Őket is megtámadták, de a kerek épületnek csak egy bejárata volt, egy ajtó a második emeleten, amelyet létrával lehetett elérni. Ha azt egyszer behúzták, Ser Amory emberei többé nem juthattak be. A Lannisterek rőzsehalmokat raktak körbe a torony alapjához, és meggyújtották, de a kő nem kapott lángra, Lorchnak pedig nem volt türelme hozzá, hogy kiéheztesse őket. Gendry kiáltására Faragó Jack kinyitotta az ajtót, és amikor Kurz azt mondta, jobb, ha észak felé mennek tovább, mint ha visszafordulnának, Aryába mégis visszatért a remény, hogy hazajut Deresbe.

Nos, ez a falucska nem volt éppen Deres, a nádtetők azonban meleget, menedéket, sőt talán még ételmezt is ígértek, ha elég bátrak hozzá, hogy szerencsét próbáljanak. *Hacsak nem Lorch van ott. Neki lovai is vannak, hamarabb ideérhetett, mint mi.*

Sokáig kémlelődött a fa tetejéről, remélve, hogy megpillant valakit, egy embert, egy lovat, egy lobogót, bármit, ami a segítségére lehet. Néhány alkalommal mozgást vett észre, de az épületek olyan messze voltak, hogy nem lehetett biztos a dolgában. Egyszer, nagyon tisztán, egy ló nyerítését hallotta.

Az ég tele volt madarakkal, főleg varjakkal. Nem voltak nagyobbak legyeknél, ahogy a távolban a nádtetők felett keringtek, és csapkodtak. Keletre Istenszem napsütötte kék lepedőként terült el, betöltve a fél világot. Voltak napok, melyeken ahogy lassan araszoltak előre a sáros parton (Gendry hallani sem akart az utakról, és még Meleg Pite meg Lommy is ostobaságnak látta a dolgot), Arya úgy érezte, mintha a tó hívná őt. Bele akart ugrani a nyugodt, kék habokba, hogy ismét tisztának érezze magát, hogy ússzon, pancsoljon, és sütkérezzen a napon. A ruháját azonban nem merte levenni, még csak azért sem, hogy kimossa őket, hátha a többiek meglátják. Estéknként gyakran leült egy köre, és a hús vízbe lógatta a lábát. Szakadt és rothadt cipőitől végleg megszabadult. Mezítláb járni eleinte nehéz volt, a hólyagok azonban végül kifakadtak, a vágások begyógyultak, és a sarkán megkeményedett a bőr. Kellemes érzés volt, ha sár került a lábujjai közé, és a föld érintését is szerette gyaloglás közben.

Innen fentről apró, fákkal benőtt szigetet látott tőlük északkeletre. A parttól harminclábnnyira három fekete hattyú siklott a vízen. Olyan nyugodtak voltak... senki sem mondta meg nekik, hogy kitört a háború, ők pedig mit sem törődtek a felégetett falvakkal és a lemészárolt emberekkel. A lány vágyakozva nézte őket. Lényének egy része hattyú szeretett volna lenni, a másik része megenni szeretett volna egyet közülük. Valami makkpépet és egy marék bogarat evett reggelire. A bogarak nem is voltak olyan rosszak, ha az ember hozzájuk szokott. A kukacok rosszabbak voltak, de még mindig nem olyan rosszak, mint a tompa fájdalom, ami több napi éhezés után jelentkezett a gyomrában. Bogarakat könnyű volt találni, csak félre kellett rúgni egy követ. Arya egyszer már evett bogarat, amikor még kicsi volt, csak hogy Sansát sikoltozásra bírja, nem félt tehát megenni a következőt. Menyétnek sem okozott problémát, Meleg Pite azonban visszaöklendezte a bogarat, amit megpróbált lenyelni, Lommy és Gendry pedig meg sem próbálták. Gendry tegnap fogott egy békát és Lommyval megosztottak rajta, Meleg Pite pedig pár nappal azelőtt szederbokorra bukkant, és teljesen lecsupaszította, de túlnyomórészt vízen és makkon éltek. Kurz megmutatta nekik, hogyan kell kövek segítségével makkpépet csinálni. Rettenetes íze volt.

Arya sajnálta, hogy a vadászó meghalt. Ő többet tudott az erdőről, mint a többiek együttvéve, de egy nyílvesző átfúrta a vállát, miközben a toronynál behúzta a létrát. Tarber sarat és mohát tett rá a tóból, és egy-két napig Kurz esküdözött, hogy a seb semmiség, annak ellenére, hogy a bőr a torkán kezdett elsötétedni, a nyakára és a mellkasára pedig haragos vörös csíkok kúsztak. Aztán egy reggel nem volt ereje, hogy feltápáskodjon, a következő reggelre pedig halott volt.

Egy kőhalom alatt égették el, és Faragó Jack magáénak nyilvánította a kardját és a vadászskürtjét, Tarber pedig egy íjjal, egy pár csizmával és egy késsel lett gazdagabb. Akkor vették el, amikor elmentek. A többiek először azt hitték, ezek ketten csak vadászni mentek, rövidesen valami vaddal térnek vissza, és megetetik őket. De csak vártak és vártak, míg végül Gendry rávette őket, hogy továbbmenjenek. Tarber és Faragó Jack talán úgy vélte, ketten több esélyük van, mintha egy rakás árva fiút is terelgetnének. Ez valószínűleg így is volt, ám ez nem akadályozta meg Aryát abban, hogy meggyűlölje őket azért, amit tettek.

A fa alatt Meleg Pite ugatni kezdett, mint egy kutya. Kurz mondta nekik, hogy használjanak állati hangokat, ha jelezni akarnak egymásnak. Azt mondta, ez egy régi orvvadásztrükk, de meghalt, mielőtt megtaníthatta volna őket, hogyan kell helyesen kiadni a hangokat. Meleg Pite madárhangja rettenetes volt. A csaholás valamivel jobban ment neki, de nem sokkal.

Arya leugrott a magas ágról az alatta lévőre, kinyújtott karokkal egyensúlyozva. *Egy vízitáncos sohasem esik le.* Lábujjai szorosan az ágra fonódtak, könnyű léptekkel megtett néhány

lábnyit, leszökött egy vastagabb ágra, majd átkúszott levelek sűrűjén, míg el nem érte a törzset. Az ujjai és a lábujjai alatt érezte a fakéreg durvaságát. Gyorsan ereszkedni kezdett, az utolsó hat lábat egy ugrással tette meg, és lehempereedett, amikor talajt ért.

Gendry a kezét nyújtotta, hogy felsegítse.

- Sokáig voltál odafent. Mit láttál?

- Egy halászfalut, kis hely, északra a parton. Huszonhat nádtető és egy pala, megszámoztam. Láttam egy szekér hátulját. Valaki van ott.

A hangja hallatán Menyét előmászott a bokrok közül. Lommy nevezte el így. Azt mondta, úgy néz ki, mint egy menyét, ami nem volt igaz, de miután végre abbahagyta a sírást, mégsem hívhatták a sírdogáló kislánynak. A szája piszkos volt, Arya remélte, hogy nem evett megint sarat.

- Láttál embereket? - kérdezte Gendry.

- Főleg csak tetőket - ismerte be Arya -, de néhány kémény füstölt, és egy ló hangját is hallottam.

A Menyét a lába köré fonta a karjait, és erősen belecsimpaszkodott, ahogy néha tette ezt mostanában.

- Ha vannak ott emberek, van étel is - szögezte le Meleg Pite hangosan. Gendry mindig mondta neki, hogy beszéljen halkabban, de mindhiába. - Talán adnak nekünk egy keveset.

- Talán meg is ölnék - tette hozzá Gendry.

- Nem, ha megadjuk magunkat - vágta rá Meleg Pite reménykedve.

- Most úgy beszélsz, mint Lommy.

Zöldkezű Lommy két vastag gyökér között ücsörgött egy tölgyfa tövében. Az erődben vívott csata során egy lándzsa átütötte a bal lábszárát. Másnap estére már csak úgy tudott sántikálni, hogy egyik karjával Gendrybe kapaszkodott, most pedig már erre sem volt képes. Letörtek néhány faágat, és hordszéket készítettek neki, de ezzel cipelni lassú és fáradtságos munka volt, ő pedig minden egyes zökkenőnél vinnyogni kezdett.

- Meg kell adnunk magunkat - mondta. - Yorenek is ezt kellett volna tennie. Ki kellett volna nyitnia a kapukat, ahogy mondták.

Aryának már elege volt abból, ahogy Lommy azt hajtogatja, mit kellett volna tennie Yorenek. Csak erről volt képes beszélni, miközben cipelték. Erről, a lábáról, meg az üres gyomráról.

Meleg Pite egyetértett vele.

- *Mondták* Yorenek, hogy nyissa ki a kaput, a király nevében mondták. Amit a király nevében mondanak, azt meg kell tenni. Az egész annak a bűdös vénembernek a hibája. Ha megadja magát, békén hagynak minket!

Gendry haragosan pillantott rá.

- A lovagok meg az uraságok foglyul ejtik egymást, és váltságdíjat követelnek, de az egy cseppet sem érdekli őket, hogy az olyanok, mint te, megadják-e magukat vagy sem - Aryához fordult. - Mit láttál még?

- Ha az ott egy halászfalu, biztosan adnak el nekünk halat! - folytatta Meleg Pite. A tóban nyüzsgtek a halak, de nem volt mivel megfogniuk őket. Arya megpróbálta a kezét használni, ahogyan Kosztól látta, de a halak gyorsabbnak bizonyultak a galamboknál, és a víz is gyakran megréfálta a szemét.

- Nem tudom, mi a helyzet a halakkal - Arya meghuzigálta a Menyét csapzott haját, és arra gondolt, hogy talán jobb lenne levágniuk. - Varjak vannak a víz mellett. Hullák lehetnek ott.

- Partra vetett halak! - lelkesedett Meleg Pite. - Ha a varjak megeszik, szerintem mi is megehetjük.

- Meg kellene fognunk néhány varjút, *azokat* ehetnénk meg - jegyezte meg Lommy. - Tüzet rakhatnánk, és megsüthetnénk őket, mint a csirkét.

Gendry ijesztő volt, ha feldühödött. A szakálla megnőtt az utóbbi időben, sűrű lett és fekete, mint a túskebokor.

- Azt mondtam, nincs tűz!
- Lommy *éhes!* - nyafogta Meleg Pite. - És én is!
- Mindannyian éhesek vagyunk! - mondta Arya.
- *Te* nem! - köpte Lommy a földről. - Kukacszaj!

Arya legszívesebben belerúgott volna a sebesült lábába.

- *Mondtam*, hogy neked is ászok kukacokat, ha akarod!

Lommy arca fintoiba torzult.

- Ha nem fájna a lábam, elejtenék egy vadkant.

- Egy vadkant! - gúnyolódott Arya. - A vadkanvadászathoz vadkanölő lándzsa kell, lovak, kutyák meg emberek, akik felhajtják az odújából.

Az apja vadászott vadkanra a Farkaserdőben Robbal és Jonnal. Egyszer még Brant is elvitte, de Aryát soha, hiába volt idősebb. Septa Mordane azt mondta, a vadkanvadászat nem hölgyeknek való, és Anya is csak annyit ígért meg, hogy ha idősebb lesz, lehet saját sólyma. Most idősebb volt, de ha lett volna sólyma, biztosan *megeszi*.

- Mit tudsz *te* a vadkanvadászatról? - kérdezte Meleg Pite.

- Többet, mint te.

Gendry nem volt olyan kedvében, hogy a veszekedésüket hallgassa.

- Hallgassatok, mindketten! Gondolkodnom kell, mit tegyünk.

Ha gondolkodni próbált, mindig fájdalom ült ki az arcára, mintha valami kínozná belül.

- Adjuk meg magunkat! - mondta Lommy.

- Mondtam, hogy hagyd ezt a megadást! Még azt sem tudjuk, ki van ott. Talán tudunk lopni valami élelmet.

- Lommy tudna lopni, ha nem fájna a lába - vetette közbe Meleg Pite. - A városban tolvaj volt.

- Rossz tolvaj - jegyezte meg Arya -, máskülönben nem kapták volna el.

Gendry felsandított a napra.

- Az este lesz a legjobb alkalom, hogy belopózzunk. Ha besötétedik, felderítőútra megyek.

- Nem, én megyek - ajánlkozott Arya. - Te túl hangos vagy.

Gendry arcán megint megjelent a makacs kifejezés.

- Mind *a ketten* megyünk.

- Arry menjen! - mondta Lommy. - Ő jobban lopakodik, mint te.

- Azt mondtam, mind *a ketten* megyünk.

- De mi lesz, ha nem jöttök vissza? Meleg Pite nem tud egyedül vinni engem, tudjátok, hogy nem...

- És ott vannak a farkasok - tette hozzá Meleg Pite. - Tegnap éjjel is hallottam őket, amikor őrségben voltam. Közelről hallatszottak.

Arya is hallotta őket. Egy szilfa ágai között aludt, de az üvöltés felébresztette. Jó egy órán át ébren ült, és hallgatta, miközben a gerincén jeges borzongás futott végig.

- És még azt sem engedted meg, hogy tüzet rakjunk, és távol tartsuk őket! - panaszkodott Meleg Pite. - Nem szép tőled, hogy itt hagysz minket a farkasoknak!

- Senki sem hagy itt - felelte Gendry utálkozva. - Ha jönnek a farkasok, te Lommyval leszel, nála meg ott a lándzsája. Csak elmegyünk és körülnézünk, ennyi az egész. Visszajövünk.

- Bárki is az, meg kell adnotok magatokat - jajveszékelt Lommy. - Kell valami kenőcs a lábamra, nagyon fáj!

- Ha találunk valami lábkenőcsöt, elhozzuk - ígérte Gendry. - Menjünk, Arry, közel akarok jutni, mielőtt a nap lemegy. Meleg Pite, te itt tartod Menyétet, nem akarom, hogy utánunk jöjjön!

- Legutóbb megrúgott!

- Ha nem tartod itt, *én* rúglak meg!

Anélkül hogy megvárta volna a választ, Gendry a fejébe húzta az acélsisakját, és elindult.

Aryának szaladnia kellett, hogy utolérje. Gendry öt évvel idősebb és jó egy fejjel magasabb volt nála, amellet elég hosszú lábai is voltak. A fiú egy darabig nem szólt semmit, csak törtetett előre a fák között dühös kifejezéssel az arcán, túl hangosan. Végül azonban megállt és így szólt:

- Azt hiszem, Lommy meg fog halni.

A lány nem lepődött meg. Kurz is belehalt a sebébe, pedig ő sokkal erősebb volt Lommynál. Ha Aryára került a sor, hogy cipelje, érezte, milyen forró a bőre, és érezte a sebe bűzét is.

- Talán kereshetnénk egy mestert...

- Mesterek csak kastélyokban vannak, és még ha találnánk is egyet, úgysem piszkolná be a kezét olyasvalakivel, mint Lommy.

Gendry átbújt egy mélyen lelógó ág alatt.

- Ez nem igaz. - Luwin mester bárkin segített volna, aki hozzá fordul, Arya ebben biztos volt.

- Meg fog halni, és minél hamarabb hal meg, annál jobb nekünk, többieknek. Egyszerűen itt kellene hagynunk, ahogy mondja. Ha te vagy én lennénk ilyen helyzetben, akkor ő otthagyna bennünket, tudod jól. - Lebotorkáltak egy mély árokba, majd a gyökerekbe kapaszkodva felmásztak a másik oldalán. - Hányingerem van attól, hogy cipeljem, és attól is hányingerem van, hogy folyton a megadásról beszél. Ha fel tudna állni, beverném a pofáját. Lommynak semmi hasznát nem vesszük. Ahogy annak a síró kislánynak sem.

- Hagyd békén Menyétet, csak fél és éhes, ennyi az egész!

Arya visszapillantott, de a kislány most az egyszer nem követte őket. Meleg Pite biztosan elkapta, ahogy Gendry mondta neki.

- Semmi haszna - ismételte Gendry csökönyösen. - Ő meg Meleg Pite meg Lommy csak lelassítanak bennünket, és meg fognak ölni minket miattuk. Te vagy az egyetlen az egész társaságban, aki jó valamire. Még akkor is, ha lány vagy.

Arya megmerevedett.

- *Nem vagyok lány!*

- De igen, az vagy. Azt hiszed, én is olyan hülye vagyok, mint a többiek?

- Nem, te hülyébb vagy! Az Éjjeli Őrség nem fogad be lányokat, ezt mindenki tudja!

- Az igaz. Nem tudom, Yoren miért hozott magával, de biztos megvolt rá az oka. Attól még lány vagy.

- Nem!

- Akkor vedd elő a farkad, és pisálj egyet! Rajta!

- Nem kell pisilnem. Ha akarnék, tudnék.

- Hazudsz! Azért nem tudod elővenni a farkadat, mert nincsen! Korábban, amikor még harmincan voltunk, nem vettem észre, hogy mindig az erdőbe mészt vizelni. Én és Meleg Pite nem csinálunk ilyet. Ha nem lány vagy, akkor valami herélt.

- *Te vagy a herélt!*

- Tudod, hogy nem vagyok az - mosolygott Gendry. - Akarod, hogy elővegyem az enyémet, és bebizonyítsam? Nincs mit rejtegetnem.

- De van! - tört ki Arya, kétségbeesetten igyekezve elterelni a témát a farkáról, amivel nem rendelkezett. - Azok az aranyköpönyegesek téged kerestek a fogadóban, és nem vagy hajlandó megmondani, miért.

- Bárcsak tudnám! Azt hiszem, Yoren tudta, de soha nem mondta meg. De ha már itt tartunk, miért gondoltad, hogy teutánad jöttök?

Arya az ajkába harapott. Eszébe jutott, mit mondott neki Yoren aznap, amikor levágta a haját. *Ennek a bandának a fele gondolkodás nélkül átadna a királynénak kegyelemért és talán egy-két ezüstart. A másik fele ugyanezt tenné, csak előbb megerősokolna.* Gendry azonban más volt, őt is kereste a királyné.

- Elmondom, ha te is elmondod - szólalt meg óvatosan.

- Elmondanám, ha tudnám, Arry... tényleg így hívnak vagy van valami lányneved?

Arya lebámult a lábai mellett kigyózó gyökérre. Ráébredt, hogy a színjátéknak vége. Gendry tudta, és neki semmi sem volt a nadrágjában, amivel bebizonyíthatta volna az ellenkezőjét. Vagy előhúzza Tút, és végez vele ott helyben, vagy meg kell bíznia benne. Nem volt benne biztos, hogy meg tudná ölni, még ha akarná is. A fiúnak is volt kardja, és sokkal erősebb volt nála. Nem maradt más hátra, mint az igazság.

- Lommy és Meleg Pite nem tudhatják meg - sóhajtotta.
- Nem fogják - fogadkozott Gendry -, tőlem biztosan nem.
- Arya - a fiúra emelte a tekintetét. - A nevem Arya. A Stark-házból. A... - egy percig gondolkodnia kellett, mielőtt folytatni tudta. - A Király Segítőjét hívták Starknak. Azt, amelyiket kivégezték, mint árulót. Sohasem volt áruló. Ő volt az apám.

Gendry szeme elkerekedett.

- Hát ezért hitted, hogy...

A lány bólintott.

- Yoren haza akart vinni Deresbe.

- De... hiszen akkor te előkelő vagy, egy... hölgy leszel...

Arya végignézett szakadt ruháján és csupasz lábfejen, amely repedezett és kerges volt. Láta a koszt a körmei alatt, a hegeket a könyökén, a horzsolásokat a karján. *Lefogadom, hogy Septa Mordane meg sem ismerne. Sansa talán igen, de ő meg úgy tenne, mintha nem ismerne meg.*

- Az édesanyám hölgy és a nővérem is, de én sohasem voltam az.

- De igen. Egy lord lánya voltál, és kastélyban éltél, nem? És... az istenek szerelmére, én sohasem... - Gendry hirtelen elbizonytalanodott, szinte rémültnek látszott. - Azokat a dolgokat a farokról... nem kellett volna ilyeneket mondanom. És előtted pisiltem meg minden, én... kérek, bocsáss meg, úrnőm!

- Elég ebből! - sziszegte Arya. Vajon gúnyolódik rajta?

- Ismerem az udvariasság szabályait, úrnőm - bizonygatta Gendry szokásos makacsságával. - Ha nemesleányok jöttek az üzletbe az apjukkal, a mesterem azt mondta, hajtsak térdet, csak akkor beszéljek, ha kérdeznek, és szólítsam őket *úrnőmnek*.

- Ha úrnőmnek kezdesz szólítani, azt még Meleg Pite is észreveszi. És jobb lesz, ha ugyanúgy pisilsz tovább, mint eddig.

- Ahogy az úrnőm parancsolja.

Arya mindkét kezével mellkason vágta. A fiú megbotlott egy kőben, és tompa puffanással a földre ült.

- Miféle nemes hölgy vagy te? - kérdezte nevetve.

- *Ilyenféle!* - azzal Arya oldalba rúgta, de Gendry ettől csak még jobban nevetett. - Ne vess csak, ha akarsz! Én megyek, és megnézem, ki van a faluban.

A nap már lebukott a fák mögé, az alkonyat nemsokára a nyakukon lesz. Most az egyszer Gendrynek kellett igyekeznie utána.

- Érzed ezt a szagot? - kérdezte a lány.

A fiú beleszimatolt a levegőbe.

- Rothadt hal?

- Tudod, hogy nem.

- Jó lesz vigyázni. Én nyugat felé kerülök, megnézem, van-e arra valami út. Kell, hogy legyen, ha szekeret is láttál. Te menj a parton. Ha segítségre szorulsz, ugass, mint egy kutya!

- Ez hülyeség. Ha segítségre van szükségem, azt fogom kiabálni, hogy „*segítség!*”!

Azzal nekiiramodott, mezítlábas talpával hangtalanul suhanva a fűben. Amikor visszapillantott a válla felett, a fiú még mindig ott állt, és őt figyelte azzal a fájdalmas kifejezéssel az arcán, ami azt jelentette, hogy gondolkodik. *Biztosan arra gondol, hogy nem lenne szabad elengednie az úrnőjét élelmet lopni.* Arya biztos volt benne, hogy Gendry most valami örültséget fog csinálni.

A szag egyre erősödött, ahogy közelebb jutott a faluhoz. Ő egyáltalán nem rothadt halszagnak érezte. Ez a bűz áthatóbb és undorítóbb volt. Elfintorította az orrát.

Ahol a fák ritkulni kezdtek, az aljnövényzetben folytatta az útját, és egyik bokortól a másikig suhant halkán, mint egy árny. Néhány lépésenként megállt hallgatózni. A harmadik alkalommal lovakat hallott és egy ember hangját is. A szag egyre erősebb lett. *Ez hullák bűze, nem más.* Már korábban is érezte, Yorennel meg a többiekkel.

A falutól délre sűrű szedres nőtt. Mire idáig ért, a napnyugta hosszú árnyai már halványodtak,

és kezdtek előbújni a világító bogarak. Közvetlenül a sövény mögött nádtetőket látott. Addig osont, míg nem talált egy rést, majd hason csúszva áttuszakolta magát. Így rejtve maradt, míg meglátta, mi okozza a búzt.

Az Istenszem szelíden loccsanó vize mellett nyers, zöld fából tákolt hosszú akasztófa állt. A rajta himbálózó valamik egykor emberek voltak. A lábuk össze volt láncolva, a húsukat az egyik hulláról a másikra röppenő varjak csipegették. Minden varjúra jutott emellett száz légy. Ha a szél a tó felől fújt, a legközelebbi hulla enyhén elfordult a láncán. A varjak már megették az arca nagy részét, de valami más is meglátogatta, valami sokkal nagyobb. A torka és a mellkasa szét volt tépve, és ott, ahol a gyomor kinyílt, csillogó zöld belek és rongyos hússzalagok lógtak. Az egyik kart vállból kiszakították, és Arya a csontokat is látta néhány lábnyira onnét, megrágva, összemorzsolva és teljesen megtisztítva minden hústól.

Kényszerítette magát, hogy a következő emberre nézzen, majd az azt követőre, majd az am azt követőre, miközben azt hajtogatta magának, hogy kemény, mint a kő. A holttesteket annyira megtépázták, és már annyira oszlott állapotban voltak, hogy eltartott egy darabig, míg felfedezte, hogy akasztás előtt levetkőztették őket. Nem látszottak meztelennek, az igazat megvallva embernek is alig látszottak. A varjak megették a szemüket, sokuknak az arcát is. A hatodikból a hosszú sorban semmi sem maradt, csak egyetlen láb, amely még mindig ott csüngött a láncon, és enyhén meglibbent minden szellőkésnél.

A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. A halottak nem árthatnak neki, de aki felakasztotta őket, az igen. Jóval a bitófa mögött, a víz mellett álló hosszú, palatetős épület mellett két páncélinges katona állt a lándzsájára támaszkodva. A ház előtt a sáros talajba két magas rudat vertek, a tetejükön zászlóval. Az egyik vörös volt, a másik valamivel halványabb, fehér vagy talán sárga, de mindkettő ernyedten lógott, és a sűrűsödő alkonyatban abban sem lehetett biztos, hogy a vörös a Lannisterek karmazsinja-e. *Nem kell látnom az oroszlánt, látom a halottakat. Ki más tehetne volna, ha nem a Lannisterek?*

Ekkor kiáltás harsant.

A két lándzsás megfordult a hang hallatán, és megjelent egy maga előtt foglyot taszigáló harmadik is. Már túl sötét volt, hogy ki lehessen venni az arcokat, de a foglyon fényes acélsisak volt, s amikor Arya meglátta a szarvakat, rögtön tudta, hogy Gendry az. *Te bolond, bolond, BOLOND!* - gondolta. Ha a fiú itt lett volna, most megint belerüg.

Az örök hangosan beszéltek, de a lány túl messze volt hozzá, hogy megértse a szavaikat, különösen mivel a varjak ott csapkodtak és locsogtak a közvetlen közelében. Az egyik lándzsás lerántotta a sisakot Gendry fejről, és kérdezett tőle valamit, de láthatóan nem volt megelégedve a válasszal, mert a lándzsa nyelével arcon vágta, és leterítette. Az, amelyik elfogta, belerügött, mialatt a második lándzsás felpróbálta a bikafejes sisakot. Végül talpra rángatták, és elvonultak vele a raktárépület felé. Amikor kinyitották a súlyos faajtókat, egy kisfiú rohant ki, ám az egyik ör megragadta, és visszapenderítette. Arya zokogást hallott az épület belsejéből, majd olyan hangos és fájdalommal teli sikolyt, hogy az ajkába harapott.

Az örök a fiú után lökték Gendryt, és bezárták az ajtót mögöttük. Ekkor halk, sóhajszerű szellőkés érkezett a tó felől, a zászlók megmozdultak és felemelkedtek. A magas pózna tetejére erősített lobogót arany oroszlán díszítette, ahogy tartott tőle. A másikon három erőteljes fekete alak rohant vaj sárga mezőben. Kuttyák. Arya látta már korábban is ezeket a kuttyákat, de vajon hol?

Nem számított. Az egyetlen dolog, ami számított, az, hogy náluk van Gendry. Ki kellett szabadítania, még ha makacs és bolond volt is. Eltűnődött, vajon tudják-e, hogy a királyné kereszteti.

Az egyik ör levette a sisakját, és Gendryét tette fel helyette. A lány feldühödött ettől, de tudta, semmit sem tehet, hogy megakadályozza. Mintha még több fojtott kiáltást hallott volna az ablaktalan raktárból, de ezt nehéz lett volna biztosan megállapítani.

Elég sokáig maradt, hogy lássa az őrsváltást, és még sok minden mást. Emberek jöttek és mentek. A patakhoz vezették, és megitták a lovaikat. Az erdőből visszatért egy vadászcsapat,

rúdra akasztott szarvastetemet hoztak magukkal. A lány végignézte, ahogy megnyúzzák és kibelezik, majd tábortüzet raknak a patak túlsópartján. A süllő hús illata és a bomlás szaga különös elegyet alkotott, üres gyomra felkavarodott, és úgy érezte, hányni fog. Az étel ígérete másokat is előcsábított a házakból, majdnem mindegyikük páncélinget vagy cserzett bőrmellényt viselt. Amikor a szarvas megsült, a legfinomabb darabokat az egyik házba vitték.

Arya azt hitte, a sötétség leple alatt majd odakúszhat, és kiszabadíthatja Gendryt, az örök azonban fáklyákat gyújtottak a tábortűz lángjánál. Egy apród húst és kenyeret hozott a raktárpület két őrének, akikhez később még ketten csatlakoztak, kézzel kézre adva egy borostömlőt. Amikor kiürült, a másik kettő elment, de az örök ott maradtak a lándzsáikra támaszkodva.

Arya karja és lába már teljesen merev volt, mire végül átvégődött a tüskés bokor alatt, vissza az erdő sötétjébe. Az éjszaka koromsötét volt, a hold vékony, ezüstös fénye hol kibukkant, hol pedig elbújít, ahogy felhők vonultak át az égbolton. *Csendes, mint egy árny* - mondta magának, amint osont a fák között. Nem mert rohanni ebben a sötétben, mert félt, hogy megbotlik valami láthatatlan gyökérben, vagy eltéved. A balján az Istenszem nyugodtan simogatta a partot, jobbján a szél sóhajtozott az ágak között, s zizegő, zörgő levelek nesze hallatszott. Távolról farkasok üvöltését hallotta.

Lommy és Meleg Pite majdnem összeccsinálták magukat, amikor mögójük lépett a fák közül.

- Csend! - szólt rájuk. Az egyik karjával átölelte Menyétet, amikor a kislány odaszaladt hozzá. Meleg Pite tágra nyílt szemmel meredt rá.

- Azt hittük, itt hagyta bennünket. - A kezében rövid kardját szorongatta, azt, amelyiket Yoren az aranyköpönyegestől vett el. - Megijedtem, hogy farkas vagy.

- Hol van a Bika? - kérdezte Lommy.

- Elkapták - suttofta Arya. - Ki kell szabadítanunk. Meleg Pite, segítened kell! Odalopózunk, megöljük az öröket, és én kinyitom az ajtót.

Meleg Pite és Lommy egymásra pillantottak.

- Mennyi?

- Nem tudtam megszámolni - ismerte el Arya. - Legalább húsz, de az ajtónál csak ketten vannak.

Meleg Pite úgy nézett rá, mint aki mindjárt sírva fakad.

- Nem küzdhetünk meg húsz ellen!

- Csak egy ellen kell megküzdened. Én elintézem a másikat, kihozzuk Gendryt, és elszaladunk.

- Meg kellene adnunk magunkat - mondta Lommy. - Egyszerűen menjetek be, és adjátok meg magatokat!

Arya makacsul megrázta a fejét.

- Akkor hagyd ott, Arya! - könyörgött Lommy. - Rólunk, többiekéről nem tudnak. Ha elrejtőzünk, elmennek, te is tudod. Nem a mi hibánk, hogy Gendryt elfogták.

- Hülye vagy, Lommy! - förmedt rá Arya. - Ha nem szabadítjuk ki Gendryt, *meghalsz*. Ki fog cipelni téged?

- Te és Meleg Pite.

- Állandóan, anélkül hogy más is segítene? Nem vagyunk képesek rá. Gendry volt a legerősebb közülünk. Különbösen sem érdekel, mit mondasz, én visszamegyek érte! - Meleg Pitére nézett. - Jössz?

Meleg Pite Lommyra pillantott, majd Aryára, aztán megint Lommyra.

- Megyek - mondta vonakodva.

- Lommy, tartsd itt Menyétet!

A fiú megragadta a kislány karját, és magához húzta.

- Mi lesz, ha jönnek a farkasok?

- Add meg magad! - javasolta Arya.

Úgy érezte, órák teltek el, mire visszatértek a faluba. Meleg Pite folyton megbotlott, és

eltévedt a sötétben, Arya pedig kénytelen volt megvárni, és kitérőket tenni miatta. Végül kézen fogta, és úgy vezette a fák között.

- Csak maradj csendben, és kövess!

Amikor az ég sötétje előtt ki tudták venni a faluban égő tüzek halvány fényét, így szólt a fiúhoz:

- A sövény másik oldalán halottak lógnak, de nem kell félni tőlük. Ne feledd: a félelem mélyebbre hatol, mint a penge! Most aztán tényleg csendben és lassan kell haladnunk.

Meleg Pite bólintott.

A lány kúszott át a bokor alatt elsőnek, majd a másik oldalon összekuporodva megvárta a fiút. Meleg Pite sápadtan és zihálva jelent meg, az arcát és a karját véresre karmolták a tüskék. Valamit mondani akart, de Arya a szájára tette az ujját. Könyökön és térden végigkúsztak a bitófa mentén, a himbálózó hullák alatt. Meleg Pite egyszer sem nézett fel, és meg sem nyikkant.

Egészen addig, míg egy varjú le nem szállt a hátára: ekkor fojtottan felnyögött.

- *Ki van ott?* - kiáltotta hirtelen egy hang a sötétből.

Meleg Pite talpra ugrott.

- *Megadom magam!* - Elhajította a kardját. Nagy szárnyacsapkodás közepette több tucat felháborodottan rikácsoló varjú röppent fel, és körözni kezdtek a holttestek körül. Arya elkapta a fiú lábát, és megpróbálta visszahúzni maga mellé, de az kiszabadította magát, és hadonászva előreszaladt. - *Megadom magam! Megadom magam!*

Arya felpattant, és előrántotta Tút, de addigra minden oldalról emberek vették körül. A lány a legközelebb álló felé suhintott, az azonban páncélkesztyűs kezével háritotta a csapást, egy másik nekirontott és a földre rántotta, egy harmadik pedig kicsavarta a kardot a kezéből. Amikor harapni próbált, a fogai hideg, koszos acélsodronyon csattantak.

- Hohó, micsoda kis vadóc! - nevetett a fickó. Vasöklének ütése akkora volt, hogy majdnem lerepült a feje.

Fölötte beszélgettek, miközben ott heveit a fájdalomtól kábultan, de nem értette őket. Az egész feje csengett. Amikor megpróbált elmászni onnét, a föld megmozdult alatta. *Elvették Tút.* A szégyen jobban fájt, mint a sérülései, pedig azok is igencsak sajogtak. Jon adta neki azt a kardot. Syrio tanította meg, hogyan használja.

Valaki végül megragadta ruháját, és térdre rántotta. Már Meleg Pite is térdelt, s ott tornyosult előtte a legmagasabb férfi, akit Arya valaha látott, egy szörnyeteg, aki mintha egyenesen Öreg Nan meséiből lépett volna elő. A lány nem látta, honnét bukkant elő az óriás. Kopott sárga felsőkabátján három fekete kutya rohant, az arca pedig olyan keménynek látszott, mintha kőből faragták volna ki. Arya hirtelen rádöbbsent, hol látta azokat a kutyákat. Királyvárban, a torna éjszakáján minden lovag a sátra elé akasztotta a pajzsát.

- Az ott a Véreb bátyjái - árulta el neki Sansa, amikor elhaladtak a sárga mezőben futó fekete kutyák előtt. - Még Hodornál is nagyobb, majd meglátod. Úgy hívják, a *Lovagló Hegy*.

Arya lehajította a fejét, s csak félig-meddig jutott el hozzá, ami körülötte történik. Meleg Pite még egy kicsit emlegette a megadást. A Hegy így szólt:

- Elvezetsz a többihez. - Majd elment.

A következő pillanatban már a bitófán lógó halottak mellett botorkált, miközben Meleg Pite azt hajtogatta a fogva tartóiknak, hogy pitét meg lepényt süt nekik, ha nem bántják. Négy katona kísérte őket, egyiküknél fáklya, egy másiknál kard, kettőnél pedig lándzsa volt.

Lommyt ott találták, ahol hagyták, a tölgy alatt.

- *Megadom magam!* - kiáltotta rögtön, ahogy meglátta őket. Elhajította a lándzsáját, és felemelte kifakult, zöld kelmefesték foltjaival borított karjait. - *Megadom magam! Kérlek!*

A fáklyás ember körülnézett a fák alatt.

- Te vagy az utolsó? A pékgyerek azt mondta, van egy lány is.

- Elszaladt, amikor meghallotta, hogy jöttök - mondta Lommy. - Jó nagy zajt csaptatok.

Arya pedig azt gondolta: *Fuss, Menyét, fuss, ahogy csak bírsz, fuss, rejtőzz el, és soha ne gyere vissza ide!*

- Mondd el, hol találjuk azt a kurvapecér Dondarriont, és meleg ételt kapsz!
- Kit? - kérdezte Lommy értetlen képpel.
- Mondtam neked, hogy ez a banda sem tud többet, mint azok a picsák a faluban. Csak rohadt időpocsékolás az egész.

Az egyik lándzsás odasétált Lommyhoz.

- Talán nem bír el a lábad, kölyök?
- Megsérült.
- Tudsz járni? - A hangjában aggodalom csendült.
- Nem - felelte Lommy. - Vinnetek kell.
- Úgy gondolod? - A fickó egykedvűen felemelte a lándzsáját, és torkon döfte a fiút. Lommynak arra sem maradt ideje, hogy újra megadja magát. Egyet vonaglott, és vége is volt már. Amikor a katona kihúzta a lándzsát, a vér sötét szökőkútként spriccelt szerteszét.
- Azt mondja, vinnünk kell! - dörögte kuncogva.

TYRION

Figyelmeztették, hogy öltözzön melegen, és Tyrion Lannister megfogadta a tanácsot. Súlyos, bélelt nadrágot és gyapjú felsőrészt vett fel, az egész tetejére pedig felhúzta árnyékbőr köpönyegét, amit a Holdhegységben szerzett. A köpönyeg nevetségesen hosszú volt, hiszen nálánál kétszer magasabb emberre szabták. Ha éppen nem lóháton ült, az egyetlen megoldás az volt, ha többször maga köré tekerte, amitől viszont úgy festett, mint egy csíkos bundából gyúrt golyó.

Még így is örült azonban, hogy hallgatott rájuk; a hideg csontig hatolt a hosszú, nyirkos teremben. Miután röviden belekóstolt a lent uralkodó hidegbe, Timett úgy döntött, hogy inkább visszavonul a fenti pincébe. Valahol Rhaenys hegye alatt voltak, az Alkimista Céhszékház mögött. A nedves kőfalakat foltokban lepte a salétrom, az egyetlen fényforrás pedig a zárt, vas és üveg olajlámpás volt, amivel Hallyne, a Piromanta, olyannyira csínján bánt.

Igen, csínján... és ezek lesznek itt a csinos kis palackok. Tyrion felemelte az egyiket, hogy megvizsgálja. Gömbölyű volt és vörös, egy kövér cserépnarancs. Az ő kezének ugyan egy kicsit nagy volt, de tudta, hogy remekül illik majd egy normális méretű ember tenyerébe. A cseréphéj vékony volt és olyan törekeny, hogy még őt is figyelmeztették: ne szorítsa meg túlságosan, mert könnyen összeroppanthatja. A cserép felülete durva volt és rücskös; Hallyne elmondta neki, hogy szándékosan készült így.

- Egy sima felületű palack könnyen kicsúszik az ember markából.

A futótűz lassan szivárgott az edény szája felé, amikor Tyrion megbillentette, hogy belekukkantson. Bár a gyenge fény miatt nem láthatta, tudta, hogy a színe zavaros zöld.

- Sűrű - jegyezte meg.

- Ez a hideg miatt van, uram - magyarázta Hallyne. Sápadt fickó volt puha, nyirkos tenyérrel és túlságosan is alázatos természettel. Cobolyprém szegélyű, fekete-vörös csíkos köntöst viselt, amely enyhén szólva is foltos és molyette benyomást keltett. - Ha felmelegszik, a szubsztancia könnyebben folyik majd, akár a lámpaolaj.

A *szubsztancia*. Ez volt a piromanták saját szakkifejezése a futótűzre. Egymást bölcsnek is nevezték, amit Tyrion majdnem olyan bosszantónak talált, mint azt a szokásukat, hogy rendszeresen burkolt utalásokat tettek roppant, titkos tudásukra, amiről szerették volna elhíttetni, hogy a birtokukban van. Céhük egykor hatalmas volt és befolyásos, ám az utóbbi évszázadokban a Fellegvár mesterei majdnem mindenhol kiszorították őket. Mára csak a régi rend néhány képviselője maradt, és már nem is tettek úgy, mintha képesek lennének átváltoztatni a fémeket...

...de *tudtak* futótűzet készíteni.

- Úgy hallottam, a víz sem oltja el.

- Így igaz. Ha egyszer lángra kap, a szubsztancia hevesen ég, míg el nem fogy. Sőt beszivárog ruhába, fába, bőrbe, még az acélba is, így azok is meggyulladnak.

Tyrionnak eszébe jutott Myr vörös papja, Thoros, és lángoló kardja. Még egy vékony réteg futótűz is egy órán át képes égni. Thorosnak mindig új kardra volt szüksége a közelharc után, de Robert kedvelte a fickót, és boldogan adott neki.

- Miért nem szivárog be a cserép anyagába is?

- Ó, beszivárog! - mondta Hallyne. - Van egy csarnok alattunk, ahol a régi edényeket tároljuk. Az Aerys király idejéből valókat. Ő úgy szerette, ha az edényeket gyümölcs alakúra készítjük. Meglehetősen veszedelmes gyümölcsök, Segítő uram és... hm... *érettebbek*, mint valaha, ha érted, mire gondolok. Lepecsételtük őket viasszal, és elárasztottuk az alsó termet vízzel, de még így is... a törvény szerint meg kellett volna semmisítenünk őket, de mestereink közül nagyon sokan

elpusztultak Királyvár kifosztásakor, az életben maradt tanítványok pedig nem voltak alkalmasak a feladatra. Amellett az Aerys számára felhalmozott készlet nagy része elveszett. Tavaly például kétszáz edényt fedeztünk fel egy raktárban Baelor Nagy Szentélye alatt. Senki sem tudta megmondani, hogyan kerültek oda, de gondolom, mondanom sem kell, hogy a Fősepton magánkívül volt az ijedtségtől. Én magam intézkedtem, hogy biztonságban eltávolítsák őket onnét. Egy kocsit megtöltöttem homokkal, és a legtehetségesebb tanítványainkat küldtem oda. Csak éjszaka dolgoztunk és...

- ...nagyszerű munkát végeztetek, semmi kétségem efelől - Tyrion visszatette az edényt a többi közé. Rendezett, négyes sorokban álltak az asztalon, a sor vége beleveszett a föld alatti üreg homályába. Ezen túl újabb asztalok voltak, sok-sok újabb asztal. - És a néhai Aerys király... hm... gyümölcssei használhatók még?

- Ó, igen, természetesen... de csak *óvatosan*, uram, mindig nagyon óvatosan. Ahogy öregszik, a szubsztancia egyre... hm... *szeszélyesebbé* válik, ha szabad így mondanom. A legkisebb láng meggyújtja. Elég egy szikra. Ha túl meleg van, az edények maguktól is lángra lobbannak. Nem bölcs dolog napfénynek kitenni őket, még rövid időre sem. Ha egyszer odabent meggyullad a tűz, a szubsztancia a hő hatására hirtelen tágulni kezd, és az edények egyszerűen apró darabokra repülnek szét. Ha netán más edényeket is tárolunk a közelében, azok is felrobbannak, és így...

- Jelenleg hány edényetek van?

- A Bölcs Munciter ma reggel azt mondta nekem, hogy hétezer-nyolcszáznegyven. Ebből legalább négyezer Aerys király idejéből származik.

- A túlérett gyümölcsök?

Hallyne bólintott.

- Bölcs Malliard úgy véli, képesek vagyunk előállítani kerek tízezer darabot, amint azt a királynénak is megígértük. Én is osztom a véleményét.

A piromanta szemérmetlenül büszkének látszott a remek kilátással kapcsolatban.

Feltéve, *ha ellenségeink hagynak rá időt nektek*. A piromanták szigorúan őrizték a futótűz receptjét, de Tyrion tudta, hogy az elkészítése hosszadalmas, veszélyes és aprólékos munkát igényel. Úgy gondolta, a tízezer edényről szóló ígéret elhamarkodott hősködés volt, mint a vazallusé, aki megfogadja, hogy tízezer karddal siet ura segítségére, majd a csata napján beállít száz emberrel. *Ha valóban képesek tízezret készíteni...*

Nem tudta, örüljön vagy megrémüljön. *Talán egy kicsit mindkettő.*

- Remélem, céhtestvéreid nem bocsátkoznak helytelen kapkodásba, Bölcs. Nincs szükségünk tízezer edényi hibás futótűzre, sőt, egyetlen egyre sem... és természetesen nem kívánunk semmiféle balesetet.

- Nem lesz baleset, Segítő uram. A szubsztanciát tapasztalt tanítványok készítik üres kőcellák sokaságában, és egy segéd minden edényt idehoz abban a pillanatban, hogy elkészült. Minden munkacella fölött egy homokkal színültig megtöltött szoba van. A padlóra pedig, nos, igen erős védővarázslatot olvastunk. Ha az alsó cellában tűz ütne ki, a padló leszakad, és a homok azonnal megfojtja a lángot.

- Az óvatlan tanítványról nem is beszélve. - Tyrion úgy vélte, *varázslaton* Hallyne ügyes *trükköt* értett. Szívesen megvizsgált volna egy ilyen álmennyezettel ellátott cellát, hogy lássa, hogyan működik, de ennek nem most volt itt az ideje. Talán miután megnyerték a háborút.

- A testvéreim sohasem óvatlanok - erősködött Hallyne. - Ha lehetek... hm... *őszinte*...

- Ó, kérlek, légy az!

- Az én ereimben a szubsztancia folyik, ahogy az él minden piromanta szívében. Tiszteljük az erejét. A közönséges katona azonban... nos, a királyné valamelyik tűzokádójának kezelője, mondjuk, a csata hevében... a legkisebb hiba is katasztrófához vezethet. Ezt nem lehet elég sokszor elmondani. Az apám gyakran elmondta ezt Aerys királynak, ahogyan az ő apja is Jaehaerys királynak.

- Ők bizonyára hallgattak rájuk - mondta Tyrion. - Ha felégették volna a várost, valaki biztosan szól róla nekem is. Tehát az a tanácsod, hogy jobb, ha óvatosak vagyunk?

- Legyetek nagyon óvatosak! - mondta Hallyne. - *Nagyon, nagyon* óvatosak!

- Ezek a cserépedények... van belőlük elég?

- Igen, uram, köszönöm, hogy megkérdezed.

- Akkor biztosan nem bánod, ha elviszek néhányat. Néhány ezret.

- Néhány *ezret*?!

- *Vagy* annyit, amennyit a céh nekem tud adni anélkül, hogy megzavarná a termelést. Csak hogy értsd, üres edényekre van szükségem. Küldess belőlük a kapitányoknak a város összes kapujához!

- Úgy lesz, uram, de miért...?

Tyrion felvigyorgott rá.

- Ha azt mondd, öltözzek melegen, melegen öltözöm. Ha azt mondd, legyenek óvatos, nos... - megvonta a vállát. - Eleget láttam. Volnál olyan kedves, és visszakísérnél a hintómhoz?

- Nagy... hmmm... örömömre szolgál, uram - Hallyne felemelte a lámpást, és megindult vissza a lépcsőhöz. - Figyelmes gesztus tőled, hogy meglátogattál bennünket. Nagy megtiszteltetés, hmmm. Már túl régen történt, hogy a Király Segítője kitüntetett bennünket a jelenlétével. Utoljára Lord Rossart járt itt, ő pedig rendünk tagja volt. Ez még Aerys király idejében történt, őt nagyon érdekelte a munkánk.

Aerys király arra használt benneteket, hogy lepörkölje a húst az ellenségeiről. A fivére, Jaime mesélt ezt-azt az Örült Királyról és kedvenc házi piromantáiról.

- Semmi kétségem afelől, hogy Joffreyt is érdekelni fogja.

Ezért kell biztos távolságban tartanom őt tőletek.

- Nagyon reméljük, hogy a király saját felséges személyével felkeresi Céhünk székházát. Már beszéltem erről felséges nővéreddel. Egy lakoma...

Egyre melegebb lett, ahogy felfelé másztak.

- Őfelsége mindennemű lakomát megtiltott, míg a háborút meg nem nyerjük. - *Az én követésemre.* - A király nem tartja helyénvalónak, hogy válogatott finomságokat lakmározzon, miközben népe kenyér nélkül tengődik.

- Igazán... hm... *szeretetre méltó* gesztus, uram. Akkor a lakoma helyett talán néhányunk felkereshetné a királyt a Vörös Toronyban. Egy kis bemutató a tudásunkból talán egy időre elterelné őfelsége figyelmét számos esti tennivalójáról. A futótűz csak egyike ősi rendünk rettegett titkainak. Számos csodálatos dolgot tudnánk mutatni nektek.

- Beszélek róla a nővéremmel. - Tyrionnak nem volt kifogása néhány bűvésztükk ellen, de Joff kedvenc időtöltése, hogy halálig menő küzdelembe hajszoljon embereket, önmagában is elég megterhelő volt. Nem állt szándékában lehetőséget teremteni a kölyöknek, hogy megízlelhesse az emberek elevenen való megégetésében rejlő gyönyöröket.

Amikor végül elérték a lépcsősor tetejét, Tyrion kibújt az árnyékbőrből, és a karjára hajtogatta. Az Alkimista Céhszékház fekete kőből emelt, impozáns épület volt. Hallyne addig vezette a kanyargós folyosókon, míg el nem jutottak a Vasfáklyák Termébe, egy hosszú, kongó helyiségbe, ahol húsz láb magas fekete fémoszlopok körül zöld lángnyelvek táncoltak. A lángok kísértetiesen villódtak a csiszolt, fekete márványfalakon, smaragdzöld sugárzásban fűrdetve a helyiséget. Tyriont talán jobban lenyűgözte volna a látvány, ha nem tudja, hogy a hatalmas vasfáklyákat csak ma reggel, látogatása tiszteletére gyújtották meg, és abban a pillanatban, hogy az ajtó becsukódik mögötte, kioltják őket. A futótűz túl drága ahhoz, hogy pazarolják.

A Nővérek Utcájára néző széles, ívelt lépcsőre jutottak, Visenya hegyének lábánál. Elbúcsúzott Hallyne-től, és lekacsázott oda, ahol Timett fia Timett várta Megégetettekből álló kíséretével. Mai látogatásának célját tekintve az örök kiválasztását különösen helyénvalónak érezte, sebhelyeik ezenkívül a városi csöcselékekben is félelmet keltettek. Ez manapság igen hasznos dolog volt. Alig három éjszakával ezelőtt egy csapat gyűlt össze a Vörös Torony kapujánál, élelmet követelve. Joff nyílzáporral fogadta őket. Négyen meghaltak, és Joff lekiabált nekik, hogy engedélyezi a halottak elfogyasztását. *Újabb barátokat nyert nekünk.*

Tyrion meglepetten látta, hogy Bronn is a hintó mellett áll.

- Te mit keresel itt?
- Továbbítom az üzeneteidet - felelte Bronn. - Vaskéz arra kér, sürgősen menj az Istenek Kapujához. Nem árulta el, miért. És Maegor Erődjébe is hívatnak.

- *Hívatnak?* - Tyrion csak egy személyről tudott, aki ezt a szót használja. - És mit akar tőlem Cersei?

Bronn vállat vont.

- A királyné azt parancsolja, hogy azonnal térj vissza a kastélyba, és keresd fel a szobájában. Az a tejfelesszájú unokaöcséd hozta az üzenetet. Négy szőrszál nőtt az állán, és azt hiszi, máris férfi.

- Négy szőrszál és egy lovagi cím. Ő már Ser Lancel, ezt ne felejtse el! - Tyrion tudta, hogy Ser Jacelyn nem küldött volna érte, ha a dolog nem volna fontos. - Legjobb lesz, ha megnézem, mit akar Bywater. Tájékoztasd a nővéremet, hogy visszatértemkor fogom felkeresni őt.

- Ennek nem fog örülni - figyelmeztette Bronn.

- Helyes. Minél tovább vár Cersei, annál dühösebb lesz, a harag pedig ostobává teszi. Sokkal jobban szeretem, ha valaki dühös és ostoba, mint ha nyugodt és ravasz.

Tyrion feldobta az összehajtott köpönyeget a hintóba, Timett pedig felsegítette utána őt magát is.

Az Istenek Kapuja melletti piactér, ahol nyugodt időkben hemzsegték volna a zöldségeiket áruló parasztok, majdnem üres volt, amikor Tyrion áthaladt rajta. Ser Jacelyn a kapunál várt rá, és vaskezét rövid tisztelgésre emelte.

- Uram! Az unokaöcséd, Cleos Frey van itt. Zúgóból érkezett békelobogó alatt, Robb Stark levelével.

- Békefeltételek?

- Azt állítja.

- Ó, az én kedves unokaöcsém! Vezess hozzá!

Az aranyköpönyegesek a kapuház egy ablaktalan őrszobájában zárták el Ser Cleost. A férfi felállt, amikor Tyrion belépett.

- De jó látni téged, Tyrion!

- Ezt nem túl gyakran hallom, öcsém.

- Cersei is veled van?

- A nővéremnek egyéb elfoglaltsága akadt. Ez Stark levele? - felkapta az asztról. - Ser Jacelyn, távozhatsz!

Bywater meghajolt, és elment.

- Azt az utasítást kaptam, hogy a Régenskirálynőnek adjam át az üzenetet - mondta Ser Cleos, miután az ajtó becsukódott.

- Majd én átadom neki - Tyrion vetett egy pillantást a térképre, amit Robb Stark a levélhez csatolt. - A lehető legjobbkor, öcsém! Ül le! Pihenj! Soványnak és megviseltnek látszol.

Igazság szerint ennél sokkal rosszabbul nézett ki.

- Igen - Ser Cleos leült egy padra. - Rossz a helyzet a folyóvidéken, Tyrion. Az Istenszem és a királyi út mellett különösen. A folyóurak a saját termésüket égetik fel, hogy kiéheztessenek bennünket, apád zsoldosai pedig felégetnek minden útjukba kerülő falut, a közembereket meg kardélre hányják.

Ez már csak így megy a háborúban. Az egyszerű embereket lemészárolják, a nemeseket pedig foglyul ejtik váltságdíjért. *Ne felejtsek el hálát adni az isteneknek, hogy Lannisternek születtem!*

Ser Cleos végigsimított ritkás, barna hajján.

- Még a békelobogó alatt is kétszer megtámadtak bennünket. Páncélba öltözött farkasok, akik mindenkinek nekiesnek, aki gyengébb náluk. Csak az istenek tudják, melyik oldalon kezdték a háborút, de most már a saját oldalukon állnak. Elveszítettünk három embert, kétszer annyi pedig megsebesült.

- Mi hír az ellenségünkről?

Tyrion visszatért Stark feltételeihez. *A fiú nem akar túl sokat. Csak a birodalom felét, a*

foglyaink és túszaink szabadon bocsátását, az apja kardját... ja igen, és a hűgait.

- A fiú tétlenül ücsörög Zúgóban - mondta Ser Cleos. - Azt hiszem, fél szembezállni az apáddal a csatamezőn. Az ereje napról napra fogyatkozik. A folyóurak elmentek, hogy mindegyik a saját földjét védje.

Ezt akarta elérni apám? Tyrion összetekerte Stark térképét.

- Ezek a feltételek nem felelnek meg.

- Abba legalább beleegyezel, hogy a Stark lányokat kicseréljék Tionra és Willemre? - kérdezte Ser Cleos panaszosan.

Tyrion emlékezett rá, hogy Tion Frey Ser Cleos fiatalabb fivére.

- Nem - mondta szelíden -, de mi is felajánljuk a saját fogolycserénket. Hadd beszéljek Cersie-vel és a tanáccsal! Visszaküldünk Zúgóba a saját feltételeinkkel.

Ez a kilátás láthatóan nem vidította fel Ser Cleost.

- Uram, nem hiszem, hogy Robb Stark könnyen belemenne. Lady Catelyn akarja ezt a békét, nem a fiú.

- Lady Catelyn a lányait akarja. - Tyrion leugrott a padról, kezében a levéllel és a térképpel. - Ser Jacelyn intézkedik, hogy ételhez és meleg hajlékhoz juss. Úgy látom, súlyos alváshiányban szenvedsz, öcsém. Elküldök érted, ha többet tudunk.

Ser Jacelynt a mellvéden találta, amint az éppen az odalenti gyakorlatozó több száz újoncot figyelte. Most, hogy annyian kerestek menedéket a városban, nem szenvedtek hiányt jelentkezőkben, akik teli gyomor és a laktanyák szalmaágya reményében hajlandóak voltak csatlakozni a Városi Őrséghez, Tyrionnak azonban nem voltak illúziói afelől, hogyan harcol majd ez a szakadt védősereg, ha csatára kerül a sor.

- Jól tetted, hogy értem küldtél - mondta Ser Jacelynnek. - A te gondjaidra bízom Ser Cleost. Bánjatok vele a legnagyobb vendégszeretettel!

- És a kísérete? - tudakolta a parancsnok.

- Adj nekik élelmet, tiszta ruhát, és keress egy mestert, aki ellátja a sebeiket! Nem tehetik be a lábukat a városba, megértetted? - Nem lenne előnyös, ha a Királyvárban uralkodó állapotok híre eljutna Robb Stark fülébe Zúgóban.

- Megértettem, uram.

- Ó, és még valami. Az alkimisták nagy mennyiségű cserépedényt fognak küldeni minden kapuhoz. Azért kapják, hogy kiképezd velük az embereket, akik a tűzokádókat fogják kezelni. Töltesd meg őket zöld festékkel, és gyakoroltasd velük a töltést és a tüzelést! Ha valaki kifröccsenti a festéket, le kell váltani. Amikor már elsajátították a festékes edények kezelését, töltesd beléjük lámpaolajat, és gyakorolják a meggyújtásukat és a kilövésüket, miközben égnék! Ha megtanulják ezt anélkül, hogy megégetnék magukat, talán felkészültek a futótűzre is.

Ser Jacelyn megvakarta az állát vaskezelével.

- Bölcs lépések. Bár én nem kedvelem azt az alkimista húgyot.

- Én sem, de azt vagyok kénytelen használni, amim van.

Miután visszaült a hintóba, Tyrion Lannister behúzta a függönyöket, és egy párnát helyezett a könyöke alá. Cersei nem örül majd, ha megtudja, hogy elfogta Stark levelét, de az apja uralkodni küldte ide, nem pedig azért, hogy Cersie-nek örömet szerezzen.

Úgy látta, hogy Robb Stark aranyat érő esélyt adott nekik. Hadd várakozzon a kölyök Zúgóban, könnyű békéről álmodozva! Tyrion a saját feltételeivel fog válaszolni neki, és éppen eleget ad Észak királyának ahhoz, hogy fenntartsa benne a reményt. Hadd koptassa Ser Cleos azt a csontos Frey seggét, miközben üzeneteket meg válaszokat szállít ide-oda. Eközben az unokatestvérük, Ser Stafford kiképzti és felfegyverzi az új sereget, amit Kaszter-hegyben állított fel. Ha készen áll, ő és Lord Tywin együttes erővel szétzúzzák a Starkokat és Tullykat.

Jó lenne, ha Robert fivérei is ilyen előzékenynek bizonyulnának. Egy gleccser lassúságával ugyan, de Renly Baratheon mégiscsak észak és kelet felé vonul roppant déli sereggel a háta mögött, és nem múlt el úgy éjszaka, hogy Tyrion ne rettegett volna: azzal ébresztik, hogy Lord Stannis flottája felfelé hajózik a Feketevizű Folyón. *Nos, úgy tűnik, csinos készletem van*

futótűzből, de mégis...

Hirtelen hangzavar verte fel tépelődéséből. Tyrion óvatosan kipillantott a függönyök között. A Vargák terén haladtak át éppen, ahol tekintélyes tömeg verődött össze a bőrponyvák alatt, hogy meghallgassák egy próféta szónoklatát. Kenderből sodort kötéllel összefogott, festetlen gyapjú köntöse elárulta, hogy a kolduló testvérek közé tartozik.

- *Romlás!* - kiáltotta a férfi metsző hangon. - Itt a jel! Nézzétek az Atya korbácsát! - Az égbolton húzódó rojtos, vörös sebre mutatott. Ebből a szögéből az Aegon hegyén álló távoli kastély pontosan a prédikátor mögött volt, tornyai felett a baljóslatúan függő üstökösrel. Úgyesen *megválasztott színpad* - elmélkedett Tyrion. - Felfuvalkodottá, pöffeszkedővé és becsteleenné váltunk! Fivér a nővérel hál a királyi ágyban, ocsmány frigyük gyümölcse pedig egy eltorzult kis majomdémon furulyájának szavára viháncol a kastélyában. Nemes születésű hölgyek bolondokkal paráználkodnak, és szörnyszülötteket hoznak a világra! Még a Fősepton is megfélemezte az istenekről! Illatos vízben fürdik, és pacsirtán meg angolnán hízik, mialatt a népe éheznek! A büszkeség előbbre való az imádságnál, a kastélyt férgek uralják, és egyedül az arany számít... de ennek vége! A Rothadt Nyár a végéhez közeledik, és a Kéjenc Király letaszított! Amikor a vadkan felhasította, éktelen bűz szállt az ég felé, és ezernyi sziszegő és gyilkos kígyó siklott elő a gyomrából! - Csontos ujjával a kastély és az üstökös felé bökött. -Ott jön a Hírvívő! Az istenek azt kiáltják, tisztuljatok meg, különben ők tisztítanak meg benneteket! Fürödjetek az igazság és egyenesség borában, mert ha nem, tűzben fogtok fürödni! *Tűzben!*

- *Tűzben!* - visszhangozták mások is, de a gúnyos kacaj majdnem elnyomta a hangjukat. Tyrion ebből vigaszt merített. Megparancsolta, hogy menjenek tovább, és a hintó himbálózni kezdett, mint egy hajó a viharos tengeren, ahogy a Megégetettek ösvényt nyitottak a tömegben. *Még hogy eltorzult kis majomdémon!* Meg kell azonban hagyni, a nyomorultnak igaza volt a Főseptonnal kapcsolatban. Mit is mondott róla Holdfiú a minap? „*Ajtatos ember, aki olyan buzgón imádja a Hetet, hogy mindegyikükért külön fogást eszik, ha asztalhoz ül.*” Tyrion elmosolyodott, amikor felidézte a bolond tréfáját.

Szerencsére minden további zavaró esemény nélkül elérte a Vörös Tornyt. Ahogy felfelé kapaszkodott a szobájába vezető lépcsőn, Tyrion sokkal jobbnak látta a helyzetet, mint hajnalban. *Semmi másra nincsen szükségem, csak időre, időre, hogy összeállítsam a darabokat. Ha a lánc egyszer elkészül...* benyitott a toronyszobába.

Cersei hátrafordult az ablaktól, szoknyája suhogva pördült meg karcsú csípőjén.

- Hogy *mered* semmibe venni a hívásomat?

- Ki engedett be a tornyomba?

- A te *tornyodba*? Ez az én fiam királyi vára!

- Így mondják - Tyrion nem volt elragadtatva. Crawn még kevésbé lesz: az ő Holdtestvérein volt a mai őrseg sora. - Ami azt illeti, éppen hozzád készültem.

- Valóban?

Tyrion becsapta az ajtót maga mögött.

- Kételedsz a szavamban?

- Állandóan, és jó okkal.

- Megbántasz. - Tyrion a pohárszékhez totyogott egy kupa borért. Nem volt jobb módja szomjúsága felkeltésének, mint egy kiadós beszélgetés Cersie-vel. - Ha meg akarnálak sérteni, tudnám, hogyan tegyem.

- Micsoda undorító kis féreg vagy! Myrcella az egyetlen lányom. Tényleg azt képzelted, hagyom, hogy eladd, mint egy zsák zabot?

Myrcella - gondolta. - *Hát, ez a tojás bizony kikelt. Lássuk csak, milyen színű a csirke!*

- Aligha úgy. Myrcella hercegnő. Egyesek azt mondanák, erre született. Vagy azt tervezted, hogy Tommenhez adod hozzá?

Az asszony keze lecsapott, kiütötte a kezéből a boroskupát, a bor szerteséjjel fröccsent a padlón.

- Testvér vagy nem, ezért ki kellene tépetnem a nyelvedet! Én vagyok Joffrey régense, nem te,

és én azt mondom, hogy Myrcellát nem adjuk el ennek a dorne-inak, ahogyan engem adtak el Robert Baratheonnak!

Tyrion megrázta boros ujjait, és felsóhajtott.

- Miért ne? Dorne-ban sokkal nagyobb biztonságban lenne, mint itt.

- Te teljesen tudatlan vagy, vagy egyszerűen csak beteg? Éppolyan jól tudod, mint én, hogy a Martelleknek semmi okuk szeretni bennünket.

- A Martelleknek minden okuk megvan rá, hogy gyűlöljenek bennünket. Mindemellett azonban arra számítok, hogy elfogadják az ajánlatot. Doran herceg sérelmei a Lannister-házzal szemben mindössze egygenerációnyi időre nyúlnak vissza, Dorne népe azonban már ezer éve háborúzik Viharvég és Égikert ellen, Renly pedig magától értetődőnek tekinti Dorne engedelmességét. Myrcella kilencéves, Trystane Martell tizenegy. Azt ajánlottam, hogy akkor házasodjanak, ha a lány betölti tizennegyedik évét. Addig megbecsült vendég lesz Napföldön Doran herceg védelme alatt.

- Vagyis tűsz - sziszegte Cersei összeszorított ajakkal.

- Megbecsült vendég - ismételte Tyrion -, és gyanítom, hogy Martell kedvesebben bánik majd Myrcellával, mint Joffrey bán Sansa Starkkal. Az is megfordult a fejemben, hogy elküldöm vele Ser Vasszív Aryst. Ha a Királyi Testőrség lovagja áll mellette felesküdt pajzsaként, senki sem fog megfélemlézni róla, ki és mi ő.

- Nem sokat ér Ser Arys, ha Doran Martell úgy dönt, hogy a lányom halála kiegyenlíti a hűgáét.

- Martell túl becsületes ahhoz, hogy meggyilkoljon egy kilencéves kislányt, különösen egy olyan kedves és ártatlan teremtest, mint Myrcella. Amíg nála van, addig gyakorlatilag biztos lehet benne, hogy részünkről hűek maradunk az egyezséghez, a feltételek pedig túlságosan bőkezűek, semhogy vissza lehetne utasítani őket. Myrcella a legkevesebb. Rajta kívül felajánlottam neki a hűga gyilkosát, egy helyet a tanácsban, néhány kastélyt a Határvidéken...

- *Túl sok!* - Cersei hátat fordított neki, és járkálni kezdett, nyugtalanul, mint egy nőstény oroszlán. A szoknyája suhogott utána. - Túl sokat ajánlottál, ráadásul a felhatalmazásom és a beleegyezésem nélkül.

- Dorne hercegéről beszélünk. Ha kevesebbet ajánlok, valószínűleg pofán köp.

- Túl sok! - erősködött Cersei.

- Te mit ajánlottál volna fel neki? Azt a nyílást a lábaid között? - kérdezte Tyrion. Érezte, hogy ő is haragra gerjed.

Ezúttal látta, hogy közeledik a pofon. A feje hangos csattanással billent oldalra.

- Drága, drága nővérem! - sóhajtotta. - Ígérem, ez volt a legutolsó eset, hogy megütöttél.

Az asszony nevetett.

- Ne fenyegezz, kis ember! Azt hiszed, apánk levele szavatolja a biztonságodat? Egy darab papír. Eddard Starknak is volt egy darab papírja, és mire ment vele?

Eddard Stark nem tudhatta maga mögött a Városi Őrséget - gondolta Tyrion -, *sem a klánjaimat vagy a zsoldosokat, akiket Bronn felvett. Én igen.* Legalábbis remélte, hogy így van. Megbízott Varysban, Ser Jacelyn Bywaterben, Bronnban. Lord Starknak valószínűleg magának is kellemetlen csalódásokban volt része.

Mégsem mondott semmit. Egy bölcs ember nem önt futótűzet a parázstartóra. Helyette újabb kupa bort öntött magának.

- Mit gondolsz, mekkora biztonságban lesz Myrcella, ha Királyvár elesik? Renly és Stannis a te fejed mellé tűzi az övét is.

És Cersei sírva fakadt.

Tyrion Lannister akkor sem döbönt volna meg jobban, ha maga Hódító Aegon ront be a szobába egy sárkány hátán, citromos pitékkel zsonglörködve. Nem látta sírni a nővérét, mióta gyerekek voltak Kaszter-hegyen. Zavartan egy lépést tett feléje. Ha az embernek sír a nővére, elvileg az a dolga, hogy megvigasztalja... de ez *Cersei* volt! Óvatosan kinyújtotta a kezét a válla felé.

- Ne érj hozzám! - förmedt rá az asszony, és kitepte magát a kezéből. Ez nem kellett volna, hogy fájdalmat okozzon Tyrionnak, mégis így történt. Jobban fájt, mint bármilyen pofon. Cersei vörös arccal, legalább akkora haraggal, mint bánattal, levegő után kapkodott.

- Ne bámulj, ne... így ne... te ne!

Tyrion udvariasan hátat fordított.

- Nem akartalak megijeszteni. Ígérem, Myrcellának semmi baja nem esik.

- Hazug! - mondta az asszony mögötte. - Nem vagyok gyerek, akit üres ígéretekkel lecsendesíthetsz. Azt is megígérted, hogy kiszabadítod Jaime-et. Hol van hát?

- Gondolom, Zúgóban. Biztonságban és őrizet alatt, míg meg nem találom a módját, hogy kihozzam onnét.

Cersei szípotgott.

- Férfinak kellett volna születnem. Akkor egyikőtökre sem lenne szükségem. Nem engedtem volna, hogy ezek a dolgok megtörténjenek. Hogyan hagyhatta Jaime, hogy az a kölyök foglyul ejtse? És apánk... Bolond módon bíztam benne, de most, amikor szükség lenne rá, hol van? Mit csinál?

- Háborúzik.

- Harrenhal falai mögül? - A hangjában megvetés bujkált. - Különös módja a háborúzásnak. Én inkább rejtőzködésnek látom.

- Nézd meg jobban!

- Mi másnak neveznéd? Apánk az egyik kastélyban ül, Robb Stark meg a másikon, és egyikük sem csinál semmit.

- Van ilyen ücsörgés, és van olyan - magyarázta Tyrion. - Mindegyikük arra vár, hogy a másik mozduljon, de az orozslán mozdulatlan, ugrásra kész, a farka rezeg, míg az őzet a rettegés dermeszti meg, s a gyomra kocsonyás a félelemtől. Mindegy, merre indul, az orozslán elkapja, és ezt ő is tudja.

- És teljesen bizonyos vagy benne, hogy apánk az orozslán?

- Hiszen az van az összes zászlónkon - vigyorgott Tyrion.

Az asszony elengedte a tréfát a füle mellett.

- Ha apánkat ejtették volna foglyul, Jaime nem ücsörögne tétlenül, efelől biztos lehetsz!

Jaime apró, véres cafatokra szaggatná a seregét Zúgó falai alatt, és a Mások vinnék magukkal az esélyeinket. Soha nem volt benne türelem, akárcsak benned, drága nővérem.

- Nem lehet mindenki olyan bátor, mint Jaime, de a háborúk megnyerésének más módja is van. Harrenhal erős, és jó helyen fekszik.

- Királyvár pedig nem, ahogyan ezt mindketten jól tudjuk. Mialatt apánk orozslánost meg őzest játszik a Stark kölyökkel, Renly felfelé masírozik a Rózsauton. Most már bármelyik nap a kapuk alatt lehet!

- A város nem esik el egy nap alatt. A Királyi úton egyenesen és gyorsan ide lehet érni Harrenhalból. Alig állítja fel Renly az ostromgépeit, apánk már hátba is támadta. Az ő serege lesz a pöröly, a városfalak pedig az üllő. Elképzelni is nagyszerű.

Cersei zöld szeme a tekintetébe fűrődött. Bizalmatlanul, mégis éhesen a bátorításra, amit adagolt neki.

- És ha Robb Stark indul el?

- Harrenhal elég közel van a Három Folyó gázlóihoz, úgyhogy Roose Bolton nem kelhet át az északi gyalogoshadakkal, hogy egyesüljön az Ifjú Farkas lovasaival. Stark nem vonulhat Királyvár ellen anélkül, hogy előbb el ne foglalná Harrenhalt, ahhoz pedig még Boltonnal együtt sem elég erős - Tyrion megpróbálta legdiadalmasabb mosolyát felvillantani. - Eközben apánk a folyóvidék gazdagságán él, Stafford nagybátyánk pedig friss sereget állít fel a hegyben.

Cersei gyanakodóan méregette.

- Honnan tudod te mindezt? Apánk talán elmondta neked a szándékait, mielőtt ideküldött?

- Nem. Ránéztem egy térképre.

Az asszony tekintete megvetésbe fordult.

- Ennek az elméletnek minden egyes szavát abban a torz fejedben agyaltad ki, ugye, Ördögfióka?

- Ccc! Drága nővérem, kérdezem én, ha nem állnánk győzelemre, kértek volna a Starkok békét? - Azzal előhúzta a levelet, amit Ser Cleos Frey hozott. - Az Ifjú Farkas ezeket a feltételeket küldte nekünk, nézd! Természetesen elfogadhatatlan feltételek, de kezdetnek nem rossz. Szeretnéd látni?

- Igen. - Ismét királyné volt. - Hogy lehet, hogy nálad van? Nekem kellett volna megkapnom!

- Mi másra való egy Segítő, mint hogy segítsen neked itt-ott?

Tyrion átnyújtotta neki a levelet, arca még mindig lüktetett, ahol Cersei megütötte. *Hadd nyúzza meg a fél arcomat! Még az is alacsony ár ahhoz, hogy megnyerjem a beleegyezését a dorne-i házassághoz.* Érezte, ezt most megkapja.

És bizonyosságot szerzett egy besúgóról is... nos, ez volt a hab a tortán.

BRAN

Táncosra a Stark-ház szürke rémfarkasával díszített, hófehér gyapjútakarót borítottak, Bran pedig szürke nadrágot és fehér kabátot viselt, amelynek ujjait és gallérját mókuszprém szegélyezte. A szíve felett a farkasfejet ábrázoló ezüst-fekete borostyánkő mellédísz csillogott. Jobban örült volna Nyárnak, mint egy ezüstharkasnak a mellén, de Ser Rodrik hajthatatlan maradt.

Az alacsony kőlépcsők csak egy pillanatra lassították le Táncost, Bran noszogatóására a ló könnyen vette az akadályt. Deres Nagy Csarnokát kecskelábú asztalok nyolc hosszú sora töltötte be a széles, vasalt tölgyfaajtók mögött, négy-négy a fő átjárófolyosó mindkét oldalán. A padokon férfiak tömörültek, válluk egymáshoz préselődött.

- Stark! - kiáltották felállva, ahogy Bran elügetett mellettük. - Deres! *Deres!*

Ahhoz már elég idős volt, hogy tudja, a kiabálás nem igazán *neki* szól: az aratást üdvözölték, Robbot és győzelmeit, nemes atyját, nagyatyját, és az összes Starkot nyolcezer évre visszamenőleg. Ennek ellenére a keble dagadt a büszkeségtől. Arra a rövid időre, míg végiglovagolt a termen, megfeledkezett összetört mivoltáról is. Mégis, amikor elérte a diszemelvényt az őt figyelő szemek kereszttüzeiben, Osha meg Hodor kioldották a szíjait és csatjait, leemelték Táncos hátáról, és a karjukban vitték ősei magas székébe.

Ser Rodrik Bran balján foglalt helyet, mellette a lánya, Beth. Rickon a jobbán ült, kócos, gesztenyebarna haja olyan hosszú volt már, hogy hermelinköpenyét súrolta. Senkinek nem engedte meg, hogy levágja, mióta az anyjuk elment. Az utolsó szolgálóleány, aki megpróbálkozott vele, kiadós harapást kapott fáradozása jutalmául.

- Én is lovagolni akartam - mondta, miközben Hodor elvezette Táncost. - Jobban lovaglok, mint te.

- Nem igaz, úgyhogy maradj csendben! - mondta az öccsének Bran. Ser Rodrik csendért kiáltott, majd Bran szólalt meg. Bátyja, Észak királya nevében üdvözölte a megjelenteket, és megkérte őket, hogy mondjanak köszönetet a régi és új isteneknek Robb diadalaiért és a bőséges aratásért. - Legyen még százszal több! - fejezte be, felemelve apja ezüstserlegét.

- *Százszal több!*

Őnkupák, cserépedények és vasfogantyús ivószaruk koccantak egymásnak. Bran borát mézzel édesítették, és fahéjjal meg szegfűszeggel illatosították, de erősebb volt, mint amihez szokott. Ahogy kortyolt egyet, érezte az ital forró, kígyószerű ujjait végigtekergőzni a mellkasában. Mire letette a serleget, a feje szédülten kóválygott.

- Jól csináltad, Bran - mondta neki Ser Rodrik. - Lord Eddard nagyon büszke lett volna rád.

Kicsivel arrébb Luwin mester egyetértően bölintott, a szolgák pedig megkezdték az étel tálalását.

Ilyen lakomát Bran még sohasem látott. Egyik fogás érkezett a másik után véget nem érő sorban, olyan rengeteg, hogy egyikből sem volt képes egy-két falatnál többet legyűrni. Volt ott hagymával megsütött, hatalmas vadbivaly pecsenye, répától, szalonnától és gombától ropogó vadhúspástétom, mézben és szegfűszegben áztatott ürühússzeletek, pikánsan ízesített kacska, borsos vadkan, liba, nyárson sült galamb és kappan, marhahús árparaguval, hideg gyümölcsleves. Lord Wyman húsz láda sózott és hínárba csomagolt élelmiszert hozott Fehér Öbölből: fehér húsú halat, csigát, rákokat, kagylókat, osztrigát, heringet, tőkehalat, lazacot, homárt és orsóhalat. Volt fekete kenyér, mézes sütemény és zabpogácsa, volt fehérrépa, borsó és cékla, bab, kása és hatalmas vöröshagyma, sült alma, eperlepény és erős borban buggyantott körte. Minden asztal óriási sajtgurigákat kapott a sőtartó mindkét oldalára, a padsorok között pedig kancsósámmra járt

körbe a csípős, fűszeres bor és a hűtött sör.

Lord Wyman zenészei derekasan és jól játszottak, de a hárfa, a hegedű és a kürt hangját hamarosan elnyomta a beszélgetés és nevetés moraja, a kupák és tányérok csörgése, és az asztal alatt koncokért marakodó kutyák morgása. A dalnok remek dalokat adott elő: a „Vaslándzsásokat”, a „Lángoló hajókat” és a „Medve és a szép szüzet”, de egyedül Hodor figyelt rá. A dudás mellett állt, és egyik lábáról a másikra ugrándozott.

A zaj egyenletes, dübörgő morajlássá erősödött, hatalmas, mámorító hangorkánná. Ser Rodrik Luwin mesterrel beszélgetett Beth göndör feje felett, Rickon pedig boldogan üvöltözött a Walderekkel. Bran nem akarta, hogy a Freyek is a főasztalhoz kerüljenek, de a mester figyelmeztette, hogy nemsokára a rokonaik lesznek. Robb el fogja venni az egyik nagynénjüket, Arya pedig hozzámegey az egyik nagybátyjukhoz.

- Arya ugyan soha - szögezte le Bran. - Ő aztán nem.

Luwin mester azonban nem engedett, így a Freyek most ott ültek Rickon mellett.

A felszolgálók először Branhez vittek oda minden fogást, hogy, ha úgy akarja, magának vehesse el az úri porciót. Mire a kacsára került a sor, képtelen volt többet enni. Attól kezdve helyeslően rábólintott minden étekre, és továbbintette. Ha az ételnek különösen ínycsiklandozó illata volt, elküldte az emelvényen helyet foglaló lordok valamelyikének. Ez a barátság és a jóindulat gesztusa volt, és Luwin mester azt mondta, élnie kell vele. Küldött egy kis lazacot a szegény, szomorú Lady Hornwoodnak, vadkant a féktelen Umbereknek, egy tál epres ludat Cley Cerwynnek és egy hatalmas homárt Josethnek, a lovászmesternek, aki ugyan nem volt sem lord, sem vendég, de ő gondoskodott Tancos tanításáról, lehetővé téve ezzel Bran számára a lovaglást. Hodornak és Öreg Nannak is küldött édességeket, pusztán azért, mert szerette őket. Ser Rodrik emlékeztette, hogy a nevelt fivéreinek is küldjön valamit, úgyhogy Kis Walder kapott egy kevés főtt céklát, Nagy Walder pedig néhány vajjas fehérrépat.

Az alattuk elhelyezett padokon a deresiek a téli város népével, a közeli erődökből érkezett barátokkal és előkelő vendégeik kíséretének tagjaival keveredtek. Voltak arcok, amelyeket Bran még sohasem látott, voltak, amelyeket úgy ismert, mint a sajátját, mégis ugyanarra idegennek tündek neki. Úgy figyelt, mintha messziről szemlélődne, mintha még mindig hálószobája ablakában ücsörögne, lebámulva az alatta elterülő udvarra, ahol mindent lát, de semminek sem a részese.

Osha sört töltögetve járkált az asztalok közt. Leobald Tallhart egyik embere a szoknyája alá csúsztatta a kezét, mire ő összetörte a kancsót a fején, hatalmas röhögést robbantva ki. Ugyanakkor Mikken keze is valami nő pruszlikja alatt kutakodott, s az mintha mégsem bánta volna. Bran figyelte, hogy Ferlen csontért pitizteti a vörös szukáját, és elmosolyodott azon, ahogy Öreg Nan egy forró sütemény héját csipkedte ráncos ujjával. Az emelvényen Lord Wyman úgy vetette rá magát egy tál gőzölgő angolnára, mintha az ellenséges sereg lett volna. Olyan kövér volt, hogy Ser Rodrik parancsára különlegesen széles széket készítettek a számára, de gyakran és hangosan nevetett, és Bran úgy gondolta, kedveli őt. Mellette a szerencsétlen, sápadt Lady Hornwood ült, arca akár egy kómaszk, miközben kedvetlenül piszkálta az elébe tett ételt. A magas asztal másik végében Hothen és Mors versenyt ittak, ivószarujukat olyan erővel csapták össze, mintha lovak rontottak volna egymásnak.

Túl meleg van itt bent, túl nagy a zaj, és mindenki kezd lerészegedni. Bran bőre viszketett a szürke és fehér gyapjúréteg alatt, és hirtelen nagyon szeretett volna valahol másutt lenni. Az istenerdőben most kellemes hűvös van. A forró tavacskákból gőz száll fel, és a varsafa vörös levelei zizegnek a szélben. Az illatok gazdagabbak, mint itt, és nemsokára felkel a hold, s a testvérem dalolni fog neki.

- Bran? - szólította meg Ser Rodrik. - Nem eszel.

Az ébredező álom olyan élénk volt, hogy Bran egy pillanatig azt sem tudta, hol van.

- Majd később eszem még - felelte. - A gyomrom pukkadásig megtelt.

Az öreg lovag fehér bajuszát rózsaszínűre festette a bor.

- Ügyes voltál, Bran. Itt is, és a kihallgatások alatt is. Azt hiszem, egy nap különösen

nagyszerű úr válik belőled.

En lovag akarok lenni. Bran kortyolt egyet apja serlegéből, hálásan, hogy valamibe kapaszkodhat. Az edény oldalából egy vicsorgó rémfarkas élethű feje domborodott ki. A fiú érezte, ahogy az állat ezüstorra a tenyeréhez nyomódik, és eszébe jutott az, amikor nemes atyját utoljára inni látta ebből a serlegből.

Az üdvözlő lakoma éjszakáján történt, amikor Robert király egész udvartartásával Deresbe érkezett. Akkor még tombolt a nyár. A szülei az emelvényen ültek Roberttel és a királynéjával, mellettük pedig az asszony fivérei. Benjen bácsi is ott volt, tetőtől talpig feketében. Bran, a fivérei és a nővérei a király gyermekei, Joffrey, Tommen és Myrcella hercegnő mellett foglaltak helyet. Ez utóbbi az egész lakoma alatt rajongó szemmel bámulta Robbot. Arya grimaszokat vágott, amikor senki sem figyelt, Sansa elbűvölten hallgatta a királyi hárfás lovagokról szóló dalait, Rickon pedig egyfolytában azt kérdezgette, Jon miért nincs velük.

- Mert ő fattyú - súgta oda neki végül kelleetlenül Bran.

És most mindannyian elmentek. Mintha valami kegyetlen isten lenyúlt volna hatalmas kezével, és elsöpörte volna őket mind, a lányokat fogságba, Jont a Falra, Robbot és anyát a háborúba, Robert királyt és apát a sírba, lehet, hogy Benjen bácsival együtt...

Még odalent a padokon is új emberek ültek. Jory halott, Porthor, Alyn, Desmond, Hullen, aki lovászmester volt, és Harwin, a fia szintén... mindenki, aki délre ment az apjával, még Septa Mordane és Vayon Poole is. A többiek Robbal együtt lovagoltak a háborúba, és nemsokára ők is ugyanúgy meghalhatnak. Szerette Szénafejet, Himlöst, Mímest és a többi új embert is, de hiányoztak a régi barátok.

Végighordozta a tekintetét a padsorokon, a vidám és szomorú arcokon, és eltűnődött, vajon ki hiányzik majd jövőre, két év múlva. Sírni tudott volna, de nem tehetette. Ő volt a Stark Deresben, az apja fia, a bátyja örököse, és majdnem felnőtt férfi.

A csarnok végében kinyíltak az ajtószárnyak, és a betóduló hideg fuvallatban a fáklyák egy pillanatra fényesen fellángoltak. Sörhas két új vendéget vezetett be a terembe.

- Lady Meera a Reed-házból! - kiáltotta a gömbölyded ör, túlszárnyalva a lármát. - A fivérével, Jojennel, Zavaros révből!

Az emberek felpillantottak a kupák és a fatálak közül, hogy szemügyre vegyék az újonnan érkezetteket. Bran hallotta, amint Kis Walder azt mormogja a mellette ülő Nagy Waldernek:

- Békaevők!

Ser Rodrik feltápászkodott.

- Legyetek üdvözölve, barátaink, és osszátok meg velünk aratásunk gyümölcsét!

A szolgálók sietve újabb asztalokat és székeket hoztak, hogy meghosszabbítsák az emelvényen álló asztalt.

- Ezek meg kicsodák? - kérdezte Rickon.

- Sáremberek - válaszolta Kis Walder megvetően. - Gyáva tolvajok, a foguk pedig zöld a békaevéstől.

Luwin mester odahajolt Branhez, és a fülébe súgta tanácsait.

- Őket melegen köszönts! Nem hittem volna, hogy eljönnek, de... tudod, kik ezek?

Bran bólintott.

- Cölöplakók. A Nyakból.

- Howland Reed nagyon jó barátja volt édesapádnak - világosította fel Ser Rodrik. - Ők ketten, úgy látszik, az ő gyermekei.

Ahogy az új vendégek végigvonultak a termen, Bran észrevette, hogy az egyikük valójában lány, bár az öltözéke alapján sohasem jött volna rá. A lány hosszú használatától megpuhult báránybőr nadrágot és bronzkorongokkal vértezett, ujjatlan mellényt viselt. Bár közel egyidős lehetett Robbal, sudár termetű volt, mint egy fiú, hosszú, barna haját hátul összekötve hordta, melleit pedig éppen hogy csak sejteni lehetett. Karcsú csípőjén egyik oldalon háló, másikon hosszú bronzkés függött, a hóna alatt rozsdafoltos, vén vassisakot tartott, hátán pedig szíjjakkal felerősítve békavadászlándzsát és kerek bőrpajzsot cipelt.

A fivére néhány évvel fiatalabb volt nála, és nem hordott fegyvert. Az egész ruhája zöld volt, még csizmájának bőre is, és amikor közelebb ért, Bran látta, hogy a szeme valóban moszatszínű, ám a fogai éppen olyan fehérek, mint bárki másé. Mindkét Reed vékony testalkatú volt, karcsú, akár a penge, és alig magasabb nála. Az emelvény előtt fél térdre ereszkedtek.

- Stark uraim! - szólalt meg a lány. - Száz meg száz, ezer meg ezer év telt el azóta, hogy népünk először hűséget fogadott Észak királyának. Nemes atyám azért küldött ide bennünket, hogy a mieink nevében megismételjük az esküt.

Rám néz - döbrent rá Bran. Valamit válaszolnia kellett.

- A fivérem, Robb délen visel hadat - mondta -, de eskütokeket nekem is elmondhatjátok, ha úgy akarjátok.

- Deresnek ígérjük Zavaros rév hűségét - kezdték egyszerre. - Kemencét, szívet és terményt neked adunk, uram. Kardunk, lándzsánk és nyilunk felett te parancsolsz. Kegyelmezz elesetteinknek, segíts gyámoltalanjainkon, tégy igazságot mindenkivel, és sohasem hagyunk el téged!

- Fogadom földre és vízre! - mondta a zöld ruhás fiú.

- Fogadom bronzra és vasra! - tette hozzá a nővére.

- Fogadjuk jégre és tűzre! - fejezték be együtt.

Bran lázasan kereste a szavakat. Vajon most neki is meg kell fogadnia valamit cserébe? Az ő esküjüket nem tanították meg neki.

- Legyen rövid a teletek, és gazdag az aratásotok! - mondta végül. Ez általában megállta a helyét. - Keljete fel! Én Brandon Stark vagyok.

A lány, Meera felállt, és az öccsét is felsegítette. A fiú egész idő alatt Brant bámulta.

- Halat, békát és vízimadarat hoztunk neked ajándéku - szólalt meg.

- Köszönöm - Bran eltűnődött, vajon most udvariasságból meg kellene-e ennie egy békát. - Örömmel felajánlom nektek Deres étkeit!

Megpróbálta felidézni, amit a cölöplakókról tanult, akik a Nyak ingoványában éltek, és ritkán hagyták el vizenyős otthonukat. Szegény nép voltak, halászok és békavadászok, akik a mocsár mélyén rejtőző úszó szigetekre épített nádkunyhókban laktak. Azt tartották róluk, hogy gyáva népség, akik mérgezett fegyverekkel harcolnak, és inkább elrejtőznek az ellenség elől, mintsem nyílt csatában szálljanak szembe vele. Howard Reed mégis apa egyik legendíthetetlenebb társa volt a Robert király koronájáért vívott háborúban, mielőtt Bran megszületett volna.

A fiú, Jojen érdeklődve nézett körül a teremben, miközben helyet foglalt.

- Hol vannak a rémfarkasok?

- Az istenerdőben - felelte neki Rickon. - Borzas rossz volt.

- A fivérem szeretné megnézni őket - mondta a lány.

- Jobb, ha úgy nézi őket, hogy azok nem látják, különben kiharapnak belőle egy darabot! - jegyezte meg hangosan Kis Walder.

- Nem harapnak, ha ott vagyok - Bran örült, hogy látni akarják a farkasokat. - Nyár amúgy sem harap, és ő majd távol tartja Borzaskutyát.

Őt is érdekelték ezek a sárkakók; nem emlékezett rá, hogy valaha látott volna egyet is közülük. Az apja rendszeresen küldött levelet Zavaros rév urának az évek során, de a cölöplakók sohasem látogattak Deresbe. Szívesen beszélgetett volna még velük, de a Nagy Csarnokban akkora volt a lárma, hogy az ember gyakorlatilag csak a közvetlenül mellette ülőt hallotta.

Bran mellett közvetlenül Ser Rodrik ült.

- Tényleg békát esznek? - kérdezte az öreg lovagot.

- Bizony! - bólintott Ser Rodrik. - Békát, halat, gyíkoroszlánt és mindenféle madarat.

Talán nincsen birkájuk és marhájuk - gondolta Bran. Megparancsolta a felszolgálóknak, hogy hozzanak nekik ürühúst, egy szeletet a vadbivalyból, és töltsék meg a tányérjukat árparaguval és marhahússal. Úgy látta, ízlik nekik az étel. A lány, mikor észrevette, hogy őt figyeli, rámosolygott. Bran elpirult, és elkapta a tekintetét.

Sokkal később, miután az összes édességet felszolgálták, és a vendégek le is öblítették több

hordó nyárborral, az ételt eltakarították, az asztalokat pedig a falhoz tolták, hogy helyet csináljanak a tánchoz. A zene vadabb lett, a dobosok is csatlakoztak, Hother Umber pedig előszedett egy óriási, ezüstpántos, ívelt harci kürtöt. Amikor a dalnok ahhoz a részhez ért a „Véget ért éjszaka” című dalban, ahol az Éjjeli Őrség kilovagol, hogy megütközzön a Másokkal a Hajnal Csatájában, olyan túlkölést csapott, hogy az összes kutya vad csaholásban tört ki.

A Gloverek két embere pörgő dalba fogott dudán és hárfán. Mors Umber volt az első, aki talpra szökkent. Megragadta egy arra haladó felszolgálóleány karját, kiütve a kezéből a földön csattanó boroskancsót. A tülekedés és a követ borító csontok meg kenyérdarabok közepette pörgette, forgatta, és hajigálta a levegőbe a leányt. Az sikítózva nevetett, és elvörösödött, ha a szoknyája suhogva felröppent.

Rövidesen mások is csatlakoztak. Hodor egymaga ropta, Lord Wyman viszont megkérte a kis Beth Casselt, hogy legyen a partnere. A méretéhez képest egészen kecsesen mozgott. Amikor elfáradt, Cley Cerwyn folytatta a táncot a lánnyal. Ser Rodrik odalépett Lady Hornwoodhoz, az özvegy azonban elnézést kért, és távozott. Bran elég sokáig nézte a mulatságot, hogy eleget tegyen az udvariasság követelményeinek, majd odahívatta Hodort. Melege volt és elfáradt, kipirult a bortól, a tánc pedig elszomorította. Egy újabb dolog, amiben nem lehetett része.

- Menni akarok!

- Hodor! - kiáltott vissza Hodor, és letérdelt, majd Luwin mester és Szénafej beemelték Brant a kosarába. Deres népe már nagyon sokszor szemtanúja volt ennek az eseménynek, a vendégek közül azonban nem egynek furcsán hathatott, s néhányuk kíváncsisága legyőzte az udvariasságot. Bran érezte, hogy bámulják.

Nem vonultak végig a termen, inkább hátul mentek ki. Bran lehajtotta a fejét, amikor áthaladtak az Úr ajtaja alatt. A Nagy Csarnok melletti homályos galérián Josethbe, a lovászmesterbe botlottak, aki éppen másfajta lovaglással volt elfoglalva. Egy asszonyt nyomott a falnak, akit Bran nem ismert. A nő szoknyája felcsúszott a derekáig. Kuncogott, de aztán mikor Hodor megállt nézni őket, felsikoltott.

- Hagyd őket, Hodor! - mondta neki Bran. - Vigyél a hálótermembe!

Hodor felcipelte a kanyargós lépcsőn a tornyába, és letérdelt az egyik vasrúd mellett, amit Mikken szerelt a falba. Bran a rudak segítségével az ágyába tornázta magát, Hodor pedig lehúzta a csizmáját és a nadrágját.

- Most visszamehetsz a mulatságra, de ne háborgasd Josethet meg azt a nőt! - mondta neki Bran.

- Hodor - felelte Hodor, és biccentett.

Amikor elfújta az ágya melletti gyertyát, a sötétség lágy, ismerős takaróként borult rá. A zene halk hangja beszűrődött az ablaktáblák között.

Hirtelen eszébe ötlött valami, amit még az apja mondott neki egyszer, még kicsi korában. Azt kérdezte Lord Eddardtól, tényleg a Királyi Testőrség tagjai-e a legnagyobb lovagok a Hét Királyságban.

- Többé már nem - felelte az apja -, de egykor valóságos csodaszámba mentek, ragyogó például szolgáltak az egész világnak.

- Volt köztük olyan, aki mind közül a legjobb volt?

- A legnagyobb lovag, akit ismertem, Ser Arthur Dayne volt, aki egy Hajnal nevezetű karddal küzdött, amit egy lezuhant csillag szívéből kovácsoltak. A Hajnal Kardjának nevezték őt, és megölt volna, ha nincs Howard Reed.

Apa ekkor elszomorodott, és nem mondott többet. Bran már bánta, hogy akkor nem kérdezte meg tőle, mit értett ezen.

Úgy aludt el, hogy a fejében csillogó páncélzatú lovagok nyüzsögtek, akik csillagfényű kardokkal csatáztak, de amikor megérkezett az álom, megint az istenerdőben volt. A konyhából és a Nagy Csarnokból érkező illatok olyan erősek voltak, mintha el sem hagyta volna a lakomát. A fák alatt kóborolt, oldalán a testvérével. A mai éjjel rendkívül eleven volt, betöltötte a játszadozó emberfalka vonyítása. A hangoktól nyugtalanság fogta el. Futni akart, vadászni, el

akart...

A vas csikorgásától az égnek meredt a füle. A testvére is hallotta. A hang irányába rohantak az aljnövényzetben. Átugrották az állóvizet a fehér öreg lábánál, és akkor megérezte az idegen szagát. Az emberszag bőr, föld és vas illatával keveredett.

A betolakodók néhány lépést tettek csak az erdőben, amikor rájuk akadt. Egy nőstény és egy fiatal hím voltak, a félelem legcsekélyebb szikráját sem mutatták, még akkor sem, amikor megmutatta nekik foga fehérjét. A testvére mély torokhangon felmordult, de ők akkor sem futottak el.

- Itt jönnek - szólalt meg a nőstény. *Meera* - suttogta belül egy hang, a farkasálomba veszett kisfiú egy darabkája. - Sejtetted, hogy ilyen nagyok?

- Még nagyobbak is lesznek, ha felnőnek - felelte a fiatal hím, miközben őket bámulta nagy, zöld, félelem nélküli szemével. - A fekete tele van félelemmel és haraggal, de a szürke erős... erősebb, mint hinné... érzed őt, nővérkém?

- Nem - felelte a nőstény, és a keze az oldalán lógó hosszú, barna kés felé mozdult. - Óvatosan, Jojen!

- Nem fog bántani. Nem ez lesz a halálom napja.

A hím megindult feléjük, rettegés nélkül, és kinyújtotta a kezét a pofája felé. Az érintése könnyű volt, mint a nyári szellő. Az ujjak simogatására azonban széthullott a világ, a talpa alatt füstté vált, és kacagva elillant a talaj, ő pedig pörgött és zuhant, zuhant, *zuhant*...

CATELYN

Catelyn a hullámzó fűben aludt, és azt álmodta, hogy Bran újra egészséges, Arya és Sansa egymás kezét fogják, Rickon pedig még mindig karon ülő csecsemő. Robb, a koronája nélkül, fakarddal játszik, és amikor mindannyian nyugodtan alszanak, ő ott találja az ágyában a mosolygó Nedet.

Gyönyörű álom volt, gyönyörű, és túl hirtelen elveszítette. A hajnal kegyetlenül érkezett, mint egy éles fénytör. Egyedül ébredt, mindene sajgott, és kimerültnek érezte magát. Kimerültnek a lovaglástól, kimerültnek a fájdalomtól, kimerültnek a kötelességtől. *Sírni akarok -gondolta -, vigasztalásra vágyom. Belefáradtam, hogy erősnek kell lennem. Egyszer végre ostoba és ijedt is akarok lenni. Csak egy kicsit, ennyi az egész... egy napig... egy óráig...*

A sátra előtt emberek mozgolódtak. Hallotta, ahogy lovak nyerítenek, ahogy Shadd panaszkodik a hátába állt görcs miatt, ahogy Ser Wendel az ijáért kiált. Catelyn szerette volna, ha mind elmennek. Jó emberek voltak, hűségesek, neki mégis elege volt mindannyiukból. A gyermekeire vágyott. Ott, az ágyban fekve megfogadta: egy nap megengedi magának, hogy ne legyen erős.

De nem ma. Ez a nap nem ma lesz.

Még a szokásosnál is ügyetlenebbnek érezte az ujjait, ahogy a ruháival bajlódott. Talán hálásnak kellene lennie, hogy egyáltalán képes használni a kezeit. A tör valyriai acélból készült, a valyriai acél pedig éles és mély sebet ejt, csak rá kellett nézni a forradásokra, hogy ezt sohase felejtse el. Odakint Shadd zabot kevert egy üstben, Ser Wendel Manderly pedig az íját húrozta.

- Úrnöm! - szólította meg Catelynt, amikor az asszony kilépett a sátorból. - Vannak madarak ebben a fűben. Kívánsz esetleg egy sült fűrtet reggelire?

- A zab és a kenyér elég lesz... mindannyiunknak, azt hiszem. Sokmérőföldnyi lovaglás áll még előttünk, Ser Wendel.

- Ahogy akarsz, úrnöm. - A lovag holdvilágképén elkeseredés tükröződött, hatalmas rozmárbajuszának két vége csalódottan megrezdült. - Zab és kenyér, kell ennél több? - Az egyik legkövérebb ember volt, akit Catelyn valaha ismert, de bármennyire szerette is a hasát, a becsülete előbbre való volt.

- Találtam csalánt, és főztem belőle teát - jelentette be Shadd. - Úrnöm kér egy csészével?

- Igen, köszönöm.

Az asszony forradásos tenyerébe vette a csészét, és fűjni kezdte, hogy lehűtse tartalmát. Shadd az egyik deresi emberük volt. Robb hús legjobbat katonáját adta mellé, hogy biztonságban elkísérjék Renlyhez, és öt lordot is küldött, akiknek neve és előkelő származása súlyt és tiszteletet kölcsönözhet a küldetésnek. Ahogy dél felé tartottak, nagy ívben elkerülve a városokat és az erődöket, többször is találkoztak páncélos katonák csapataival, és füstöt is láttak a keleti horizonton, de senki sem kísérelte meg zaklatni őket: ahhoz kevesen voltak, hogy veszélyt jelenthettek volna a számukra, ahhoz pedig túl sokan, hogy könnyű zsákmánynak ígérkezzenek. Attól kezdve, hogy átkeltek a Feketevízű Folyón, túl voltak a legrosszabbon. Az azóta eltelt négy napban nyomát sem látták a háborúnak.

Catelyn sohasem akarta ezt a terhet. Ezt meg is mondta Robbnak Zúgóban.

- Amikor utoljára találkoztam Renlyvel, akkora forma fiúcska volt, mint Bran. Nem ismerem őt. Küldj valaki mást! Az én helyem itt van az apám mellett, bármennyi ideje legyen is hátra.

A fia gondterhelten nézett rá.

- Nincs más. Én nem mehetek. Az apád túl beteg. A Fekete Hal a szemem és a fülem, őt nem merem elengedni. A bátyádnak Zúgót kell tartama, ha elvonulunk...

- Elvonultok? - Neki senki sem tett említést elvonulásról.

- Nem ücsöröghetek itt Zúgóban békére várva. Ettől úgy fest a helyzet, mintha félnek újra csatát vállalni. Apa azt mondta, ha nincsenek megvívandó csaták, az emberek elkezdenek a tűzhelyre és az aratásra gondolni. Még az északi embereim is kezdenek nyugtalanná válni.

Az északi embereim - gondolta az asszony. - Már a beszéde is kezd egy királyéhoz hasonlatossá válni.

- Még soha, senki sem halt bele a nyugtalanságba, a meggondolatlansággal viszont más a helyzet. Elvetettük a magokat, hagyd növekedni őket!

Robb konokul megrázta a fejét.

- A szélbe szórtunk néhány magot, ennyi az egész. Ha Lysa húgod a segítségünkre érkezne, már hallottunk volna felőle. Hány madarat küldtünk a Sasfészekbe, négyet? Én is békét akarok, de miért adnának nekem a Lannisterek bármit is, ha semmi mást nem teszek, csak itt ülök, miközben a seregem olyan gyorsan olvad, mint a nyári hó?

- Tehát inkább úgy táncolsz, ahogy Lord Tywin fütyül, mintsem gyávának tartsanak? - vágott vissza az asszony. - Azt akarja, hogy Harrenhal ellen vonulj, csak kérdezd meg Brynden nagybátyádat, ha...

- Szó sem volt Harrenhalról - szakította félbe Robb. - Nos, elmész tehát a kedvemért Renlyhez, vagy küldjem a Hordót?

Az emlék halvány mosolyt csalt az arcára. Micsoda nyilvánvaló trükk, mégis ügyes húzás egy tizenöt éves fiútól. Robb jól tudta, hogy, egy Hordó UMBER féle ember mennyire alkalmatlan a feladatra, hogy egy olyasvalakivel tárgyaljon, mint Renly Baratheon, és azt is tudta, hogy ezzel az asszony is tisztában van. Mi mást tehetett volna, mint hogy beleegyezik, és imádkozik, hogy az apja még életben legyen, mire visszatér? Tudta, ha Lord Hoster jól lenne, ő maga ment volna. A búcsú még így is nehéz volt, nagyon nehéz. Az öregember meg sem ismerte, amikor bement hozzá elköszönni.

- Minisa - mondta neki -, hol vannak a gyerekek? Drága Lysám, a kis Catem...

Catelyn megcsókolta a homlokát, és megnyugtatta, hogy a kicsik jól vannak.

- Várj réám, uram! - suttogta, ahogy az apja szeme lecsukódott. - Én olyan sokszor vártam rád. Most neked kell várnod.

A sors újra meg újra délre vet - gondolta Catelyn, miközben a fanyar teát kortyolta -, amikor észak felé kellene mennem, északra, ahol az otthonom van. Azon az utolsó, Zúgóban töltött éjjelen levelet írt Brannek és Rickonnak. Nem feledkeztem meg rólatok, drágaságaim, hinnetek kell nekem, csak a bátyátoknak nagyobb szüksége van most rám.

- Ma el kell érünk a felső Mandert, úrnőm - mondta Ser Wendel, miközben Shadd kimerte a zabkását. - Ha minden igaz, Lord Renly már nem lehet messze.

És mit mondok neki, ha megtalálom? Hogy a fiam nem tartja igazi királynak? Nem várta ezt a találkozást. Barátokra volt szükségük, nem még több ellenségre, Robb azonban soha nem lesz hajlandó térdet hajtani olyasvalaki előtt, akiről úgy érzi, nincs joga a trónhoz.

A tálkája üres volt, bár alig emlékezett rá, hogy megízlelte volna a zabkását. Félretette az edényt.

- Ideje továbbmennünk!

Minél előbb beszél Renlyvel, annál hamarabb veheti hazafelé az irányt. Ő ült elsőnek lóra, és ő diktálta a menetoszlop iramát. Hal Mollen lovagolt mellette, kezében a Stark-ház lobogója, a sűrke rémfarkas jeges mezőben.

Még vagy fél napi lovaglásra lehettek Renly táborától, amikor felfedezték őket. Robin Flint, aki felderítőként előttük haladt, tért vissza vágatva, és jelentette, hogy egy távoli szélmalom tetején őrszemet vett észre. Mire Catelyn csapata odaért a malomhoz, a fickónak már hült helye volt. Továbbindultak, ám alig tettek meg egy mérföldet, amikor Renly lovas járőrei lecsaptak rájuk: húsz páncélos katona egy őszes, nagy szakállú lovaggal az élen, kinek kabátját szajkók díszítették.

Amikor megpillantotta a lobogóikat, egyedül ügetett oda az asszonyhoz.

- Úrnöm! - szólította meg. - Ser Zöldtavi Colen vagyok, szolgálatodra. Veszélyes földeken jársz.

- A dolgunk sürgős - felelte Catelyn. - A fiam, Robb Stark, Észak királya küldöttként érkeztem, hogy tárgyaljak Renly Baratheonnal, Dél királyával!

- Renly király az egész Hét Királyság megkoronázott és felkent uralkodója, úrnöm - felelte Ser Colen, bár eléggé udvariasan. - Őfelsége Keserűhíd közelében táborozik a seregével, ahol a rózsaut keresztezi a Mandert. Nagy megtiszteltetés volna számomra, ha odakísérhetnék hozzá.

A lovag felemelte kesztyűs kezét, és az emberei két oldalról körülfogták Catelynt és kíséretét. *Kíséret ez, vagy őrizet?* - tűnődött. Nem volt más választásuk, mint Ser Colen és Lord Renly becsületére bízni magukat.

Egyórányira járhattak a folyótól, de már látták a tábornüzek füstjét. Aztán a földeken, mezőkön és a síkságon át elérte őket a hang is, mint valami távoli tenger morajlása, amely egyre hangosabb lett, ahogy közeledtek felé. Mire megpillantották a Mander napfényben csillogó, sáros vizét, ki tudták venni az emberek hangját, az acél csendülését és a lovak nyerítését. Ám sem a hang, sem a füst nem készíthette fel őket magára a seregére.

A levegőben sok ezer tábornüzt halvány, füstös fátyla lebegett. Csak a lovak sora mérföldekre nyúlt. Biztos, hogy egy egész erdőt ki kellett dönteni, hogy elegendő legyen a fa a hosszú rudakhoz, amelyekről a lobogók lengedeztek. A rózsaut füves szélén hatalmas ostromgépek sorakoztak: katapultok, követő tornyok és faltörő kosok, magasabb kerekeken, mint egy lóháton ülő ember. A dárdák acélhegye vörösén csillogott a napfényben, mintha máris véres volna, a lovagok és előkelő urak pavilonjai pedig úgy hemzsegték a fűben, mint a selyemből készült gombák. Az asszony lándzsákkal és kardokkal felszerelt, acélsisakos, sodronyinges katonákat, páváskodó markotányosnöket, nyílveszeiket tollazó íjászokat, szekereket hajtó kocsisokat, disznókat terelgető kondásokat, üzenetekkel szaladgáló apródokat, kardokat fenő fegyverhordozókat, poroszka lovakon ügető lovagokat és féktelen csataméneket vezető lovászokat látott.

- Ez félelmetesen sok ember - jegyezte meg Ser Wendel Manderly, ahogy áthaladtak az ősi kőíven, amelyről Keserűhíd a nevét kapta.

- Az bizony - bölintott Catelyn.

Úgy tűnt, Dél egész lovagrendje Renly zászlaja alá sereglett a hívásra. Mindenfelé Égikert aranyló rózsáját látták: fegyveresek és szolgálók ruhájának jobb mellén, a lándzsákat és kopjákat díszítő, szélben csapkodó, zöld selyemzászlókon, a Tyrell-ház fiainak, fivéreinek, unokatestvéreinek és nagybátyjainak pavilonjai elé akasztott pajzsokra festve. Ezenkívül Catelyn felfedezte a Florent-ház rókáját és virágját, a piros és zöld Fossoway-almákat, Lord Tarly vadászát, Vassszív tölgylevelleit, Crane darvait és a Mullendore-ok fekete-narancssárga pillangófelhőjét.

A Manderen túl a viharurak, Renly saját, a Baratheon-házra és Viharvégre felesküdt zászlóhordozói húzták fel lobogóikat. Catelyn felismerte Bryce Caron fülemüléit, a Penrose-ok lúdtollát és Lord Estermont zöld alapon zöld tengeri teknősét. Mégis, minden általa ismert pajzsra tucatnyi ismeretlen jutott, a vazallusokra felesküdt kisebb urak, kóbor lovagok és szabadlovasok címerei és jelvényei, akik hatalmas számban voltak jelen, hogy Renly Baratheont nemcsak névleg, hanem a valóságban is királlyá tegyék.

Renly saját zászlaja az összes többinél magasabban lobogott. A legmagasabb ostromgép, egy nyers bőrökkel borított, kerek tölgyfaszörnyeteg tetején lengett a leggigantikusabb hadilobogó, amit Catelyn valaha látott. A vászon, amely elég lett volna sok terem szőnyegének, aranyfényben csillogott, rajta pedig a fekete Baratheon szarvas lépdelt büszkén és hatalmasan.

- Hallod ezt a zajt, úrnöm? - kérdezte Hallis Mollen, ahogy odarúgtatott hozzá. - Mi lehet ez?

Catelyn figyelt. Kiáltások, nyerítő lovak, acél csengése és...

- Üdvrivalgás - felelte. Egy enyhe emelkedőn lovagoltak éppen a tetején húzódó élénk színű pavilonsor felé. Ahogy áthaladtak közöttük, az embertömeg sűrűbbé, a hangzavar erősebbé vált. És akkor meglátta.

Lent, egy kis vár kő és deszka mellvédje alatt kézitusa folyt.

Tágas, üres mezőt alakítottak ki, és kerítéseket, emelvényeket meg sorompókat állítottak fel rajta. Több száz, talán több ezer néző gyűlt össze. A felszaggatott, sáros és horpadt páncéldarabokkal meg törött lándzsákkal borított talajból ítélve már egy napja vagy még régebb óta folyhatott a dolog, most már azonban a végéhez közeledtek, alig maroknyi lovag maradt nyeregben. Most ők rohamoztak, és csapkodták egymást a nézősereg és a kiűtött harcosok hangos biztatásától kísérvé. Az asszony látta, amint két csatamén teljes páncélzatban egymásnak rohan, majd acél és test kusza összevisszaságában hemperednek a földre.

- Lovagi torna! - kiáltott fel Hal Mollen. Előszertettel közölt egyértelmű dolgokat.

- Ó, pompás! - jegyezte meg Ser Wendel Manderly, amikor egy szivárványos palástot viselő lovag megpördült, és hosszú nyelű csatabárdjának visszakezes csapása kettéhasította üldözője pajzsát, ellenfele pedig megingott a nyeregben.

Az előttük szorongó tömeg miatt nehezen jutottak tovább.

- Lady Stark! - kiáltotta Ser Colen. - Ha az embereid volnának olyan jók, és itt várnának, a király elé vezetlek!

- Ahogy óhajtod! - Kiadta a parancsot, bár fel kellett emelnie a hangját, hogy a viadal lármáján át is hallani lehessen. Ser Colen lépésre fogva a lovát lassan átverekedte magát a csődületen, nyomában Catelynnel. A tömeg ordításban tört ki, amikor egy fedetlen fejű, vörös szakállú férfi, griffel a pajzsán, leesett a lováról egy nagydarab, kék páncélt viselő lovag előtt. Legyőzője acélja, még a tompa csatacsillag is, amelyet oly halálos pontossággal forgatott, mély kobaltkék fénnel csillogott, lova vértjét pedig a Tarth ház napos és holdas címere díszítette.

- Vörös Ronnet kiesett, az istenek legyenek átkozottak! - káromkodott egy férfi.

- Loras elbánik azzal a kékkel... - felelte egy társa, majd a ricsaj elnyomta mondandója többi részét.

Újabb küzdőt ütöttek ki a nyeregből. A lovag beszorult sérült lova alá, s mindketten fájdalmasan ordítottak. Fegyverhordozók rohantak oda, hogy segítsenek rajtuk.

Ez örület - gondolta Catelyn. *- Valódi ellenség minden oldalon, a fél birodalom lángokban áll, Renly pedig itt ül és háborúsdit játszik, mint egy kisfiú az első fakardjával.*

Az emelvényen helyet foglaló urak és hölgyek éppen úgy belefeledkeztek a küzdelembe, mint az emberek odalent. Catelyn jól ismerte őket; az apjának gyakran akadt dolga a déli lordokkal, s nem egy közülük Zúgó vendégszeretetét is élvezte. Észrevette Lord Mathis Rowant, aki köpcösebb és piroszposzgasabb volt, mint valaha, ahogy házának arany fájával ékesített fehér zekében feszített. Alatta az apró és törékeny Lady Vassszív ült, tőle balra pedig Lord Randyll Tarly a Szarvhegyről, Szívölő nevű pallosát széke hátuljának támasztva. Voltak, akiket csak a címerükről tudott azonosítani és voltak, akiket egyáltalán nem ismert.

A társaság közepén, a küzdőket buzdítva és nevetgélve, ifjú királynéjával az oldalán aranykoronás kísértet ült.

Nem csoda, hogy az urak olyan odaadással gyűlnek köréje - gondolta az asszony -, *maga a feltámadt Robert.* Renly jóképű volt, ahogyan egykor a bátyja is: hosszú láb, széles váll, ugyanaz a finom és egyenes szálú, szénfekete haj, ugyanaz a mélykék szem, ugyanaz a könnyed mosoly. A homlokán viselt vékony diadém remekül illett hozzá. Lágy aranyból készült, és gyönyörűen megmunkált rózsákat ábrázolt, elején aranszemekkel és aranyagancsokkal ékesített, sötét jádeköböl formázott szarvasfej emelkedett ki.

A király zöld bársonytunikájának mellrészére is koronás szarvast varrtak aranycémával; a Baratheon-címert Égikert színeiben. A fiatal lány, aki mellette ült a főhelyen, szintén Égikert szülőtte volt, az ifjú királyné, Margaery, Lord Mace Tyrell leánya. Catelyn tudta; az ő házasságuk a habarcs, amely összetartja az óriási déli szövetséget. Renly huszonegy éves, a leány nem lehetett idősebb Robbnál. Nagyon szép volt szelíd özszemével és göndör barna hajával, ami lusta fürtökben omlott vállára. A mosolya félnék volt és kedves.

Odalenn a mezőn újabb ellenfél vesztett a szivárványos lovaggal szemben, és a király elismerően kiáltott fel a többi nézővel együtt.

- Loras! - hallotta Catelyn a kiáltását. - *Lorasi Égikert!*

A királyné izgatottan tapsolt.

Catelyn odafordult, hogy lássa a végét. Már csak négyen maradtak a küzdelemben, és nem férhetett hozzá sok kétség, hogy a király és a köznép kinek a pártján áll. Catelyn még sohasem látta Ser Loras Tyrellt, de még a messzi északon is híre járt az ifjú Viráglovag vitézségének. Ser Loras ezüst szerszámú, magas, fehér csődörön lovagolt, és hosszú nyelvű csatabárdot forgatott. Sisakja közepén aranyozott rózsaminta futott végig.

A két másik még harcban lévő lovag összefogott. Megsarkantyúzták a lovaikat, és a kobaltkék páncélt viselő lovagra vetették magukat. Abban a pillanatban, hogy két oldalról odaértek hozzá, a kék lovag keményen megfékezte a lovát, törött pajzsával egyik támadója arcába sújtott, fekete paripája pedig kirúgott a másik felé acélpatkós lábával. Egyetlen szempillantás alatt a két támadó közül az egyik kiröpült a nyeregből, a másik pedig megingott. A kék lovag a földre dobta törött pajzsát, hogy felszabadítsa bal karját, s a Viráglovag máris rajta volt. Úgy tűnt, a páncél súlya alig befolyásolja Ser Loras kecses mozgását és gyorsasságát, szivárványszínű palástja örvényként kavargott körülötte.

A fehér és a fekete ló úgy keringtek, mint a szerelmesek az aratótánc közben, csak itt a lovasok csók helyett acéllal borították be egymást. A hosszú bárd villant, a csatacsillag suhogott. Mindkét fegyver tompa volt, mégis iszonyúan csengtek, ahogy egymásnak csapódtak. A kék lovag, lévén védtelen, sokkal rosszabb helyzetben volt. Ser Loras ütései csak úgy záporoztak a fejére és a vállára a tömeg ütemes „Égikert!” kiáltásai közepette. A másik lovag csatacsillagával felelt, de valahányszor a golyó ütésre lendült, Ser Loras három aranyrózsával díszített, megviselt zöld pajzsa útját állta. Amikor a csatabárd visszakézből eltalálta a kék lovag karját, és kiröpítette belőle a csatacsillagot, a tömeg úgy bődült fel, mint egy párzó vadállat. A Viráglovag felemelte a bárdját a végső csapásra.

A kék lovag azonban nekirent. A csődörök összeütköztek, a tompított élű csatabárd az összevissza karcolt kék mellvértnek csapódott... de a kék loagnak valahogy sikerült megragadni a nyelét acélkesztyűs ujjával. Kitépte a fegyvert Ser Loras kezéből, a harc hirtelen puszta kezes dulakodássá vált, és egy pillanattal később lefordultak a nyeregből. A lovak eltávolodtak egymástól, ők pedig rettenetes erővel csapódtak a földhöz. Loras Tyrell szenvedte meg ezt jobban, ahogy alulra került a zuhanás közben. A kék lovag hosszú tört rántott elő, és felpattintotta Tyrell sisakrostélyát. A nézősereg túl hangosan ordított, így Catelyn nem hallotta, mit mond Ser Loras, de leolvasta a szavakat a lovag felrepedt, véres ajkáról. *Megadom magam.*

A kék lovag bizonytalanul talpra állt, és Renly Baratheon felé emelte a törét, a bajnok tiszteletadásaként királyának. Apródok rohantak a küzdőtérre, hogy felsegítsék a legyőzött lovagot. Amikor levették a sisakját, Catelyn meglepetten látta, milyen fiatal. Nem lehetett több két évnél közte és Robb között. A fiú ugyanolyan szemrevaló lehetett, mint a húga, bár ezt most a felhasadt száj, a kóválygó tekintet és a kócos haján át csordogáló vér miatt nehezen lehetett megállapítani.

- Jer élém! - kiáltotta Renly király a bajnoknak.

A lovag bicegve megindult az emelvény felé. Pompás kék páncélja közléről már kevésbé tűnt pompásnak. Mindenhol karcolások tarkították, a buzogányok és harci pörölyök mély horpadásokat, a kardok hosszú barázdákat hagytak rajta, a zománcozott mellvértből és a sisakból pedig itt-ott egész darabkák hiányoztak. A köpönyege cafatokban lógott, és mozgásából ítélve a páncélban rejtőző embert sem viselte meg kevésbé a küzdelem. Néhányan „*Tarth!*” ordításokkal üdvözölték, mások furcsa módon azt kiáltották felé: „*Szépség! Szépség!*”, de a legtöbben csendben maradtak. A kék lovag letérdelt a király színe előtt.

- Felség! - a hangját eltompította a horpadt sisak.

- Mindaz, amit nemes atyád állított rólad, igaz - harsant Renly hangja a mező felett. - Már láttam egyszer vagy kétszer, ahogy Ser Lorast kiütik a nyeregből... de *ily* módon még sohasem.

- Ez nem is volt rendes kiütés - tiltakozott egy közelben álló részeg íjász, mellén a Tyrellek rózsájával. - Aljas trükk volt lerántani a fiút.

A tömeg oszlani kezdett.

- Ser Colen! - szólította meg Catelyn a kísérijét. - Ki ez a férfi, és miért ilyen barátságatlanok vele?

Ser Colen összevonta a szemöldökét.

- Mert nem férfi, úrnóm. Ő Tarthi Brienne, Lord Selwyn, az Esthajnalcsillag leánya.

- *Leánya?! - szörnyedt el Catelyn.*

- Úgy nevezik, Brienne, a Szépség... bár nem szemtől szemben, különben még küzdelemben kellene felelniük a szavaikért.

Az asszony hallotta, hogy Renly király Lady Brienne Tarthot kiáltja ki a keserűhídi kézitusa bajnokának, aki utolsóként maradt állva a száztizenhat lovag közül.

- Bajnokként bármilyen kedved szerint való ajándékot kérhetsz tőlem. Ha a hatalmamban áll, teljesítenem, megkapod!

- Felség! - felelte Brienne. - Tisztelj meg azzal, hogy helyet adsz nekem Szivárványör séged soraiban. Hét védelmeződ egyike lennék, életemet a tiédhez kötném, oda mennék, ahová te, az oldaladon vágatnék, és megóvnálak minden bajtól és veszélytől.

- Legyen! - mondta Renly. - Kelj fel, és vedd le sisakod!

A lány úgy tett, ahogy parancsolta. És amikor a sisak lekerült a fejéről, Catelyn megértette Ser Colen szavait.

Szépségnek nevezték... gúnyból. A sisak alól előbukkanó haj leginkább egy mokus mocskos szalmából épített fészkére hasonlított, az arca pedig... Brienne szeme nagy volt és nagyon kék, egy fiatal leány szeme, bizakodó és őszinte, a többi azonban... a vonásai szélesek és durvák voltak, a fogai kiállóak és szabálytalanok, a szája túl széles, az ajkai olyan teltek, hogy már szinte duzzadtnak látszottak. Az arcát és a homlokát ezernyi szeplő pettyezte, az orra pedig már többször eltört. Catelyn szívét szánalom töltötte el. *Van-e a világon szerencsétlenebb teremtmény egy csúnya nőnél?*

Mégis, amikor Renly levágta a válláról a tépett köpönyeget, és helyére felerősítette a szivárványos palástot, Tarthi Brienne egyáltalán nem látszott szerencsétlennek. Az arca ragyogott a mosolytól, a hangja pedig erős volt és büszke, amikor megszólalt:

- Az életemet a tiédért, felség! A régi és az új istenek nevében fogadom, hogy a mai naptól kezdve a pajzsod leszek!

Fájdalmas volt látni, ahogy a királyra nézett - ahogy lenézett rá, hiszen jó egy arasszal magasabb volt nála, bár maga Renly is közel akkora volt, mint bátyja egykor.

- Felség! - Ser Colen leugrott a lováról, és gyalog közelített az emelvényhez. - Engedd meg! - Letérdelt. - Az a megtiszteltetés ért, hogy elhozhattam eléd Lady Catelyn Starkot, aki fiának, Robbnak, Deres urának követeként jár el.

- Deres ura és Észak királya, ser - javította ki Catelyn. Ő is leszállt a nyeregből, és Ser Colen mellé lépett.

Renly király meglepettnek látszott.

- Lady Catelyn? Látogatásod nagy örömünkre szolgál. - Az ifjú királynéhoz fordult. - Margaery, kedves, ez itt Lady Catelyn Stark Deresből.

- Légy üdvözölve nálunk, Lady Stark! - A leány csupa szelíd udvariasság volt. - Sajnálom a téged ért veszteséget.

- Kedves tőled - bólintott Catelyn.

- Hölgyem, esküszöm neked, hogy a Lannisterek felelni fognak a férjed meggyilkolásáért - jelentette ki a király. - Ha elfoglaltam Királyvárt, elküldöm neked Cersei fejét.

És az visszahozza az én Nedemet? - gondolta az asszony.

- Elég lesz a tudat, hogy igazságot szolgáltatnál, uram.

- *Felség!* - javította ki Kék Brienne élesen. - És térdelj le, ha a királlyal beszélsz!

- Az „úr” és a „felség” közti különbség igen kicsiny, hölgyem - jegyezte meg Catelyn. - Lord Renly koronát visel, ahogy a fiam is. Ha óhajtod, ácsoroghatunk itt a sárban, és vitatkozhatunk rajta, kit milyen tisztelet és címek illetnek meg, de úgy vélem, ennél fontosabb dolgunk is van.

Renly egyik lordja dühösen felhördült erre, a király azonban csak nevetett.

- Jól beszéltél, hölgyem. Elég időnk lesz a *felségezésre*, ha vége a háborúnak. Mondd, mikor szándékozik a fiad Harrenhal ellen vonulni?

Amíg nem volt tisztában vele, hogy ez a király barátjuk, avagy ellenségük-e, Catelyn Robb terveinek legkisebb részletét sem kívánta felfedni.

- Nekem nincs helyem a fiam haditanácsában, uram.

- Amíg hagy nekem néhány Lannistert, nem panaszkodom. Mit tett a Királyölővel?

- Jaime Lannistert Zúgóban tartják fogva.

- Még életben van? - Lord Mathis Rowan kiábrándultnak tűnt.

Renly zavartan így szólt.

- Mintha a rémfarkas szelídebb volna az oroszlánnál.

- Szelídebb a Lannistereknél - mormolta Lady Vassszív keserű mosollyal -, szárazabb a tengernél.

- Én ezt gyengeségnek nevezném. - A rövid, szúrós, szürke szakállú Lord Randyll Tarly hírhedt volt nyers beszédéről. - Nem akarok tiszteletlen lenni veled, Lady Stark, de helyénvalóbb lett volna, ha Lord Robb maga jön el esküt tenni a királynak ahelyett, hogy az anyja szoknyája mögé bújik.

- Robb *király* háborúzik, uram - felelte Catelyn jeges udvariassággal -, nem pedig lovagi tornákkal mulatja az időt.

Renly elvigyorodott.

- Csak lassan, Lord Randyll, attól félek, itt alulmaradsz! - Odaintett egy Viharvég címerét viselő intézőt. - Keress helyet a hölgy útítársainak, és tegyél róla, hogy semmiben sem szenvedjenek hiányt. Lady Catelynnek saját pavilonomat bocsátom a rendelkezésére. Mivel Lord Caswell volt olyan kedves, és felajánlotta a kastélyát, nekem nincsen szükségem rá. Hölgyem, miután kipihented magad, megtisztelnél, ha megosztanád velünk ételünket a lakomán, amit Lord Caswell ad ma este. Búcsúlakoma. Attól tartok, őlordsága már hátulról szeretné látni éhes hordámat.

- Ez nem így van, felség! - tiltakozott egy sovány fiatalember, aki nyilván Caswell volt. - Ami az enyém, a tiéd.

- Valahányszor valaki ezt mondta a bátyámnak, Robertnek, ő a szaván fogta az illetőt - jegyezte meg Renly. - Vannak lányaid?

- Igen, felség. Kettő.

- Akkor adj hálát az isteneknek, hogy én nem Robert vagyok! Szeretett királyném az egyetlen asszony, akit kívánok. - Renly kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse Margaeryt. - Megint beszélünk, ha volt alkalmad felfrissülni, Lady Catelyn.

Renly elvezette a feleségét a kastély felé, az intézője pedig a király zöld selyempavilonjába kísérte Catelynt.

- Ha bármire szükséged van, úrnóm, csak kérned kell.

Catelyn nehezen tudta volna elképzelni, mire lehetne még szüksége, amit eddig nem kapott meg. A pavilon tágasabb volt, mint sok fogadó nagyterme, és el volt látva minden kényelemmel. Volt benne tollas ágybetét, alvóbundák, fából és rézből készült üst, amelyben ketten is elfértek volna, parázstartók, hogy elűzzék az éjszaka csípős hidegét, felfüggesztett bőr tábori székek, íróasztal lúdtollal és tintatartóval, több tálban barack, szilva és körte, egy kancsó bor hozzáillő ezüstkupákkal, Renly ruháival megtömött cédrusfa ládák, könyvek, térképek játéktáblák, egy hárfa, egy magas íj és egy nyílvevővel teli tegez, egy pár vöröskarmú vadászsólyom, függőleges fegyverállvány tele finom fegyverekkel. *Ez a Renly semmit sem tagad meg magától* - gondolta az asszony, amikor körülnézett. - *Nem csoda, hogy a serege ennyire lassan halad.*

A bejárat mellett a király páncéltöltőzéke állt őrt. Zöld lemezes páncél volt, az illesztékeket arannyal cizellálták, a sisakot hatalmas aranyagancsok koronázták. Az acélt olyan fényesre csiszolták, hogy Catelyn látta a saját tükörképét a mellvértben, mintha az mélységes mély, zöld tóból bámult volna vissza rá. *Egy megfült asszony képmása* - gondolta. - *Vajon bele lehet fulladni*

a bánatba? Gyorsan elfordult, és haragra gerjedt saját törékeny mivoltán. Most nem volt idő az önsajnálattal fényezésére. Ki kell mosnia a port a hajából, és át kell öltöznie egy olyan ruhába, amely méltó egy király lakomájához.

Ser Wendel Manderly, Hollófa Lucas, Ser Perwyn Frey és kíséretének többi előkelő tagja kísérte a kastélyba. Lord Caswell erődjének nagytermét csak udvariasságból nevezték nagynak, de azért valahogyan találtak helyet Catelyn embereinek a zsúfolt padokon Renly saját lovagjai között. Maga Catelyn az emelvényen foglalt helyet a vörös képű Mathis Rowan és a zöldalmás Fossowayekhez tartozó, szívélyes Ser Jon Fossoway között. Ser Jon tréfálkozott, míg Lord Mathis udvariassan édesapja, fivére és gyermekei egészsége iránt érdeklődött.

Tarthi Brienne-t a magas asztal túlsó végébe ültették. Nem úgy öltözött fel, mint egy hölgy, inkább a lovagi díszet választotta: vörössel és azúrkékkel osztott bársonymellényt, nadrágot, csizmát és egy mives kardtartó övet viselt. Új szivárványszín palástja a hátán omlott alá. Semmiféle öltözet nem rejthette el azonban csúnyaságát: a nagy, foltos kezeket, a széles, lapos arcot, kitüremkedő fogait. Páncél nélkül a teste idomtalannak tűnt. Széles csípője, vastag végtagjai, hajlott, izmos vállalai voltak, említésre méltó keblek híján. És minden mozdulatából kitűnt, hogy Brienne tisztában van ezzel, és szenved is miatta. Csak akkor szólalt meg, ha kérdezték, és ritkán emelte fel a tekintetét az ételéből.

Étel viszont volt bőséggel. A háború érintetlenül hagyta Égikert legendás gazdagságát. Miközben a dalnokok daloltak, a mutatványosok pedig zsonglörködtek, a vendégek borban pácolt körtével kezdtek, sóba és sült morzsába hengergetett apró, pikáns halacskákkal folytatták, majd áttértek a hagymával és gombával töltött kappanra. Hatalmas szelet barna kenyeret hoztak, nagy halomban állt a petrezselyem, az édes kukorica és a borsó, roppant szalonnákat, sült libákat és sörben meg árpaszószban sült, szafttól csepegő vadhússal teli fatányérokot szolgáltak fel. Édesség gyanánt Lord Caswell szolgálói nagy tálcákon hordták a különböző tésztaféléket a kastély konyhájáról: krémes hattyúkat, pergetett cukor egyszarvúkat, rózsza formájú citromos süteményeket, fűszeres mézes kekszeket és szederlepényeket, ropogós almás süteményeket és nagy tekerces zsíros sajtokat.

Catelyn gyomra émelgett a gazdag étkektől, de nem mutathatott gyengeséget éppen most, amikor annyi minden múlt az erején. Keveset evett, s közben azt az embert figyelte, aki király akart lenni. Renly balján a felesége, jobbján pedig az asszonyka fivére foglalt helyet. A homlokán fehérlő vászonkötéstől eltekintve Ser Lorason nem látszott, hogy megviselte volna a mai balszerencsés küzdelem. Valóban olyan jó kiállítású volt, amilyennek Catelyn elképzelte; tekintete élénk volt és értelmes, barna fűrtjeinek mesterkéletlen zuhatagát sok leány is megirigyelhetné volna. Rongyos bajvívó köpönyegét újra cserélte, amely szintén Renly Szivárványörtségének pompázatos, csíkos selyempalástja volt, és Égikert arany rózsájával fogatta össze.

Renly király időnként Margaery szájába dugott egy-egy, a töre hegyére tűzött finomabb falatot, vagy odahajolt, hogy könnyű csókot leheljen az arcára, a legtöbb tréfát és bizalmas szót azonban Ser Lorasszal váltotta. A királynak láthatóan ízlett az étel és az ital, nem látszott azonban sem nagyevőnek, sem iszákosnak. Gyakran és jóízűen nevetett, és egyformán barátságosan szólt az előkelő urakhoz és az egyszerű szolgálóleányokhoz.

Néhány vendége azonban kevésbé volt mértékletes. Az asszony úgy érezte, túl sokat vedelnek, és túl harsányan dicsekednek. Lord Willum fiai, Josua és Elyas heves vitát folytattak arról, melyikük jut át elsőnek Királyvár falain. Lord Varner egy szolgálóleányt lovagoltatott, dédelgetett az ölében. Az arcát a nyakába fúrta, miközben a keze felfedezőútra indult a lány ruhája alatt. Zöld Guyard, aki előszeretettel képzelte dalnoknak magát, egy hárfával bajlódott, és előadott nekik egy verset arról, hogyan kell az oroslánok farkára csomót kötni. A dal néhány helyen még rimelt is. Ser Mark Mullendore egy fekete-fehér majmot hozott magával, és a saját tányérjáról etette, Ser Tanton a piros almás Fossowayek közül pedig felugrott az asztalra, és megesküdt, hogy párviadalban öli meg Sandor Glegane-t. Az eskü talán ünnepélyesebben hatott volna, ha elhangzása közben Ser Tanton egyik lábával nem egy tál pecsenyelében áll.

A mulatság akkor érte el a tetőfokát, amikor megjelent egy aranyszínűre festett bádogba

öltözött, kövér bolond egy abroszból kivágott oroszlánfejjel, majd a földre feküdt. Ekkor egy törpe tűnt fel, aki elkezdett vizet tölteni a szájába. Renly király végül megtudakolta tőle, miért hagyja, hogy itassák.

- Hát mert én vagyok a Királytöltő! - felelte a bolond.

- Az *Királytöltő*, te ostoba bolond! - világosította fel Renly, és az egész terem zengett a kacagástól.

Lord Rowan Catelyn mellett nem vett részt a mulatságban.

- Mindannyian olyan fiatalok - jegyezte meg.

Ez igaz volt. A Viráglovag még nem érthette meg második névnapját, amikor Robert végzett Rhaegarral a Három Folyónál. A többiek sem voltak sokkal idősebbek, még csecsemők lehetettek Királyvár kifosztása idején és kicsiny gyermekek, amikor a Vas-szigetek Balon Greyjoy vezetésével fellázadtak. *Még nem ontottak vért* - gondolta Catelyn, miközben figyelte, ahogy Lord Bryce arra ösztökéli Ser Robart, hogy zsonglörködjön egy marékra való törrel. - *Az egész csak egy nagy játék a számukra, nagyszabású lovagi torna, és nem látnak benne mást, csak a lehetőséget dicsőségre, hírnévre és prédára. Daloktól és legendáktól megrészegült kölykök, és a kölykökhöz hasonlóan halhatatlannak hiszik magukat.*

- A háborútól majd megöregszenek - mondta Catelyn. - Ahogy velünk is történt.

Kislány volt még, amikor Robert, Ned és Jon Arryn felemelték zászlóikat Aerys Targaryen ellen, és asszony, mire a háború véget ért.

- Szánalmat érzek irántuk.

- Miért? - kérdezte Lord Rowan. - Nézz csak rájuk! Fiatalok és erősek, teli étellel és vidámsággal. És vággyal, igen, annyi bennük a vágy, hogy nem is tudják, mit tegyenek vele. Sok fattyú fogan ma éjjel, azt mondom. Miért szánád őket?

- Mert ez elmúlik majd - válaszolta Catelyn szomorúan. - Mert ők a nyár lovagjai, és közeleg a tél.

- Tévedsz, Lady Catelyn - Brienne szeme olyan kék volt, mint a páncélja. - A hozzánk hasonlók számára sohasem jön el a tél. Ha csatában halunk meg, dalolni fognak majd rólunk, és a dalokban mindig nyár van. A dalokban minden lovag hős, minden leány gyönyörű, és a nap mindig süt.

A tél mindannyiunk számára eljön - gondolta Catelyn. - Számomra akkor jött el, amikor Ned meghalt. Számodra is eljön, gyermekem, és hamarabb, mint szeretnéd. Nem volt szíve, hogy ezt ki is mondja.

A király mentette meg.

- Lady Catelyn! - kiáltott oda neki Renly. - Egy kis levegőre volna szükségem. Sétálnál velem egyet?

Catelyn azonnal felállt.

- Megtisztelsz vele.

Brienne is azonnal talpon volt.

- Felség, egyetlen percet kérek, hogy magamra ölthessem a páncélot. Nem maradhat sz védelem nélkül.

Renly elmosolyodott.

- Ha Lord Caswell kastélyában, a saját seregemtől körülvéve nem vagyok biztonságban, egyetlen kard nem sokat számít... még ha az a tiéd is, Brienne. Ül le, és egyél! Ha szükségem van rád, érted küldök.

Látszott, hogy a szavai súlyosabb sebet okoznak a lánynak, mint bármely csapás, amely aznap délután érte.

- Ahogy óhajtod, felség. - Brienne lesütött szemmel ült vissza. Renly belekarolt Catelynbe, és kivezette a teremből. Elhaladtak egy ücsörgő őr mellett, aki olyan hirtelen egyenesedett fel, hogy majdnem elejtette a lándzsáját. Renly megveregette a katona vállát, és tréfával ütötte el a dolgot.

- Erre, hölgyem. - A király egy alacsony ajtón át egy torony lépcsőházába vezette. Ahogy megindultak felfelé, így szólt hozzá: - Ser Barristan Selmy nincsen egészen véletlenül a fiaddal

Zúgóban?

- Nincsen - felelte az asszony meglepetten. - Hát már nem Joffrey mellett van? A Királyi Testőrség parancsnoka volt.

Renly megrázta a fejét.

- A Lannisterek azt mondták neki, hogy túl öreg, és a Vérebnek adták a palástját. Úgy hallottam, elhagyta Királyvárt, és megesküdt, hogy az igaz király szolgálatába áll. Azt a köpönyeget, amit ma Brienne kért tőlem, Selmynek tartogattam abban a reményben, hogy esetleg felajánlja nekem a kardját. Amikor nem bukkant fel Égikertben, arra gondoltam, talán Zúgóba ment helyette.

- Mi színét sem láttuk.

- Tényleg öreg már, de remek ember. Remélem, nem esett baja. A Lannisterek nagy bolondok. - Megmászta még néhány lépcsőfokot. - Robert halálának éjszakáján felajánlottam a férjednek száz fegyverest, és arra biztattam, hogy ejtse foglyul Joffreyt. Ha akkor rám hallgat, ma régens lenne, és nem lett volna szükség rá, hogy magamnak követeljem a trónt.

- Ned visszautasított téged. - Nem kellett Renly szavai, hogy tudja.

- Megesküdt, hogy megvédelmezi Robert gyermekeit - folytatta Renly. - Nem volt elég erőm hozzá, hogy egymagam cselekedjek, ezért amikor Lord Eddard elutasított, nem maradt más választásom, mint hogy elmeneküljek. Ha maradok, tudom, a királynő tett volna róla, hogy ne sokkal éljem túl a bátyámat.

Ha maradsz, és segítesz Nednek, talán még ma is élne - gondolta Catelyn keserűen.

- Szerettem a férjedet, hölgyem. Tudom, hű barátja volt Robertnek... de nem hallgatott a jó tanácsra, és nem hajlott az okos szóra. Erre, szeretnék mutatni neked valamit.

Elérték a lépcső tetejét. Renly kinyitott egy faajtót, és kiléptek a tetőre.

Lord Caswell erődje alig volt olyan magas, hogy toronynak nevezhették volna, de a környék alacsony volt és sík, így Catelyn mérföldekre ellátott minden irányban. Bármerre nézett, tábortüzek világítottak. Úgy borították a földet, mint lehullott csillagok, és a csillagokhoz hasonlóan megszámlálhatatlanok voltak.

- Számold meg őket, ha kívánod, hölgyem! - mondta Renly csendesén. - Amikor keleten meghasad a hajnal, te még mindig számolni fogsz. Zúgó körül vajon hány tábortűz ég ma éjjel?

Catelyn hallotta a Nagy Csarnokból kiszűrődő halk zenét. Nem merte megszámlálni a csillagokat.

- Tájékoztattak, hogy a fiad húszezer karddal a háta mögött kelt át a Nyakon - folytatta Renly. - Most, hogy a Három Folyó urai is csatlakoztak hozzá, talán negyvenezer embernek parancsol.

Nem - gondolta az asszony -, *közel sem vagyunk annyian, veszítettünk embereket a csatákban és az aratás miatt is.*

- Nekem kétszer akkora seregem van itt - mondta Renly -, és ez csak egy része egész erőmnek. Mace Tyrell Égikertben maradt másik tízezer katonával, Viharvéget is erős helyőrség védi, és nemsokára Dorne népe is csatlakozik hozzám teljes erejével. És ne feledkezz meg a bátyámról, Stannisről sem, aki Sárkányköt tartja, és a keskeny tenger urainak parancsol.

- Nekem úgy tűnik, inkább te feledkeztél meg Stannisről - jegyezte meg Catelyn élesebben, mint szeretne volna.

- A követelésére gondolsz? - nevetett Renly. - Legyünk őszinték, hölgyem! Stannisből borzalmas király válna. Nem is valószínű, hogy az lesz. Az emberek tisztelik Stannist, sőt félnek tőle, de igen kevesen szerették valaha is.

- Attól ő még az idősebb fivéred. Ha bármelyikötökről elmondható, hogy joga van a Vastrónra, az Lord Stannis.

Renly vállat vont.

- Mondd, Robert bátyámnak milyen joga volt valaha is a Vastrónra? - Nem várt a válaszra. - Ó, igen, szóbeszéd járta a Baratheonok és a Targaryenek közötti vérrokonságról, száz évvel ezelőtti házasságokról, másodszülött fiakról és idősebb leányokról. Senki sem törődik ezzel a mestereken kívül. Robert a harci porölyével szerezte meg a trónt!

Végigmutatott a látóhatárt egyik szélétől a másikig betöltő tüzekben.

- Íme, az én trónigényem. Legalább olyan megalapozott, mint Roberté volt. Ha a fiad támogat engem, ahogyan az apja támogatta Robertet, nem leszek szűkmarkú. Boldogan megerősítem minden birtokában, címében és tisztségében. Úgy uralkodhat Deresben, ahogy kedve tartja. Még Észak királyának is nevezheti magát, ha úgy tartja kedve, amennyiben térde hajts, és hűséget fogad nekem, mint urának. A „király” csak egy szó, de a hűbéresküt, lojalitást, szolgálatot... ezeket meg kell kapnom.

- És ha nem hajlandó megadni őket neked, uram?

- Király kívánok lenni, hölgyem, és nem egy szétszakadt birodalom királya. Ennél egyszerűbben nem tudok fogalmazni. Háromszáz évvel ezelőtt egy Stark király letérdelt Hódító Aegon előtt, amikor látta, hogy nem győzhet. Az bölcs tett volt. A fiadnak is bölcsen kell cselekednie. Ha csatlakozik hozzám, a háborút voltaképpen meg is nyertük. Együtt... - Renly hirtelen zavartan elhallgatott. - Ez meg micsoda?

Lánccsörgés jelezte a csapórács felhúzását. Odalent az udvaron szárnyas sisakot viselő, tajtékos paripán ülő lovas vágtatott át a rácsok alatt.

- Hívjátok a királyt! - kiáltotta.

Renly felugrott egy lőrésre.

- Itt vagyok, ser!

- Felség! - A lovas közelebb rúgtatott. - Olyan gyorsan jöttem, ahogy csak tudtam. Viharvégből. Ostrom alá vettem bennünket, felség! Ser Cortnay ellenáll, de...

- De... ez nem lehet! Értésítették volna, ha Lord Tywin elhagyja Harrenholt!

- Ezek nem Lannisterek, uram! Lord Stannis áll a kapuid alatt. Vagyis most már Stannis királynak nevezi magát.

JON

Az eső korbácsként csapott Jon arcába, ahogy lova hátán próbált átgázolni a megduzzadt patakon. Mellette Mormont parancsnok megrántotta a köpönyege csuklyáját, és átkokat szórt az időjárásra. A hollója a vállán ült felborzolt tollakkal, és éppen olyan ázott és mogorva volt, mint a Vén Medve maga. A szélben a nedves levelek úgy kavargtak körülöttük, mint egy csapat döglött madár. *A kísértetjárta erdő* - gondolta Jon elkeseredetten. - *Jobban illene rá a vízbe fült erdő elnevezés.*

Remélte, hogy hátrébb az oszlopban Sam jól tartja magát. Nem volt valami jó lovas, még szép időben sem, a hatnapos folyamatos esőzés pedig veszélyessé tette a talajt, mindent puha sár borított, és alatta láthatatlan kövek húzódtak. Ha feltámadt a szél, egyenesen az arcukba vágta a vizet. Tőlük délre a Fal valószínűleg maga is folyik: a meleg esővel összekeveredő olvadt jég patakok és vízesések formájában ömlik róla. Pyp és Varangy most a közös helyiségben ülnek a tűz mellett, és fűszerezett forralt bort isznak vacsora előtt. Jon irigyelte őket. A nedves gyapjúruha a testéhez tapadt, és viszketett, a nyaka és a válla rettenetesen fájta a páncél és a kard súlyától, és már undorodott a sózott tőkehaltól, a sózott marhahústól meg a kemény sajttól.

Előrébb vadászkiáltás hangja hallatszott, alig tűnt ki az eső szüntelen dobolásából.

- Buckwell kiált! - szólalt meg a Vén Medve. - Az istenek jók hozzánk, Craster még mindig ott van!

A hollója csapott egyet a szárnyával. „Kukorica!”, káromta, majd újra felborzolta a tollát.

Jon gyakran hallotta a fekete testvérek történeteit Crasterról és az erődjéről. Most végre saját szemével is láthatja! Hét üres falu után attól rettegetek, hogy Craster lakhelyét ugyanolyan elhagyatottan találják, mint a többi, de úgy tűnt, ettől megmenekültek. *Talán a Vén Medve végre választ kap néhány kérdésére* - gondolta. - *De legalábbis tető lesz a fejünk felett.*

Erdős Thoren megesküdtött rá, hogy rossz híre ellenére Craster az Örség barátja.

- A fickó félig örült, ezt nem tagadom - mondta a Vén Medvének -, de mindenki ilyenné válna, ha ebben az átkozott erdőben élné le az életét. Mégsem tagadta meg soha a tüzet egyetlen felderítőtől sem, és ő sem szereti Mance Raydert. Tőle jó tanácsokat kaphatunk.

Ha meleg ételt ad, és megszáráthatjuk nála a ruháinkat, nekem az is elég. Dywen szerint Craster rokongyilkos, hazudozó, erőszaktevő és gyáva volt, és célzott arra is, hogy rabszolga-kereskedőkkel meg démonokkal paktál.

- És még rosszabbakkal - tette hozzá a vén erdész, fa fogait csattogtatva. - *Hideg a szaga annak, úgy ám!*

- Jon! - parancsolt rá Lord Mormont. - Lovagolj végig az oszlop mellett, és vidd el a hírt! És figyelmeztess a tiszteket, hogy nem akarok kellemetlenségeket Craster feleségeivel kapcsolatban! Az emberek vigyázzanak rá, hogy hova teszik a kezüket, és csak annyit beszéljenek azokkal az asszonyokkal, amennyit muszáj!

- Igenis, uram!

Jon visszafordította a lovát arra, amerről érkeztek. Jóleső érzés volt, hogy az eső végre nem vágott az arcába, ha csak rövid ideig is. Mindenki, aki mellett elhaladt, mintha könnyezett volna. A menetoszlop vagy félmérföldnyire nyúlt vissza az erdőben.

A máthaoszlop közepén elhaladt Samwell Tarly mellett, aki széles, lelógó karimájú kalap alatt gubbasztott a nyeregben. Az egyik igavonó lovon ült, a többi pedig vezette. A hollók rikácsoltak és verdestek a kalitkájuk fedelén doboló eső miatt.

- Egy rókát is betettél melléjük? - kiáltotta oda Jon.

Sam kalapja szélén eső folyt le, ahogy felemelte a fejét.

- Ó, szervusz, Jon! Nem, csak utálják az esőt, éppúgy, mint mi.
- Hogy boldogulsz, Sam?
- Nedvesen. - A kövér fiú mosolyt erőltetett az arcára. - De még semmi sem végzett velem.
- Helyes! Craster erődje itt van előttünk. Ha az istenek kegyesek, megengedi, hogy a tüze mellett aludjunk.

Sam kételkedve nézett rá.

- Bánatos Edd azt mondja, ez a Craster egy rettenetes vadállat. A saját lányaival házasodik, és nem tisztel más törvényt, csak a sajátját. És Dywen azt is mondta Grennek, hogy az ereiben fekete vér folyik. Az anyja vad asszony volt, aki összefeküdt egy felderítővel, úgyhogy ő fa... - hirtelen felfogta, mi futott ki majdnem a száján.

- Fattyú! - fejezte be Jon nevetve. - Nyugodtan mondd ki, Sam! Már hallottam ezt a szót. - Megsarkantyúzta biztos léptű, apró lovát. - Meg kell találnom Ser Ottynt. Vigyázz Craster asszonyaival! - Mintha Samwell Tarly figyelmeztetésre szorult volna ezen a téren. - Majd később beszélünk, miután tábort vertünk!

Jon elvitte a hírt Ser Ottys Wythersnek is, aki a hátvéddel együtt vánszorgott előre. Kis, aszaltszilva-képű ember volt, körülbelül egyidős Mormonttal. Ser Ottys örökké fáradtnak látszott, még a Fekete Várban is, és az eső most még kegyetlenebbül elbánt vele.

- Örömteli hír! - mondta. - Ez a nedvesség a csontomig hatol, és még a feltört hátsóm is feltörte a hátsóját.

A visszaúton Jon kitért a menetirányból, és rövidebb utat választott az erdő sűrűjén át. Az emberek és a lovak hangja elhalkult, fokozatosan elnyelte a nedves, zöld rengeteg, és nemsokára már csak a levelekre, fákra és sziklákra hulló eső egyenletes zaját hallotta. Kora délutánra járhatott, de az erdő olyan sötét volt, mintha alkonyat lett volna. Jon útja sziklák és pocsolyák között, hatalmas tölgyek, szürkészöld őrfák és fekete kérgű vasfák mellett kanyargott. A kinyúló ágak néhány helyen ernyőt alkottak, s így a fiú egy rövid időre menedéket nyert a fejét verő eső elől. Amint ellovagolt egy fehér vadrózsával benőtt, villámsújtotta gesztenyefa mellett, zajt hallott a bokrok közül.

- *Szellem!* - kiáltotta. - Szellem, hozzám!

A zöld aljnövényzetből azonban Dywen bukkant ki bozontos szürke gebéjén. Mellette Grenn szintén lóháton ült. A Vén Medve őrszemeket állított a fő menetoszlop mindkét oldalára, hogy fedezzék a vonulásukat, és figyelmeztessék őket, ha ellenség közelít. Még itt sem kockáztatott: az őrszemeket párosával küldte ki.

- Á, te vagy az, Havas uraság - villantotta feléje Dywen tölgyfa vigyorát: fogsorát fából faragták, és nem illeszkedett valami jól. - Már azt hittük a kölyökkel, hogy valami Mással van dolgunk. Elveszett a farkasod?

- Vadászni ment.

Szellem nem szívesen utazott az oszloppal együtt, de nem lehetett messze. Amikor tábort vertek, mindig rátalált Jonra a parancsnoki sátorban.

- Ebben az időben inkább azt mondanám, halászni - jegyezte meg Dywen.

- Az anyám mindig azt mondta, az eső jó a terménynek - vetette közbe Grenn bizakodóan.

- Jó hát, a penésznek - morogta Dywen. - Az a legjobb egy ilyen esőben, hogy nem kell fürödni.

Összekoccintotta fa fogait.

- Buckwell megtalálta Crastert - mondta nekik Jon.

- Talán elvesztette valahol? - kuncogott Dywen. - Ti, fiatal bakok, aztán ne szaglásszatok Craster feleségei után, halljátok-e?

Jon mosolygott.

- Magadnak akarod mindet, Dywen?

Dywen megint csettintett a fogaival.

- Lehetséges. Crasternek tíz ujjá és egy farka van, úgyhogy tizenegynél nem számol tovább. Az a néhány nem fog hiányozni neki.

- Valójában hány felesége van? - kérdezte Grenn.

- Több, mint amennyi neked valaha is lesz, testvér. Mondjuk nem túl nehéz, ha úgy tenyésztí őket az ember. Ott a szörnyed, Havas!

Szellem magasra emelt farkokkal és az eső ellen felborzolt bundával ügetett Jon lova mellé, olyan hangtalanul, hogy Jon nem tudta volna megmondani, mikor jelent meg. Grenn hátasa hátrahőkölt a szagától. A lovak még most, egy év elteltével is nyugtalanná váltak a rémfarkas jelenlétében.

- Szellem, gyere!

Jon megsarkantyúzta a lovát, és elindult Craster erődje felé.

Sohasem hitte, hogy kövázat talál a Falnak ezen az oldalán, de valamiféle fapalánkkal körülvett földvárat meg egy kis udvart, esetleg gerendatornyot azért várt volna. Helyette azonban egy trágyadombot találtak, egy disznóólt, egy üres juhakolt és egy sárral vakolt, vesszőfonatokkal megerősített, ablaktalan épületet, amely még az „épület” elnevezést is alig érdemelte meg. Hosszú volt és alacsony, tuskókból hajigálták össze, és gyeptéglákkal fedték be. A tákolmány egy dombnak is alig nevezhető halom tetején állt, és föld védőgát vette körül. Barna erecskék csordogáltak onnét, ahol az égi áldás tátongó lyukakat mart a védműbe, majd egy sebes patakban egyesültek, amely észak felé megkerülte az egészet. Sűrű vizét sötét folyammá változtatta az eső.

Délnyugatra nyitott kapu állt, amelynek két oldalára állatkoponyákat szegeztek, egyik felől medvét, a másik felől kost. Miközben beállt a befelé vonulók sorába, Jon észrevette, hogy a medvekoponyához még tapad néhány húscsapat. Odabent Jarmen Buckwell felderítői és Erdős Thoren elővédjének néhány tagja sorokba rendezték a lovakat, és igyekeztek felverni a sátrakat. Az ólban egész sereg malac tolongott három nagy anyakoca körül. A közelben egy kislány répát szedegetett egy kertben, meztelenül az esőben, két asszony pedig egy disznót kötözött meg a levágáshoz. Az állat kétségbeesésében magas és rettenetes, majdnem emberi hangon visított. Chett vérebei vad csaholásba kezdtek feleletképpen, és gazdájuk szitkait figyelmen kívül hagyva vicsorogtak és vakkantgattak Craster két kutyája felé, akik szintén nem maradtak adósak a válasszal. Amikor észrevették Szellemet, néhány kutya elszaladt, mások pedig acsarkodni és morogni kezdtek. A rémfarkas nem törődött velük, ahogyan Jon sem.

Nos, talán ha harmincan közülünk megmelegedhetnek és megszáritkozhatnak - gondolta Jon, miután jobban megszemlélte az épületet. - *Esetleg ötvenen.* A hely túl kicsi volt, hogy kétszáz ember elalhasson benne, a legtöbbjüknek tehát odakint kellett maradnia. De hol helyezhetnék el őket? Az eső az udvar egyik felét bokáig érő sártengerré, a másikat pedig ragadós iszappá változtatta. Újabb keserves éjszaka elé néztek.

A parancsnok Bánatos Eddre bízta a lovát, aki éppen a sarat vakargatta a ló patkójáról, amikor Jon leszállt mellette a nyeregből.

- Lord Mormont a nagyteremben van - közölte. - Azt üzeni, hogy csatlakozz hozzá. Jobb, ha a farkast kint hagyod, elég éhesnek látszik ahhoz, hogy megegye Craster valamelyik gyerekét. Az igazat megvallva, *én magam* is elég éhes vagyok, hogy megegyem valamelyiket, ha melegen találják fel. Menj, majd én ellátom a lovadat. Ha bent meleg és száraz, ne mondd meg, engem nem hívtak! - Az egyik patkó alól nagy, nedves sárgombócot szedett ki. - Te, szerinted ez a sár nem olyan, mint a szar? Lehetséges, hogy az egész domb Craster szarából van?

Jon elmosolyodott.

- Hát, úgy hallottam, régóta itt él már.

- Nem vidítasz fel. Menj, vár a Vén Medve!

- Szellem, itt maradsz! - parancsolta a farkasnak. Craster erődjének ajtaját két lelógó szarvasbőr alkotta. Jon lehajolt, hogy átférjen az alacsony szemöldökfa alatt, és besurrant közöttük. Már megelőzte kéttucatnyi főfelderítő, akik a tűz mellett álltak a helyiség közepén, miközben csizmájuk köré lassan kisebb tócsák gyűltek. A teremben korom, trágya és elázott kutyák szaga terjengett. A levegő sűrű volt a füsttől, a fiú valahogy mégis nyirkosnak érezte. A tetőbe vágott füstelvezető nyíláson át becsöpögött az eső. Az egész épület egyetlen helyiségből állt, a felettük húzódó, alvásra szolgáló emeletre egy pár repedezett létrán lehetett feljutni.

Jonnak eszébe jutott, mit érzett aznap, amikor elhagyták a Falat. Ideges volt, mint egy szűz lány, de mohón vágyott rá, hogy megpillantsa az új látóhatárok mögött rejlő rejtélyeket és csodákat. *Itt van hát az egyik csoda* - mondta magának, miközben körülnézett a mocskos, rossz szagú helyiségben. A szeme könnyezett a csípős füsttől. *Kár, hogy Pyp és Varangy lemaradnak minderről.*

Craster a tűz fölött ült. Ő volt az egyetlen, aki egy saját szék előnyeit élvezte. Még Mormont parancsnok is kénytelen volt a közös padon helyet foglalni rikácsoló hollójával a vállán. Jarmen Buckwell mögötte állt csepegő, foltos páncéljában és fényes, ázott bőrruhájában, mellette Erdős Thoren a néhai Ser Jeremy súlyos mellvértjében és fekete prémes köpönyegében.

Craster birkabőr zekéje és bőrből összevarrt köpönyege kopottas kontrasztot képeztek, egyik vastag csuklóján azonban nehéz karikát viselt, amely aranyként csillant. Erőteljes ember benyomását keltette, bár már jócskán élete telében járt, szürke sörénye fehérbe fordult. Lapos orra és lebiggyedő ajka kegyetlen külsőt kölcsönzött neki, és hiányzott az egyik füle is. *Ilyen tehát egy vadember.* Jon emlékezett Öreg Nan történeteire a vad népekről, akik vért ittak emberi koponyákból. Craster úgy tűnt, sárga, híg sört iszogat egy pattintott kőkupából. Lehet, hogy ő nem hallotta a történeteket.

- Három éve nem láttam Benjen Starkot - mondta éppen Mormontnak. - És az igazat megvallva nem is nagyon hiányzott.

Vagy fél tucat fekete kutyakölyök és egy-két malac ólalkodott a padok között, rongyos szarvasbőrbe öltözött asszonyok pedig sörrrel teli szarukat adtak körbe, a tüzet táplálták, és répát meg hagymát metéltek egy üstbe.

- Tavaly el kellett volna, hogy haladjon erre - mondta Thoren. Az egyik kutya szimatolni kezdett a lába körül. A férfi belerúgott, az pedig nyuszítva elkotródott.

Lord Mormont így folytatta:

- Ben Ser Waymar Royce-t kereste, akinek Gareddel és az ifjú Willelel együtt vészett nyoma.

- Igen, arra a háromra emlékszem. A ficsúr alig volt idősebb, mint ezek a kutyakölykök itt. Túl büszke volt hozzá, hogy a fedelem alatt aludjon abban a fekete prémes palástjában meg a fekete páncéljában. A feleségeim attól még nagy borjúszemeket meresztettek rá. - A hozzá legközelebb álló asszony felé sandított. - Gared azt mondta, fosztogatókat üldöznek. Én azt mondtam neki, egy ilyen zöldfülű parancsnokkal jobb, ha nem kapják el őket. Gared nem volt rossz fickó varjú létére. Neki még nálam is kevesebb füle volt. A fagy vitte el, ahogy az enyémet is. - Craster röhögött. - Most meg úgy hallom, feje sincsen már. Arról is a fagy tehet?

Jonnak eszébe jutott a fehér hóra fröccsent vér és az, ahogy Theon Greyjoy belerúgott a halott ember fejébe. *Az az ember szökevény volt.* Visszafelé, a Deresbe vezető úton, Jon meg Robb versenyeztek, és hat rémfarkaskölyköt találtak a hóban. Ezer évvel ezelőtt.

- Amikor Ser Wymar itt hagyott, merre indult?

Craster vállat vont.

- Az van, hogy jobb dolgom is akad, mint a varjak jövés-menését figyelni. - Húzott egyet a sörből, és félretette a kupát. - Már vagy egy medveéjszaka óta nem láttam idefent jófajta déli bort. Nem ártana egy kis bor, és egy új fejszének is hasznát tudnám venni. Az enyémmek kicsorbult az éle, nem megyek vele semmire. Meg kell védenem az asszonyaimat.

Végignézett sürgölődő feleségein.

- Kevesen vagytok itt, és el vagytok zárva mindentől. - mondta Mormont. - Ha akarod, itt hagyok néhány embert, akik délre kísérek benneteket a Falhoz.

A hollónak, úgy tűnik, tetszett az ötlet.

- Fal! - káromta, és kitérte fekete szárnyait Mormont feje mögött, mint valami hatalmas gallért.

Vendéglátójuk komiszul elmosolyodott, amitől kibukkantak töredezett, barna fogai.

- És mit csinálnánk ott, felszolgálnánk a vacsorádat? Itt szabadok vagyunk. Craster nem szolgál senkit sem.

- Manapság nem jó egyedül élni a vadonban. Feltámadtak a hideg szelek.

- Hadd támadjanak! Az én gyökereim mélyre nyúlnak. - Craster elkapta az egyik arra haladó

asszony csuklóját. - Mondd el nekik, asszony! Mondd el a Fővarjúnak, milyen boldogok vagyunk itt!

Az asszony megnyalta vékony ajkait.

- Ez a mi helyünk. Craster vigyáz ránk. Jobb szabadon meghalni, mint szolgaként élni.

- *Szolga* - dünnyögte a holló.

Mormont előrehajolt.

- Minden falu, amelyiken áthaladtunk, üres. A tiétek az első élő arc, amit azóta láttunk, mióta elhagytuk a Falat. Az emberek eltűntek... hogy meghaltak, elmenekültek, vagy elvitték őket, nem tudom. Az állatok is. Semmi sem maradt. Korábban pedig megtaláltuk Ben Stark két felderítőjének a holttestét pármérföldnyire a Faltól. Sápadtak voltak és hidegek, a kezük és a lábuk fekete volt, a sebeik pedig nem véreztek. Mégis, amikor visszavittük őket a Fekete Várba, éjszaka életre keltek, és gyilkolni kezdtek. Az egyik megölte Ser Jaremy Rykkert, a másik pedig nekem támadt, ami arra utal, hogy emlékeznek néhány dologra abból, amit életükben tudtak, de emberi irgalom nem maradt bennük.

Az asszony szája tátva maradt, mint egy nedves, rózsaszínű üreg, Craster azonban csak horkantott egyet.

- Errefelé nem voltak ilyen gondok... és megköszönném, ha nem mondanál ilyen gonosz meséket a házamban. Én istenfélő ember vagyok, és az istenek vigyáznak rám. Ha járkáló szellemek jelennek meg, tudom, hogyan küldjem vissza őket a sírjukba. Azért egy új, éles fejszét tudnék használni. - Rácsapott az asszony lábára, és elkiáltotta magát: - Még sört, de gyorsan!

- Nincsen baj a halottakkal - mondta Jarmen Buckwell -, de mi a helyzet az élőkkel, uram? A királyoddal, például?

- *Király!* - kiáltotta Mormont hollója. - *Király! Király! Király!*

- Azzal a Mance Rayderrel? - Craster a tűzbe köpött. - A Falon Túli Király. Mi közük a szabad embereknek a királyokhoz? - Mormontra kacsintott. - Mesélhetnék egy-két dolgot Rayderről és a dolgairól, ha akarnék. Azok az üres falvak az ő munkái. Ezt a házat is elhagyottan találtad volna, ha én megijedek a fajtájától. Ideküld egy lovast, azt mondja, el kell hagynom a saját házamat, hogy a lábai előtt hemperegjek. Visszaküldtem a fickót, de megtartottam a nyelvét. Oda van szögezve arra a falra. - Arrafelé mutatott. - Talán azt is meg tudom mondani, merre keressétek Mance Raydert. Ha akarnám - megint a barna vigyor. - De elég időnk lesz még erre. Gondolom, a tetőm alatt akartok aludni, és fel akarjátok zabálni a disznóimat.

- A tetőnek igen örülnénk, uram - mondta Mormont. - Kemény lovaglás áll mögöttünk, és sok eső.

- Akkor megszállhattok itt egy éjszakára. Nem tovább, annyira azért nem szeretem a varjakat. A padlás az enyém meg az enyémeké, de az egész padló a tiétek. Hús embernek van hús meg sör, nem többnek. A többi fekete varjú csipegesse a saját kukoricáját!

- Hoztunk magunkkal saját elemózsiát, uram - felelte a Vén Medve. - Szívesen megosztjuk veled az ételünket és a borunkat.

Craster szőrös keze fejével megtörölte lebiggyedt száját.

- Megkóstolom a borodat, Varjú uram, abban biztos lehetsz. Még valami. Ha bárki hozzányúl a feleségeimhez, elveszíti a kezét.

- A te házad, a te törvényed - bólintott Erdős Thoren, és Lord Mormont is mereven biccentett, bár nem látszott túl elégedettnék.

- Akkor ezt elrendeztük - morogta Craster. - Van valakid, aki tud térképet rajzolni?

- Sam Tarly tud - lépett előre Jon. - Sam imádja a térképeket.

Mormont közelebb intette.

- Küldd ide, miután evett! Mondd neki, hogy hozzon tollat meg pergament! És keresd meg Tollettet is! Mondd neki, hogy hozza ide a fejszemet! Hálaajándék vendéglátónknak.

- Ez meg kicsoda? - szólalt meg Craster, mielőtt Jon távozhatót volna. - Úgy néz ki, mint egy Stark.

- Az intézőm és apródom, Havas Jon.

- Fattyú, mi? - Craster tetőtől talpig végigmérte Jont. - Ha egy férfi le akar fektetni egy asszonyt, úgy látszik, feleségül kell vennie. Én is azt teszem. - Egy intéssel elküldte Jont. - Szaladj, és tedd a dolgodat, fattyú! Aztán nekem jó éles legyen az a fejsze, tompa acéllal nem megyek semmire!

Havas Jon mereven meghajolt, és kifele indult. Ser Ottyn Wythers éppen befelé tartott, és majdnem összeütköztek a szarvasbőr ajtóban. Odakint az eső mintha alábbhagyott volna. Az udvaron mindenütt sátrakat állítottak fel, Jon a fák alatt is látott belőlük néhányat.

Bánatos Edd a lovakat etette.

- Adj a vadnak egy fejszét, miért is ne? - odanyújtotta neki Mormont fegyverét, egy rövid nyelű csatabárdot. A fekete acélt aranyberakás díszítette. - Hidd el, vissza fogja adni. A Vén Medve koponyájába vágva. Jó esély van rá. Miért nem adjuk neki rögtön *minden* fejszénket meg kardunkat? Úgy sem szeretem, ahogy csörögnek meg csilingelnek lovaglás közben. Gyorsabban haladnánk nélkülük, egyenesen a pokol kapujába. Vajon a pokolban esik az eső? Lehet, hogy Craster jobban örülne egy szép kalapnak.

Jon mosolygott.

- Fejszét akar. Meg bort is.

- Látom, van esze a Vén Medvének. Ha rendesen leitatjuk a vadembert, talán csak egy fület vág le, amikor megpróbál megölni minket azzal a fejszével. Fülelem kettő van, de fejem az csak egy!

- Thoren azt mondja, Craster az Őrség barátja.

- Tudod, mi a különbség aközött a vad között, aki az Őrség barátja és aközött, aki nem? - kérdezte a zord fegyverhordozó. - Az ellenségeink otthagyják a tetemünket a varjaknak meg a farkasoknak. A barátaink titkos sírokba temetnek bennünket. Vajon az a medve mióta van felszegezve arra a kapura, és mit tartott ott Craster, mielőtt óbégatva megjelentünk? - Edd kételkedően a fejszére nézett. A fegyver hosszú élén végigcsurgott az eső. - Száraz odabent?

- Szárazabb, mint idekint.

- Ha később belopózok, nem túl közel a tűzhöz, talán nem vesznek észre reggelig. Azokat öli meg elsőnek, akik a házában vannak, de legalább szárazan halunk meg.

Jon nem állta meg nevetés nélkül.

- Craster egyedül van. Mi kétszázán. Nem hinném, hogy bárkit is megöl.

- Felvidítasz - mondta Edd mélyszéles borúval a hangjában. - Amellett sok előnye van egy jó, éles fejszének. Utálnám, ha egy bunkóval végeznének velem. Láttam egyszer egy embert, akit bunkóval vágta fejbe. Alig repedt meg tőle a bőre, a feje viszont puha lett és akkora, mint egy tők, csak éppen bíborvörös. Jóképű fickó volt, de rondán halt meg. Jó, hogy nem bunkókat adunk nekik.

Edd elindult a fejét csóválva, átázott fekete köpönyege esőt hullatott utána.

Jon előbb megetette a lovakat, s csak azután gondolt a saját vacsorájára. Éppen azon tünődött, merre keresse Samet, amikor rémült kiáltást hallott.

- *Farkas!*

Rohanva megkerülte az épületet, és a hang irányába futott, a sáros talaj cuppogott a csizmája talpa alatt. Craster egyik asszonya állt ott hátát az erőd sárral fröcskölt falának vetve.

- Menj innen! - kiabálta Szelleme. - Takarodj innen! - A rémfarkas egy nyulat tartott a szájában, egy másik véres teteme pedig előtte hevert a földön. - Vidd innen, uram! - rimánkodott az asszony, amikor meglátta Jont.

- Nem bánt! - Azonnal látta, mi történt. A vizes fűben törött oldalú faketrec hevert. - Biztosan éhes volt. Nem sok vadat láttunk.

Jon füttyentett. A rémfarkas bekapta a nyulat, fogaival összezúzva az apró csontokat, majd odaügetett hozzá.

Az asszony nyugtalanul méregette őket. Fiatalabb volt, mint a fiú először gondolta. Tizenöt-tizenhat éves lehetett, sötét haját az eső sovány arcára tapasztotta, csupasz lába bokáig sáros volt. A testén a terhesség első jelei mutatkoztak a varrott bőrruha alatt.

- Te Craster egyik lánya vagy? - kérdezte a fiú.

A lány a hasára tette a kezét.

- Már a felesége. - Elhátrált a farkastól, és szomorúan letérdelt a törött ketrec mellé. - Tenyészteni akartam ezeket a nyulakat. Nem maradt birkánk.

- Az Őrség megtéríti a kárt. - Jonnak nem volt saját pénze, máskülönben felajánlotta volna neki... bár nem igazán tudta, mire menne a lány néhány rézzel vagy akár egy ezüsttel a Falon túl.

- Reggel beszélek Lord Mormonttal.

A lány a szoknyájába törölte a kezét.

- Uram...

- Nem vagyok úr.

Addigra azonban mások is köréjük gyűltek, akik hallották a lány sikolyát és a nyúlketrec reccsenését.

- Ne higgy neki, te lány! - kiáltotta oda Pacsirta a Nővérekről, az egyik legaljasabb felderítő. - Ez itt maga Havas uraság!

- Deres fattya és királyok fivére! - gúnyolódott Chett, aki otthagya a kutyáit, hogy megnézze, mi okozza a lármát.

- De éhesen bámul rád az a farkas, leány! - folytatta Pacsirta. - Lehet, hogy az a puha darabka kell neki a hasadban.

Jon egyáltalán nem találta viccesnek.

- Megijeszted!

- Inkább figyelmeztetem. - Chett vigyora éppen olyan ocsmány volt, mint a képe nagy részét borító kelések.

- Nem szabad szóba állnunk veletek! - kapott észbe hirtelen a lány.

- Várj! - kiáltotta Jon, de már késő volt. A lány nekiiramodott és elszaladt.

Pacsirta a másik nyúl után kapott, de Szellem gyorsabb volt nála. Amikor rávicsorított, a férfi megcsúszott a sárban, és lehuppant csontos hátsójára. A többiek röhögtek. A rémfarkas a pofájába vette a nyulat, és odavitte Jonhoz.

- Nem kellett volna megijeszteni a lányt - fordult feléjük a fiú.

- Te csak ne oktass ki minket, fattyú! - Chett Jont okolta, amiért elveszítette kényelmes munkáját Aemon mester mellett, és nem teljesen ok nélkül. Ha ő nem megy el Aemonhoz Sam Tarly ügyében, Chett még mindig egy vak öregembert pátyolgatott volna egy falka rossz természetű vadász helyett. - Lehet, hogy a parancsnok ölebe vagy, de nem te vagy a parancsnok... és nem beszélnél ilyen rohadt bátran sem, ha az a szörnyeteg nem lenne folyton körülötted!

- Nem verekszem egy testvérrel, míg a Falon túl vagyunk - felelte Jon. A hangja hűvösebb volt, mint az éjszakai levegő.

Pacsirta feltérdelt.

- Fél tőled, Chett. A Nővéreken van egy nevünk a fajtájára.

- Ismerem az összes nevet. Ne fáradj!

Azzal Jon Szellemmel az oldalán faképnél hagyta őket. Mire visszaért a kapuhoz, az eső már éppen hogy csak szemerkélt. Nemsokára eljön az alkony, amit újabb nedves, sötét és komor éjszaka követ. A felhők eltakarják majd a holdat, a csillagokat és Mormont Fáklyáját, az erdő pedig szurokfekete lesz. Minden egyes pisálás valóságos kalandot jelent majd, ha nem is teljesen olyat, amelyet Havas Jon annak idején elképzelt.

Kint a fák alatt néhány felderítő talált némi szénport és fát, amely elég száraz volt, hogy tüzet gyújthattak vele egy ferde tető alatt. Mások sátrakat vertek fel, vagy alacsonyabb ágakra kifeszített kőpönyegeikből eszkábáltak primitív menedéket. Óriás beprézelte magát egy halott tölgy odvába.

- Mit szólsz a kastélyomhoz, Havas uram?

- Otthonos. Nem tudod, hol van Sam?

- Menj tovább, amerre indultál! Ha Ser Ottyn pavilonjához érsz, túl messzire mentél - Óriás

elmosolyodott. - Hacsak nem talált magának Sam is egy fát. Az lenne ám a fa!

Végül Szellem bukkant rá Samre. A rémfarkas úgy lótt ki, mint a nyílvevő egy számszeríjből. Sam egy kiugró sziklaperem alatt állt, amely némi védelmet nyújtott az eső ellen, és a hollókat etette. A csizmái cuppogó hangot adtak, amikor odébb lépett.

- A lábam teljesen elázott - vallotta be elkeseredetten. - Amikor leszálltam a lovamról, beleléptem egy lyukba, és térdig elmerültem benne.

- Vedd le a csizmádat, és szárítsd meg a harisnyádat! Keresek száraz fát. Ha a talaj nem nedves a szikla alatt, talán tudunk gyűjtani egy kis tüzet. - Jon megmutatta Samnek a nyulat. - És lakomázunk!

- Hát nem Mormonttal leszel a házban?

- Én nem, de te igen. A Vén Medve azt akarja, hogy térképet rajzolj neki. Craster azt állítja, megtalálja nekünk Mance Raydert.

- Ah! - Sam nem tűnt túl lelkesnek, hogy találkozhat Crasterrel, még ha ez egyben a tűz melegét is jelentette.

- Azt mondta azonban, hogy előbb egyél. Szárítsd meg a lábad!

Jon elment rózsét gyűjteni. A lehullott ágak alá járt a szárazabb fáért, és fenyőtűk elázott rétegeit kotorta félre, míg megfelelő aprófát talált, de még így is egy örökkévalóságnak tűnt, mire a szikra meggyújtotta. Felakasztotta a kabátját a sziklaperemre, hogy távol tartsa az esőt a füstös kis tüzecskektől, s így barátságos kis kuckó keletkezett a számukra.

Míg ő letérdelt, hogy megnyúzsa a nyulat, Sam lehúzta a csizmáját.

- Azt hiszem, moha nő a lábujjaim között - sóhajtott szomorúan, miközben megmozgatta a szóban forgó lábujjakat. - A nyúl finom lesz. Még a vér meg a többi sem érdekel. - Félrefordította a tekintetét. - Vagyis csak egy kicsit...

Jon nyársra húzta a nyulat, a tűz mellé két oldalt köveket tett, és óvatosan rájuk helyezte a vacsorájukat. Bár a nyúl igen soványka jószág volt, az illata felért egy királyi lakomáéval. Más felderítők irigy pillantásokat vetettek feléjük. Még Szellem is éhesen bámulta őket, s vörös szemében apró lángok gyúltak, amikor beleszimatolt a levegőbe.

- Te már megetted a magadét! - emlékeztette Jon.

- Ez a Craster tényleg olyan gonosz, ahogy a felderítők mondják? - kérdezte Sam. A nyúl süllhetett volna még egy kicsit, de az íze így is pompás volt. - Milyen a kastély?

- Egy trágyadomb tetővel meg tűzrakó hellyel.

Jon elmondta Samnek, mit látott és hallott Craster erődjében.

Mire végzett a beszámolójával, odakint besötétedett, Sam pedig az ujjait nyalogatta.

- Ez jólesett, de most szeretnék egy báránylábat. Egy egész lábat, ami csak az enyém, megszorva mentával, mézzel és szegfűszeggel. Nem láttál véletlenül bárányokat?

- Van ott egy birkaól, de birkák nincsenek.

- Hogyan eteti az embereit?

- Egyetlen embert sem láttam. Csak Craster, az asszonyai, meg néhány kislány van odabent. Csoda, hogy fenn tudja tartani ezt a helyet. Nincsen semmi említésre méltó védelme, csak egy sáros földsánc. Jobb, ha bemész a csarnokba, és megrajzolod azt a térképet. Odatalálsz?

- Ha nem merülök el a sárban.

Sam visszacibálta a lábára a csizmát, felnyalabolta a tintát meg a pergament, és kibotorkált az éjszakába. Az eső végigcsurgott a köpönyegén és kalapja lecsüngő karimáján.

Szellem a mancsára hajtotta a fejét, és álomba merült a tűz mellett. Jon, hálasan a melegért, kinyújtózott mellette. Vizes volt, és fázott, de már nem annyira, mint akár csak egy kicsivel azelőtt. *Ma éjjel a Vén Medve talán megtud valamit, ami elvezet bennünket Benjen bácsihoz.*

Amikor felébredt, a lehelete páraöklént lebegett a hideg reggeli levegőben. Megmozdult, és fájdalom nyilallt a csontjaiba. Szellem eltűnt, a tűz pedig leégett. Jon kinyújtotta a kezét, hogy félrehúzza a köpönyeget, és érezte, hogy az merevre fagyott. Átbújt alatta, és felállt a kristályá változott erdőben.

A hajnal halvány, rózsaszín fénye megcsillan az ágakon, leveleken és köveken. Mintha

minden egyes fűszálat smaragdból faragtak volna ki, és minden vízcsepp gyémánttá változott volna. A virágokon és a gombákon üvegpáncél képződött, még a sártócsák is élénk, barna fénnel ragyogtak. A csillogó zöld világban testvérei fekete sátrait finom jégmáz borította.

Mégiscsak van hát varázslat a Falon túl. Azon kapta magát, hogy a hógaira gondol, talán mert az éjjel is róluk álmodott. Sansa ezt bűbajosnak tartaná, és könnyek szöknének a szemébe a szépségétől, Arya viszont nevetve odarohanna, hogy megérintse a jeges sátorlapokat.

- *Havas uraság?* - szólította meg valaki félénken és halkán. Megfordult.

A szikla tetején, amely éjszaka védelmezte, a nyúltenyésztő lány kuporgott akkora fekete köpönyegbe burkolózva, hogy szinte elveszett benne. Jon azonnal ráismert: *Sam köpönyege* volt. *Mit keres rajta Sam köpönyege?*

- A kövér fiú azt mondta, itt találalak, uram - mondta a lány.

- Ha a nyúlért jöttél, azt megettük. - A beismerés nevetséges módon büntudattal töltötte el.

- Az öreg Varjú uraság, az, amelyiknek a beszélő madara van, olyan számszerűjat adott Crasternek, amely száz nyúllal felér. - A kezét domborodó hasára szorította. - Igaz, uram? Te tényleg a király testvére vagy?

- Féltestvére - vallotta be a fiú. - Ned Stark fattya vagyok. A bátyám, Robb, Észak királya. Miért vagy itt?

- A kövér, az a Sam mondta, hogy jöjjenek hozzád. Ideadta a köpönyegét, hogy senki se vegye észre, hogy nem közétek való vagyok.

- Craster nem fog ezért megharagudni?

- Az apám nagyon sokat ivott tegnap éjjel a Varjú uraság borából. A nap nagy részében aludni fog. - Ahogy beszélt apró, ideges kis párapamacskok szálltak körülötte. - Azt mondják, a király igazságot szolgáltat, és megvédi a gyengéket.

Ügyetlenül megpróbált lemászni a sziklán, de az a jég miatt csúszós volt, és elveszítette a lába alól a talajt. Jon elkapta, mielőtt lezuhant volna, és biztonságban lesegítette. A lány letérdelt a fagyott talajra.

- Uram, könyörögök...

- Ne könyörögj! Menj vissza a házba, nem szabadna itt lenned. Megparancsolták nekünk, hogy ne beszéljünk Craster asszonyaival.

- Nem kell beszélned velem, uram. Csak vigyél magaddal, ha továbbmész, csak ennyit kérek!

Csak ennyit - gondolta a fiú. - *Mintha ez jelentéktelen semmiség volna.*

- A... a feleséged leszek, ha akarod. Az apámnak már tizenkilenc van, eggyel kevesebb nem számít neki.

- A fekete testvérek megesküsznek, hogy nem vesznek feleséget maguk mellé, nem tudtad? Azonkívül pedig apád házában vendégei vagyunk.

- Te nem - mondta a lány. - Figyeltem. Te nem ettél a deszkáján, és nem aludtál a tüze mellett. Nem adott neked vendégjobbot, úgyhogy nem vagy hozzákötve. A kicsi miatt kell elmennem.

- Még a nevedet sem tudom.

- Ő Szegfűnek nevezett el.

- Szép név. - Emlékezett rá, hogy Sansa egyszer azt mondta neki, felelje mindig ezt, ha egy hölgy bemutatkozik. Nem segíthetett a lányon, de az udvariasság talán jólesik neki. - Crastertől félsz, Szegfű?

- A kicsi miatt, nem magam miatt. Ha lány lesz, az nem olyan rossz, akkor pár év múlva feleségül veszi. De Nella azt mondja, fiú lesz, és neki már hat volt, úgyhogy tudja ezeket a dolgokat. A fiúkat az isteneknek adja. Ha eljön a fehér hideg, azt teszi, és mostanában egyre gyakrabban jön. Azért kezdett el bárányokat adni nekik, bár nagyon szereti a húsát. Csakhogy most már a bárányok is elfogytak. A kutyák következnek, míg... - lehajtotta a fejét és megsimogatta a hasát.

- Miféle isteneknek? - Jon ekkor döbbsent rá, hogy egyetlen fiút vagy férfit sem láttak Craster erődjében, leszámítva magát Crastert.

- A hideg isteneknek - felelte a lány. - Azoknak, amelyek éjszaka jönnek. A fehér árnyaknak.

És Jon hirtelen megint a Parancsnok Tornyában volt. A lába szárán egy levágott kéz mászott felfelé, és amikor leökte a kardja hegyével, ott vonaglott a földön, az ujjak ökölbe szorultak, majd újra kinyíltak. A halott ember felállt, felhasadt, puffedt arca közepén kék szempár csillogott. A gyomrán tátongó hatalmas seb körül tépett hús csüngött, és mégsem vérzett.

- Milyen színű a szemük? - kérdezte a lányt.

- Kék. Fényes, mint a kék csillag és ugyanolyan hideg is.

Látta őket - gondolta. - Craster hazudott.

- Magaddal viszel? Csak a Falig...

- Nem a Fal felé tartunk. Északra lovagolunk, Mance Rayder meg ezek után a Mások után, a fehér árnyak meg a kísérteteik után. Mi őket keressük, Szegfű! A kicsid nem lenne biztonságban velünk.

A lány arcán tisztán látszott a rettegés.

- De vissza fogtok jönni. Ha vége a háborútoknak, erre vezet majd az utatok.

- Lehet. - *Ha valaki is életben marad közülünk.* - Ezt a Vén Medve dönti el, az, akit Varjú uraságnak nevezel. Én csak az apródja vagyok. Nem én választom meg, melyik úton lovagolok.

- Nem. - Jon hallotta a beletörődést a lány hangjában. - Bocsáss meg, hogy zavartalak, uram! Csak... azt mondják, a király vigyáz az emberekre, és arra gondoltam... - Elkeseredetten futásnak eredt, Sam köpönyege úgy lobogott mögötte, mint egy hatalmas, fekete szárny.

Jon nézte, ahogy távolodik. Az öröm, ami a reggel szépsége miatt töltötte el, elillant. *A fene vigye el ezt a lányt - gondolta bosszúsan -, és kétszer is a fene vigye el Samet, amiért a nyakamra küldte. Vajon mit gondolt, mit tehetek én érte? Azért vagyunk itt, hogy harcoljunk a vadakkal, nem pedig azért, hogy megmentjük őket!*

Mások is kezdtek ásítózva és nyújtózkodva előbújni a sátraikból. A varázslat lassan eltűnt, a jeges csillogás közönséges harmattá változott a felkelő nap fényében. Valaki tüzet rakott. Érezte a fák között szálló füst szagát és a sülő szalonna illatát. Leakasztotta a köpönyegét, és a sziklához csapta, hogy lehulljon róla az éjszaka képződött vékony jégréteg, majd felemelte Hosszúkarmot, és egyik karját átdugta a vállszíjon. Egy fagyott bokorba vizelt lépésnyire onnét. A vizelete gőzölgött a hideg levegőben, és megolvasztotta a havat ott, ahol érintkezett vele. Azután befűzte fekete gyapjúnadrágját, és megindult az illatok irányába.

Grenn és Dywen a tűz köré gyűlt felderítők között kuporgott. Hake egy égett szalonnával megtöltött üreges kenyérsarkat és a szalonna zsírában megmelegített sózott haldarabkákat adott Jonnak. A fiú mohón falt, miközben Dywent hallgatta, aki azzal dicsekedett, hogy Craster három asszonya volt meg neki az éjjel.

- Nem is! - mondta Grenn haragosan. - Láttam volna!

Dywen fültövön csapta a keze hátsó részével.

- Te? Láttad volna? Olyan vak vagy, mint Aemon mester. Még azt a medvét sem vetted észre!

- Milyen medvét? Volt itt egy medve?

- Mindig van egy medve - jelentette ki Bánatos Edd szokásos, borongós belenyugvásával. - Egy megölte a bátyámat, amikor fiatal voltam. Azután a nyakában hordta a fogait egy bőrszíjon. Pedig jó fogai voltak ám a bátyámnak, jobbak mint nekem! Nekem mindig csak bajom volt a fogaimmal.

- Sam a házban aludt az éjjel? - kérdezte tőle Jon.

- Azt nem nevezném alvásnak. A föld kemény volt, a szőnyegek rossz szagúak, a testvéreim pedig rettenetesen horkoltak. Beszélhetek itt medvékről, ha akartok, de egy sem morgott még olyan vadul, mint Barna Bernarr. De legalább meleg volt. Az éjjel rám mászott néhány kutya. A köpönyegem már majdnem megszáradt, amikor az egyik belepisált. De az is lehet, hogy Barna Bernarr volt az. Észrevetted, hogy abban a pillanatban, amikor tető került a fejem fölé, elállt az eső? Most, hogy idekint vagyok, megint rá fog kezdeni. A kutyák és az istenek is nagyon szeretnek lepisálni engem.

- Beszélnem kell Lord Mormonttal - mondta Jon.

Az eső elállt ugyan, de az udvar még mindig sekély tavacsák és csúszós sár mocsara volt. A

fekete testvérek a sátraikat hajtogatták, a lovakat etették, és sózott marhahúsdarabokat rágsáltk. Jarmen Buckwell felderítő járőrének tagjai a nyergek szíjait szorították meg, mielőtt elindultak.

- Jon! - üdvözölte Buckwell a lova hátáról. - Tartsd élesen a fattyúkardod pengéjét! Rövidesen szükségünk lesz rá.

Craster csarnoka homályos volt a kinti napfényhez képest. Az éjjelre meggyújtott fáklyák majdnem csonkig égtek, és idebentről nem lehetett volna megmondani, felkelt-e már a nap. Lord Mormont hollója volt az első, aki észrevette a belépő Jont. Hármat csapott nagy, fekete szárnyaival, és máris Hosszúkarom markolatán ült.

- Kukorica? - belekapott Jon hajába.

- Ne figyelj arra a nyomorult koldus madárra Jon, épp most ette meg a szalonnám felét!

A Vén Medve Craster asztala mellett ült, és a többi tiszt társaságában éppen reggelizett. Pírtott kenyeret, szalonnát és birkabélbe töltött kolbászt ettek. Craster új fejszéje az asztalon hevert, az arany minta halványan csillogott a fáklyák fényében. Birtokosa eszméletlenül kiterülve hevert odafent az alvópadlason, az asszonyok azonban már mind sürgölődtek, és kiszolgálták a vendégeket. - Milyen napunk van?

- Hideg, de az eső elállt.

- Nagyszerű. A lovam legyen felnyergelve és indulásra készen! Egy órán belül indulni akarok. Ettél már? Craster étele egyszerű, de laktató.

Nem eszek Craster ételéből - határozta el hirtelen.

- Már reggeliztem az emberekkel, uram. - Jon elhessentette a hollót Hosszúkaromról. A madár visszatepedett Mormont vállára, ahová mindjárt oda is piszkított.

- Ezt Havason is elvégezhetted volna ahelyett, hogy nekem tartogatod! - morogta a Vén Medve. A holló károgott egyet.

Samre az épület mögött talált Jon, ahol a fiú a törött nyúlketrec mellett ácsorgott Szegfü társaságában. A lány éppen a köpönyegét segítette fel Samre, amikor azonban észrevette Jont, elillant. Sam szemrehányó tekintettel fogadta.

- Azt hittem, segítesz rajta.

- És mégis hogyan? - kérdezte Jon élesen. - Talán vigyük magunkkal a köpönyegedbe csavarva? Megparancsolták, hogy ne...

- Tudom - Sam hangjában büntudat bujkált -, de annyira félt. Én tudom, milyen félni. Azt mondtam neki, hogy... - nyelt egyet.

- *Micsoda?* Hogy magunkkal visszük?

Sam a füle tövéig elvörösödött.

- Hazafelé. - Elkerülte Jon tekintetét. - Kisbabája lesz.

- Sam, teljesen elment az eszed? Lehet, hogy nem is errefelé jövünk vissza. És ha mégis, azt hiszed, a Vén Medve megengedi, hogy odacsomagold magadnak Craster egyik feleségét?

- Úgy gondoltam... talán addigra kitalálok valamit...

- Nekem nincs erre időm, le kell csutakolnom és fel kell nyergelnem a lovakat!

Azzal faképnél hagyta, de legalább annyira zavart is volt, mint amennyire mérges. Sam szíve ugyanolyan hatalmas volt, mint testének többi része, de minden műveltsége ellenére az ostobasága néha Grennével vetekedett. *Lehetetlen, amellet pedig becstelen is volna. Akkor mégis miért szégyellem magam ennyire?*

Jon elfoglalta megszokott helyét Mormont oldalán, miközben az Éjjeli Őrség kiözönlött a Craster kapuját őrző koponyák között. Északnyugat felé indultak egy kanyargós vadcsapáson. Körülöttük mindenfelé olvadó jég csepegett, mint egy lassabb tempójú eső lágy zenéje. Craster birtokától északra a patak kiöntött a medréből, és leveleket meg fadarabokat sodort magával, a felderítők azonban megtalálták a gázlót, így a menetoszlop át tudott kelni. A víz a lovak hasáig ért. Szellem úszva tette meg az utat, és ahogy a másik oldalon kibukkant, fehér bundája barnán csöpögött. Amikor megrázta magát, vizet meg sarat fröcskölve minden irányba, Mormont nem szólt egy szót sem, a holló viszont felháborodottan visított a vállán.

- Uram! - szólalt meg Jon halkán, miután az erdő ismét bezárult körülöttük. - Crasternek

nincsen birkája. Sem fia.

Mormont nem felelt.

- Deresben az egyik szolgáló szokott mesélni nekünk - folytatta Jon. - Azt mondta, vannak vadak, akik a Másokkal hálnak, és félig ember gyerekeket nemzenek.

- Dajkamesék. Craster talán nem tűnik embernek neked?

Legalább száz okom van rá, miért nem.

- Az erdőnek adja a fiait.

Hosszú szünet. Majd:

- Igen.

És:

- Igen! - káromta a holló peckesen. - igen! igen! Igen!

- Ön tudta, uram?

- Thoren elmondta. Már régen. Az összes felderítő tudja, de kevesen beszélnek róla.

- Tudta a nagybátyám is?

- Az összes felderítő - ismételte Mormont. - Most azt gondolod, hogy meg kellene állítanom. Meg kellene ölnöm, ha muszáj. - A Vén Medve felsóhajtott. - Ha csak arról lenne szó, hogy meg akar szabadulni néhány éhes szájtól, boldogan elküldeném hozzá Yorent vagy Conwyst, hogy hozzák el nekünk a fiúkat. Fekete testvért nevelnénk belőlük, és az Őrség annyival is erősebb lenne. De a vadak kegyetlenebb isteneket szolgálnak, mint te vagy én. Ezek a fiúk Craster áldozatai. Az imái, ha úgy tetszik.

A feleségei biztosan más imát ajánlanak fel - gondolta Jon.

- Te honnét tudtad meg? - kérdezte a Vén Medve. - Craster egyik feleségétől?

- Igen, uram - vallotta be Jon. - De inkább nem mondanám meg, melyiktől. Nagyon fél, és segítséget kért tőlem.

- Az egész világ tele van olyan emberekkel, akiknek segítségre van szükségük, Jon. Bárcsak lenne néhánynak elég bátorsága hozzá, hogy segítsen saját magán! Craster most is ott hever a padláson, bűzlik a bortól, és nincsen eszénél. Odalent a deszkán egy új, éles fejsze hever. Én bizony ezt „meghallgattatott imának” nevezném, és véget vetnék az egésznek.

Igen. Jon Szegfüre gondolt. Ő és a nővérei. Ők tizenkilencen vannak, Craster meg csak egyedül, de...

- Mégsem lenne szerencsés a számunkra, ha Craster meghalna. A nagybátyád tudna mesélni azokról az időkről, amikor Craster erődje jelentette az élet és a halál közti különbséget a felderítőink számára.

- Az apám...

- Folytasd, Jon! Mondd el, amit akarsz!

- Az apám egyszer azt mondta, vannak emberek, akiket nem éri meg megtartani - fejezte be Jon. - Egy zászlóhordozó, aki kegyetlen vagy igazságtalan, szégyent hoz az urára is.

- Craster a saját maga ura. Nem fogadott nekünk semmiféle esküt. A törvényeink sem vonatkoznak rá. Nemes a szíved Jon, de hallgass ide! Nem változtathatjuk meg a világot. Nem ezért vagyunk. Az Éjjeli Őrségnek más háborúkat kell megvívnia.

Más háborúkat. Igen. Erről nem szabad megfeledkezniem.

- Jarman Buckwell azt mondta, nemsokára szükségem lehet a kardomra.

- Ezt mondta? - Látszott, hogy Mormont nincs elragadtatva. - Craster sokat, sőt még többet mondott tegnap éjjel, és eléggé alátámasztotta a félelmeimet ahhoz, hogy álmatlan éjszakát szerezzen nekem a padlóján. Mance Rayder a Jégagyarak között gyűjti össze az embereit. Ezért üresek a fálvak. Ez ugyanaz a történet, amit Ser Denys Mallister szedett ki a vadból, akit az emberei elfogtak a Toroknál, Craster azonban azt is elmondta, hogy hol. Ez pedig óriási különbség.

- Várost vagy sereget épít?

- Ez most a kérdés. Hányan vannak? Mennyi közülük a fegyverforgató férfi? Senki sem tudhatja biztosra. A Jégagyarak kegyetlen és barátságtalan vidék, kő és jég pusztasága. Nem

sokáig tart el egy nagyobb embercsapatot. Csak egy célt látok ebben a gyülekezésben. Mance Rayder dél felé akar támadni, a Hét Királyság ellen.

- A vadak már máskor is megtámadták a birodalmat. - Jon Öreg Nantól és Luwin mestertől is hallott ilyen történeteket, még Deresben. - Vörösszakállú Raymun vezette őket délre a nagyapám nagyapja idejében, előtte pedig volt egy király, akit úgy hívtak, Bael, a Bárd.

- Úgy van, és sok-sok évvel előttük a Szarvas Úr jött, meg a testvérkirályok, Gendel és Gorne, az ősi időkben pedig Joramun, aki megfújta a Tél Kürtjét, és felébresztette a földben alvó óriásokat. Mindegyikük ereje megtört a Falon, vagy Deres pusztította el őket a túloldalon... ma azonban az Éjjeli Őrség csak árnyéka egykori önmagának, és ugyan ki szállna szembe a vadakkal rajtunk kívül? Deres ura halott, az örököse pedig délre vitte a seregét, hogy a Lannisterek ellen viseljen háborút. A vadaknak talán soha többé nem lesz ilyen lehetőségük. Én ismertem Mance Raydert, Jon. Esküszegő, igaz... de van szeme, és soha senki sem merte még nyúlszívúnek nevezni.

- Mit fogunk tenni? - kérdezte Jon.

- Megkeressük - felelte Mormont. - Megküzdünk vele. Megállítjuk.

Háromszázan - gondolta a fiú. - *Háromszázan a vadon haragja ellen.* Az ujjai ökölbe zárultak, majd ismét kinyíltak.

THEON

Kétségkívül gyönyörű. *Bár az első mindig gyönyörű* - gondolta Theon Greyjoy.

- No, szép kis vigyor! - szólalt meg mögötte egy asszony hangja. - Az úrfinak tetszik a látvány ugyebár?

Theon megfordult, és elismerően végigmérte. Tetszett neki, amit látott. Első ránézésre látszott rajta, hogy vasból született: karcsú volt és hosszú lábú, rövidre vágott, fekete hajjal, szelcserezett bőrrel, erős, biztos kezekkel, övében törrel. Az orra túl nagy és túl éles volt vékony arcához képest, a mosolya azonban remekül ellensúlyozta ezt. Theon néhány évvel idősebbnek ítélte magánál, de nem lehetett több huszonötnél. Mozgásán látszott, hogy lábai a fedélzethez szoktak.

- Igen, nagyon kellemes látvány - felelte neki -, bár feleannyira sem kellemes, mint te.

- Hohó! - vigyorgott a lány. - Jobb ha vigyázok! Ennek az úrfinak mézesmázos nyelve van.

- Kóstold meg, és megtudod.

- Így állunk hát? - kérdezte amaz, és bátran szembenézett vele. Voltak asszonyok a Vaszigeteken, nem sok, csak néhány, akik emberükkel együtt szolgáltak a hosszúhajókon, és azt tartották, hogy a só és a tenger megváltoztatja őket, a férfiak étvágyát adva nekik. -Olyan sokáig voltál a tengeren, úrfi? Vagy nem voltak asszonyok ott, ahonnt jössz?

- Volt elég, de egy olyan sem, mint te.

- És honnét tudod, én milyen vagyok?

- Látom az arcodat. Hallom a nevetésed. A farkam pedig olyan kemény lett tőled, mint egy árboc.

A nő közelebb lépett, és megmarkolta a nadrágját.

- Hát, hazug éppen nem vagy - mondta, és megszorította a ruhán át. - Mennyire fáj?

- Vadul.

- Szegény úrfi! - Elengedte, és hátralépett. - Az a helyzet, hogy férjes asszony vagyok, és gyermeket várok.

- Az istenek jók - felelte Theon. - Esély sincsen rá, hogy így fattyat nemzzek neked.

- Az emberem még így sem köszönné meg neked.

- Ő nem, de te lehet.

- És ugyan miért? Már voltam urakkal előtted is. Ugyanúgy csinálták, mint más férfiak.

- És herceg is volt már? - kérdezte tőle Theon. - Amikor majd ráncos leszél és szürke, a csöcseid pedig a hasadig lógnak, elmesélheted majd a gyermekeid gyermekeinek, hogy egyszer egy királyt szeretted.

- Ó, tehát szerelemről beszélünk? És én még azt hittem, csak farkakról meg puncikról.

- Szerelmet vársz? - Úgy döntött, tetszik neki ez a leányzó, bárki legyen is. Éles esze üdítően hatott rá Pyke nyirkos komorságában. - Tán nevezem el rólad a hajómat, játszak neked hárfán, és tartsalak a kastélyom egyik tornyában, ahol csak ékszereket viselhetsz, mint a hercegnő a dalban?

- Tényleg rólam kellene elnevezned a hajódat - válaszolt a lány, figyelmen kívül hagyva a többit. - Én építtem.

- Sigrin építette. Nemes atyám hajóácsa.

- Én Esgred vagyok. Ambrode lánya, és Sigrin felesége.

Theon nem tudta, hogy Ambrode-nak van lánya, Sigrinnek pedig felesége... de az ifjabb hajóáccsal is csak egyszer találkozott, az idősebbre pedig alig emlékezett.

- Kár téged Sigrinre pazarolni.

- Hohó! Sigrin azt mondta, ezt a pompás hajót kár rád pazarolni.

Theon dühbe gurult.

- Tudod te, ki vagyok én?

- Theon herceg a Greyjoy-házból. Ki más lennél? Mondd meg nekem őszintén, uram, mennyire szereted őt, az új hölgyedet? Sigrin tudni akarja.

A hosszúhajó olyannyira új volt, hogy még érződött rajta a kátrány és a gyanta szaga. Aeron nagybátyja csak holnap fogja megáldani, de Theon ellovagolt ide Pyke-ból, hogy megtekintse, mielőtt vízre bocsátják. Nem volt akkora, mint Lord Balon saját *Nagy Krakenje* vagy Victarion nagybátyja *Vasdiadala*, de gyorsnak és remekbeszabottnak látszott, még itt, a parton, a fabölcsőjében is. Karcsú, száz láb hosszú fekete test, egyetlen sudár árboc, ötven hosszú evező, száz embert befogadó fedélzet... az orrában pedig a hatalmas, nyílhegyet mintázó döfővas.

- Sigrin jó szolgálatot tett nekem - ismerte el. - Olyan gyors is, amilyennek látszik?

- Gyorsabb. Olyan kapitány kezében, aki tudja kezelni.

- Jó pár év telt el, mióta utoljára hajóztam. - *És az igazat megvallva még sohasem parancsnokoltam egyetlen hajón sem.* - De Greyjoy vagyok, és vasember. A tenger a véremben van.

- A véred pedig a tengerben lesz, ha úgy hajózol, ahogy beszélsz - jegyezte meg a lány.

- Sohasem tennék kárt egy ilyen szépséges hölgyben.

- Szépséges hölgy? - nevetett a lány. - Ez csak egy tengeri szuka.

- Íme, már el is nevezted. Tengeri Szuka.

A lány remekül szórakozott ezen, Theon látta a sötét szemeken felvillanó szikrákat.

- És még azt mondtad, rólam fogod elnevezni. - A hangjában szemrehányás csendült.

- Így is történt - megfogta a kezét. - Segíts nekem, hölgyem! A zöld vidékeken úgy tartják, a gyermeket váró asszony szerencsét hoz annak a férfinak, aki magáévá teszi.

- És ugyan mit tudnak a hajókról a zöld vidékeken? Vagy az asszonyokról, ha már itt tartunk? Azonkívül szerintem ezt te találtad ki.

- Ha bevallom, szeretni fogsz még?

- Még? Mikor szerettelek én téged?

- Soha - ismerte el Theon -, de éppen ezt a hiányt próbálom kijavítani, drága Esgred. A szelek hidegek. Gyere a hajómra, és hagyd, hogy megmelegítselek! Aeron nagybátyám holnap tengervízre locsol a hajóorra, és elmormol egy imát a Vízbefúlt Istenhez, én azonban szívesebben áldanám meg az ágyékaink nedvével.

- Lehet, hogy a Vízbefúlt Isten ezt nem venné jó néven.

- Fenébe a Vízbefúlt Istennel! Ha zavarni merészel bennünket, megint vízbe fojtom. Két héten belül háborúba indulunk. Képes volnál elengedni a vágyakozástól álmatlanul?

- Boldogan.

- Kegyetlen hölgy. A hajóm neve igen találó. Ha tébolyomban a sziklákra futok veled, te leszel a hibás!

- Talán ezzel szándékozol kormányozni? - Esgred megint megérintette a nadrágját, és mosolygott, miközben az ujja követte férfiassága vaskemény vonalát.

- Gyere vissza velem Pyke-ra! - mondta Theon hirtelen, s közben arra gondolt: *Mit szólna hozzá Lord Balon? De miért érdekeljen? Felnőtt férfi vagyok, ha ágyba akarok fektetni egy fehércselédet, az egyedül az én dolgom, senki másé.*

- És mihez kezdenék én Pyke-on? - A keze ott maradt a nadrágján.

- Az apám ma éjjel megvendégeli a kapitányait.

Igazság szerint minden éjjel megvendégelte őket, míg az utolsó elmaradókra vártak, de Theon nem látott rá okot, hogy ezt a lánynak is elmondja.

- Tán a kapitányoddá tennél éjszakára, herceg uram? - A fiú még soha nem látott asszonytól ilyen csintalan mosolyt.

- Lehetséges. Ha tudnám, hogy biztonságosan révbe juttatsz.

- Nos, tudom, az evező melyik vége való a tengerbe, és senki sem ért úgy a kötelekhez és csomókhöz, mint én. - Azzal egy kézzel kioldotta a fiú nadrágjának fűzőjét, majd elvigyorodva

hátralépett. - Kár, hogy férjes asszony vagyok, és gyermeket várok.

Theon zavartan újra bekötötte a nadrágját.

- Vissza kell mennem a kastélyba. Ha nem jössz velem, lehet, hogy eltévedek a bánattól, és ez az egész sziget vesztesége lesz.

- Azt nem vennék a szívünkre... de nincs lovam, uram.

- Jöhetsz az apródomén.

- És hagyjam, hogy szegény apródod Pyke-ig gyalogoljon?

- Akkor osztozzunk az enyémen!

- Tetszene, mi? - Megint az a mosoly. - Előtted vagy mögötted ülnék?

- Ott ülnél, ahol akarsz.

- Felül szeretek lenni.

Hol volt eddig ez a nőszemély?

- Apám háza sötét és nyirkos. Esgredre van szükség, hogy tüzet gyújtson benne.

- Az úrfinak mézesmázos nyelve van.

- Nem innét indultunk el?

A lány felemelte a karjait.

- És itt is fejezzük be. Esgred a tiéd, drága herceg. Vigyél magaddal a kastélyodba! Hadd lássam a tengerből kiemelkedő büszke tornyaidat!

- A fogadónál hagytam a lovamat. Gyere!

Együtt mentek le a partra, és amikor Theon karon fogta, nem ellenkezett. Tetszett neki, ahogy járt, volt benne valami bátorság, egyszerre volt könnyed és ringó, ami arra utalt, hogy a takaró alatt is ugyanilyen bátor lesz.

Úrkikötőt még sohasem látta ilyen zsúfoltnak: a kikötőben csak úgy nyüzsgött a kavicsos parton sorakozó, vagy jóval a hullámtörő gáton túl horgonyzó hosszúhajók legénysége. A vasemberek térde ritkán és nehezen hajlott, de Theon észrevette, hogy az evezősök és a városiak egyaránt elcsendesednek, ha elhaladnak mellettük, és tiszteletteljes főhajtással üdvözlik őt. *Végre megtudták, ki vagyok* - gondolta. - *Legfőbb ideje volt.*

Lord Jótestvér Nagy Wykből az előző éjjel érkezett meg a főerejével, közel negyven hosszúhajóval. Mindenfelé az ő embereit lehetett látni feltűnő, csíkos kecskeszőr öveikben. A fogadóban arról beszéltek, hogy Csipkéstérdű Otter szajháját karikalábú, szakálltalan fiúk hágják kecskeszőr övben. Theon felől aztán azt csinálhattak azok a fiúk, amit akartak. Remélte, sohasem hozza össze a sors ennél mocskosabb, vérbajosabb ringyókat felvonultató nyomortanyával. Jelenlegi kísérijét sokkal inkább a kedvére valónak érezte. Az, hogy házas volt, apja hajóácsának a felesége, ráadásul terhes is, csak még izgatóbbá tette.

- És a herceguram elkezdte már kiválogatni a legénységét? - kérdezte Esgred az istálló felé menet. - Hé, Kékfog! - kiáltott oda egy arra haladó magas, medvebőr mellényt és hollószárnyas sisakot viselő tengerésznek. - Hogy van a feleséged?

- Gyerekekkel nehéz, és ikrekről beszél.

- Ilyen hamar? - Esgred megint felvillantotta azt a gonosz mosolyát. - Gyorsan vízbe merítetted az eveződet!

- Hajjaj, aztán csak húztam, húztam és *húztam!* - harsogta a férfi.

- Nagydarab ember - jegyezte meg Theon. - Kékfog, ugye így nevezted? Őt is kiválasszam a *Tengeri Szukára?*

- Csak ha meg akarod sérteni. Kékfognak pompás saját hajója van.

- Túl sokáig voltam távol, már nem tudom megkülönböztetni az egyik embert a másiktól - vallotta be Theon. Kereste a barátait, akikkel kisfiúként együtt játszott, de nem voltak már sehol, meghaltak vagy idegenné lettek. - Victarion nagybátyám kölcsönadta a saját kormányosát.

- Viharivó Rymolfot? Jó ember, amíg józan. - A lány újabb ismerős arcokat pillantott meg, és odakialtott a három arra haladó fickónak. - Uller, Qarl! Hol van a fivéreted, Skyte?

- Attól tartok, a Vízbefúlt Istennek erős evezősre volt szüksége - felelte a köpcös, akinek fehér csík volt a szakállában.

- Úgy érte, hogy Eldiss túl sok bort vedelt, és kidurrint az a dagadt hasa - jegyezte meg a mellette álló rózsaszín képű suhanc.

- Ami halott, sohasem halhat meg - mondta Esgred.

- Ami halott, sohasem halhat meg.

Theon is velük mormolta a szavakat.

- Úgy látom, jól ismernek erre felé - fordult a lányhoz, miután a férfiak elmentek.

- Mindenki szereti a hajóács feleségét. Jól is teszik, ha nem akarják, hogy a hajójuk elsüllyedjen. Ha evezősökre van szükséged, rosszabbat is találsz ennél a háromnál.

- Úrkikötőben nincs hiány erős karokban.

Theon nem keveset rágódott a problémán. Harcosokra volt szüksége, olyanokra, akik öhozzá hűségesek, nem nemes atyjához vagy valamelyik nagybátyjához. Pillanatnyilag kénytelen volt az engedelmes ifjú herceg szerepét játszani, míg Lord Balon fel nem fedi előtte terve egészét. Ám ha kiderül, hogy mégsem tetszenek azok a tervek vagy a bennük neki szánt szerep, nos hát...

- Az erő nem elég. A hosszúhajód evezőinek egyként kell mozdulniuk, ha a legnagyobb sebességet akarod kihozni belőle. Ha van eszed, olyanokat választasz, akik már eveztek együtt.

- Bölcs tanács. Esetleg segíthetnél kiválasztani őket.

Hadd higgye, hogy szükségem van az eszére, a nők szeretik ezt.

- Talán segítek. Ha kedvesen bánasz velem.

- Hogyan másként bánhatnék veled?

Theon meggyorsította a lépteit, ahogy közeledtek a *Myraham*hez. A hajó üresen és magasan ringatózott a rakodópart mellett, kapitánya már két hete el akart hajózni, de Lord Balon nem engedte. Az Úrkikötőben horgonyt vető kereskedőhajók közül egy sem mehetett tovább, az apja nem akarta, hogy csapatösszevonásainak híre elérje a szárazföldet, mielőtt kész lecsapni.

- Uram... - hallatszott egy panaszos hang a hajó előfedélzetéről. A kapitány lánya kihajolt a korláton, és utánabámult. Az apja megtiltotta neki, hogy kilépjen a partra, de valahányszor Theon Úrkikötőben járt, látta, amint a lány magányosan kószál a fedélzeten. - Uram, egy pillanatra! - kiáltott utána. - Ha kívánod...

- Nocsak - mondta Esgred, ahogy Theon elsietett a kogga mellett. - És kívánta az uram?

Theon nem látta értelmét, hogy titkolózzon ez előtt a lány előtt.

- Egy ideig. Most a sófeleségem akar lenni.

- Hohó! Hát, ami azt illeti, bizony ráférne egy kis szózás. Túl puha és szelíd. Vagy tévedek?

- Nem, nem tévedsz. - *Puha és szelíd. Pontosán. Vajon honnét tudja?*

Azt mondta Wexnek, hogy várakozzon a fogadóban. A helyiség annyira zsúfolt volt, hogy Theonnak úgy kellett benyomakodnia az ajtón. Egyetlen üres széket vagy padot sem látott. És nem látta az apródját sem.

- Wex! - kiáltotta a lárman és csörömpölésen át. *Ha odafent van valamelyik himlős kurvával, elevenen nyúzzom meg!* - gondolta, amikor megpillantotta a fiút a kandalló mellett kockázva... és az előtte tornyosuló érmékből ítélve nyeresre is állt.

- Ideje indulni! - közölte Theon. Mivel a fiú rá sem hederített, megragadta a fülénél fogva, és felállította az asztaltól. Wex gyorsan felkapott egy marékra való rézpénzt, és szó nélkül követte. Ez volt az egyike azoknak a dolgoknak, amit Theon a legjobban szeretett benne. A legtöbb apródnak igencsak felvágta a nyelvét, Wex azonban némának született... ami nem akadályozta meg abban, hogy tizenkét éves korának megfelelően eszes legyen. Lord Botley egyik féltestvérének törvénytelen fia volt. A lováért fizetett ár része volt, hogy Theonnak a szolgálatába kellett fogadnia a fiút.

Amikor Wex meglátta Esgredet, elkerekedett a szeme. *Azt hinné az ember, hogy sohasem látott még asszonyt* - gondolta Theon.

- Esgred visszajön velem Pyke-ra. Nyergeld fel a lovakat, de gyorsan!

A fiú Lord Balon istállójának egyik kicsiny, vézna lován érkezett, Theon lova azonban egészen másfajta szerzet volt.

- Hol találtad ezt a pokolbéli szörnyeteget? - kérdezte Esgred, amikor meglátta az állatot, de a

nevetése elárulta, hogy lenyűgözi a látvány.

- Lord Botley vette Lannisportban egy évvel ezelőtt, de nem bírt vele, úgyhogy örömmel eladta nekem.

A Vas-szigetek túlságosan terméketlen és sziklás volt ahhoz, hogy jó lovakat lehessen itt tenyészteni. A szigetlakók nagy része legjobb esetben is közepes lovas volt, és kényelmesebben érezte magát egy hosszúhajó fedélzetén, mint a nyeregben. Még a nemes urak is kistermetű lovakat vagy bozontos harlaw-i pónikat használtak, és az ökrös fogatok jóval gyakoribbak voltak a ló vontatta szekéknél. A parasztok pedig, akik egyiket sem engedhették meg maguknak, maguk vonszolták az ekét a sovány, köves földben.

Theon azonban tíz évet töltött Deresben, és nem szeretett volna úgy háborúba menni, hogy nincs alatta egy jó ló. Lord Botley tévedése volt az ő szerencséje: a csödör természete éppen olyan fekete volt, mint a szőre, és ha nem is nőtt akkorára, mint a legtöbb csatamén, egy hátszlónál azért nagyobb volt. Mivel pedig maga Theon sem volt akkora, mint a legtöbb lovas, az állat remekül megfelelt neki. A szemében tűz égett. Amikor megpillantotta új gazdáját, felhúzta az ínyét, és megpróbált az arcába harapni.

- Van neve? - kérdezte Esgred, ahogy Theon nyeregbe szállt.

- Mosoly. - Odanyújtotta a kezét a lánynak, és felsegítette a nyeregbe maga elé, ahol átölhelheti, miközben lovagoltak. - Ismertem egyszer valakit, aki azt mondta, nem a megfelelő dolgokon mosolygok.

- És? Így van?

- Csak azokhoz képest, akik semmin sem mosolyognak.

Az apjára és Aeron nagybátyjára gondolt.

- Most is mosolyogsz, herceguram?

- Ó, hogyne.

Theon előrenyúlt, és megfogta a gyeplőt. A lány majdnem olyan magas volt, mint ő. A hajára ráfért volna egy kiadós mosás, csinos kis nyakán pedig halvány rózsaszín heget látott, de tetszett az illata. Só, izzadság- és asszonyillata volt.

A visszaút jóval érdekesebbnek ígérkezett, mint az idefelé vezető volt.

Amikor már jócskán elhagyták Lannisportot, Theon a lány mellére tette a kezét. Esgred megfogta, és elvette onnét.

- Jobb lenne, ha mindkét kézzel a gyeplőt fognád, mert ez a te fekete szörnyeteged még lehajít, és halálra rugdos mindkettőnket.

- Kineveltem már ezt belőle.

Theon remekül szórakozott, és egy ideig visszafogta magát. Barátságosan csevegett az időjárásról, amely ugyanolyan volt, mióta csak megérkezett: borús, gyakori esővel. Elmesélte a lánynak, kiket ölt meg a Suttogó Erdőben. Amikor ahhoz a részhez ért, hogy mennyire közel járt magához a Királyölőhöz, a kezét visszacsúsztatta oda, ahol az előbb volt. A lány mellei kicsik voltak, de Theonnak tetszett a feszességük.

- Ne tedd ezt, herceguram!

- Ó, de miért ne? - Theon gyengéden megszorította.

- Az apródod néz bennünket.

- Hadd nézzen. Soha nem fog beszélni róla senkinek, ígérem.

Esgred lefeszítette az ujjait a melléről, és szorosan megfogta őket. Erős keze volt.

- Szeretem, ha egy asszonynak erős a szorítása.

A lány felhorkant.

- Nem gondoltam volna abból a fehérchselédből ítélve ott a parton.

- Ne az alapján ítéld meg! Ő volt az egyetlen asszony a hajón.

- Meséld az apádról! Kedvesen fogad majd engem a kastélyában?

- Miért fogadna kedvesen? Engem sem fogadott kedvesen, pedig én az ő vére vagyok, Pyke és a Vas-szigetek örököse.

- Valóban? - kérdezte Esgred lágyan. - Azt mondják, vannak nagybátyáid, fivéridek, egy

nővéred...

- A fivéreim már régen meghaltak, a nővérem pedig... nos, úgy hallottam, Asha kedvenc öltözéke egy sodronying, amelyik a térde alá ér, alatta pedig cserzett bőr alsóneműt visel. A férfiöltözék azonban még nem teszi férfivá. Ha megnyertük a háborút, jó házassági szövetséget kötök vele, ha találok valakit, aki hajlandó elvenni. Amennyire emlékszem rá, olyan orra volt, mint egy keselyű csőre, tele volt szeplővel, a melle pedig nem volt nagyobb, mint egy kisfiúé.

- Megházasíthatod a nővéredet - figyelmeztette Esgred -, a nagybátyáidat azonban nem.

- A nagybátyáim...

Theon öröklési joga előbbre való volt apja három fivére követelésénél, de a lány megjegyzése így is fájdalmas pontot érintett. A szigeteken nem volt ismeretlen, hogy egy erős, törekvő nagybáty kiforgatja gyenge unokaöccsét a jogából, s általában végez is vele. *Én azonban nem vagyok gyenge* - mondta magában Theon -, *és mire apám meghal, még erősebb leszek.*

- A nagybátyáim nem jelentenek veszélyt rám - jelentette ki. - Aeron részeg a sós víztől és az ájtatosságtól. Csak az istenének él...

- Az ő istene? Nem a tiéd?

- Az enyém is. Ami halott, sohasem halhat meg - halványan elmosolyodott. - Ha ájtatos megjegyzéseket teszek, Hínáros Hajú békén hagy. Victarion bácsi pedig...

- A Vasflotta kapitánya és félelmetes harcos. Hallottam, hogyan énekelnek róla a kocsmákban.

- Nemes atyám felkelése idején elhajózott Lannisportba Euron nagybátyámmal, és felgyújtotta a Lannisterek ott horgonyzó flottáját - idézte fel Theon. - A terv azonban Euroné volt. Victarion olyan, mint valami nagy, szürke ökör, aki erős, fáradhatatlan és engedelmes, de soha nem nyer meg semmilyen versenyt. Biztos vagyok benne, hogy engem is ugyanolyan hűséggel szolgál majd, mint nemes atyámat. Sem elég ész, sem elég ambíció nincs benne, hogy összeesküvést szőjön.

- Varjúszemű Euron viszont nincsen híján a ravaszságnak. Rettenetes dolgokat hallottam arról az emberről.

Theon fészkelődött a nyeregben.

- Euron nagybátyámat már közel két esztendeje nem látták a szigeteken. Lehet, hogy halott.

Ha így van, az a legjobb. Lord Balon legidősebb fivére soha, egyetlen napra sem adta fel a Régi Rendet. Azt beszélték, hogy *Csend* nevű hajója fekete testével és vitorlájával minden kikötőben hírhedett Asshaitól Ibbenig.

- Lehet, hogy meghalt - bölintott Esgred -, de ha él is, olyan sok időt töltött a tengeren, hogy már félig idegennek számítana itt. A vas szülőttei soha nem ültetnének egy idegent a Tengerkő Trónusra.

- Én sem hiszem - felelte Theon, majd rögtön eszébe jutott, hogy bizony *őt* is sokan idegennek tarthatják. Ettől elborult az arca. *Tíz év nagyon hosszú idő, de most itt vagyok, és az apám messze van még a haláltól. Van időm, hogy bizonyítsak.*

Azon tűnődött, megfogja-e megint Esgred mellét, de a lány valószínűleg csak újra ellökné a kezét, amellet pedig a nagybátyjai említése is lelohasztotta valamelyest a lelkesedését. Elég ideje lesz még az ilyen játékokra a kastélyban, hálóterme magányában.

- Beszélek Helyával, amint visszaértünk Pyke-ra, és elintézem, hogy megbecsült helyed legyen a lakomán - szólalt meg végül. - Nekem az emelvényen kell ülnöm, apám jobbján, de ha elhagyja a termet, lemegyek, és csatlakozom hozzád. Ritkán időzik ott sokáig. A gyomra mostanság nem veszi be az italt.

- Szomorú dolog, ha egy nagy ember megöregszik.

- Lord Balon csak az *apja* egy nagy embernek.

- Íme, egy szerény úrfi.

- Csak a bolond alacsonyítja le magát, amikor tele a világ olyanokkal, akik szívesen megteszik ezt helyette. - Könnyű csókot lehelt a lány nyakára.

- Mit veszek majd fel erre a nagy lakomára? - Esgred hátranyúlt, és eltolta magától az arcát.

- Megkérem Helyát, hogy öltöztessen fel. Nagyságos anyám valamelyik ruhája megteszi. Ő

Harlaw-ban van, és nem tér vissza mostanában.

- Hallom, a hideg szelek nagyon megviselték. Nem látogatod meg? Harlaw csak egy nap hajóút innét, és Lady Greyjoy biztosan szeretné még egyszer látni a fiát.

- Bár megtehetném! Nagyon sok itt a dolgom. Most, hogy visszatértem, az apám számít rám. Ha béke lesz, talán...

- *Neki* elhozná a békét a látogatásod.

- Most úgy beszélsz, mint egy asszony - panaszkodott Theon.

- Bevallom, az vagyok... és gyermeket várok.

Ez a gondolat valahogy izgató volt.

- Ezt mondod te, de a tested semmi jelét nem adja. Hogyan lehetne bebizonyítani? Mielőtt elhiszem neked, látnom kell, hogy a melleid éretté duzzadnak, és meg kell ízlelnem az anyatejedet.

- És a férjem mit szól majd hozzá? Apád felesküdt emberre és szolgálóra.

- Olyan sok munkát adunk majd neki, hogy észre sem veszi, hogy elhagytad.

A lány nevetett.

- Milyen kegyetlen úrfi markába kerültem! Ha megígérem, hogy egy napon megnézheted, ahogy a csecsemőm szopik, mesélsz-e nekem még a háborúdról, Theon a Greyjoy-házból? Még sok mérföld és hegy van előttünk, és én szívesen hallanék még erről a farkaskirályról, akit szolgáltál, és az aranyoroszlánról, aki ellen harcol.

Theon a vágytól égve, hogy a kedvében járjon, beleegyezett. A hosszú lovaglót hátralévő része gyorsan eltelt, miközben Deresről és a háborúról szóló történetekkel töltötte meg a lány csinos fejecskéjét. A történetek némelyike lenyűgözte Esgredet. *Könnyű beszélgetni vele, hála az isteneknek - tünődött a fiú. - Olyan érzés, mintha már évek óta ismerném. Ha az ágyban csak feleolyan fürge, mint amilyen gyorsan vág az esze, meg kell tartanom...* Eszébe jutott Sigrin, a Hajóács. Vaskos testű és vaskos szellemű ember volt, lenszőke haja máris ritkult kiütéses homlokán. Megrázta a fejét. *Pazarlás. Szörnyű pazarlás.*

Mintha alig múlt volna el idő elindulásuk óta, amikor Pyke hatalmas falai felsejlettek előttük.

A kapuk nyitva álltak; Theon megsarkantyúzta Mosolyt, és fűgén beügetett. A kutyák vadul csaholtak, ahogy lesegítette Esgredet a nyeregből. Több is heves farkesóválással rohant oda hozzájuk, majd elszaladtak Theon mellett, és boldog csaholással a lánynak rontottak, összevissza nyalták, majdnem feldöntötték.

- *Takarodjatok!* - kiáltotta Theon, és belerúgott az egyik nagy, barna szukába, eredmény nélkül. Esgred azonban nevetve birkózott velük.

A kutyák után loholva megérkezett egy istállószolga is.

- Vidd a lovakat! - parancsolt rá Theon. - És tüntesd el innét ezeket a nyomorult dögöket...

A szemtelen fráter azonban rá se hederített. Az arcán széles, fogatlan vigyor jelent meg, és így szólt:

- Lady Asha! Hát visszatértél!

- Tegnap éjjel - felelte a lány. Lord Jótestvérrel hajóztam el Nagy Wykból, és a fogadóban töltöttem az éjszakát. A kisöcsém volt olyan kedves, és magával hozott a lován Úrkikötőből.

Megsókolta az egyik kutya orrát, és rávigyorgott Theonra.

Theon csak állt, és tátott szájjal bámult rá. *Asha. Nem. Ő nem lehet Asha.* Hirtelen rádöbbsent, hogy a fejében két Asha létezett. Az egyik a kislány volt, akit ismert. A másik, amelyet bizonytalanabban látott, valahogy úgy nézett ki, mint az anyja. Egyikük sem hasonlított erre a... a... a...

- A szeplők eltűntek, amikor a mellek megjelentek - magyarázta a lány, mialatt az egyik kutyával viaskodott -, de a keselyűcsőrt megtartottam.

Theon megtalálta a hangját.

- *Miért nem árultad el?!*

Asha elengedte a kutyát, és felegyenesedett.

- Először látni akartam, ki is vagy te. És láttam is - gúnyosan meghajolt felé. - És most,

kisöcsém, kérlek, bocsáss meg nekem! Meg kell fürödnöm, és fel kell öltöznöm a lakomára. Azon tűnődöm, megvan-e még az a sodronyingem, amit a cserzett bőr alsóneműm felett szeretek viselni.

Felvillant a gonosz mosoly, és a lány átsétált a hídon azzal a könnyed és ringó mozgással, amely annyira tetszett Theonnak.

Amikor a fiú elfordult, Wex huncutul rávigyorgott. Theon fültövön legyintette a kölyköt.

- Ezt azért kaptad, mert ennyire élvezted a dolgot! - Majd lekevert neki még egy nyaklevest, ezúttal erősebben. - Ezt pedig azért, mert nem figyelmeztettél! Legközelebb növessz nyelvet!

Még sohasem érezte a szobáját a vendégtoronyban ilyen hidegnek, pedig a szolgálók izzó parazsat hagytak a parázstartóban. Theon lerúgta a csizmáját, a földre dobta a köpönyegét, és töltött magának egy kupa bort. Esetlen, bütykös térdű, szeplős lány jutott eszébe. *Kioldozta a nadrágomat* - gondolta haragosan -, *és azt mondta... ó, istenek, én meg azt mondtam...* felnyögött. Ennél nagyobb bolondot már nem is csinálhatott volna magából.

Nem - döntötte el hirtelen -, *ő tett engem bolonddá! Az az aljas szuka biztosan élvezte minden percét. És ahogy a farkam felé nyúlált...*

Megfogta a kupáját, és az ablak melletti ülőkéhez ment. Leült, kibámult a tengerre és iszogatót, míg az ég el nem sötétült Pyke felett. *Itt nincsen számomra hely* - gondolta -, *és ennek Asha az oka, hogy a Mások vinnék el!* A víz odalent zöldről szürkére, szürkéről pedig feketére vált. Akkor már hallotta a távoli zenét, és tudta, ideje átöltöznie a lakomához.

Egyszerű csizmát és még egyszerűbb ruhákat választott, a fekete és szürke komor árnyalatait, hogy megfeleljen a hangulatának. Nem viselt díszet, hiszen nem volt semmije, amiért vassal fizetett volna. *Elvehettem volna valamit attól a vadtól, akit megöltem, hogy megvédjem Brant, de nem volt nála semmi értékes dolog. Ilyen az én átkozott szerencsém. Szegény embereket ölök meg.*

Amikor belépett, a hosszú, füstös terem már megtelt apja lordjaival és kapitányaival. Majdnem négyszázan voltak. Hasítottajkú Dagmer még nem tért vissza Ó-Wykból a Kőháziakkal és Dobosokkal, de a többiek mind itt voltak: a Harlaw-k Harlaw-ból, Fekete Dagály serege, a Sparrok, a Merlynek és a Jótestvérek Nagy Wykból, Sóbércek, Sunderlie-ok, Botleyk és Wynchek Pyke másik feléből. A szolgák sört töltöttek, és zene is volt, hegedű, bőrok és dobok. Három tagbaszakadt fickó ujjtáncot járt: rövid nyelvű fejszéket hajigáltak egymás felé. Az volt a lényeg, hogy el kellett kapni a fejszét, vagy át kellett ugrani fölötte anélkül, hogy elrontanák a lépést. Azért hívták ujjtáncnak, mert általában akkor ért véget, ha a játékosok valamelyike elveszítette egy, két, esetleg öt ujját.

Sem a táncosok, sem az iszogató férfiak nem vettek különösebben tudomást Theon Greyjoyról, mikor odament az emelvényhez. Lord Balon a Tengerkő Trónuson ült, amely egy hatalmas krakent formázott egyetlen roppant, olajfekete kötömbből kifaragva. A legendák szerint az Elsők bukkantak rá Ó-Wyk partján, amikor a Vas-szigetekre érkeztek. A főhelytől balra Theon nagybátyjai foglaltak helyet. Asha apjuk jobbán ült, a legmegbecsültebb helyen.

- Későn érkezéél, Theon - jegyezte meg Lord Balon.

- Bocsáss meg! - Theon az Asha melletti üres helyre telepedett, és odahajolt a nővérehez. - Az az én helyem! - sziszegte.

A lány ártatlan szemmel fordult felé.

- Fivérem, minden bizonnyal tévedsz. A te helyed Deresben van. - Mosolya metsző volt. - És hol van a sok szép ruhád? Úgy hallottam, szereted a selyem és bársony érintését a bőrödnön.

A nővére maga egyszerű szabású, puha, zöld bársonyruhában volt, az anyag karcsú testéhez tapadt.

- A sodronyingedet bizonyára megette a rozsdá, nővérkém - vágott vissza neki Theon. - Nagy kár. Szeretnék tetőtől-talpig vasban látni.

Asha csak nevetett.

- Még előfordulhat, kisöcsém... már ha a *Tengeri Szukád* képes lépést tartani az én *Fekete Szelemmel*. - Apjuk egyik szolgálója lépett oda hozzájuk egy kancsó borral. - Sört vagy bort iszol ma este, Theon? - hajolt oda hozzá a lány. - Vagy talán még mindig az anyatejemre szomjazol?

Theon elvörösödött.

- Bort - mondta a szolgának. Asha elfordult tőle, az asztalra csapott, és sörért kiáltott.

Theon kettétört egy kenyeret, kivájta a belsejét, és odaintett egy szakácsot, hogy töltsse meg halpörkölttel. A sűrű szaft illatától egy kissé felfordult a gyomra, de lekényszerített egy adagot a torkán. Elég bort ivott, hogy átsegítse két fogáson. *Ha hánynom kell, akkor órá fogok.*

- Apa tud róla, hogy elvette a hajóácsát? - kérdezte a nővérétől.

- Nem tud róla többet, mint Sigrin - vont a vállát Asha. - Az *Esgred* volt az első hajó, amit épített. Az anyjáról nevezte el. Nehéz lenne megmondanom, melyiket szereti jobban.

- Minden egyes szavad hazugság volt.

- Nem mindegyik. Emlékszel, amikor azt mondtam, felül szeretek lenni? - vigyorgott Asha.

A fiú ettől csak még dühösebb lett.

- Az a maszlag, hogy férjes asszony vagy, és gyermeket vársz...

- Ó, az a rész igaz volt - Asha talpra ugrott. - *Rolfé, ide!* - kiáltotta le az egyik ujjtáncosnak felemelt kézzel. Az észrevette, megpördült, és a fejsze hirtelen kiröppent a kezéből. A fegyver éle megcsillant a fáklyafényben, ahogy pörögve közeledett. Theonnak csak egy fojtott nyögésre maradt ideje, mielőtt Asha elkapta a fejszét a levegőben, és belevágta az asztalba, kettéhasítva az edényét, és telefröcskölte a fiú mellényét.

- Itt az én uram. - A nővére belenyúlt a köntösébe, és kihúzott egy tört a keblei közül. - És itt van az én drága szopós csecsemőm!

Theon Greyjoy el sem tudta képzelni, milyen látványt nyújthat abban a pillanatban, de hirtelen rádöbrent, hogy az egész Nagy Csarnok zeng a nevetéstől, és mindenki őrajta kacag. Még az apja is mosolygott, hogy az istenek legyenek átkozottak, Victarion nagybátyja pedig hangosan kuncogott mellette. A legjobb válasz, amit ki tudott préselni magából, egy kínos vigyor volt. *Majd meglátjuk, ki nevet a végén, te szuka!*

Asha kirántotta a fejszét az asztalból, és hangos éljenzéstől és füttyszótól kísérvé visszadobta a táncosok felé.

- Okosan tennéd, ha megfogadnád a tanácsomat a legénység kiválasztásával kapcsolatban. - Egy szolga tálat nyújtott feléjük, a lány pedig felnyársalt egy sózott halat, és a tőre hegyéről enni kezdte. - Ha vetted volna a fáradságot, hogy bármit is megtudj Sigrinről, sohasem tudtalak volna bolonddá tenni. Tíz év a farkasok között, aztán idejössz a szigetekre herceget játszani, miközben nem tudsz semmit, és nem ismersz senkit. Miért harcolnának és halnának meg érted az emberek?

- A törvényes hercegük vagyok - felelte Theon mereven.

- A zöld földek törvényei szerint lehet. De mi itt a saját törvényeink szerint élünk, vagy elfelejtetted?

Theon magában füstölögve a csöpögő tányérba bámult maga előtt. Nemsokára szaft kerül az ölébe. Odaparancsolt egy szolgát, hogy törölje fel. *Fél életemen át arra vártam, hogy hazatérhessek, és miért? Gúnyértés megvetésért?* Ez nem az a Pyke volt, amire ő emlékezett. Vagy emlékezett egyáltalán? Olyan fiatal volt még, amikor túszként magukkal vitték.

A lakoma meglehetősen szegényes volt: halpaprikás, fekete kenyér és ízetlen kecskehús követték egymást. A legfinomabb éték, amit talált magának, egy hagymás pite volt. A sör és a bor bőségesen folyt azután is, hogy az utolsó fogást eltakarították.

Lord Balon Greyjoy felkelt a Tengerkő Trónusból.

- Ürítsétek ki a kupáitokat, és gyertek a toronyszobámba! - parancsolta az emelvényen ülőknek. - Terveket kell készítenünk.

Azzal két örétől közrefogva otthagya őket, fivérei libasorban követték. Theon is felállt, hogy utánuk induljon.

- A kisöcsémnek nagyon sietős - Asha felemelte az ivószaruját, és még több sörért intett.

- Nemes atyánk vár.

- Ahogyan sok-sok éve már. Semmi baja nem lesz, ha vár még egy kicsit. De ha félsz a haragjától, feltétlenül szaladj utána! Biztosan nem okoz neked gondot utolérni a nagybátyáinkat. - Elmosolyodott. - Végül is az egyikük részeg a tengervíztől, a másik pedig egy nagy szürke

ökör, aki olyan ostoba, hogy valószínűleg eltéved.

Theon bosszúsan visszaült.

- Én nem futok senki emberfia után.

- Emberfia után nem, de a nők után?

- Nem én fogtam meg a farkadat.

- Nekem nincs is, elfelejtetted? Viszont minden más részemet elég hamar megfogtad.

Theon érezte, hogy a pír újra az arcába szökik.

- Én férfi vagyok férfias étvággyal. Te miféle természetellenes teremtmény vagy?

- Csak egy félénk szűz. - Asha keze lecsapott az asztal alatt, és megszorította a farkát. Theon majdnem felugrott a székből. - Mi az, már nem akarod, hogy révbé juttassalak, testvérkém?

- A házasság nem neked való - határozott Theon. - Ha majd én uralkodok, azt hiszem összehajlok, és elküldelek a csendes nővérekhez.

Azzal felpattant, és bizonytalan léptekkel elindult, hogy megkeresse az apját.

Mire elérte a Tengeri Toronyba vezető imbolygó hidat, eleredt az eső. A gyomra úgy háborgott és hullámzott, mint odalent a tenger, a lábait pedig elgyengítette a bor. Theon összeszorította a fogait, keményen megmarkolta a kötelet, és elindult, miközben Asha nyakát próbálta a kötél helyére képzelni.

A toronyszoba éppen olyan huzatos és nyirkos volt, mint mindig. Apja főkabórbe burkolózva ült a parázstartó előtt, két oldalán egy-egy fivérével. Victarion éppen dagályról és szelekről beszélt, amikor Theon belépett, de Lord Balon intett neki, hogy maradjon csendben.

- Elkészítettem a terveimet. Ideje meghallgatnod.

- Van néhány javaslatom...

- Ha a tanácsodra lesz szükségem, szólok - vágott a szavába az apja. - Madár érkezett Ó-Wykből. Dagmer hozza a Dobosokat és a Kőháziakat. Ha az isten jó szelet ad, elhajóznak, amint megérkeztek... legalábbis te elhajózol. Az a tervem, hogy te méred az első csapást, Theon. Nyolc hosszúhajót viszel észak felé...

- *Nyolcat?* - A fiú arca elvörösödött. - Mit érhetek el nyolc hosszúhajóval?

- A Köves Part zaklatása lesz a dolgod; fosztogatod a halászfalvakat, és elsüllyesztesz minden hajót, amivel találkozol. Lehet, hogy ezzel előcsalsz néhány északi urat a kőfalai mögül. Aeron veled megy és Hasítottajkú Dagmer is.

- A Vízbefúlt Isten áldja meg a kardjainkat! - szólalt meg a pap.

Theon úgy érezte, mintha pofon vágták volna. Martalócmunkát bíznak rá, halászokat kell kifüstölnie a viskóikból, meg kell erőszakolnia a ronda lányait, de úgy tűnt, Lord Balon még annyira sem bíz meg benne, hogy egyedül elengedje. Ráadásul nem elég a Hínáros Hajú komorsága és korholása, ha Hasítottajkú Dagmer is ott van, az ő parancsnoksága pusztán névlegessé silányul.

- Asha, leányom! - folytatta Lord Balon. Theon megfordult, és észrevette, hogy a nővére is besurrant csendben. - Te harminc hosszúhajóval és válogatott legénységgel megkerülöd a Tengeri Sárkány fokát. Erdőmélytől északra, a fővenyen szállsz partra. Ha gyorsan vonulsz, a kastély elesik, mielőtt észrevennék, hogy rajtuk ütöttél.

Asha úgy mosolygott, mint macska a tejfölös bödönben.

- Mindig szerettem volna egy kastélyt! - dorombolta édesen.

- Akkor foglalj el egyet!

Theon az ajkába harapott. Erdőmély a Gloverek erődje volt. Mivel Robert és Galbart egyaránt délen harcolnak, a kastélyt csak gyengén őrzik, és ha egyszer elesik, a vasemberek kiváló támaszponthoz jutnak az északi terület szívében. *Nekem kellene elfoglalom Erdőmélyt.* Ő ismerte a kastélyt, hiszen Eddard Starkkal számos alkalommal meglátogatta a Glovereket.

- Victarion! - fordult Lord Balon a fivéréhez. - Te vezeted majd a fő csapást. Ha a fiaim támadnak, Deresnek felelni kell rá. Gyenge ellenállással találkozol majd, ahogy felhajózol a Sódárdán és a Lázfolyón. Ha elérted a forrásvidéket, húsz mérföldnyire sem leszel a Cailin-árokától. Ha a miénk a Cailin-árok, a farkaskölyök nem tudja majd visszaverekedni magát

északra... és ha mégis annyira ostoba, hogy megpróbálja, az ellenségei lezárják mögötte a töltésút déli végét, így Robb, a kölyök csapdában találja magát, akár a patkány, aki beszorult az üvegbe.

Theon nem bírta tovább fékezni magát.

- Merész terv, apám, de a lordok a kastélyaikban...

Lord Balon belefojtotta a szót.

- A lordok délre mentek a kölyökkel. Akik hátramaradtak, gyávák, öregek és zöldfülű ifjak. Megadják magukat, vagy elesnek, egyik a másik után. Deres talán ellenáll egy évig, de mi van akkor? Minden egyéb a miénk lesz: erdők, földek, falvak. Az embereket a rabszolgáinkká és sófeleségeinkké tesszük.

Hínáros Hajú Aeron felemelte a karjait.

- És a harag vizei magasba szöknek, és a Vízbefúlt Isten a zöld földekre is kiterjeszti uralmát!

- Ami halott, sohasem halhat meg - kántálta Victarion. Lord Balon és Asha is elismélték a szavait, úgyhogy Theonnak nem maradt más választása, mint hogy velük motyogjon. És ezzel be is fejezték.

Odakint az eső még sűrűbben zuhogott, mint eddig, a kötélhíd tekergett és rángatózott a lába alatt. Theon Greyjoy megállt a közepén, és lebámult a sziklákra. A hullámok haragosan rohantak neki a partnak, és a szájában érezte a sós permet ízét. Egy hirtelen szellőkéstől elveszítette az egyensúlyát, és térdre esett.

Asha felsegítette.

- Még a bort sem bírod, öcsém!

Theon a vállára támaszkodott, és hagyta, hogy a lány átvezesse a csúszós deszkákon.

- Jobban tetszettél, amikor Esgred voltál - mondta neki vádlón.

A nővére felnevetett.

- Ez így igazságos. Én is jobban szerettelek, amikor kilencéves voltál.

TYRION

Az ajtón átszűrődött a hárfa furulyaszóval keveredő halk hangja. A vastag falak eltompították a dalnok énekét, Tyrion azonban ismerte a verset. „*Szerettem egy leányt, szép volt, mint a nyár - idézte fel -, napsugár a hajában...*”

Ma éjjel Ser Meryn Trant őrizte a királyné ajtaját. A lovag fojtott „uram”-ja úgy hangzott, mintha egy durcás kölyök ejtette volna ki, de azért kinyitotta neki az ajtót. A dal hirtelen elhallgatott, amint belépett nővére hálótermébe.

Cersei egy halom párnának dőlve hevert. A lábai csupaszok voltak, aranyhaja művészi összekócolva, köpenye zöld-arany brokátja pedig magába gyűjtötte a gyertyák fényét, és megvillant, ahogy felpillantott.

- Drága nővérem - szólalt meg Tyrion -, milyen gyönyörű vagy ma este! - A dalnokhoz fordult. - És te is, kuzin. Nem is tudtam, hogy ilyen pompás hangod van!

Ser Lancel elkomorodott a dicséret hallatán; talán azt hitte, Tyrion gúnyolódik rajta. A törpének úgy tűnt, a kölyök legalább három hüvelyket nőtt, mióta lovaggá ütötték. Lancelnek sűrű, homokszínű haja és zöld Lannister-szeme volt, a felsőajkán pedig lágy, szőke pihe nőtt. Tizenhat évesen meg volt verve az ifjúság minden magabiztosságával, amelyet a humorérzék vagy az önkritika leghalványabb nyoma sem enyhített, ezenkívül süttött belőle az olyan emberek természetes gögje, akik szókének, erősnek és jóképűnek születtek. Az őt nemrégiben ért tisztesség csak tovább rontott a helyzetén.

- Őfelsége talán érted küldetett? - förmedt rá a fiú.

- Amennyire emlékszem, nem - ismerte be Tyrion. - Mélyen fájlalom, hogy meg kell zavarnom a mulatságot, Lancel, de az a helyzet, hogy fontos ügyekben kell beszélnem a nővéremmel.

Cersei gyanakodva méregette.

- Ha azok miatt a kolduló testvérek miatt jöttél, Tyrion, kímélj meg a szemrehányásaidtól! Nem tűröm, hogy az utcán terjesszék a mocskos, áruló nézeteiket. Prédikáljanak egymásnak a tömlőcben!

- És tekintsek szerencsésnek magukat, amiért ilyen nemes lelkű királynéjuk van - tette hozzá Lancel. - Én kitepettem volna a nyelvüket.

- Az egyikük azt merte állítani, hogy az istenek azért büntetnek bennünket, mert Jaime meggyilkolta az igaz királyt - folytatta Cersei. - Ez nem mehet így tovább, Tyrion. Elég lehetőséget adtam neked, hogy elbánj ezekkel a tetvekkel, de te meg a te Ser Jacelyned nem tettetek semmit, így megparancsoltam Vylarnak, hogy vegye kézbe a dolgokat.

- És ő kézbe is vette! - Tyrion *tényleg* dühös lett, amikor a vörös köpönyegesek letaszígták a börtönbe vagy féltucatnyit a nagyszájú próféták közül anélkül, hogy előtte megtanácskozták volna vele a kérdést, de az ügy nem volt annyira fontos, hogy összevesszen miatta a nővérel. - Nem vitás, mindannyiunknak jólesik majd egy kis nyugalom az utcákon. Nem ezért jöttem. Olyan híreim vannak, amelyekről tudom, hogy nagyon fognak érdekelni téged, drága nővérem, de jobb lenne, ha bizalmasan beszélénk meg őket.

- Rendben. - A hárfás és a furulyás meghajolt, és kisietett, Cersei pedig szemérmesen megcsókolta az unokaöccsük arcát. - Hagyj magunkra, Lancel! A fivérem ártalmatlan, ha egyedül van. Ha magával hozta volna a kis kedvenceit is, éreznénk a szagukat.

Az ifjú lovag vészjóslo pillantást vetett az unokabátyjára, és erősen becsapta az ajtót maga mögött.

- Ezúton közlöm veled, hogy Shaggát rávettem a kétheti fürdésekre - mondta Tyrion, miután

Lancel elment.

- Nagyon elégedett vagy magaddal, ugye? Miért?

- Miért ne? - kérdezte Tyrion. Az Acél utcája mindennap, minden éjjel zengett a kalapácsok hangjától, és a nagy lánc egyre hosszabb és hosszabb lett. Felugrott a nagy, baldachinos ágyra. - Ez az az ágy, amelyikben Robert meghalt? Meglep, hogy megtartottad.

- Szépeket álmodom benne - mondta az asszony. - Most pedig köpd ki, amit akarsz, és kacsázz el innét, Ördögfióka!

Tyrion elmosolyodott.

- Lord Stannis elhajózott Sárkánykőről.

Cersei talpra ugrott.

- És te csak ülsz ott, és vigyorogsz, mint egy aratási tök? Riadóztatta Bywater a Városi Őrséget? Azonnal üzenünk kell Harrenhalba! - Tyrion ekkor már nevetett. Az asszony megragadta a vállánál fogva, és megrázta. - Hagyd abba! Megőrültél, vagy részeg vagy? *Hagyd abba!*

Tyrionnak minden erejére szüksége volt, hogy ki bírja ejteni a szavakat.

- Nem megy! - lihegte. - Túl... istenek, ez túl vicces... Stannis...

- *Mi van?!*

- Nem ellenünk hajózott - nyögte ki végül. - Viharvéget vette ostrom alá. Renly rohan, hogy megütközzön vele.

A nővére körmei fájdalmasan mélyedtek a karjába. Egy pillanatig hitetlenkedve bámult, mintha a fivére valami ismeretlen nyelven kezdett volna makogni.

- Stannis és Renly *egymással küzd?* - Amikor bölintott, Cersei is kuncogni kezdett. - Az istenek szerelmére! - sóhajtotta. - Kezdem azt hinni, hogy Robert volt az *ész* a családban!

Tyrion hátravetette a fejét, és hangosan felröhögött. Együtt nevettek. Cersei lerántotta az ágyról, megpörgette, sőt még egy pillanatra meg is ölelte, mint egy pajkos kislány. Mire elengedte, Tyrion elszédült, és levegő után kapkodott. Az asszony pohárszékéhez támolgott és megtámaszkodott benne, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

- Úgy gondolod, tényleg csatára kerül a sor közöttük? Ha netán valamiféle egyezsége jutnak...

- Nem fognak - szögezte le Tyrion. - Túlságosan különböznek, és mégis túlságosan egyformák, ráadásul sohasem viselték el egymást.

- És Stannis mindig úgy érezte, hogy kijátszották Viharvég ügyében - mondta Cersei tünődve.

- A Baratheon-ház ősi székhelye, ami jog szerint őt illette volna... ha tudnád, hányszor jött Roberthez elénekelni ugyanazt az unalmas dalt azon a borús, sértődött hangján! Amikor Robert Renlynek adta a várat, Stannis úgy összeszorította a fogait, hogy azt hittem beleroppan az állkapcsa.

- Sértésnek érezte.

- Annak is szánták - mondta Cersei.

- Úrítünk egy kupát a testvéri szeretetre?

- Igen - felelte az asszony izgatottan. - Ó, istenek, igen!

Háttal állt a nővérének, miközben két kupába édes arbori vöröset töltött. Mi sem volt egyszerűbb, mint az asszonyéba egy csipetnyi finom port csempészni.

- Stannisre! - mondta, és odaadta neki a bort. *Egyedül ártalmatlan vagyok, mi?*

- Renlyre! - felelte Cersei nevetve. - Legyen a csatájuk hosszú és véres, és a Mások vigyék el mindkettőjüket!

Ez hát az a Cersei, akit Jaime lát? Amikor mosolyog, akkor látni igazán, milyen gyönyörű. *Szerettem egy leányt, szép volt, mint a nyár, napsugár a hajában.* Majdnem sajnálta, hogy megmérgezi.

A királyné küldönce másnap reggel érkezett meg, miközben a reggelijét költötte el. A királyné gyengélkedik, és nem áll módjában elhagyni a hálótermét. *Inkább nem áll módjában elhagyni az árnyékszékét.* Tyrion hangot adott együttérzésének, ahogy az illet, és üzent Cersie-nek, hogy

csak pihenjen, ő majd intézkedik Ser Cleos ügyében, ahogy megbeszélték.

Hódító Aegon Vastrónusa ronda tüskék és csipkés fémfogak kusza halmaza volt, amelyek mindegyike csak arra várt, hogy valami bolond megpróbálja kényelembe helyezni magát benne. Csökkent lábai megfájdultak, mire felmászott odáig, miközben mindvégig tudatában volt annak, milyen képtelen látványt nyújthat. Egy vitathatatlan előnye azonban mégiscsak volt a trónnak: mindenkinél *magasabban* ült.

A Lannister örök némán álltak karmazsinvörös palástjukban és oroszlánfejes sisakjukban, Ser Jacelyn aranyköpönyegesei a terem másik végéből néztek farkasszemet velük. A trónhoz vezető lépcső egyik oldalán Bronn, a másikon Ser Preston strázsált a Királyi Őrségből. A galériát udvaroncok töltötték meg, a kérvényezők pedig a fölébük tornyosuló bronzpántos tölgyfaajtó körül tömörültek. Sansa Stark különösen szép volt ma reggel, bár az arca sápadtnak tűnt, mint a tej. Lord Gyles köhécselt, szegény unokaöccse, Tyrek pedig mokusprémből és bársonyból készített mennyegzői mellényét viselte. Mióta három nappal ezelőtt feleségül vette a kis Lady Ermesande-ot, a többi apród „Szoptatós Dajkának” nevezte, és azt kérdezték tőle, milyen pólyát viselt az ifjú ara a nászéjszakán.

Tyrion végignézett rajtuk, és úgy találta, tetszik neki a helyzet.

- Szólítsátok Ser Cleos Freyt!

A hangja visszaverődött a kőfalakról, és végigdübörgött a csarnokon. Ez is tetszett neki. *Kár, hogy Shae nem lehet itt, és nem láthat* - merengett. A lány megkérte őt, hogy hozza el, de lehetetlen volt.

Ser Cleos végigvonult az arany- és vörös köpönyegesek hosszú sorfala között, nem nézett sem jobbra, sem balra. Amikor letérdelt, Tyrionnak feltűnt, hogy unokatestvére haja kezd ritkulni.

- Ser Cleos! - szólalt meg Kisujj a tanácskozáasztal mellől. - Köszönettel tartozunk neked, amiért elhoztad nekünk ezt a békeajánlatot Lord Starktól!

Pycelle nagymester megköszönte a torkát.

- A Régenskirálynő, a Király Segítője és a kistanács megvitatta az Észak önjelölt királya által felkínált feltételeket. Sajnálattal kell közölnöm, hogy elfogadhatatlanok, és ezt neked kell megmondanod az északiaknak, ser.

- Íme, a mi feltételeink - mondta Tyrion. - Robb Stark leteszi a fegyvert, hűséget fogad, és visszatér Deresbe. Sértetlenül elengedi a bátyámat, a seregét Jaime parancsnoksága alá helyezi, hogy a lázadók, Renly és Stannis Baratheon ellen vonuljon. Stark minden zászlóhordozója túszként elküldi nekünk egy fiát. Ha nincs fiú, leánygyermek is megteszi. Ők kíméletes bánásmódban részesülnek, és megbecsült helyet kapnak itt az udvarban, amíg apjuk nem követ el újabb árulást.

Cleos Frey kétségbeesettnek látszott.

- Segítő uram! - szólalt meg. - Lord Stark sohasem egyezik bele ezekben a feltételekbe!

Nem is várjuk tőle, Cleos.

- Mondd meg neki, hogy újabb hatalmas sereget állítottunk fel Kaszter-hegynél, amely nemsokára ellene vonul nyugat felől, míg nemes atyám keletről támad! Mondd meg neki, hogy egyedül maradt, szövetségeseik reménye nélkül! Stannis és Renly Baratheon egymás ellen háborúznak, Dorne hercege pedig beleegyezett, hogy Trystane fia elvegye Myrcella hercegnőt!

A galériáról és a terem végéből egyszerre hallatszottak örömteli és döbönt hangok.

- Ami pedig az unokaöccseimet illeti - folytatta Tyrion -, felajánljuk Harrion Karstarkot és Ser Wylis Manderlyt Willem Lannisterért, Lord Cerwynt és Ser Donnel Locke-ot pedig a fivéréért, Tionért. Mondd meg Starknak, hogy két Lannister bármikor felér négy északival! - Megvárta, míg elhal a nevetés. - Az apja csontjait megkapja Joffrey jó szándéka jeléül.

- Lord Stark a hűgait és az apja kardját is kérte - emlékeztette Ser Cleos.

Ser Ilyn Payne némán állt, Eddard Stark pallosának markolata jól látszott a válla fölött.

- Jég - mondta Tyrion. - Megkapja, amint békét köt velünk, addig nem!

- Ahogy óhajtod. És a hűgái?

Tyrion Sansa felé pillantott, és hirtelen belényillalt a sajnálat, ahogy kijelentette:

- Amíg sértetlenül szabadon nem bocsátja a fivéremet, Jaime-et, a húgai túszként nálunk maradnak. Hogy hogyan bánunk velük, az egyedül rajta múlik.

És ha az istenek jók, Bywater élve megtalálja Atyát is, mielőtt Robb megtudja, hogy eltűnt.

- Elviszem neki az üzenetedet, uram.

Tyrion megmozgatta az egyik kicsavarodott pengét, amely a trónszék kartámaszából meredt elő. *És most jön a döfés.*

- Vylarr! - kiáltotta.

- Uram?

- Az ideküldött Stark katonák elegen vannak, hogy megvédelmezzék Lord Eddard csontjait, de egy Lannisternek Lannister-kíséret jár! - közölte Tyrion. - Ser Cleos a királyné és az én unokaöcsém. Nyugodtabban alszunk, ha te gondoskodsz a biztonságáról Zúgóig.

- Ahogy parancsolod. Hány embert vigyek?

- Hányat? Természetesen mindet.

Vylarr úgy állt ott, mint aki kővé dermedt. Pycelle nagymester volt az, aki nyögve feltápászkodott.

- Segítő uram, ez nem... atyád, Lord Tywin maga küldte ezeket a jó embereket a városunkba, hogy megőrizze Cersei királyné és gyermekei biztonságát...

- A Királyi Testőrség és a Városi Őrség elég jól védi őket. Az istenek kísérjenek utadon, Vylarr!

A tanácskozásiasztalnál Varys sejtelmesen mosolygott, Kisujj unalmat színlelve ücsörgött, Pycelle pedig sápadt volt, zavart, és úgy tátogott, akár egy hal. Egy herold lépett előre.

- Ha bárkinek egyéb ügye van, amit a Király Segítője elé kíván terjeszteni, szóljon most, vagy menjen, és hallgassa el!

- Én meghallgatást kérek! - Egy tetőtől-talpig feketébe öltözött, vékony férfi nyomakodott előre a Redwyne ikrek között.

- Ser *Alliser!* - kiáltott fel Tyrion. - De hiszen nem is tudtam, hogy az udvarba érkezettél! Értesítened kellett volna.

- Megtettem, ahogyan magad is nagyon jól tudod. - Thorne olyan szúrós volt, mint a tövis. Inas, éles vonású, ötven év körüli férfi volt kemény tekintettel, kemény marokkal és őszbe vegyülő fekete hajjal. - Félrelöktek, semmibe vettek, és megvárakoztattak, mint valami törvénytelen származású szolgát!

- Valóban? Bronn, ez nem volt helyes. Ser Alliser és én jó barátok vagyunk. Együtt sétáltunk a Falon.

- Drága Ser Alliser! - duruzsolta Varys. - Nem szabad nagyon szigorúan megítélned bennünket. Annyian kérik Joffrey kegyét ezekben a nyugtalan és veszélyes időkben.

- Veszélyesebb, mint gondolnád, eunuch!

- Szemtől szembe Lord Eunuchnak szólítjuk! - vetette közbe Kisujj.

- Miben lehetnék a segítségére, jó testvér? - kérdezte Pycelle nagymester békítő hangon.

- A parancsnok öfelségéhez a királyhoz küldött - felelte Thorne. - Az ügy túl komoly ahhoz, hogy szolgákra hagyják.

- A király az új számszerijával játszik - közölte Tyrion. Nem kellett más ahhoz, hogy megszabaduljon Joffreytól, mindössze egy ormótlan myri számszerij, amely egyszerre három vesszőt lőtt ki, és semmi sem tarthatta vissza a fiút attól, hogy azonnal kipróbálja. - Vagy beszélsz a szolgákkal, vagy elhallgatod az ügyedet!

- Ahogy kívánod! - Ser Alliser minden egyes szavában bosszúság csendült. - Azért küldtek, hogy elmondjam, megtaláltunk két felderítőt, akik már régen eltűntek. Halottak voltak, amikor azonban visszavittük a holttesteket a Falhoz, éjjel új életre keltek. Az egyik megölte Ser Jaremy Rykkert, a másik pedig eközben a parancsnokkal próbált meg végezni.

Tyrion fél füllel hallotta, hogy valaki kuncog. *Most gúnyt akar üzni belőlem ezzel az ostobasággal?* Kényelmetlenül fészkelődni kezdett, és lepillantott Varysra, Kisujjra és Pycelle-re. Azon tűnődött, vajon van-e szerepe ebben valamelyiküknek. Egy törpe nagyon bizonytalan

kézzelel kapaszkodhat csak a méltóságba. Ha egyszer az udvar és a királyság nevetni kezd rajta, pusztulásra van ítélve. És mégis... és mégis...

Tyrionnak eszébe jutott egy csillagfényes, hideg éjszaka, amikor a kölyök Havas Jon és egy nagy fehér farkas mellett állt a Fal tetején, a világ végén, és a túloldalon húzódó végtelen sötétségbe bámult. Érzett *valamit* - mit is? -, egészen bizonyosan, valami retteget, amely úgy hasított belé, mint a metsző északi szél. Az éjszakában felüvöltött egy farkas, és a hangtól végigfutott a hátán a hideg.

Ne légy bolond - mondta magának. *Farkas, szél, sötét erdő, nem jelentett semmit És mégis... A Fekete Várban töltött idő alatt megkedvelte az öreg Jeor Mormontot.*

- Remélem, a Vén Medve túlélte a támadást.

- Túlélte.

- És a testvéreid végeztek ezekkel a... hm, halottakkal?

- Végeztünk velük.

- Biztos, hogy ezúttal meghaltak? - kérdezte Tyrion lágyan. Amikor Bronn fuldokolva próbálta visszatartani a nevetését mellette, rögtön tudta, hogyan folytassa. - Igazán, igazán meghaltak?

- Elsőre is halottak voltak! - vakkantotta Ser Alliser. - Sápadtak és hidegek voltak, fekete kezekkel meg lábakkal. Elhoztam Jared kezét, a fattyú farkasa tépte le a hullájáról.

Kisujj megmoccant.

- És hol van ez a bájos emléktárgy?

Ser Alliser zavartan összevonta a szemöldökét.

- Hát... elrohadt, míg váraoztattak. Nem maradt más belőle, csak csontok.

A teremben fojtott kuncogás moraja futott végig.

- Lord Baelish! - kiáltott le Tyrion Kisujjnak. - Vásárolj a mi bátor Ser Aliiserünknek száz ásót, hogy magával vihesse a Falra!

- Ásót? - Ser Alliser szeme gyanakvóan összeszűkül.

- Ha eltemetitek a halottaitokat, nem jönnek vissza járkálni - mondta Tyrion, s ekkor már az egész udvar hangosan hahotázott. - Az ásók véget vetnek a bajaitoknak, ha van néhány erős kéz, amely forgatja őket. Ser Jacelyn, intézkedj, hogy a jó testvér válogathasson a városi börtönből!

- Ahogy óhajtod, uram, de a cellák már majdnem üresek. Yoren elvitt minden alkalmas embert.

- Akkor tartóztass le még néhányat! - utasította Tyrion. - Vagy terjesszétek el, hogy a Falon van kenyér és répa, és maguktól is odamennek!

A városnak túl sok éhes szájat kellett etetnie, az Éjjeli Őrségnek pedig állandóan emberekre volt szüksége. Tyrion jeladására a herold bejelentette, hogy a kihallgatás véget ért, és a terem kezdett kiürülni.

Ser Alliser Thorne-tól azonban nem lehetett ilyen könnyen megszabadulni. A Vastrón lábánál váraozott, amikor Tyrion lejött a lépcsőn.

- Azt hiszed, azért hajóztam ideig a Keleti Őrségből, hogy egy ilyen, mint te, gúnyolódjon rajtam? - dühöngött. - Ez nem tréfa. A saját szememmel láttam. Mondom neked, a halottak járkálnak!

- Próbáljátok alaposabban megölni őket! - Tyrion elment mellette. Ser Alliser megpróbálta elkapni a ruhája ujját, Zöldmező Preston azonban hátralökte.

- Ne közelíts, ser!

Thorne-nak azért több esze volt annál, hogy szembeszegüljön a Királyi Testőrség egyik lovagjával.

- Bolond vagy, Ördögfióka! - kiáltotta Tyrion hátának.

A törpe megfordult, és szembenézett vele.

- Én? Tényleg? Akkor vajon miért rajtad röhögött mindenki? - Halványan elmosolyodott. - Emberekért jöttél, nem?

- A hideg szelek erősödnek. A Falat védeni kell.

- És hogy védeni tudjátok, emberekre van szükségetek, ezt pedig megkaptad tőlem... ahogyan talán magad is észrevennéd, ha a füled a sértéseken kívül egyebet is meghallana. Vidd őket, mondj köszönetet nekem, és távozz, mielőtt kénytelen lennék ismét rákező villát ragadni ellened. Add át őszinte jókívánságaimat Lord Mormontnak... és Havas Jonnak is!

Azzal Bronn megragadta Ser Alliser könyökét, és határozottan kivette a teremből.

Pycelle nagymester már elszelelt, Varys és Kisujj azonban végignézték az egész jelenetet az elejétől a végéig.

- Egyre jobban csodállak téged, uram! - vallotta be az eunuch. - Megbékítéd a Stark kölyköt az apja csontjaival, a nővéredet pedig megfosztod a védelmezőitől, s mindezt egyetlen jól irányzott csapással. Megadod annak a fekete testvérnek az embereket, akikre szüksége van, és megszabadítod a várost néhány éhes szájtól, ám az egészséget tréfaként állítod be, hogy senki se mondhassa, hogy a törpe fél a snarkoktól és grumkinoktól. Remek munka!

Kisujj a szakállát simogatta.

- Tényleg el akarod küldeni az összes örödet, Lannister?

- Nem, a *nővérem* összes örét akarom elküldeni.

- A királyné sohasem engedi meg.

- Ó, én úgy vélem, talán igen. Én a fivére vagyok, és ha majd hosszabb ideje ismersz engem, te is tudni fogod, hogy én mindent komolyan gondolok.

- Még a hazugságokat is?

- *Főleg* azokat. Lord Petyr, úgy érzem, neheztelsz rám.

- Úgy szeretlek, ahogyan eddig is, uram. Bár nem szeretem, ha bolondnak néznek. Ha Myrcella hozzámegy Trystane Martellhez, aligha mehet hozzá Robert Arrynhoz is, vagy tévedek?

- Hát, hatalmas botrány nélkül semmiképpen sem - ismerte el Tyrion. - Bocsáss meg nekem ezért a kis cselofogásért, Lord Petyr, de amikor beszélgettünk, még nem tudhattam, hogy a dorneiak elfogadják az ajánlatomat.

Kisujj nem békült meg.

- Nem szeretem, ha hazudnak nekem, uram. A következő csalásodból legyél szíves kihagyni engem!

Csak ha te is ugyanezt teszed velem - gondolta Tyrion, és a Kisujj derekán lógó törre pillantott.

- Ha megbántottalak volna, őszintén sajnálom. Mindenki tudja, mennyire szeretünk téged, uram. És mekkora szükségünk van rád.

- Próbáld ezt szem előtt tartani! - Azzal Kisujj otthagya őket.

- Gyere velem, Varys! - mondta Tyrion az eunuchnak. A király ajtaján át távoztak a trón mögött, az eunuch papucsá halkan surrogott a kövön.

- Tudod, Lord Baelish rátapintott a lényegre. A királyné sohasem engedi meg, hogy elküldd az őrségét.

- Megengedi. Majd meglátod.

Varys kövér ajkán halvány mosoly játszadozott.

- Valóban?

- Ó, biztos lehetsz benne. Azt fogod mondani neki, hogy ez is a tervem része, hogy kiszabadítsam Jaime-et.

Varys végigsimította púderes arcát.

- Nyilván ehhez van szükséged arra a négy emberre is, akiket a testőröd, Bronn olyan szorgalmasan keresgélt Királyvár alsó fertályában. Egy tolvaj, egy méregkeverő, egy némajátékos és egy gyilkos.

- Adj rájuk vörös palástot és oroszlános sisakot, és semmiben sem fognak különbözni a többi őről. Már jó ideje törtem a fejem valami fortélyon, hogyan juttathatnám be őket Zúgoba, mielőtt eszembe jutott, hogy a legjobb nyilvánosan elrejtetni őket. A főkapun fognak belovagolni Lannister lobogók alatt, Lord Eddard csontjainak kíséretében. - Ravaszul elvagyorodott. - Négy

embert éberem figyelmenek, de négy a száz között könnyen elveszik. Ezért kénytelen vagyok elküldeni a valódi öröket is a hamisakkal együtt... ahogyan te is ezt mondod a nővéremnek.

- Aki hön szeretett fivére érdekében minden gyanakvása ellenére bele fog egyezni. - Végmentek egy elhagyott oszlopsoron. - A vörös köpönyegesek elvesztése miatt azonban akkor is nyugtalan lesz.

- Szeretem, amikor nyugtalan - mondta Tyrion.

Ser Cleos Frey még aznap délután elindult Vylarr és száz vörös palástos Lannister őrkíséretében. Robb Stark emberei a Királykapunál csatlakoztak hozzájuk a hosszú nyugati útra.

Tyrion a kaszárnyában találta Timettet, amint a többi Megégetettél kockázott.

- Éjfélkor gyere a toronyszobámba!

Timett keményen rámeredt fél szemével, és kurtán bólintott. Nem volt kenyere a terjengős beszéd.

Aznap éjjel Tyrion a Kővarjakkal és a Holdtestvérekkel lakomázott a Kis Csarnokban, bár ezúttal tartózkodott a bortól. Minden csepp józan eszére szüksége volt.

- Shagga, milyen hold ez?

Shagga tekintete vad volt és komor.

- Fekete, azt hiszem.

- Nyugaton ezt az árulók holdjának nevezik. Próbáld meg nem nagyon berúgni ma este, és tartsd élesen a fejszéd!

- Egy Kővarjú fejszéje mindig éles, és Shagga fejszéje a legélesebb mind közül! Egyszer levágtam egy ember fejét, de nem vette észre, míg meg nem próbálta megfésülni a haját. Akkor leesett.

- Te ezért nem fésülsz soha?

A Kőváriak hangosan hahotáztak, és a lábukkal doboltak. Shagga vonított a lehangosabban mind közül.

Éjfélre a kastély elcsendesedett, és elsötétült. Néhány aranyköpönyeges a falak tetejéről biztosan észrevette, hogy elhagyják a Segítő Tornyt, de senki sem szólt egy szót sem. A Király Segítője volt, az ő dolga, hová megy.

A vékony faajtó fülsiketítő csattanással szakadt be Shagga csizmája alatt. Szilánkok repültek szét odabent, és Tyrion hallotta egy asszony rémült nyögését. Shagga fejszéje három hatalmas csapásával szétverte az ajtó maradékát, és a romokon át begázolt a szobába. Őt Timett követte, majd Tyrion, aki óvatosan lépett át a szilánkok felett. A tűzből már csak néhány izzó zsarátnok maradt, és a hálótermet sötét árnyékok borították. Amikor Timett letépte az ágy súlyos függőyeit, a meztelen szolgálóleány tágra nyílt, fehér szemmel meredt rájuk.

- Kérlek, uraim! - könyörgött. - Ne bántsatok!

Kipirulva és reszketve húzódott el Shaggától, és kétségbeesetten igyekezett eltakarni a bájait a kezével, de ehhez sajnos három karra lett volna szüksége.

- Menj! - mondta neki Tyrion. - Nem érted jöttünk.

- Shagga akarja ezt az asszonyt.

- Shagga az összes szajhát akarja itt, a szajhák városában - jegyezte meg Timett fia Timett.

- Igen - bólintott Shagga zavartalanul. - Shagga erős gyermeket adna neki.

- Ha erős gyermeket akar, tudni fogja, kit keressen - csitította Tyrion. - Timett, kísérd ki... gyengéden, ha megkérhetlek!

A Megégetett kihúzta a leányt az ágyból, és félig átvezette, félig pedig átvonszolta a szobán. Shagga olyan bánatosan nézett utánuk, mint egy kutyakölyök. A lány megbotlott az összetört ajtóban, majd Timett határozott taszítására kibotorkált a folyosóra. A fejük felett vadul rikácsoltak a hollók.

Tyrion lerántotta az ágyról a puha takarót, felfedve Pycelle nagymestert.

- Mondd, a Fellegvár jó szemmel nézi, hogy a szolgálóleányokkal halsz, mester?

Az öregember ugyanúgy meztelen volt, mint a lány, bár jóval kevésbé vonzó látványt nyújtott. A szeme most tágra nyílt a nehéz szemhéjak alatt.

- M-mit jelentsen ez? Öregember vagyok, hűséges szolgád...
Tyrion feltornázta magát az ágy szélére.

- Annyira hűséges, hogy csak az egyik levelemet küldted el Doran Martellnek. A másikat a nővéremnek adtad.

- N-nem! - tiltakozott Pycelle. - Nem, ez tévedés, esküszöm, nem én voltam! Varys volt az, Varys, a Pók, én figyelmeztettelek...

- Hát minden mester ilyen rosszul hazudik? Azt mondtam Varysnak, hogy az unokaöcsémet, Tomment helyezem Doran herceg gyámkodása alá, Kisujjnak azt mondtam, Myrcellát Lord Roberthez, a Sasfészek urához kívánom adni. Senkinek sem mondtam, hogy Myrcellát a dorneiaknak ajánlottam... ezt egyedül az a levél tartalmazta, amit *rád* bízam.

Pycelle megmarkolta a takaró sarkát.

- A madarak eltévednek, az üzeneteket ellopják, vagy eladják... Varys volt az, olyan dolgokat tudnék mesélni neked arról az eunuchról, hogy a vér is megfagy az ereidben...

- A hölgyem jobban szereti a véretem forrón.

- Ne ess tévedésbe! Minden egyes titokra, amit az eunuch a füledbe súg, hét olyan jut, amit visszatart! Kisujj pedig...

- Mindent tudok Lord Petyrről. Ő majdnem olyan megbízhatatlan, mint te. Shagga, vágd le a férfiasságát, és etesd meg a kecskével!

Shagga megmarkolta a nagy, kétélű fejsze nyelét.

- Itt nincsenek kecskék, Félemben!

- Csináld!

Shagga üvöltve előrelendült. Pycelle felsikoltott, és az ágyba vizelt, vizelete szerteszét fröcskölt, ahogy megpróbált az ágy másik végébe vergődni. A vadember megragadta hullámzó fehér szakállá végét, és fejszéje egyetlen csapásával lenyeste a háromnegyed részét.

- Timett, nem gondolod, hogy a barátunk készségesebb volna, ha nem rejtőzhetne a pofaszakállá mögé?

Tyrion a lepedő sarkával letörölte a vizeletet a csizmájáról.

- Nemsokára elmondja az igazságot - Timett kiégett szemének mély üregében sötétség honolt.

- Érzem a félelme szagát.

Shagga a földre hajított egy marék szórt, és megmarkolta azt, ami a szakállból még megmaradt.

- Maradj nyugton, mester! - figyelmeztette Tyrion. - Ha Shagga dühös, remeg a keze.

- Shagga keze sohasem remeg! - jelentette ki a nagydarab ember felháborodottan, azzal Pycelle reszkető álla alá nyomta a félhold alakú pengét, és elkezdte lefűrészelni a következő adag arcszórt.

- Mióta kémkedtél a nővéremnek? - kérdezte Tyrion.

Pycelle rémülten kapkodott levegő után.

- Amit tettem, a Lannister-ház érdekében tettem! - Az öregember széles homlokán verejték csillogott, és ráncos bőréhez fehér hajtincsek tapadtak. - Mindig... évekig... nemes atyád, csak kérdezd meg őt, mindig hű szolgája voltam... én mondtam Aerysnek, hogy nyitassa ki a kapukat...

Ez viszont meglepte Tyriont. Ő még csak ronda kisgyerek volt Kaszter-hegyben, amikor a város elesett.

- Tehát Királyvár kifosztása a te műved is volt?

- A birodalom érdekében! Amikor Rhaegar meghalt, a háborúnak vége volt. Aerys örült volt, Viserys túl fiatal, Aegon herceg szopós csecsemő, a birodalomnak azonban király kellett... imádkoztam, hogy jó atyád legyen az, de Robert túl erős volt, Lord Stark pedig túl gyors...

- Vajon hány embert árultál el? Aeryst, Eddard Starkot, engem... Robert királyt is? Lord Arrynt, Rhaegar herceget? Hol kezdődött, Pycelle? - Azt tudta, hol ér *véget*.

A fejsze éle Pycelle ádámcsutkáját kaparta, és végigszántott az álla alatti lágy bőrlebernyegen, letakarítva az utolsó szőrszálakat is.

- Te... nem voltál itt - nyögte, miközben a penge megindult az arca felé. - Robert... a sebei... ha láttad volna, éreztél volna a szagát, nem kételkedtél volna benne, hogy...

- Ó, tudom, hogy a vadkan elvégezte helyettetek a piszkos munkát... de ha félbehagyja, te bizonyára befejezed.

- Nyomorult király volt... hiú, részeges, züllött... félreállította volna a nővéredet, a saját királynéját... kérlek... Renly arra készült, hogy az udvarba hozza az égikerti leányt, hogy elcsábítsa Robertet... ez az istenek igazsága...

- És Lord Arryn mire készült?

- *Ő tudta* - mondta Pycelle. - Tudott a... a...

- Tudom, miről tudott - förmedt rá Tyrion, aki viszont nem akarta, hogy Shagga és Timett is megtudja.

- Vissza akarta küldeni a feleségét a Sasfészekbe, a fiát meg Sárkánykőre neveltetni... meg akarta tenni...

- Tehát őt mérgeztél meg először.

- *Nem!* - Pycelle erőtlenül vergődött. Shagga felmordult, és megragadta a fejét. A klántag marka olyan hatalmas volt, hogy könnyedén összeroppanthatta volna a mester koponyáját, mint valami tojást, ha egy kicsit is megszorítja.

Tyrion megcsóválta a fejét.

- Láttam Lys könnyeit a szereid között. És elküldted Lord Arryn saját mesterét, hogy te magad kezeld őt. Biztos akartál lenni benne, hogy meghal.

- Hazugság!

- Borotvánd meg még jobban! - indítványozta Tyrion. - Megint a torkát!

A fejsze újra megmozdult, és végigdörzsölte a mester bőrét. Pycelle remegő ajkain vékony nyálréteg bugyborékol.

- Én megpróbáltam menteni Lord Arrynt, esküszöm...

- Óvatosan, Shagga, megvágta!

- Dolf harcosokat nemzett, nem borbélyokat! - morogta Shagga.

Amikor érezte vérének végigfolyni a nyakán, és a mellkasára csorogni, az öregember megrázkódott, és végső ereje is elhagyta. Összezsugorodott, kisebbnek és törékenyebbnek látszott, mint amikor rárontottak.

- Igen - vinnyogta -, igen. Colemon meghajtotta, úgyhogy elküldtem. A királyné azt akarta, hogy Lord Arryn haljon meg. Nem mondta, nem mondhatta, mert Varys hallgatózott, mindig hallgatózott, de amikor ránéztem, tudtam. De esküszöm, a mérget nem én adtam neki. - Az öregember sírva fakadt. - Varys is megmondja neked, a fiú volt, az apródja, Hugh-nak hívták, biztosan ő tette, kérdezd meg a nővéredet, kérdezd csak meg!

Tyriont undor fogta el.

- Kötözzétek meg, és vigyétek innét! - parancsolta. - Vessétek valamelyik fekete cellába!

Shagga és Timett kivonszolták Pycelle-t a szilánkokkal borított padlón.

- Lannister - nyöszörgött -, mindent, amit tettem, a Lannister-házért tettem...

Miután elvitték, Tyrion kényelmesen átkutatta a szobát, és összeszedett még néhány apró tégelyt a polcokról. Miközben ezzel foglalatzkodott, a hollók különös, békés morajlással dűnnyögtek a feje felett. Találnia kell valakit, aki gondozza a madarakat, míg a Fellegvár küld valakit Pycelle helyett.

Ő volt az, akiben reméltem, hogy megbízhatok. Gyanította, hogy Varys és Kisujj sem hűségesebbek... csak körmönfontabbak, és emiatt sokkal veszélyesebbek. Lehet, hogy az apja módszere lett volna a legjobb: odahívja Ilyn Payne-t, még három fejet tűz a kapuk fölé, és kész. Hát nem lenne kellemes látvány?

ARYA

A félelem mélyebbre hatol, mint a penge - ismételte magában Arya, de ettől még nem félt kevésbé. Éppen annyira hozzátartozott már a napjaihoz, mint a száraz kenyér és a hólyagok a lábujjain az egész napi gyaloglástól a kemény, barázdáktól szabdalt úton.

Azt hitte, tudja, mit jelent félni, de az Istenszem melletti raktárépületben még alaposabb leckét kapott belőle. Nyolc napig tengődtek ott, mire a Hegy kiadta a parancsot az indulásra, és a nyolc nap mindegyikén látott meghalni valakit.

A Hegy minden reggel bejött a raktárba miután megreggelizett, és kiválasztott egy foglyot, hogy kikérdezze. A falu népe sohasem nézett rá. Talán azt hitték, ha nem vesznek tudomást róla, ő sem vesz tudomást róluk... ő azonban így is látta őket, és azt választotta ki, akit csak akart. Nem volt hová rejtőzni, nem segített semmilyen ravaszság, nem volt menekvés.

Egy lány három egymást követő éjszaka is belebújt egy katona ágyába. A Hegy választása őrá esett a negyedik napon, a katona pedig egy szót sem szólt.

Egy mosolygós vénember megfoltozta a fegyveresek ruháit, és a fiáról gagyogott, aki Királyvárban szolgál az aranyköpönyegesek között.

- A király embere - hajtogatta -, a király jó embere, mint én, mindent Joffreyért!

Olyan gyakran mondogatta ezt, hogy a többi fogoly elkezdte Mindentjoffreyértnak nevezni, amikor az örök nem figyeltek. Mindentjoffreyértet az ötödik napon vették elő.

Egy himlőhelyes arcú, fiatal anya felajánlotta, hogy mindent elmond nekik, amit csak tud, ha megígérik, hogy nem bántják a lányát. A Hegy kihallgatta, majd a rá következő reggelen a lányát vitte el, hogy megbizonyosodjék róla, az asszony semmit sem hallgatott el.

A kiválasztottakat a többi fogoly szeme láttára vallatták ki, hogy láthassák, milyen sors vár a lázadókra és árulókra. A kérdéseket egy, a többiek által Csiklandozónak nevezett férfi tette fel. Az arca annyira hétköznapi, a ruhája pedig olyan egyszerű volt, hogy Arya akár a falu egyik lakójának is vélhette volna, ha nem látja munka közben.

- Ha Csiklandozó kezelésbe veszi őket, úgy fognak üvölni, hogy összepisálják magukat - mondta nekik a vén, görnyedt hátú Chiswyck. Ő volt az, akit Arya megpróbált megharapni, aki kis vadócnak nevezte, és páncélkesztyűs kezével fejbe csapta. Néha ő segített a Csiklandozónak, néha mások. Maga Ser Gregor Clegane csak állt ott mozdulatlanul, figyelt, és hallgatta őket, míg az áldozat meg nem halt.

A kérdések mindig ugyanazok voltak. Van arany elrejtve a faluban? Ezüst, gyémántok? Van még ennivaló? Hol van Lord Beric Dondarrion? A faluból kik segítettek neki? Amikor ellovagolt, merre ment? Hány ember volt vele? Hány lovag, hány íjász, hány fegyveres kísérő? Hogyan voltak felfegyverezve? Hányan volt közülük lova? Mennyi volt köztük a sebesült? Milyen más ellenséget láttak még? Hányat? Mikor? Milyen lobogó alatt vonultak? Hová tartottak? Van-e arany elrejtve a faluban? Ezüst, gyémántok? Hol van Lord Beric Dondarrion? Hány ember volt vele? A harmadik napon Arya már maga is fel tudta volna tenni a kérdéseket.

Találtak egy kevés aranyat, egy kevés ezüstöt, egy nagy zsák rézpénzt és egy drágakövekkel kirakott, horpadt serleget, amelyért két katona majdnem ölre ment. Megtudták, hogy Lord Berickel vagy tíz éhenkórász, vagy száz lovag tartott, hogy nyugat vagy észak vagy dél felé lovagolt, hogy csónakkal átkelt a tavon, hogy erős volt, mint egy bivaly, vagy gyenge a vérvesztéstől. Soha senki sem élte túl a Csiklandozó vallasát, sem férfi, sem nő, sem gyermek. A legerősebb alkonyatig bírta. A holttesteket kiakasztották a farkasoknak a tűz körén túl.

Mire elindultak, Arya tisztában volt vele, hogy nem vízitáncos. Syrio Forel sohasem hagyta

volna, hogy leücsököljön, és elvegyék a kardját, és nem nézte volna tétlenül, hogy megölik Zöldkezű Lommyt. Syrio nem ült volna némán abban a raktárban, s nem is szenvedett volna alázatosan a többi fogollyal. A Starkok címere a rémfarkas volt, de Arya inkább kisbáránynak érezte magát, akit egy egész nyájra való birka vesz körül. Gyűlölte a falusiakat a gyávaságukért, majdnem annyira, mint saját magát.

A Lannisterek mindent elvettek tőle: az apját, a barátait, az otthonát, a reményt, a bátorságát. Az egyik elvette Tüt, egy másik pedig kettétörte a fakardját a térdén. Még az ostoba kis titkát is elvették tőle. A raktár elég nagy volt hozzá, hogy elosonjon, és valami félreeső sarokban végezze el a dolgát, ahol senki sem látja, az úton azonban más volt a helyzet. Visszatartotta, ameddig csak tudta, de végül csak kénytelen volt leguggolni egy bokor mellé, és letolni a nadrágját az egész társaság előtt. Vagy ez, vagy összepiszkítja magát. Meleg Pite nagy szemeket meresztett rá, a többiek azonban rá sem hederítettek. Lánybirka vagy fiúbirka... Ser Gregor emberei láthatóan nem törődtek vele.

Fogva tartóik nem engedték, hogy beszélgessenek egymással; felrepedt szája megtanította Aryának, hogy tartsa a nyelvét. Volt, aki sohasem tanulta meg. Egy három év körüli fiú állandóan az apját hívta, úgyhogy tüskés buzogánnyal zúzták be a fejét. Akkor a fiú anyja kezdett el jajveszékelné, és Raff, a Nyájas vele is végzett.

Arya nézte, ahogy meghalnak, és nem tett semmit. Mire ment volna vele, ha bátran viselkedik? Az egyik vándor kismegfeszített asszony megpróbált bátor lenni, de éppen úgy, sikoltozva halt meg, mint a többiek. Ebben a csapatban nem voltak bátor emberek, csak ijedtek és éhesek. Legtöbbjük asszony volt és gyermek. A néhány férfi vagy nagyon öreg volt, vagy nagyon fiatal, a többit a bitófához láncolták, és otthagyták a farkasoknak meg a varjaknak. Gendryt is csak azért hagyták életben, mert bevallotta, hogy maga kovácsolta a sisakot. A kovácsok, még az inasok is, túl értékesek voltak ahhoz, hogy megöljék őket.

A Hegy azt mondta nekik, hogy Harrenhalba viszik őket, ahol Lord Tywin Lannistert fogják szolgálni.

- Árulók és lázadók vagytok, úgyhogy köszönjétek meg az isteneiteknek, hogy Lord Tywin megadja nektek ezt az esélyt. A törvényen kívüliektől ennyit sem kapnátok. Engedelmeskedjétek, szolgáljatok, és életben maradtok!

- Ez nem igazság, nem az! - hallotta a lány egy vén, ráncos asszony siránkozását, amikor egyik éjjel lefeküdtek aludni. - Mi nem árultunk el senkit, a másikat egyszerűen jöttek, és elvitték, ami kellett nekik, ugyanúgy, mint ez a banda.

- De Lord Beric nem bántott bennünket - suttozta a társa. - Az a vörös pap meg, aki vele volt, mindent kifizetett, amit elvitték.

- Kifizette? Elvitte két tyúkot, és egy darab papírt adott helyettük, amin valami jel van. Hát megehetek én egy darab gyűrött írást? Vagy tojik nekem tojásokat? - Körülnézett, nincs-e a közelben őr, és hármat köpött. - Egy a Tullyknak, egy a Lannistereknek és egy a Starkoknak!

- Ez szégyen és gyalázat - sziszegte egy öregember. - Amíg a régi király élt, sohasem túrt meg ilyesmit.

- Robert király? - kérdezte Arya megfélemlítve magát.

- Aerys király, az istenek áldják meg őt! - felelte az öregember, de túl hangosan. Egy őr ballagott oda, hogy elhallgattassa őket. Az öreg elveszítette mindkét fogát, és aznap éjjel senki sem szólt többet.

A foglyokon kívül Ser Gregor egy tucat malacot, egy ketrecbe való csirkét, egy vézna fejőstehenet és kilenc székér sózott halat is magával vitt. A Hegynek és embereinek voltak lovaik, a foglyok azonban kénytelenek voltak gyalog vánszorogni, és azokat, akik túl gyengék voltak hozzá, hogy tartsák a tempót, minden további nélkül megölték. Ugyanígy jártak azok, akik ostoba módon szökni próbáltak. Az őrök éjszakánként elvitték az asszonyokat a bokrok közé, s nagy részük, úgy tűnt, számít is erre, mert engedelmesen követték őket. Az egyik lány, aki csinosabb volt a többinél, kénytelen volt minden éjjel négy-öt különböző katonával elmenni, míg végül az egyiket meg nem ütötte egy kövel. Ser Gregor végignézte mindenkivel, ahogy

hatalmas, kétkezes kardja egyetlen suhintásával leválasztja a lány fejét.

- Hagyjátok itt a farkasoknak! - parancsolta, miután végzett, majd pallosát az apródjának adta, hogy tisztítsa meg.

Arya óvatosan Türe sandított, amely egy Polliver nevű, fekete szakállú, kopaszodó fegyveres derekán himbálózott a hüvelyében. *Jó, hogy elvették* - gondolta. Máskülönben biztos, hogy megpróbálta volna leszúrni vele Ser Gregort, ő pedig ezért kettévágta volna, és ő is a farkasok gomrában végzi.

Polliver nem volt olyan rossz, mint néhány másik, bár igaz, hogy ellopta Tüt. Akkor éjjel, amikor elfogták, a Lannisterek emberei névtelen idegenek voltak csupán, s arcuk úgy hasonlított egymásra, mint orrvédős sisakjaik, de mostanra mindet ismerte. Tudnia kellett, melyikük lusta és melyikük kegyetlen, melyikük okos és melyikük ostoba. Meg kellett tanulnia, hogy bár a Szarospofájúnak nevezett fickónak van a legmocskosabb szája, amivel a lány valaha is találkozott, ha kéri, ad még egy darab kenyeret, miközben a vidám, öreg Chiswyck meg a szelíden beszélő Raff inkább az öklükkel kínálják meg.

Arya figyelt, hallgatózott, és csiszolgatta a gyűlöletét, ahogyan egykor Gendry csiszolgatta szarvakkal díszített sisakját. Most Dunsen viselte a bikaszarvakat, és a lány gyűlölte érte. Pollivert is gyűlölte Tú miatt és az öreg Chiswycket is, amiért viccesnek hitte magát. Raffot, a Nyájast pedig, aki Lommy torkába döfte a lándzsáját, még jobban gyűlölte. Gyűlölte Ser Amory Lorshot Yoren miatt, Ser Meryn Trantet Syrio miatt, a Vérebet, amiért megölte Mycah-t, a henteslegényt, Ser Ilynt, Joffrey herceget és a királynét pedig az apja, Kövér Tom, Desmond meg a többiek miatt, sőt még Lady, Sansa farkasa miatt is. A Csiklandozó szinte már túl félelmetes volt, hogy gyűlölni tudja. Időnként majdnem megfélemedezett róla, hogy még mindig ott van velük. Amikor éppen nem kérdéseket tett fel, csak egy volt a katonák közül, csendesebb a legtöbbjüknél, az arca pedig, akár ezernyi más férfi arca.

Arya minden éjjel felsorolta a neveiket.

- Ser Gregor - suttopta a párnájául szolgáló kőnek -, Dunsen, Polliver, Chiswyck, Nyájas Raff, a Csiklandozó és a Véreb. Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Joffrey király, Cersei királyné.

Odahaza Deresben Arya imádkozott az anyjával a szentélyben, és az apjával az istenerdőben, a Harrenhalba vezető úton azonban nem voltak istenek, és a nevek jelentették az egyetlen imát, amire emlékezni tudott.

Mindennap vonultak, és ő minden éjjel elsorolta a neveket, míg végül a fák ritkulni kezdtek, majd az erdőt dombvonulatokkal, kanyargó patakokkal és napfényes mezőkkel tarkított táj váltotta fel, ahol a leégett erődök csonkjai feketén meredeztek, akár a rothadó fogak. Még egy hosszú napba telt, mire a távolban megpillantották Harrenhal tornyait, amint élesen kirajzolódtak a tó kék víztükre mellett.

A foglyok azzal bíztatták magukat és egymást, hogy ha odaérnek Harrenhalba, minden jobb lesz, Arya azonban nem volt ennyire biztos benne. Emlékezett Öreg Nan meséire a félelemre épített kastélyról. Fekete Harren emberi vért kevert a habarcsba, szokta mondani Nan, és lehalkította a hangját, hogy a gyerekek kénytelenek voltak közelebb hajolni, Aegon sárkányai azonban megsütötték Harrent és a fiait a hatalmas kőfalak mögött. Arya az ajkába harapott, ahogy a kastély felé lépkedett kérgesre keményedett talpán. *Már nem lehet messze* -mondogatta magának, azok a tornyok nem lehetnek messzebb fél mérföldnél.

Mégis gyaloglással töltötték az egész napot, sőt a következő nap nagy részét is, mire végre elérték Lord Tywinnek a kastélytól nyugatra táborozó seregét egy város felperzselt maradványai között. Harrenhal messziről megtévesztő látványt nyújtott, annyira *hatalmas* volt. Roppant külső fala közvetlenül a tó mellett emelkedett, hirtelen és meredeken, mint egy sziklaorom, az odafent az oromzaton elhelyezett skorpiók pedig olyan aprónak látszottak, mint a bogarak, amelyekről a nevüket kapták.

A Lannister had büze már jóval azelőtt megcsapta a lány orrát, hogy ki tudta volna venni a tóparton sorakozó pavilonok tetején lobogó zászlók címerét. A szagból arra következtetett, hogy Lord Tywin már jó ideje itt tanyázik. A tábornok körülvéő latrinák túlcsondultak és legyek

zsongtak körülöttük, a tábort védő karók némelyikének a hegyén pedig halvány, zöldes bolyhokat látott.

Harrenhal kapuháza, egymaga akkora, mint Deres Nagy Csarnoka, amilyen masszív, annyira viharvert is volt, s a színtelen köveken hatalmas rések tátongtak. Kívülről csak öt óriási torony teteje látszott a falak mögött. A tornyok legrövidebbike is legalább másfélszer olyan magas volt, mint a legmagasabb Deresben, de ezek nem törtek olyan büszkén az ég felé, ahogyan egy rendes toronynak illett. Úgy néztek ki, mintha vénemberek göcsörtös, bütykös ujjai volnának, amelyek éppen egy-egy elhaladó felhő után kapnak. Emlékezett Nan meséjére arról, hogyan folyt le az olvadt kő gyertyaviasként a lépcsőkön, be az ablakokon, hogyan izzott perzselő vörös fénnel, miközben a rejtőzködő Harrent kereste. A látottak alapján Arya minden szót elhitt a történetből; egyik göcsörtös, repedezett és kopott torony ormótlanabb és félelmetesebb volt, mit a másik.

- Én nem akarok odamenni - nyafogott Meleg Pite, ahogy Harrenhal kapui kitérültek előttük. - Szellemek vannak ott.

Chiswyck meghallotta, de most az egyszer csak mosolygott.

- Pékfiú, két választásod van: vagy bemész a szellemekhez, vagy magad is egy leszel közülük.

Meleg Pite bement a többiekkel együtt.

A nagy, kongó, kőből és fából épült fürdőházban a foglyoknak le kellett vetközniük, és forró vízzel teli kádakban alaposan le kellett dörzsölniük magukat. Két erőszakos vénasszony felügyelt a fürdés alatt, akik úgy társalogtak róluk, mintha újonnan szerzett szamarak volnának. Amikor Arya került sorra, Amabel jóasszony csalódottan sópáncodni kezdett a lábai láttán, Harra jóasszony pedig megtapogatta a bőrkeményedéseket az ujjain, amelyeket a Tüvel való gyakorlás hosszú órái során szerzett.

- Lefogadom, hogy a vajköpüléstől van - mondta. - Valami paraszt kölyke vagy, mi? Na mindegy, ne bánkódj, leány, van esélyed feljebb jutni ebben a világban, ha keményen dolgozol. Ha nem dolgozol keményen, verést kapsz. És hogy hívnak?

Arya nem merte megmondani a valódi nevét, de az Arry sem lett volna jó, hiszen az fiúnév, és az öregasszonyok látták, hogy ő nem fiú.

- Menyét - felelte. Ő volt az első lány, aki eszébe jutott. - Lommy Menyétnek hívott.

- Értem is, miért - fintorgott Amabel jóasszony. - Ez a haj kész rémálom, csak tetűfészeknek jó. Levágjuk, aztán irány a konyha!

- Szívesebben gondoznám a lovakat. - Arya szerette a lovakat, és az istállóban talán el tud lopni egyet, hogy megszökjön.

Harra jóasszony olyan erősen vágta pofon, hogy dagadt szája újból felrepedt.

- Fékezd a nyelvedet, különben bajba kerülsz! Senki sem kérdezte a véleményedet!

A vérnek enyhe fémíze volt a szájában. Arya lesütötte a szemét, és nem szólt egy szót sem. *Ha még mindig nálam lenne Tű, nem merne megütni* - gondolta dacosan.

- Lord Tywinnak és a lovagjainak vannak lovászaik meg apródjaik, akik gondoskodnak a lovaikról, nincs szükségük a hozzád hasonlókra - világosította fel Amabel jóasszony. - A konyha otthonos, tiszta, és mindig van meleg tűz, ami mellett aludhatsz, és ennivaló is akad bőséggel. Jó dolgozod lett volna ott, de látom, nem vagy valami okos kislány. Harra, szerintem oda kellene adnunk Weese-nek.

- Ha úgy gondolod, Amabel. - Durva, szürke gyapjúruhát adtak rá, és egy pár nem rá szabott cipőt, aztán elzavarták.

Weese a Siratótorony helyettes intézőjeként dolgozott. Köpcös fickó volt hatalmas, húsos karbunkulussal orr helyett, és haragos, vörös kelésekkel kövér ajka szegletében. Aryát hatodmagával küldték hozzá. A férfi szúrós tekintettel mérte végig őket.

- A Lannisterek bőkezűek azokkal, akik jól szolgálják őket. Ezt a tisztességet a ti fajtátok nem érdemelné meg, de háború idején az ember kénytelen azzal beérni, amit talál. Dolgozzatok keményen, becsüljétek meg a helyeteket, és lehet, hogy egy napon olyan magasra juttok, mint én. Ha viszont megpróbáltok visszaélni őlordsága jóindulatával, velem gyűlik meg a bajotok, majd meglátjátok! - Fel-alá járkált előttük, és elmagyarázta, hogy nem szabad az előkelőségek szemébe

nézni, nem beszélhetnek, míg nem kérdezik őket, és nem kerülhetnek őlordsága útjába. - Az orrom sohasem hazudik - dicsekedett. - Megérezem a dacot, megérezem a büszkeséget, megérezem az engedetlenséget. Ha bármelyiknek is kiszimatolom a bűzét, megbánjátok. Ha megszagollak benneteket, kizárólag a félelmetek szagát akarom érezni!

DAENERYS

Qarth falain néhányan gongokat vertek félre, hogy hírül adják érkezését, mások pedig furcsa kürtöket fújtak meg, amelyek hatalmas bronzkígyóként tekeredtek a testükre. A városból egy teveoszlop jelent meg díszkíséretként. A tevék hátán érkező katonák pikkelyes rézpáncélt, hosszú rézagyaras sisakot és fekete selyem tolldíszeket viseltek, és rubintokkal meg drágakövekkel kivert, magas nyeregben ültek. A tevékre vagy száz különböző színben pompázó takarókat terítettek.

- Qarth a legnagyobb város, amely valaha létezett, és valaha létezni fog - mondta neki Pyat Pree még Vaes Tolorro romjai közt. - Ez a világ közepe, kapu észak és dél között, híd kelet és nyugat között, a története régebbi, mint az emberi emlékezet, és olyan lenyűgöző, hogy Bölcs Saathos megvakította magát, miután először megpillantotta, mert tudta, hogy bármit lásson is ezután, azt hitványnak és visszataszítónak fogja találni.

Dany fenntartásokkal fogadta a boszorkánymester szavait, de a hatalmas város lenyűgöző mivolta tagadhatatlan volt. Qarthot három vastag, míves faragásokkal díszített fal vette körül. A külső vörös homokkőből készült, harminc láb magas volt, és állatokat ábrázoló faragványokkal díszítették: a sikló kígyók, repkedő papírsárkányok és úszkáló halak a vörös pusztaság farkasaival, csíkos zebralovakkal és óriási elefántokkal keveredtek. A középső falat negyven láb magasra emelték, és sötét gránitját csatajelenetek töltötték meg élettel: kardok, pajzsok és lándzsák csaptak össze, nyílveszők repültek, hősök csatáztak, csecsemőket mészároltak le, és halotti máglyák lángoltak. A legbelső fal fekete márványtömbje ötven láb magasba szökött. Az ezen található faragványok láttán Dany elpirult, de aztán rájött, hogy ez ostobaság. Már nem volt szűz. Ha rá tudott nézni a sötét fal mészárlást ábrázoló jeleneteire, miért fordítsa el a tekintetét az egymásnak örömet szerző férfiak és nők látványa elől?

A külső kapukat rézpáncélokkal erősítették meg, a középsőt vassal, a legbelső pedig arany szemekkel díszítették. Dany közeledtére mindhárom kinyílt. Amikor belovagolt a városba, gyerekek szaladtak oda, és virágokat szórtak elé. Arany sarun és élénk színű festéken kívül semmi egyebet nem viseltek.

Az összes szín, ami hiányzott Vaes Tolorróból, megtalálta a helyét Qarthban. Fantasztikus vörös, lila és barna épületek emelkedtek körülötte, mint valami lázálomban. Áthaladtak egy bronz boltív alatt, amely két párosodó kígyót ábrázolt, pikkelyeik finom jade-, obszidián-és lazúrkövelemezkből készültek. Karcsú tornyok szöktek az égbe, magasabbak, mint amit Dany valaha látott, a tereken pedig griffeket, sárkányokat és mantichórákat mintázó míves szökőkutak álltak.

Qarth népe az utcák két oldalán tolongott, vagy finom erkélyekről nézte őket, amelyek látszólag túl törekenyek voltak ahhoz, hogy elbírják a súlyukat. Magas, világos bőrű emberek voltak. Vászonzól, brokátselyemből és tigrisbőrrel készült ruhákat viseltek, és Dany szemében mindegyikük úrnak vagy hölgynek tetszett. Az asszonyok köntöse szabadon hagyta egyik keblüket, a férfiak pedig a gyöngyökkel kirakott selyemszoknyákat részesítették előnyben. Dany rongyosnak és barbárnak érezte magát, ahogy elovagolt előttük oroszlanbőr köpönyegében, vállán a fekete Drogonnal. A dothrakik sápadt bőrük miatt „tejembereknek” nevezték a qarthatkat, Khal Drogo pedig arról álmodozott, hogy egy napon kifosztja a hatalmas keleti városokat. A lány a vérlovagjaira pillantott, de a sötét mandulaszemek nem árulták el a harcosok gondolatait. *Vajon csak a zsákmányt látják?* - tündökött. - *Milyen barbárnak tarthatnak bennünket ezek az emberek!*

Pyat Pree végigvezette a kicsiny khalasart egy árkádsoron, ahol fehér és zöld

márványoszlopokon a város régi hősei sorakoztak háromszoros életnagyságban. Elhaladtak egy óriási, barlangszerű épületben működő bazár előtt, az épület tetejéről szolgáló színes üvegablakokat ezernyi vidám, színpompás madár díszítette. Az elárusítóhelyek feletti teraszos falakon fák álltak és virágok nyíltak, alattuk pedig úgy tűnt, kapható minden, amit az istenek erre a világra teremtettek.

A lány ezüst lova megriadt, amikor Xaro Xhoan Daxos, a kereskedőherceg, melléje ügetett. Dany észrevette, hogy a lovak nehezen viselik a tevék közelségét.

- Ha bármit megkívánsz innét, ó asszonyok leggyönyörűbbike, csak szólj, és máris a tiéd! - szólította meg Xaro a magas, díszes nyeregből.

- Egész Qarth az övé, nincs szüksége értéktelen csecsebecsére - dalolta a másik oldalán a kék ajkú Pyat Pree. - Minden úgy lesz, ahogy ígértem, Khaleesi. Jöjj velem a Halhatatlanok Házába, és kortyolhatsz az igazságból és bölcsességből!

- Ugyan miért kellene neki a te Porpalotád, amikor én napfényt, édesvizet adhatok neki és selymeket, amelyekben alhat? - vágott vissza Xaro a boszorkánymesternek. - A Tizenhárom fekete jádéből és tűzopáliból készített koronát helyez szépséges fejére.

- Az egyetlen kastély, amire vágyom, Királyvár vörös vára, Pyat uram. - Dany óvakodott a boszorkánymestertől; Mirri Maz Duur, a maegi elvette a kedvét az olyanoktól, akik varázslatot űznek. - És ha Qarth nagyjai ajándékokat szeretnének adni nekem, Xaro, hát adjanak hajókat és kardokat, amelyekkel visszanyerhetem, ami jog szerint az enyém!

Pyat kék szája szívélyes mosolyba görbült.

- Úgy lesz, ahogy parancsolod, Khaleesi!

Azzal tevéje mozgásának ütemére ringatózva továbbügetett, hosszú, ékszerekkel kivarrt palástját maga után húzva.

- Az ifjú királynő bölcs éveinek számához képest - mormolta Xaro Xhoan Daxos a nyergéből. - Van Qarthban egy mondás. A boszorkánymester háza csontból és hazugságból épül.

- Akkor miért halkítják le az emberek a hangjukat, amikor Qarth boszorkánymestereiről beszélnek? Keleten mindenfelé tisztelik erejüket és tudásukat.

- Egykor hatalmasak voltak - bólintott Xaro -, ma azonban éppen olyan nevetségesek, mint azok a vén, gyöngye katonák, akik bátorságukkal dicsekednek, miután erejük és tudásuk már régen cserbenhagyta őket. Olvasgatják a málladozó tekerceiket, isszák az éjiárnyat, míg a szájuk kék nem lesz tőle, és burkoltan rettenetes erőkre célozgatnak, de valójában üres héjak azokhoz képest, akik előttük jártak. Figyelmeztetlek, Pyat Pree ajándékai porrá omlanak a kezekben!

Az ostorával ráhúzott a tevére, és eliramodott.

- Bagoly mondja verébnek - morogta Ser Jorah Westeros Közös Nyelvén. A száműzött lovag a jobbán lovagolt, mint mindig. A qarthi belépőjükhöz félretette a dothraki ruhákat, és ismét páncélt meg gyapjút öltött, a Hét Királyság öltözékét, amelytől egy fél világ választotta el. - Jobban tennéd, ha mindkettőjüket messze elkerülnéd, felség.

- Ezek az emberek segíthetnek visszaszerezni a koronámat - mondta a lány. - Xaro nagyon gazdag, Pyat Pree pedig...

- ...úgy tesz, mintha hatalma lenne - fejezte be a lovag nyersen. Sötétzöld felsőkabátján a Mormont-ház fekete és haragos medvéje ágaskodott, és Jorah maga sem tűnt kevésbé vadnak, ahogy haragosan a bazárban nyüzsgő tömegre pillantott. - Én nem időznék itt sokáig, királynőm. A szagát sem szeretem ennek e helynek.

Dany elmosolyodott.

- Lehet, hogy a tevék szagát érzed. A qarthiak kellemes szagúnak tűnnek az én orromnak.

- A kellemes szagok néha azért vannak, hogy elfedjék velük a büzt.

Én nagy medvém - gondolta Dany. - *A királynője vagyok, de egyben a kicsinye is leszek mindig, akire vigyázni kell.* Ettől biztonságban érezte magát, de el is szomorodott. Örült volna, ha jobban szeretheti a lovagot.

Xaro Xhoan Daxos felajánlotta Danynek háza vendégszeretét arra az időre, míg a városban tartózkodik. A lány ugyan lenyűgöző épületre számított, de azért nem egy olyan palotára, amely

nagyobb volt sok vásárvárosnál, *Illyrio tanácsos pentosi villája ehhez képest egy kondás kunyhója* - gondolta. Xaro folyvást bizonygatta, hogy az otthona kényelmesen befogadja egész kíséretét lovastul-mindenestül, de nem csak hogy befogadta, valósággal elnyelte őket. Egy egész szárnyat bocsátottak Dany rendelkezésére. Voltak saját kertjei, márvány fürdőmedencéje, jövőmondó tornya és labirintusa. Minden kívánságát rabszolgák lesték. Magánlakosztályában a padló zöld márványból készült, a falakat pedig színpompás selyemszövetek borították, amelyek a legkisebb fuvallatra is megrezdültek.

- Túlsgósan nagylelkű vagy - mondta a lány Xaro Xhoan Daxosnak.

- Semmilyen ajándék nem lehet túl nagy a Sárkányok Anyja számára. - Xaro bágyadt, elegáns férfi volt, kopasz fejjel és hatalmas, csórszerű orral, amelyet rubintok, opálok és jádelemezek borítottak. - Holnap pávát és pacsirtanyelvet fogsz lakomázni, miközben a leggyönyörűbb hölgyhöz méltó zenét hallgatsz. A Tizenhárom és Qarth minden méltósága eljön hozzád hódolatát kifejezni.

Qarth minden méltósága eljön szemügyre venni a sárkányaimat - gondolta Dany, de azért megköszönte Xarónak a kedvességét, mielőtt elküldte volna. Pyat Pree is távozott, ám előtte megígérte, hogy kihallgatást eszközöl a Halhatatlanoknál.

- Olyan ritka ez a tisztesség, mint a nyári hó!

Mielőtt elment volna, két ajkával megcsókolta a lány csupasz lábát, és ajándéku ráerőszakolt egy tégely kenőcsöt. Megesküdött, hogy a kenőcstől képes lesz meglátni a levegő szellemeit. A három sárkánykereső közül Quaithe, az árnyékgyűjtő ment el utoljára. Tőle Dany csak egy figyelmeztetést kapott:

- Óvakodj! - intette a vörösre lakkozott maszkot viselő nő.

- Kitől?

- Mindenkitől. Éjjel és nappal érkeznek majd, hogy lássák a csodát, amely újra eljött a világra, és amikor meglátják, vágyakozni fognak utána. Mert a sárkányok nem mások, mint testté lett tűz, a tűz pedig hatalom.

Miután ő is elment, Ser Jorah így szólt:

- Igazat beszél, királynőm... bár ettől még nem kedvelem jobban, mint a többi.

- Nem értem őt. - Pyat és Xaro az első perctől kezdve, hogy megpillantották a sárkányait, elhalmozták őt ígéretekkel, hűséges szolgájává nyilvánították magukat mindenben, Quaithe-től azonban csak egy-egy sejtelmes szót kapott nagyritkán. Emellett az is zavarta, hogy egyszer sem látta a nő arcát. *Emlékezz csak Mirri Maz Duurra* - mondta magában. - *Emlékezz az árulásra!* A vérlovagjaihoz fordult. - Mi magunk fogunk örködni, míg itt vagyunk. Senkit ne engedjete be a palotának ebbe a szárnyába az engedélyem nélkül, a sárkányokat pedig állandóan őrizzék!

- Úgy lesz, Khaleesi! - mondta Aggo.

- Csak azt láttuk Qarthból, amit Pyat Pree akart, hogy lássunk - folytatta. - Rakharo, menj, nézd meg a többi részét is, és mondd el nekem, mit találtál! Vigyél magaddal jó embereket és asszonyokat is, akik bemehetnek olyan helyekre, ahová férfiakra tilos!

- Ahogy akarod, vér a véremből! - bólintott Rakharo.

- Ser Jorah, keresd meg a kikötőt, és vizsgálj meg, miféle hajók várakoznak ott! Már fél éve nem hallottam semmi hírt a Hét Királyságból. Az istenek talán idefűjtak valami jóságos kapitányt Westerosból, aki hazavisz bennünket a hajóján.

A lovag gondterhelten látszott.

- Az nem lenne helyes dolog. A Bitorló megöl téged, ez olyan biztos, mint hogy a nap felkel. - Mormont a szíjába akasztotta a hüvelykujját. - Az én helyem itt van melletted.

- Jhogo is tud vigyázni rám. Te több nyelvet beszélsz, mint a vérlovagjaim, azon kívül a dothrakik nem bíznak a tengerben és a hajósokban. Ezt csak te teheted meg értem. Menj a hajók közé, és beszélj a legénységgel, tudd meg, honnét érkeztek, hová tartanak, és miféle emberek parancsolnak nekik!

A lovag vonakodva bólintott.

- Ahogy parancsolod, királynőm!

Miután az emberei elmentek, a szolgálólányok levették róla az út porával lepett selyemruhát, és Dany kilépett a medencéhez, amely egy nyitott, oszlopos előcsarnok árnyékában feküdt. A vizet kellemesen hűvösnek találta, és a medence telis-tele volt apró aranyhalacskákkal, amelyek kíváncsian döfködtek a bőrét, megnevettetve őt. Jó érzés volt behunyni a szemeit, és lebegni, miközben tudta, hogy addig pihen, ameddig csak akar. Azon tűnődött, vajon Aegon Vörös Tornyanak is van-e ilyen medencéje és ilyen levendula- meg mentaillatú kertje. *Biztosan van. Viserys mindig azt mondta, hogy a Hét Királyság minden más helynél gyönyörűbb.*

Az otthon gondolata felkavarta a lelkét. Ha napja és csillaga élne, átvezetné a khalasarját a mérgezett vízben, és elsöpörné az ellenségeit, de az ő ereje elhagyta ezt a világot. Itt voltak ugyan a vérlovagjai, akik értettek a gyilkoláshoz, de csak a lovasurak módján. A dothrakik nem uralkodtak a városokon és királyságokon, hanem kifosztották őket, és Dany nem akarta nyugtalan kísértetekkel teli üszkös romhalmazzá változtatni Királyvárt. Már elég könnyet nyelt. *Gyönyörűvé akarom tenni a királyságomat, azt akarom, hogy kövér férfiakkal, csinos lányokkal és nevető gyermekekkel teljen meg. Azt akarom, hogy az emberek mosolyogjanak, amikor meglátnak engem, úgy, ahogyan Viserys szerint akkor mosolyogtak, amikor meglátták az apámat.*

De mielőtt ezt megvalósíthatná, meg kell hódítania.

„*A Bitorló megöl téged, ez olyan biztos, mint hogy a nap felkel*” - mondta Mormont. Robert megölte nemes bátyját, Rhaegart, az egyik bábja pedig átkelt a mérgezett tengeren, hogy megmérgezze őt és még meg nem született fiát. Azt beszélték, Robert Baratheon erős, mint egy bika, és rettenthetetlen a csatamezőn, olyan férfi, aki semmit sem szeret jobban, mint a háborút. És mellette álltak a hatalmas urak, akiket a bátyja a Bitorló kutyáinak nevezett: a hideg szemű, fagyott szívű Eddard Stark és az aranyozott Lannisterek, apa és fia, gazdagok, hatalmasok és hitszegők.

Hogyan remélheti ilyen férfiak legyőzését? Amíg Khal Drogo élt, az emberek reszkettek, és ajándékokkal próbálták fékezni haragját. Ha nem így tettek, elvette a városaikat, vagyonukat, asszonyaikat, mindenüket. Drogo khalasarja azonban hatalmas volt, míg az övé kicsiny. Az emberei követték őt a vörös pusztaságon át, miközben az üstökösét üzte, és a mérgezett vízben át is követnék, de nincsenek elegendő. Még a sárkányai sem biztos, hogy elég erősek lennének. Viserys hitte, hogy a birodalom felkel törvényes uralkodójáért... de Viserys bolond volt, és a bolondok bolondságokban hisznek.

A kételyektől megborsódzott a háta. A vizet hirtelen hidegnek, a bőrét szurkáló halacskákat pedig idegesítőnek érezte. Felállt, és kimászott a medencéből.

- Irri! - kiáltotta. - Jhiqui!

Miközben a szolgálóleányok szárazra dörzsölték, és homokselyem köntöst borítottak rá, Dany gondolatai a három ember körül jártak, akik felkeresték őt a Csontok Városában. *A Vérző Csillagnak célja volt azzal, hogy Qarthba vezetett. Itt megtalálom, amire szükségem van, ha van erőm hozzá, hogy elvegyem, amit felajánlanak, és ha van eszem, hogy elkerüljem a csapdákat és töröket. Ha az istenek a hódító sorsát szánták nekem, gondoskodni fognak rólam, küldenek egy jelet, ha pedig nem... ha nem...*

Már estére járt az idő, és Dany a sárkányait etette, amikor Irri lépett be a selyemfüggönyökön át, és jelentette, hogy Ser Jorah visszatért a kikötőből... és nincs egyedül.

- Küldd be őket, bárki érkezett is vele! - mondta Dany kíváncsian.

Amikor beléptek, a lány egy párnahalmon ült, körülötte a sárkányok. A férfi, akit a lovag magával hozott, zöld és sárga tollakból készített köpönyeget viselt, a bőre pedig fekete volt, mint a csiszolt agátkő.

- Felség - szólalt meg a lovag -, elhoztam hozzád Quhuru Mót, a Magas Fák Városából érkezett *Fahéjszellő* kapitányát.

A fekete ember letérdelt.

- Nagy megtiszteltetés, királynőm - mondta. Nem a Dany által nem értett Nyár-szigetek nyelvét használta, hanem a Kilenc Szabad Város valyriaiján beszélt, folyékonyan.

- Részemről a megtiszteltetés, Quhuru Mo! - felelte Dany ugyanazon a nyelven. - A Nyár-

szigetekről érkezél?

- Úgy van, felség, de azelőtt, alig fél éve, megálltunk Óvárosban. Csodálatos ajándékot hozok neked onnét.

- Ajándékot?

- A hírek ajándékát. Sárkányanya, Viharbanszületett, az igazat mondom neked. Robert Baratheon halott.

A falakon túl alkonyat ereszkedett Qarthra, Dany szívében azonban felkelt a nap.

- Halott? - ismételte. A fekete Drogon felszisszent az ölében, és a lány arcába halvány füst szállt, mint valami fátyol. - Biztos vagy ebben? A Bitorló halott?

- Így mondják Óvárosban, Dorne-ban, Lysben és az összes kikötőben, ahol megfordultunk.

Mérgezett bort küldött nekem, s én mégis élek, ő pedig halott.

- Milyen módon halt meg? - A sápadt Viserion megsuhogtatta krémszínű szárnyait a lány vállán, felkavarva a levegőt.

- Rettenetes vadkan tépte szét, miközben királyi erdejében vadászott, legalábbis így hallottam Óvárosban. Mások szerint a királyné árulta el, vagy a fivére, vagy pedig Lord Stark, aki a Segítője volt. Egy dologban azonban mindenki egyetért: Robert király halott, és a sírjában fekszik.

Dany soha életében nem látta a Bitorló arcát, mégsem múlt el úgy nap, hogy ne gondolt volna rá. Hatalmas árnya ott lebegett felette születése percétől kezdve, amikor vér és vihar közepette megérkezett egy világba, ahol nem volt számára hely. És ez az ébenfa idegen most elhessentette ezt az árnyat.

- A fia ül most a Vastrónuson - mondta Ser Jorah.

- Joffrey király van hatalmon - bölintott Quhuru Mo -, de a Lannisterek uralkodnak. Robert fiverei elmenekültek Királyvárból. Azt beszélik, maguknak akarják a koronát. A Segítő pedig elbukott. Lord Stark, aki Robert király barátja volt. Lefogták árulását.

- Ned Stark mint áruló? - horkantott Ser Jorah. - Ez nem valószínű. Előbb jön el újra a Hosszú Nyár, mint hogy ő bemocskolja azt a drágalátos becsületét.

- Miféle becsülete lehetne? - kérdezte Dany. - Elárulta törvényes királyát, ahogy ezek a Lannisterek is. - Jó volt hallani, hogy a Bitorló kutyái egymással marakodnak, bár a dolog nem lepte meg. Ugyanez történt, amikor az ő Drogoja meghalt, és hatalmas khalasarja darabokra tépte saját magát. - A bátyám is halott, Viserys, aki az igaz király volt - mondta a nyár-szigetinek. - Nemes uram, Khal Drogo ölte meg olvadt aranykoronával.

Vajon bölcsebben viselkedett volna a fivére, ha tudja, hogy az áhított bosszú ilyen közel van?

- Akkor búsulok érted, Sárkányanya, és a vérző Westerosért, amely elveszítette törvényes királyát.

A zöld Rhaegal olvadt aranszeme az idegenre meredt Dany gyengéd ujjai alatt. Amikor kinyitotta a száját, a fogai fekete tüként villantak.

- Mikor tér vissza a hajód Westerosba, kapitány?

- Attól tartok, egy-két éven belül nem. A *Fahéjszellő* innét kelet felé hajózik tovább, hogy megtegye a kereskedők szokásos körútját a Jáde-tengeren.

- Értem - sóhajtott Dany csalódottan. - Akkor hát kedvező szeleket és jó kereskedést kívánok neked. Értékes ajándékot hoztál nekem.

- Bőségesen megjutalmaztál érte, nagy királynő!

A lány meglepődött.

- Hogyan?

A férfi szeme felcsillant.

- Láttam a sárkányokat.

Dany nevetni kezdett.

- Remélem, egy napon még többet látsz majd! Gyere el hozzám Királyvárba, ha majd atyám trónján ülök, és óriási jutalmat kapsz!

A Nyár-szigetek kereskedője megígérte, hogy így tesz, majd gyengéden megcsókolta az ujjait,

és távozott. Jhiqui kikísérte, Ser Jorah Mormont pedig ottmaradt.

- *Khaleesi!* - szólalt meg a lovag, miután kettesben maradtak. - Én nem beszélnék ilyen nyíltan a terveimről, ha a te helyedben volnék. Ez az ember most mindenhol el fogja mesélni, amerre csak jár.

- Hadd tegye! - felelte Dany. - Hadd tudja meg az egész világ! A Bitorló halott, mit számít mindez?

- Nem minden tengerész meséje igaz - figyelmeztette Ser Jorah. - Ha pedig Robert tényleg meghalt, akkor a fia uralkodik helyette. Ez semmin sem változtat.

- Ellenkezőleg, ez *mindent* megváltoztat! - Dany hirtelen felállt, a sárkányok visítva bontogatták a szárnyaikat. Drogon elrugaszkodott, és karmaival a szemöldökfába kapaszkodott. A másik kettő nekiiramodott a padlón, szárnyaik vége a márványt kaparta. - Eddig a Hét Királyság olyan volt, mint az én Drogóm khalasarja, százezer ember, akit az ő ereje egygyé forrasztott. Most darabokra repültek széjjel, éppúgy, mint a khalasar, amikor a khalom holtan hevert.

- A főurak mindig is háborúztak. Mondd meg, ki győzött, és én megmondom, mit jelent! Khaleesi, a Hét Királyság nem fog érett gyümölcsként az öledbe hullani. Flottára lesz szükséged, aranyra, seregekre, szövetségésekre...

- Ezt mind tudom - megfogta a lovag kezét, és felpillantott a sötét, gyanakvó szemekbe. - *Néha úgy gondol rám, mintha valami kisgyermek lennék, akit meg kell védenie, máskor pedig úgy, mint egy asszonyra, akit magáévá akar tenni, de látja-e bennem bármikor is a királynőjét?* - Már nem az az ijedt kislány vagyok, akivel Pentosban találkoztál. Igaz, csak tizenöt névnapot számlálok... de egyszerre vagyok olyan vén, mint a *dosh khaleen* öregasszonyai, és olyan fiatal, mint a sárkányaim, Jorah. Gyermeket szültem, elégettem egy *khalt*, átkeltem a vörös pusztaságon és a dothraki tengeren. Bennem a sárkány vére folyik.

- Ahogyan a bátyádban is az folyt - jegyezte meg a férfi konokul.

- Én nem Viserys vagyok.

- Nem ő vagy - ismerte el a lovag. - Azt hiszem, benned több van Rhaegarból, de még Rhaegart is el lehetett pusztítani. Robert bebizonyította ezt a Három Folyónál, és nem kellett hozzá több egy harci pörölynél. Még a sárkányok is elpusztulhatnak.

- A sárkányok elpusztulnak. - A lány lábujjhegyre állt, és könnyű csókot lehelt a lovag borostás képére. - De a sárkányölők is.

BRAN

Meera óvatosan körözött. A háló lazán lógott a bal karjában, jobbában a hosszú, háromágú békaszigonyt tartotta. Nyár aranyló szemei követték minden mozdulatát, a farka mereven, mozdulatlanul ágaskodott mögötte. Figyelt, figyelt...

- Jai! - kiáltotta a lány, és a szigony előrelendült. A farkas kitért balra, és mielőtt a lány visszahúzhatta volna a lándzsát, ugrott. Meera kivetette a hálót, a fonatok kinyíltak előtte a levegőben. Nyár egyenesen belevetette magát, és magával rántotta Meerát, ahogy a mellkasának vágódott, ledöntve a lányt a lábáról. A szigony elgurult. A nedves fű felfogta a zuhanást, de a levegő hangos nyögéssel kiszorult Meera tüdejéből. A farkas összekuporodott rajta.

Bran kurjongatni kezdett.

- Vesztettél!

- Győzött! - mondta a fivére, Jojen. - Nyár a hálóban van.

Bran látta, hogy a másíknak igaza van. A farkas morogva vergődött a hálóban, megpróbált kiszabadulni, de csak még jobban belegabalyodott. Így nem tudott harapni sem.

- Engedd ki!

A nádi leány nevetve átölelte a gúzsba kötött farkast, és mindketten oldalra gurultak. Nyár kétségbeesetten nyüsztetett, lábai vadul rugdosták a köteléküket. Meera feltérdelt, kioldott egy csomót, megrántotta az egyik sarkát, fűgén meghúzta itt-ott, és a rémfarkas hirtelen kiszabadult.

- Nyár, ide hozzám! - Bran kitérte a karját. - Figyelj! - kiáltotta, s egy pillanattal később a farkas rávetette magát. A fiú minden erejével bekapaszkodott, ahogy az állat vonszolni kezdte a fűben. Birkóztak, hemperegtek és szorongatták egymást, egyikük morgott és csaholt, a másik nevetett. Végül Bran került fölültre, a sáros rémfarkas kiterült alatta. - Jó farkas! - lihegte a fiú. Nyár megnyalta a fülét.

Meera a fejét csóválta.

- Sohasem lesz dühös?

- Rám soha. - Bran megragadta a farkas füleit, Nyár pedig vadul feléje kapott, de csak játék volt az egész. - Néha elszakítja a ruhámat, de még sohasem ontott vért.

- A *te* véredet, ugye? Ha átjut a hálónon...

- Nem bántana téged sem. Tudja, hogy én szeretlek.

Az összes lord és lovag elment az aratási lakomát követő egy-két napon belül, a Reedek azonban ott maradtak, hogy Bran állandó társai legyenek. Jojen olyan komoly volt, hogy Öreg Nan „kis nagyapának” nevezte, Meera azonban a húgára, Aryára emlékeztette Brant. Nem zavarta, ha összepiszkolja magát, és olyan jól futott, verekedett és dobott, mint egy fiú. Igaz, idősebb volt Aryánál, majdnem tizenhat éves, felnőtt nő. Mind a ketten idősebbek voltak Brannél, akinek közben már a kilencedik névnapja is elérkezett, majd elszaladt, de sohasem kezelték úgy, mint egy gyereket.

- Jó lenne, ha ti lennétek a gyámságunk alatt a Walderek helyett. - Elkezdett a legközelebbi fa felé araszolni. A vergődése és tekergése nem lehetett valami kellemes látvány, amikor azonban Meera odalépett, hogy felemelje, rászólt.

- Ne, ne segíts! - Esetlenül átfordult, majd hátrafelé kezdett nyomakodni és vonaglani, karjait használva, míg ülő helyzetbe nem tornázta magát, háttal egy magas kőrisfának. - Látod, mondtam! - Nyár Bran ölébe hajtotta a fejét. - Még sohasem ismertem senkit, aki hálóval harcolt volna - mondta Meerának, miközben a rémfarkas füle tövét vakargatta. - A fegyvermesteretek tanított meg a háló használatára?

- Az apámtól tanultam. Zavaros révben nincsenek lovagok. Nincsen fegyvermester, sőt mester

sincsen.

- Ki gondolzza a hollóitokat?

Meera elmosolyodott.

- A hollók nem találják meg Szürkevizet, ahogyan az ellenségeink sem.

- Miért nem?

- Mert mozog - felelte a lány.

Bran még sohasem hallott mozgó kastélyról. Értetlenül nézett rá, de nem tudta eldönteni, a lány ugratja-e vagy sem.

- Bárcsak láthatnám! Gondolod, hogy nemes atyád megengedné, hogy meglátogassam, ha véget ért a háború?

- Örömmel látnánk, hercegem. Akkor, és most is.

- Most? - Bran egész életét Deresben töltötte. Nagyon szeretett volna más helyeket látni. - Megkérdezhetem Ser Rodrikot, ha visszajön. - Az öreg lovag keletre ment, hogy megpróbálja elrendezni az ott felmerült problémákat. Az egészet Roose Bolton fattya kezdte azzal, hogy elfogta Lady Hornwoodot, amint az asszony éppen visszatérőben volt az aratási lakomáról, és még akkor éjjel feleségül vette, bár a fia lehetett volna. Azután Lord Manderly elfoglalta a kastélyát. Azt írta, azért, hogy megvédje a Hornwood birtokokat a Boltonoktól, Ser Rodrik azonban majdnem olyan dühös lett rá, mint a fattyúra.

- Lehet, hogy Ser Rodrik elenged. Luwin mester sohasem tenné.

A varsafa alatt keresztbe vetett lábakkal ücsörgő Jojen Reed komoly tekintettel figyelte Brant.

- Jó lenne, ha itt hagynád Derest, Bran.

- Jó lenne?

- Igen. És inkább előbb, mint később.

- Az öcsémnek zöldlátása van - mondta Meera. - Olyan dolgokat álmodik, amelyek még nem történtek meg, de néha bekövetkeznek.

- Nincsen *néha*, Meera.

A két testvér egymásra pillantott. A fiú szomorúan, a lány dacosan.

- Mondd el, mi fog történni! - kérte Bran.

- Elmondom - felelte Jojen -, ha te is mesélsz az álmaidról.

Az istenerdő elcsendesedett. Bran hallotta a levelek zizegését és Hodor távoli pancsolását a meleg tavacskában. Az aranyhajú férfira gondolt és a háromszemű varjúra, eszébe jutott az állkapcsai között összeroppanó csont és vér rezes íze.

- Nincsenek álmaim. Luwin mester altatóitalokat ad nekem.

- És segítenek?

- Néha.

- Egész Deres tudja, hogy éjszakánként üvöltve és verejtékben fürödve riadsz fel, Bran. Erről beszélnek az asszonyok a kútnál és az örök a laktanyáikban - jegyezte meg Meera.

- Meséld el nekünk, mi ijeszt meg ennyire! - mondta Jojen.

- Nem akarom. Különbben is, azok csak álmok. Luwin mester azt mondta, az álmok bármit jelenthetnek, vagy éppenséggel semmit.

- A fivérem is álmodik úgy, mint a többi fiú, és azok az álmok tényleg bármit jelenthetnek - folytatta Meera -, a zöld álmok azonban másmilyenek.

Jojen szeme olyan színű volt, mint a mocsár, és néha, amikor ránézett, Brannek olyan érzése támadt, mintha valami mást látna.

- Egy szárnyas farkasról álmodtam, akit szürke kőláncokkal kötöztek a földhöz - mondta Jojen. - Zöld álom volt, tehát tudtam, hogy igaz. Egy holló megpróbálta elszakítani a láncot, de a kő túl kemény volt, és hiába csipkedte a csőrével.

- A hollónak három szeme volt?

Jojen bólintott.

Nyár felemelte a fejét Bran öléből, és a sáremlerre szegezte sötét aranszemét.

- Amikor kicsi voltam, majdnem meghaltam szürkelázban. Akkor jött el hozzám a holló.

- Hozzám azután jött el, hogy lezuhantam - tört ki Branból. - Sokáig aludtam. Azt mondta, repülnöm kell, különben meghalok, és én felébredtem, de össze voltam törve, és egyáltalán nem tudtam repülni.

- Tudsz, ha akarsz. - Meera felemelte a hálóját, kirázta belőle az utolsó gubancokat, és elkezdte lazán összehajtogatni.

- Te vagy a szárnyas farkas, Bran - mondta Jojen. - Amikor először idejöttünk, nem voltam biztos benne, de most már az vagyok. A holló küldött ide bennünket, hogy eltépjük a láncaidat.

- A holló Zavaros révben van?

- Nem. A holló északon van.

- A Falon? - Bran mindig szerette volna látni a Falat. Fattyú testvére, Jon, ott szolgált, mint az Éjjeli Őrség tagja.

- A Falon túl - Meera Reed az övére akasztotta a hálót. - Amikor Jojen elmondta apánknak, mit álmódott, ő Deresbe küldött bennünket.

- Hogyan szakíthatom el a láncokat, Jojen? - kérdezte Bran.

- Nyisd ki a szemed!

- *Nyitva* van, nem látod?

- Kettő van nyitva - mutatott rá Jojen. - Egy, kettő.

- Hiszen csak *kettő* van.

- Három van. A holló adta a harmadikat, de te nem vagy hajlandó kinyitni. - Lassan, lágyan beszélt. - Két szemmel látod az arcomat. Hárommal látnád a szívemet is. Két szemmel látod ott azt a tölgyfát. Hárommal látnád a makkszemet, amiből a tölgyfa kinőtt, és a csonkot, amivé lesz. Két szemmel nem látsz tovább a falaitoknál. Hárommal ellátnál délen a Nyár tengerig, északon pedig a Falon túl.

Nyár felállt.

- Nem kell olyan messzire látnom - Bran idegesen elmosolyodott. - Elegendem van a hollókból. Beszéljessünk a farkasokról! Vagy a gyíkoroszlánokról! Ejtettél már el gyíkoroszlánt, Meera? Itt nincsenek.

Meera kihalászta a békaszigonyt a bokrok közül.

- A vízben élnek. A lassú patakokban és a mély mocsarakban...

Az öccse közbevágott.

- Egy gyíkoroszlánról álmodtál?

- Nem - válaszolta Bran. - Mondtam, nem akarok...

- Egy farkasról álmodtál?

Bran kezdett dühös lenni rá.

- Nem kell elmesélnem neked az álmaimat. Én vagyok a herceg. Én vagyok a Stark Deresben!

- Nyár volt az?

- *Hallgass!*

- Az aratási lakoma éjszakáján azt álmodtad, hogy te vagy Nyár az istenerdőben, ugye?

- Elég! - kiáltotta Bran. Nyár vicsorogva megindult a varsafa felé.

Jojen Reed tudomást sem vett róla.

- Amikor megérintettem Nyárt, éreztelek benne téged. Ahogyan most is benne vagy.

- Nem érezhettél. Az ágyamban voltam. Aludtam.

- Itt voltál az Istenerdőben, tetőtől-talpig szürkében.

- Csak egy rossz álom volt...

Jojen felállt.

- Éreztelek. Éreztem, hogy zuhansz. Az ijeszt meg, a zuhanás?

A zuhanás - gondolta Bran - *és az arany férfi, a királyné fivére, ő is megijeszt, de főleg a zuhanás.* Ezt azonban nem mondta ki. Hogyan is mondhatta volna? Nem volt képes elmondani Ser Rodriknak és Luwin mesternek, nem mondhatta el a Reedeknek sem. Ha nem beszél róla, talán elfelejti. Sohasem akart emlékezni. Lehet, hogy nem is valódi emlék.

- Minden éjszaka zuhansz, Bran? - kérdezte Jojen halkán.

Nyár torkából mély, morajló hang tört fel, és ez már nem játék volt. Vicsorogva, izzó szemekkel lassan megindult előre. Meera lándzsájával a kezében a farkas és a fivére közé lépett.

- Tartsd vissza, Bran!

- Jojen feldühíti.

Meera kirázta a hálót.

- A te haragod az, Bran - folytatta az öccse. - A te félelmed.

- Nem az. Én nem vagyok farkas. - Éjszakánként mégis együtt üvöltött velük, és a farkasálmokban vért is ízlelt.

- Egy részed Nyár, és Nyár egy része te vagy. Ezt te is nagyon jól tudod, Bran.

Nyár előrelendült, de Meera elállta az útját, és feléje dőfött a háromágú szigonnyal. A farkas félreugrott, lopózva körözni kezdett körülöttük. Meera Bran felé fordult.

- Hívd vissza, Bran!

- Nyár! - kiáltotta Bran. - Nyár, hozzám!

Nyitott tenyérrel a combjára csapott. A keze bizseregni kezdett, élettelen lába azonban semmit sem érzett.

A rémfarkas megint előrelendült, és Meera lándzsája újra feléje dőfött. Nyár kitért, hátralépett. A bokrok megmozdultak, és a varsafa mögül szikár, fekete árny lépett elő villogó fogakkal. A szag erős volt, testvére megérezte a haragját. Bran érezte, hogy a hátán feláll a szőr. Meera az öccse mellett állt, a két farkas körbe fogta őket.

- Bran, hívd vissza őket!

- Nem tudom!

- Jojen, fel a fára!

- Nincs rá szükség. Nem ez lesz a halálom napja.

- Gyerünk! - kiáltott rá a lány, és a fiú megindult felfelé a varsafa törzsén, az arcot használva kapaszkodónak. A rémfarkasok közelebb léptek. Meera elhajította a szigonnyt és a hálót, felugrott, és elkapta a feje fölé nyúló ágat. Borzas állkapcsa összecsattant a bokája alatt, amikor a lány a faág fölé lendült. Nyár leült és vonítani kezdett, Borzaskutya pedig a fogai közé kapta a hálót, és marcangolni kezdte.

Brannek csak ekkor jutott eszébe, hogy nincsenek egyedül. Tölcsért formált a kezeiből.

- Hodor! - kiabálta. - Hodor! Hodor! - Nagyon megrémült, és valahogy szégyellte magát. - Hodort nem bántják - nyugtatta meg a fán kuporgó barátait.

Néhány perc elteltével dallamtalan füttyörészést hallottak. Hodor félmeztelenül és sárosan érkezett meg a meleg vizű tavacskáknál tett látogatásból, de Bran még sohasem örült neki ennyire.

- Hodor, segíts! Zavard el a farkasokat! Zavard el őket!

Hodor boldogan hozzálátott a feladathoz. Vadul integetett a karjaival, hatalmas lábával pedig toppantott, miközben azt kiabálta: „*Hodor! Hodor!*” Először az egyik farkasra rontott, majd a másikra. Borzaskutya futamodott meg elsőként. Egy utolsó morgással eltűnt az aljnövényzetben. Amikor Nyár is megelégtelte a dolgot, visszatért Branhez, és lefeküdt mellé.

Alighogy Meera földet ért, felkapta a lándzsáját és a hálóját. Jojen nem vette le a szemét Nyárról.

- Beszélünk még - ígérte Brannek.

A farkasok voltak, nem én. Nem értette, miért vadultak meg ennyire. *Talán Luwin mesternek mégis igaza volt, hogy az istenerdőbe zárta őket.*

- Hodor! - szólalt meg. - Vigyél Luwin mesterhez!

A mester tornya a hollóház alatt Bran egyik kedvenc helye volt. Luwin reménytelenül rendetlen volt, de a könyvek, tekercsek és palackok összevisszasága éppen olyan ismerős és megnyugtató volt Bran számára, mint a mester kopaszodó feje és laza szürke köntösének lobogó ujja. A hollókat is szerette.

Luwin egy magas székben ücsörgött, éppen írt valamit. Most, hogy Ser Rodrik elment, a kastély vezetésének egész gondja az ő vállára nehezedett.

- Hercegem! - pillantott fel, amikor Hodor belépett. - Korán érkeztl a mai leckére.

A mester minden délután több órát töltött Bran, Rickon és a két Walder Frey oktatásával.

- Hodor, állj meg! - Bran mindkét kezével belekapaszkodott egy gyertyatartóba a falon, és kiemelte magát a kosárból. Egy pillanatig ott lógott, majd Hodor egy székhez cipelte. - Meera azt mondja, a fivérének zöldlátása van.

Luwin mester megvakarta az orrát a kezében tartott lúdtollal.

- Valóban?

A fiú bólintott.

- Azt mondtad, az erdő gyermekeinek volt zöldlátásuk. Emlékszem.

- Néhányan azt állítják, hogy rendelkeztek ezzel a képességgel. A bölcseiket zöldlátóknak nevezték.

- Ez valami varázslat volt?

- Jobb híján annak is nevezheted. A lényegét tekintve csupán egy másfajta tudás volt.

- Mi volt ez?

Luwin letette a tollat.

- Senki sem tudja pontosan, Bran. A gyermekek eltűntek a világról, s velük együtt eltűnt a bölcsességük is. Úgy gondoljuk, volt valami köze a fákon lévő arcokhoz. Az Elsők úgy hitték, hogy a zöldlátók a varsafák szemén át látnak. Ezért vágták ki a fákat, amikor a gyermekekkel háborúztak. A zöldlátóknak vélhetően az erdő vadjai és a fák madarai felett is volt hatalmuk. Még a halak felett is. A Reed fiú is állítja, hogy ilyen képességei vannak?

- Nem, nem hiszem. De Meera azt mondja, hogy az álmai néha valóra válnak.

- Mindannyiunknak vannak álmaink, amelyek néha valóra válnak. Te azt álmodtad, hogy nemes atyád a kriptában van, mielőtt megtudtuk volna, hogy meghalt, emlékszel?

- Rickon is. Ugyanazt álmodtuk.

- Nevezd zöldlátásnak, ha kívánod... de ne feledkezz meg arról a sok tízezernyi másik álmról sem, amelyet Rickonnal álmodtatok, és nem váltak valóra! Fel tudod netán idézni, mit tanítottam neked a láncról, amit minden mester visel?

Bran gondolkodott egy percig, megpróbált visszaemlékezni.

- A mesterek az óvárosi Fellegvárban kovácsolják a láncukat. Azért lánc, mert szolgálatot fogadnak, és azért áll különböző fémekből, mert a birodalmat szolgálják, és a birodalom különféle emberekből áll. Ha megtanulnak valamit, új szemet kapnak. A fekete vas a hollókat, az ezüst a gyógyítást, az arany a számokat és adatokat jelképezi. Nem emlékszem mindegyikre.

Luwin a lánc alá csúsztatta az egyik ujját, és lassan, hüvelykről hüvelykre arrébb csúsztatta. Kis ember létére elég vastag nyaka volt, és a lánc szorosan feszült rajta, de végül sikerült teljesen körbefordítani az egészet.

- Ez valyriai acél - mondta, amikor egy sötét fémszem került az ádámcsutkája elé. - Száz mesterből egy visel ilyen szemet. Azt tanúsítja, hogy megtanultam azt, amit a Fellegvárban „magasabb rejtelmeknek” neveznek, jobb szó híján varázslatnak. Lenyűgöző tudományterület, ám kevés haszna van, így nem sok mester veszi a fáradságot, hogy foglalkozzék vele.

- Akik azonban belemélyednek a magasabb rejtelmekbe, azok előbb-utóbb maguk is kipróbálják a varázslást. Én is engedtem a kísértésnek, be kell, hogy valljam. Nos, gyermek voltam, és ugyan melyik gyermek ne álmodozna arról, hogy rejtett erőket fedez fel magában? Én sem kaptam többet az erőfeszítéseimért, mint ezernyi másik fiú előttem, és újabb ezernyi utánam. Szomorú, de igaz: a varázslat nem működik.

- Néha igen - tiltakozott Bran. - Én azt álmodtam, és Rickon is. Keleten pedig vannak varázslók meg boszorkánymesterek...

- Keleten vannak emberek, akik varázslónak meg boszorkánymesternek *mondják* magukat - javította ki Luwin mester. - Volt egy barátom a Fellegvárban, aki elő tudott húzni egy szál rózsát mások füléből, de neki sem volt több varázsereje, mint nekem. Ó, az igaz, hogy sok minden van, amit nem értünk. Az évek százával és ezrével múlnak el, de mi egyebet láthat bármelyik ember is az életből, mint néhány nyarat, néhány telet? Ránézünk egy hegyre, és azt mondjuk: örökkévaló.

Annak is látszik... de az idő haladtával a hegyek kiemelkednek és eltűnnek, a folyók megváltoztatják az irányukat, a csillagok leesnek az égről, és hatalmas városok süllyednek a tengerbe. Úgy gondoljuk, még az istenek is meghalnak. Minden változik.

- A varázslat valaha talán hatalmas erőként volt jelen a világban, de ma már nem így van. Az a kevés, ami megmaradt belőle, nem több vékony füstcsíknál, amely még ott lebeg a levegőben, miután a hatalmas tűz kialudt, és már maga is halványodik. Valyria volt az utolsó zsarátnok, és Valyria eltűnt. A sárkányok nem léteznek már, az óriások halottak, az erdő gyermekeit pedig minden tudományukkal együtt elfeledték.

- Nem, hercegem. Lehet, hogy Jojen Reednek van egy-két álma, amiről azt hiszi, valóra válik, de nincsen zöldlátása. Egyetlen élő ember sem rendelkezik ezzel a képességgel.

Bran elmondta ezt Meera Reednek is, amikor a lány alkonyatkor eljött hozzá. Ott ült az ablakában, és figyelte, ahogy a várban egyenként kigyúlnak a fények.

- Sajnálom, ami az istenerdőben történt. Nyárnak nem lett volna szabad megtámadnia Jojent, de Jojennek meg nem lett volna szabad olyanokat mondania az álmairól. A holló hazudott, amikor azt mondta, tudok repülni, és hazudott az öcséd is.

- Vagy talán a mestered téved.

- Nem téved. Még az apám is megfogadta a tanácsait.

- Az apád meghallgatta, ebben nem kételkedem. Végül azonban ő maga döntött. Bran, megengeded, hogy elmeséljem az álmot, amit Jojen látott rólad és a nevelt fivéreidről?

- A Walderek nem a fivéreim.

A lány ezt elengedte a füle mellett.

- Vacsoránál ültetek, de szolgáló helyett Luwin mester hozta neked az ételt. A királyi részt adta neked a sültből. A hús félig sült át, még véres volt, de olyan illatot árasztott, hogy mindenkinek összefutott a nyál a szájában. Az a hús, amit a Freyeknek adott, öreg volt, szürke és halott. Ők mégis jobban örültek a vacsorájuknak, mint te a tiédnek.

- Nem értem.

- Az öcsém azt mondja, meg fogod érteni. Ha megértetted, megint beszélünk.

Bran majdnem félt asztalhoz ülni aznap este, de amikor mégis megtette, galambpástétomot szolgáltak fel. Mindenki ugyanazt kapta, és nem látta, hogy bármi probléma is lenne a Waldereknek felszolgált étellel. *Luwin mesternek igaza van* - mondta magának. Semmi rossz nem történik Deressel, mondjon is bármit Jojen. Bran megnyugodott... de csalódottságot is érzett. Amíg létezik varázslat, bármi megtörténhet. Szellemek járhatnak, a fák beszélhetnek, az összetört fiúk pedig lovaggá serdülhetnek.

- De nem létezik - mondta hangosan hálóterme sötétjében. - Nincsen varázslat, és a mesék csak mesék.

És sohasem fog járni, sem repülni. És lovag sem lesz belőle.

TYRION

A szőnyeget érdesnek érezte csupasz talpa alatt.

- Az unokafivérem különös órát választott a látogatásra - jegyezte meg Tyrion az álomtól kótyagos Podrick Payne-nek, aki nyilván arra számított, hogy elevenen fogja megsütni, amiért fel merte ébreszteni. - Vezesd a toronyszobába, és mondd meg neki, hogy rövidesen magam is ott leszek!

Az ablakon túl honoló sötétségből ítélve már jócskán elmúlhatott éjfél. *Vajon Lancel arra számít, hogy álomittasnak és lassú eszűnek talál ilyen késői órán?* - tűnődött. - *Nem. Lancel alig gondolkodik: ez Cersei műve lesz.* A nővére azonban csalódnai fog. Még ágyban fekve is kora reggelig dolgozott: olvasott a gyertya pislákoló fényénél, a Varys besúgói által készített jelentéseket böngészte, és Kisujj kimutatásait ellenőrizte, míg a számoszlopok össze nem mosódtak, a szeme pedig meg nem fájdult.

Egy kis langyos vizet fröcskölt az arcára az ágya mellett álló mosdótáliból, és elidőzött egy kicsit az éjjeliedény fölött guggolva, élvezve az éjszakai levegő hűvösét meztelen bőrén. Ser Lancel tizenhat évesen nem a türelméről volt ismert. Hadd várjon, és hadd legyen egyre idegesebb a várakozás miatt. Miután a belei kiürültek, Tyrion belebújt egy hálóköntösbe, összekuszálta vékony szálú, lenszőke haját az ujjjaival, hogy még inkább úgy nézzen ki, mint akit legszebb álmából vertek fel.

Lancel a kandalló hamuja előtt járkált fel-alá. Vörös, hasított bársonykabátot viselt fekete selyem alsóínggel, az övéről pedig aranyozott tokban drágakövekkel kirakott tör lógott.

- Öcsém! - üdvözölte Tyrion. - Olyan ritkán látogatsz meg! Minek köszönhetem ezt a meg nem érdemelt kegyet?

- Öfelsége a Régenskirályné küldött, hogy parancsoljam meg, azonnal engedd szabadon Pycelle nagymestert! - Ser Lancel karmazsin szalagot mutatott Tyrionnak, amely Cersei aranyviaszba nyomott oroszlános pecsétjét viselte. - Íme a meghatalmazása.

- Hát igen - Tyrion eltolta magától az írást. - Remélem, a nővérem nem terheli túl magát ilyen hamar a betegségét követően. Nagy kár lenne, ha visszaesne.

- Öfelsége jóformán felgyógyult - közölte Ser Lancel kurtán.

- Zene füleimnek! - *Bár a dallam nem egészen kedvemre való. Nagyobb adagot kellett volna adnom neki.* Tyrion azt remélte, lesz még néhány napja Cersei beavatkozása előtt, de olyan rettenetesen azért nem lepődött meg felépülésén. Végül is Jaime ikertestvére volt. Barátságos mosolyt erőltetett az arcára. - Pod, rakj tüzet nekünk, a levegő túl csipős az ízlésemnek. Iszol velem egy kupával, Lancel? Úgy vettem észre, a fűszeres bor segít az elalvásban.

- Nekem nincs szükségem segítségre az alváshoz - felelte Ser Lancel. - Öfelsége parancsára jöttem ide, nem azért, hogy veled poharazgassak, Ördögfióka.

A lovagi cím határozottan bátrabbá tette a kölyköt - elmélkedett Tyrion. - *Na meg a sajnálatos szerep, amit Robert király halálában játszott.*

- A bornak valóban megvannak a maga veszélyei. - Elmosolyodott, miközben töltött. - Ami Pycelle nagymestert illeti... ha drága nővérem annyira aggódik miatta, azt gondolná az ember, hogy maga jön el. Ehelyett azonban téged küld. Ezt mire véljem?

- Annak véled, aminek csak akarod, de engedd el a foglyodat! A nagymester a Régenskirálynő hűséges barátja, és ezért személyes védelme alatt áll. - A suhanc szája sarkában halvány vigyor bujkált. Láthatóan élvezte a dolgot. *Cersie-től vesz leckéket.* - Öfelsége sohasem egyezik bele ebbe a gaztettbe. Emlékeztet, hogy ő Joffrey régense.

- Én pedig Joffrey Segítője vagyok.

- A Segítő szolgál - tájékoztatta az ifjú lovag könnyedén. - A régens pedig uralkodik, míg a király fel nem nő.

- Ezt leírhatnád, hogy jobban emlékezzek rá. - A tűz vidáman pattogott. - Magunkra hagyhatsz, Pod - mondta Tyrion az apródnak. Csak azután fordult vissza Lancelhez, hogy a fiú elment. - Van még valami?

- Igen. Öfelsége utasított, hogy tájékoztassalak: Ser Jacelyn Bywater ellenszegült egy, a király nevében kiadott parancsnak.

Ami azt jelenti, hogy Cersei máris megparancsolta Bywaternek, hogy engedje el Pycelle-t, és udvariatlan visszautasításban volt része.

- Értem.

- Öfelsége ragaszkodik hozzá, hogy azt az embert mozdítsák el a tisztségéből, és tartóztassák le árulásért. Figyelmeztetlek...

Tyrion letette a kupáját.

- Nem érdekel a figyelmeztetésed, kölyök.

- Ser - javította ki Lancel mereven. Hozzáért a kardjához, talán azért, hogy emlékeztesse Tyriont, fegyvert visel. - Vigyázz, hogy beszélsz velem, Ördögfióka!

Ezt nyilván fenyegetésnek szánta, az a képtelen bajuszkezdemény a szája fölött azonban elrontotta az összhatást.

- Ó, engedd el a kardod! Csak egy kiáltás, majd Shagga beront, és végez veled. Fejszével, nem borostömlővel.

Lancel elvörösödött. *Akkora bolond lenne, hogy elhiggye, a Robert halálában játszott szerepe nem tűnt fel senkinek?*

- Lovag vagyok...

- Tudomásul vettem. Mondd, Cersei az után, vagy az előtt üttetett lovaggá, hogy az ágyába fogadott?

Lancel zöld szemének villanásánál több bizonyítékra nem is volt szüksége Tyrionnak. Varys tehát igazat mondott. *Hát, senki sem állíthatja, hogy a nővérem nem szereti a családját.*

- Na, erre nem mondasz semmit? Nincs több figyelmeztetésed a számomra, ser?

- Visszavonod ezeket a mocskos rágalmat, vagy...

- Ugyan kérlek! Elgondolkodtál azon, mit tenne Joffrey, ha elmondanám neki, hogy megölted az apját, hogy lefektethesd az anyját?

- Nem így történt! - tiltakozott Lancel rémulten.

- Nem? Akkor áruld el, kérlek, *hogyan?*

- A királyné adta nekem az erős bort! Amikor a király apródjává neveztek ki, a te apád, Lord Tywin mondta nekem, hogy mindenben engedelmeskedjek a királynénak!

- Azt is mondta, hogy dugd meg? - *Nézz csak rá! Nem olyan magas, a vonásai sem olyan finomak, a haja is inkább homok, mint arany, de mégis... úgy látszik, még Jaime silány másolata is jobb egy üres ágynál.* - Nem, gondoltam, hogy nem.

- Én sohasem akartam... csak azt tettem, amit parancsoltak, én...

- ...gyűlölted minden pillanatát? Ezt akarod elhiteni velem? Magas hely az udvarnál, lovagi cím, a nővérem szétnyíló lábai éjszakánként, ó igen, bizonyára rettenetes volt a számodra! - Tyrion feltápáskodott. - Várj itt! Öfelségét, a királyt érdekelni fogja a dolog.

Lancelnek azonnal elszállt a harcias kedve. Az ifjú lovag rémulóan kislépésűen rogyott térdre.

- Kegyelmezz, uram, könyörgök!

- Azt tartogasd Joffreynak! Ő szereti, ha szépen könyörögnek neki.

- Uram, a nővéred parancsa volt, a királynéé, ahogy mondtad, de öfelsége... ő nem értené meg...

- Azt akarod, hogy hallgassam el a király elől az igazságot?

- Az apám miatt! Elhagyom a várost, mintha az egész meg sem történt volna! Esküszöm, véget vetek neki...

Nehéz volt megállni nevetés nélkül.

- Tartok tőle, hogy nem.

A fiú elkeseredett.

- Uram?

- Hallottál. Az apám azt mondta, engedelmeskedj a nővéremnek? Rendben, engedelmeskedj neki! Maradj mellette, őrizd meg a bizalmát, szerezz örömet neki, ahányszor csak kívánja! Senkinek sem kell megtudnia... addig, amíg hűséges maradsz hozzám. Tudni akarom, mit tesz Cersei. Hová megy, kivel találkozik, miről beszélgetnek, milyen terveket forral. Mindent. És te leszel az, aki mindezt elmondja nekem, ugye?

- Igen, uram! - vágta rá Lancel pillanatnyi habozás nélkül. Ez tetszett Tyrionnak. - Megteszem, esküszöm! Ahogy parancsolod.

- Kelj fel! - Tyrion megtöltötte a másik kupát is, és a kezébe nyomta. - Igyunk az egyetértésünkre! Ne félj, amennyire én tudom, nincs a kastélyban egyetlen vadkan sem! - Lancel felemelte a kupát, és ivott, bár némileg mereven. - Mosolyogj, öcsém! A nővérem gyönyörű asszony, és az egész a birodalom javát szolgálja. Ezzel igen jól járhatsz. A lovagi cím semmi. Ha okos vagy, főúri méltóságot kapsz tőlem, mire végzünk. - Tyrion meglötyögtette a borát a kupában. - Szükségünk van rá, hogy Cersei maradéktalanul megbízzon benned. Menj vissza, és mondd meg neki, hogy a bocsánataért esedezem! Mondd meg neki, hogy rám ijesztettél, hogy nem akarok nézeteltérést kettőnk között, és ezentúl semmit sem teszek a beleegyezése nélkül!

- De... a követelése...

- Ó, Pycelle-t visszaadom neki.

- Visszaadod? - Lancel döbrentek látszott.

Tyrion elmosolyodott.

- Holnap reggel elengedem. Most esküözhetnék, hogy egy haja szála sem görbült meg, de ez nem volna teljesen igaz. A lényeg, hogy egész jól van, bár az életkedvéért nem vállalom felelősséget. A sötétzárka nem a legegészségesebb hely az ő korában. Cersei megtarthatja, mint háziállatot, vagy elküldheti a Falra, engem nem érdekel, de a tanácsban nem akarom még egyszer meglátni.

- És Ser Jacelyn?

- Mondd meg a nővéremnek, hogy úgy érzed, meg tudod nyerni neki, ha elég időt kapsz. Ettől egy darabig nyugton marad.

- Ahogy mondd - Lancel kiitta a kupáját.

- Még valami. Most, hogy Robert király halott, egy kissé kínos lenne, ha gyászoló özvegye hirtelen teherbe esne.

- Uram, én... mi... a királyné megparancsolta, hogy ne... - a fülei a Lannisterek karmazsinvörös színét öltötték fel. - A hasára folyatom a magomat, uram.

- Csinos kis hasa van, nem kétlem. Nedvesítsd be olyan gyakran, amilyen gyakran csak kedved tartja... de vigyázz, hogy a harmatod ne jusson máshova! Nincs szükségem több unokaöcsre, világos?

Ser Lancel mereven meghajolt, és távozott.

Tyrion egy engedélyezett magának pillanatnyi sajnálatot a fiú iránt. *Újabb bolond, amellet gyenge is, de nem érdemli meg, amit Cersei és én művelünk vele.* Szerencse, hogy Kevan nagybátyjának volt még két másik fia, mert ez nem valószínű, hogy tovább húzza egy évnél. Ha Cersei rájön, hogy elárulja őt, azonnal megöleti, ha pedig az istenek kegyelméből kifolyólag nem jön rá, Lancel akkor sem éli túl a napot, amikor Jaime Lannister visszatér Királyvárba. Az egyetlen kérdés az, hogy Jaime öli-e meg féltékenységi rohamában, vagy Cersei végez vele előbb, hogy eltítkolja Jaime elől? Tyrion Cersie-re tette volna az ezüstjét.

Nyugtalan-ságot érzett, és tisztában volt vele, hogy ma éjjel már nem fog aludni. *Legalábbis nem itt.* Podrick Payne-t egy széken szunyókálva találta a szoba előtt, és megrázta a vállát.

- Hívd ide Bronnt, aztán szaladj le az istállóba, és nyergelj fel két lovat!

Az apród szeme fátyolos volt az álomtól.

- Lovat.

- Azok a nagy, barna állatok, amelyek imádják az almát. Biztosan láttad már őket. Négy láb és egy fark. De előbb Bronn!

A zsoldos rövidesen megjelent.

- Ki pisált a levesedbe? - kérdezte.

- Cersei, mint mindig. Az ember azt hinné, hogy ennyi idő alatt hozzászokik az ízéhez, no de mindegy! Úgy tűnik, drága nővérem összetéveszt engem Ned Starkkal.

- Úgy tudom, ő magasabb volt.

- Csak míg Joff le nem vágta a fejét. Melegebben kellett volna öltöznöd, az éjszaka igen hűvös.

- Megyünk valahová?

- Minden zsoldos olyan eszes, mint te?

A város utcái veszélyesek voltak, de Bronnral az oldalán Tyrion meglehetősen biztonságban érezte magát. Az örök egy hátsó kapun engedték ki őket az északi fálnál. Végiglovagoltak a Fekete Árnyék úton Aegon Magas Hegyének lábáig, ott befordultak a Malacfutató utcába, zárt ablaktáblák és magas, kőből és fából emelt épületek között haladtak el, amelyek felső szintjei annyira kilógtak az utca fölé, hogy szinte megcsókolták egymást. Mintha a hold is követte volna őket, hogy bújócskázzon velük a kémények között. Senkivel sem találkoztak egy vénasszonyon kívül, aki döglött macskát cipelt a farkánál fogva. Ijedt pillantást vetett rájuk, mintha attól félne, hogy elveszik tőle a vacsoráját, és szó nélkül az árnyékok közé surrant.

Tyrion gondolatai a férfiak körül jártak, akik öelőtte voltak Segítők, és akik nem bizonyultak méltó ellenfélnek Cersei aljasságaival szemben. *Hogyan is lehettek volna azok? Olyan férfiak, mint ők... túl tisztességesek, hogy éljenek, túl nemesek, hogy szarjanak. Cersei mindennap ilyeneket eszik reggelire. A nővéremet egyetlen módon lehet legyőzni: ha az ő játékát játsszák, és Lord Arryn vagy Lord Stark ilyet sohasem tett volna.* Nem csoda, hogy mindketten halottak, Tyrion pedig még sohasem érezte magát ennyire elevennek. Görbe lábaival bizonyára komikus látványt nyújtana egy aratási bálon, de ezt a táncot nagyon jól ismerte.

A bordély a korai időpont ellenére zsúfolt volt. Chataya szívélyesen üdvözölte, majd bekísérte őket a társalgóba. Bronn egy sötét szemű dorne-i leánnyal ment fel, Alayaya azonban éppen elmélyülten társalgott egy vendéggel.

- Nagyon fog örülni, ha megtudja, hogy itt vagy - mondta Chataya. - Intézkedek, hogy a toronyszoba a rendelkezésedre álljon. Kér az uram egy kupa bort, míg várakozik?

- Kérek - felelte Tyrion.

A bor gyenge volt az arbori nedűkhöz képest, amelyet itt általában felszolgáltak.

- El kell nézned nekünk, uram - mentegetőzött Chataya. - Mostanában semmilyen áron nem tudok jó borhoz jutni.

- Sajnos ezzel nem vagy egyedül.

Chataya egy ideig szánakozott a sorsán, majd elnézést kért, és tovasuhant. *Szép asszony - tűnődött Tyrion, ahogy utánabámult. Ritkán látott ilyen eleganciát és méltóságot egy szajhában. Bár az asszony minden bizonnyal inkább valami papnőnek tartja magát. Lehet, hogy ez a titka. Nem az számít, mit teszünk, sokkal inkább az, ahogyan tesszük.* Valamilyen módon ez a gondolat megnyugtatta.

Más vendégek lapos pillantásokat vetettek rá a szemük sarkából. Amikor legutóbb idemeréskedett, egy ember leköpte... vagyis megpróbálta. Helyette Bronnt találta el, így a jövőben kénytelen lesz a fogai nélkül köpködni.

- Az uram szeretetre éhezik? - Dancy az ölébe siklott, és megcsipentette a fülét. - Nekem van erre orvosságom.

Tyrion mosolyogva megrázta a fejét.

- Túl gyönyörű vagy ahhoz, hogy azt szavakba öntsem, kedvesem, de én Alayaya gyógyírára vágyom.

- Mert az enyémet még *sohasem* próbáltad. Az úr sohasem választ mást, mint 'Yayát. Ő jó, de én jobb vagyok. Nem akarsz meggyőződni róla?

- Talán legközelebb - Tyrion nem kételkedett benne, hogy Dancy virgonc teremtés. Fitos orrú, szeplős, rámenős leány volt, derekáig omló dús, vörös sörénnyel. Őrá azonban Shae várt a házában.

A lány kuncogva a combjai közé csúsztatta a kezét, és megszorította a nadrágján keresztül.

- Szerintem ő nem akar addig várni - csicseregte. - Szerintem elő akar bújni, és meg akarja számolni a szeplőimet!

- Dancy! - Alayaya állt az ajtóban, áttetsző zöld selyemruhájában sötét volt és hűvös. - A nagyúr hozzám jött.

Tyrion szelíden kibontakozott a másik lány öleléséből, és felállt. Dancyn nem látszott, hogy nagyon bántotta volna a dolog.

- Legközelebb! - emlékeztette. A szájába vette az egyik ujját, és szopogatni kezdte.

Miközben a sötét bőrű lány felfelé vezette a lépcsőn, így szólt hozzá:

- Szegény Dancy! Két hete van rá, hogy rávegye az uramat, őt válassza, különben kénytelen lesz a fekete gyöngyeit Mareinak adni.

Marei pompás, sápadt, törekeny lány volt, akin Tyrion szeme egyszer-kétszer már megakadt. Zöld szem, porcelán bőr, hosszú, egyenes szálú, ezüstös haj. Nagyon szép volt, de túl komoly.

- Nem örülnék, ha szegény teremtés miattam veszítené el a gyöngyeit.

- Akkor legközelebb őt vidd fel a lépcsőn!

- Talán így teszek.

A lány mosolygott.

- Szerintem nem, uram.

Igaza van - gondolta Tyrion -, *nem. Lehet, hogy Shae csak egy szajha, de a magam módján hűséges maradok hozzá.*

A toronyszobában kinyitotta az öltözőszekrény ajtaját, majd kíváncsian visszanézett Alayayára.

- Mit csinálsz, míg nem vagyok itt?

A lány felemelte a karját és nyújtózkodni kezdett, mint egy sima, fekete macska.

- Alszom. Mióta rendszeresen idelátogatsz, uram, sokkal kipihentebb vagyok. Marei pedig olvasni tanít bennünket. Nemsokára talán egy könyv társaságában is múlathatom az időt.

- Az alvás jó - bólintott Tyrion. - A könyvek pedig még jobbak.

Megsókolta az arcát, aztán már lent is volt az akna alján, s végigment a folyosón.

Amikor kilovagolt az istállóból foltos heréltjén, hallotta, hogy a szél zenezót sodor a háztetők felett. Jó érzés volt arra gondolni, hogy az emberek még most, a mézárulás és éhínség közepette is énekelnek. Ismerős dallamok csendültek a fejében, és egy pillanatra majdnem hallotta Tyshát, ahogy egy fél élettől elelőtt énekel neki. Megállította a lovat, hogy hallgatózzon. A dallam nem volt jó, a szavakat pedig nem lehetett kivenni. Akkor hát egy másik dal, de miért is ne? A drága, ártatlan Tysha hazugág volt az elejétől a végéig, csak egy szajha, akit a bátyja, Jaime fogadott fel, hogy férfitá tegye őt.

Megszabadultam Tyshától - gondolta. - *Fél életemen át kísértett, de többé már nincsen szükségem se rá, sem Alayayára, Dancyre vagy Mareire, vagy a sok százra, akivel az évek során háltam. Most itt van nekem Shae. Shae.*

A ház kapui be voltak reteszelve. Tyrion addig dörömbölt, míg a díszes bronzkapu egy csattanással ki nem nyílt.

- Én vagyok az.

A férfi, aki beengedte, Varys csinosabb szerzeményei közé tartozott; nyúlzájú, lusta tekintetű késelő Braavosból. Tyrion nem akarta, hogy Shae körül éjjel-nappal jóképű, fiatal örök legyeskedjenek.

- Találj nekem öreg, ronda, sebhelyes embereket, akik, ha lehet, impotensek! - mondta az eunuchnak. - Olyanokat, akik a fiúkat szeretik. Vagy akik a birkákat!

Varysnek nem sikerült felhajtania egyetlen birkakedvelőt sem, de talált egy eunuch fojtogatót és két bűdös ibbenit, akik legalább annyira szerették a fejszéket, mint egymást. A többiek olyan

válogatott martalócok voltak, akik bármely börtönnek díszére váltak volna. Egyik rondább volt, mint a másik. Amikor Varys felvonultatta őket előtte, Tyrion megjedte, hogy esetleg túl messzire ment, de Shae egy szóval sem panaszkodott. *És miért is tenné? Velem kapcsolatban sem panaszkodott soha, pedig én visszataszítóbb vagyok, mint az összes öre együttvéve. Lehet, hogy nem is látja meg a rondaságot.*

Tyrion még így is szívesebben alkalmazta volna hegyi embereit örként. Mondjuk, Chella Feketefülűit, vagy a Holdtestvéreket. Jobban bízott az ő kőkemény hűségükben és tisztességérzetükben, mint a zsoldosok mohóságában. A kockázat azonban túl nagy volt, hisz egész Királyvár tudta, hogy a vademberek hozzá tartoznak. Ha ideküldené a Feketefülűeket, csak idő kérdése volna, s az egész város megtudná, hogy a Király Segítője szeretőt tart.

Az egyik ibbeni vette át tőle a lovát.

- Felébresztetted?

- Nem, uram.

- Helyes.

A tűz már csak parázslott a hálósobában, de a helyiségben még mindig kellemes meleg volt. Shae álmában lerúgta a takarókat. Most meztelenül hevert a tollas ágynemű tetején, fiatal testének lágy ívei kirajzolódtak a kandalló halvány fényében. Tyrion megállt az ajtóban, a szeme falta a látványt. *Fiatalabb Mareinál, kedvesebb Dancynél, szebb Alayayánál. Csak ő kell nekem, senki más. Hogy lehet egy szajha ilyen tiszta, szép és ártatlan?*

Nem akarta megzavarni, de a lány látványa is elég volt hozzá, hogy megmerevedjen. Levette a ruháit, felmászott az ágyra, széthajtotta a lány lábait, és gyengéden megcsókolta a combjai között. Shae dűnnyögött valamit álmában. Tyrion megint megcsókolta, és nyalogatni kezdte a rejtett édességet, míg a szakálla és a lány is nedves lett. Amikor Shae halkán felnyögött és megrázkódott, feltámaszkodott, beléhatolt, és szinte azonnal ki is lövellt.

A lány szeme nyitva volt. Mosolygott, megcirógatta a fejét, és sutogni kezdett:

- Éppen nagyon szépet álmodtam, uram.

Tyrion beleharapott az egyik apró, kemény mellbimbóba, és a fejét a lány vállának fészkébe hajtotta. Nem távozott belőle, és arra vágyott, bár soha ne is kellene távoznia.

- Ez nem álom - ígérte neki. *Ez a valóság, az egész az - gondolta -, a háborúk, a cselszövészek, a nagy, véres játszma, és én az egész kellős közepén... én, a törpe, a szörnyeteg, akit megvetettek és kinevettek, de most az enyém az egész, a hatalom, a város, a lány. Engem erre teremtettek, és az istenek bocsássák meg nekem, de én szeretem ezt...*

És őt. És őt.

ARYA

Bármilyen nevet adott is Fekete Harren a tornyainak, azok már régen feledésbe merültek. Most Rettegés Tornyának, Özvegytoronynak, Siratótoronynak, Kísértetoronynak és Királmáglya toronynak hívták őket. Arya szalmaágyon aludt a Siratótorony alatti barlangszerű folyosó egy falmélyedésében. Volt víz, amelyben megmosakodhatott, ahányszor csak kedve tartotta, és egy darab szappant is kapott. A munka kemény volt, de nem keményebb, mint az egész napos erőltetett menet. Menyétnek nem kellett kukacok meg bogarak után kutatnia, ha megéhezett, mint korábban Arrynak. Mindennap kaptak kenyeret és árpakását répa- meg petrezselyemdarabkákkal, kéthetente pedig még egy falat hús is került a tányérra.

Meleg Pitét még jobban tartották. Ő oda került, ahová tartozott. A konyha kupolatetős, kerek kőépület volt, önmagában is egy külön kis világ. Arya általában egy faasztalnál evett a pincében Weese-zel és a többi Weese-re bízott fogollyal, de néha neki kellett elhoznia az ételüket, s ilyenkor válthatott egy-két szót Meleg Pitével. A fiú folyton megfélekedezett róla, hogy ő most már Menyét, és Arrynak szólította, pedig tisztában volt vele, hogy lány. Egyszer megpróbált odacsúsztatni neki egy meleg almás lepényt, de olyan ügyetlenül csinálta, hogy két szakács észrevette. A süteményt elvették, őt pedig jól megverték egy hatalmas fakanállal.

Gendryt a kovácműhelybe küldték, és Arya csak ritkán látta. Ami azokat illeti, akikkel együtt szolgált, még a nevükre sem volt kíváncsi. Akkor csak még nagyobb fájdalmat okozott, ha meghaltak. Legtöbbjük idősebb volt nála, és örömmel békén hagyták.

Harrenhal óriási volt, s nagy részén már régen erőt vett az enyészet. Lady Whent a Tully-ház zászlóhordozójaként birtokolta a várat, de az öt toronyból mindössze kettőnek az alsó harmadát használta, a többit pedig hagyta tönkremenni. Ő már elmenekült innét, és mivel a kicsiny háztartás, amit itt hagyott, nem volt képes ellátni azt a rengeteg lovagot, lordot és előkelő foglyot, akiket Lord Tywin hozott magával, így a Lannisterek kénytelenek voltak portyákat indítani foglyokért, takarmányért és egyéb zsákmányért. Azt beszélték, hogy Lord Tywin a háború végeztével vissza kívánja állítani Harrenhal dicsőségét, és székhelyévé akarja tenni a kastélyt.

Weese üzeneteket küldözgetett, vizet húzatott és ételt hozatott Aryával, néha pedig a fegyverraktár fölötti kaszárnyában kellett felszolgálnia, ahol a fegyveresek étkeztek. A napjai legnagyobb részét azonban a takarítás tette ki. A Siratótorony földszintjét raktáraknak és magtáraknak rendezték be, a fölötte lévő két szinten pedig a helyőrség egy részét szállásolták el, a felsőbb emeleteket azonban nyolevan éve nem lakta senki. Most Lord Tywin megparancsolta, hogy ismét tegyék lakhatóvá őket. A padlókat fel kellett súrolni, az ablakokról le kellett vakarni a mocskot, a törött székeket és elrohadt ágyakat pedig el kellett távolítani. A legfelső emeletet ellepték a Whent-ház címeréül is szolgáló hatalmas, fekete denevérek fészkei, a pincékben pedig patkányok voltak... és állítólag szellemek, Fekete Harren és fiainak kísértetei.

Arya ezt ostobaságnak tartotta. Harren és a fiai a Királmáglya tornyában lelték halálukat, erről kapta a nevét is, miért jönnének hát át ide, hogy neki kísértsenek? A Siratótorony csak akkor jajveszékelt, amikor a szél észak felől fúj, és ez is csak a forróságtól megrepedezett kövek résein keresztülszivító levegő hangja volt. Ha voltak is szellemek Harrenhalban, őt sohasem háborgatták. Az élőkől sokkal jobban tartott: Weese-től, Ser Gregor Clegane-től és magától Lord Tywin Lannistertől, aki a Királmáglya toronyban rendezte be a szállását, a legmagasabban és legbüszkébben mind közül, annak ellenére, hogy egy kissé megdőlt az elsalakosodott kő súlyától, és úgy nézett ki, mint egy óriási, félig elolvadt fekete gyertya.

Eltűnődött, mit tenne Lord Tywin, ha odamenne hozzá, és bevallaná, hogy ő Arya Stark, de tudta, hogy sohasem kerülhet elég közel hozzá, és ha mégis, a lord amúgy sem hinne neki, Weese

pedig utána véresre verné.

Saját, kicsinyes kevélységével Weese majdnem olyan félelmetes volt, mint Ser Gregor. A Hegy úgy csapta agyon az embereket, mint más a legyet, de legtöbbször úgy tűnt, tudomást sem vesz a legyekről. Weese ezzel szemben mindig tudta, hogy ott van, mindig tudta, mit csinál, néha még azt is, mit gondol. A legcsekélyebb engedetlenségre is azonnal eljár a keze, és volt egy kutyája, aki majdnem olyan rettenetes volt, mint ő maga. A ronda, foltos szuka bűdösebb volt, mint bármelyik kutya, akivel Aryát eddig összehozta a sors. A lány egyszer látta, ahogy a férfi ráereszti a kutyát egy latrinapucoló fiúra, aki feldühítette. Az állat kitépett egy jókora darabot a fiú lábikrájából, miközben Weese ott állt, és nevetett.

A felügyelőnek mindössze három napra volt szüksége, hogy a legelőkelőbb helyet foglalja el magának Arya éjjeli imájában.

- Weese - suttogetta mindig legelőször. - Dunsen, Chiswyck, Polliver, Nyájas Raff. A Csiklandozó és a Véreb. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Joffrey király, Cersei királyné.

Ha akár egyet is kifelejt közülük, hogyan talál majd rá, hogy végezzen vele?

Az idevezető úton Arya birkának érezte magát, Harrenhal azonban egérré változtatta. Szürke volt, mint egy egér az érdes, szürke gyapjúingében, és egér módjára iramodott a kastély hasadékaiba, mélyedéseibe és sötét lyukaiba a hatalmasok útjából.

Néha úgy érezte, a vastag falak mögött *mindannyian* egerek, még a lovagok és nagyurak is. A vár hatalmas méretei miatt még Gregor Clegane is aprónak látszott. Harrenhal mintegy háromszor akkora területen feküdt, mint Deres, a benne álló épületek pedig összehasonlíthatatlanul nagyobbak voltak. Az istállóban ezer lovat tartottak, az istenerdő húsz hektárt foglalt el, a konyha akkora volt, mint Deres Nagy Csarnoka, saját nagy csarnoka pedig, amelyet a lenyűgöző Száz Kandalló Terme névvel illettek, habár csak harmincvalahány volt belőlük. (Arya kétszer is megpróbálta megszámolni a kandallókat, de először harminchármat, másodszer pedig harmincötöt kapott eredményül.) Olyan tágas volt, hogy Lord Tywin vendégül láthatta volna benne az egész seregét, bár ezt sohasem tette meg. A falakat, ajtókat, termeket, lépcsőket és minden egyebet olyan emberfeletti méretűre építették, hogy Aryának azokat a történeteket juttatta eszébe, amelyeket Öreg Nan mesélt a Falon túl élő óriásokról.

És, mivel az uraságok és hölgyek sohasem veszik észre a szürke kisegereket a lábuk alatt, Arya sokféle titkot tudott meg pusztán annak köszönhetően, hogy nyitva tartotta a fülét, miközben a dolga után járt. Csinos Paia, az éléskamrából, egy szajha, aki igyekszik végigküzdeni magát a várban időző összes lovagon. A börtönőr felesége várandós, a valódi apa azonban vagy Ser Alyn Stackspear, vagy pedig egy Fehérmosolyú Wat nevű dalnok. Lord Lefford az asztalnál ugyan tréfálkozik a szellemeken, az ágya mellett azonban mindig égve hagy egy gyertyát. Ser Dunaver apródja, Jodge, nem tudja tartani a vizeletét alvás közben. A szakácsok gyűlölik Ser Harys Swyftet, és beleköpnek az összes ételébe. Egyszer még azt is kihallgatta, ahogy Tothmure mester szolgálóleánya bizalmasan közli a fivérével, hogy Joffrey fattyú, s így nem ő a törvényes király.

- Lord Tywin azt mondta neki, hogy égesse el a levelet, és soha többé ne beszéljen ilyen mocskos dolgokat - suttogetta a lány.

Hallotta, hogy Robert király fivérei, Stannis és Renly is bekapcsolódtak a küzdelembe.

- És most mind a kettő király - mondta Weese. - Az országban több a király, mint ahány patkány van egy várban.

Még a Lannisterek emberei is azon vitatkoztak, meddig marad Joffrey a Vastrónuson.

- A kölyöknek nincsen hadserege, csak azok az aranyköpönyegesek, és egy eunuch, egy törpe meg egy asszony parancsol neki - dörmögte egy ifjú nemes a kupájába. - Ugyan mire mennek a hozzájuk hasonlók, ha harcra kerül a sor?

Beric Dondarrion állandó téma volt.

Egy kövér íjász azt mondta egyszer, hogy a Véres Komédiások végeztek vele, de a többiek csak nevettek rajta.

- Lorch megölte a fickót a Sebes zúgónál, a Hegy pedig már kétszer is levágta. Van egy ezüstszarvasom rá, hogy ezúttal sem marad sokáig halott!

Aryának fogalma sem volt róla, kik azok a Véres Komédiások, míg két hétre rá meg nem látta őket a saját szemével. A legkülönösebb csapat érkezett Harrenhalba, amit valaha látott. A véres szarvú, fekete kecskét ábrázoló zászló alatt rézbőrű férfiak lovagoltak, hajfonataikban csengettyűkkel. Lándzsások fekete-fehér csíkos lovakon, púderes arcú íjászok, zömök, szőrös harcosok bolyhos pajzsokkal, barna bőrű emberek tollas köpönyegben, egy sovány bolond zöld és rózsaszín rongyokban, zöldre és bíborszínűre festett pompás, villás szakállat viselő kardforgatók, színes sebhelyekkel borított képű dárdások, egy karcsú férfi a septonok köntösében, egy atyai küllemű alak a mesterek szürkéjében, meg egy beteges kinézetű fickó, akinek a bőrköpönyegét hosszú, szőke haj keretezte.

Az élen lovagló férfi vékony volt, mint a karó, és nagyon magas. Beesett, nyúzott arca még hosszabbnak tűnt a szálás, fekete szakálltól, amely kiugró pofacsontjától egészen a derekáig ért, a nyergére akasztott sisak fekete acélból készült és kecskefejet mintázott. A nyakában lógó láncot rengeteg különböző méretű, formájú és anyagú pénzérme alkotta, a lova pedig a furcsa, fekete-fehér állatok közül való volt.

- Ne akarj megismerkedni ezekkel, Menyét! - figyelmeztette Weese, amikor észrevette, hogy a lány a kecskesisakos férfit bámulja. Vele volt két ivócimborája is, akik Lord Lefford fegyveresei közé tartoztak.

- Kik ezek? - kérdezte Arya.

Az egyik katona nevetett.

- A Szolgálók, leány. A Kecske Lábujjai. Lord Tywin Véres Komédiásai.

- Te borsóagyú! Ha miattad megnyúzzák, te fogod súrolni a rohadt lépcsőket! - förmedt rá Weese. - Ezek zsoldosok, Menyétlány. Bátor Bajtársaknak nevezik magukat. Ha hallják, te se használj más nevet rájuk, mert alaposan elbánnak veled! A kecskesisakos a kapitányuk, Lord Vargo Hoat.

- Kurvára nem uraság ám! - szólalt meg a második katona. - Ser Amorytól hallottam. Csak valami csorgó nyálú zsoldos, aki nagyon nagy véleménnyel van saját magáról.

- Úgy van - bólintott Weese -, de jobb, ha a leány lordnak *szólítja*, ha meg akarja tartani minden testrészét.

Arya megint Vargo Hoatra pillantott. *Hány szörnyetege van Lord Tywinnak?*

A Bátor Bajtársakat az Özvegytoronyban szállásolták el, így Aryának nem kellett kiszolgáltatnia őket. Ennek örült. A megérkezésük éjjelén rögtön verekedés tört ki a zsoldosok meg a Lannisterek néhány embere között. Ser Harys Swyft apródját leszúrták, két Véres Komédiás pedig megsebesült. Másnap reggel Lord Tywin mindkettőjüket felakasztotta a kapuház mellett, Lord Lydden egyik íjászával egyetemben. Weese azt mondta, az íjász kezdte az egészet azzal, hogy kigúnyolta a zsoldosokat Beric Dondarrion miatt. Miután a felakasztott emberek abbahagyták a rugdalózást, Vargo Hoat és Ser Harys Lord Tywin árgus szemei előtt összeölelkeztek, összecsókolóztak, és örök barátságot fogadtak. Arya viccesnek találta Vargo Hoat selypítését és ömlengését, de több esze volt annál, hogy ne vessen rajta.

A Véres Komédiások nem időztek soká Harrenhalban, ám mielőtt ellovagoltak volna, Arya hallotta, amint egyikük azt meséli, hogyan szállta meg egy északi sereg Roose Bolton vezetésével a Három Folyó rubinvörös gázlóját.

- Ha átkel, Lord Tywin megint szétzúzza, ahogy a Zöld Ágnál tette! - jegyezte meg a Lannisterek egy íjásza, de a társai lehurrogták. - Bolton nem kel át, míg az Ifjú Farkas el nem indul Zúgóból a vad északiakkal meg a farkasaival.

Arya nem tudta, hogy a fivére ilyen közel van. Zúgó sokkal közelebb feküdt, mint Deres, bár nem tudta volna egészen biztosan megmondani, merre van Harrenhalhoz képest. *Valahogy kitalálnám. Tudom, hogy képes lennék rá, ha sikerülne elmenekülnöm.* Amikor arra gondolt, hogy újra láthatja Robb arcát, Aryának az ajkába kellett harapnia. *És Jont is szeretném látni, és Brant meg Rickont és anyát. Még Sansát is... megcsókolom, és a bocsánatáért fogok esedezni, mint egy*

igazi hölgy. Tetszeni fog neki.

A pletykákból megtudta, hogy a Rettegés Tornyának felső termeiben három tucat foglyot őriznek, akiket valami csatában ejtettek a Három Folyó Zöld Ágánál. Legtöbbjük szabadon közlekedhetett a kastélyban, miután megesküdött, hogy nem kísérel meg szökést. *Azt megfogadták, hogy nem szöknek meg - mondta magában Arya -, de azt nem, hogy nekem sem segítenek benne!*

A foglyok külön asztalnál ettek a Száz Kandalló Termében, és a kastélyban is gyakran látta őket. Négy fivér mindennap együtt gyakorolt: botokkal és fapajzsokkal küzdöttek a Folyókó Udvaron. Hárman közülük Freyek voltak az Átkelőről, a negyedik fattyú testvérük. Ők azonban csak rövid ideig tartózkodtak Harrenhalban. Az egyik reggelen két másik fivérük érkezett békelobogó alatt egy láda arannyal, és kiváltotta őket a lovagoktól, akiknek a fogságába estek. A hat Frey együtt távozott.

Az északiakat viszont senki sem váltotta ki. Meleg Pite mondta neki, hogy egy kövér nemesifjú állandóan a konyhában téblábol, hogy találhasson magának egy-egy falat ételt. A bajusza olyan bozontos volt, hogy eltakarta a fél arcát, a köpönyegét összefogó ezüst és zafircsat pedig háromágú szigonyt formázott. Ő Lord Tywin foglya volt, a vad külsejű, szakállas fiatal férfit azonban, aki fehér napokkal teleszórt fekete palástjában egyedül szerette járni a mellvédet, valami kóbor lovag ejtette foglyul, aki belőle akart meggazdagodni. Sansa bizonyára tudta volna, ki ő, és felismerte volna a kövéret is, Aryát azonban sohasem érdekelték különösebben a címek és jelvények. Ha Septa Mordane belekezdett ennek vagy annak a háznak a történetébe, ő mindig elszenderedett, álmodozott, és azon tűnődött, mikor ér már véget a tanóra.

Lord Cerwynre viszont emlékezett. Az ő földjei közel feküdtek Dereshez, így ő és a fia, Cley gyakori látogatók voltak. A sors különös fintora folytán azonban ő volt az egyetlen fogoly, akit sohasem láttak. Az egyik toronyszobában feküdt, és sebesülésből lábadozott. Arya napokon át próbálta kitervelni, hogyan osonhatna el az ajtónállók mellett, hogy meglátogathassa. Ha a férfi megismerné, a becsülete kötelezné rá, hogy segítsen neki. Egy lordnak biztosan van aranya, mindegyiküknek van, és talán lefizetné Lord Tywin néhány zsoldosát, hogy vigye el őt Zúgóba. Apa mindig azt mondta, hogy a legtöbb zsoldos elegendő aranyért bárkit hajlandó elárulni.

Aztán egy reggel észrevette, amint három asszony a csendes nővérek szürke csuklyás öltözkéiben holttestet fektet egy szekérre. A tetemet a legfinomabb selyembe varrták, amelyet egy csatabárd díszített. Amikor Arya megkérdezte, ki az, az egyik őr azt felelte, hogy Lord Cerwyn meghalt. A szavak úgy hatottak, mintha gyomorszájon rúgták volna. *Amúgy sem tudott volna segíteni neked - gondolta, miközben a nővérek szekere kigördült a kapun. - Még saját magán sem tudott segíteni, te ostoba kisegér.*

Ezután visszatért a sűröláshoz, a surranáshoz és az ajtókon való hallgatózáshoz. Azt hallotta, hogy Lord Tywin nemsokára Zúgó ellen vonul. Vagy délre indul, Égikert felé, hiszen arra senki sem számít. Nem, meg kell védenie Királyvárat, mert Stannis a legveszélyesebb ellenfél. Elküldte Gregor Clegane-t és Vargo Hoatot, hogy verjék szét Roose Bolton seregét, és távolítsák el a tört a hátából. Hollókat küldött a Sasfészekbe, mert feleségül akarja venni Lysa Arrynt, hogy megnyerje magának a Völgyet. Vásárolt egy tonna ezüstöt, hogy varázskardokat kovácsoltasson, amelyek elpusztítják a Starkok vargkait. Levelet ír Lady Starknak, hogy békét kössön vele, így a Királyölő nemsokára kiszabadul.

Bár a hollók egész nap jöttek-mentek, maga Lord Tywin ideje legnagyobb részét zárt ajtók mögött töltötte a haditanácsával. Arya néha megpillantotta, de mindig csak messziről: egyszer, amint a falon sétált három mester és a kövér, bozontos bajszú fogoly társaságában, máskor amint éppen kilovagol zászlósuráival, hogy ellenőrizze a táborokat, legtöbbször azonban a fedett galéria boltíve alatt ácsorgott, és az odalent gyakorlatozó katonákat figyelte. A keze közben kardja aranygombját markolta. Azt beszéltek, Lord Tywin mindennél jobban szereti az aranyat. „Még aranyat is *szarik*” - jegyezte meg tréfásan az egyik apród. Lannister ura öregember létére rendkívül erőteljesnek látszott merev, aranyló pofaszakállával és kopasz fejével. Volt valami az arckifejezésében, ami Aryát a saját édesapjára emlékeztette, habár a két férfi semmiben sem

hasonlított egymásra. *Úri arca van, ennyi az egész* - zárta le magában a lány. Emlékezett rá, hogy nagyságos anyja néha azt mondta apának, hogy öltse fel az úri arcát, és menjen, intézkedjen valami ügyben. Apa ilyenkor nevetett. Nehezen tudta elképzelni, hogy Lord Tywin bármin is nevéssen.

Egyik délután, miközben a sorára várt a kútnál, hogy felhúzhasson egy vödör vizet, meghallotta, hogy a keleti kapu pántjai csikorogni kezdenek. Egy csapat lovagolt be a csapórács alatt lépésben. Amikor vezetőjük pajzsán meglátta az ugrásra kész mantichórát, beléhasított a gyűlölet.

A nappali fényben Ser Amory Lorch kevésbé nyújtott ijesztő látványt, mint a fáklyák imbolygó tüzeinél, de a disznószemek, amelyekre Arya olyan jól emlékezett, ugyanazok maradtak. Az egyik asszony azt mondta, hogy az emberei körbelovagolták az egész tavat Beric Dondarriont üldözve, és a lázadókat pusztítva. *Mi nem voltunk lázadók* - gondolta Arya. - *Mi az Éjjeli Őrség voltunk, az Éjjeli Őrség pedig nem kötelezi el magát egyik oldalon sem.* Ser Amorynak kevesebb embere volt, mint amennyire emlékezett, és sok volt köztük a sebesült. *Remélem, elfertőződik a sebük. Remélem, mind meghalnak.*

Aztán meglátta hármójukat a menetoszlop vége felé.

Rorge fekete sisakot viselt, amelynek széles orrvédője miatt alig látszott az orra hiánya. Maró nehézkesen lovagolt mellette egy csatalovon, amely úgy látszott, bármelyik pillanatban összerogyhat a súlya alatt. A testét félig begyógyult égési sebek tarkították, s külseje ettől még förtelmesebbé vált, mint azelőtt.

Jaquen H'ghar azonban most is mosolygott. A ruhája még mindig koszos volt és rongyos, de valahogy szakított rá időt, hogy megmosakodjon, és megfésülje a haját, amely fényes vörösen és fehéren omlott a vállára. Arya hallotta, hogy a leányok elismerően vihorásznak egymással.

Gendrynek igaza volt, hagynom kellett volna, hogy bennéjjenek. Hallgatnom kellett volna rá. Ha nem dobja oda nekik azt a fejszét, most mindhárman halottak lennének. Egy pillanatra megrémült, de azok az érdeklődés leghalványabb jele nélkül ügettek el mellette. Egyedül Jaquen H'ghar pillantott arrafelé, de az ő tekintete is elsiklott fölötte. Nem ismer meg - gondolta. - *Arry tüzes kisfiú volt, karddal a kezében, én pedig csak szürke egérlány vagyok egy vödörrel.*

A nap hátralévő részében lépcsőt súrolt a Siratótoronyban. Estére a kezei kisebesedtek és véreztek, a karjai pedig annyira elfáradtak, hogy reszkettek, amikor visszavonszolta a vödört a pincébe. Mivel annyira kimerült, hogy az ételhez sem volt kedve, bocsánatot kért Weese-től, és bemászott a szalmaágyára aludni.

- Weese - ásitotta. - Dunsen, Chiswyck, Polliver, Nyájas Raff, a Csiklandozó és a Véreb. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Joffrey király, Cersei királyné.

Arra gondolt, hogy talán hozzátehetne még három nevet az imájához, de túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy ma döntsön erről.

Éppen erdőben rohanó farkasokról álmodott, amikor egy erős kéz szorult a szájára, keményen és kérlelhetetlenül, mint a sima, meleg kő. Azonnal felébredt, vonaglni és vergődni kezdett.

- A lány nem szól semmit - suttogta egy hang egészen közel a füléhez. - A lány csukva tartja a száját, senki sem hallja, és a barátok titokban beszélhetnek. Igen?

Arya szíve majd' kiugrott a helyéről, de sikerült alig észrevehetően bólintania.

Jaquen H'ghar elvette a kezét. A pince koromsötét volt, és az arcát annak ellenére sem látta, hogy mindössze néhány hüvelyknyire volt az övétől. Az illatát azonban érezte. A bőre tiszta volt és szappanos, a haját pedig parfümmel szórta be.

- A fiúból lány lesz - mormolta.

- *Mindig* lány voltam. Nem gondoltam volna, hogy megláttál.

- Az ember lát. Az ember tud.

A lánynak eszébe jutott, hogy gyűlöli.

- Megijesztettél. Most már közéjük tartozol, hagynom kellett volna, hogy ott égj. Mit keresel itt? Menj innen, vagy kiáltok Weese-nek!

- Ez a férfi megfizeti az adósságát. Hárommal tartozik.

- Hárommal?

- A Vörös Istennek járandósága van, drága lány, és az életért csak a halál fizethet. Ez a lány elvett hármat, ami az övé volt. Ennek a lánynak most hármat kell adnia helyettük. Mondd a neveket, és az ember megteszi a többi.

Segíteni akar nekem, döbönt rá Arya, és a hirtelen rátörő reménytől szinte megsédült.

- Vigyél Zúgóba, nincsen messze, ha ellopánk néhány lovat, el...

A férfi a szájára tette az ujját.

- Három életet kapsz tőlem. Nem többet, nem kevesebbet. Hármat, és végeztünk. A lánynak tehát gondolkodnia kell - gyengéden megcsókolta a haját. - De ne túl sokáig!

Mire Arya meggyújtotta a gyertyacsonkját, a férfiből csak gyenge illat maradt, a levegőben lebegő gyömbér és szegfűszeg alig érezhető fuvallata. A mellette lévő mélyedésben fekvő asszony megfordult a szalmán, és panaszkodni kezdett a fény miatt, így Arya elfújta a gyertyát. Amikor ismét lehunyta a szemét, arcok úsztak el előtte. Joffrey és az anyja, Ilyn Payne, Meryn Trant és Sandor Clegane... ők azonban Királyvárban voltak, száz meg száz mérföldre innét, Ser Gregor pedig csak néhány éjszakát maradt, mielőtt újra fosztogató körútra indult volna, és magával vitte Raffot, Chiswycket és a Csiklandozót. Ser Amory Lorch viszont itt volt, és őt majdnem ennyire gyűlölte. Vagy mégsem? Nem volt biztos a dolgában. És mindig itt volt Weese.

Másnap reggel megint eszébe jutott a dolog, amikor a kialvatlanságtól ásítózni kezdett.

- Menyét! - korholta Weese - Ha még egyszer meglátom, hogy kitérod a szádat, kitépem a nyelvedet, és megetetem a kutyámmal.

Megcsavarta a lány fülét az ujjai között, hogy biztos legyen benne, hogy az hallotta, amit mondott, és visszazavarta a lépcsőhöz, mert estére a harmadik fordulóig tisztának kellett lennie.

Munka közben Arya azokra gondolt, akiket holtan szeretett volna látni. Elképzelte, hogy az arcukat látja a lépcsőfokokon, és ettől keményebben súrolt, hogy eltakarítsa őket onnét. A Starkok háborúban álltak a Lannisterekkel, ő pedig Stark volt, ezért hát annyi Lannistert kellene megölnie, amennyit csak tud. Ez így van a háborúban. De úgy vélte, nem kellene megbíznia Jaqenben. *Magamnak kellene végeznem velük.* Ha az apja halálra ítélte valakit, ő maga hajtotta végre az ítéletet Jéggel, a pallosával.

- Ha arra készülsz, hogy elvedd egy ember életét, tartozol neki azzal, hogy a szemébe nézel, és meghallgatod az utolsó szavait - mondta egyszer Lord Eddard Robbnak és Jonnak.

Másnap elkerülte Jaqen H'ghart, a rá következő napon szintúgy. Nem volt nehéz. Ő nagyon kicsi volt, Harrenhal pedig nagyon nagy, rengeteg olyan hellyel, ahová egy eger elbújhatott.

És akkor visszatért Ser Gregor. Korábban érkezett, mint várták, és a foglyok nyája helyett ezúttal egy kecskenyáját hajtott maga előtt. Arya hallotta, hogy négy emberét elveszítette Lord Beric egyik éjszakai rajtaütése során, azok azonban, akiket gyűlölt, sértetlenek maradtak, és a Siratótorony második emeletén ütötték fel a tanyájukat. Weese intézkedett, hogy jól ellássák őket itallal.

- Ez a népség örökké szomjas - morgolódott. - Menyét, menj fel, és kérdezd meg, van-e ruhájuk, ami javításra szorul! Az asszonyok megcsinálják.

Arya felszaladt a tisztára sikált lépcsőin. Rá sem hederítettek, amikor belépett. Chiswyck a tűz mellett üldögélt egy sörrel teli ivószaruval a keze ügyében, és éppen az egyik mulatságos történetét mesélte. A lány nem merte félbeszakítani, nem akart magának felhasadt száját.

- A Segítő tornája után volt, mielőtt kitört a háború - magyarázta éppen Chiswyck. - Visszafelé mentünk nyugatra, heten voltunk Ser Gregorral. Raff is velem volt meg a fiatal Joss Stilwood, aki a Sernél apródoskodott a sorompónál. Nohát, megérkeztünk a húgyos folyóhoz. Jó magasan állt, mert sok eső esett. Nem kelhettünk át, de volt ott a közelben egy sörfözde, úgyhogy betértünk oda. A Ser elkapta a sörfözőt, és mondta neki, hogy ki ne ürüljenek a szarujaink, míg esik az eső. Látnotok kellett volna, hogy csillogott a fickó disznószele az ezüst láttán! Na, hozott nekünk sört, ő meg a lánya. Gyenge, silány egy lé volt, nem több barna pisánál, úgyhogy nem lettem boldogabb tőle, de a Ser sem. Ez a sörföző meg végig azt hajtogatja, hogy mennyire örül nekünk, mert kevés a vendég az eső miatt. Az a bolond nem hagyta volna abba az ugatást, nem

ám, pedig a Ser egy szót sem szólt, csak a Mákviráglovagon meg a szaros trükkjén merengett. Látszott, hogy összeszorítja a száját, úgyhogy én meg a többi cimbora meg sem mertünk volna nyikkanni, ebből a sörfőzőből meg egyre csak dől a szó, még azt is megkérdezi, hogyan szerepelt az uram a bajvívásban. A Ser csak azzal a pillantásával válaszolt - Chiswyck gágogva vihogott, húzott egyet a sörből, és a keze fejével letörölte a habot. - Ezalatt a lánya csak hordta a sört, és töltött. Kövér kis teremtés volt, tizennyolc, vagy olyasmi...

- Inkább tizenhárom - jegyezte meg vontatottan Raff, a Nyájas.

- Hát, akkor annyi, nem volt egy nagy öröm ránézni, de Eggon sokat ivott, aztán fogdosni kezdte, meg aztán lehet, hogy én magam is egy kicsit odanyúlkáltam, Raff meg azt mondta a Stilwood kölyöknek, hogy cipelje föl a lányt, és legyen végre férfi belőle. Egyszóval bátorította a kölyköt. Végül Joss benyúl a szoknyája alá, a leány meg sikolt, elejti a kancsót, aztán kirohan a konyhába. Nahát, itt vége is lett volna, de mit csinál az a vén bolond? Odamegy a Serhez, és megkéri, hogy fogjon minket vissza, merthogy ő mégiscsak felkent lovag, meg minden!

Ser Gregor aztán nem törődött a mi multságunkkal, de most odanézett, tudjátok, hogyan szokta, és megparancsolta, hogy hozzuk elé a lányt. Nahát, a vénembernek kellett kivonzolnia a konyhából, és csak magát hibáztathatta érte. „Ez hát az a szajha, aki annyira érdekel titeket?” Az a kótyagos vén hülye meg azt mondja: „Layna nem szajha, ser!”, egyenesen Gregor képébe. A Ser szemrebbenés nélkül azt mondja erre: „Már az”, odalök még egy ezüstöt az öregnek, letépi a ruhát a nőszemélyről, és ott helyben az asztalon elintézi az apuci szeme előtt, a leányzó meg csapkod meg vergődik, mint egy nyúl, és azokat a hangokat adja ki magából. Az öreg képe! Úgy röhögtem, hogy az orromon jött ki a sör. Akkor ez a kölyök meghallja a zajt, gondolom, a fia lehetett, és kirent a pincéből, úgyhogy Raff kénytelen volt egy tört döfni a hasába. Addigra a Ser végzett, úgyhogy visszament a söréhez, mi meg egyenként végigmentünk a leányon. Tobbott, tudjátok, milyen, megfordítja, és hátulról teszi bele. Mire én kerültem sorra, a lány már abbahagyta a vergődést, talán úgy döntött, végül is tetszik neki a dolog, bár az igazat megvallva nem bántam volna egy kis küzdelmet. És most jön a legjobb rész... amikor mind végeztünk, a Ser azt mondta a vénembernek, hogy kéri a visszajárót. Azt mondta, a leány nem ért meg egy ezüstöt... és legyenek átkozott, ha a vén bolond nem hozott egy marék rézpénzt, nem könyörgött az uram bocsánatáért, és nem *köszöni meg*, hogy ott fogyasztottunk!

A jelenlévők mind harsányan röhögtek, legharsányabban maga Chiswyck, aki annyira nevetett a saját történetén, hogy az orrából takony csorgott durva, szürke szakállába. Arya csak állt az árnyékban, és őt figyelte. Egyetlen szó nélkül visszalopózott a pincébe. Amikor Weese megtudta, hogy nem kérdezte meg a ruhákat, lerángatta a nadrágját, és addig verte egy pálcával, míg vér nem csordult alá a combjain, Arya azonban behunyta a szemét, és a Syrio által tanított mondásokra összpontosított, így alig érzett valamit.

Két éjszakával később Weese a kaszárnyába küldte, hogy a vacsoránál szolgáljon fel. Egy kancsó borral járkált, és a poharakat töltögette, amikor észrevette Jaqen H'ghart a fatálcája felett a másik padsorban. Arya az ajkába harapott, és óvatosan körülnézett, nincs-e a közelben Weese. *A félelem mélyebbre hatol, mint a penge* - emlékeztette magát.

Tett egy lépést, majd még egyet, és minden lépésnél egyre kevésbé érezte egérnek magát. A bort töltögetve haladt végig a pad mentén. Rorge Jaqen jobbán ült, tökrészezen, de nem vett tudomást róla. Arya odahajolt, és Jaqen fülébe súgta:

- Chiswyck.

A lorathi semmi jelét nem adta, hogy meghallotta-e.

Amikor kiürült a kancsója, Arya lesietett a pincébe, hogy újra megtöltse a hordóból, majd gyorsan visszatért, és tovább töltögetett. Senki sem halt szomjan a távollétében, sőt észre sem vették rövid hiányát.

Másnap nem történt semmi. A következőn sem, a harmadik napon azonban Arya a konyhába ment Weese-zel, hogy elhozza a vacsorájukat.

- A Hegy egyik embere tegnap éjjel leesett egy gyilokjáróról, és kitörte a bolond nyakát - mondta Weese egy szakácsnak.

- Részeg volt? - kérdezte az asszony.
- Nem jobban, mint általában. Néhányan azt mondják, Harren szelleme lökte le - horkantott egyet, hogy megmutassa, ő maga mit gondol az ilyen szóbeszédéről.

Nem Harren volt az - szeretne volna mondani -, hanem én, Arya. Ő ölte meg Chiswycket egy suttogással, és még kettőt meg fog ölni, mielőtt végezne. Én vagyok Harrenhal kísértete, gondolta. És aznap éjjel egy névvel rövidebb volt az ellenségei listája.

CATELYN

A találkozóhely halványszürke gombákkal és kivágott fák nyers csonkjaival pettyezett füves tisztás volt.

- Mi vagyunk az elsők, úrnóm - mondta Hallis Mollen, amikor megállították a lovaikat a fatuskóknál, egyedül a két sereg között. A férfi lándzsáján a Stark-ház rémfarkasos lobogója csapkodott a szélben. Catelyn innét nem látta a tengert, de érezte, milyen közel vannak hozzá. A keleti szél a só tömény illatát hozta magával.

Stannis Baratheon emberei kipusztították a fákat az ostromtornyok és kőhajítók számára. Catelyn eltűnődött, vajon mennyi ideje állt itt ez a liget, és hogy vajon Ned is megpihent-e itt, amikor délre vezette a seregét, hogy felszabadítsa az ostromlott Viharvéget. Hatalmas győzelmet aratott aznap, ami annál fényesebb volt, mivel vérontás nélkül érte el.

Adják az istenek, hogy én is elérjem ugyanezt - imádkozott az asszony. Saját hűséges emberei úgy vélték, megőrült, hogy egyáltalán idejön.

- Ez nem a mi harcunk, úrnóm! - mondta Ser Wendel Manderly. - Tudom, hogy a király sem szeretné, hogy az édesanyja veszélynek tegeye ki magát.

- Mindannyian veszélyben vagyunk - felelte neki Catelyn, talán egy kissé túl élesen. - Azt hiszed, hogy én talán szívesen vagyok itt, ser? - *Zugában lenne a helyem haldokló apám mellett, vagy Deresben, a fiaimmal.* - Robb azért küldött délre, hogy a nevében beszéljek, és én ezt fogom tenni.

Catelyn tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű kibékíteni a két fivért, de a birodalom érdekében meg kellett próbálnia.

Az esőáztatta mezőkön és sziklás gerinceken túl látta Viharvég hatalmas, égbe szökő várát, hátában a láthatatlan tengerrel. Lord Stannis ostromló serege olyan kicsinek és jelentéktelennek tűnt a sápadtszürke kötömeg alatt, mint zászlókat lobogtató egerek hada.

A dalok szerint Viharvéget az ősi időkben emelte Durran, az első Viharkirály, aki elnyerte a szépséges Eleneinek, a tenger istenének és a szelek istennőjének leányának szerelmét. Nászuk éjszakáján Elenei egy halandónak adta szüzességét, s ezáltal a halandó emberek halálára kárhóztatta magát. Szülei fájdalomban szabadjára engedték haragjukat, és megparancsolták a vizeknek és szeleknek, hogy rombolják le Durran erődjét. Barátait, fivéreit és vendégeit maguk alá temették a leomló falak, vagy az orkán a tengerbe söpörte őket, Elenei azonban a karjaiba zárta Durrant, így őt nem érte baj, és amikor eljött a hajnal, hadat üzent az isteneknek, és megfogadta, hogy újjáépíti a várát.

Őt kastélyt emelt egymás után, mindegyik nagyobb és erősebb volt az előzőnél, de végig kellett néznie, ahogy mindegyik darabokra hull, amikor a szélvihar üvöltve rájuk zúdult a Hajózúzó öböl felől, roppant vízfalakat tolvá maga előtt. A vazallusai könyörögtek neki, hogy építkezzen a szárazföld belsejében, a papjai azt mondták, ki kell engesztelnie az isteneket azzal, hogy visszaadja a tengernek Eleneit, még a köznép is esedezett neki, hogy enyhüljön meg. Durran azonban hallani sem akart róla. Felépített egy hetedik várát is, amely a legerősebb volt mind közül. Azt beszélték, az erdő gyermekei segítettek neki, varázslattal formázva meg a köveket. Mások azt állították, hogy egy gyermek mondta meg neki, mit tegyen, s amikor felnőtt, ez a fiú lett Bran, az Építő. Bárhogy szólt is azonban a mese, a vége ugyanaz volt. A feldühödött istenek hiába küldték egyik vihart a másik után, a hetedik kastély dacolt a haragjukkal, s Istenharagja Durran ott élt Eleneijel, míg idejük le nem járt.

Az istenek azonban nem felejtenek, és a viharos szelek még mindig tombolva rohantak a várnak a keskeny tenger felől. Viharvég mégis ellenállt, évszázadokon és évezredek át. Ilyen

kastély nem volt még egy. Óriási külső fala száz láb magasra emelkedett, s nem törte meg sem lőrés, sem kapubejáró. Mindenhol gömbölyű volt, ívelt és sima, köveit olyan leleményesen illesztették egymáshoz, hogy egyetlen rés, egyetlen szeglet, egyetlen nyílás sem volt, ahol a szél behatolhatott volna. Azt tartották, hogy a fal a legkeskenyebb részén is negyven láb vastag, a tenger felé néző oldalon nyolcvan, a kettős fal közötti rést pedig homok és kőzúzalék tölti ki. E roppant védelem mögött a konyhák, istállók és udvarok biztonságban voltak a széltől és a hullámoktól. Toronyból csak egy volt, egy hatalmas dobtorony, ablaktalan a tenger felől, olyan irdatlan, hogy magtár, kaszárnya, nagy csarnok és úri lakrész is volt egyben. A tetején erős mellvéd futott körbe, s emiatt távolról úgy nézett ki, mint egy tüskés ököl egy felemelt kar végén.

- Ūrnöm! - szólította meg Hal Mollen. A kastély alatti tiszta, rendes kis tábor felől két lovas jelent meg, és lassú lépésben megindultak feljűk. - Stannis király lesz az.

- Semmi kétség - Catelyn figyelte, ahogy közelednek. *Stannis, nem lehet más, de az ott nem a Baratheon-lobogó. A zászló fényes sárga színű volt, nem Renly lobogóinak gazdag fényű aranya, a címerkép pedig vörös, bár az alakját az asszony nem tudta kivenni.*

Renly fog utolsónak megérkezni. Ezt ő maga mondta Catelynnak, amikor elindult. Nem fog felűlni a lovára sem, míg nem látja, hogy a fivére már jókora utat megtett. Aki elsőnek ér oda, annak várnia kell a többiekre, és Renly erre nem volt hajlandó. *Ez valami játék, amit a királyok játszanak* - mondta magának az asszony. Nos, ő nem volt király, így nem kellett részt vennie benne. Catelynnak nagy gyakorlata volt a várakozásban.

Ahogy Stannis közeledett, látta, hogy a férfi vörös aranyból készűlt koronát visel, amelynek a csűcsait lángalakúra mintázták. Ővében gránátkőből és sárga topázból csiszolt szegecsek díszlették, a kardja markolatába pedig nagy, szögletes rubint űltettek. Ezektől eltekintve az öltözéke egyszerű volt: cserzett bőrmellény a vattázott zeke felett, megviselt csizma, barna, durva szövésű nadrág. A sárga lobogón narancssárga lángokkal körűvelt vörös szív látszott. Igaz, ott volt a koronás szarvas is... lekicsinyítve, a szívbe foglalva. A zászlóvivő azonban még különösebb volt: tetőtől talpig vörösbe öltözött asszony, akinek az arcát árnyékba borította skarlátszínű köpönyegének mély csuklyája. *Egy vörös papnő* - gondolta Catelyn eltűnődve. A felekezet népes és erős volt a Szabad Városokban és a távoli keleten, a Hét Királyságban azonban kevés volt belőlűk.

- Lady Stark - űdvözölte Stannis Baratheon fagyos udvariassággal, ahogy megálltak elötte. Meghajtotta a fejét, amely kopaszabb volt annál, ahogy az asszony emlékezett rá.

- Lord Stannis - viszonzta az űdvözölését.

A férfi ajkai keményen összeszorult a rövidre vágott szakáll alatt, de nem nyitott vitát a címek miatt. Catelyn hálás volt neki ezért.

- Nem hittem volna, hogy itt talállok Viharvégen.

- Nem hittem volna, hogy itt leszek.

A férfi mélyen űlő szeme nyugtalanul mérégette. Ezt az embert nem könnyed udvariaskodásra teremtették.

- Sajnálom urad halálát - mondta -, bár Eddard Stark nem volt a barátom.

- Az ellenséged sem volt soha, uram. Amikor Lord Tyrell és Lord Redwyne bezártak abba a kastélyba, és éhezttél, Eddard Stark törte meg az ostromgyűrűt.

- A bátyám parancsára, nem az irántam érzett szeretettől vezérelve - felelte Stannis. - Lord Eddard megtette a kötelességét, ezt nem vitatom. Vajon én ennél kevesebbet tettem volna? Robertnek engem kellett volna kineveznie a Segítűjévé.

- Az a bátyád akarata volt. Ned sohasem kért belőle.

- Mégis elfogadta. Azt, ami engem illetett volna. Mégis, szavamat adom, igazságot szolgáltatok a halála miatt.

Mennyire szeretnek fejeket ígéretetni azok, akik királyok akarnak lenni.

- A fivéred ugyanezt ígerte nekem. Az igazat megvallva azonban jobban szeretném visszakapni a lányaimat, az igazságszolgáltatást pedig meghagyni az isteneknek. Az én Sansám még mindig Cersie-nél van, Aryáról pedig semmi hír Robert halálának napja óta.

- Ha a gyermekeidet megtalálják, amikor elfoglalom a várost, azonnal visszaküldöm őket hozzád. - *Élve vagy halva* - sugallta a hanghordozása.

- És erre mikor kerül sor, Lord Stannis? Királyvár közel esik Sárkánykőhöz, s én mégis itt talállak.

- Őszinte vagy, Lady Stark. Rendben van, én is őszintén felelek neked. Ahhoz, hogy elfoglalhassam a várost, szükségem van azoknak a déli uraságoknak az erejére, akiket ott látok a mezőn. Most a fivérem parancsol nekik. El kell hát vennem őket tőle.

- Az emberek oda helyezik a hűségüket, ahová akarják, uram. Ezek a lordok Robertre és a Baratheon-házra esküdtek fel. Ha te és a fivéred félretennétek az ellentéteiteket...

- Nekem nincsen ellentétem Renlyvel, amennyiben kötelességtudónak bizonyul. Bátyja és királya vagyok. Csak azt akarom, ami jog szerint megillet engem. Renly hűséggel és engedelmisséggel tartozik nekem. Ezt meg is akarom kapni. Tőle, és ettől a többi úrtól is. - Stannis az asszony arcát fürkészte. - És téged milyen ügy szólít erre a mezőre, hölgyem? Talán a Stark ház a fivéremhez kötötte a sorsát, így állnánk?

Ő aztán sohasem fog meghajolni - gondolta Catelyn, de azért meg kellett próbálnia. Túl sok minden forgott kockán.

- A fiam Észak királyaként uralkodik lordjaink és a népünk akaratából. Senki előtt nem hajt térdet, de mindenkinek hajlandó baráti jobbot nyújtani.

- A királyoknak nincsenek barátaik - felelte Stannis nyersen -, csak alattvalóik és ellenségeik.

- És fivéreik! - szólalt meg egy vidám hang Catelyn mögött. Hátrapillantott a válla felett, és látta, amint Lord Renly poroszka lova óvatosan közeledik a fatuskók között. Az ifjabb Baratheon pompás látványt nyújtott zöld bársonyzekejében és mókusprémmel szegélyezett szaténpalástjában. Halántékát aranyrózsás korona övezte, a jáde szarvasfej a homloka fölé emelkedett, alóla pedig előomlott hosszú, fekete haja. Kardtartó szíját csipkés szélű, fekete gyémántdarabok díszítették, a nyakában aranyból és smaragdból font lánc lógott.

Renly is egy nőt választott zászlóvivőnek, bár Brienne arcát és alakját elrejtették a páncéllemezek, amelyek így semmit sem árultak el neméről. Tizenkét láb hosszú lándzsája végén, aranymezőben, ott lépkedett a fekete koronás szarvas, ahogy a szövet hullámozott a tengeri szélben.

A fivére kurtán üdvözölte.

- Lord Renly.

- Renly *király*. Hát te vagy az, Stannis?

Stannis homloka ráncba futott.

- Ki más lehetne?

Renly könnyedén megvonta a vállát.

- Amikor megláttam ezt a lobogót, nem voltam biztos benne. Kinek a zászlaját hordozod?

- A sajátomat.

Ekkor a vörösbe öltözött papnő szólalt meg.

- A király a Fény Urának lángoló szívét választotta címerül.

Renlyt láthatóan mulattatta a dolog.

- Nagyon helyes. Ha mindketten ugyanazt a lobogót használnánk, a csata szörnyű kavardóssá fajulna.

Catelyn közbeszólt.

- Reménykedjünk benne, hogy nem lesz csata. Nekünk hármunknak közös ellenségünk van, aki mindnyájunkat elpusztíthat.

Stannis ridegen tanulmányozta az asszony arcát.

- A Vastrón jog szerint az enyém. Aki ezt tagadja, az az ellenségem.

- Az egész birodalom tagadja, bátyám - mondta Renly. - Az öregek tagadják a halálhörgésükkel, a még meg nem született gyermekek pedig tagadják az anyjuk méhében. Tagadják Dorne-ban, és tagadják a Falon. Senki sem akar téged királynak. Sajnálom.

Stannis fogai összeszorultak, az arca megfeszült.

- Megfogadtam, hogy nem tárgyalok veled, míg az árulók koronáját hordod a fejedben. Bár tartottam volna magam a fogadalmamhoz!

- Ez ostobaság! - csattant fel Catelyn. - Lord Tywin Harrenhalban ücsörög húszezer karddal. A Királyölő seregének maradványai az Aranyfognál gyülekeznek, egy másik Lannisterhadat a Kaszter-hegy árnyékában szerveznek éppen, Királyvár meg a ti becses Vastrónotok pedig Cersei és a fia kezén van. Mindannyian királynak nevezitek magatokat, a királyság azonban vérzik, és senki sem emeli fel a kardját, hogy megvédje, csak a fiam!

Renly megvonta a vállát.

- A fiad megnyert egy-két csatát. Én meg fogom nyerni a háborút. A Lannisterek csak késleltethetik az örömet.

- Ha ajánlataid vannak, elő velük - mondta Stannis ridegen -, vagy elmegyek!

- Jól van - bólintott Renly. - Azt ajánlom, hogy szállj le a lovadról, hajts térdet, és fogadj hűséget nekem.

Stannis lenyelte a haragját.

- Abból nem eszel!

- Robertet szolgáltad, miért ne szolgálnál hát engem is?

- Robert az idősebb fivérem volt. Te viszont fiatalabb vagy nálam.

- Fiatalabb, bátrabb és sokkal kellemesebb...

- ...azonkívül pedig tolvaj és trónbitorló is.

Renly ismét vállat vont.

- A Targaryenek Robertet nevezték bitorlónak. Úgy tűnt, ő elviseli ezt a szégyent. Én is el fogom.

Ez így nem fog menni.

- Nézzetek magatokra! Ha a fiaim lennétek, összeütném a fejeteket, és bezárnálak benneteket egy szobába, míg eszetekbe nem jut, hogy testvérek vagytok!

Stannis dühös pillantást vetett rá.

- Túl sokat engedsz meg magadnak, Lady Stark. Én vagyok a törvényes király, és a fiad semmivel sem kisebb áruló, mint a fivérem. Az ő napja is elérkezik majd.

A leplezetlen fenyegetés csak még tovább szította az asszony haragját.

- Milyen könnyedén nevezel másokat árulónak és bitorlónak, uram, de magad különb vagy-e? Azt mondod, egyedül te vagy a törvényes király, ám nekem úgy rémlik, Robertnek két fia is van. A Hét Királyság minden törvénye alapján Joffrey herceg a törvényes örökös, utána pedig Tommen... mi pedig *mindnyájan* árulók vagyunk, legyen rá bármilyen jó okunk is!

Renly nevetni kezdett.

- Meg kell bocsátanod Lady Catelynnek, Stannis. Egyenesen Zúgóból érkezett ide, ami igen hosszú út lóháton. Attól tartok, nem látta a te kis leveledet.

- Joffrey nem a fivérem magja - közölte Stannis köntörfalazás nélkül. - Tommen sem. Fattyak. A lány is. Mindhárom kölyök vérfertőzésből született fürtelem.

Ennyire bolond még Cersei sem lehet! - Catelynnek a szava is elakadt.

- Hát nem aranyos kis történet, hölgyem? - kérdezte Renly. - Éppen a Szarvhegynél táboroztam, amikor Lord Tarly megkapta az ő példányát, és be kell valljam, én sem jutottam szóhoz - a bátyjára mosolygott. - Sohasem sejtettem, hogy ilyen okos vagy, Stannis. Ha igaz volna, valóban te lennél Robert örököse.

- Ha igaz volna? Hazugnak mersz nevezni?

- Be tudsz bizonyítani egyetlen szót is ebből a meséből?

Stannis fogai megcsikordultak.

Robert ezt biztosan nem tudta - gondolta Catelyn -, *különb*ben Cersei egy pillanat alatt búcsút mondhatott volna a fejének.

- Lord Stannis! - fordult a férfihoz. - Ha tudtad, hogy a királyné ilyen rettenetes bűnben vétkes, miért hallgattál?

- Nem hallgattam - jelentette ki Stannis. - A gyanúmmal felkerestem Jon Arrynt.

- A saját bátyád helyett?

- A bátyám irántam érzett tisztelete sohasem volt több kötelességnél - válaszolta Stannis. - Az ilyen vád, ha tőlem származik, gyerekesnek és önzőnek hatott volna, pusztán áskálódásnak, hogy magamat helyezzem az öröklési rend első helyére. Úgy gondoltam, Robert inkább odafigyel, ha a vádak Jon Arryntól érkeznek, akit szeretett.

- Á - legyintett Renly. - Tehát egy halott ember szava a bizonyíték.

- Azt hiszed, talán véletlenül halt meg, te vak tökfilkó? Cersei mérgeztette meg, mert félt, hogy leleplezi. Lord Jon bizonyítékokat gyűjtött...

- ...amelyek bizonyára vele együtt szálltak a sírba. Milyen kellemetlen!

Catelyn próbált emlékezni, próbálta összeilleszteni a darabokat a fejében.

- A húgom, Lysa egy Deresbe küldött levelében a királynét vádolta azzal, hogy megölte a férjét - ismerte el. - Később, a Sasfészekben, már a királyné öccse, Tyrion nyakába varrta a gyilkosságot.

Stannis felhorkant.

- Ha kígyófészekbe lépsz, talán számít, melyik kígyó harap meg először?

- Ez az egész kígyókról meg vérfertőzésről rendkívül mulatságos, de a helyzeten nem változtat semmit. Lehet, hogy a te trónigényed megalapozottabb, Stannis, mégis nekem van nagyobb hadseregem.

Renly a köpönyege alá nyúlt. Stannis észrevette, és rögtön a kardjához kapott, ám mielőtt kiránthatta volna, az öccse elővett... egy barackot.

- Kérsz egyet, bátyám? - kérdezte Renly mosolyogva. - Égikertből való. Biztos vagyok benne, hogy még sohasem ízleltél ehhez foghatót.

Azzal beleharapott, szája sarkából gyümölcsnedv csurrant.

- Nem azért jöttem ide, hogy gyümölcsöt egyek - füstölgött Stannis.

- *Uraim!* - szólalt meg Catelyn. - Egy szövetség feltételeit kellene összekovácsolnunk, nem pedig gúnyos megjegyzéseket vagdosnunk egymás fejébe!

- Az embernek sohasem volna szabad visszautasítania egy barackot - jegyezte meg Renly, és elhajította a magot. - Lehet, hogy soha többé nem lesz rá lehetősége. Az élet rövid, Stannis. Ne feledd, mit mondanak a Starkok! Közeleg a tél.

A keze fejével megtörölte a száját.

- Nem is azért jöttem, hogy fenyegeessenek.

- Nem is fenyegetlek - vágott vissza Renly. - Ha fenyegetlek, azt észre fogod venni. Az igazat megvallva, sohasem szerettelek, Stannis, de az én vérem vagy, és nem kívánlak megölni. Ha tehát Viharvéget akarod, vedd el... mondjuk, mint testvéri ajándékot. Ahogyan Robert egykor nekem adta, úgy adom most én neked.

- Nem a tiéd, hogy ideadhatnád. Jog szerint az enyém.

Renly sóhajtott, és félig megfordult a nyeregben.

- Mihez kezdjek ezzel a testvérrel itt, Brienne? Visszautasítja a barackomat, visszautasítja a kastélyomat, még a menyegzőmön sem volt hajlandó részt venni...

- Mindketten tudjuk, hogy a menyegződ komédiásmutatvány volt csupán. Egy évvel ezelőtt még azon mesterkedtél, hogy a lányt Robert egyik szajhájává tedd.

- Egy évvel ezelőtt azon mesterkedtem, hogy a lányt Robert királynéjává tegyem - felelte Renly -, de mit számít ez? Robert a vadkané lett, Margaery pedig az enyém. Remélem, örömmel tölt el, hogy szűzként érkezett hozzám.

- A te ágyadban valószínűleg úgy is fog meghalni.

- Ó, ha minden jól megy, még az idén fiút szül nekem. Mondd, kérlek, hány fiad is van neked, Stannis? Ja igen, egy sincs - Renly ártatlanul mosolygott. - Ami a lányodat illeti, megértelek. Ha a feleségem úgy nézne ki, mint a tiéd, én is a bolondomat küldeném, hogy kiszolgálja.

- *Elég!* - mennydörögte Stannis. - Nem tűröm, hogy a fülem hallatára gúnyt űzz belőlem, megértted? *Nem tűröm!*

Azzal kirántotta a kardját a hüvelyéből. A penge különös fénnel csillant a nap halvány

sugaraiban, hol vörös volt, hol sárga, hol pedig izzó fehér. A levegő szinte vibrált körülötte, mintha hó sugárzott volna belőle.

Catelyn lova felnyerített, és hátrált egy lépést, Brienne azonban a két fivér között termett, kezében saját fegyverével.

- Le a karddal! - kiáltott Stannisre.

Cersei Lannister fuldoklik a röhögéstől - gondolta Catelyn fáradtan.

Stannis az öccsére szegezte a fénylő pengét.

- Nem vagyok híján a könyörtetnek! - kiáltotta ő, aki hírhedten könyörtelen volt. - És nem kívánom Fényhozót a fivérem vérével bemocskolni. Az anya nevéért, aki világra hozott mindkettőnket, kapsz még egy éjszakát, hogy átgondold az ostobaságodat, Renly. Vond le a lobogóidat, gyere el hozzám hajnal előtt, és én átengedem neked Viharvéget, visszaadom régi helyedet a tanácsban, sőt még az örökösömmé is teszek, míg fiam nem születik. Máskülönben elpusztítalak.

Renly nevetett.

- Stannis, nagyon csinos a kardod, ezt elismerem, de attól tartok, a fénye tönkretette a szemed. Nézz végig a mezőn, bátyám! Látod azokat a lobogókat?

- Azt hiszed, néhány szövetdarab királlyá tesz téged?

- Tyrell kardja tesz királlyá. Rowan, Tarly és Caron tesz királlyá csatabárdal, buzogánnyal és harci pöröllal. A Tarth nyilak és a Penrose lándzsák, Fossoy, Cuy, Mullendore, Estermost, Selmy, Héttorony, Vasszív, Crane, Caswell, Blackbar, Morrigen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... még a Florent-ház is, saját feleséged fivérei és nagybátyjai, ők tesznek királlyá. Dél egész lovagsága velem van, és ez erőm kisebbik része. A gyalogság mögöttünk érkezik, százezer kard, dárda és lándzsa. És te pusztítasz el engem? Könyörgöm, mivel? Azzal a nyomorúságos csúrhéval, amelyik ott kuporog a kastély falai alatt? Lehetnek vagy ötezren, és akkor nagyvonalú voltam. Tőkehal urak, hagymalovagok meg zsoldosok! A fele valószínűleg átáll hozzám, mielőtt a csata egyáltalán elkezdődne. A felderítőim jelentették, hogy kevesebb, mint négyszáz lovasod van, azok is cserzett bőrbe öltözött szabadlovások, akik egy pillanatig sem állnak meg a páncélos lándzsások előtt. Nem számít, mennyire tapasztalt hadvezérnek tartod magad, Stannis, a sereged nem éli túl az előőrsöm első rohamát!

- Majd meglátjuk, testvér. - Mintha a fény egy része hagyta volna el a világot, amikor Stannis visszacsúsztatta a kardját a hüvelyébe. - Ha eljön a hajnal, meglátjuk.

- Remélem, az új istened irgalmas, testvér!

Stannis horkantott, és megvető arckifejezéssel elvágatott. A vörös papnő hátramaradt egy pillanatra.

- Vedd számba a bűneidet, Lord Renly! - szólalt meg, miközben megfordította a lovát.

Catelyn és Lord Renly visszalovagoltak a táborba, ahol a férfi több ezres és az asszony néhány fős serege várta visszatértüket.

- Szórakoztató volt, ha nem is túlságosan gyümölcsöző - jegyezte meg Renly. - Vajon hol szerezhetnék én is egy olyan kardot? Nos, Loras kétségkívül nekem ajándékozza a csata után. Elkésérít, hogy így kell történnie.

- Vidáman tudsz keseregni - mondta Catelyn. Az ő gyötrelme valódi volt.

- Valóban? - Renly vállat vont. - Ám legyen! Bevallom, Stannis sohasem tartozott a legszeretetremlőbb fivérek közé. Mit gondolsz, igaz a meséje? Ha Joffrey a Királyölő ivadéka...

- ...akkor a bátyád a törvényes örökös.

- Amíg életben van - tette hozzá Renly. - Bár ostoba egy törvény ez, nem gondolod? Miért a legidősebb fiú, miért nem a legrátermettebb? A korona illene hozzám, ahogyan sohasem illett Roberthez, és sohasem illene Stannishez. Megvan bennem az, ami nagy királlyá tesz, erőssé, mégis nagylelkűvé, bölccsé, igazságossá, figyelmessé, aki hűséges a barátaihoz és rettenetes az ellenségeivel szemben, mégis képes megbocsátani, aki türelmes...

- ...szerény? - fejezte be Catelyn.

- El kell nézned egy királynak *némi* hibát is, hölgyem! - nevetett Renly.

Catelyn végtelenül kimerültnak érezte magát. Az egész a semmiért volt. A Baratheon fivérek egymás vérében gázolnak, miközben a fia egyedül néz szembe a Lannisterekkel, és tegyen, vagy mondjon bármit, nem képes megakadályozni. *Legfőbb ideje visszatérnem Zúgóba, hogy lezárjam apám szemét - gondolta. - Ennyit legalább még megtehetek. Lehet, hogy rossz követ vagyok, de az istenekre, jó gázoló.*

A táboruk helyéül ügyesen egy északról dél felé futó alacsony gerincet választottak ki. Sokkal rendezettebb szállás volt, mint a Mander mellett terpeszkedő nagy tábor, bár csak negyedakkora területen helyezkedett el. Amikor Renly hírére vette bátyja támadásának Viharvég ellen, kétfelé osztotta a seregét, éppen ahogy Robb tette az Ikreknél. A gyalogosok hatalmas tömegeit hátrahagyta Keserűhídnál ifjú királynéjával, szekereivel, kordéival, igásállataival és a teljes nehézkes ostromgépezettel, ő maga pedig lovagjai és szabadlovasai élén sebesen kelet felé indult.

Mennyire hasonlít Robert bátyjához, még ebben is... csak hogy Robert mellett mindig ott volt Eddard Stark, hogy vakmerőségét óvatossággal zabolázza. Ned minden bizonnyal meggyőzte volna Robertet, hogy hozza ide az egész seregét, kerítse be Stannist, és vegye ostrom alá az ostromlókat. Renly megfosztotta magát ettől a lehetőségtől, amikor hanyatt-homlok iderohant, hogy megmérkőzhessen a bátyjával. Túlságosan elnyújtotta az utánpótlási vonalait, az élelmet és takarmányt több nappal maga mögött hagyta a szekerekkel, öszvérekkel és ökrökkel. Vagy hamarosan megvívja a csatát, vagy éhezni kezd.

Catelyn Hal Mollen gondjaira bízta a lovaikat, ő maga pedig visszakísérte Renlyt a tábor közepén felállított királyi pavilonhoz. Kapitányai és zászlóhordozó urai a zöld selyemfalak mögött várakoztak, hogy megtudják a tárgyalás eredményét.

- A fivérem nem változott semmit - mondta nekik az ifjú király, miközben Brienne leoldotta a palástját, és leemelte a homlokáról az arany és jada koronát. - Kastélyok és udvariaskodás nem békíti meg, neki vér kell. Nos, hajlok rá, hogy teljesítem az óhaját.

- Felség, nem látom szükségét ütközetnek - jegyezte meg Lord Mathis Rowan. - A vár helyőrsége erős, jól el van látva élelemmel, Ser Cortnay Penrose tapasztalt parancsnok, olyan ostromgépet pedig még nem építettek, amely kárt tehetne Viharvég falaiban. Hadd ostromolja Lord Stannis! Nem sok öröme telik majd benne, s mialatt ő itt ücsörög vacogva, éhesen és eredmény nélkül, mi bevesszük Királyvárat.

- Hogy az emberek azt mondják, nem mertem szembeszállni Stannisszel?

- Csak a bolondok mondanak ilyet - felelte Lord Mathis.

Renly a többiekhez fordult.

- Ti mit szóltok ehhez?

- Én azt mondom, Stannis veszélyt jelent rád. - jelentette ki Lord Randyll Tarly. - Ha nem bántod, csak erősebb lesz, míg a te erőid megfogyatkoznak a csatában. Mire végzel a többiekkel, könnyen lehet, hogy Lord Stannis olyan erős lesz, mint te... vagy erősebb.

A többiek kórusban helyeseltek. A király elégedettnek látszott.

- Akkor harcolunk.

Cserbenhagytam Robbot, ahogy cserbenhagytam Nedet is - gondolta Catelyn.

- Uram! - szólalt meg. - Ha elkötelezted magad a csata mellett, nekem nincs itt dolgom többé. Az engedélyedet kérem, hogy visszatérhessek Zúgóba.

- Nem kapod meg - Renly helyet foglalt egy tábori széken.

Az asszony kihúzta magát.

- Azt reméltem, hogy segíthetek neked békét kötni, uram. A háborúban nem foglak segíteni.

Renly vállat vont.

- Azt hiszem, a te huszonöt embered nélkül is győzünk, hölgyem. Nem azt kívánom, hogy részt vegyél a csatában, csak azt, hogy nézd végig.

- Ott voltam a Suttogó Erdőben, uram. Elég mélysárlást láttam már. Követként jöttem ide...

- És követként is távozol - közölte Renly -, csak éppen bölcsebben, mint ahogy megérkezél.

A saját szemekkel fogsz meggyőződni róla, milyen sors vár a lázadókra, hogy a fiad a te ajkadról hallhassa. Sose félj, gondoskodunk a biztonságodról! - Elfordult, hogy kiadja az utasításait. -

Lord Mathis, te vezeted a főerőmet középen. Bryce, tiéd a bal oldal. A jobb az enyém. Lord Estermont, te irányítod a tartalékokat.

- Nem okozok csalódást, Felség! - felelte Lord Estermont.

- Ki vezeti az elővédet? - kérdezte Lord Mathis Rowan.

- Felség! - kiáltotta Ser Jon Fossoway. - Kérlek, hadd legyen enyém a megtiszteltetés!

- Hiába a könyörgés! - vetette oda Zöld Ser Guyard. - Jog szerint a hét közül egynek kell az első csapást mérnie.

- Egy pajzsfal megrohamozásához több kell ám csinos palástinál - jegyezte meg Randyll Tarly.

- Én már akkor Mace Tyrell elővédjét vezettem, amikor te még anyád csecset szoptad, Guyard.

Hangos lárma lett úrrá a helyiségben, ahogy mások is előterjesztették kérélmüket. *A nyár lovagjai* - gondolta Catelyn. Renly felemelte a kezét.

- Elég, uraim! Ha volna egy tucat elővédem, mindenki kapna egyet, a jog szerint azonban a legnagyobb dicsőség a legnagyobb lovagot ületi. Ser Loras méri az első csapást.

- Boldog szívvel, felség! - A Viráglovag letérdelt a király előtt. - Add nekem áldásod, és adj mellém egy lovagot, aki lobogódat hordozza mellettem a csatában! Hadd vonuljon a szarvas és a rózsza vállvetve az ütközetbe!

Renly körbepillantott.

- Brienne!

- Felség? - A lány még mindig a kék páncélt viselte, bár a sisak nélkül. A zsúfolt sátorban nagyon meleg volt, és a verejték széles, egyszerű arcához tapasztotta vékony, sárga haját. -Az én helyem melletted van. Felesküdtől pajzsod vagyok...

- Egy a hét közül - emlékeztette a király. - Ne félj, négy társad mellettem lesz a csatában.

Brienne térdre rogyott.

- Ha el kell válnom felségedtől, engedd meg, hogy felfegyverezzelek az ütközethez!

Catelyn hallotta, hogy mögötte kuncogni kezd valaki. *Szegény teremtés, szerelmes belé* - gondolta szomorúan. - *Az apródja lesz, csak hogy megérinthesse, és nem törődik vele, mekkora bolondnak tartják a többiek.*

- Megengedem - bólintott Renly. - Most pedig hagyjatok magamra, mindannyian! Még egy királynak is pihenésre van szüksége a csata előtt.

- Uram! - folytatta Catelyn. - Az utolsó faluban, amelyen áthaladtunk, láttam egy kis szentélyt. Ha nem hagyod, hogy hazatérjek Zúgóba, legalább azt engedd meg, hogy elmehessek oda imádkozni!

- Ahogy óhajtod. Ser Robar, adj Lady Stark mellé megfelelő kíséretet ehhez a szentélyhez... de mindenképpen térjen vissza hozzánk hajnalra!

- Jól tennéd, ha magad is imádkoznál - tette hozzá Catelyn.

- Győzelemért?

- Bölcsességért.

Renly nevetett.

- Loras, maradj itt, és segíts imádkoznom! Már olyan régen nem imádkoztam, hogy elfelejtettem, hogyan kell. Ami pedig benneteket illet, azt akarom, hogy az első fényre mindenki a helyén legyen páncélban, fegyverben és lóháton. Olyan hajnalban lesz része Stannisnek, amit nem felejt el egykönnyen!

Már alkonyodott, amikor Catelyn elhagyta a pavilont. Ser Robar Royce csatlakozott hozzá. Az asszony futólag ismerte a lovagot: Bronz Yohn egyik fia volt, kellemes férfi a maga faragatlan módján, s némi hírnévnek örvendett a lovagi tornák világában. Renly szivárványos palástot és vérvörös páncéltöltözetet adományozott neki, s hét lovagja egyikévé tette.

- Hosszú utat tettél meg a Völgyből, ser - mondta neki az asszony.

- Te pedig Deresből, úrnőm.

- Én tudom, engem mi hozott ide, de te miért jöttél? Ez semmivel sem inkább a te harcod, mint az enyém.

- A magamévá tettem a harcot, amikor a királyommá tettem Renlyt.

- A Royce-ok az Arryn-ház vazallusai.

- Nemes atyám Lady Lysának tartozik hűséggel, ahogy az örököse is. A második fiú ott próbál dicsőséget találni, ahol tud - vontá meg a vállát Ser Robar. - Az embernek egy idő után elege lesz a lovagi tornákból.

Nem lehet idősebb huszonegynél, gondolta Catelyn, egyidős királyával... az ő királyának, az ő Robbjának azonban tizenöt évesen is több esze van, mint amit ez a fiú valaha is összeszedett. Legalábbis ebben reménykedett.

A tábor kis szegletében, ahol Catelyn ütötte fel a szállását, Shadd éppen répát vagdosott egy üstbe, Hal Molien három deresbelivel kockázott, Hollófa Lucas pedig a törét élesítve ücsörgött.

- Lady Stark! - szólította meg Lucas, amikor megpillantotta. - Molien azt mondja, hajnalban csata lesz.

- Hal igazat beszél - felelte az asszony. *És úgy látszik, nem tudja tartani a száját.*

- Harcolunk, vagy elmenekülünk?

- Imádkozunk, Lucas - válaszolta Catelyn. - Imádkozunk.

SANSA

Minél tovább várakoztatod, annál rosszabb lesz! - figyelmeztette Sandor Clegane.

Sansa megpróbált igyekezni, de az ujjai ügyetlenül matattak a gombokkal és csomókkal. A Véreb máskor is durván beszélt, de most volt valami a tekintetében, amitől rettegés töltötte el. Talán Joffrey rájött a titkos találkozóra Ser Dontossal? *Istenek, ne* - fohászkodott, miközben kifésülte a haját. Ser Dontos volt az egyetlen reménye. *Csinosnak kell lennem, Joff szereti, ha csinos vagyok, mindig tetszettem neki ebben a köntösben, ebben a színben.* Kisimitotta a köntöst, a ruha megfeszült a mellén.

Amikor elindultak, Sansa a Véreb balján lépkedett, távol arca összeégett felétől.

- Mondd meg, mit tettem!

- Nem te. Királyi bátyád.

- Robb áruló - mondta Sansa gépiesen. - Nekem nincs közöm hozzá, bármit tett is.

Az istenek szerelmére, csak ne a Királyölő legyen az! Ha Robb kárt tett Jaime Lannisterben, az az életébe kerül. Ser Ilynre gondolt, és a rettenetes, halvány szemre, ami könyörtelenül bámul rá a himlőhelyes arcból.

A Véreb horkantott.

- Jól betanítottak, kismadár!

Az alsó udvarra vezette, ahol kisebb tömeg gyűlt össze a céltáblák körül. Az emberek félrehúzódtak, hogy átengedjék őket. Sansa hallotta Lord Gyles köhögését. Az arra tébláboló istállófiúk szemtelenül megbámulták, Ser Horas Redwyne azonban elfordította a tekintetét, amikor elhaladt mellette, a bátyja, Hobber pedig úgy tett, mintha nem vette volna észre. A földön döglődő sárga macska hevert, és szájalmasan nyávogott, bordái közül számszerij nyílve szeje meredt elő. Sansa kikerülte, és émelyegni kezdett.

Ser Dontos közeledett seprúnyél lován. Mivel a tornán túl részeg volt, hogy fel tudjon ülni a lovára, a király megparancsolta, hogy attól fogva mindenhol lóháton menjen.

- Légy bátor! - súgta neki, ahogy megszorította a karját.

Joffrey a tömeg közepén állt, és éppen egy mives számszeriját ajzott fel. Ser Boros és Ser Meryn is vele voltak. Elég volt megpillantania őket, és Sansa gyomra görcsbe rándult a félelemtől.

- Felség! - térdre esett.

- A térdelés most nem segít rajtad - mondta a király. - Állj fel! Azért vagy itt, hogy felelj a bátyád legújabb árulásáért!

- Felség, bármit tett is áruló bátyám, nekem semmi közöm hozzá. Te is tudod, könyörgöm, kérlek...

- Állítsátok fel!

A Véreb talpra állította, nem éppen durván.

- Ser Lancel! - kiáltotta Joff. - Mondd el neki ezt a gyalázatot!

Sansa mindig udvariasnak és szelédnek tartotta Lancel Lannistert, de a szemében most nyoma sem volt szájalomnak vagy kedvességnek.

- Valami aljas varázslat folytán a bátyád Ser Stafford Lannisterre rontott egy hadseregnyi varggal, alig háromnapos lovaglásra Lannisporttól. Nagyszerű férfiak ezreit mészárolták le álmukban anélkül, hogy akár esélyük lett volna kardot rántani. A vérfürdő után az északiak az elesettek húsából lakmározta.

Sansa torkára a rettegés jeges ujjai fonódtak.

- Nincs mondanivalód? - kérdezte Joffrey.

- Felség, szegény gyermek elnémult a döbbenettől - motyogta Ser Dontos.
- Csend, bolond! - Joffrey felemelte a számszeriját, és a lány arcára szegezte. - Ti, Starkok éppen olyan természetellenesek vagytok, mint a farkasaitok. Nem felejtettem el, hogyan támadt rám a szörnyeteged.

- Az Arya farkasa volt - mondta Sansa. - Lady sohasem bántott, s te mégis megölted őt.

- Nem, az apád tette - javította ki Joff. - Én azonban megöltem az apádat. Bánom, hogy nem magam tettem. Tegnap éjjel megöltem egy fickót, aki nagyobb volt az apádnál. Odajöttek a kapuhoz, a nevemet kiáltozták, és kenyeret követeltek, mintha valami pék volnék, de én móresre tanítottam őket. A lehangosabbiknak keresztüllőttem a torkát.

- És meghalt? - A vessző csúf vashegyével az arca előtt nem jutott más az eszébe.

- Persze hogy meghalt, a torkába kapta a nyílveesszőmet. Volt egy nő, aki köveket hajigált, őt is elkaptam, de csak a karján - gondterhelten leeresztette a fegyvert. - Téged is lelőnélek, de anya azt mondta, ha megteszem, megölik Jaime nagybátyámat. Ezért csak megbüntettek, és megüzenem a bátyádnak, mi fog történni veled, ha nem adja meg magát. Kutya, üsd meg!

- Hadd verjem meg én! - tolakodott előre Ser Dontos csőrömpölő bádognáncéljában. Egy „csatacsillaggal” volt felfegyverezve, amelynek a fejét egy dinnye alkotta. *Az én Florianom.* Sansa legszívesebben megcsókolta volna foltos bőrével és elpattant ereivel együtt. A lovag körbenyargalta a seprűnyélen, és vadul kiáltozott: „Áruló! Áruló!”, eközben pedig a fejét csapkodta a dinnyével. Sansa a karjaival próbálta védeni magát, és megtántorodott, valahányszor csak a dinnye eltalálta. A haja már a második ütésnél ragacos lett a létől. Az emberek nevettek. A dinnye darabokra repült szét. *Ne vess, Joffrey* - imádkozott a lány, ahogy a lé végigfolyt az arcán, le a kék köntösre. - *Ne vess, és légy elégedett!*

Joffrey azonban még csak nem is kuncogott.

- Boros! Meryn!

Ser Meryn Trant a karjánál fogva elkapta Dontost, és durván félrelökte. A vörös képű bolond seprűnyelestül, dinnyéstül elterült a földön. Ser Boros megragadta Sansát.

- Hagyjátok az arcát! - parancsolta Joffrey. - Csinosan szeretem.

Boros ököllel Sansa gyomrába vágott, amitől a lányból kiszorult a levegő. Amikor összegörnyedt, a lovag megragadta a haját, előhúzta a kardját, és Sansa egy iszonyatos pillanatig biztos volt benne, hogy át akarja vágni a torkát. Ahogy a férfi a kardlappal a combjára sújtott, azt hitte, a lábai kettétörnek az ütés erejétől. Felsikoltott. A szemébe könny szökött. *Nemsokára vége.* Rövidesen már nem tudta követni, hány ütésnél tartanak.

- Elég! - hallotta a Véreb recsegő hangját.

- Nem, még nem - felelte a király. - Boros, csupaszítsd le!

Boros Sansa ruhájának kivágásába dugta húsos kezét, és rántott rajta egyet. A selyem kettérepedt, és ő a derekáig meztelen volt. A kezeivel próbálta eltakarni a melleit. Távoli, gonosz vihogásokat hallott.

- Verd véresre! - mondta Joffrey. - Majd meglátjuk, mit szól hozzá a bátyja...

- *Mit jelentsen ez?!*

Az Ördögfióka hangja ostorcsapásként csattant, és Sansa hirtelen szabad volt. A mellkasán keresztbefont karokkal, zihálva feltérdelt.

- Hát ezt nevezed te lovagiasságnak, Ser Boros? - förmedt rá haragosan Tyrion Lannister. A kedvenc házi zsoldosa állt mellette, és az egyik vadembere, az, amelyiknek ki volt égetve a szeme. - Miféle lovag ver védtelen leányokat?

- Az, aki a királyát szolgálja, Ördögfióka.

Ser Boros felemelte a kardját, Ser Meryn pedig odalépett mellé, s az ő fegyvere is előcsúszott a hüvelyéből.

- Óvatosan azokkal! - figyelmeztette őket a törpe zsoldosa. - Ugye nem akarjátok összevérezni azokat a csinos fehér palástokat?

- Valaki adjon valamit a lánynak, hogy betakarhassa magát! - mondta az Ördögfióka. Sandor Clegane leoldotta a köpönyegét, és ráterítette. Sansa görcsösen belemarkolt a fehér gypájúba, és a

mellére szorította. A durva anyag dörzsölte a bőrét, de nem volt még bársony, amelyet finomabbnak érzett volna.

- Ez a leány a királynéd lesz - mondta az Ördögfióka Joffreynek. - Hát semmire sem tartod a méltóságát?

- Megbüntetem.

- Milyen bűnért? Nem ő vívta meg a bátyja csatáját.

- Egy farkas vére folyik az ereiben.

- A te fejedben pedig egy liba agya van.

- Nem beszélhetsz így velem! A király azt tesz, amit akar.

- Aerys Targaryen is azt tette, amit akart. Nem mondta el az anyád, mi történt vele?

Ser Boros Blount felhördült.

- Senki ember fia nem fenyegetheti őfelségét a Királyi Testőrség jelenlétében!

Tyrion Lannister felvonta a szemöldökét.

- Nem fenyegetem a királyt, ser, csak az unokaöcsémet nevelem. Bronn, Timett, ha Ser Boros még egyszer kinyitja a száját, öljétek meg! - A törpe mosolygott. - Nos, ez fenyegetés volt, ser. Érzed a különbséget?

Ser Boros arca mélyvörösre váltott.

- A királyné hallani fog erről!

- Kétségkívül. És miért is várnánk vele? Joffrey, elküldjünk az anyáédért?

A király elpirult.

- Nem mondasz semmit, felség? - folytatta a nagybátyja. - Jól van. Tanuld meg többet használni a füledet, és kevesebbet a szádat, különben az uralkodásod még nálam is rövidebb lesz! Aljas kegyetlenséggel nem nyerheted meg a néped szeretetét... sem pedig királynédét.

- Anya azt mondja, a félelem jobb, mint a szeretet - Joffrey Sansára mutatott. - Ő fél tőlem.

Az Ördögfióka felsóhajtott.

- Igen, látom. Kár, hogy Stannis és Renly nem tizenkét éves lányok. Bronn, Timett, hozzátok a lányt!

Sansa úgy követte őket, mintha álmában lépdelne. Azt hitte, hogy az Ördögfióka emberei visszaviszik a hálószobájába Maegor Erődjébe, ehelyett azonban a Segítő Tornyaiba vezették. Azóta nem tette be ide a lábát, amióta az apja kegyvesztett lett, és most, hogy újra felfelé ment azon a lépcsőn, szédülés fogta el.

Néhány szolgálólány vette gondjaiba, akik mindenféle értelmetlenséget hordtak össze, csak hogy megpróbálják megnyugtatni. Az egyikük lefejtette róla a köntöse és az alsóneműje maradványait, egy másik megfürdette, és lemosta a ragacsos nedvet az arcáról meg a hajáról. Miközben szappannal ledörzsölték, és meleg vizet öntöttek a fejére, Sansa semmi mást nem látott maga előtt, csak az arcokat az udvarról. *A lovagok arra esküsznek fel, hogy megvédik a gyengéket, oltalmazzák a hölgyeket, és a jó ügyért harcolnak, mégsem tett semmit egyikük sem.* Egyedül Ser Dontos próbált segíteni, pedig ő már nem is lovag, ahogyan az Ördögfióka vagy a Véreb sem... a Véreb gyűlöli a lovagokat... *Én is gyűlölöm őket* - gondolta Sansa. *Ők nem igazi lovagok, egyikük sem az!*

Amikor már tiszta volt, eljött hozzá a kövérkés, vörös hajú Frenken mester. Ráparancsolt, hogy feküdjön arccal lefelé az ágyra, és valami balzsamot kent a combja hátulsó részén éktelenkedő haragosvörös hurkákra. Azután kevert neki egy pohárnyi álombort, egy kis mézzel, hogy könnyebben lemenjen.

- Aludj egy kicsit, gyermekem! Amikor felébredsz, mindez csak rossz álmoknak fog tűnni.

Nem, te ostoba - gondolta Sansa, de azért megitta az álombort, és elaludt.

Amikor felébredt, már sötét volt. Nem igazán tudta, hol lehet; a szoba egyszerre tűnt idegennek és furcsán ismerősnek. Ahogy felkelt, a lábába iszonyú fájdalom nyilallt, és ettől eszébe jutott minden. Kicsordult a könnye. Valaki egy köntöst készített ki neki az ágy mellé. Sansa felvette, és kinyitotta az ajtót. Odakint szigorú arcú, kérge, barna bőrű asszony állt, sovány nyakában három lánccal. Az egyik arany volt, a másik ezüst, a harmadikat pedig emberi

fülekéből készítették.

- Mit gondol a leány, hová megy? - kérdezte az asszony hosszú lándzsájára támaszkodva.

- Az istenerdőbe. - Meg kell találnia Ser Dontost, hogy könyörögjön neki: vigye haza *most*, mielőtt túl késő lesz.

- A félelmes azt mondta, nem mehetsz el - közölte az asszony. - Imádkozz itt, az istenek így is meghallják.

Sansa jámboran lehajtotta a fejét, és visszatért a szobába. Hirtelen rájött, miért találta olyan ismerősnek ezt a helyet. *Arya régi hálótermébe tettek, amelyben még akkor lakott, amikor apa a Király Segítője volt. A holmija eltűnt, a bútorokat átrendezték, de a szoba ugyanaz...*

Kis idő múlva egy szolgálóleány fatálon sajtot, kenyeret és olívbogyót hozott be, hozzá pedig egy kancsó hideg vizet.

- Vidd el! - parancsolt rá Sansa, a leány azonban ott hagyta az ételt az asztalon. Sansa rádöbbsent, hogy tényleg szomjas. Mintha minden lépésnél éles kések hasítottak volna a combjába, de erőt vett magán, és végigment a szobán. Megivott két pohár vizet, és éppen egy olívbogyót rágcsált, amikor meghallotta a kopogtatást.

Nyugtalanul az ajtó felé fordult, és lesimította a ruhája redőit.

- Igen?

Az ajtó kinyílt, és Tyrion Lannister lépett be rajta.

- Hölgyem, remélem, nem zavarlak?

- A foglyod vagyok?

- A vendégem. - A törpe a nyakában viselte hivatali jelvényét, az aranykezekből összefűzött láncot. - Arra gondoltam, beszélgethetnénk.

- Ahogyan az uram parancsolja.

Sansának nehezeére esett nem megbámulnia. A törpe arca olyan csúnya volt, hogy valamilyen furcsa módon szinte megigézte.

- Megelégedésedre szolgál az étel és a ruha? - kérdezte. - Ha valamire szükséged volna, csak kérned kell.

- Nagyon figyelmes vagy. És ma reggel... kedves volt tőled, hogy segítettél rajtam.

- Jogod van megtudni, miért volt olyan dühös Joffrey. Hat éjszakával ezelőtt a bátyád rárontott Stafford nagybátyámra, aki a seregével egy Ökörjárázó nevű falu mellett táborozott, alig háromnapos lovaglásra Kaszter-hegytől. Az északiak elsőprő győzelmet arattak. Csak ma reggel érkezett meg a hír.

Robb mindegyikötökkel végez - gondolta Sansa diadalmasan.

- Ez... rettenetes, uram. A bátyám aljas áruló.

A törpe halványan elmosolyodott.

- Hát, nem egy talpnyaló, azt egyértelművé tette.

- Ser Lancel azt mondta, hogy Robb egy sereg varggal támadott...

Az Ördögfióka megvetően felnevetett.

- Ser Lancel csak egy borostömlővitéz, aki nem tudna megkülönböztetni egy vargot egy disznótól. A bátyáddal ott volt a farkasa, de amennyire én tudom, ennyi az egész. Az északiak belopóztak a nagybátyám táborába, elvágták a lovak köteleit, Lord Stark pedig közük eresztette a rémfarkast. Még a harcedzett csatalovak is megtébolyodtak. A lovagokat a saját pavilonjaikban taposták agyon, a csöcselék pedig felébredt, és rémulten futott szerteszét, még a fegyvereit is elhajigálta, hogy gyorsabban kereket oldhasson. Ser Staffordot megölték, miközben egy lovat üldözött. Lord Rickard Karstark dőft lándzsát a mellkasába. Ser Rubert Brax is meghalt Ser Lymond Vikaryval, Lord Crakehallal és Lord Jasttal együtt, félszáz másik pedig fogságba esett, köztük Jast fiai és az unokaöcsém, Martyn Lannister. A túlélők örült történeteket terjesztenek, és esküdöznek, hogy észak régi istenei a bátyád oldalán masíroznak.

- Akkor... nem volt varázslat?

Lannister horkantott.

- A varázslat csak szósz, amit a bolondok a kudarcra csorgatnak, hogy elvegyék saját

tehetségtelenségük ízét. Úgy tűnik, az én birkaagyú nagybátyám még azzal sem törődött, hogy őrszemeket állítson. A serege zöldfülűekből állt: inasok, bányászok, mezei munkások, halászok, Lannisport söpredéke. Az az egyetlen rejtély, hogy hogyan ért oda a fivéred. Az Aranyfog melletti erődöt még mindig mi tartjuk ellenőrzésünk alatt, és az ottaniak megesküsznek, hogy ott nem kelt át. - A törpe bosszúsan megvonta a vállát. - Nos, Robb Stark az apám rákfeneje. Az enyém Joffrey. Mondd, mit érzel az én királyi unokaöcsém iránt?

- Tiszta szívemből szeretem - vágta rá azonnal Sansa.

- Valóban? - A Lannisteren nem látszott, hogy meggyőzte volna. - Még ezek után is?

- Ófelsége iránt érzett szeretetem mélyebb, mint valaha.

Az Ördögfióka harsányan felnevetett.

- Hát, valaki jól megtanított hazudni. Egy napon még hálás leszel érte, gyermekem. Gyermek vagy még, vagy nem? Már kivirágoztál?

Sansa elpirult. A kérdés tapintatlan volt, de ama szégyen mellett, hogy a fél kastély szeme láttára levetkőztették, szinte semmiségnek érezte.

- Nem, uram.

- Annál jobb. Ha ez megnyugtat, nem kívánom, hogy valaha is hozzámenj Joffreyhoz. Azok után, amik történtek, attól félek, semmilyen házasság nem békítheti ki többé a Stark- és Lannister-házat. Ez nagy kár. Ez a házasság Robert király jobb tervei közé tartozott volna, ha Joffrey nem piszkít bele.

A lány tudta, hogy mondania kellene valamit, de a szavak a torkán akadtak.

- Milyen szótlan lettél - jegyezte meg Tyrion Lannister. - Ezt akard? Az eljegyzések felbontását?

- Én... - Sansa nem tudta, mit mondjon. *Ez valami trükk? Vajon megbüntet, ha megmondom az igazat?* Végignézett a törpe állatias, kiugró szemöldökén, kemény fekete szemén, majd a ravasz zöldön, aztán a szabálytalan fogakon és a drótszerű szakállon. - Én csak hűséges akarok lenni.

- Hűséges akarsz lenni - tűnődött a törpe -, de távol minden Lannistertől. Aligha hibáztathatlak ezért. Amikor annyi idős voltam, mint te most, én is ugyanezt akartam. - Elmosolyodott. - Hallom, mindennap felkeresed az istenerdőt. Miért imádkozol, Sansa?

Robb győzelméért és Joffrey haláláért imádkozom... és az otthonoméért. Deresért.

- A háború végéért imádkozom.

- Az nemsokára eljön. Lesz még egy csata Robb bátyád és az apám között, és az eldönt mindent.

Robb legyőzi őt - gondolta Sansa. - *Legyőzte a nagybátyádat és a fivéredet, Jaime-t, legyőzi hát az apádat is.*

A törpe olyan könnyedén olvasott a reményeiben, mintha az arca nyitott könyv lett volna.

- Ne nagyon törődj Ökörgázlóval, hölgyem! - mondta neki meglehetősen kedvesen. - Egy csata még nem a háború, nemes atyám pedig egyáltalán nem Stafford nagybátyám. Ha legközelebb elmész az istenerdőbe, imádkozz, hogy legyen elég esze a bátyádnak, és hajtson térdet! Amint észak visszatér a király békéjéhez, hazaküldelek. - Leugrott az ablak melletti ülőkéről, és így folytatta: - Ma éjjel itt alhatsz. A saját embereimet adom melléd, mondjuk a Kővarjakat...

- Nem - tört ki rémülten Sansa. Ha itt marad bezárva a Segítő Tornyában a törpe embereivel, hogyan csempészhethné ki Ser Dontos a szabadságba?

- Jobban örülnél a Feketefülűeknek? Megkaphatod Chellát, ha egy asszony mellett nyugodtabb leszel.

- Kérlek, uram, ne, a vadak megrémítenek!

A törpe elvigyorodott.

- Engem is. De ami még ennél is fontosabb, megrémítik Joffreyt és azt a fészekalja alattomos viperát meg talpnyalót is, akiket Királyi Testőrségnek nevez. Ha Chella vagy Timett vigyáz rád, senki sem mer hozzád nyúlni.

- Jobban szeretnék visszatérni a saját ágyamba. - Váratlanul egy hazugság tolult a nyelvére, de

annyira *helyénvalónak* látszott, hogy azonnal ki is tört belőle. - Ebben a toronyban ölték meg az apám embereit. A kísérteteik miatt rosszakat álmodnék, és bármerre néznék, mindenhol az ő vérüket látnám!

Tyrion Lannister az arcát fürkészte.

- Tőlem sem idegenek a rémálmok, Sansa. Lehet, hogy bölcsőbb vagy, mint hittem. Legalább azt engeddd meg, hogy biztonságban visszakísérjelek a szobádba!

CATELYN

Leszállt az éj, mire megtalálták a falut. Catelyn azon tűnődött, vajon van-e neve a helynek. Ha volt is neki, a lakói magukkal vitték, amikor elmenekültek az értékeikkel együtt, a szentély gyertyáit is beleértve. Ser Wendel fáklyát gyújtott, és átvezette az alacsony ajtó alatt.

A helyiséget hét repedezett és szabálytalan fal keretezte. *Az isten egy* - tanította neki Septon Osmynd kislánykorában -, *de hét aspektusa van, ahogyan a szentély is egyetlen épület hét fallal*. A városok gazdag szentélyeiben külön szobra és oltára volt a Hét mindegyikének, Deresben Septon Chayle faragott maszkokat akasztott minden falra. Itt az asszony csak durva szénrajzokat talált. Ser Wendel egy fali gyertyatartóba helyezte a fáklyát az ajtó mellett, és kiment, hogy Robar Royce-szal együtt várakozzon.

Catelyn az arcokat figyelte. Az Atya szakállas volt, mint mindig. Az Anya szeretetteljesen és védelmezően mosolygott. A Harcos kardját az arca alá rajzolták, ahogy a Kovács alá a kalapácsát. A Szűz gyönyörű volt, a Vénasszony ráncos és bölcs.

A hetedik arc pedig... az Idegen nem volt sem asszony, sem férfi, mégis mindkettő volt egyszerre, az örökös számkivetett, távoli tájak vándora, emberalatti és emberfeletti, ismeretlen és megismerhetetlen. Az arca itt ovális volt és fekete, egy árnyék, szeme helyén csillagokkal. Catelynt nyugtalanság fogta el tőle. Itt bizony nem sok vigasztalást fog találni.

Letérdelt az Anya előtt.

- Úrnóm, nézz le erre a csatára egy anya szemével! Mindegyikük gyermeke valakinek. Oltalmazd meg őket, ha tudod, és oltalmazd meg az én fiaimat is! Vigyázz Robbra, Branre és Rickonra! Bárcsak velük lehetnék!

Az Anya bal szemén repedés futott végig, amitől úgy tűnt, mintha sírna. Catelyn hallotta Ser Wendel mély, öblös hangját, időnként pedig Ser Robar halk válaszait, ahogy a két férfi a közelgő csatáról beszélgetett. Ettől eltekintve az éjszaka csendes volt. Még csak egy tücsök sem ciripelt, s az istenek is hallgattak. *Válaszoltak neked valaha a régi isteneid, Ned?* - tűnődött az asszony. - *Hallottak téged, amikor ott térdeltél a szívfa előtt?*

A pislákoló fáklya fénye a falakon táncolt, s az arcok ettől mintha életre keltek volna, vonaglottak, változtak. A városok hatalmas szentélyeinek szobrai azt az arcot viselték, amit a kőművesek adtak nekik, ezek a szénfirkák azonban annyira durvák és elnagyoltak voltak, hogy bárkik lehettek. Az Apa arcáról a saját apja jutott eszébe, aki Zúgóban haldoklott. A Harcos Renly és Stannis volt, Robb és Robert, Jaime Lannister és Havas Jon. Egy pillanatra mintha még Aryát is megpillantotta volna a vonalakban. Akkor azonban a fáklya imbolyogni és sercegni kezdett az ajtón betóduló szélrohamban, és minden hasonlatosság eltűnt, elmosta a narancsszínű ragyogás.

A szeme égett a füsttől. Sebhelyes tenyerével megdörzsölte. Amikor ismét felpillantott az Anyára, a saját édesanyját látta maga előtt. Lady Minisa Tully behalt a szülésbe, amikor egy második fiúval próbálta megajándékozni Lord Hostert. A csecsemő vele együtt távozott az élők sorából, és azután apát is elhagyta a lélek egy része. *Mindig olyan nyugodt volt* - gondolta Catelyn, ahogy felidézte anyja puha kezeit, meleg mosolyát. - *Mennyire más lehetett volna az életünk, ha velünk marad*. Eltűnődött, vajon mit gondolhat Lady Minisa idősebb lányáról, amint itt térdel előtte. *Sok ezer mérföldet tettem meg, és miért? Kit szolgáltam vele? Elveszítettem a lányaimat, Robbnak nincs szüksége rám, Bran és Rickon pedig bizonyára hideg és rossz anyának tart. Még Neddel sem voltam ott, amikor meghalt...*

Szédülni kezdett, és a szentély mintha megmozdult volna körülötte. Az árnyékok himbálóztak és reszkettek, alattomos állatokként szaladgáltak fel-alá a repedezett fehér falakon. Catelyn még

nem evett aznap. Lehet, hogy ez nem volt bölcs dolog. Azt mondta magának, hogy nincs rá ideje, de az volt az igazság, hogy egy Ned nélküli világban az étel elveszítette az ízét. *Amikor levágták a fejét, engem is megöltek.*

A fáklya felszisszent mögötte, és hirtelen úgy vélte, a húga arcát látja maga előtt a falon, bár a szemek mintha keményebbek lettek volna annál, mint ahogy emlékezett rájuk. Nem is Lysa szemei voltak, hanem Cersei-é. *Cersei is anya. Nem számít, ki nemzette azokat a gyerekeket, ő érezte, ahogy rugdalóznak benne, a kínjain és vérén át világra hozta őket, s az emlőivel táplálta. Ha valóban Jaime az apjuk...*

- Cersei is imádkozik hozzád, úrnőm? - kérdezte az Anyától Catelyn. A Lannister királyné büszke, hideg és gyönyörű vonásait látta a falra festve. A repedés még mindig ott volt; még Cersei is képes sírni a gyermekeiért.

„A Hét mindegyike magában hordozza mind a Hetet” - mondta neki egyszer Septon Osmynd. A Vénasszonyban éppen annyi szépség rejlik, mint a Szűzben, az Anya pedig vadabb a Harcosnál is, ha a gyermekei kerülnek veszélybe. *Igen...*

Deresben eleget látott Robert Baratheonból, hogy észrevegye, a király nem táplál túl forró érzelmeket Joffrey iránt. Ha a fiú tényleg Jaime magja lett volna, Robert végez vele az anyjával együtt, és nem sokan marasztalták volna el érte. A fattyak elég gyakoriak voltak, a vérfertőzés azonban rettenetes bűnnek számított a régi és új istenek szemében egyaránt, az ilyen gonosz tettekből született gyermekeket pedig a szentélyekben és az istenerdőkben is egyformán fürtelemnek tartották. A sárkánykirályok a saját húgaikat vették feleségül, ők azonban az ősi Valyria véréből származtak, s ott ez bevett gyakorlat volt, amellet pedig, a sárkányaikhoz hasonlóan, a Targaryenek nem engedelmeskedtek sem istennek, sem embernek.

Ned bizonyára tudta, öléltte pedig Lord Arryn. Nem csoda, hogy a királyné mindkettőjükkel végzett. *Vajon én nem tenném meg ezt az enyémeikért?* Catelyn összeszorította a kezét, és érezte sebesült ujjai merevségét, ahol az orgyilkos töre a csontjáig hatolt, miközben azért küzdött, hogy megmentse a fiát.

- Bran is tudja - suttogetta, és lehajtotta a fejét. *Az istenek kegyelmére, biztosan látott, hallott valamit, azért próbálták meg megölni az ágyában.*

Catelyn Stark elveszve és kimerülten átadta magát az isteneinek. Letérdelt a Kovács elé, aki megjavítja, ami eltörött, és arra kérte, vegye védelmébe az ő drága Branjét. Odament a Szűzhez, és esedezett neki, hogy öntsön bátorságot Aryába és Sansába, s őrizze ártatlanságukat. Az Apa előtt igazságért imádkozott, erőért, hogy kereshesse, és bölcsességért, hogy felismerhesse azt, a Harcost pedig arra kérte, adjon erőt Robbnak, és óvja meg csatáiban. Legutoljára a Vénasszonyhoz fordult, akit a szobrok gyakran egyik kezében lámpással ábrázoltak.

- Vezess engem, bölcs asszony! - imádkozott. - Mutasd meg az ösvényt, amelyen el kell indulnom, és ne hagyd, hogy megbotoljak a sötétségben, amely keresztezi utamat!

Végül lépteket hallott a háta mögött, és zajt az ajtónál.

- Úrnőm! - szólította Ser Robar szelíden. - Bocsáss meg, de lejárt az időnk. Vissza kell térnünk hajnalhasadás előtt.

Catelyn mereven felállt. A térde sajgott, és abban a pillanatban bármit megadott volna egy tollas ágyért és egy párnáért.

- Köszönöm, ser. Készen állok.

Némán lovagoltak a ritkás erdőn át, ahol a fák részegen hajoltak el a tengertől. A lovak nyugtalan nyerítése és az acél csörgése vezette vissza őket Renly táborába. Az emberek és lovak hosszú sorai a sötétség páncéljába burkolóztak, amely olyan fekete volt, mintha a Kovács magát az éjszakát kalapálta volna acélba. Lobogók sorakoztak a jobbán és a balján, s végeláthatatlan sorokban előtte is, a hajnal előtti homályban azonban sem a színeket, sem a címereket nem lehetett kivenni. *Szürke hadsereg* - gondolta Catelyn. - *Szürke emberek szürke lovakon, szürke lobogók alatt.* Ahogy ott várakoztak a nyeregben, Renly árnyéklovagjai felfelé szegeztek a lándzsáikat, így az asszony magas, mezítelen, levéltől és élettől megfosztott fák erdejében lovagolt. Viharvég helyén még mélyebb sötétség honolt, fekete fal emelkedett, amelyen egyetlen

csillag fénye sem hatolhatott át, de fáklyák mozgó fénypontjait látta a mezőn ott, ahol Lord Stannis felállította a táborát.

Renly pavilonjának selyemfalai mintha vibráltak és izzottak volna a gyertyák fényében, s a hatalmas sátor smaragdfényben fürdő varázskastélyhoz hasonlított. A királyi szálláshely bejáratánál a Szivárványörtség két tagja állt őrt. A zöld fény különös módon játszott Ser Parmen kabátjának bíbor szilváin, a Ser Emmon sárgára lakkozott páncéljának minden négyzetcentiméterét beborító napraforgóknak pedig beteges árnyalatot kölcsönzött. A lovagok sisakján selyemtollak lobogtak, vállukra szivárványszín palást borult.

Amikor Catelyn belépett, Brienne éppen a páncélját segítette fel a királyra, Lord Tarly és Lord Rowan pedig a csapatok elhelyezkedéséről és taktikáról beszélgettek. A tucatnyi kis parázstartóból sugárzó hőnek köszönhetően kellemesen meleg volt odabent.

- Beszélnem kell veled, felség - szólította meg Catelyn a királyt. Most az egyszer megadta neki az uralkodónak kijáró tiszteletet, mert bármit megtett volna azért, hogy a férfi meghallgassa.

- Egy pillanat, Lady Catelyn - felelte Renly. Brienne egymáshoz illesztette a hátpáncélt és a mellvértet a király bélelt tunikája fölé. Renly páncélja mélyzöld volt, mint a levelek egy nyári erdőben, sötétsége magába itta a gyertyák fényét. A berakások és kapesok aranyos fényvel csillogtak, mintha távoli tüzek lettek volna ebben a nyári erdőben, felvillanva Renly minden mozdulatától. - Kérlek, folytasd, Lord Mathis!

- Felség - Mathis Rowan egy oldalpillantást vetett Catelynre. - Ahogy mondtam, a sorainkat rendeztük. Miért várjunk napkeltéig? Fújass támadást!

- Hogy azt mondják, árulással győztem, egy lovagiatlan támadásnak köszönhetően? A hajnal órájára esett a választás.

- Stannis választása - emlékeztetett Randyll Tarly. - Azt akarja, hogy a felkelő nap fényével szemben rohamozzunk. Félig vakok leszünk.

- Csak az első összecsapásig - jelentette ki Renly magabiztosan. - Ser Loras megtöri őket, s utána ügyis nagy felfordulás lesz. - Brienne megszorította a zöld bőrszíjakat, és bekapcsolta az aranycsatokat. - Ha a fivérem elesik, ne hagyjátok, hogy bármilyen becstelenség érje a tetemét. A saját vérem, nem engedem, hogy a fejét valami lándzsán mutogassák.

- És ha megadja magát? - kérdezte Lord Tarly.

- Megadja? - nevetett Lord Rowan. - Amikor Mace Tyrell ostrom alá vette Viharvéget, Stannis inkább patkányokat evett, mint hogy kinyissa a kapuit.

- Jól emlékszem. - Renly felemelte az állát, hogy Brienne a helyére illeszthesse a nyakvédőjét. - A vége felé Ser Gawen és három lovagja megpróbált kiosonni egy hátsó kapun, hogy megadja magát. Stannis elfogta őket, és megparancsolta, hogy katapulttal hajtsák ki őket a várból. Még mindig magam előtt látom Gawen arcát, ahogy lekötözik. Ő volt a fegyvermesterünk.

Lord Rowan zavarnak látszott.

- Senkit nem dobtak ki a várból. Arra biztosan emlékeznék.

- Cressen mester azt mondta Stannisnek, hogy idővel esetleg kénytelenek leszünk megenni a halottainkat, és nem volna okos dolog elhajítani a jó húst. - Renly hátravetette a haját. Brienne bársonyszalaggal összekötötte, a füleire pedig kitömött sapkát húzott, hogy felfogja a sisak súlyának egy részét. - A Hagymalovagnak köszönhetően sohasem süllyedtünk odáig, hogy holttesteken lakmározunk, de nem jártunk messze tőle. Ser Gawen annyira nem, hogy meghalt a cellájában.

- Felség - Catelyn türelmesen várakozott, de az idő egyre fogyott. - Megígérted, hogy meghallgatsz.

Renly bólintott.

- Nézzetek a csapataitok után, uraim... ja igen, és ha Barristan Selmy a bátyám oldalán harcol, azt akarom, hogy kimérjétek meg az életét!

- Nem érkezett hír Ser Barristanról, mióta Joffrey elzavarta - vetette ellen Lord Rowan.

- Ismerem az öreget. Kell neki egy király, akit védelmezhet, különben ki volna ő? Mégsem jött el hozzám, és Lady Catelyn azt mondja, Robb Starkkal sincsen Zúgóban. Hol lenne másutt,

mint Stannis oldalán?

- Ahogy parancsolod, felség. Nem esik bántódása.

A lordok mélyen meghajoltak, és távoztak.

- Mondd el, amit mondanod kell, Lady Stark! - fordult az asszonyhoz Renly. Brienne széles vállára kanyarította a palástját. A súlyos, aranybrokát ruhadarabra a Baratheon szarvast varrták fekete borostyánkővekből.

- A Lannisterek megpróbálták megölni a fiamat, Brant. Ezerszer is megkérdeztem magamtól, miért. A fivéred megadta a választ. Aznap, amikor Bran lezuhant, vadászatot tartottak. Robert, Ned és a legtöbb lovag vadkanra ment, Jaime Lannister azonban Deresben maradt, ahogyan a királyné is.

Renly hamar megértette a célzást.

- Úgy véled tehát, hogy a fiú vérfertőzésen kapta őket...

- Kérlek, uram, engedd meg, hogy elmenjek a bátyádhoz, Stannishez, és neki is elmondjam, amire gyanakszom!

- Miért?

- Robb félreteszi a koronát, ha te és a fivéred ugyanezt cselekszitek - felelte Catelyn. Remélte, hogy igaz. Ha kell, igazzá teszi. Robb hallgatna rá, még ha az urak nem is. - Hárman hívjatok össze Nagy Tanácsot, amelyet száz éve nem látott a birodalom! Elküldünk Deresbe, és Bran elmondja a történetét, hogy mindenki felismerje: a Lannisterek az igazi bitorlók. Hadd válasszák meg a Hét Birodalom összegyűlt urai, ki uralkodjon felettük!

Renly nevetett.

- Mondd, hölgyem, a rémfarkasok is szavaznak róla, hogy ki vezesse a falkát? - Brienne előhozta a király páncélkesztyűit és aranyagancsokkal díszített sisakját, amelyek másfél lábat adtak hozzá a férfi magasságához. - A beszéd ideje lejárt. Most elválik, melyikünk erősebb.

Renly felhúzta a bal kezére a pikkelyes zöld és arany kesztyűt, miközben Brienne letérdelt, hogy felcsatolja királyára a kardtól és a törtől súlyos övet.

- Az Anya nevében kérlek! - kezdte Catelyn, amikor egy hirtelen szélroham fellebbentette a sátor bejázatát. Az asszony mintha mozgást látott volna, amikor azonban odafordította a fejét, csak a király árnyéka mozgott a selyemfalon. Hallotta, hogy Renly belekezd egy tréfába, az árnyéka, fekete a zöld selymen, megmoccan, felemeli a kardját, a gyertyák sercegnak, pislákolnak. Valami nem volt rendben, valami furcsa volt, s akkor meglátta, hogy Renly kardja még mindig a hüvelyében van, az árnyékkard azonban...

- Hideg - szólalt meg Renly vékony, meglepett hangon, egy szempillantással azelőtt, hogy a nyakvédő acél kettéhasadt, mint a sajt papír, egy penge árnyéka alatt, amely ott sem volt. Annyi ideje maradt csak, hogy halkán, mélyen felnyögjön, mielőtt a vér vastag sugárban kilövellt a torkából.

- Fels... ne! - sikoltotta Kék Brienne, amikor meglátta a gonosz patakot. A hangja olyan volt, mint valami ijedt kislányé. A király a karjaiba tántorodott, a mellvértjén vér ömlött alá, s a sötétvörös folyam kioltotta a zöld és arany fényt. Még több gyertya aludt ki. Renly beszélni próbált, de a saját vére fojtotta belé a szót. A lábai megroggyantak, és már csak Brienne ereje tartotta állva. A lány hátravetette a fejét, és felüvöltött gyötrelmében.

Az árnyék. Catelyn tudta, hogy itt valami sötét és gonosz dolog történt, valami, amit képtelen volt felfogni. *Azt az árnyéket nem Renly vetette. A halál jött be azon az ajtón, és elfújta belőle az életet, oly gyorsan, ahogy a szél fújta el a gyertyákat.*

Alig telt el néhány pillanat, míg Robar Royce és Emmon Cuy berontottak, de úgy tűnt, mintha fél éjszakával később történt volna. Mögöttük két fegyveres is benyomakodott, fáklyával a kezükben. Amikor meglátták Renlyt Brienne karjaiban, s a király vérét a lányon, Ser Robar elborzadva kiáltott fel.

- Gonosz nőszemély! - üvöltötte Ser Emmon napraforgós páncéljában. - El tőle, aljas teremtmény!

- Az istenek szerelmére, Brienne, miért? - kérdezte Ser Robar.

Brienne felemelte a tekintetét királya holttestéről. A válláról lógó szivárványos palást vörösre vált, ahol a király vére eláztatta.

- Én... én...

- Ezért meghalsz! - Ser Emmon felkapott egy hosszúnyelű csatabárdot a bejárat mellett felhalmozott fegyverek közül. - A király életéért a sajátoddal fizetsz!

- *NE!* - kiáltotta Catelyn Stark. Végre megtalálta a hangját, de elkésett. A véres örület már hatalmába kerítette őket, s az előrelendülő lovagok ordítása elnyomta az ő gyengébb hangját.

Brienne gyorsabban mozdult, mint Catelyn el tudta volna képzelni. Mivel a saját kardja nem volt kéznél, Renlyét rántotta ki a hüvelyéből, és a feje fölé emelve felfogta vele Emmon lezúduló bárdját. Kékesfehér szikra pattant, ahogy acél csapott össze acéllal fűlsiketítő csattanás kíséretében. Brienne felpattant, a halott király tetemét durván félrelökve. Ser Emmon megbotlott benne, ahogy megpróbálta rávetni magát, Brienne kardja pedig átvágta a fejsze famarkolatát, és a fegyver feje pörögve elrepült. Egy másik katona égő fáklyával vágott a hátára, a szivárványos palástot azonban annyira átitatta a vér, hogy nem fogott tüzet. Brienne megpördült, lecsapott, és a fáklya a katona kezével együtt messzire szállt. A szőnyegen lángnyelvek kúsztak. A megcsonkított férfi üvölni kezdett. Ser Emmon eldobta a csatabárdot, és a kardja után matatott. A második fegyveres is előrelendült, Brienne háritott, a kardok egymásnak feszültek, és csengve perdültek táncra. Amikor Emmon Cuy ismét megindult, Brienne kénytelen volt meghátrálni, de valahogy sikerült mindkét támadóját sakkban tartania. Renly feje émelyítően az egyik oldalára billent a földön, és egy második száj nyílt szélesre rajta. A vér már csak lassú lüktetéssel folyt belőle.

Ser Robar bizonytalanul hátul maradt, de most már ő is a kardja után nyúlt.

- Robar, ne, hallgass meg! - Catelyn megragadta a karját. - Rosszul teszed, nem ő volt az! *Segíts neki!* Hallgass rám, Stannis volt az! - Mielőtt ideje lett volna elgondolkodni, honnét került a nyelvére, már ki is mondta a nevet, de amint kiejtette, azonnal tudta, hogy igaz. - Esküszöm rá, ismersz engem, Stannis ölte meg!

Az ifjú szivárványlovag a rémült szemű, sápadt, bolond asszonyra meredt.

- Stannis? Hogyan?

- Nem tudom! Varázslat, valami sötét bűbáj, egy árnyék volt itt, egy árnyék! - A hangja még saját maga előtt is örültnek és zavarosnak tűnt, a szavak azonban csak ömlöttek, miközben a pengék tovább csattogtak mögötte. - Egy árnyék karddal a kezében, esküszöm, láttam! Hát vak vagy, a lány szerelmes volt belé! Segíts neki!

Hátrapillantott, és látta összerogyni a második katonát, a penge kifordult ernyedtt ujjai közül. Odakint kiáltozás hallatszott. Catelyn tudta, hogy bármelyik pillanatban újabb dühös emberek rohanhatnak be.

- Ő ártatlan, Robar! A szavamatom adom rá, esküszöm a férjem sírjára, és a becsületedemre, mint Stark!

Ez meggyőzte Ser Robart.

- Feltartom őket! - mondta a lovag. - Vidd el innét!

Azzal sarkon fordult és kiment.

A lángok felfele kúsztak a sátorfalakon. Ser Emmon sarokba szorította Brienne-t; ő lakkozott sárga páncélt viselt, a lány gyapjúruhát. A lovag teljesen megfélemedezett Catelynről, míg a vas parázstartó nem csattant egy hatalmasat a tarkóján. Mivel sisakban volt, az ütés nem okozott maradandó sérülést, ám ahhoz elég volt, hogy térdre rogyjon.

- Brienne, velem! - parancsolta Catelyn. A lány azonnal felismerte a lehetőséget. Egyetlen suhintás, és a zöld selyem szétnyílt. Kiléptek a sötétségbe és a csipős hajnali hidegbe. A pavilon másik oldaláról hangos kiáltozás hallatszott.

- Erre! - sürgette a lányt Catelyn. - És lassan. Nem szabad futnunk, mert rákérdeznek. Lépkedj könnyedén, mintha minden rendben volna!

Brienne az övébe dugta a kardját, és Catelyn mellé lépett. Az éjszakai levegőben eső illata érződött. A királyi pavilon már lángokban állt mögöttük, a lángnyelvek magasba csaptak az

éjszakában. Senki sem próbálta megállítani őket. Néhányan tüzet, gyilkosságot és boszorkányságot kiáltozva rohantak el mellettük, mások kisebb csoportokban ácsorogtak, és halkán beszélgettek. Volt, aki imádkozott, egy ifjú apród pedig térden állva nyíltan zokogott.

Renly hadrendje kezdett felbomlani, ahogy a hír szájról szájra terjedt. Az éjszakai tábornövények leégtek, és ahogy keleten lassan fény gyúlt, Viharvég roppant tömege rajzolódott ki előttük, mint egy álombéli kóhalom, miközben a mezők felett vékony ködgomolyagok száguldottak, szél-szárnyaikon menekülve a nap elől. *Hajnali szellemek.* Az asszony hallotta egyszer, hogy Öreg Nan így nevezte őket. Sírjaikba visszatérő lelkek. És most már Renly is közéjük tartozik, elenyészett, mint a bátyja, Robert, s mint az ő drága Nedje.

- Sohasem tartottam a kezeimben, csak amikor haldoklott - szólalt meg Brienne halkán, ahogy ott lépdelt az egyre terjedő zürzavarban. A hangja azt sugallta, hogy a lány bármelyik pillanatban összeomolhat. - Az egyik pillanatban még nevetett, aztán hirtelen vér mindenütt... úrnőm, nem értem. Láttad, láttad a...?

- Egy árnyéket láttam. Először azt hittem, Renly árnyéka, de a fivéréé volt.

- Lord Stannisé?

- *Éreztem* őt. Tudom, ennek így nincs semmi értelme...

Ám Brienne számára igenis volt.

- Megölöm - jelentette ki a magas, csúnyácska lány. - Az uram saját kardjával fogom megölni. Esküszöm. Esküszöm. Esküszöm.

Hal Mollen és kíséretének többi tagja a lovaknál várakozott, Ser Wendel Manderly majd megveszett a kíváncsiságtól, hogy megtudja, mi történt.

- Úrnőm, a tábor megőrült! - fakadt ki, amikor meglátta őket. - Lord Renly tényleg... - hirtelen elhallgatott, és Brienne-re meg a lányt borító vére meredt.

- Halott, de nem mi tettük.

- A csata... - kezdte Hal Mollen.

- Nem lesz csata - Catelyn felpattant a lovára, a kísérete pedig felsorakozott körülötte, balján Ser Wendellel, jobbján pedig Ser Perwyn Freyjel. - Brienne, kétszer annyi lovat hoztunk, mint ahányan vagyunk. Válassz egyet, és gyere velünk!

- Van saját lovam, úrnőm. És a páncélom...

- Hagyd őket! Messzire kell jutnunk, mielőtt eszükbe jut keresni bennünket. Mind a ketten ott voltunk a királlyal, amikor meghalt. Ezt nem fogják elfelejteni!

Brienne szó nélkül megfordult, és úgy tett, ahogy az asszony parancsolta.

- Indulás! - adta ki az utasítást Catelyn, amikor már mindannyian nyeregben voltak. - Ha bárki megpróbálna megállítani bennünket, vágjátok le!

Ahogy a hajnal végigsimította a mezőket hosszú ujjával, a szín lassanként visszatért a világba. Ahol addig szürke emberek ültek szürke lovak nyergében árnyékláncsákkal a kezükben, ott most tízezer acélhegy csillogott hidegen és ezüstösen, a szélben csapkodó lobogók ezerein pedig vörös, rózsaszín, narancssárga, kék, barna, arany és sárga kavalkádja látszott. Viharvég és Égikert teljes ereje, az erő, amely alig egy órája még Renlyé volt. *Most már Stannis rendelkezik felette - döbrent rá az asszony -, még ha ők maguk nem is tudják. Kihez fordulnának, ha nem az utolsó Baratheonhoz? Stannis egyetlen gonosz vágással megnyert mindent.*

Én vagyok a törvényes király - jelentette ki a férfi összeszorított, vaskemény állkapoccsal -, és a fiad semmivel sem kevésbé áruló, mint a fivérem. Az ő napja is elérkezik majd.

Az asszonyon jeges borzongás futott végig.

JON

A magányos hegy hirtelen emelkedett a sűrű erdő fölé, a szélfúttá bércek mérföldekről látszottak. A felderítők elmondták, hogy a vademberek úgy hívják: az Elsők Ökle. *Valóban ökölhez hasonlít* - gondolta Havas Jon, amely átüti a földet és az erdőt közületeken terpeszkedő csupasz barna meredélyeivel.

Lord Mormonttal és a tisztekkel együtt fellovagolt a tetejére, Szellemet odalent hagyta. A rémfarkas háromszor szaladt el, miközben felfelé kapaszkodtak, s kétszer tért vissza vonakodva Jon füttyszavára. A harmadik alkalommal a parancsnok elveszítette a türelmét, és ráförmedt.

- Hadd menjen, kölyök! El akarom érni szürkület előtt a gerincet. Majd később megkeresed a farkast.

A felfelé vezető út meredek volt és sziklás, a csúcs körül pedig legurult sziklák közel embermagasságú fala emelkedett. Nyugat felé kellett kerülniük, míg találtak egy rést, ami elég nagy volt ahhoz, hogy a lovak is átférjenek rajta.

- Ez jó terep, Thoren - jelentette ki a Vén Medve, amikor végre elérték a hegytetőt. - Aligha remélhetünk ennél jobbat. Tábort verünk, és megvárjuk a Félkezűt. - A parancsnok leugrott a nyeregből, hollója a váratlan mozdulatra hangos méltatlankodás közepette röppent fel a levegőbe.

A fentről eléjük táruló látvány lenyűgöző volt, Jon figyelmét mégis a gyűrűszerűen körbefutó fal keltette fel, a fehér zuzmókkal borított, zöld mohaszakállú, viharvert, szürke kövek. Azt beszéltek, hogy az Ököl az Elsők erődítménye volt a Hajnalkorban.

- Öreg hely és erős - mondta Erdős Thoren.

- *Öreg!* - rikácsolta Mormont hollója, miközben zajos köröket írt le a fejük felett. - *Öreg! Öreg! Öreg!*

- Csend! - mordult Mormont a madárra. A Vén Medve túl büszke volt ahhoz, hogy beismerje gyengeségét, de Jont nem tudta megteveszteni. Az állandó erőlködés, hogy lépést tartson a fiatalabbakkal, nagyon megviselte.

- Ezeket a magaslatokat könnyű megvédeni, ha úgy hozza a sors - jegyezte meg Thoren, miközben körbevezette a lovát a kőgyűrű mentén lobogó fekete prémszegélyű köpönyegében.

- Igen, ez a hely megteszi. - A Vén Medve felemelte az egyik kezét, és a holló az alkarjára telepedett, karmai hangosan csikorogtak a páncélingen.

- És a víz, uram? - tűnődött Jon.

- A hegy lábánál átkeltünk egy patakon.

- Elég sokat kell mászni egy korty víz miatt - mutatott rá Jon -, amellet pedig a kőgyűrűn is kívül esik.

- Talán lusta vagy hegyet mászni, fiú? - kérdezte Thoren.

- Nem valószínű, hogy találunk még egy ilyen jól védett helyet. Hordunk fel vizet, hogy jól el legyünk látva.

Jon jobbnak látta nem vitába szállni vele. A parancs tehát elhangzott, és az Éjjeli Őrség testvérei táborot vertek az Elsők építette kőgyűrűn belül. A fekete sátrak úgy nőttek ki a földből, mint a gombák eső után, a puszta földet pedig takarók és fekhelyek borították el. Az intézők hosszú sorokba terelték a lovakat, majd megetették és megittatták őket. A halványuló délutáni fényben az erdészek fejszéikkel nekiestek a környező fáknak, hogy elegendő tüzelőt gyűjtsenek éjszakára. Egy csapat építő nekilátott bozótot irtani, latrinát ásni, és kibontották a kötegben cipelt, tűzzel keményített karókat.

- Azt akarom, hogy a kőgyűrű minden nyílásához ássatok sáncot, és tegyetek karókat, mire leszáll az éj! - parancsolta a Vén Medve.

Miután felállította a parancsnok sátrát, és ellátta a lovaikat, Jon leereszkedett a hegyről, hogy megkeresse Szellemet. A rémfarkas azonnal megjelent, teljesen hangtalanul. Jon az egyik pillanatban még a fák alatt lépdelt füttyögve és kiáltozva, egyedül a zöld növényzetben, tobozokkal és lehullott levelekkel a lába alatt, a következőben pedig már ott ügetett mellette a rémfarkas, féhéren, mint a hajnali köd.

Amikor azonban elérték a kőerődöt, Szellem megint megmakacsolta magát. Óvatosan előreosont, megszaglászta a kövek között tátongó rést, és visszavonult, mintha nem tetszene neki, amit érez. Jon megpróbálta megragadni a bőrt a nyaka mögött, és erővel beemelni az állatot a gyűrűn belülré. A feladat nem volt könnyű, hiszen a farkas ugyanannyit nyomott, mint ő maga, és sokkal erősebb volt.

- Szellem, mi van veled? - Ez a nyugalanság nem vallott rá. Jon végül kénytelen volt feladni.
- Ahogy akarod - mondta neki. - Menj, vadássz!

A vörös szemek követték, ahogy átmászott a mohalepte kövek közt.

Itt biztonságban lesznek. A hegy uralta a környező terepet, a kaptatók északon és nyugaton meredeken emelkedtek, s kelet felől is csak kissé voltak szelídebbek. Mégis, ahogy az alkonyat sűrűsödött, és a sötétség betüremkedett a fák közötti ürességbe, úgy nőtt Jon rossz érzése is. *Ez a kísértetjárta erdő* - mondta magának. - *Talán szellemek vannak itt, az Elsők lelkei. Ez valamikor az ő helyük volt.*

- Elég a gyerekeskedésből! - torkolta le saját magát. Felmászott a sziklahalomra, és a lenyugvó nap irányába nézett. A fény úgy csillogott a délfelé tovakanyargó Tejfolió felszínén, mint a vert arany. A folyón felfelé tekintve a táj nem volt ennyire sík. A sűrű erdőt ott kopár, sziklás dombok váltották fel, amelyek ridegen emelkedtek észak és nyugat felé, a láthatáron pedig hatalmas árnyként ott magasodtak a hegyek, egymást követő vonulataik a kékeszürke végtelenbe vesztek, csipkés ormaikon örök hótakaró. Még ebből a távolságból is óriásinak, hidegnek és ellenségesnek látszottak.

Közelebb az erdő volt az úr. Délen és keleten fák serege húzódott, ameddig csak Jon ellátott, gyökerek és ágak kusza rengetege, amely a zöld ezernyi árnyalatában játszott, és csak itt-ott szakította meg egy vörös folt, ahol egy varsafa verekedte át magát a fenyők és őrfák között, vagy egy kisebb sárga terület, ahol széles levelű fák kértek helyet maguknak. Ha feltámadt a szél, a fiú nálánál jóval öregebb ágak recsegését és nyögdecselését hallotta. Ezernyi levél zizegett, és a rengeteg egy pillanatra olyanná vált, mint valami vihar korbácsolta, hullámzó, mély, zöld tenger, örök és megismerhetetlen.

Szellem bizonyára nem marad egyedül odalent - gondolta a fiú. Bármi járhat ott a tenger felszíne alatt, bármi kúszhat a kőerőd felé az erdő sötétjében, a fák rejtekében. *Bármi.* Hogyan is tudhatnák? Sokáig állt ott, míg a nap le nem bukott a fűrészfogú hegygerincek mögött, és a sötétség lopakodni nem kezdett az erdőn át.

- Jon? - hallotta Samwell Tarly hangját. - Hát tényleg te vagy az. Jól érzed magad?

- Elég jól. - Jon leugrott. - Hogyan boldogultál ma?

- Jól. Jól boldogultam. Tényleg.

Jon nem kívánta megosztani a nyugalanságát a barátjával, különösen most, amikor Samwell Tarly végre kezdte összeszedni a bátorságát.

- A Vén Medve itt akar várni Félkezű Qhorinra és az Árnyéktoronyból érkező emberekre.

- Erős helynek látszik - mondta Sam. - Az Elsők gyűrűerődje. Gondolod, hogy csatákat is vívtak itt?

- Semmi kétség. Jobb lesz, ha előkészítesz egy madarat. Mormont biztosan üzeni akar.

- Bárcsak mindet hazaküldhetném! Utálják a ketrecet.

- Te is utálnád, ha tudnál repülni.

- Ha tudnék repülni, most a Fekete Várban ücsörögnék, és disznópástétomot ennék - válaszolta Sam.

Jon megveregette a vállát égett kezével, majd együtt mentek vissza a táboron át. Körülöttük mindenfelé tábortüzeket gyújtottak, és a fejük felett előbújtak a csillagok. Mormont Fáklyájának

hosszú, vörös farka olyan fényesen világított, mint a hold. Jon már azelőtt meghallotta a hollókat, hogy meglátta volna őket. Néhányuk az ő nevét kiáltozta. Ha lármázásról volt szó, a madarakat nem kellett féltetni.

Ők is érzik.

- Azt hiszem, megkeresem a Vén Medvét - mondta. - Ő is hangoskodik, ha nem kap enni.

Amikor rátalált, Mormont éppen Erdős Thorennel és vagy fél tucat másik tiszttel tanácskozott.

- Hát itt vagy! - morogta az öregember. - Hozz nekünk egy kis forralt bort, ha megkérhetlek!

Hideg az éjszaka.

- Igen, uram.

Jon tüzet rakott, vételezett a készletből egy kis hordóval Mormont kedvenc testes vörösborából, és beleöntötte egy üstbe. Az üstöt aztán a tűz fölé akasztotta, míg összegyűjtötte a többi hozzávalót. A Vén Medve nagyon kényes volt a fűszeres forralt borára. Ennyi meg ennyi fahéj, ennyi meg ennyi szerecsendió és ennyi meg ennyi méz, egy cseppel sem több. Mazsola, dió és száraz bogyók, de citrom nem, hiszen az a legalávalóbb déli eretnekségnek számított a szemében, ami melleleg furcsa volt, hiszen a reggeli sörét mindig citrommal itta. Az italnak forrónak kell lennie, hogy rendszeren átmelegítse az embert, hajtogatta a parancsnok, de azt nem szabad hagyni, hogy a bor forni kezdjen! Jon tehát fél szemmel állandóan az üstre figyelt.

Miközben dolgozott, hallotta a sátorban folyó beszélgetést. Jarman Buckwell így szólt:

- A legkönnyebb út a Jégagyarakhoz, ha követjük a Tejfolyót fel egészen a forrásáig. Ha azonban arrafelé megyünk, Rayder tudni fog az érkezésünkről, ez biztos, mint a napfelkelte.

- Az Óriások Lépcsője is megteszi - mondta Ser Mallador Locke -, vagy a Sikító Hágó, ha járható.

A bor gőzölgött. Jon leemelte az üstöt a tűzről, megtöltött nyolc kupát, és bevitte őket a sátorba. A Vén Medve a vázlatos térkép fölé görnyedt, amit Sam rajzolt neki még Craster Erődjében. Felemelt egy kupát Jon tálcájáról, ivott egy kortyot a borból, és elismerése jeléül kurtán biccentett. A hollója lejjebb ugrott a karján.

- *Kukorica!* - rikácsolta. - *Kukorica! Kukorica!*

Ser Ottyn Wythers elhárította a bort.

- Én egyáltalán nem mennék a hegyek közé - szólalt meg halk, fáradt hangon. - A Jégagyarak még nyáron is keményen harapnak, most pedig... ha elkap bennünket egy vihar...

- Nem akarom megkockáztatni a Jégagyarakat, csak ha muszáj - mondta Mormont. - Hozzánk hasonlóan a vadak sem tudnak megélni havon és kövön. Nemsokára lejönnek a magaslatokról, és egy sereg számára, bármekkora is legyen, a Tejfolyó mentén vezet az egyetlen járható út. Ha ez így van, itt jó helyzetben vagyunk. Nem is álmodhatnak róla, hogy itt észrevétlenül átcsúsznak.

- Talán nem is akarnak. Ők több ezren vannak, mi pedig háromezren leszünk, ha a Félkezű ideér. - Ser Mallador elfogadott egy kupát Jontól.

- Ha harcra kerül a sor, ennél jobb terepet keresve sem találunk - jelentette ki Mormont. - Megerősítjük a védelmet. Vermek, karók, a lejtőkön lábtöviseket szórunk szét, és minden hézagot betömünk. Jarman, azt akarom, hogy a legélesebb szemű embereid örködjenek. Körben állítod fel őket, és a folyó mellé, hogy észrevegyék, ha bárki is közeledik. Rejtőzzenek el a fákon! És jó lesz, ha vizet is elkezdünk felhordani, többet, mint amire szükségünk van. Vízátárolókat fogunk ásni. Legalább elfoglalják magukat az emberek, később pedig még jó hasznát vehetjük.

- A felderítőim... - kezdte Thoren.

- A felderítőid a folyónak erre az oldalára korlátozzák a felderítéseiket, míg a Félkezű ide nem ér. Azután pedig meglátjuk. Nem akarom még több emberemet elveszíteni.

- Lehet, hogy Mance Rayder éppen a seregét vonja össze alig egy napos lovaglásra innét, és mi nem fogunk tudni róla - vetette ellen Erdős Thoren.

- Tudjuk, hol gyülekeznek a vadak - tért vissza a korábbi gondolatához Mormont. - Craster elmondta. Nem szeretem a fickót, de nem hinném, hogy ebben hazudott volna nekünk.

- Ahogy akarsz - Thoren sértődötten távozott. A többiek megitták a borukat, és valamivel udvariasabban követték.

- Hozzak neked vacsorát, uram? - kérdezte Jon.

- *Kukorica!* - rikoltotta a holló. Mormont nem felelt azonnal. Amikor aztán megszólalt, mindössze ennyit kérdezett:

- Talált ma vadat a farkasod?

- Még nem jött vissza.

- Jól jönne egy kis friss hús. - Mormont beletúrt egy zsákba, és odanyújtott egy marék kukoricát a hollónak. - Úgy gondolod, rosszul teszem, hogy nem engedem el messzire a felderítőket?

- Azt nem az én dolgom megítélni, uram.

- De igen, ha kérdezlek.

- Ha a felderítőknek látótávolságon belül kell maradniuk, nem értem, hogyan remélhetik, hogy megtalálják a nagybátyámat - vallotta be Jon.

- Nem remélhetik. - A holló a magokat csipegette az öregember tenyeréből. - Kétszáz ember, vagy tízezer, ez a vidék túl nagy.

Amikor a kukorica elfogyott, Mormont megfordította a tenyerét.

- Ugye nem akarod feladni a keresést, uram?

- Aemon mester okosnak tart téged. - Mormont a vállára terelte a hollót. A madár oldalra billentette a fejét, apró szeme megcsillant.

Ez volt tehát a válasz.

- Ugye... én úgy vélem, egy embernek talán könnyebb megtalálnia kétszázat, mint kétszáznak egyet.

A holló kotkodácsolva rikoltott, a Vén Medve azonban elmosolyodott szürke szakállá mögött.

- Ez a sok ember és ló annyi nyomot hagy, hogy azt még Aemon is képes lenne követni. Ezen a hegyormon a tüzeink fénye egészen a Jégagyarak lábáig ellátszik. Ha Ben Stark életben van, és szabad, idejön, efelől nincs kétségem.

- Igen - folytatta Jon -, de... mi van, ha...

- ...ha halott? - kérdezte Mormont meglehetősen lágyan.

Jon vonakodva bólintott.

- *Halott!* - visszhangozta a holló. - *Halott! Halott!*

- Lehet, hogy akkor is eljön hozzánk - mondta a Vén Medve. - Ahogy Othor és Virágos Jafer tette. Én éppen annyira félek ettől, mint te, Jon, de be kell látnunk, hogy ez is megtörténhet.

- *Halott!* - károgtat a holló, és felborzolta a tollait. A hangja hangosabb és metszőbb lett: - *Halott!*

Mormont megsimogatta a madár fekete tollait, és a keze fejével elnyomott egy hirtelen ásítást.

- Azt hiszem, ma kihagyom a vacsorát. A pihenésre nagyobb szükségem van. Ébressz fel a hajnal első fényénél!

- Aludj jól, uram!

Jon összeszedte az üres kupákat, és kiment. Távoli nevetést hallott és panaszos dudaszót. A tábor közepén hatalmas tűz lángolt, és a fiú érezte a készülő kása illatát. Lehet, hogy a Vén Medve nem éhes, Jon viszont az volt. Elindult a tűz felé.

Dywen kanállal a kezében ücsörgött.

- Én úgy ismerem ezt az erdőt, mint bármelyik élő ember, és azt mondom neked, ma éjjel nem szívesen lovagolnék végig rajta egyedül. Nem érzitek a szagát?

Grenn tágra nyílt szemmel bámult rá, Bánatos Edd azonban így szólt:

- Én csak kétszáz ló szarának a szagát érzem. Meg ezt a kását. Amelyiknek most, hogy jobban odaszagolok, hasonló az aromája.

- Majd adok én neked *hasonló aromát* - Hake megveregette a törét. Zsörtölődve megtöltötte Jon edényét a bográcsból.

A kása sűrű volt az árpától, répától és hagymától, és helyenként egy-két darab rongyos marhahúscafat úszkált benne, amely némileg megpuhult a főzéstől.

- Mit szagolsz, Dywen? - kérdezte Grenn.

Az erdész egy ideig a kanalát szopogatta. Kivette a fogait. Az arca cserzett volt és ráncos, a kezei göcsörtösek, mint a vén gyökerek.

- Úgy tűnik, olyan... nos... *hideg* szag van.

- A fejed is éppen úgy fából van, mint a fogaid - mondta neki Hake. - A hidegnek nincsen szaga.

De van - gondolta Jon, és eszébe jutott az az éjszaka a parancsnok szobájában. - *Olyan a szaga, mint a halálnak.* Hirtelen elmúlt az éhsége. Odaadta a kását Grenn-nek, akin látszott, hogy szüksége lenne még egy adagra, hogy melegen tartsa éjszakára.

A szél metszőn fújt, amikor otthagya őket. Reggelre zúzmara borítja majd a talajt, a sátorkötelek pedig merevre fagynak. Néhány ujjnyi fűszeres bor lötyögött még az üst alján. Jon friss fát tett a tűzre, és visszaakasztotta az üstöt, hogy újra megmelegedjék. Miközben várankozott, az ujjait mozgatta, ökölbe szorította a kezét, majd kiengedte, míg fájni nem kezdett. Az első örök elfoglalták a helyüket a tábor peremén, a kögyűrűn végig fáklyák égtek. Az éjszaka holdtalan volt, de a fejük felett ezernyi csillag pislákol.

A sötétségben egy hang hallatszott. Halk volt és távoli, de félreismerhetetlen: farkasüvöltés. A farkasok hangja hol erősödött, hol elhalkult, ahogy hideg és magányos dalukat énekelték. Az üvöltés hallatán minden szőrszála égnek állt. A tűz túloldalán, az árnyékból vörös szempár szegeződött rá, szinte izzott a lángok fényénél.

- Szellem - suttogta Jon meglepetten. - Végül mégiscsak bejöttél, he? - A fehér farkas gyakran egész éjszaka vadászott, így a fiú nem számított rá, hogy pirkadat előtt viszontlátja. - Ilyen rossz volt a zsákmány? - kérdezte. - Ide! Hozzám, Szellem!

A rémfarkas megkerülte a tüzet. Jont szimatolta, majd a szelet, és nem nyugodott. Nem úgy tűnt, ebben a pillanatban, mintha húsrá vadászna. *Amikor a halottak jöttek, Szellem tudta. Felébredtetted, figyelmeztetted.* Aggódva felállt.

- Van ott kint valami? Szellem, szagot fogtál?

Dywen azt mondta, a hideg szagát érzi.

A farkas nekiindult, aztán megállt, és visszanezézett. *Azt akarja, hogy kövessem.* Jon a fejébe húzta a köpönyege csuklyáját, és otthagya a sátrakat, otthagya a tűz melegét, végigment a bozontos kis lovak sora mellett. Az egyik ló idegesen felnyerített, amikor Szellem elhaladt mellette. Jon néhány szóval megnyugtatta, és megállt egy pillanatra, hogy megsimogassa a pofáját. Ahogy közeledtek a kőfalhoz, hallotta a szikla réseiben süvítő szél hangját. Hirtelen figyelmeztető kiáltást hallott. Jon kilépett a fáklya fényébe.

- Víz kell hoznom a parancsnoknak.

- Akkor eredj! - mondta az ör. - De gyors legyél!

A fickó fekete köpönyegébe burkolózva, a szél ellen az arcába húzott csuklyája mögül még csak meg sem nézte, hogy van-e nála vödör.

Jon oldalvást ácsusszant két kihegyezett karó között, Szellem pedig alattuk kúszott át. Az egyik résbe fáklyát dugtak, a lángja halvány narancssárga zászlóként lobogott a szélben. A fiú felkapta, miközben átréselte magát a kövek közti hasadékon. Szellem futva megindult lefelé a lejtőn. Jon óvatosabban követte, maga elé tartva a fáklyát, miközben ereszkedett. A tábor hangjai lassan elhaltak mögötte. Az éjszaka fekete volt, a lejtő meredek, köves és egyenetlen. Elég egy figyelmetlen pillanat, és máris kitöri a bokáját... vagy a nyakát. *Mit csinálok?* - kérdezte magától, ahogy lefelé araszolt.

A fák alatta voltak, úgy álltak ott, mint kéreg- és levélpáncélba öltözött harcosok, akik csendes sorokban várják a parancsot, hogy rohamot indítsanak a hegy ellen. Feketének látszottak... csak amikor Jon fáklyájának a fénye rájuk esett, akkor villant fel némi zöld. A fiú sziklák között csobogó víz halk hangját hallotta. Szellem eltűnt az aljnövényzetben. Jon utánaküzdötte magát, s közben a patakocská szavára és a szélben sóhajtozó levelek neszére figyelt. Ágak kapaszkodtak a köpönyegébe, a feje felett összefonódó levélrengeteg pedig elzárta előle a csillagok fényét.

Szellem a patakból lefetyelt, amikor utolérte.

- *Szellem!* - kiáltotta. - *Hozzám! Most!*

Amikor a rémfarkas felemelte a fejét, a szeme vörösen és baljóslatúan izzott, a pofájáról pedig víz csurgott le, mintha a nyála folyna. Volt benne valami vad és ijesztő, ahogy ott állt. Aztán nekiiramodott, elrohant Jon mellett, és bevetette magát a fák közé.

- *Szellem! Nem! Maradsz!* - kiabálta a fiú, de Szellem rá sem hederített. Szikár, fehér alakját elnyelte a sötétség, és Jonnak csak két választása maradt: újra megmássza a hegyet egyedül, vagy követi a farkast.

Dühösen utána indult, a fáklyát mélyen tartva, hogy lássa a köveket, amelyek minden lépésnél azzal fenyegettek, hogy felbuktatják, a vastag gyökereket, amelyek a lába után kaptak és a lyukakat, ahol kifícamíthatta a bokáját. Néhány lépésenként Szellem után kiáltott, de a fák között kavargó éjszakai szél elnyelte a szavait. *Micsoda örülség* - gondolta, ahogy egyre mélyebben hatolt a fák közé. Már azon volt, hogy visszafordul, amikor hirtelen fehér villanást vett észre maga előtt, kicsit jobbra, a hegy irányában. Arrafelé indult, s közben halkán szitkozódott.

Addig üldözte a farkast, míg negyedrészt megkerülték az Öklöt, s akkor újra elveszítette szem elől. Végül megállt a hegy tövében a bokrok, tüskék és kődarabok között, hogy kifújja magát. A fáklya fénykörén túl súlyosan vette körül a sötétség.

Halk, kaparászó hangot hallott, és megfordult. Elindult a hang irányában, óvatosan lépkedve a sziklák és tüskebokrok között. Egy kidőlt fa mögött megint rábukkant Szellemre. A rémfarkas eszeveszetten ásott, szertesztét szórva a földet.

- Mit találtál? - Jon leeresztette a fáklyát, s puha, kerek földhányást látott. *Egy sír* - gondolta. - *De kié lehet?*

Letérdelt, és a fáklyát a földre szúrta maga mellett. A talaj laza volt és homokos, ahogy Jon marokszámra kanalazta ki. Nem voltak kövek, sem gyökerek, úgyhogy bármi is volt alatta, az csak nemrégén kerülhetett oda. Két láb mélyen az ujjai ruhát érintettek. Egy holttestre számított, egy holttesttől félt, de ez valami más volt. Megnyomkodta az anyagot és alatta apró, kemény formákat érzett, amelyek nem engedtek. Nem volt szag, nyoma sem volt férgeknek. Szellem hátrébb lépett, a hátsó lábaira ült, és figyelt.

Jon elsöpörte a laza földet, és egy gömbölyű csomag bukkant elő, átmérője talán két láb lehetett. Az ujjait a talajba mélyesztette a széleinél, és addig munkálkodott, míg sikerült kilazítania. Amikor kiszabadította, a tartalma, bármi is volt az, megcsörrent. *Kincs* - gondolta, de a formák nem pénzermékre vallottak, a hang pedig nem fémre.

A csomagot egy darab kirojtosodott kötél tartotta össze. Jon előhúzta a törét, elvágta, majd megmarkolta a ruha szélét, és meghúzta. A csomag felfordult, s sötétben és élesen csillogó tartalma a földre borult. Egy tucat kést látott, levél formájú lándzsahegyeket, számtalan nyílhegyet. Jon felemelte egy tör pengéjét, amely pehelykönnyű volt, fényes fekete, markolat nélkül. A fáklya fénye végigfutott az élen, s a vékony, narancsszínű fény borotvaéles fegyverről árulkodott. *Sárkányüveg. Amit a mesterek obszidiánnak hívnak.* Vajon Szellem az erdő gyermekeinek valami ősi, titkos raktárára bukkant, amely sok ezer éve hevert itt eltemetve? Az Elsők Ökle régi hely volt, csakhogya...

A sárkányüveg alatt régi, bölényszarvból készített, bronzpántos harci kürt feküdt. Jon kirázta belőle a földet, és egy marék nyílhegy hullott ki belőle. Kiöntötte mindet, majd felemelte a fegyvereket tartalmazó szövet egyik sarkát, és összedörzsölte az ujjai között. *Jó gyapjú, vastag, kettős szövésű, nyirkos de nem rothadt.* Nem lehetett régóta a föld alatt. És sötét színű volt. Megmarkolta, és közelebb húzta a fáklyához. *Nem sötét. Fekete.*

Már azelőtt tudta, mit tart a kezében, mielőtt felállt volna, hogy kirázza. Az Éjjeli Őrség Felesküdtött Testvérének fekete köpönyege volt.

BRAN

Serpocak a kovácsműhelyben talált rá, ahol a fűjtatónál segített Mikkennek.

- A mester szeretné, ha a tornyába mennél, herceg uram. Madár érkezett a királytól.

- Robbtól?

Bran izgalomában nem várt Hodorra, hanem hagyta, hogy Serpocak cipelje fel a lépcsőn. Ő is nagydarab ember volt, bár nem akkora, mint Hodor, és közel sem olyan erős. Mire felértek a mester toronyszobájába, kipirult, és lihegve kapkodta a levegőt. Rickon már ott volt a két Walder Freyjel együtt.

Luwin mester elküldte Serpocakot, és becsukta az ajtót.

- Uraim! - szólalt meg komoran. - Üzenetet kaptunk öfelségétől, amely jó és rossz híreket egyaránt tartalmaz. Nagy győzelmet aratott nyugaton: egy Ökörgázló nevű hely közelében szétzúzta a Lannisterek egyik seregét, és néhány kastélyt is elfoglalt. Ashemarkból írt nekünk, amely korábban a Marbrand-ház erődítménye volt.

Rickon a mester köntösét ráncigálta.

- Robb hazajön?

- Sajnos, attól tartok, még nem. Több csatát kell még megvívnia.

- Lord Tywint győzte le? - kérdezte Bran.

- Nem - felelte a mester. - Az ellenséges had parancsnoka Ser Stafford Lannister volt. Ő maga is elesett az ütközetben.

Bran még sohasem hallott Ser Stafford Lannisterről. Azon találta magát, hogy egyetért Nagy Walderrel, amikor a fiú ezt mondta:

- Egyedül Lord Tywin számít.

- Mondd meg Robbnak, azt akarom, hogy jöjjön haza! - kérte Rickon. - Hazahozhatja a farkasát is, meg anyát és apát.

Bár tudta jól, hogy Lord Eddard halott, Rickon néha megfélekedezett róla... Bran gyanította, hogy szándékosan. A kisöccse olyan makacs volt, amilyen makacs kizárólag egy négyéves kisfiú lehetett.

Bran örült Robb győzelmének, ám ugyanakkor nyugtalanságot is érzett. Emlékezett rá, mit mondott Osha, amikor a bátyja elindult a seregével Deresből. *Rossz irányba menetel* - hajtogatta a vadasszony.

- Sajnos nincsen győzelem áldozatok nélkül - fordult Luwin mester a Walderek felé. - Uraim, a nagybátyátok, Ser Stevron Frey is azok között van, akik Ökörgázlónál lelték halálukat. Robb azt írja, megsebesült a harcban. Nem tartották komolynak a sérülést, de három nappal később, álmában, meghalt a sátrában.

Nagy Walder megrántotta a vállát.

- Már nagyon öreg volt. Hatvanöt éves, azt hiszem. Túl öreg csatázni. Mindig azt hajtogatta, hogy fáradt.

Kis Walder gúnyosan felkacagott.

- Egész pontosan belefáradt, hogy a nagyapánk halálára várjon. Eszerint most Ser Emmon az örökös?

- Ne légy ostoba! - torkolta le az unokatestvére. - Az első fiú fiai előrébb vannak a második fiúnál. Ser Ryman a következő a sorban, aztán Edwyn, Fekete Walder és Kiütéses Petyr. Utána pedig Aegon és az összes fia.

- Ryman is öreg - mondta Kis Walder. - Lefogadom, hogy túl van a negyvenen. És rossz a gyomra. Gondolod, hogy lord lesz belőle?

- *Én* leszek a lord. Nem érdekel, ha *ő* is az.

Luwin mester élesen közbevágott.

- Szégyellnetek kellene magatokat, amiért így beszéltek, uraim! Hol marad a bánatotok? A nagybátyátok halott!

- Igen - bólított Kis Walder. - Nagyon szomorúak vagyunk.

De nem voltak azok. Bran érezte, hogy felfordul a gyomra. *Nekik jobban ízlik ez a fogás, mint nekem.* Elnézést kért Luwin mestertől.

- Jól van - a mester segítségért cseppet. Hodor minden bizonnyal az istállóban serénykedett, mert Osha jött helyette. Az asszony azonban erősebb volt Serpocaknál, és nem okozott neki gondot a karjaiba emelni és levinni Brant a lépcsőn.

- Osha! - szólalt meg Bran, miközben keresztülmentek az udvaron. - Ismered az utat északra? A Falhoz és... és még tovább?

- Az út könnyű. Csak keresd a Jégsárkányt, és kövesd a kék csillagot a lovas szemében! -Az asszony behátrált egy ajtón, és megindult felfelé a kanyargós lépcsőn.

- És ott még mindig vannak óriások meg... a többi... a Mások és az erdő gyermekei is?

- Az óriásokat láttam, a gyermekekről hallottam, a fehér vándorok pedig... miért akarsz tudni?

- Láttál már háromszemű varjút?

- Nem - nevetett Osha. - És nem mondhatnám, hogy annyira szeretnék.

Osha kirúgta a hálótermébe vezető ajtót, és az ablak melletti padra ültette a fiút, ahonnét beláthatta az egész udvart.

Alig néhány pillanattal azután, hogy elment, megint kinyílt az ajtó, és Jojen Reed lépett be rajta hívatlanul, mögötte a nővére, Meera.

- Hallottál a madárról? - kérdezte Bran. A másik fiú bólított. - Nem vacsora volt, ahogy mondtad. Robb levele volt az, és nem ettük meg, de...

- A zöld álmok néha különös formákat öltenek - ismerte el Jojen. - Az igazságot nem mindig könnyű megérteni.

- Meséld el a rossz dolgot, amit álmodtál! - kérte Bran. - A rossz dolgot, ami Derest fenyegeti.

- Már hisz nekem az én hercegem? Megbízik a szavaimban, bármennyire furcsán is hangozzanak a fülének?

Bran bólított.

- A tenger jön el.

- *A tenger?*

- Azt álmodtam, hogy Derest mindenfelől a tenger nyaldosta. Láttam, ahogy fekete hullámok csapódnak a kapuknak és tornyoknak, aztán a sós víz átzúdult a falakon, és előntötte a kastélyt. Az udvaron vízbe fúlt emberek lebegtek. Amikor először láttam ezt az álmot, otthon Zavaros Révben, nem ismertem az arcukat, de most már ismerem. Az a Serpocak az egyik, az ör, aki a nevünket kiáltotta a lakomán. A septonotok is ott volt. A kovácsotok is.

- Mikken? - Bran legalább annyira összezavarodott, amennyire megrémült. - De hát a tenger száz meg száz mérföldnyire van innét, Deres falai pedig olyan magasak, hogy a víz akkor sem juthatna be, ha tényleg idejönne.

- Az éj sötétjében a sós víz átfolyik ezeken a falakon - ismételte meg Jojen. - Láttam a halottakat, puffedten, vízbe fúlva.

- Meg kell mondanunk nekik! - kiáltott fel Bran. - Serpocaknak, Mikkennek és Septon Chayle-nek! Figyelmeztetnünk kell őket, hogy ne fulladjanak meg!

- Az nem segít rajtuk - felelte a zöldruhás fiú.

Meera odament az ablak melletti padhoz, és a vállára tette a kezét.

- Nem fogják elhinni, Bran. Ahogyan te sem hitted el.

Jojen leült Bran ágyára.

- Mondd el, te mit álmodsz!

Bran félt, még most is, de a szavát adta, hogy megbízik bennük, és Deres Starkja mindig megtartja adott szavát.

- Többféle van - mondta lassan. - Vannak a farkasálmok, azok nem olyan rosszak, mint a többi. Futok, vadászok, és mókusokat ölök. Vannak aztán azok az álmok, amelyekben eljön a varjú, és azt mondja, hogy repüljek. Néha a fa is benne van ezekben az álmokban, és a nevemen szólít. Ez megijeszt. A legrosszabbak azonban azok az álmok, amikor lezuhanok - lenézett az udvarra. Nyomorultul érezte magát. - Korábban sohasem estem le. Ha másztam, mindenhová eljutottam, fel a tetőkre és végig a falak mentén, a varjakat szoktam etetni az Égett Toronyban. Anya félt, hogy esetleg leesek, de én tudtam, hogy ez sohasem történhet meg. Aztán mégis megtörtént, és most, ha alszom, állandóan zuhanok.

Meera megszoritotta a vállát.

- Ez minden?

- Azt hiszem, igen.

- Varg - szólalt meg Jojen Reed.

Bran tágra nyílt szemmel bámult rá.

- Micsoda?

- Varg. Alakváltó. Emberszörny. Így fognak hívni, ha véletlenül hallanak a farkasálmaidról.

A nevek hallatán megint rémület fogta el.

- Ki fog így hívni?

- A saját néped. Félelmében. Lesz, aki gyűlölni fog, ha megtudja, mi vagy. Olyan is lesz, aki megpróbál majd megölni.

Őreg Nan néha ijesztő történeteket mesélt emberszörnyekről és alakváltókról. Azokban a történetekben ezek a lények mindig gonoszok voltak.

- Én nem vagyok olyan - tiltakozott Bran. - Én nem. Ezek csak álmok.

- A farkasálmok nem igazi álmok. A szemed szorosan zárva van, amikor ébren vagy, de amint elalszol, felpattan, és a lelked megkeresi a másik felét. A képesség nagyon erős benned.

- Nem akarom! Én *lovag* akarok lenni.

- A lovag az, amit akarsz. A varg pedig, ami vagy. Ezen nem változtathatsz, Bran, nem tagadhatod le, nem lökheted félre. Te vagy a szárnyas farkas, de sohasem fogsz repülni. - Jojen felállt, és odament az ablakhoz. - Hacsak *ki nem nyitod a szemed*.

Két összeszorított ujjával erősen megbökte Bran homlokát.

Amikor odanyúlt, Bran csak sima, összefüggő bőrt érzett. Nem volt ott szem, még csukott sem.

- Hogyan tudom kinyitni, ha nincsen ott?

- Az ujjaiddal sohasem találod meg azt a szemet, Bran. A szíveddel kell keresned - Jojen különös, zöld szeme Brant fürkészte. - Vagy talán félsz?

- Luwin mester azt mondja, nincs semmi az álmokban, amitől félni kellene.

- Van - mondta Jojen.

- Mi?

- A múlt. A jövő. Az igazság.

Amikor magára hagyták, sokkal jobban össze volt zavarva, mint korábban. Megpróbálta kinyitni a harmadik szemét, de nem tudta, hogyan kell. Bárhogy ráncolta is a homlokát, és bárhogy bökölte, nem látott másképpen, mint előtte. Az elkövetkező napokban megpróbált figyelmeztetni másokat arról, amit Jojen álmodott, de a dolog nem úgy sült el, ahogy akarta. Mikken viccesnek tartotta az egészet.

- A tenger, mi? Nohát, én mindig szerettem volna látni a tengert, de sohasem jutottam el oda. Erre most az jön el hozzám, így állnánk? Az istenek kegyesek, hogy egy szegény kovács kedvéért ilyen gondot vesznek a nyakukba.

- Akkor visznek el az istenek, ha jónak látják - felelte halkán Septon Chayle -, de nem tartom valószínűnek, hogy vízbe fulladjak, Bran. Tudod, hogy a Fehér Tőr partján nőtem fel. Meglehetősen jól úszok.

Serpocak volt az egyetlen, aki meghallgatta a figyelmeztetését. Maga ment el beszélni Jojennel, s attól kezdve abbahagyta a fürdést, és nem volt hajlandó a kút közelébe menni. Végül

már annyira büzlött, hogy hat másik őr elkapta, belevágták egy dézsa forró vízbe, és tisztára súrolták, miközben azt üvöltötte, hogy belefulladás, ahogy a békafiú jövendölte. Ezután haragos pillantásokat vetett Branre és Jojenre, valahányszor meglátta őket a kastélyban, és a fogai között szitkozódott.

Ser Rodrik néhány nappal Serpocak fürdője után tért vissza Deresbe a foglyával, egy húsos fiatalemberrel, akinek vastag szája volt, hosszú haja, és úgy büzlött, mint egy árnyékszék, még Serpocaknál is jobban.

- Bűzösnek hívják - felelte Szénafej, amikor Bran megkérdezte, ki az. - A valódi nevét sohasem hallottam. Bolton fattyat szolgálta, és azt mondják, segített neki megölni Lady Hornwoodot.

Maga a fattyú halott volt, tudta meg Bran aznap este a vacsoránál. Ser Rodrik emberei a Hornwoodok földjén érték, amint éppen valami rettenetes dolgot művelt (Bran nem tudta egészen pontosan, mit, de valami olyasmi lehetett, amit az ember ruha nélkül csinál), és lenyilazták, amikor megpróbált kerekét oldani. Szegény Lady Hornwoodért azonban későn érkeztek. A házasságkötésük után a Fattyú bezárta egy toronyba, és nem adott enni neki. Bran hallotta a szóbeszédet, hogy amikor Ser Rodrik betörte az ajtót, az asszonyt véres szájjal és lerágott ujjakkal találta.

- Az a szörnyeteg tuskés csomót kötött nekünk - mondta az öreg lovag Luwin mesternek.

- Tetszik, nem tetszik, Lady Hornwood a felesége volt. Elmondatta velem a fogadalmat a septon és a szívfa előtt is, és még aznap éjjel tanúk előtt hált vele. Az asszony aláírt egy végakaratot, amelyben őt nevezi meg örökösnek, és rányomta a pecsétjét.

- A karddal kikényszerített eskü nem érvényes - vetette ellen a mester.

- Roose Bolton nem fog egyetérteni ezzel. Nem bizony, ha földről van szó - Ser Rodrik elkeseredettnek látszott. - Bárcsak ennek a szolgának is a fejét vétethetném. Ugyanolyan aljas, mint a gazdája. De attól tartok, életben kell hagynunk, míg Robb vissza nem tér a háborúból. Ő az egyetlen tanúja a Fattyú legmocskosabb gattetteinek. Talán ha Lord Bolton meghallja a történetét, visszavonja a követelését, de Manderly lovagjai és a Rémvár emberei addig is egymást mészárolják a Hornwoodok erdeiben, s nekem nincs elég erőm, hogy megállítsam őket. - Az öreg lovag megfordult ültében, és szigorúan Branre nézett. - Te pedig mivel foglalkoztál, herceg uram, míg én távol voltam? Megparancsoltad az őröknek, hogy ne mosdjanak? Azt akarod, hogy ilyen szaguk legyen, mint ennek a Bűzösnek, így állunk?!

- A tenger idején - mondta Bran. - Jojen látta egy zöld álomban. Serpocak vízbe fog fulladni.

Luwin mester a láncát huzigálta.

- A Reed fiú úgy véli, álmában látja a jövőt, Ser Rodrik. Már beszéltem Brannek az ilyen jóslatok bizonytalanságáról, de az igazat megvallva tényleg van némi gond a Köves Part mentén. Hosszúhajós rablók fosztogatják a falvakat, erőszakoskodnak és gyűjtogatnak. Leobald Tallhart elküldte az unokaöccsét, Benfredet, hogy bányon el velük, de szerintem a fegyveresek láttán visszavonulnak a hajókra, és elmenekülnek.

- Igen, és máshol csapnak le. A Mások vigyék el az ilyen gyáva férgeket! Sohasem merésznélének ilyesmit tenni, ahogy Bolton Fattyja sem, ha a főerőink nem ezermérföldnyire délre lennének innét - Ser Rodrik megint Branre pillantott. - Mit mondott még neked a fiú?

- Azt mondta, a víz átszap a falainkon. Látta megfúlva Serpocakot és Mikkent, meg Septon Chayle-t is.

Ser Rodrik gondterhelten tűnt.

- Nos, ha a helyzet úgy alakul, hogy magam leszek kénytelen a rablók ellen lovagolni, nem viszem Serpocakot. Engem nem látott megfúlva, ugye? Nem? Helyes.

Bran ettől egy kissé felvidult. *Így talán nem fulladnak meg* - gondolta. Ha távol tartják magukat a tengertől.

Meera is így vélekedett később aznap este, amikor Jojennel együtt Bran szobájába mentek, hogy cserepekkal játsszanak, de az öccse megrázta a fejét.

- Amit a zöld álmokban látok, nem lehet megváltoztatni.

A nővére feldühödött ezen.

- Miért küldenének az istenek figyelmeztetést, ha nem tudnánk megfogadni, és aztán megváltoztatni a történeteket?
- Nem tudom - felelte Jojen szomorúan.
- Ha te volnál Serpocak, valószínűleg beleugranál a kútba, hogy túless rajta! Neki azonban inkább *küzdenie* kellene, ahogy Brannek is!
- Nekem? - Bran megrémült. - Mi ellen kellene küzdenem? Én is meg fogok fulladni? Meera tekintetében büntudat bujkált, amikor ránézett.
- Nem kellett volna ezt mondanom...

Bran látta rajta, hogy eltitkol valamit.

- Engem is láttál az egyik zöld álomban? - kérdezte Jojent nyugtalanul. - Megfulladtam?
- Nem fulladtál meg - Jojen úgy válaszolt, mintha minden egyes szó fájdalmat okozna neki. - Arról az emberről álmodtam, aki ma érkezett. Akit Búzósnek neveznek. Te és a fivéred holtan hevertetek a lábainál, s ő hosszú, vörös pengével nyúzta a bőrt az arcotokról.

Meera felállt.

- Ha lemennék a tömlöcbe, a szívébe döfhetnék egy lándzsát. Hogyan ölhetné meg Brant, ha halott?
- A börtönőrök megállítanának - mondta Jojen. - Vagy az örök. Ha pedig elmondanád nekik, hogy miért akarsz megölni, nem hinnék el.
- Nekem is vannak őreim - emlékeztette őket Bran. - Serpocak, Himlős Tym, Szénafej meg a többiek.

Jojen mohazöld szeme szájalommal telt meg.

- Nem lesznek képesek megállítani őt, Bran. Azt nem láttam, miért, de láttam a végét. Láttalak téged és Rickont a kriptáitokban a halott királyokkal és a kőfarkasokkal.

Nem - gondolta Bran. *Nem*.

- Ha elmennék... Zavaros Révbe vagy a hollóhoz, valahová messze, ahol nem találhatnak rám...
- Nem számítana. Az álom zöld volt, Bran, és a zöld álmok sohasem hazudnak.

TYRION

Varys a parázstartó felett állt, és puha kezeit melengette.

- Úgy tűnik, Renlyt rettenetes módon a serege kellős közepén gyilkolták meg. A torkát fültől fülíg vágta fel egy penge, amely úgy hatolt át az acélon és a csonton, mint a lágy sajton.

- Ki gyilkolta meg? - követelőzött Cersei.

- Gondolkodtál már azon úrnóm, hogy túl sok válasz éppen annyit ér, mintha egyáltalán nem lenne válasz? A besúgóim nincsenek mindig olyan magas pozícióban, mint szeretnénk. Ha egy király meghal, az elképzelések úgy sarjadnak, mint gombák a sötétben. Egy lovász azt mondja, a királyt saját Szivárványórságának egy lovagja ölte meg. Egy mosónő szerint Stannis lopakodott át fivére seregének a szívébe varázskardjával. Számos fegyveres úgy véli, a barbár tettet egy asszony követte el, de abban nincs egyetértés közöttük, *melyik* asszony. Egy leány, akit Renly el akart zavarni, mondja az egyik. Egy szajha, akit azért hívtak, hogy a kedvére tegyen a csata előtti éjjel, állítja egy másik. A harmadik megkockáztatta, hogy esetleg Lady Catelyn Stark tette.

A királyné nem volt meglegedve.

- Muszáj minden egyes bolond meséjével rabolnod az időnket?

- Jól megfizetsz engem ezekért a mesékért, kegyes királyném.

- Az igazságért fizetünk, Lord Varys. Ne feledkezz meg erről, különben a kis tanács még kisebbre zsugorodik!

Varys idegesen nevetgélt.

- Ha így folytatjátok tovább, te és nemes fivéred jóvoltából öfelsége rövidesen tanács nélkül marad.

- Megkockáztatom, a birodalom kibírná, ha egy-két tanácstaggal kevesebb lenne - jegyezte meg Kisujj száraz mosollyal.

- Drága, drága Petyr! - sóhajtott Varys. - Hát téged nem zavar, hogy a te neved lehet a következő a Segítő kis listáján?

- Előtted, Varys? Álmodni sem mernék róla.

- Előfordulhat, hogy testvérek leszünk a Falon, te meg én - kuncogott ismét Varys.

- Hamarabb, mint gondolnád, ha a következő szavad nem lesz valami használható megjegyzés, eunuch! - A tekintetéből ítélve Cersei kész lett volna újra kiherélni Varyst.

- Ez valami csselfogás? - kérdezte Kisujj.

- Ha így van, akkor páratlan éleselméjűségre vall - felelte Varys. - Engem legalábbis az orromnál fogva vezetett.

Tyrion eleget hallott.

- Joff nagyon csalódott lesz - szólalt meg. - Olyan szép karót tartogatott Renly fejének! Bárki tette is azonban, biztosak lehetünk benne, hogy Stannis áll a háttérben. Mindenképpen ő járt jól vele. - Nem örült a hírnek, arra számított, hogy a Baratheon testvérek véres csatában tizedelik meg egymás erőit. A könyöke lüktetett, ahol a csatacsillag felhasította; nedves időben mostanság előfordult ez néha. Hiábavalóan a tenyerébe szorította. - Mi hír Renly seregéről?

- A gyalogság nagyobb része Keserűhídnál maradt. - Varys otthagya a parázstartót, hogy helyet foglaljon az asztal mellett. - A lordok legtöbbje, akik Renly oldalán lovagoltak Viharvég alá, lobogóstul, kardostul, lovagostul átálltak Stannishez.

- Le merném fogadni, hogy a Florentek jártak az élen - szúrta közbe Kisujj.

Varys mesterkélt mosolyt küldött felé.

- Nyernél, uram. Valóban Lord Alester volt az első, aki térdet hajtott. Sokan követték a példáját.

- Sokan - nyomta meg a szót Tyrion -, de nem mindenki?
- Nem mindenki - bólintott az eunuch. - Sem Loras Tyrell, sem Randyll Tarly, sem pedig Mathis Rowan. És maga Viharvég sem adta meg magát. Ser Cortnay Penrose Renly nevében tartja a kastélyt, és nem hajlandó elhinni, hogy az ura halott. Azt követeli, mutassák meg neki a földi maradványait, mielőtt kinyitja a kaput, de úgy tűnik, Renly teteme megmagyarázhatatlan módon eltűnt. Minden valószínűség szerint elvitték. Renly egy ötödik lovagja is Ser Loras-szal ment, mintsem behódolt volna Stannisnek. Azt mondják, a Viráglovag megtévelyodott, amikor meglátta a királya holttestét, és haragjában lemészárolta Renly három őrzőjét, köztük Emmon Cuyt és Robar Royce-ot.

Kár, hogy megállt háromnál - gondolta Tyrion.

- Ser Loras minden biztonnyal Keserűhíd felé tart - folytatta Varys. - Ott van a nővére, Renly királynéja, valamint katonák tömege, akik hirtelen király nélkül találják magukat. Vajon most melyik oldalra állnak? Kényes ügy. Sokan a Viharvégnél maradt urakat szolgálják, ők pedig már Stannis alá tartoznak.

Tyrion előrehajolt.

- Én úgy látom, ezzel kaptunk egy esélyt. Ha megnyerjük az ügyünknek Loras Tyrellt, akkor előfordulhat, hogy Lord Mace Tyrell és a vazallusai is csatlakoznak hozzánk. Lehet, hogy pillanatnyilag Stannisre esküdtek fel, de nem szerethetik a fickót, máskülönben a kezdetektől fogva őt szolgálták volna.

- Vajon az irántunk érzett szeretetük nagyobb volna? - kérdezte Cersei.

- Aligha - felelte Tyrion. - Renlyt szerették, de Renly halott. Talán adhatunk nekik jó indokokat, hogy Joffreyt támogassák Stannis ellenében... *ha* gyorsan cselekszünk.

- Miféle indokokat kívánsz szolgáltatni nekik?

- Arany indokokat - javasolta azonnal Kisujj.

Varys cicegett.

- Kedves Petyr, ugye nem azt akarod ezzel mondani, hogy ezek a hatalmas urak és nemes lovagok *megvásárolhatók*, mint megannyi csirke a piacon?

- Jártál mostanában a piacainkon, Lord Varys? - kérdezte Kisujj. - Azt hiszem, könnyebb volna megvásárolni egy lordot, mint egy csirkét. A lordok természetesen büszkébben kotkodácsolnak a csirkéknél, és rossz néven vennék, ha pénzt ajánlanánk nekik, mint valami kereskedő, de az ajándékoknak ritkán képesek ellenállni... címek, földek, kastélyok...

- Megvesztegetéssel megpuhíthatjuk a kisebb urakat - mondta Tyrion -, de Égikert soha.

- Igaz - ismerte el Kisujj. - A Viráglovag lehet a megoldás. Mace Tyrellnek van két idősebb fia is, de mindig Loras volt a kedvence. Ha őt megnyerjük, Égikert a miénk.

Igen - gondolta Tyrion.

- Úgy érzem, tanulnunk kellene a néhai Lord Renlytől. Úgy nyerhetjük meg a Tyrellek szövetségét, ahogyan ő tette. Házassággal.

Varys értette meg a leggyorsabban.

- Hozzá akarod adni Joffreyhoz Margaery Tyrellt.

- Úgy van. - Amennyire emlékezett, Renly ifjú királynéja nem lehetett több tizenöt-tizenhat évesnél... idősebb Joffreynál, de egy-két év nem számít. Olyan aranyos és édes volt, hogy szinte érezte az ízét.

- Joffrey eljegyezte Sansa Starkot - vetette ellen Cersei.

- A házassági szerződéseket fel lehet bontani. Ugyan mi haszna lenne, ha a király egy halott áruló leányát venné feleségül?

Kisujj vette át a szót.

- Felhívhatnád rá öfelsege figyelmét, hogy a Tyrellek sokkal gazdagabbak a Starkoknál, Margaery pedig bájos... amellet pedig ágyba vihető.

- Igen - helyeselt Tyrion. - Joffnak ez nagyon fog tetszem.

- A fiam még túl fiatal, hogy ilyesmivel törődjön.

- Úgy véled? - kérdezte Tyrion. - Tizenhárom éves, Cersei. Én ugyanennyi idős voltam,

amikor megházasodtam.

- Mindannyiunkra szégyent hoztál azzal a sajnálatos epizóddal. Joffreyt nemesebb fából faragták.

- Olyan nemesből, hogy Ser Borossal tépette le Sansa ruháját.

- Megharagudott a lányra.

- Arra a szakácsinasra is megharagudott, amelyik tegnap éjjel kiöntötte a levest, mégsem vetköztette meztelenre.

- Itt nem némi kiöntött levesről volt szó...

Nem, itt némi csinos mellecskéről volt szó. Az udvaron történtek után Tyrion tanácskozott Varyssal, hogyan szervezhetnék meg Joffreynek egy látogatást Chatayanál. Remélte, hogy egy csepp méz talán megédesíti a fiút. Az istenek bocsássák meg, talán még *hálás* is lesz, és Tyrionnak bizony jól jött volna egy árnyalatnyival hálásabb hozzáállás uralkodójától. Természetesen a legnagyobb titokban kell végrehajtani. A legkényesebb rész az, hogyan szabadulnak meg a Vérebtől.

- A kutya sohasem megy messze a gazdája sarkától - mondta Varysnek -, de minden ember alszik. Néhányan pedig ezenfelül kockáznak, valamint bordélyba és kocsmába is járnak.

- A Véreb is hódol mindezen szenvedélyeknek, ha erre vagy kíváncsi.

- Nem - mondta Tyrion. - Én arra vagyok kíváncsi, mikor.

Varys az arcához illesztette az egyik ujját, és titokzatosan elmosolyodott.

- Uram, egy gyanakvó ember azt feltételezné, hogy olyan időpontot kívánsz találni, amikor Sandor Clegane éppen nem védelmezi Joffrey királyt, csak hogy árthass a fiúnak.

- Te biztosan jobban ismersz ennél, Lord Varys - mondta Tyrion. - Hiszen én csak azt akarom, hogy Joffrey szeressen engem.

Az eunuch megígérte, hogy utánanéző a dolognak. A háború azonban nem volt tekintettel rájuk, így Joffrey beavatásával várniuk kellett.

- Nyilván jobban ismered a fiadat, mint én - mondta kényszeredetten Cersie-nek -, de ettől függetlenül sok minden szól a Tyrell-házasság mellett. Könnyen lehet, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy Joffrey megérje a nászéjszakáját.

Kisujj egyetértett vele.

- A Stark leány a testén kívül, legyen bármilyen bájos is, semmi mást nem nyújthat Joffreynek. Margaery Tyrell viszont ötvezer kardot és Égikert teljes erejét hozza magával.

- Való igaz - Varys a királyné karjára tette puha kezét. - Benned anyai szív dobog, és tudom, hogy öfélége szereti a kedvesét. A királyoknak azonban meg kell tanulniuk, hogy a birodalom szükségei előbbre valók saját szükségleteiknél. Én azt mondom, tegyük meg ezt az ajánlatot.

A királyné elhúzódott az eunuch érintésétől.

- Nem így beszélhetek, ha asszonyok volnátok. Mondjatok, amit akartok, uraim, de Joffrey túl büszke ahhoz, hogy beérje Renly levetett ruháival. Soha nem egyezik bele.

Tyrion vállat vont.

- Amikor a király három év múlva nagykorú lesz, megadhatja, vagy visszavonhatja a beleegyezését, ahogy neki tetszik. Addig azonban te vagy a régense, én pedig a Segítője, és azt veszi feleségül, akit mi kijelölünk a számára. Legyen az levetett ruhadarab vagy sem.

Cersei fegyvertára kiürült.

- Tegyétek hát meg az ajánlatot, de az istenek óvjanak benneteket, ha Joffynak nem tetszik ez a lány!

- Annyira örülök, hogy megegyeztünk! - mondta Tyrion. - Nos, melyikünk menjen Keserűhídba? Az ajánlatunknak el kell érnie Ser Lorast, mielőtt lehül a vére.

- Csak nem a tanács egyik tagját akarod küldeni?

- Aligha várhatom el a Viráglovagtól, hogy Bronnal vagy Shaggával tárgyaljon, nem igaz? A Tyrellek büszkék.

A nővére nem vesztegette az időt, azonnal megpróbálta a helyzetet a saját előnyére kihasználni.

- Ser Jacelyn Bywater előkelő származású. Küldd őt!

Tyrion a fejét rázta.

- Olyasvalakire van szükségünk, aki többre képes a szavaink pusztá elisméltésénél és a válasz kézbesítésénél. A követünknek a király és a tanács nevében kell beszélnie, és gyorsan el kell rendeznie az ügyet.

- A Segítő a király hangján beszél. - A gyertyafény zöld futótűzként csillogott Cersei szemében. - Ha téged küldünk, Tyrion, az olyan lesz, mintha maga Joffrey menne oda. És ki más lenne megfelelőbb? Te éppoly ügyesen forgatod a szavakat, mint Jaime a kardját.

Hát ennyire szeretnél eltávolítani a városból, Cersei?

- Túl kedves vagy, nővérem, de én úgy vélem, egy anya méltóbb rá, hogy elrendezze fia házasságát, mint bármilyen nagybácsi. Amellett neked olyan tehetséged van az emberek szívének megnyeréséhez, amilyenről én nem is álmodhatok.

Az asszony szeme összeszűkült.

- Joffhak szüksége van rám.

- Felség, Segítő uram! - szólalt meg Kisujj. - A királynak mindkettőtökre szüksége van itt. Hadd menjek én helyettetek!

- Te? - *Vajon miféle előnyt lát ebben?* - tündött Tyrion.

- A királyi tanács tagja vagyok, de mégsem a király vére, túszként tehát értéktelen lennék. Meglehetősen jól ismerem Ser Lorast abból az időből, amikor itt időzött az udvarnál, és nem adtam neki okot, hogy ellenszenvvel viseltesen irántam. Amennyire tudom, Mace Tyrellnek sincsenek ellenséges érzelmei velem kapcsolatban, és szeretek azzal hízelegni magamnak, hogy nem vagyok teljesen járatlan az egyezkedés művészetében.

Megfogott bennünket. Tyrion nem bízott Petyr Baelishben, és azt sem akarta, hogy eltűnjön a szeme elől, de mi más választása maradt? Vagy Kisujj, vagy ő maga, és tisztában volt vele, hogy ha akár csak rövid időre is elhagyja Királyvárat, minden, amit eddig elért, semmivé foszlik.

- Köztünk és Keserűhid között harcok dúlnak - mondta óvatosan. - És abban is biztos lehetsz, hogy Lord Stannis elküldte a saját pásztorait, hogy a nyájába tereljék a fivére elkószált báránykáját.

- Sohasem féltem a pásztoroktól. A birkák jobban izgatnak. Mégis azt hiszem, nem ártana egy kíséret.

- Száz aranyköpönyegest nélkülözhetek - mondta Tyrion.

- Ötszáz.

- Háromszáz.

- És még negyven, húsz lovag, ugyanennyi apróddal. Ha lovagi kíséret nélkül érkezem, a Tyrellek nem fognak sokra tartani.

Ez igaz volt.

- Rendben van.

- Horpaszt és Kóklert is magammal viszem, s utána hazaküldöm őket nemes atyjukhoz. Jóindulatú gesztus. Szükségünk van Paxter Redwyne-ra, hiszen ő Mace Tyrell legrégebb barátja, s a saját jogán is nagy hatalma van.

- És áruló - tette hozzá a királyné dacosan. - Az Arbor Renly mellé állt volna a többivel együtt, csak hogy Redwyne jól tudta, hogy ha így történik, a kölykei bánják.

- Renly halott, felség - emlékeztette Kisujj -, és sem Stannis, sem Lord Paxter nem felejtette el, hogyan zárták le a Redwyne-ok gályái a tengert Viharvég ostroma idején. Ha visszaadjuk az ikreket, talán megnyerhetjük Redwyne barátságát.

Cersei azonban nem tárgított.

- A Mások vigyék a barátságát, én a kardjait és a hajóit akarom! A legbiztosabb módja, hogy megszerezzük őket az, ha rövid pórázon tartjuk azokat az ikreket.

Tyrion tudta a megoldást.

- Akkor küldjük Ser Hobbert az Arborba, Ser Horast pedig tartsuk itt! Azt hiszem, Lord Paxternek van annyi esze, hogy rájöjjön gesztusunk értelmére.

A javaslatot tiltakozás nélkül elfogadták, de Kisujj még nem végzett.

- Lovakra lesz szükségünk. Gyors és erős lovakra. A háború miatt nehézkes lehet a váltás. Egy jó adag arany is kell az ajándékokra, amikről korábban beszéltünk.

- Vigyél, amennyit gondolsz! Ha a város elesik, Stannis úgymint ellopja az egészet.

- Írásban akarom a megbízatásomat. Olyan írásra van szükségem, amely nem hagy majd kétséget Mace Tyrellben a felhatalmazásomat illetően, amely teljhatalommal ruház fel, hogy a házasság ügyében és egyéb szükséges dolgokban tárgyaljak vele, és amely feljogosít, hogy kötelező érvényű ígéreteket tegyek a király nevében. Joffreynek és a tanács minden tagjának alá kell írnia, és rá kell nyomnia a pecsétjét.

Tyrion kényelmetlenül fészkelődött.

- Rendben. Ez minden? Ne feledd, hosszú az út innen Kesperűhídig.

- Hajnal előtt nekivágok - Kisujj felállt. - Remélem, ha visszatérek, a király megfelelően megjutalmaz majd az ügye előmozdításának érdekében kifejtett bátor tevékenységemért.

Varys kuncogott.

- Joffrey rendkívül hálás uralkodó. Biztos vagyok benne, hogy nem lesz okod panaszra, bátor uram!

A királyné egyenesebb volt.

- Mit akarsz, Petyr?

Kisujj Tyrion felé pillantott, és ravaszkan elmosolyodott.

- Ezt még meg kell fontolnom. Minden bizonnyal kitalálok majd valamit.

Könnyedén meghajolt, és olyan fesztelenül távozott, mintha csak az egyik bordélyába indult volna.

Tyrion kinézett az ablakon. A köd olyan sűrű volt, hogy még az udvar túlsó végében emelkedő falakat sem látta. A szürkéségben néhány halvány fénypont világított bizonytalanul. *Kellemetlen idő az utazásra* - gondolta. Nem irigyelte Petyr Baelisht.

- Legjobb lesz, ha hozzálátunk az írások elkészítéséhez. Lord Varys, hozass pergament és tollat! Valakinek pedig fel kell ébresztenie Joffreyt.

Még mindig szürke sötétség honolt odakint, amikor a megbeszélés véget ért. Varys egyedül suhant el valahová, puha papucsá surrogott a padlón. A Lannisterek egy pillanatra megálltak az ajtó előtt.

- Hogy halad a láncod, öcsém? - kérdezte a királyné, miközben Ser Preston mókuszprémmel szegélyezett aranybrokát köpönyeget terített a vállára.

- Szemről szemre egyre hosszabb lesz. Hálát kell adnunk az isteneknek, hogy Ser Cortnay Penrose oly makacs. Stannis sohasem vonul északra úgy, hogy Viharvég a hátában nem az övé.

- Tyrion, tudom, hogy nem mindig értünk egyet az államügyekben, de úgy látom, tévedtem veled kapcsolatban. Nem is vagy olyan nagy bolond, mint képzeltem. Tulajdonképpen most veszem észre, mekkora segítséget jelentettél mindvégig. Ezért köszönettel tartozom. Meg kell bocsátanod nekem, ha nyersen beszéltem veled a múltban.

- Miért kellene? - Tyrion vállat vont és elmosolyodott. - Drága nővérem, semmi olyat nem mondtál, amiért a bocsánatomat kellene kérned.

- Úgy érted, ma? - Mindketten nevettek... s akkor Cersei előrehajolt, és gyors, könnyű csókot lehelt a homlokára.

Tyrionnak a döbbenettől a torkán akadt a szó, és némán nézett a Ser Prestonnal az oldalán távozó asszony után.

- Elment az eszem, vagy drága nővérem tényleg megcsókolt? - fordult Bronnhoz, miután Cersei elment.

- Olyan édes volt?

- Olyan... váratlan - Cersei különösen viselkedett mostanában. Tyriont nyugtalanította a dolog.

- Próbálok visszaemlékezni az utolsó alkalomra, amikor megcsókolt. Nem lehettem több hatvagy hétévesnél. Jaime heccelte fel, hogy úgysem meri.

- Az asszony végül felfedezte a vonzerődöt.

- Nem - felelte Tyrion. - Nem, az asszony forral valamit. Jó lesz, ha rájövünk, mi az, Bronn. Tudod, hogy nem szeretem a meglepetéseket.

THEON

Theon a keze fejével letörölte a nyálat az arcáról.

- Robb kibelez téged, Greyjoy! - ordította Benfred Tallhart. - A farkasával fogja megetetni azt a köpönyegforgató szívedet, te birkaszar!

Hínárhajú Aeron hangja úgy vágta ketté a sértéseket, mint kard a sajtot.

- Most már tényleg meg kell ölnöd.

- Kérdéseim vannak hozzá - mondta Theon.

- Baszd meg a kérdéseidet! - Benfred véresen, tehetetlenül lógott Stygg és Werlag között. - Előbb fulladsz meg tőlük, mint hogy bármilyen választ kicsikarj belőlem, te gyáva féreg! Köpönyegforgató!

Aeron nagybátyja hajthatatlan volt.

- Amikor téged leköp, leköpi mindannyiunkat. Leköpi a Vízbefúlt Istent. Meg kell halnia.

- Az apám *nekem* adta itt a parancsnokságot, nagybácsi!

- És ideküldött engem, hogy tanácsokat adjak.

És hogy szemmel tart. Theon nem mert nagyon messzire menni a nagybátyjával szemben. A parancsnokság az övé volt ugyan, az emberei azonban a Vízbefúlt Istenben hittek, nem őbenne, és rettegték Hínárhajú Aeronától. *Ezért nem is hibáztathatom őket.*

- Ezért elbúcsúzhatsz a fejedtől, Greyjoy! A varjak lakmároznak majd a szemed kocsonyájából! - Benfred megint köpni próbált, de csak egy kis vér buggyant ki a szájából. - A Mások basszák meg a vizes istenedet!

Tallhart, most köpted ki az életedet - gondolta Theon.

- Stygg, hallgassd el! - mondta.

Az emberei térdre kényszerítették Benfredet, majd Werlag letépte a nyúl bőrt az övéről, és a fogai közé gyömöszölte, hogy abba hagyja a kiáltozást. Stygg elővette a bárdját.

- Nem - jelentette ki Hínárhajú Aeron. - Át kell adni az istennek. A régi rend szerint.

Mit számít? A halott, az halott.

- Vigyétek!

- Te is jössz. Te parancsolsz itt. A felajánlást neked kell megtenned.

Ezt már sok volt Theonnak.

- Te vagy a pap, nagybácsi, az istent rád hagyom. Tedd meg nekem te is ezt a szívességet, és hagyd rám a csatát!

Intésére Werlag és Stygg a part felé kezdték vonszolni foglyukat. Hínárhajú Aeron szemrehányó pillantást vetett az unokaöccsére, majd megindult utánuk. Lementek a kavicsos tengerpartra, hogy sós vízbe fojtsák Benfred Tallhartot. A Régi Rend szerint.

Talán neki is jobb így - mondta magának Theon, miközben elsomfordált az ellenkező irányba. Stygg aligha nevezhető gyakorlott hóhérnak, Benfrednek pedig olyan nyaka volt, mint egy vadkannak, izomtól és hájtól vastag. *Ugrattam is vele mindig, csak hogy lássam, mennyire tudom feldühíteni* - emlékezett. Mikor is volt ez, vagy három éve? Amikor Ned Stark Torrhen mezejéhez lovagolt, hogy felkeresse Ser Helmant, Theon is elkísérte, és két hetet töltött Benfred társaságában.

Az út kanyarulatától, ahol a csatát vívták, odahallatszottak a győzelem durva hangjai... ha egyáltalán csatának lehetett nevezni, ami történt. *Az igazat megvallva, sokkal inkább hasonlított birkák lemészárlásához. Ezek a birkák acélgyapjút viseltek ugyan, de attól még csak birkák maradtak.*

Theon felhágott egy kőhalomra, és lepillantott a holttestekre meg a haldokló lovakra. A lovak

jobb sorsot érdemelték volna. Tymor és a fivérei összeterték azokat az állatokat, amelyek sértetlenül úszták meg az ütközetet, Urzen és Fekete Lorren pedig ezalatt elnémitották azokat, amelyeknek túlságosan súlyos volt a sebük, semhogy meg lehetett volna menteni őket. A többi embere a hullákat fosztogatta; Gevin Harlaw egy halott ellenség mellkasán térdelt éppen, és az ujját fűrészelte le, hogy megszerezze a gyűrűjét. *Vassal fizet érte. Nemes atyám helyeselné.* Theon arra gondolt, hogy megkeresi azokat, akikkel ő maga végzett, és megnézi, nincs-e valami ékszerük, amelyet érdemes volna elvenni, de a gondolat keserű ízt hagyott a szájában. Elképzelte, mit mondana erre Eddard Stark. *Stark halott, és rothad, semmi nekem* - emlékeztette magát.

A Vén Botley, akit Harcsabajszúnak neveztek, mogorván ült halomba rakott zsákmánya mellett, miközben három fia tovább gyarapította a gyűjteményt. Az egyikük éppen egy Todric nevű kövér emberrel tusakodott, aki egyik kezében egy szaru sörrel, a másikban pedig bárdal támolygott a tetemek között; fehér rókaprém köpönyegét alig maszatolta össze előző tulajdonosának vére. *Részeg* - állapította meg Theon, ahogy az óbégató fickót figyelte. Azt beszéltek, a régi idők vasemberei a csatában megrészegültek a vértől, s így nem éreztek sem fájdalmat, sem félelmet, ez itt azonban egyszerűen a sörtől volt részeg.

- Wex, az íjamat és a tegezemet!

A fiú elszaladt, és odahozta őket. Theon behajlította az íjat, és az idegre illesztette a nyílvevőt, miközben Todric hanyatt lökte a Botley fiút, és sört locsolt a szemébe. Harcsabajszú szitkozódva felpattant, de Theon gyorsabb volt. Az ivóedényt tartó kézre célzott, hogy mutasson nekik egy lövést, amiről majd beszélhetnek, Todric azonban elrontotta az egészet, amikor megtántorodott a lövés pillanatában. A nyílvevő így a gyomrába fűrődött.

A fosztogatók döbbsen álltak meg. Theon leeresztette az íjat.

- Megmondtam, hogy nincs részegeskedés, és nincs civakodás a zsákmány felett. - Todric térdén állva, hangosan haldoklott. - Botley, hallgassd el!

Harcsabajszú és a fiai nem sokáig kérték magukat. Átvágták az erőtlenségű Todric torkát, és még meg sem halt, már neki is láttak elszedni tőle a köpönyegét, a gyűrűit és a fegyvereit.

Most már tudják, hogy komolyan gondolom, amit mondom. Hiába adta neki a parancsnokságot Lord Balon, Theon jól tudta, hogy sok embere csak egy puhány kölyköt lát a zöld földekről, ha ránéz.

- Szomjas még valaki? - Senki sem felelt. - Helyes.

Belerúgott Benfred lehanyatlott lobogójába, amelyet még mindig szorongatott a zászlóvivő apród halott keze. A lobogó alá nyúlóbort kötöttek. Szerette volna megkérdezni, *miért éppen nyúlóbőr*, de amikor arcul köpték, megfélemedezett a kérdéstről. Az íjat visszadobta Wexnek, és otthagya őket. Eszébe jutott, milyen nagyszerű érzés kerítette hatalmába a Suttogó Erdőt követően, és azon tűnődött, ez a győzelem vajon miért nem olyan édes. *Tallhart, te ostoba, büszke fajánkó, még felderítőket sem küldtél ki!*

Tréfálkoztak, sőt még énekeltek is, ahogy közeledtek, a fejük felett a Tallhart-címer három fája lobogott, a lándzsájuk végén pedig a nyúlóbőrök lötyögtek idétlenül. A rekettyésben megbúvó ijászok nyílzápora szakította félbe a nótázást, s Theon csak azért vezette rohamra a fegyvereseit, hogy törrel, bárdal és harci pöröllal fejezzék be a mészáros munkát. Megparancsolta, hogy a vezetőjüket hagyják életben, mert ki akarja kérdezni.

Csak arra nem számított, hogy Benfred Tallhart lesz az.

A férfi ernyedte testét éppen akkor vonszolták ki a főenyre, amikor Theon visszaért a *Tengeri Szukához*. A kavicsos part mentén várakozó hosszúhajók árbocai élesen rajzolódtak ki az ég háttere előtt. A halászfaluból semmi sem maradt, csak kihült, bűzlő hamu, ahogy ráesett az eső. A férfiakat kardélre hányták néhány kivételével, akiket Theon azért hagyott elmenekülni, hogy elvigyék a hírt Torrhen mezejéhez. A szebbeket és fiatalabbakat leányaik és feleségeik közül magukkal hurcolták sófeleségnek. A vénasszonyokat és a csúnyákat egyszerűen megerőszakolták és megölték, vagy ha értettek valami használható dologhoz, és úgy ítélték, nem okozhatnak bajt, megtartották őket rabszolgának.

Ezt a támadást is Theon tervelte ki. A hajók a hűvös éjszakában értek partot, hajnalhasadás előtt, majd Theon, kezében hosszú csatabárdal, leugrott hajója orráról, és az alvó falucskába vezette az embereit. Egyáltalán nem volt kedvére való ez az egész, de mi mást tehetett volna?

Az a hétszer is átkozott nővére ebben a pillanatban éppen észak felé hajózik a *Fekete Szél* fedélzetén, és minden bizonnyal szerez magának egy kastélyt. Lord Balon nem engedte, hogy akár egyetlen szó is kiszivárogon a Vas-szigetéről a csapatösszevonásokat illetően, és Theon véres működését a Köves Part mentén a zsákmányra éhes tengeri rablók számlájára írják majd. Az északiak nem ismerik fel az igazi veszélyt, míg a pörölyök le nem csapnak Erdómélyre és a Cailin-árokra. *És miután mindez megtörtént, és győzelmet arattunk, arról a kurva Asháról dalokat énekelnek majd, rólam pedig azt is elfelejtik, hogy egyáltalán itt voltam.* Persze, csak ha hagyja.

Hasítottajkú Dagmer hajójának, a *Habnyelőnek* magas, faragott orránál állt. Theon a hajók őrzésével bízta meg, máskülönben az emberei az ő győzelme helyett Dagmer győzelmének tartották volna az egészet. Egy ingerlékenyebb ember ezt talán sértésnek vette volna, a Hasítottajkú azonban csak nevetett rajta.

- Miénk a nap! - kiáltott le neki Dagmer. - És mégsem mosolyogsz, fiú! Az élőknek mosolyogni kell, hiszen a halottak nem tudnak.

Azzal maga is elmosolyodott, hogy megmutassa, hogyan is kell. Félelmetes látvány volt. Hóféhér sörénye alatt Hasítottajkú Dagmer viselte a leggyomorforogatóbb sebhelyet, amit Theon valaha látott. Egy fejsze hagyatéka volt, amely majdnem végzett vele gyerekkorában. A csapás kettészelte az állkapcsát, és kiverte az elülső fogait, így neki négy ajka keletkezett ott, ahol más embernek csak kettő van. Az arcát és a nyakát kusza szőr borította, a seben azonban nem nőtt semmi, és a ráncos, kifordult hús varrata úgy keresztelte az arcát, mint szakadék a hómezőt.

- Hallottuk, ahogy énekelnek - mondta a vén harcos. - Jó kis dal volt, és bátran énekeltek.

- Jobban énekeltek, mint ahogy harcoltak. Hárfákkal is értek volna annyit, mint a lándzsáikkal.

- Hány ember veszett oda?

- A mieink közül? - Theon vállat vont. - Todric. Én öltem meg, mert részeg volt, és veszekedett a zsákmányon.

- Van, aki arra születik, hogy megöljék. - Egy kisebb ember talán félt volna ilyen rémületes mosolyt mutogatni, Dagmer azonban gyakrabban és szélesebben vigyorgott, mint Lord Balon bármikor is.

Akármilyen ronda volt is, ez a mosoly száz meg száz emléket idézett fel. Theon gyakran látta ezt a mosolyt kisfiúként, amikor lóval átugratott egy mohával benőtt falon, vagy elhajtott fejszéjével kettéhasította a céltáblát. Látta, amikor háritotta Dagmer egyik kardcsapását, amikor nyíllal eltalált egy repülő sirályt, amikor megragadta a kormányrudat, és biztonságban átvezetett egy hosszúhajót a habos tengerből acsarkodó sziklák között. *Tőle több mosolyt kaptam, mint apámtól és Eddard Starktól együttvéve.* Beleértve Robbot is... aznap, amikor megmentette Brant a vadembertől, megérdemelt volna egy mosolyt, de helyette megszidták, mint valami szakácsot, aki odaégette a pörköltet.

- Beszelnünk kell, nagybácsi - mondta Theon. Dagmer nem volt igazi nagybátyja, csak egy felesküdt harcos, akiben talán egy csipetnyi Greyjoy-vér folyt négy vagy öt generációra visszamenőleg, és az is a lepedő rossz oldaláról. Theon ennek ellenére mégis nagybácsinak szólította.

- Akkor gyere a fedélzetemre! - Dagmer száját sohasem hagyta el az „*uram*” szó, ha a saját fedélzetén állt. A Vas-szigeteken minden kapitány király volt a saját hajóján.

Theon négy hosszú lépéssel végigment a Habnyelő fedélzetére vezető pallón, Dagmer pedig hátravezette a tat szűk kabinjába, ahol az öregember töltött magának egy szaru savanyú sört, s Theont is megkínálta vele. Ő visszautasította.

- Nem zsákmányoltunk elég lovat. Szereztünk ugyan néhányat, de... nos hát, megoldom annyival, amennyi van, azt hiszem. Minél kevesebb ember, annál nagyobb dicsőség.

- Mi szükségünk lovakra? - A vasemberek többségéhez hasonlóan Dagmer is jobban szeretett gyalog vagy hajó fedélzetéről harcolni. - A lovak csak összeszarják a hajókat, és akadályoznak minket.

- Igaz, ha hajózunk - ismerte el Theon. - Nekem azonban más tervem van.

Aggódva figyelte a másik arcát, hogyan fogadja az ötletet. A Hasítottajkú nélkül reménye sem lehetett a sikerre. Hiába ő a parancsnok, az emberek nem fogják követni, ha Aeron és Dagmer is ellenzi a tervet, abban pedig nem is reménykedhetett, hogy a savanyúképű papot megnyerheti.

- Nemes atyád azt parancsolta, hogy fosztogassuk a partot, nem többet. - A bozontos, fehér szemöldök alól rámeredő szem sápadt volt, mint a tengeri tajték. Vajon rosszállást látott bennük, vagy az érdeklődés szikráját? Úgy vélte... remélte... az utóbbit.

- Az apám embere vagy.

- A *legjobb* embere, mindig is az voltam.

Büszkeség - gondolta Theon. - Nagyon büszke, ezt ki kell használnom. A büszkesége a kulcs.

- Senki nincs a Vas-szigeteken, aki akár csak feleilyen jól tudna bánni a lándzsával és a karddal.

- Túl sokat voltál távol, fiam. Amikor elmentél, úgy volt, ahogy mondd, de már megöregedtem Lord Greyjoy szolgálatában. A dalnokok most Andrikot mondják a legjobbnak. Úgy emlegetik: Andrik a Mosolytalan. Hatalmas ember. Az ówyki Lord Dobos szolgálatában áll. Fekete Lorrennek meg Qarlnak, a Szűznek ugyanilyen félelmetes a hírneve.

- Lehet, hogy ez az Andrik nagy harcos, de az emberek nem félnék tőle úgy, mint tőled.

- Egen, ez így igaz - bólintott Dagmer. Az ivószarura fonódó ujjait zafir-, gránát- és sárkányüveg berakásos arany, ezüst és bronz gyűrűk borították. Theon tudta, hogy a férfi minden darabért vassal fizetett.

- Ha az én szolgálatomban állna egy ilyen férfi, mint te, bizony nem pocskólnám a fosztogatás és gyűjtogatás gyermek feladatára. Ez a megbízatás nem méltó Lord Balon legjobb emberéhez...

Dagmer elvigyorodott, amitől szétnyílt az ajka, és elővillantak a fogak barna csonkjai.

- Sem pedig törvényes fiához? - Nevetett. - Túlságosan is jól ismerlek, Theon. Láttam, amikor megtetted az első lépést, segítettem megfeszíteni az első íjadat. Nem én érzem úgy, hogy elpocskólnak.

- Jog szerint nekem kellene parancsnokolnom a nővérem helyett - vallotta be Theon, bár kényelmetlenül érezte magát, tudván, mennyire gyermeked duzzogásnak hat a kijelentése.

- Túl komolyan veszed a dolgot, fiú. Ez csak azért van, mert nemes atyád nem ismer téged. Amióta a bátyáid meghaltak, téged pedig elvittek a farkasokhoz, a nővéred volt az egyetlen vigasza. Megtanult ráhagyatkozni, ő pedig sohasem okozott neki csalódást.

- Ahogyan én sem. A Starkok tisztában voltak azzal, mennyit érek. Fekete Hal Brynden egyik kiválasztott felderítője voltam, és a Suttogó Erdőben is az első hullámban rohamoztam, ilyen közel voltam hozzá, hogy összecsapjak a Királyölővel! - Theon felemelte a kezeit két láb távolságban egymástól. - Daryn Hornwood közénk állt, és az életével fizetett érte.

- Miért mondd ezt nekem? - kérdezte Dagmer. - Én adtam a kezedbe az első kardodat. Tudom, hogy nem vagy gyáva.

- És az apám is tudja ezt?

Az ősz harcos olyan képet vágott, mintha valami rosszízű ételbe harapott volna.

- Csak arról van szó... Theon, a Kölyökfarkas a barátod, és tíz évet töltöttél a Starkoknál.

- Nem vagyok Stark. - *Lord Eddard tett felőle.* - Greyjoy vagyok, és apám örököse akarok lenni! Hogyan érhetném el ezt, ha nem viszek véghez valami nagyszerű tettet?

- Fiatal vagy. Lesznek más háborúk, ahol majd véghez viszed a nagyszerű tetteidet. Most az a parancsunk, hogy fosztogassuk a Köves Partot.

- Hadd foglalkozzon ezzel Aeron nagybátyám! Odaadok neki hat hajót, az összeset *Habnyelő* és a *Tengeri Szuka* kivételével, és akkor gyűjtogathat, meg vízbe fojthatja az embereket az istene dicsőségére.

- A parancsnokságot neked adták, nem Hínárhajú Aeronnak.
- Ha egyszer a fosztogatás megvan, mit számít az? Semmilyen pap nem képes megtenni, amire készülök, sem azt, amit tőled kérek. Olyan feladatom van, amelyet csakis Hasítottajkú Dagmer képes végrehajtani.

Dagmer nagyot húzott az ivószaruból.

- Mondjad!

Megkísértette a dolog - gondolta Theon. - *Neki sem tetszik jobban a martalócmunka, mint nekem.*

- Ha a nővérem el tud foglalni egy kastélyt, akkor én is meg tudom tenni.

- Ashának négyszer vagy ötször annyi embere van, mint nekünk.

Theon engedélyezett magának egy ravasz vigyort.

- Nekünk viszont négyszer annyi sütnivalónk, és ötször annyi bátorságunk van.

- Az apád...

- ...meg fogja köszönni, amikor átadom neki a királyságát. Olyasmit akarok tenni, amiről a dalnokok ezer éven át énekelnek majd.

Tudta, hogy Dagmert megfogja ezzel. Egy bárd dalt írt a fejszéről, amely kettéhasította az állkapcsát, és az öregember szívesen hallgatta. Valahányszor ittas volt, rablódalért kiáltott, valami hangosért és viharosért, halott hősről meg vakmerő tettekről. *A haja fehér, a fogai pedig szuvasak, de még mindig szereti a dicsőség ízét.*

- És mi lenne az én szerepem ebben a tervben, fiam? - kérdezte Hasítottajkú Dagmer hosszas szünet után, és Theon tudta, hogy győzött.

- Olyan rettegést kell plántálnod az ellenség szívébe, amilyenre csak a te neved képes. A seregünk nagyobbik részével Torrhen mezejéhez vonulsz. Hellman Tallhart magával vitte a legjobb embereit délre, Benfred pedig itt halt meg a fiaikkal. Leobald, a nagybátyja maradt tehát otthon egy kisebb helyőrséggel. - *Ha kikérdezhettem volna Benfredet, most tudnám, mennyire kicsivel.* - Ne csinálj titkot belőle, hogy közeledsz! Énekelj el az összes bátor dalt, amit szeretsz! Azt akarom, hogy zárják be a kapukat.

- Erős vár ez a Torrhen mezeje?

- Elég erős. A falak kőből vannak, harminc láb magasak, minden sarkon négyszögletű bástyával, belül pedig egy négyszögletű nagytoronnyal.

- A kőfalakat nem lehet felgyújtani. Hogyan foglaljuk el? Még ahhoz sem vagyunk elegenden, hogy egy kicsi kastélyt megrohamozzunk.

- Letáborozol a falaik alatt, és nekilátsz követőket meg ostromgépeket építeni.

- Ez nem a Régi Rend szerint való. Elfelejtetted? A vasemberek kardokkal és fejszékkel harcolnak, nem hajigálnak sziklákat. Semmi dicsőség nincs benne, ha kiéheztetjük az ellenséget.

- Leobald ezt nem tudja. Amikor meglátja, hogy ostromtoronyokat emelsz, megfagy az a vénasszony vére, és segítségért fog bégetni. Fogd vissza az íjászádat, Bácsikám, és hagyd elrepülni a hollókat! Deres várnagya bátor férfi, a kor azonban az izületei mellett az eszét is megmerevítette. Ha megtudja, hogy királyának egyik zászlóhordozóját ostrom alá vette a rettegett Hasítottajkú Dagmer, maga köré gyűjti az erőit, és Tallhart segítségére vágat. Ez a kötelessége. Ha Ser Rodrik nem kötelességtudó, akkor senki sem.

- Bármekkora erőt hozzon is, nagyobb lesz, mint az enyém - jegyezte meg Dagmer -, és ezek a vén lovagok ravaszabbak, mint gondolnád, különben nem érték volna meg az első szürke hajszálukat. Olyan csata elé állítasz bennünket, Theon, amit nem nyerhetünk meg. Ez a Torrhen mezeje sohasem fog elesni.

Theon elmosolyodott.

- Nem is Torrhen mezeje az, amit el akarok foglalni.

ARYA

A kastélyban felfordulás és láрма uralkodott. Az emberek a szekerek körül álltak, és boroshordókat, liszteszsákokat és frissen tollazott nyílvevesszőket pakoltak fel rájuk. A kovácsok kardokat kalapáltak ki, eltüntették a horpadásokat a mellvértokról, és csatalovakat meg öszvéreket málháztak. A sodronyíngeket homokkal teli hordókba dobták, és végiggörgették a Folyókó Udvar göröngyös talaján, hogy tisztára dörzsölődjenek. Weese asszonyainak húsz köpönyeget kellett megfoltozniuk, és vagy százzal többet kimosniuk. Előkelő és közember egyaránt a zsúfolt szentélyekbe igyekezett imádkozni. A falakon túl lebontották a sátrakat és pavilonokat. Az apródok vödörből vizet loccsantottak a tábortüzekre, a katonák pedig elővették az olajköveket, hogy még egyszer utoljára alaposan végignyálják a pengéjüket. A fűjtató és nyerítő lovak, parancsokat kiáltozó urak, szitkozódó fegyveresek és civakodó csöcselék lármája csak úgy hömpölygött a várban.

Lord Tywin Lannister elindul végre.

Ser Addam Marbrand volt az első kapitány, aki elment, egy nappal a többiek előtt. Távozásából pompás előadást rögtönzött. Szilaj, vörös paripán ült, amelynek a sörénye éppen olyan rézszínű volt, mint Ser Addam vállára omló haja. A ló bronzszínű szerszámot viselt, amelyet szándékosan úgy festettek, hogy illeszkedjék lovasa köpönyegéhez, és lángoló fával ékesítették. A kastély asszonyainak egy része sírdogált, amikor elment. Weese azt mondta, remek lovas és kiváló kardforgató, Lord Tywin legbátrabb parancsnoka.

Remélem, meghal - gondolta Arya, miközben figyelte a kapun kiügető lovat, katonái kettős oszlopával a nyomában. - *Remélem, mindannyian meghalnak*. Tudta, hogy Robb ellen vonulnak. A munka közben elkapott beszélgetésekből hallotta, hogy Robb valami nagy győzelmet aratott nyugaton. Voltak, akik szerint felégette Lannisportot, vagy legalábbis ezt tervezte. Elfoglalta a Kászter-hegyet, és mindenkit kardélre hányt, vagy éppen az Aranyfogat ostromolta... de annyi mindenesetre biztos volt, hogy valaminek történnie kellett.

Weese reggeltől estig üzeneteket küldözgetett vele. Volt, amelyikkel a kastély falain kívülre kellett sietnie, a tábor sarának és őrületének kellős közepébe. *Megszökhetnek* - villant át az agyán, ahogy egy szekér dübörgött el mellette. - *Felugorhatnak egy szekér hátuljára, és elrejtőzhetnek, vagy csatlakozhatnak a tábort követő csöcselékhez. Senki sem állítana meg*. Ha nem lett volna Weese, lehet, hogy meg is teszi. A férfi többször is figyelmeztette őket, mit tesz azzal, aki megpróbál elszökni előle.

- Nem verést kapsz, nem ám. Egy ujjal sem érek hozzád. Meghagylak a qohoriaknak, igen, meghagylak a Nyomorítónak. Vargo Hoat a neve, és ha visszatér, levágja a lábaidat!

Ha esetleg Weese meghalna - gondolta Arya... de nem akkor, ha mellette volt. A férfi azt mondta, képes ránézni valakire és kiszagolni a gondolatait.

Weese azonban azt nem gondolta, hogy tud olvasni, ezért sohasem pecsételte le a leveleket, amiket rábízott. Arya mindegyikbe belekukkantott, de egyik sem volt jó semmire, csak buta utasításokat tartalmaztak, amelyek az egyik szekeret a magtárba, a másikat pedig a fegyverraktárba küldték. Az egyik fizetési követelést tartalmazott egy kockaadósság miatt, de a lovas, akinek címezték, nem tudott olvasni. Amikor elmondta neki, miről szól, a lovas meg akarta ütni, ő azonban elhajolt az ökle elől, lekapott egy ezüstpántos ivószarut a nyergéről, és elszaladt vele. A lovas ordítva utánaeredt, de a lány átcusszant két kocsi között, átfurakodott egy csapat íjászra, és átugrott egy latrinaárkot. A lovas a páncéljában nem tudott lépést tartani vele. Amikor odaadta a szarut Weese-nek, a helyettes intéző azt mondta, hogy egy ilyen okos kis Menyét, mint ő, jutalmat érdemel.

- Vacsorára kinéztem egy kövér, ropogós kappant. Megosztozunk rajta, te meg én. Ízleni fog, meglátod.

Bármerre ment, Arya mindenfelé Jaqen H'ghart kereste. Újabb nevet akart a fülébe súgni, mielőtt azok, akiket gyűlölt, kicsúsznak a kezei közül, de a felfordulás és zűrzavar közepette sehol sem találta a lorathi zsoldost. Még két halállal tartozott neki, és Arya aggódott, hogy ha elmegy a csatába a többiekkel együtt, sohasem kapja meg őket. Végül összeszedte a bátorságát, és megkérdezte az egyik kapuórt, elment-e már.

- Lorch egyik embere, nem? - felelte a fickó. - Akkor nem megy. Ólordsága Ser Amoryt nevezte ki Harrenhal várnagyának. Az egész bandája itt marad, hogy tartsa a várat. A Véres Komédiások is maradnak, hogy beszerezzék az élelmet. Az a kecske Vargo Hoat biztos köpködni fog, ő meg Lorch mindig gyűlölték egymást.

A Hegy azonban Lord Tywinnal ment. Ő fogja irányítani az elővédet a csatában, ami azt jelenti, hogy Dunsen, Polliver és Raff mind kicsúsznak a kezei közül, hacsak nem találja meg Jaqent, és nem öleti meg vele egyiküket indulás előtt.

- Menyét! - intette oda magához Weese aznap délután. - Menj le a pánccélterembe, és mondd meg Lucannek, hogy Ser Lyonel kicsorbította a kardját gyakorlás közben, és újra van szüksége. Itt a kézjegye - négyzet alakú papírdarabot adott át neki. - Igyekezz, mert Ser Kevan Lannisterrel lovagol ki!

Arya átvette az írást, és nekiiramodott. A pánccélterem a kastély kovácsműhelye mellett állt, hosszú, magas tetejű, alagútszerű épület, amelynek a falába húszt kohót építettek, az acél edzéséről pedig hosszú, kőből készült vizes vályúk gondoskodtak. Amikor belépett, a kohók fele dolgozott. A falak kalapácsütések hangjától reszkettek, a rekkenő hőségben pedig bőrkötényes, izmos férfiak izzadtak a fűjtatók és üllök fölé görnyedve. Arya megpillantotta Gendryt. A fiú mellkasa fénylett az izzadságtól, a tekintete azonban éppen olyan dacos volt a sűrű fekete haj alatt, amilyennek utoljára látta. Arya azt sem tudta, akar-e egyáltalán beszélni vele, hiszen az ő hibája volt, hogy mindannyiukat elfogták.

- Melyikük Lucan? - dugta az orra alá a papírt. - Ser Lyonel új kardot akar.

- Ne törődj most Ser Lyonelle! - A fiú megfogta a karját, és félrevonta. - Tegnap este Meleg Pite megkérdezte tőlem, nem hallottam-e én is, hogy az erődben, amikor a falakon harcoltunk, azt kiáltoztad, hogy „*Deres*”.

- Nem kiáltoztam!

- De igen. Én is hallottam.

- Mindenki kiabált valamit - védekezett Arya. - Meleg Pite azt kiáltozta, hogy „Meleg Pite”. Legalább százszor kiáltotta.

- Az számít, amit te kiáltoztál. Azt mondtam neki, hogy mossza ki a zsírt a füléből, mert te csak azt kiabáltad, hogy „*Temess!*”. Ha megkérdez, jobb lesz, ha te is ezt mondd.

- Ezt fogom - mondta a lány, bár úgy vélte, a „*Temess*” elég ostoba egy csatakiáltás. Nem merte elmondani Meleg Pitének, kicsoda valójában. *Talán Meleg Pite nevét kellene Jaqen fülébe súgnom.*

- Megkeresem Lucant - mondta Gendry.

Lucan csak mordult egyet az üzenetre (bár Arya nem hitte, hogy el tudja olvasni), és leemelt a falról egy súlyos kardot.

- Ez túl jó annak az ökörnek, és add át neki, hogy ezt mondtam! - azzal odaadta a fegyvert Aryának.

- Átadom - hazudta. Ha ilyesmit tenne, Weese véresre verné. Lucan majd átadja a saját üzeneteit.

A kard sokkal nehezebb volt, mint Tű, de Aryának tetszett a fogása. A kezében tartott acél súlyától erősebbnek érezte magát. *Talán nem vagyok még vizitáncos, de egernek sem nevezhet senki. Egy eger nem képes használni egy kardot, én viszont igen.* A kapuk nyitva álltak, katonák jöttek-mentek, a fogatok üresen érkeztek, majd rakományuk súlya alatt nyikorogva és dülöngélve távoztak. Megfordult a fejében, hogy bemegy az istállóba, és szól, hogy Ser Lyonelnek egy új

lóra is szüksége van. Nála volt az írás és az istállófiúk sem tudják jobban elolvasni, mint Lucan. *Felülhetnek a lóra, és a karddal együtt egyszerűen kilovagolhatnak. Ha az örök megpróbálnának megállítani, csak megmutatnám nekik a papírt, és azt mondanám, hogy Ser Lyonelnek viszek mindent.* Arról ugyanakkor fogalma sem volt, hogy néz ki Ser Lyonel, vagy merre találja. Ha faggatni kezdik, rájönnek, akkor pedig Weese... Weese...

Ahogy ott állt az ajkát harapdálva, és arra gondolt, milyen lehet, ha az embernek levágnák a lábát, egy csapat bőrzekés és vassisakos íjász haladt el előtte vállukra vetett íjakkal. Arya elkapott néhány szót a beszélgetésükből.

- ...óriások, mondom neked, húsz láb magas *óriásai* vannak, akik a Falon túlról jöttek le, és úgy követik, mint a kutyák...

- ...nem természetes, hogy ilyen gyorsan odaért, éjszaka meg minden. Több benne a farkas, mint az ember, ahogy minden Starkban...

- ...szarok a farkasaidra meg az óriásaidra, a kölyök összepisilné magát, ha tudná, hogy jövünk. Ahhoz bezzeg nem volt eléggé férfi, hogy Harrenhal ellen vonuljon, ugye? Ha tudná, mi a jó neki, most futna.

- Mondod te, de lehet, hogy a fiú tud valamit, amit mi nem, lehet, hogy pont nekünk kellene futnunk...

Igen - gondolta Arya. - *Nektek kellene futnotok, nektek, Lord Tywinnak, a Hegynek, Ser Addamnek, Ser Amorynak meg a hülye Ser Lyonelnek, akárki legyen is, jobb, ha mind elfuttok, különben a fivérem megöl benneteket, mert ő Stark, több benne a farkas, mint az ember, ahogyan bennem is.*

- Menyét! - Weese hangja korbácsként csattant. Arya nem látta, honnét került elő, de hirtelen ott állt előtte. - Add azt ide! Elég sokáig tartott. - Kikapta a kardot a kezéből, és visszakézből fájdalmasan pofon vágta. - Legközelebb siess jobban!

Egy pillanatra megint farkassá vált, Weese ütésétől azonban elillant az egész, és nem maradt más, csak a vére íze a szájában. Amikor a férfi megütötte, megharapta a nyelvét. Gyűlölte ezért.

- Akarsz még egyet? - érdeklődött Weese. - Megkaphatod. Nem tűröm a szemtelen pillantásaidat. Menj el a sörfőzdébe, és mondd meg Tuffleberrynek, hogy van a számára két tucat hordóm, de jobb lesz, ha elküldi értük a legényeit, mert még találok valakit, aki jobban akarja őket nála! - Arya elindult, de nem elég gyorsan Weese számára. - *Fuss*, ha akarsz ma este enni! - kiáltotta utána, hirtelen megfeledkezve a kövér, ropogós kappanról szóló ígéretekről. - És el ne tévedj megint, vagy esküszöm, véresre verlek!

Nem versz véresre - gondolta Arya. - *Soha többé.* De azért futott. Minden bizonnyal észak régi istenei vezérelték a lépteit. Félúton a sörfőzde felé, amikor éppen áthaladt az Özvegytorony és a Királmágytorony között ívelő kőhíd alatt, rekedt, gurgulázó röhögés ütötte meg a fülét. A sarkon Rorge fordult be három másik emberrel, akik Ser Amory mantichóras jelvényét viselték a mellkasukon. Amikor a férfi meglátta Aryát, megállt, és elvigyorodott, kivillantva szabálytalan, barna fogait a bőrdarab alatt, amivel néha eltakarta az arcán tátongó lyukat.

- Yoren kis picája! - szólította meg. - Tudjuk ám, miért akart az a fekete barom magával vinni téged a Falra, nem igaz? - Megint röhögött, és a többiek vele röhögtek.

- Na, most hol van a botod? - kérdezte hirtelen Rorge. Amilyen gyorsan jött, a vigyor éppolyan gyorsan el is tűnt a képéről. - Úgy emlékszem, megígértem, hogy megbaszlak vele - egy lépést tett felé. Arya hátrálni kezdett. - Már nem vagy olyan bátor, hogy láncok nélkül látsz, mi?

- *Megmentettelek!* - A lány jó egyméternyi távolságot tartott kettőjük között, s készen állt rá, hogy ha a férfi utánakap, elszaladjon, gyorsan, mint a kigyó.

- Azt hiszem, ezért még egy baszással tartozok neked. Yoren a puncidat tömködté, vagy jobban szerette azt a feszes kis seggedet?

- Jaqent keresem - mondta Arya. - Üzenetem van neki.

Rorge megtorpant. Volt valami a szemében... lehet, hogy *félt* Jaqen H'ghartól?

- A fürdőházban. Kotródj az uramból!

Arya megpördült, és rohanni kezdett, sebesen, mint a szarvas. A lábai szinte nem is érintették a macskaköveket egészen a fürdőházig. Jaqent az egyik dézsában ücsörögve találta. Gőz szállt fel körülötte, miközben egy szolgálóleány forró vizet locsolt a fejére. Hosszú haja, vörös az egyik, fehér a másik oldalon, vizesen és súlyosan tapadt a vállához.

Arya közelebb lopózott, halkán, mint egy árny, de a férfi így is kinyitotta a szemét.

- Apró egérlábakon oszon be, de egy férfi hallja - szólalt meg. *Hogyan hallhatott meg?* - tűnődött Arya, de Jaqen mintha ezt is meghallotta volna. - A kövön súrlódó bőr hangja olyan, akár egy harci kürté, ha egy férfi nyitva tartja a fülét. Az okos lányok meztláb járnak.

- Üzenetem van - Arya habozva a szolgálóleányra pillantott. Amikor látta, hogy nem nagyon akar elmenni, odahajolt, míg a szája majdnem megérintette a férfi fülét. - Weese - suttopta.

Jaqen H'ghar megint behunyta a szemét, és lustán, szinte félálomban hátradólt.

- Mondd meg őlordságának, hogy ez a férfi megjelenik előtte, ahogy parancsolta!

A keze hirtelen megmozdult, és forró vizet fröcskölt Arya felé, akinek hátra kellett ugrania, hogy ne ázzon meg.

Amikor elmondta Tuffleberrynek, mit üzent neki Weese, a sörfőző hangosan káromkodott.

- Mondd meg Weese-nek, hogy a legényeimnek dolguk van, és azt is mondd meg neki, hogy egy himlőhelyes ökör, és a hét pokol is előbb fagy be, mint hogy még egy szaruval kapjon a sörömből! Vagy megkapom azokat a hordókat egy órán belül, vagy Lord Tywin tudni fog a dolgról, abban biztos lehet!

Weese is szitkozódott, amikor Arya átadta neki ezt az üzenetet, pedig a himlőhelyes ökörről szóló részt még ki is hagyta. A férfi füstölgött és fenyegetőzött, de végül összeszedett hat embert, és morogva elküldte őket, hogy vigyék a hordókat a sörfőzdébe.

Az aznapi vacsora silány árpakása volt hagymával, répával és egy szelet száraz kenyérral. Az egyik asszony mostanában Weese ágyában aludt, s ő kapott egy darab érett, kék sajtot, és a kappan egyik szárnya is az övé lett, amiről Weese reggel beszélt. A többit maga ette meg, a zsír fényes csikban csorgott végig a szája sarkában éktelenkedő keléseken. A madár már majdnem eltűnt, amikor felpillantott a fatárból, és meglátta, hogy Arya őt bámulja.

- Menyé, gyere ide!

Az egyik combról még lógott egy kevés sötét hús. *Elfelejtette, de most eszébe jutott* - gondolta Arya. Rosszul érezte magát, amiért azt mondta Jaqennek, ölje meg. Leszállt a padról, és odament az asztalához.

- Láttam, hogy engem bámulsz - Weese a lány ruhájába törölte az ujjait, majd az egyik kezével hirtelen megragadta a torkát, a másikkal pedig képen törölte. - Mit mondtam neked? - Megint megütötte, ezúttal visszakézből. - Tartsd meg a szemeidet magadnak, vagy legközelebb kikanalazom az egyiket, és megetetem a kutyámmal! - Meglökte, és Arya hátratántorodott a kőpadlón. A ruhája alja beleakadt a szilánkos pad egyik kiálló szögébe, és elszakadt, ahogy hanyatt esett. - Azt varrd meg, mielőtt aludni mész! - utasította Weese, miközben az utolsó darab húst is lehántotta a kappanról. Miután befejezte, hangosan leszopogatta az ujjait, a csontokat pedig odavetette az ocsmány, foltos kutya elé.

- Weese - suttopta Arya éjszaka a szakadt ingruha fölé hajolva. - Dunsen, Polliver, Nyájas Raff - folytatta, minden alkalommal kiejtve egy nevet, valahányszor a festetlen gypjába dőfte a csonttűt. - A Csiklandozó és a Véreb, Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, Joffrey király, Cersei királyné. - eltűnődött, vajon meddig kell még Weese-t is az imáiba foglalnia, és amikor elaludt, azt álmodta, hogy mire fölébred, a férfi halott lesz.

Ám másnap reggel szokás szerint Weese csizmájának hegyes orra ébresztette. Lord Tywin seregének főereje aznap távozik, tájékoztatta őket zablepényből álló reggelijük közben.

- De egyikőtök se gondolja ám, hogy most, hogy Lannister uram elmegy, majd könnyű dolgotok lesz! - figyelmeztette őket. - A kastély nem megy össze, azt megígérhetem, csak mostantól kevesebb kéz marad rendben tartani. Ti lusta disznók, most megtanuljátok, mi az igazi munka, de meg ám!

Csak nem tőled. Arya letört egy darabot a zablepényből. Weese mérges pillantást vetett rá,

mintha kiszagolta volna a titkát. A lány gyorsan lesütötte a szemét az ételére bámulva, és többet fel sem mert tekinteni belőle.

Az udvart halvány fény világította meg, amikor Lord Tywin Lannister elhagyta Harrenhalt. Arya a Siratótorony egyik felső, boltíves ablakából figyelte. A lord lova lakkozott karmazsinvörös oldal- és aranyozott fejpáncélt viselt, maga Lord Tywin pedig vastag hermelinpalástban tündökölt. A fivére, Ser Kevan majdnem ugyanilyen pompás látványt nyújtott. Nem kevesebb mint négy zászlóvivő haladt előttük aranyoroszlánnal díszített, hatalmas, vörös lobogókkal a kezükben. A Lannisterek mögött érkeztek a nagyurak és kapitányok. A zászlóik lobogtak és csapkodtak, valóságos színekavalkádot varázsolva a nézők elé: vörös ökör, aranyló hegy, bíbor egyszarvú, kakas, csíkos vaddisznó, borz, ezüst menyét, tarka ruhás mutatványos, csillagok és napfelkelték, páva, párdruc, ék és tör, fekete csuklya, kék bogár és zöld nyilvessző.

Leghátul Ser Gregor Clegane haladt szürke páncéljában, csataménje éppolyan haragos kedvű volt, mint gazdája. Mellette Polliver lovagolt, kezében a fekete kutyás lobogóval, a fején pedig Gendry bikaszarvas sisakjával. Magas férfi volt, ura árnyékában azonban nem látszott többnek serdülő fiúcskánál.

Arya hátán végigfutott a hideg, ahogy a sereg átvonult Harrenhal roppant csapórácsa alatt. Hirtelen rádöbbsent, hogy óriási hibát követett el. *Mennyire ostoba vagyok!* - gondolta. *-Weese nem számít, ahogyan Chiswyck sem.* Ezek az emberek számítanak, őket kellett volna megöletnie. Tegnap éjjel bármelyikük nevét odasúghatta volna Jaqennek, ha nem lett volna olyan dühös Weese-re a kappan miatt, meg amiért megütötte. *Lord Tywin, miért nem azt mondtam, hogy Lord Tywin?*

Talán még nem túl késő, hogy meggondolja magát. Weese még nem halt meg. Ha megtalálja Jaqent, és megmondja...

Sebesen leszaladt a kanyargó lépcsőkön, megfedkezve a munkájáról. Hallotta a láncok csörgését, amint a csapórácsot leeresztették, és a vashegyek mélyen a földbe mélyedtek... és ekkor egy másik hang ütötte meg a fülét. A fájdalom és félelem üvöltése.

Vagy egy tucat ember ért oda előtte, bár senki sem ment túl közel. Arya átfurakodott közöttük. Weese ott hevert kiterülve a macskaköveken, a torkán vörösen tátongó seb, a szeme pedig üresen meredt felfelé egy szürke felhőfoszlányra. Ronda, foltos kutyája a mellkasán állt, és a nyakából ütemesen kilövellő vért lefetyelte, s időnként ki-kitépett egy darab húst a halott arcából.

Valaki végül hozott egy számszeríjat, és agyonlőtte a foltos kutyát, miközben az éppen Weese egyik fülét ráncigálta.

- Átkozott teremtmény! - hallotta egy férfi hangját. - Kölyökkora óta megvolt neki ez a dög.
- Ez a hely el van átkozva - mondta a számszeríjas férfi.
- Harren szelleme volt, az ám! - tette hozzá Amabel jóasszony. - Én aztán nem töltök el itt még egy éjszakát!

Arya felemelte a tekintetét a halott emberről és döglött kutyájáról. Jaqen H'ghar odafent állt a Siratótorony oldalának dőlve. Amikor észrevette, hogy a lány őt nézi, felemelte az egyik kezét, s két ujját könnyedén az arcához érintette.

CATELYN

Kétnapi lovaglásra lehettek Zúgótól, amikor egy járőr meglátta őket, amint a lovaikat itatták egy sáros patak mellett. Catelyn még sohasem örült ennyire a Frey-ház ikertornyos jelvényének.

Amikor megkérte őket, hogy vezessék a nagybátyjához, a katona így szólt:

- A Fekete Hal nyugatra ment a királlyal, úrnöm. Távollétében Folyami Martyn a járőrök parancsnoka.

- Értem. - Az asszony találkozott Folyamival az Ikrekben. Lord Walder Frey törvénytelen fia volt, Ser Perwyn féltestvére. Nem lepődött meg, hogy Robb a Lannister erők szívéet vette célba, hiszen már akkor ezt fontolgatta, amikor elküldte őt Renlyhez. - Hol van most Folyami?

- A tábora két óra lovaglásra van innét, úrnöm.

- Vigyél hozzá bennünket! - parancsolta Catelyn. Brienne visszasegítette a nyeregbe, és azonnal elindultak.

- Keserűhídtől jössz, úrnöm? - kérdezte a felderítő.

- Nem. - Nem mert arra menni, Renly halála után nem tudta, milyen fogadtatásban részesülne az ifjú özvegy és védelmezői részéről. Helyette egyenesen átlovagolt a háború szívéen, a termékeny folyóvölgyeken, amelyeket a Lannisterek haragja üszkös sivataggá változtatott, és a felderítők éjszakánként olyan jelentésekkel tértek vissza, amelyekből rosszullet fogta el. - Lord Renlyt meggyilkolták - tette hozzá.

- Reméltük, hogy ez csak a Lannisterek hazugsága, vagy...

- Bár az volna! A fivérem parancsol Zúgóban?

- Igen, úrnöm. Őfelsége Ser Edmure-ra bízta, hogy tartsa Zúgót, és védje a hátát.

Az istenek adjanak erőt neki, hogy helyt tudjon állni - gondolta Catelyn. - *és bölcsességet is.*

- Érkezett hír Robb felől nyugatról?

- Nem hallottad? - A férfi meglepettnek látszott. - Őfelsége hatalmas győzelmet aratott Ökörgázlónál. Ser Stafford Lannister halott, a serege pedig szétszóródott.

Ser Wendel Manderly diadalmasan kurjantott, Catelyn azonban csak biccentett. A holnapi megpróbáltatások jobban érdekelték, mint a tegnapi győzelmek.

Folyami Martyn egy lerombolt erőd maradványai között ütötte fel a táborát egy tető nélküli istálló és száz friss sírhant szomszédságában. Amikor Catelyn leszállt a lováról, a férfi térdre ereszkedett előtte.

- Örülök az érkezésednek, úrnöm. A fivéred megparancsolta, hogy fél szemmel figyeljük csapatod érkezését, és ha találkozunk veled, azonnal kísérvünk vissza Zúgóba.

Catelynnek nem tetszett a dolog.

- Az apám?

- Nem, úrnöm, Lord Hoster állapota változatlan. - Folyami pirospozsgás férfi volt, és kevés hasonlóságot mutatott féltestvéreivel. - Csak attól tartottunk, hogy belefutsz a Lannisterek felderítőibe. Lord Tywin elhagyta Harrenhalt, és teljes erejével nyugat felé vonul.

- Kelj fel! - mondta Folyaminak gondterhelten. Nemsokára Stannis Baratheon is megindul, és akkor az istenek óvják mindannyiukat! - Mennyi idő, míg Lord Tywin ideér?

- Három nap, esetleg négy, nehéz megmondani. Az utak mentén végig őrszemeink vannak, de jobb lenne, ha nem időznénk itt sokáig.

Nem is tették. Folyami gyorsan táborot bontott, és nyeregbe pattant az asszony mellett. Együtt indultak el újra, immár mintegy ötven főre erősödve a rémfarkas, az ugró pisztráng és az ikertorony alatt.

Az emberei többet szerettek volna tudni Robb győzelméről Ökörgázlónál, s Folyami

teljesítette a kérésüket.

- Érkezett egy dalnok Zúgóba, aki Rímes Rymundnak nevezi magát, és dalt szerzett a csatáról. Minden bizonynyal lesz alkalmad meghallgatni ma este, úrnőm. Azt a címet adta neki, hogy „Farkas az éjszakában”. - Azzal elmesélte, hogyan vonult vissza Ser Stafford seregének maradéka Lannisportba. Ostromgépek hiányában nem támadhatták meg Kaszter-hegyet, ezért az Ifjú Farkas visszafizette a Lannistereknek a folyó menti földeken végzett pusztításukat. Lord Karstark és Lord Glover a part mentén romboltak, Lady Mormont több ezer marháat zsákmányolt, és éppen Zúgó felé terelte őket, a Hordó pedig ezalatt elfoglalta Castamere, a Nunn-hasadék és a Pendric-hegység aranybányáit. Ser Wendel nevetett.

- Semmi sem csál jobban oda egy Lannistert, mint ha veszélybe kerül az aranya.

- Hogyan sikerült a királynak elfoglalnia a Fogat? - kérdezte a féltestvérét Ser Perwyn Frey. - Kemény, erős vár, és uralja a hegyi utat.

- Nem foglalta el. Éjszaka elsurrant mellette. Azt mondják, a rémfarkas mutatta neki az utat, az a Szürke Szél. Az állat kiszagolt egy kecskecsapást, amelyik levezetett egy szorosba, majd fel egy hegyorom alatt. Kanyargós, köves út volt, de elég széles, hogy a lovasok libasorban elférjenek rajta. A Lannisterek nem vették észre őket az őrtornyaikból. - Folyami lehalkította a hangját. - Néhányan azt mondják, a csata után a király kivágta Stafford Lannister szívét, és megetette a farkassal.

- Nem hiszem el az ilyen mendemondákat - közölte Catelyn éles hangon. - Az én fiam nem vadember.

- Ahogy óhajtod, úrnőm. Ez mégsem több annál, mint amit az az állat megérdemel. Az aztán nem közönséges farkas! Hallották, amint a Hordó azt mondja, észak régi istenei küldték a farkasokat a gyermekeidnek!

Catelynnek eszébe jutott a nap, amikor a fiúk rábukkantak a kölykökre a késő nyári hóban. Öten voltak, három hím és két nőtény a Stark ház öt törvényes gyermekének... és egy hatodik, fehér bundájú, vörös szemű kölyök Ned fattyú fiának, Havas Jonnak. *Nem közönséges farkasok* - gondolta. - *De még mennyire, hogy nem azok!*

Aznap éjjel, miután tábort vertek, Brienne felkereste a sátrában.

- Úrnőm, most már biztonságban visszatértél a tied közé, s egy napi lovaglásra vagy fivéred kastélyától. Engedd meg, hogy elmenjek!

Catelynnek nem kellett volna meglepődnie ezen. A csúnyácska, ifjú hajadon egész úton magába fordult, ideje legnagyobb részét a lovakkal töltötte, a szőrüket kefélte, és kipiszkálta a patkóikba szorult köveket. Segített főzni és megnyúzni a zsákmányt Shaddnek, és hamar kiderült, hogy éppen úgy ért a vadászathoz, mint bárki más. Bármilyen feladatot bízott is rá Catelyn, Brienne mindent hozzáértéssel és egyetlen zokszó nélkül teljesített, ha pedig megszólították, udvariasan felelt, de sohasem fecsegett, sohasem sírt és sohasem nevetett. Mindennap ott lovagolt velük, minden éjjel velük hált, mégsem tartozott soha igazán közéjük.

Ugyanez volt a helyzet, amikor Renlyvel volt - gondolta Catelyn. - *A lakomán, a kézitusában, még Renly pavilonjában is a szivárványórségbeli testvérei között. A falak, amelyek körülveszik ezt a lányt, magasabbak Deres falainál is.*

- Ha elhagynál bennünket, merre indulnál? - kérdezte Catelyn.

- Vissza - felelte Brienne. - Viharvégbe.

- Egyedül. - Ez nem volt kérdés.

A lány széles arca olyan volt, akár az állóvíz, nem árulta el, mi rejtőzhet a felszín alatt.

- Igen.

- Meg akarod ölni Stannist.

Brienne vastag, kérges ujjai a kardja markolatára fonódtak. A kardra, amely Renlyé volt.

- Fogadalmat tettem. Háromszor esküdtem. Te is hallottad.

- Hallottalak - ismerte el Catelyn. Tudta, hogy a lány megtartotta szivárványszínű palástját, amikor megszabadult véres ruhájától. Brienne személyes holmijait otthagyták menekülés közben, és a lány kénytelen volt Ser Wendel ruhatárának régi, szabad darabjaiból öltözködni, hiszen a

csapatban senki másnak nem voltak akkora ruhái, amelyek jók lettek volna rá. - A fogadalmakat meg kell tartani, ebben egyetérttek, de Stannist hatalmas hadsereg veszi körül, és neki is vannak felesküdt őrzői.

- Nem félek a testőreitől. Vagyok olyan jó, mint bármelyikük. Nem lett volna szabad megszöknöm.

- Hát ezen rágódsz, hogy valami bolond esetleg gyávának nevez? - sóhajtott az asszony. - Renly halála nem a te hibád volt. Te vitézül szolgáltad őt, de ha követed a föld alá, azzal senkinek sem teszel szolgálatot. - Kinyújtotta a kezét, hogy az érintésével próbálja megnyugtatni.

- Tudom, milyen nehéz...

Brienne megrázta a fejét.

- Senki sem tudja.

- Ebben tévedsz - vágott vissza Catelyn élesen. - Minden reggel, amikor felébredek, eszembe jut, hogy Ned elment. Én nem értem a kardforgatáshoz, de ez nem jelenti azt, hogy nem álmodok a bosszúról. Arról, hogy belovagolok Királyvárba, az ujjaimat Cersei Lannister fehér nyakára fonom, és addig szorítom, míg az arca el nem feketedik.

A Szépség felemelte a szemét, ami kivételesen valóban gyönyörű volt.

- Ha te is erről álmodsz, engem miért tartasz vissza? Amiatt, amit Stannis mondott az egyezkedés alatt?

Amiatt lenne? Catelyn végignézett a táboron. Két lándzsás őr fel-alá járkált.

- Engem arra tanítottak, hogy a jó embereknek harcolniuk kell a gonosz ellen ezen a világon, és Renly halála minden kétséget kizáróan a gonosz műve volt. Ugyanakkor azt is tanultam, hogy az istenek tesznek királlyá valakit, nem az emberek kardjai. Ha Stannis a törvényes királyunk...

- Nem ő az. Robert sem volt soha törvényes király, még Renly is ezt mondta. Jaime Lannister *meggyilkolta* a törvényes királyt, miután Robert megölte a törvényes örökösét a Három Folyónál. Akkor hol voltak az istenek? Az istenek nem törődnek az emberekkel, ahogyan a királyok sem törődnek a paraszttal.

- Egy jó király igenis törődik.

- Lord Renly... öfélése, ő... belőle a legjobb király vált volna, úrnőm, olyan jó volt, olyan...

- Ő elment, Brienne - mondta az asszony olyan szelíden, ahogy csak tudta. - Stannis és Joffrey maradtak... és a fiam.

- Ő nem... soha nem köntétek békét Stannisszal, ugye? Nem hajtanátok térdet, ugye? Nem...

- Megmondom az igazat, Brienne: nem tudom. Lehet, hogy a fiam a király, de én nem vagyok királyné... csak egy anya, aki úgy igyekszik vigyázni a gyermekeire, ahogy csak tud.

- Én nem arra születtem, hogy anya legyek. Nekem harcolnom kell.

- Akkor harcolj... de az élőkért, ne a holtakért! Renly ellenségei Robb ellenségei is egyben. Brienne lesütötte a szemét, és a földet piszkálta a lábával.

- Nem ismerem a fiadat, úrnőm - felpillantott. - Téged szolgálnálak. Ha elfogadsz engem.

Catelyn meglepődött.

- Miért engem?

A kérdés mintha kellemetlenül érintette volna Brienne-t.

- Segítettél nekem. Ott a pavilonban... amikor azt hitték, hogy meg... hogy meg...

- Ártatlan voltál.

- Akkor is, nem kellett volna ezt tenned. Hagyhattad volna, hogy végezzenek velem. Hiszen semmit sem jelentettem neked.

Talán csak nem akartam, hogy én legyek az egyetlen, aki tudja a sötét igazságot, hogy mi történt odabent - gondolta Catelyn.

- Brienne, az évek során nagyon sok előkelő származású hölgyet fogadtam a szolgálatomba, de olyat, mint te, még soha. Én nem vagyok hadvezér.

- Nem, de bátor vagy. Talán nem úgy bátor, ahogy a csatában kell, de... nem tudom... egyfajta asszonyi bátorság van benned. És azt hiszem, ha eljön az idő, nem akarsz majd visszatartani. Ígérd meg nekem! Hogy nem tartasz vissza Stannistól.

Catelyn még mindig hallotta, ahogy Stannis azt mondja, a fia napja is elérkezik majd. A szavak jeges leheletként érintették a tarkóját.

- Ha eljön az idő, nem foglak visszatartani.

A magas lány esetlenül letérdelt, kivonta Renly kardját, és az asszony lába elé helyezte.

- Akkor a tiéd vagyok, úrnőm. Hű szolgálád, vagy... ami akarsz, hogy legyek. Védem a hátadat, megőrzöm a titkaidat, és az életemet adom a tiédért, ha a szükség úgy hozza. Esküszöm a régi és az új istenek előtt.

- Én pedig esküszöm, hogy mindig lesz számodra hely a kandallóm mellett, étel meg ital az asztalomnál, és fogadom, hogy sohasem kérek tőled olyan szolgálatot, amely szégyent hozhat rád. Esküszöm a régi és az új istenek előtt. Kelj fel!

Ahogy a másik nő kezét saját két keze közé fogta, nem állta meg, hogy el ne mosolyodjon. *Hányszor láttam, ahogy Ned valakinek az esküjét fogadja!* Eltűnődött, mit gondolna róla a férfi, ha most látná őt.

Másnap késő délután keltek át a Vörös Ágon, Zúgó felett, ott, ahol a folyó széles hurkot ír le, és a víz sárossá és sekélyé válik. A gázlót a Mallisterek sasjelvényét viselő íjászok és lándzsások kevert csapata védte. Amikor meglátták Catelyn lobogóit, előjöttek a kihegyezett karók mögül, és küldtek egy embert a túlsó partról, hogy átvezesse őket.

- Csak lassan és óvatosan, úrnőm! - figyelmeztette a katona, miután megfogta a lova kantárszárát. - Vaskarókat állítottunk a víz alá, látod, ott a sziklák között, meg lábtöviseket szórtunk szét. A fivéred parancsára ez történt minden gázlónál.

Edmure itt számít csatára. A felismeréstől egy kissé összeszorult a gyomra, de csendben maradt.

A Vörös Ág és a Sziklazúzó között csatlakoztak az egyszerű emberek folyamához, akik Zúgó biztonságába igyekeztek. Néhányan állatokat hajtottak maguk előtt, mások kordékat toltak, de mindenki utat engedett, amikor Catelyn ellovagolt mellettük és „Tully” meg „Stark” kiáltásokkal üdvözölték őket. Félmérföldnyire a kastélytól áthaladtak egy nagyobb táboron, ahol a Hollófa ház skarlátvörös zászlaja lobogott a parancsnoki sátor fölött. Lucas ott kivált a kíséretéből, hogy megkeresse az apját, Lord Tytost. A többiek tovább lovagoltak.

Catelyn észrevett egy másik tábor is, amelyet a Sziklazúzó északi partján állítottak fel. A szélben ismerős zászlók csapkodtak: Marq Piper táncoló szüze, Darry szántóvetője és a Paege-ek egymásba fonódó vörös és fehér kígyói. Mindannyian apja zászlóhordozói voltak, a Három Folyó lordjai. Legtöbbjük már öelötte elhagyta Zúgót, hogy a saját földjeit védelmezze. Az, hogy megint itt voltak, csak egy valamit jelenthetett: Edmure visszahívta őket. *Az istenek legyenek velünk, hát igaz, csatára akarja kényszeríteni Lord Tywint.*

Catelyn már messziről látta, hogy Zúgó falain sötét valamik himbálózhatnak, majd amikor közelebb ért, ki tudta venni a hosszú kötelek végén lógó halott embereket; arcuk puffadt volt és fekete. Már varjak lepték őket, karmazsinvörös köpönyegük azonban még mindig élesen kirajzolódott a homokkő falak előtt.

- Felkötöttek néhány Lannistert - jegyezte meg Hal Moilen.

- Szép látvány - tette hozzá Ser Wendel Manderly vidáman.

- A barátaink nélkülünk kezdték el - tréfált Perwyn Frey. A többiek mind nevettek, kivéve Brienne-t, aki szemrebbenés nélkül nézte a holttestek sorát. Nem beszélt, és nem is mosolyodott el.

Ha végeztek a Királyölővel, akkor a lányaim sem élnek már. Catelyn könnyű vágára fogta a lovát. Hal Molien és Robin Flint elvágattak mellette a kaputorony öreinek kurjongatva. A falakon állók bizonyára már korábban észrevették a lobogóit, mert a csapórácsot felhúzták közeledtükre.

Edmure lovagolt ki a kastélyból, hogy fogadja, apja három emberével maga mellett: a nagy pocakú Ser Desmond Grell, a fegyvermester, Uthrydes Wayn, az intéző, és Ser Robin Ryger, Zúgó őrsegének nagydarab, kopasz parancsnoka. Körülbelül egyidősek voltak Lord Hosterrel, és az apja szolgálatában éltek le egész életüket. *Öreg emberek* - döbrent rá Catelyn.

Edmure kék és vörös köpönyeget viselt ezüst hallal hímzett tunikája fölött, külsejéből ítélve nem borotválkozhatott, mióta az asszony délre lovagolt. A szakálla valóságos lángoló bokor volt.

- Cat, örülök, hogy épségben visszatértél. Mióta értesültünk Renly haláláról, aggódtunk az életedért. És Lord Tywin is elindult.

- Hallottam. Hogy van az apánk?

- Az egyik nap erősebbnek tűnik, aztán a következőn... - megrázta a fejét. - Téged akart. Nem tudtam, mit mondjak neki.

- Nemsokára meglátogatom - ígérte az asszony. - Érkezett valami hír Viharvégből Renly halála óta? Vagy Keserűhídból?

Az úton lévőket nem találják meg a hollók, és Catelyn nagyon szerette volna tudni, mi történt a hátuk mögött.

- Keserűhídből semmi. Viharvégből három madár a várnagytól, Ser Cortnay Penrose-tól. Mindhárom ugyanazt a kérést hozta. Stannis bekerítette szárazon és vízen. Bármilyen királynak hűséget ajánl, aki felszabadítja az ostrom alól. Azt mondja, félti a fiút. Te tudod, miféle fiúról van szó?

- Viharos Edricről - felelte Brienne. - Robert fattyú fiáról.

Edmure érdeklődve nézett a lányra.

- Stannis megesküdött, hogy a helyőrség szabadon és sértetlenül távozhat, feltéve, hogy két héten belül feladják a várat, és átadják neki a fiút, de Ser Cortnay nem hajlandó beleegyezni.

Mindent kockára tesz egy törvénytelen fiúért, aki ráadásul nem is a saját vére - gondolta Catelyn.

- Válaszoltál neki?

Edmure megrázta a fejét.

- Miért, ha egyszer sem segítséget, sem reményt nem ígérhetünk neki? Stannis pedig nem az ellenségünk.

Most Ser Robin Ryger szólalt meg.

- Úrnöm, elmesélnéd nekünk Lord Renly halálának körülményeit? Igen különös meséket hallottunk.

- Cat! - mondta a fivére. - Van, aki azt mondja, te ölted meg Renlyt. Mások szerint valami déli nő tette. - A pillantása Brienne-en állt meg.

- A királyomat meggyilkolták - felelte a lány halkán -, de nem Lady Catelyn. A kardomra esküszöm, a régi és új istenek színe előtt.

- Ez Tarthi Brienne, Lord Selwyn, az Esthajnalcsillag leánya, aki Renly Szivárványőrségében szolgált - világosította fel őket Catelyn. - Brienne, tisztelettel bemutatom neked a fivéremet, Ser Edmure Tullyt, Zúgó örökösét. Az intézője, Utherydes Wayn. Ser Robin Ryger és Ser Desmond Grell.

- Megtiszteltetés - mondta Ser Desmond. A többiek visszhangozták a szavait. A lány még ettől a hétköznapi udvariasságtól is elpirult. Ha Edmure különös hölgynek tartotta is, volt olyan jól nevelt, hogy nem tette szóvá.

- Brienne Renlyvel volt, amikor megölték, ahogyan én is - mondta Catelyn -, de nem volt részünk a halálában. - Nem akart beszélni az árnyról idekint, ennyi ember füle hallatára, ezért a holttestek felé intett. - Kik ezek az emberek, akiket felakasztottatok?

Edmure kényelmetlenül felpillantott.

- Ser Cleossal jöttek, amikor meghozta a királyné válaszát a békeajánlatunkra.

Catelyn megrémült.

- Követeket öltél meg?

- Hamis követeket - jelentette ki Edmure. - Békét fogadtak nekem, és letették a fegyvereiket, ezért megengedtem, hogy szabadon járjanak a kastélyban. Három éjszakán át a sörömet itták és az ételüket ették, miközben én Ser Cleossal tárgyaltam. A negyedik éjjelen aztán megpróbálták kiszabadítani a Királyöltöt. - Felmutatott. - Az a nagydarab vadállat megölt két őrt pusztán a lapátkezeivel. Elkapta a torkukat, és egymáshoz csapta a fejüket, az a sovány suhanc mellette

meg közben egy darab dróttal kinyitotta a Lannister celláját, hogy az istenek átkozzák el! Az meg ott a végén valami rohadt komédiásféle volt. Az én hangomon parancsolta meg, hogy nyissák ki a Folyókaput. Az örök megesküsznek rá, Enger, Delp meg Hosszú Lew is, mind a három. Ha engem kérdezel, a fickó hangja egyáltalán nem hasonlított az enyémmre, de azok a marhák mégis felhúzták a rácsot.

Catelyn gyanította, hogy ez az Ördögfióka műve volt. Ugyanaz a ravaszság búzlott benne, mint aminek a Sasfészekben is tanújelét adta. Egykor Tyriont tartotta legkevésbé veszélyesnek a Lannisterek közül. Most már nem volt ennyire biztos a dologban.

- Hogyan sikerült elkapnod őket?

- Nos, a körülmények úgy alakultak, hogy éppen nem tartózkodtam a kastélyban. Átkeltem a Sziklazúción, hogy, ööö...

- Nők után jártál. Mondd tovább!

Edmure arca éppolyan égő vörös lett, mint a szakállá.

- A hajnal előtti órára járt, és éppen visszatérőben voltam. Amikor Hosszú Lew meglátta a hajómat, és felismert, végül elgondolkodott rajta, hogy akkor vajon ki lehet az, aki odalent áll, és parancsokat ordítzik. Ekkor riadót fújt.

- Mondd, hogy a királyölőt újra elfogtátok!

- El, de nem egykönnyen. Jaime szerzett egy kardot, megölte Poul Pempfordot és Ser Desmond apródját, Mylest, Delpet pedig olyan csúnyán megsebesítette, hogy Vyman mester attól tart, nemsokára ő is meghal. Véres zűrzavar volt. A csatazajra néhányan a Lannister segítségére siettek a többi vörös köpönyeges közül is, fegyverrel vagy anélkül. Azokat is felakasztottam a mellé a négy mellé, amelyik megpróbálta kiszabadítani, a többit meg tömlöcbe vettem. Jaime-et is. Ő már nem szökik meg többet. Most lekerült a sötét cellába, megláncolták a lábát meg a kezét, és a falhoz szegezték.

- És Cleos Frey?

- Esküdözött, hogy semmit sem tudott a terről. Mit lehet tudni? Az a fickó félig Lannister, félig Frey és egészen hazug. Jaime régi toronycellájába dugtam.

- Azt mondd, feltételeket hozott?

- Ha azokat feltételeknek lehet nevezni. Elhiheted, neked sem fog jobban tetszeni, mint nekem.

- Nem reménykedhetünk segítségben délről, Lady Stark? - kérdezte Utherydes Wayn, az apja intőzője. - A vérfertőzés vádja... Lord Tywin nem tűr el ilyen sértést szó nélkül. Azon lesz, hogy a vádló vérével mossa le a lánya nevéen esett szégyenfoltot. Ezt Lord Stannisnek is tudnia kell. Nincs más választása, mint hogy összefog velünk.

Stannis ennél sokkal nagyobb és sötétebb hatalommal fogott össze.

- Később megbeszéljük ezeket az ügyeket. - Catelyn átügetett a felvonóhídon, maga mögött hagyva a halott Lannisterek ijesztő sorát. A fivére mellette lovagolt. Alig értek be Zúgó felső udvarának nyüzsgésébe, meztelen kisgyermek szaladt a lovak elé. Catelyn keményen megrántotta a gyeplőt, hogy elkerülje, és döbbenten nézett körül. Egyszerű emberek százait engedték be a kastélyba, és hagyták, hogy hevenyészett menedékeket építsenek maguknak a falak mentén. A gyerekek lépten-nyomon láb alatt voltak, és az udvar csak úgy hemzsegett a tehenektől, birkáktól és csirkéktől. - Kik ezek az emberek?

- A népem - válaszolta Edmure. - Nagyon féltek.

Csak az én drága öcsém képes ennyi éhes száját beterelni egy kastélyba, amelyet nemsokára talán ostrom alá vesznek. Catelyn tudta, hogy Edmure-nak lágy szíve van. Néha úgy érezte, az agya még lágyabb. Nagyon szerette ezért, de mégis...

- El tudjuk érni Robbot hollóval?

- Úton van, úrnóm - felelte Ser Desmond. - A madár nem találná meg.

Utherydes Wayn köhögött.

- Mielőtt elment, az ifjú király meghagyta, ha megérkezel, azonnal küldjünk tovább az Ikrekhez, Lady Stark. Arra kér, tudj meg többet Lord Walder leányairól, hogy segíthess neki

kiválasztani a menyasszonyát, ha eljön az idő.

- Ellátunk friss lóval és élelemmel - ígérte a fivére. - Fel akarsz frissülni esetleg, mielőtt...

- Itt akarok maradni - közölte Catelyn, és leszállt a lóról. Nem állt szándékában elmenni Zúgóból, és magára hagyni haldokló apját, csak hogy Robbnak feleséget válasszon. *Robb biztonságban akar tudni engem, nem hibáztathatom ezért, de ez az ürügy kezd kissé elcsépeltté válni.* - Fiú! - kiáltotta. Az istállóból rögtön odaszaladt egy suhanc, hogy átvegye a lova kantárát.

Edmure is leugrott a nyeregből. Egy fejjel magasabb volt az asszonynál, de számára már mindig csak a kisöccse marad.

- Cat - szólalt meg gondterhelten -, Lord Tywin közeledik...

- Nyugat felé tart, hogy megvédje a földjeit. Ha bezárjuk a kapukat, és meghúzódnak a falak mögött, biztonságban végignézhethetjük, ahogy elvonul előttünk.

- Ez a Tullyk földje - jelentette ki Edmure. - Ha Tywin Lannister azt hiszi, sértetlenül átvonulhat rajta, kemény leckét kap tőlem!

Ugyanolyan keményet, mint a fia? A fivére néha olyan makacs volt, mint egy folyami szikla, ha büszkeségében sértették meg, de valószínűleg egyikük sem felejtí el soha, hogyan szabdalta Ser Jaime véres darabokra Edmure seregét, amikor utoljára harcba bocsátkozott.

- Semmit sem nyerhetünk, viszont mindent elveszíthetünk, ha összecsapunk Lord Tywinnal - jegyezte meg Catelyn óvatosan.

- Az udvar nem megfelelő hely a haditervem megvitatására.

- Ahogy gondolod. Hová menjünk?

A férfi arca elsötétült. Az asszony egy pillanatra azt hitte, haragra gerjed, ám végül csak ennyit vetett oda neki:

- Az istenerdőbe. Ha mindenáron ragaszkodsz hozzá.

Catelyn követte Edmure-t az istenerdő kapujához vezető galérián. Edmure mindig komor volt és dacos, ha haragudott. Az asszony sajnálta, hogy megbántotta, a dolog azonban túlságosan fontos volt ahhoz, hogy a fivére férfiúi büszkeségével törődjön. Amikor egyedül voltak a fák alatt, Edmure szembefordult vele.

- Nincs elég erőd, hogy nyílt csatában mérkőzz meg a Lannisterekkel - közölte az asszony nyersen.

- Ha összeszedtem a teljes erőmet, nyolcezer gyalogosom és háromezer lovasom lesz - vetette ellen a fivére.

- Ami azt jelenti, hogy Lord Tywin közel kétszeres túlerőben lesz veled szemben.

- Robb rosszabb esélyekkel is megnyerte a csatáit - felelte a férfi -, és nekem is van egy tervem. Megfeledekzel Roose Boltonról. Lord Tywin legyőzte a Zöld Ág mellett, de nem üldözte. Amikor Lord Tywin Harrenhalba vonult, Bolton megszállta a Rubintos Gázlót és a keresztutat. Tízezer embere van. Üzentem Helman Tallhartnak, hogy csatlakozzon hozzá az őrséggel, amit Robb az Ikrekben hagyott...

- Edmure, Robb azért hagyta ott azokat az embereket, hogy tartsák az Ikreket és biztosítsák, hogy Lord Walder hűséges marad hozzánk.

- Hűséges is maradt - mondta Edmure makacsul. - A Freyek bátran harcoltak a Suttogó Erdőben, az öreg Ser Stevron pedig, ahogy hallom, elesett Ökörgázlónál. Ser Ryman, Fekete Walder és a többiek nyugaton vannak Robbal, Martyn nagy szolgálatot tett mint felderítő, Ser Perwyn pedig biztonságban elkísért téged Renlyhez. Az istenek szerelmére, mi egyebet várhatunk még el tőlük? Robb eljegyezte Lord Walder egyik lányát, Roose Bolton, pedig, úgy hallottam, feleségül vett egy másikat. Te pedig nem vetted-e magatokhoz Deresbe két unokáját?

- A gyámfiúból könnyen válik tús, ha szükséges. - Nem tudott sem Ser Stevron haláláról, sem Bolton házasságáról.

- Ha kéttúsnyi előnyünk van, Lord Walder annál kevésbé mer ujjat húzni velünk. Boltonnak szüksége van Frey embereire és Ser Helmanéira is. Megparancsoltam neki, hogy foglalja vissza Harrenhalt.

- Az véres ügynök ígérkezik.

- Igen, de ha a kastély elesik, Lord Tywinnak nem lesz hová visszavonulnia. A saját katonáim megvédik a Vörös Ág gázlóit, ha Lord Tywin át akar kelni. Ha a folyón át támad, úgy végzi, mint Rhaegar, amikor megpróbált átkelni a Három Folyón. Ha megáll, beszorul Zúgó és Harrenhal közé, és amikor Robb visszatér nyugatról, egyszer s mindenkorra leszámolhatunk vele.

A fivére hangjában nyers önbizalom csendült, de Catelyn azon kapta magát, hogy bánkódik, amiért Robb magával vitte nyugatra a nagybátyját, Bryndent. A Fekete Hal félszáz útközet veteránja volt, míg Edmure mindössze egyben vett részt, s azt is elveszítette.

- A terv nagyon jó - szögezte le a férfi. - Lord Tytos is ezt mondja, és Lord Jonos is. Mondd, mikor értett valaha is egyet Hollófa és Bracken valamiben, ami nem volt teljesen biztos?

- Ahogy gondolod - Catelyn hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Talán nem volt jó ötlet szembeszállni a fivérével. Talán mégiscsak pompás terv volt, az ő kétkedése pedig nem több asszonyi félelemnél. Szerette volna, ha ott van vele Ned, vagy Brynden nagybátyja, vagy... - Megkérdezted erről apánkat is?

- Apa nincs olyan állapotban, hogy stratégiai kérdéseket mérlegeljen. Két nappal ezelőtt a Brandon Starkkal kötendő házasságotat tervezgette! Menj, nézd meg magad, ha nem hiszel nekem! A terv beválik, Cat, meglátod.

- Remélem, Edmure, tényleg. - Megcsókolta a férfi arcát, hogy meggyőzze róla: valóban komolyan gondolja. Aztán elindult az apjához.

Lord Hoster Tully nagyjából ugyanabban az állapotban volt, mint amikor búcsút vett tőle: az ágyat nyomta, aszott volt, halottsápadt, és nyirkos a verítéktől. A szobában a betegség émelyítő bűze terjengett, felerészt pállott izzadság, felerészt pedig az orvosságok szaga. Amikor félrehúzta a függönyöket, az apja halkán felnyögött, és lassan kinyílt a szeme. Úgy bámult az asszonyra, mintha nem fogná fel, hogy kicsoda, és mit akar tőle.

- Apa - megcsókolta. - Visszatértem.

Ekkor mintha megismerte volna.

- Visszajöttél - suttogta erőtlenül, alig mozgó ajkakkal.

- Igen - mondta Catelyn. - Robb délre küldött, de siettem vissza.

- Délre... ahol... a Sasfészek délen van, kedvesem? Nem emlékszem... ó, szívecském, féltem... megbocsátasz nekem, gyermekem? - A szeméből könny csordult.

- Semmit olyat nem tettél, amiért meg kellene bocsátanom, apa. - Megsimogatta a férfi ritkás, fehér haját, és megtapintotta a homlokát. A láz még mindig emésztette belülről, a mester minden orvossága ellenére.

- Így volt a legjobb - suttogta az apja. - Jon jó ember, jó... erős, kedves... vigyáz rád... úgy lesz... és jó helyről származik, hallgass rám, muszáj, az apád vagyok... az apád... megházasodsz, amikor Cat, igen...

Azt hiszi, Lysa vagyok - döbönt rá Catelyn. - *Az istenek legyenek jók hozzám, úgy beszél, mintha még nem házasodtunk volna meg.*

Az öregember kezei az övébe kapaszkodtak, mint két reszkető, ijedt, fehér madár.

- Az a tejfelesszájú... nyomorult kölyök... ne mondd ki előttem azt a nevet, kötelességed... az anyád, ő... - Lord Hoster felhördült, ahogy a fájdalom hulláma végigsöpört rajta. - Ó, az istenek bocsássonak meg, bocsássonak meg, *bocsássonak meg!* Az orvosságom...

Vyman mester azonnal ott termett, és egy kupát emelt a szájához. Lord Hoster olyan mohón szopogatta a sűrű fehér italt, mint egy csecsemő az anyja mellét, és Catelyn látta, hogy ismét béke és nyugalom lesz úrrá rajta.

- Most aludni fog, úrnóm - mondta a mester, miután a kupa kiürült. A máktej vastag fehér réteget hagyott az apja szája körül. Vyman mester letörölte a ruhaujjával.

Catelyn nem bírta tovább nézni. Hoster Tully erős és büszke férfi volt, és az asszonynak fájt, hogy így kell látnia. Kiment az erkélyre. Az udvar odalent zsúfolásig megtelt a menekültekkel, és a lármájuktól zengett, a folyók azonban tisztán, nemesen és végtelenül hömpölyögtek. *Ezek az ő folyói, és nemsokára visszatér hozzájuk utolsó útjára.*

Vyman mester utána ment az erkélyre.

- Úrnóm - szólította meg gyengéden -, már nem sokáig tudom késleltetni a véget. Lovast kellene küldenünk a fivére után. Ser Brynden bizonyára szeretne itt lenni.

- Igen - felelte Catelyn bánattól rekedt hangon.

- És talán Lady Lysa is?

- Lysa nem fog eljönni.

- Ha magad írál neki, esetleg...

- Írok egy pár sort, ha ez megnyugtat. - Eltűnődött, ki lehetett Lysa „tejelesszájú, nyomorult kölyke”. Valószínűleg valami ifjú apród vagy jöttment lovag... bár Lord Hoster támadásának hevesességéből ítélve akár az is előfordulhatott, hogy valami kereskedő fia vagy törvénytelen inas, sőt akár dalnok volt. Lysa mindig is a jobban szerette a kelletténél a dalnokokat. *Nem szabad hibáztatnom érte. Jon Arryn, bármennyire nemes férfiú volt is, mégiscsak húsz évvel idősebb volt az apánknál.*

A torony, amelyet a fivére a rendelkezésére bocsátott, ugyanaz volt, amelyben Lysával leánykorukat töltötték. Jó lesz megint tollas ágyban aludni a kandalló meleg tüze mellett. Ha kipiheni magát, talán a világot sem fogja ennyire sivárnak találni.

A szobája előtt azonban Utherydes Wayn várt rá két, szürkébe öltözött asszony társaságában, akiknek a szemük kivételével egész arcukat kámzsa fedte. Catelyn azonnal megértette, miért vannak itt.

- Ned!

A nővérek lesütötték a szemüket. Utherydes szólalt meg:

- Ser Cleos hozta el őt Királyvárból, úrnóm.

- Vigyetek hozzá! - parancsolta.

Egy asztalra fektették a maradványokat, és zászlót terítettek rájuk, a Stark-ház fehér lobogóját a szürke rémfarkas címerrel.

- Szeretném megnézni - közölte Catelyn.

- Csak csontok maradtak, úrnóm.

- Szeretném megnézni - ismételte meg az asszony.

Az egyik csendes nővér leemelte a zászlót.

Csontok - gondolta Catelyn. - *Ez itt nem Ned, ez nem a férfi, akit szerettem, nem gyermekeim apja.* A kezeit egymásra helyezték a mellkasán, és a csontujjak egy kard markolatára fonódtak, de ezek nem Ned erős, élettel teli kezei voltak. A csontokat Ned felsőkabátjába öltöztették, a finom, fehér bársonyba a rémfarkas jelvényvel a szíve fölött, a meleg testből, amelyen annyi éjszakán át nyugtatta a fejét, és a karokból, amelyek átölelték, azonban semmi sem maradt. A fejet vékony ezüstdróttal illesztették a testhez, de az egyik koponya éppen olyan, mint a másik, és az üres szemgödrökben nyomát sem lelte ura sötétszürke szemének, a szemeknek, amelyek lágyak voltak, mint a köd, de kemények is tudtak lenni, mint a kő. *A szemét a varjaknak adták* - jutott eszébe.

Catelyn elfordult.

- Ez nem az ő kardja.

- Jég nem került vissza hozzánk, úrnóm - mondta Utherydes. - Csak Lord Eddard csontjai.

- Gondolom, még ezért is hálás lehetek a királynőnek.

- Köszönd az Ördögfiókának, úrnóm! Ő tette.

Egy napon mindannyiuknak megköszönöm.

- Köszönöm a szolgálatotokat, nővérek - fordult Catelyn az asszonyokhoz -, de még egy feladatot kell rátok bíznom. Lord Eddard Stark volt, így a csontjait Deres alatt kell nyugalomba helyezni. - *Szobrot fognak faragni róla, kő hasonmást, amely ott fog ülni a sötétben egy rémfarkassal a lábainál és egy karddal az ölében.* - Gondoskodj róla, hogy a nővéreknek pihent lovakat adjanak, és megkapjanak minden egyebet, amire szükségük lehet az utazáshoz - utasította Utherydes Waynt. - Hal Mollen fogja visszakísérni őket Deresbe. Mint az őrseg parancsnokának, neki is ott a helye. - Lepillantott a csontokra, urának és szerelmének földi maradványaira. - Most pedig hagyjatok magamra mindannyian! Ma éjjel egyedül kívánok lenni Neddel.

A szürke ruhás asszonyok meghajoltak. *A csendes nővérek nem beszélnek az élőkkel - emlékezett Catelyn tompán -, de azt mondják, képesek beszélni a halottakkal.* Mennyire irigyelte őket ezért...

DAENERYS

A függönyök távol tartották az utca porát és melegét, de nem rekeszthették ki a keserűséget. Dany fáradtan mászott be a hintóba, hálásan, hogy elmenekülhet a qarthi szemek tengere elől.

- Utat! - kiáltotta Jhogo a tömegnek a lova hátáról, és pattintott egyet az ostorával. - Utat, utat a Sárkányok Anyjának!

Xaro Xhoan Daxos hátradólt a hűvös szaténpárnákon, és rubinvörös bort töltött két egymáshoz illő jáde-arany serlegbe. A hintó himbálózása ellenére a keze biztos volt és szilárd.

- Mély bánat nyomát látom az arcodon, szerelmem fénye - odanyújtotta neki az egyik serleget. - Talán egy elveszett álom szomorúsága lenne az?

- Egy késlekedő álomé, nem más. - A szoros ezüstgallér horzsolta Dany nyakát, úgyhogy leoldotta és félrelökte. A gallért elvarázsolt ametisztek díszítették, amelyek Xaro állítása szerint megvédik viselőjüket minden méregtől. A Tisztavérűek hírhedtek voltak róla, hogy mérgezett borral kínálják azokat, akiket veszélyesnek tartanak, Danynek azonban még egy pohár vizet sem adtak. *Nem is tartanak királynőnek* - gondolta keserűen -, *csak valami könnyed délutáni szórakozás voltam a számukra, egy lovas leány az érdekes háziállatával.*

Rhaegal sziszegett, és a lány meztelen vállába vájta éles karmait, amikor Dany a borért nyúlt. Összerezent, és a másik vállára helyezte át a sárkányt, ahol a bőre helyett a ruháját karmolászhatta. Qarthi szokás szerint öltözött fel. Xaro figyelmeztette, hogy a Trónra Emeltek sohasem hallgatnának meg egy dothrakit, ezért Dany ügyelt rá, hogy hosszú, zöld brokátselyemben járuljon elébük, amely az egyik mellét szabadon hagyta, a lábaira ezüstös szandált húzott, a derekára pedig fekete és fehér gyöngyökkel kirakott övet kötött. *Amennyi segítséget felajánlottak, akár meztelenül is megjelenhettem volna. Talán azt kellett volna tennem.* Nagyot kortyolt a borból.

Qarth ősi királyainak és királynőinek leszármazottai, a Tisztavérűek parancsoltak a Polgárok Őrségének és a díszes gályákból álló flottának, amely a tengerszorosokat ellenőrizte. Daenerys Targaryennek szüksége volt erre a flottára, de legalábbis egy részére, és kellett neki néhány katona is. Bemutatta a hagyományos áldozatot az Emlékezet Templomában, felajánlotta a hagyományos kenőpénzt a Hosszú Névsor Örözőjének, elküldte a hagyományos datolyaszilvát az Ajtó Felnyitójának, s végül megkapta a hagyományos kék selyempapucsot, amely az Ezer Trónus Termébe invitálta.

A Tisztavérűek őseik hatalmas faszékeiben ülve hallgatták meg a kérelmét, amelyek emelkedő sorokban húzódtak a márványpadlótól a Qarth letűnt dicsőségét ábrázoló festményekkel díszített magas, kupolás mennyezetig. A székek tényleg óriásiak voltak és gyönyörűen faragottak. Ragyogtak az aranytól, a borostyánkő-, óniksz-, lazúr- és jádeberakásoktól, mindegyik más volt, mint a többi, és mindegyiket a legpompásabbnak szánták. A bennük ülő férfiak azonban olyan közönyösnek és életuntnak látszottak, hogy talán nem is voltak ébren. *Hallottak, de nem hallgattak meg, vagy nem is érdekelte őket, amit mondtam* - gondolta a lány. - *Valóban Tejemberek. Soha nem is akartak segíteni nekem. Azért jöttek el, mert kíváncsiak voltak. Azért jöttek el, mert unatkoztak, és a vállamon ülő sárkány jobban érdekelte őket, mint én magam.*

- Meséld el a Tisztavérűek szavait! - kérte Xaro Xhoan Daxos. - Meséld el, mit mondtak, hogy így elszomorították szívem királynőjét!

- Nemet mondtak. - A borban gránátalma és forró nyári napok ízét érezte. - Az igaz, hogy nagyon udvariasan mondták, de a kedves szavak akkor is nem jelentettek.

- Hízelegtéél nekik?

- Szégyentelen módon.

- Sírta?

- A sárkány vére nem sír - jelentette ki a lány sértődötten.

Xaro felsóhajtott.

- Sírnod kellett volna. - A qarth-iak gyakran és könnyen sírtak, mert a sírást a művelt emberek jellemzőjének tartották, - Akiket megvásároltunk, mit mondtak?

- Mathos nem szólt egy szót sem. Wendello dicsőítette, ahogy beszélek. A Lenyűgöző is elutasított, mint a többiek, de utána sírva fakadt.

- Ó, jaj, hogy Qarth népe ily hitszegő legyen! - Xaro maga nem tartozott a Tisztavérűek közé, de megmondta, kit vesztegessen meg, és mennyit ajánljon fel nekik. - Sírnom kell, sírnom kell az emberi árulás láttán!

Dany inkább az aranya miatt sírt volna. Az aranyon, amelyet Mathos Mallarawanra, Wendello Qar Deethre és Egon Emerosra, a Lenyűgözőre vesztegetett, vehetett volna magának egy hajót, vagy felfogadhatott volna egy egész csapat zsoldost.

- Mi lenne, ha elküldeném Ser Jorah-t, hogy követelje vissza az ajándékaimat? - kérdezte a lány.

- Mi lenne, ha egy Bánatos Ember jelenne meg a palotámban egy éjjel, és végezne veled, miközben alszol? - kérdezett vissza Xaro. A Bánatos Emberek a bérgyilkosok ősi, szent rendje volt, s azért nevezték így őket, mert mindig azt suttogták áldozataiknak, hogy „Annyira sajnálom”, mielőtt megölték volna őket. Ha a qarth-iak nem udvariasak, akkor senki. - Jól mondják, hogy könnyebb megfejni Faros Kőtehenét, mint aranyat kicsikarni a Tisztavérűekből.

Dany nem tudta, hol van Faros, de úgy érezte, Qarth tele van kőtehenekkel. A tengeri kereskedelemről mérhetetlenül meggazdagodott kereskedőhercegek három féltékeny pártra oszlottak: a Fűszerkereskedők Ősi Rendjére, a Turmalin Testvériségre és a Tizenháromra, amelyhez Xaro is tartozott. E szövetségek mindegyike harcban állt a másik kettővel az uralomért, s mindhárom állandóan civakodott a Tisztavérűekkel. Az egész perpatvart pedig csendben szemlélték a kék ajkú, rettenetes erőknél parancsoló boszorkánymesterek, akiket ritkán lehetett látni, ám mindenki félt tőlük.

Xaro nélkül tehetetlen lett volna. Az aranyat, amelyet arra pocsékolta, hogy kinyíljon előtte az Ezer Trónus Terme, nagyrészt a kereskedő nagylelkűségének és gyors észjárásának köszönhető. Ahogy az élő sárkányok híre elterjedt keleten, egyre többen érkeztek, hogy saját szemükkel győződjenek meg a mese valóságáról, és Xaro Xhoan Daxos tett róla, hogy a hatalmasak és egyszerű emberek egyaránt felajánljanak valami ajándékot a Sárkányok Anyjának.

A kincsek csörgedezése nemsokára folyammá duzzadt. A kereskedőkapitányok csipkét hoztak Myrből, sáfrányolajat Yi Tiből, borostyánt és sárkányüveget Asshaiból. A gazdagok pénzzel teli zacskókat ajánlottak, az ezüstverők gyűrűket és láncokat. A furulyások furulyáztak neki, az akrobaták cigánykereket hánytak, a zsonglőrök zsonglörködtek, a kelmefestők pedig olyan színekbe öltöztették, amelyeknek addig a létezéséről sem tudott. Két Jogos Nhaiból érkezett ember egy csíkos zebralovak ajándékozott neki; fekete-fehér volt és tüzes. Egy özvegy a férje kiszáritott és ezüstös falevelekkel borított holttestét hozta el: az ilyen maradványoknak nagy varázserőt tulajdonítottak, különösen, ha az elhunyt varázsló volt, mint ez a férfi is. A Turmalin Testvériség pedig háromfejű sárkányt mintázó koronát kínált fel neki. A szörnyeteg teste sárga aranyból, a szárnyai ezüsből, a fejek pedig jádeből, elefántcsontból és ónikszből készültek.

Dany egyedül a koronát tartotta meg az ajándékok közül. A többi eladta, hogy hozzájusson az aranyhoz, amelyet végül a Tisztavérűekre vesztegetett. Xaro a koronát is el akarta adni - megesküdt, hogy a Tizenháromtól sokkal szebbet kap -, a lány azonban megtiltotta neki.

- Viserys eladta az anyám koronáját, és az emberek koldusnak nevezték. Én megtartom ezt, hogy az emberek királynőnek nevezzenek.

És így is tett, bár a korona olyan nehéz volt, hogy a nyaka megfájdult belé.

Koronával a fejemen sem vagyok azonban több egy koldusnál - gondolta Dany. - Én vagyok ugyan a világ legragyogóbb koldusa, de mégiscsak koldus vagyok. Gyűlölte ezt, ahogyan a fivére is gyűlölhette annak idején. *Annyi éven át menekültünk városról városra, mindig egyetlen*

lépéssel a Bitorló felbérelt tőrei előtt, arkhónok, hercegek és tanácsosok segítségével könyörögtünk, és hízgeléssel vásároltuk meg az életünket. Viserys biztosan tudta, hogyan gúnyolják a háta mögött. Nem csoda, hogy dühössé és megkeseredetté vált. A végén beleőrült az egészbe. Velem is ugyanez fog történni, ha hagyom. Elméje egy része semmit sem szeretett volna jobban, mint visszavezetni a népét Vaes Tolorróba, és felvirágoztatni a halott várost. Nem, az egyenlő lenne a vereséggel. Nekem van valamim, ami Viserysnek sohasem volt. Vannak sárkányaim. A sárkányok jelentik a különbséget.

Megsimogatta Rhaegalt. A zöld sárkány összezárta a fogait a kezén, és erősen belecsípett. A hatalmas város morajlott, dübörgött és pezsgett odakint, a hangok miriádja egyetlen mély robajjává olvadt, mint a tenger hullámverése.

- Adjatok utat, tejemberek, adjatok utat a Sárkányok Anyjának! - kiabálta Jhogo, és a carthiak félrehúzódtak előlük, bár ebben talán nagyobb szerepe volt az ökröknek, mint a harcos hangjának. A lengedező függöny mögül Dany néha megpillantotta a dothrakit szürke csődöre hátán. A férfi időnként odacserdített az ökröknek az ezüstnyelű ostorral, amit tőle kapott. Aggo a másik oldalon örködött, Rakharo pedig a menet végén haladt, és az emberek arcát fürkészte tömegben, a veszély jelei után kutatva. Ser Jorah-t ma otthon hagyta, hogy vigyázzon a többi sárkányra. A száműzött lovag amúgy is ellenezte a kezdettől fogva ezt a komédiát. *Senkiben sem bízok - gondolta a lány -, és talán jól teszi.*

Amikor Dany felemelte a kupát, hogy igyon, Rhaegal megszagolta a bort, és sziszegve rántotta vissza a fejét.

- A sárkányodnak jó orra van - Xaro megtörölte a száját. - Ez a bor közönséges. Azt mondják, a Jáde-tengeren túl olyan nemes aranylő szőlőt termesztenek, hogy a borából elég egy korty, és az ember minden más bort ecetnek érez utána. Ülünk be a luxusbárkámba, és keressük meg ezt a nedűt, te meg én!

- A világ legjobb bora az Arborban készül - jelentette ki Dany. Emlékezett, hogy Lord Redwyne az apja oldalán harcolt a Bitorló ellen, azon kevesek egyikeként, akik az utolsó pillanatig hűek maradtak. *Vajon harcol-e majd értem is?* Ennyi év után nem lehetett biztos benne. - Gyere velem az Arborba, Xaro, és megízlelheted a legjobb szüretet, amelyben valaha is részed volt! De hadihajókkal kell mennünk, nem luxusbárkával.

- Nekem nincsenek hadihajóim. A háború árt az üzletnek. Sokszor elmondtam neked, hogy Xaro Xhoan Daxos a béke embere.

Xaro Xhoan Daxos az arany embere - gondolta Dany -, és arannyal megvehetem a hajókat és kardokat, amikre szükségem van.

- Nem arra kértelek, hogy ragadj kardot, csak arra, hogy add kölcsön a hajóidat.

A férfi szerényen elmosolyodott.

- Az igaz, hogy kereskedőhajókból rendelkezem néhányval. Ki tudná megmondani, pontosan mennyivel? Lehet, hogy az egyik éppen most süllyed el a Nyár-tenger valamelyik viharos szegletében. Holnap egy másik kalóznak esik áldozatul. Holnapután az egyik kapitányom ránéz a rakományra, és azt gondolja magában: *„Ez mind engem illet.”* Ezek a kereskedelem kockázatai. Minél tovább beszélgetünk, valószínűleg annál kevesebb hajóm marad. Minden pillanatban szegényebb vagyok.

- Adj hajókat, és én újra gazdaggá teszlek.

- Legyél a feleségem, ragyogó fénysugár, és hajózz szívem hajóján! Nem tudok aludni éjszakánként, mert a szépségedre gondolok.

Dany elmosolyodott. Xaro cikornyás és szenvedélyes vallomása szórakoztatta, a férfi viselkedése azonban nem fért össze a szavaival. Míg Ser Jorah alig tudta levenni a szemét fedetlen melléről, amikor besegítette a hintóba, Xaro arra sem méltatta, hogy észrevegye, még ezen a szűk helyen sem. Amellett megfigyelte, milyen szép fiúk veszik körül a kereskedőherceget, hogyan suhannak palotája termeiben vékony selyemruháikban.

- Kedvesek a szavaid, Xaro, de mögöttük *újabb* elutasítást hallok.

- A Vastrón, amelyről beszélsz, szörnnyű hidegnek és keménynek tűnik nekem. Nem bírom

elviselni a gondolatot, hogy gyönyörű bőrödet éles pengék sértik fel. - Az orrában viselt ékszerek miatt Xaro úgy festett, mint valami különös, csillogó madár. Hosszú, elegáns ujjával elutasító gesztust tett. - Legyen ez a királyságod, királynők legpompásabbika, s hadd legyek én a királyod! Ha akarod, aranytrónt ajándékozok neked. Ha megunod Qarthot, útra kelhetünk Yi Ti felé, és megkereshetjük a költők álmodó városát, ahol halott emberek koponyájából kortyolhatod a bölcsesség borát.

- Én Westerosba akarok hajózni, és a Bitorló koponyájából akarom a bosszú borát inni. - Megvakargatta Rhaegalt a szeme alatt, és a sárkány jádezőld szárnyai egy pillanatra megrebbentek, megkeverve a hintó állott levegőjét.

Xaro Xhoan Daxos arcán magányos, tökéletes könnycsepp gördült alá.

- Hát semmi sem tántoríthat el ettől az örütségtől?

- Semmi - felelte a lány. Remélte, hogy ő maga is olyan szilárd, mint amilyen szilárdnak kijelentése hangzott. - Ha a Tizenhárom mindegyike kölcsönadna nekem tíz hajót...

- ...akkor lenne százharminc hajód legénység nélkül. Qarth közemberei számára semmit sem jelent ügyed igazsága. Miért törődnének a tengerészeim azzal, ki ül egy világvégi királyság trónján?

- Megfizetem az érdeklődésüket.

- Milyen pénzzel, égboltom drága csillaga?

- A kíváncsiak által hozott arannyal.

- Ezt megteheted - bólintott Xaro -, de ekkora érdeklődés sokba fog kerülni. Sokkal többet kell fizetned nekik, mint amennyit tőlem kapnak, és egész Qarth az én felelőtlen nagylelkűségemen nevetne.

- Ha a Tizenhárom nem segít nekem, talán fel kellene keresnem a Fűszerkereskedők Rendjét vagy a Turmalin Testvériséget.

Xaro lustán megvonta a vállát.

- Hízélgésen és hazugságon kívül semmi másra nem számíthatsz tőlük. A Fűszerkereskedők képmutatók és hencegők, a Testvériség pedig tele van kalózzokkal.

- Akkor meg kell fogadnom Pyat Pree tanácsát, és a boszorkánymesterekhez kell fordulnom.

A kereskedőherceg hirtelen felült.

- Pyat Pree ajkai kékek, és igaz a mondás, mely szerint a kék ajkakat csak hazugság hagyja el. Hallgass arra, aki szeret téged! A boszorkánymesterek megkeseredett teremtmények, akik port esznek, és árnyakat isznak. Semmit sem adnak neked. Nincs is semmijük, amit adhatnának.

- Nem kellene varázslatok segítségéhez folyamodnom, ha a barátom, Xaro Xhoan Daxos megadná, amit kérek tőle.

- Neked adtam az otthonomat és a szívemet, hát ezek semmit sem jelentenek a számodra? Adtam neked parfümöket, gránátalmákat, bukfencező majmokat, köpködő kígyókat, ősi valyriai tekerceket, neked adtam egy bálvány fejét és egy tűzkígyó lábát. Neked adtam ezt az ébenfa és arany hintót, s kaptál hozzá egy pár pompás ökröt, az egyik fehér, mint az elefántcsont, a másik fekete, mint a gagátkő, a sarvaikat pedig ékkövek díszítik!

- Igaz - mondta Dany. - De én hajókat és katonákat kértem.

- Hát nem adtam neked egy egész hadsereget, legdrágább asszony? Ezer lovagot ragyogó páncélban!

A páncél aranyból és ezüstből készült, a lovagok pedig jádéból, berillből, óniból, turmalinból, borostyánkőből, opálból és ametisztből, s mindegyikük akkora volt, mint a lány kisujja.

- Ezer nagyszerű lovagot - bólintott -, de nem olyanokat, amelyektől az ellenségeimnek félniük kellene. Az ökreim pedig nem vihetnek át a vízen, nekem... miért állunk meg? - Az ökrök érezhetően lassítottak.

- *Khaleesi!* - kiáltott be Aggo a hirtelen rándulással megtorpant hintó függönyén. Dany kihajolt az egyik könyökére támaszkodva. A bazárok szélénél voltak, s a további utat szoros embertömeg zárta el.

- Mit bámulnak?

Jhogo hátralovagolt hozzá.

- Egy tűzmágus, Khaleesi!

- Látni akarom.

- Akkor gyere!

A dothraki a kezét nyújtotta. Amikor a lány megfogta, a férfi felemelte, és maga elé ültette a nyeregbe, ahonnét átlátott az emberek feje felett. A tűzmágus örvénylő lángokból narancsszínű, pattogó létrát varázsolt a levegőbe, amely minden támaszték nélkül szökött a bazár padlójából a magas, rácsos mennyezet felé.

Dany észrevette, hogy a báméskodók legtöbbször nem a város lakója. Kereskedőhajók kapitányait, karavánnal érkezett kufárokat, a vörös sivatag felől jött poros utazókat, kóbor katonákat, kézműveseket és rabszolga-kereskedőket látott. Jhogo a derekára fonta az egyik kezét, és közelebb hajolt.

- A tej emberek elkerülik őt. Khaleesi, látod a lányt a nemezkalapban? Ott, a kövér pap mögött. Ő egy...

- ...zsebmetsző - fejezte be Dany. Nem volt elkényeztetett hölgy, aki nem látja meg az ilyesmit. A Szabad Városok utcáin rengeteg zsebmetszőt látott a bátyjával ott töltött évek során, miközben a Bitorló bérgyilkosai elől menekültek.

A mágus széles kézmozdulatokkal egyre magasabbra és magasabbra küldte a létrát. Ahogy a nézők felfelé nyújtogatták a nyakukat, a zsebmetszők a tömeg közé nyomakodtak tenyerükbe rejtett apró pengéikkel. Miközben egyik kezükkel felfelé mutogattak, a másikkal megszábadították a jómódúakat az erszényüktől.

Amikor a lángoló létra már negyven láb magasra emelkedett, a mágus előrelendült, és mászni kezdett felfelé. Olyan gyorsan rakta egyik kezét a másik elé, mint valami majom. Amelyik fokhoz hozzáért, az elenyészett mögötte, s nem maradt utána más, csak vékony, ezüstös füstcsík. Mire elérte a tetejét, a létra vele együtt eltűnt.

- Ügyes trükk - jegyezte meg Jhogo csodálattal.

- Nem trükk - szólalt meg egy asszony a Közös Nyelven.

Dany nem vette észre a tömegben Quaithe-et, pedig az ott állt, szeme nedvesen csillogott a kérlelhetetlen, lakkozott vörös maszk mögött.

- Mit értesz ezen, hölgyem?

- Alig fél évvel ezelőtt ez az ember még sárkánykőből is csak bajosan tudott tüzet csiholni. Egy kicsit értett a porokhoz és a futótűzhöz, ami elég volt ahhoz, hogy elkápráztassa a tömeget, miközben a zsebmetszői elvégzik a dolgukat. Végig tudott menni az izzó parázson, és képes volt égő rózsákat fakasztani a levegőben, de semmivel sem volt nagyobb reménye rá, hogy megmássa a tüzes létrát, mint egy közönséges halásznak arra, hogy egy kraken akadjon a hálójába.

Dany nyugtalanul arrafelé pillantott, ahol az előbb még a létra állt. Már a füst is eltűnt, a tömeg pedig oszlani kezdett, mindenki ment a dolga után. Nemsokára többük is laposnak és üresnek fogja találni az erszényét.

- És most?

- És most a hatalma növekszik, Khaleesi. És ennek te vagy az oka.

- Én? - nevetett a lány. - Az meg hogy lehetséges?

Az asszony közelebb lépett, és két ujját Dany csuklójára helyezte.

- Te vagy a Sárkányok Anyja, vagy nem?

- Ő az, és semmilyen árnyékivadék nem érintheti meg! - Jhogo az ostora nyelével félrelökte Quaithe ujjait.

Az asszony tett egy lépést hátrafelé.

- Rövidesen el kell hagynod ezt a várost, Daenerys Targaryen, vagy soha többé nem engednek el.

Dany csuklója még mindig bizsergett ott, ahol Quaithe hozzáért.

- Hova menjek?

- Ha északra akarsz menni, dél felé kell indulnod. Hogy elérj nyugatra, keletre kell menned. Ha előre akarsz jutni, hátrafelé kell menned, és ahhoz, hogy megérinthesd a fényt, át kell haladnod az árnyék alatt.

Asshai - gondolta Dany. - *Azt akarja, hogy Asshaiba menjek.*

- Az asshaiak adnak nekem sereget? - tudakolta. - Lesz számomra arany Asshaiban? Lesznek hajók? Mi van Asshaiban, amit nem lelhetek meg Qarthban?

- Az igazság - felelte az álarcos asszony. Azzal meghajolt, és eltűnt a tömegben.

Rakharo megvetően horkant fel lekonyuló fekete bajusza alatt.

- Khaleesi, az ember inkább egyen skorpiókat, minthogy az árnyékok ivadékaiban bízzon, akik nem merik megmutatni arcukat a napnak. Ez tudott.

- Ez tudott - helyeselt Aggo.

Xaro Xhoan Daxos a párnáiról nézte végig az egész jelenetet. Amikor Dany visszamászott mellé a hintóba, így szólt:

- A vadembereid bölcsebbek, mint hinnék. Az asshaiak által összehordott igazságok nem fognak felvidítani.

Azzal újabb kupa bort nyújtott neki, és a palotáig szerelemről, vágyról és más hasonlóan jelentéktelen semmiségekről fecsegett.

Lakosztálya magányában Dany levetette a díszes öltözéket, és bő, bíborszínű selymet öltött magára. A sárkányai éhesek voltak, ezért feldarabolt egy kígyót, és a szeleteket megperzselte a parázstartón. *Növekszenek* - döbönt rá, miközben figyelte, ahogy a sárkányok civakodva és vadul kapnak a megfeketedett hús után. *Már legalább kétszer annyit nyomnak, mint Vaes Tolorróban.* Azonban még így is évekbe telik, mire eléggé megnőnek ahhoz, hogy háborúba lehessen vinni őket. *És idomítani is kell őket, különben elpusztítják a birodalmamat.* Az ereiben csörgedező Targaryen vér ellenére Danynek fogalma sem volt róla, hogyan kell sárkányt idomítani.

A nap már lemenőben volt, amikor Ser Jorah lépett be hozzá.

- A Tisztavérűek elutasítottak téged?

- Úgy történt, ahogy jósoldad. Gyere, ülj ide, és adj tanácsot!

Dany maga mellé húzta a párnákra, Jhiqui pedig hozott nekik egy tál borban pácolt bíbor olívabogyót.

- Ebben a városban nem számíthatsz segítségre, Khaleesi - Ser Jorah egy hagymát csippentett a hüvelyk- és mutatóujja közé. - Minden eltelt nappal egyre jobban meggyőződök erről. A Tisztavérűek nem látnak messzebb Qarth falainál, Xaro pedig...

- Megint megkért, hogy legyenek a felesége.

- Igen, és azt is tudom, miért. - Amikor a lovag gondterhelten nézett, súlyos, fekete szemöldökei eggyé váltak a mélyen ülő szemek felett.

- Azt mondja, éjjel-nappal rólam álmodik! - nevetett a lány.

- Bocsáss meg, királynőm, de az ő álmai a sárkányaidról szólnak.

- Xaro biztosított felőle, hogy Qarthban a férfi és az asszony is megtartja a tulajdonát a házasság után. A sárkányok az enyéme.

Elmosolyodott, ahogy Drogon ugrándozva és csapkodva ott termett, és felkapaszkodott mellé a párnákra.

- Ami azt illeti, igazat mond, de van valami, amit elfelejtett megemlíteni. A qarth-iaknak különös házassági szokásaik vannak, királynőm. Egybekelésük napján a feleség szerelmi zálogot kérhet a férjétől. Bármit kívánjon is a férfi földi javai közül, annak oda kell adnia. És ő is ugyanezt kérheti a feleségétől. Csak egy dolgot szabad kérni, de bármi legyen is az, a másik nem utasíthatja vissza.

- Egy dolog - ismételte a lány. - És nem utasítható vissza?

- Egyetlen sárkánnyal Xaro Xhoan Daxos az uralma alá hajthatná ezt a várost, a mi ügyünkön azonban egyetlen hajó nem sokat segítene.

Dany rágcálni kezdett egy hagymát, és szomorúan merengett a férfiak álnokságán.

- Az Ezer Trónus Terméből visszafelé áthaladtunk a bazáron - mondta Ser Jorah-nak. - Ott volt Quaiathe.

Elmesélte a lovagnak a tűzmágust, a lángoló létrát és azt, amit a vörös maszkos asszony mondott neki.

- Az igazat megvallva, én boldogan itt hagynám ezt a várost - jegyezte meg a lovas, miután befejezte. - De nem Asshai felé indulnék.

- Hanem hová?

- Keletnek - felelte a férfi.

- Már itt is fél világ választ el a királyságotól. Ha még tovább megyek kelet felé, talán soha többé nem találok haza Westerosba.

- Ha azonban nyugatra mész, az életedet kockáztatod.

- A Targaryen háznak vannak barátai a Szabad Városokban - emlékeztette a lovagot. - Igazabb barátok, mint Xaro vagy a Tisztavérűek.

- Ha Illyrio Mopatisra gondolsz, nem lennék olyan biztos ebben. Elegendő aranyért Illyrio éppolyan gyorsan eladna téged, mint egy rabszolgát.

- A fivérémmel fél éven át vendégeskedtünk Illyrio házában. Ha el akart volna adni bennünket, akkor megtehetette volna.

- El is adott - mondta Ser Jorah. - Khal Drogonnak.

Dany elpirult. A lovagnak igaza volt, de nem tetszett neki szavainak éle.

- Illyrio megvédett bennünket a Bitorló bérgyilkosaitól, és hitt a bátyám ügyében.

- Illyrio csak egyetlen ügyben hisz, és az maga Illyrio. A falánk emberek többnyire kapzsiak, a tanácsosok pedig agyafúrtak. Illyrio Mopatis mindkettő. Mit tudsz róla valójában?

- Tudom, hogy ő adta nekem a sárkánytojásokat.

A lovas gúnyosan horkantott.

- Ha tudta volna, hogy kikelhetnek, maga ült volna rajtuk.

Dany erre önkéntelenül is elmosolyodott.

- Ó, ebben nem kételkedem, ser. Jobban ismerem, Illyriót, mint hinnéd. Gyermek voltam, amikor eljöttem pentosi házából, hogy feleségül menjek napomhoz és csillagomhoz, de nem voltam süket, sem pedig vak. Most pedig már gyermek sem vagyok.

- Még akkor is, ha Illyrio az a barát, akinek tartod - folytatta a lovas makacsul -, nem elég hatalmas, hogy egymaga a trónra segítsen, ahogyan a bátyádat sem tudta.

- Gazdag - vetette ellen Dany. - Lehet, hogy nem olyan gazdag, mint Xaro, de ahhoz elég pénze van, hogy hajót és embereket béreljen nekem.

- A zsoldosoknak is megvan a maguk haszna - ismerte el Ser Jorah -, de a Szabad Városok csőcselékével nem szerzedet vissza apád trónját. Nincs, ami gyorsabban eggyé forrasztana egy birodalmat, mint a földjére lépő idegen hadsereg.

- A törvényes királynőjük vagyok! - tiltakozott Dany.

- Idegen vagy, aki partra akar szállni egy sereg külföldivel, akik még a Közös Nyelvet sem beszélnek. Westeros urai nem ismernek téged, és minden okuk megvan rá, hogy féljenek tőled, és ne bízzanak benned. Meg kell nyerned őket, mielőtt hajóra szállsz. Legalábbis néhányat közülük.

- És ezt hogyan érhetem el, ha a tanácsodat megfogadva keletre megyek?

A férfi megevett egy olívbogyót, és a magot a tenyerébe köpte.

- Nem tudom, felség - vallotta be -, azt viszont tudom, hogy minél tovább maradsz egy helyen, az ellenségeid annál könnyebben rád találnak. A Targaryen név még mindig félelmet kelt bennük, olyannyira, hogy amikor megtudták, hogy gyermeket vársz, ideküldtek valakit, hogy végezzen veled. Mit tesznek, ha hallanak a sárkányaidról?

Drogon összetekeredett a karja alatt. Olyan forró volt, mint egy hosszú ideig a tüzes nap fényében fürdő kő. Rhaegal és Viserion egy húsdarabért küzdöttek, szárnyaikkal csapkodták egymást, miközben orrlikaikból füst tört elő sísteregve. Haragos gyermekeim - gondolta a lány. - *Nem engedhetem, hogy bajuk essék.*

- Az üstökös nem hiába vezetett Qarthba. Reméltem, hogy itt megtalálom a seregemet, de úgy

látom, hiába. Mi maradt még, kérdezem magamtól? - *Félek* - döbönt rá -, *de bátornak kell lennem.* - Ha eljön a reggel, el kell menned Pyat Preehez.

TYRION

A lány nem sírt. Zsenge kora ellenére Myrcella Baratheon született hercegnő volt. *A neve ellenére pedig Lannister* - emlékeztette magát Tyrion -, *éppen annyira Jaime vére, mint Cersei-é.*

A mosolya mindenesetre reszketett egy kisé, amikor a fivérei magára hagyták a *Tengeri Fecske* fedélzetén, de a kislány mégis megtalálta a megfelelő szavakat, és bátran, méltósággal mondta ki őket. Amikor elérkezett a búcsú pillanata, Tommen herceg volt az, aki sírt, és Myrcella, aki vigasztalta.

Tyrion a *Robert Király Pörölye*, egy hatalmas, négyszáz evezős harci gálya magas fedélzetéről figyelte a búcsúzkodást. A *Rob Pörölyének* - ahogy az evezősök emlegették - legénysége alkotta Myrcella kíséretének főerejét. Az *Oroszláncsillag*, a *Bátor Szél* és a *Lady Lyanna* is vele tartanak.

Tyriont nem kevés aggodalommal töltötte el, hogy meg kell válniuk amúgy is elégtelen nagyságú flottájuk egy újabb jelentős részétől. A hajóhad erejét már azoknak a hajóknak az elvesztése is alaposan megviselte, amelyek Lord Stanniszel vitorláztak Sárkányköre, és sohasem tértek vissza, Cersei azonban hallani sem akart kisebb kíséretéről. Lehet, hogy igaza volt. Ha a leányt elfogják, mielőtt eléri Napföldet, a dorne-i szövetség darabokra hullik. Doran Martell eddig nem tett többet, csak összehívta a lobogóit. Amint Myrcella biztonságban lesz Braavosban, megígérte, hogy seregével a magas hágókhoz vonul, ahol a fenyegetés hatására a Határvidék néhány ura talán kénytelen lesz újragondolni hűségükjét, a dorne-iakkal háta mögött Stannis pedig kétszer is megfontolja, mielőtt északra vonulna. Ugyanakkor az egész csak csel fogás volt, nem több. A Martellek nem hajlandók tényleges csatát vállalni, hacsak magát Dorne-t támadás nem éri, Stannisnek pedig több esze van ennél. *Bár néhány zászlóhordozójának nem biztos* - elmélkedett Tyrion. - *Ezen még el kell gondolkodnom.*

Megköszöri a torkát.

- Ismered a parancsokat, kapitány.

- Ismerem, uram. Követnünk kell a partot, látótávolságon belül kell maradnunk a szárazföldtől, míg el nem érjük Hasadt Révet. Onnét aztán átvágunk a keskeny tengeren Braavosba. Semmilyen körülmények között nem hajózunk Sárkánykö közelébe.

- És ha az ellenségeink ennek ellenére rátok találnak?

- Ha egyedüli hajó, elkergetjük, vagy elsüllyesztjük. Ha többen vannak, a *Bátor Szél* a *Tengeri Fecske* mellé siklik, hogy megvédje, miközben a flotta többi hajója szembe száll az ellenséggel.

Tyrion bólintott. Ha be is következik a legrosszabb, a *Tengeri Fecske* képesnek kell lennie üldözői le hagyására. Az aprócska hajó nagy vitorlájával bármelyik létező hadihajónál gyorsabb volt, legalábbis kapitánya ezt bizonygatta. Ha Myrcella eléri Braavost, ott biztonságban lesz. Tyrion elküldte vele Ser Vassszív Aryst, mint felesküdt pajszt, a braavosiakat pedig megbízta, hogy a Napföldre vezető út hátralévő részén kísérik el. Még Lord Stannis is kétszer meggondolná, magára haragítsa-e a Szabad Városok leghatalmasabbikát. A Királyvárból Braavoson át Dorne-ba vezető út nem éppen a legrövidebb, ám a legbiztonságosabb... legalábbis így remélte.

Ha Lord Stannis tudna erről az útról, keresve sem találhatna jobb alkalmat arra, hogy ellenünk küldje a flottáját. Tyrion arrafelé pillantott, ahol a folyó a Feketevíz-öbölbe ömlött, és megnyugodott, amikor a széles, zöld látóhatáron nyomát sem látta vitorláknak. Az utolsó jelentés szerint a Baratheon-flotta még mindig Viharvég alatt horgonyozott, ahol Ser Cortnay Penrose továbbra is ellenállt a halott Renly nevében. Eközben Tyrion csörlőtornyai már háromnegyed részt készen álltak. Az emberek ebben a pillanatban is nehéz köveket emeltek a helyükre, s

bizonyára őt átkozták, amiért az ünnepek alatt is dolgozniuk kell. Hadd átkozzák. *Még két hét, Stannis, mindössze ennyit kérek. Még két hét, és készen állunk.*

Tyrion figyelte, ahogy az unokahúga letérdel a Fősepton elé, hogy áldását kérje az útra. A napfény megtört a Fősepton kristálykoronáján, és szivárványt vetett Myrcella felfelé fordított arcára. A folyópart felől hallatszó hangzavarban azonban az ima szavait nem tudta kivenni. Remélte, hogy az isteneknek élesebb a fülük. A Fősepton akkora volt, mint egy ház, és még Pycelle-nél is több fellengzősség és levegő szorult belé. *Elég, öregember, hagyd most már abba - gondolta Tyrion ingerülten. - Az isteneknek jobb dolguk is van, mint téged hallgatni. Ahogyan nekem is.*

Amikor végül a monoton motyogás a végére ért, Tyrion elbúcsúzott a *Rob Pörölye* kapitányától.

- Vidd el az unokahúgomat biztonságban Braavosba, és lovagi cím vár rád, ha visszatérsz! - ígérte neki.

Miközben lefelé ment a rakpartra vezető meredek palánkon, érezte, hogy ellenséges pillantások szegeződnek rá. A gálya lágyan himbálózott, és Tyrion a mozgástól még szörnyebben kacsázott, mint valaha. *Lefogodom, hogy szeretnének röhögni egy jót.* Nyíltan azonban senki sem mert, bár hallotta, ahogy a fa meg a kötelek nyikorgásába és a cölöpök körül áramló víz morajába morgolódnak vegyül. *Nem szeretnek - gondolta. - Nos, nem csoda. Jól táplált vagyok és csúnya, ők pedig éheznek.*

Bronn átkísérte a tömegen, hogy csatlakozzon a nővérehez és a fiaihoz. Cersei tudomást sem vett róla, mosolya fényével inkább az unokatestvérüket kényeztette. Tyrion végigmérte az elbűvölő Lancelt; a fiú szeme oly zölden csillogott, mint a smaragdfüzér az asszony karcsú, fehér nyaka körül. Tyrion ravaszul elmosolyodott magában. *Tudom a titkotat, Cersei - gondolta.* A nővére mostanában gyakran kereste fel a Főseptont, hogy az istenek áldását kérje a Lord Stannis elleni közelgő küzdelemhez... legalábbis ezt szeretne volna elhithetni vele. Az igazság azonban az volt, hogy a Baelor Nagy Szentélyében tett rövid látogatás után Cersei egyszerű, barna utazóköponyeget ölt, és eloson, hogy találkozzon a valószínűtlen Ser Osmund Feketeüst nevet viselő kóbor lovaggal, és hasonlóan kétes erkölcsű fivéreivel, Osneyval és Osfryddel. Lancel mindent elmondott róluk. Cersei arra akarja felhasználni a Feketeüstöket, hogy rajtuk keresztül saját zsoldoscsapatot állítson fel.

Nos, élje csak bele magát a kis tervébe! Amikor azt hitte, túljár az eszén, Cersei sokkal bájosabb volt. A Feketeüstök majd elbűvölik, elveszik a pénzét, és mindent megígérnek neki, amit kér tőlük, de hát miért is ne, amikor Bronn Cersei minden egyes rézfillérével szemben újabb filléreket ajánl fel nekik? A fivérek mindhárman szeretetre méltó csirkefogók, akik valójában mindig is jobban értettek a csaláshoz, mint a vérontáshoz. Cersei sikeresen vásárolt magának három üres dobot, amelyeken nagyszerűen lehet verni azokat a vad, mély hangokat, amelyeket az asszony hallani akar, ám belül teljesen üresek. Tyriont végtelenül szórakoztatta a dolog.

Felharsantak a kürtök, és az *Oroszláncsillag* a *Lady Lyannával* együtt elindult lefelé a folyón, hogy megtisztítsák az utat a Tengeri Fecske előtt. A parton összesereglett báméskodók felől néhány üdvözlő kiáltás hallatszott, de ezek is éppoly erőtlenekek és szaggatottak voltak, mint a fejük fölött suhanó felhőfoszlányok. Myrcella mosolygott és integetett a fedélzetről, mögötte Vassszív Arys állt lobogó fehér palástban. A kapitány elrendelte a kötelek eloldását, és az evezők kitaszították a *Tengeri Fecskét* a Feketevízü folyó erős áramlatába, ahol a vitorlák dagadni kezdtek a szélben. A hajóra Tyrion parancsára egyszerű, fehér vitorlákat szereltek, nem a Lannisterek karmazsinvörös vásznait. Tommen herceg pityergett.

- Úgy nyivákolsz, mint egy szopós csecsemő! - sziszegett rá a bátyja. - A hercegeknek nem szabad sírniuk!

- Aemon herceg, a Sárkánylovag sírt, amikor Naerys hercegnő felségül ment a fivéréhez, Aegonhoz - szólalt meg Sansa Stark -, a két iker, Ser Arryk és Ser Erryk pedig könnyáztatta arccal halt meg, miután halálosan megsebesítették egymást.

- Hallgass, vagy Ser Meryn téged sebesít meg halálosan! - torkolta le Joffrey a jegyesét.

Tyrion a nővére pillantott, de Cersei éppen azzal volt elfoglalva, amit Ser Balon Swann mondott neki. *Hát tényleg annyira vak, hogy nem látja, milyen a fia valójában?* - tűnődött.

Odakint a folyón a *Bátor Szél* behúzza az evezőit, és siklani kezdett a folyón lefelé a *Tengeri Fecske* nyomában. Leghátul a *Robert Király Pörölye* haladt, a királyi flotta büszkesége... legalábbis azé a töredéké, amelyik nem menekült el Stannisszel Sárkánykőre egy évvel ezelőtt. Tyrion nagy körültekintéssel választotta ki a hajókat, elvetve azokat, ahol a kapitány hűsége Varys szerint megkérdőjelezhető volt... ám miután magának Varysnek is megkérdőjelezhető volt a hűsége, így aggodalma egy része megmaradt. *Túlságosan függök Varystól - tűnődött. Szükségem van saját besúgókra. Nem mintha bennük megbíznék. A bizalom az ember vesztét okozhatja.*

Megint elgondolkodott Kisujjon. Amióta ellovagolt Keserűhid felé, nem érkezett hír Petyr Baelishtől. Lehet, hogy ez semmit sem jelent - vagy túl sokat. Még Varys sem tudta megmondani. Az eunuch úgy vélte, Kisujjt talán valami szerencsétlenség érte út közben, az is előfordulhat, hogy meggyilkolták. Tyrion csak gúnyosan horkantott erre.

- Ha Kisujj halott, akkor én óriás vagyok.

Valószínűbb volt, hogy a Tyrellek akadékoskodnak a házassági ajánlattal kapcsolatban. Tyrion aligha hibáztathatta őket. *Ha Mace Tyrell helyében volnék, szívesebben tudnám Joffrey fejét egy karón, mint a farkát a lányomban.*

A kicsiny flotta már jócskán kint járt az öbölben, amikor Cersei intett, hogy ideje indulni. Bronn elővezette Tyrion lovát, és segített neki nyeregbe szállni. Ez Podrick Payne feladata lett volna, Podot azonban a Vörös Toronyban hagyták. Az ösztövérs zsoldos jelenléte sokkal megnyugtatóbb volt, mint a fiúé lett volna.

A keskeny utcák két oldalán a Városi Őrség emberei álltak sorfalat, és a lándzsáik nyelével tartották vissza a tömeget. Ser Jacelyn Bywater ment elől egy fekete sodronyinges, aranyköpönyeges lovas ék élén. Mögötte haladt Ser Aron Santagar és Ser Balon Swann a király lobogóival, a Lannisterek oroszlánjával és a Baratheonok koronás szarvasával.

Őket Joffrey király követte nagy, szürke poroszka lovon, aranyfürtjein arany koronával. Sansa Stark gesztenyebarna kancán ült az oldalán, maga elé meredve, sűrű aranybarna haja a vállára omlott holdköves hálója alatt. A párt kétoldalról a Királyi Testőrség két lovagja fogta közre, a Véreb a király jobbján, Ser Mandon Moore pedig a Stark lány balján lovagolt.

Utánuk Tommen következett szuszogva, a fehér páncélos és fehérpalástos Ser Zöldmező Prestonnal, aztán Cersei Ser Lancellel az oldalán. A királynét Meryn Trant és Boros Blount védte. Tyrion csatlakozott a nővérehez. Mögöttük a Fősepton jött a hintájában, majd egyéb udvaroncok hosszú sora: Ser Horas Redwyne, Lady Tanda és a lánya, Jalabhar Xho, Lord Gyles Rosby és a többiek. A menetet az örök kettős oszlopa zárta.

A borotvátlan, mosdatlan emberek tompa haraggal bámulták a lovasokat a lándzsák sorfala mögül. *Egy cseppet sem tetszik ez nekem* - gondolta Tyrion. Bronn-nak volt vagy két tucat zsoldosa szétszórva a tömegben, azzal a parancssal, hogy minden zűrzavart még a kitörése előtt fojtsanak el. Lehet, hogy Cersei hasonlóan helyezte el a Feketeüstjeit. Tyrion valamiért nem volt biztos benne, hogy mindez sokat segítene. Ha a tűz túl forró, az ember aligha akadályozhatja meg a puding leégését pusztán azzal, hogy egy marék mazsolát szór az edénybe.

Áthaladtak a Halárusok terén, és végiglovagoltak a Sáros úton, mielőtt ráfordultak volna a szűk, ívelt Kampóra, amely felkapaszkodott Aegon Magas Hegyére. Ahogy az ifjú király elhaladt, néhányan felkiáltottak: *Joffrey! Üdv Néked! Üdv Néked!*" - de minden kiabálóra legalább száz néma torok jutott. A Lannisterek rongyos férfiak és éhes asszonyok tengerén vonultak át, komor tekintetek hullámai közt. Tyrion előtt Cersei éppen nevetett valamin, amit Lancel mondott neki, bár gyanította, hogy az asszony csak színleli a vidámságot. Nem valószínű, hogy megfélemezett a körülöttük vibráló nyugtalanságról, ám a nővére mindig hitt a bátorság látszatának fontosságában.

Félúton járhattak, amikor egy jajveszékkelő asszony átküzdötte magát két örön, és kirohant az útra a király és kísérete elé. A feje felett halott csecsemőt tartott. A tetem kék volt és puffadt,

groteszk látvány, a valódi iszonyatot azonban az asszony tekintete sugározta. Joffrey egy pillanatra úgy nézett rá, mint aki menten legázolja, Sansa Stark azonban odahajolt hozzá, és a fülébe súgott valamit. A király matatni kezdett az erszényében, és egy ezüstszarvast hajított az asszonynak. A pénzérme lepattant a gyermekről, és az aranyköpönyegesek lábai alatt begurult a tömegbe, ahol tucatnyi ember vetette rá magát egyszerre. Az anyának a szeme sem rebbent, vézna karjai reszkettek a fiú halott súlyától.

- Hagyd, felség! - kiáltotta Cersei a királynak. - Már nem segíthetünk szegény nyomorulton.

Az anya meghallotta. A királyné hangja valahogy áthatolt megzavarodott elméjén. Ernyedt arca hirtelen eltorzult a gyűlölettől.

- *Szajha!* - rikoltotta. - *Királyölő szajhája! Testvérrel baszó!* - A halott gyermek úgy hullott ki a kezéből, mint egy zsák liszt, ahogy Cersei-re mutatott. - *Testvérrel baszó! Testvérrel baszó! Testvérrel baszó!*

Tyrion nem látta, ki dobta a trágját. Csak Sansa nyögését és Joffrey harsány káromkodását hallotta, s amikor arrafelé fordult, a király éppen a barna mocskot törölgette az arcáról. Jutott belőle az aranyhajába és Sansa lábaira is.

- Ki dobta ezt? - ordította Joffrey. Beletúrt a hajába, az arcát eltorzította a harag, ahogy lesöpört még egy darab ürüléket. - Tudni akarom, ki dobta ezt ide! - kiáltotta. - Száz aranysárkány annak, aki megmondja, ki tette!

- Ott volt fent! - kiáltotta valaki a tömegből. A király megfordította a lovát, hogy szemügyre vegye a háztetőket és nyitott erkélyeket fölöttük. A tömegben az emberek mutogattak, lökdösődtek, szitkokat vágtak egymás és a király fejéhez.

- Kérlek, felség, hadd menjen! - könyörgött Sansa.

A király rá sem hederített.

- Hozzátok elém azt az embert, aki idedobta azt a mocskot! - parancsolta Joffrey. - Lenyalja rólam, vagy a fejét vétetem! Kutya, ide vele!

Sandor Clegane engedelmesen leugrott a nyeregből, a tömör húsfalon azonban nem lehetett átjutni, különösen nem a tetőre. Akik a legközelebb álltak hozzá, vergődni és lökdösődni kezdtek, hogy eltűnjenek, mások pedig előre felé nyomultak, hogy jobban lássanak. Tyrion katasztrófát szimatolt.

- Clegane, hagyd, a fickó már rég messze jár!

- Akarom! - Joffrey a tetőre mutatott. - Ott volt fent! Kutya, vágd át magad, és hozd...

A hangzavar azonban elnyomta az utolsó szavait, és hirtelen harag, félelem és gyűlölet hömpölygő vihara vette körül őket minden oldalról.

- *Fattyú!* - kiáltott valaki Joffreyra. - *Fattyú szörnyeteg!*

- *Szajha! Testvérrel baszó!* - kiáltozták a királynéra.

- *Torzszülött! Félelme!* - Ez Tyrionnak szólt.

A szidalmak között elkapott néhány „*Igazságot!*”, „*Robb, Robb király, az Iffú Farkas!*” vagy „*Stannis!*”, sőt még „*Renly!*” felkiáltást is. A tömeg az utca mindkét oldalán nekifeszült a lándzsáknak, az aranyköpönyegesek pedig kétségbeesetten igyekeztek kordában tartani őket. A fejük felett kövek, trágadarabok és még ocsmányabb dolgok röpködtek.

- Enni akarunk! - visította egy asszony.

- Kenyeret! - mennydörögte mögötte egy férfi. - *Kenyeret akarunk, fattyú!*

Egy szempillantás alatt ezernyi hang vette fel a jelszót. Joffrey királyt, Robb királyt és Stannis királyt rögtön elfelejtették, egyedül Kenyér király maradt a trónon.

- *Kenyeret!* - kántálták. - *Kenyeret! Kenyeret!*

Tyrion a nővére mellé ugratott, és rákiáltott.

- Vissza a kastélyba! Most!

Cersei kurtán bölintett, Ser Lancel pedig kivonta a kardját. Az oszlop elején Jacelyn Bywater parancsokat ordított. A lovasai leeresztették a lándzsáikat, és ék alakzatban megindultak előre. A király idegesen forgott a lovával, miközben az aranyköpönyegesek kordonján kezek nyúltak át, és megpróbálták megragadni. Valakinek sikerült elkapnia a lábát, de csak egy pillanatra. Ser

Mandon kardja lecsapott, elválasztva a kézfejet a csuklótól.

- *Menj!* - kiáltott Tyrion az unokaöccsére, és nagyot húzott a lova hátsójára. Az állat felágaskodott, nyerített, majd nekilódult. A tömeg szétnyílt előtte.

Tyrion keményen a résbe eresztette a lovát közvetlenül a király sarkában, Bronn karddal a kezében követte. A feje mellett éles szélű kő süvített el, egy rothadt káposzta Ser Mandon pajzsán loccsant szét. Tőlük balra három aranyköpönyegest lökött hanyatt a tömeg ereje, aztán az emberek megindultak előre, eltaposva a földön fekvőket. A Véreb lemaradt valahol hátul, bár gazdátlan lova ott vágatott mellettük. Tyrion látta, ahogy Aron Santagart lerántják a nyeregből, és a kezéből kitépik a fekete-arany Baratheon-lobogót. Ser Balon Swann elhajította a Lannister oroszlánt, hogy előhúzhassa a kardját. Jobbra-balra csapkodott, miközben a lehullott zászlót darabokra szaggatták, és az ezernyi tépett foszlány úgy repkedett a levegőben, mint karmazsinvörös falevelek a viharban. Egy pillanattal később nem voltak sehol. Valaki Joffrey lova elé tántorodott, és nagyot sikoltott, amikor a király legázolta. Hogy férfi, nő, vagy gyermek volt-e, Tyrion nem tudta volna megmondani. Joffrey tejfehér arccal lovagolt mellette, Ser Mandon Moore fehér árnyával a balján.

A téboly hirtelen elmaradt mögöttük, és a lovaik patkója már a kastély barbakánja előtti udvar macskakövén kopogott. A kaput egy sor lándzsás őrizte. Ser Jacelyn újabb rohamra fordította vissza a saját lándzsáit. Az örök sorfala szétnyílt, hogy átengedjék a király csapatát a csapórács alatt. Körülöttük halvány vörös falak emelkedtek megnyugtatóan magasan és megnyugtatóan tele számszeríjászokkal.

Tyrion később nem emlékezett rá, hogyan szállt le a nyeregből. Ser Mandon éppen a megrendült királyt segítette le a lováról, amikor Cersei, Tommen és Lancel vágattak át a kapu alatt Ser Merynnel és Ser Borossal szorosán a nyomukban. Boros pengéje véres volt, Meryn fehér palástját pedig letépték a válláról. Ser Balon Swann sisak nélkül érkezett meg, a lova tajtékozott, és vér csurgott a szájából. Horas Redwyne hozta Lady Tandát, aki félőrült volt az aggodalomtól lányáért, mert Lollys leesett a nyeregből, és hátul maradt. Lord Gyles, akinek az arca szürkébb volt, mint valaha, dadogott valamit arról, hogy látta, amint a Fősepton hintaja felborul, és a Fősepton imákat visít, miközben a tömeg áthömpölyög rajta. Jalabhar Xho azt mondta, ő mintha látta volna, amint Ser Preston a Királyi testőrségből a Fősepton felfordult hintaja felé lovagol, de nem volt biztos benne.

Tyrion halványan érezte, hogy egy mester lép oda hozzá, és megkérdezi, nem sérült-e meg. Megindult az udvaron át oda, ahol az unokaöccse állt félrecsúszott, trágyafoltos koronájával a fején.

- Árulók! - gagyogott Joffrey izgatottan. - Mindnek a fejét vétetem, mind...

A törpe akkorát kevert le a kipirult képére, hogy a korona lerepült a fejéről. Azután mindkét kezével meglökte, hogy hanyatt vágódott.

- Te rohad, vak *barom!*

- Árulók voltak! - nyafogott Joffrey a földön feküdve. - Mindenféleképpen neveztek és megtámadtak!

- *Rájuk uszítottad a kutyádat!* Mit gondoltál, mit csinálnak majd, jámboran térdet hajtanak, míg a Véreb lecsap néhány végtagot?! Te elkényeztetett, félkegyelmű kis *kölyök*, megölted Clegane-t és még ki tudja, hány embert, és te mégis sértetlenül úszod meg! *Légy átkozott!* - Aztán belerúgott. Olyan jólesett, hogy megint megtette volna, Ser Mandon Moore azonban lerángatta a vonító Joffreyről, s akkor ott termett Bronn is, és lefogta. Cersei letérdelt a fia mellé, Ser Balon pedig eközben Ser Lancel tartotta kordában. Tyrion kitépte magát Bronn szorításából. - Hányan vannak még odakint? - kiáltotta egyszerre senkinek és mindenkinek.

- A lányom! - sikoltotta Lady Tanda. - Kérem, valakinek vissza kell mennie Lollysért...

- Ser Preston nem tért vissza - jelentette Ser Boros Blount -, és Aron Santagar sem.

- A Szoptató Dajka sem - mondta Ser Horas Redwyne. A többi apród ezt a nevet akasztotta Tyrek Lannisterre.

Tyrion körülpillantott az udvaron.

- Hol van a Stark lány?

Egy pillanatig senki sem válaszolt. Végül Joffrey szólalt meg.

- Mellettem lovagolt. Nem tudom, hová tűnt.

Tyrion lüktető halántékához nyomta tömpe ujjait. Ha Sansa Starknak baja esik, Jaime élete egy fabatkát sem ér többé.

- Ser Mandon, te voltál a pajzsa.

Ser Mandont nem nagyon zaklatta fel a dolog.

- Amikor lerohanták a Vérebet, először a királyra gondoltam.

- És nagyon jól tette - jegyezte meg Cersei. - Boros, Meryn, menjetek vissza, és keressétek meg a lányt!

- És az én lányomat is! - zokogott Lady Tanda. - Kérlek, urak...

Ser Borost szemmel láthatóan nem lelkesítette fel, hogy el kell hagynia a kastély biztonságát.

- Felség! - fordult a királynéhoz. - A fehér palástok látványa csak feldühítené a csöcseléket.

Tyrion ezt már nem tudta lenyelni.

- A Mások vigyék el a kurva palástotokat! *Vedd le*, ha félsz viselni, te szerencsétlen barom... *de találd meg Sansa Starkot*, vagy esküszöm, Shaggával hasítatom ketté azt a ronda fejedet, hogy lássam, van-e benne más, mint fekete puding!

Ser Boros képe bíborvörösre vált a haragtól.

- Te nevezel *rondának*, te?

Felemelte a véres kardot, amelyet még mindig páncélkesztyűs markában szorongatott. Bronn minden finomkodás nélkül maga mögé lökte Tyriont.

- *Elég!* - ordította Cersei. - Boros, végrehajtod a parancsot, vagy találunk valaki mást, aki majd viseli a palástodat! Az esküd...

- Ott van! - kiáltotta Joffrey, és a kapu felé mutatott.

A kapu alatt, Sansa gesztenyebarna lován Sandor Clegane ügetett be fűrgén. A lány mögötte ült, mindkét kezével szorosan átölelve a Véreb mellkasát.

- Megsérültél, Lady Sansa? - kiáltotta Tyrion.

Sansa homlokán vér csordogált lefelé a fején éktelenkedő mély vágásból.

- Az emberek... mindenfelét dobáltak... köveket, meg szemetet, tojásokat... megpróbáltam megmondani nekik, hogy nincs kenyerem, amit odaadhatnék. Egy ember megpróbált lerántani a nyeregből. A Véreb megölte, azt hiszem... a karját... - A szeme elkerekedett, és az egyik kezét a szájára tapasztotta. - *Levágta a karját!*

Clegane leemelte a földre. Fehér köpönyege piszkos cafatokban lógott, és a jobb ruhaujjából egy tépett szélű lyukon át vér szivárgott.

- A kismadár vérzik. Valaki vigye vissza a kalitkájába, és lássa el azt a vágást! - Frenken mester odasietett, hogy engedelmeskedjen. - Santagart kicsinálták - folytatta a Véreb. - Négyen lefogták, aztán felváltva csapkodták a fejét egy utcakővel. Az egyiket kibeleztem, nem mintha ez sokat segített volna Ser Aronon.

Lady Tanda lépett oda hozzá.

- A lányom...

- Nem láttam. - A Véreb körülhordozta az udvaron mogorva tekintetét. - Hol a lovam? Ha bármi történt azzal a lóval, valaki fizetni fog.

- Egy darabig mellettünk futott - mondta Tyrion -, de nem tudom, utána mi lett vele.

- *Tűz!* - kiáltotta valaki a barbakán tetejéről. - Uraim, füstöt látok a városban! Bolhavég lángol!

Tyrion kimondhatatlan fáradtságot érzett, de most nem volt idő az elkeseredésre.

- Bronn, vigyél magaddal annyi embert, amennyi kell, és figyelj, hogy ne piszkálják a vizes szekereket! - *Az istenek legyenek jók, a futótűz! Ha azt elérik a lángok...* - Ha kell, elveszhet egész Bolhavég, de a tűz semmiképpen sem érheti el az Alkimista Céh székházát, megértted? Clegane, te is vele mész!

Tyrion egy fél pillanatra mintha félelmet vett volna észre a Véreb sötét szemében. *Hát persze,*

tűz - kapott észbe. - *A Mások vigyenek el, persze, hogy gyűlöli a tüzet, hiszen túl sokat kóstolt belőle.* A Véreb tekintetéből azonban szinte azonnal eltűnt a rettegés, és ismét a jól ismert mogorva közöny vette át a helyét.

- Megyek - mondta -, de nem a te parancsodra. Meg kell találnom azt a lovat.

Tyrion a Királyi testőrség három megmaradt lovagjához fordult.

- Mindegyiktek egy heroldot fog kísélni. Parancsoljátok meg az embereknek, hogy térjenek vissza az otthonaikba! Akit az esti harang utolsó kondulása után az utcán találunk, az meghal.

- Nekünk a király mellett a helyünk - közölte Ser Meryn öntelten.

Cersei felágaskodott, mint egy lecsapni készülő vipera.

- Ott a helyed, ahol a fivérem parancsolja! - köpte. - A Segítő a király hangján beszél, az engedetlenség pedig árulás!

Boros és Meryn összenéztek.

- Viseljük a palástunkat, felség? - kérdezte Ser Boros.

- Tőlem akár meztelenül is mehettek! Az talán emlékeztetné a csöcseléket arra, hogy férfiak vagytok! Azok után, ahogy ott kint viselkedtetek az utcán, valószínűleg megfedkeztek róla.

Tyrion hagyta, hadd dühöngjön a nővére. A feje lüktetett. Mintha füstszagot érzett volna, de lehet, hogy csak megperzselt idegeinek a szaga volt.

A Segítő Tornyának ajtaját két Kővarjú őrizte.

- Keressétek meg nekem Timett fia Timettet!

- A Kővarjak nem szaladnak visítva a Megégetettek után - közölte az egyik vadember dölyfösen.

Tyrion egy pillanatra elfelejtette, kikkel van dolga.

- Akkor keressétek meg Shaggát!

- Shagga alszik.

Minden erejére szüksége volt, hogy ne üvöltjön.

- Ébresszétek fel.

- Nem könnyű dolog felébreszteni Shaggát, Dolf fiát - panaszkodott a férfi. - A haragja rettenetes.

Azzal morgolódva elment.

A klántag ásítva és vakarózva ballagott be.

- A város fele lázadozik, a másik fele ég, Shagga pedig az ágyában horkol - mondta neki Tyrion.

- Shagga nem szereti a ti sáros vizeteket, ezért kénytelen a gyenge sörötöket és savanyú borotokat inni, attól pedig fáj a feje.

- Shae egy házban van a Vaskapu közelében. Azt akarom, hogy menj oda, és vigyázz rá, bármi történik is!

A nagydarab ember elmosolyodott. A fogai sárga szakadékot képeztek szakállá bozontos rengetegében.

- Shagga idehozza.

- Nem. Csak vigyázz rá, hogy ne essen baja! Mondd meg neki, hogy amint tudok, elmegyek hozzá! Talán már ma éjszaka, de holnap reggel biztosan.

A városban azonban még este is felfordulás uralkodott, bár Bronn jelentette, hogy a tüzet elfojtották, a csöcselék nagy részét pedig szétoszlatták. Bármennyire vágyott is Tyrion Shae ölelésének vigaszára, kénytelen volt belátni, hogy aznap éjjel már nem megy sehová.

Ser Jacelyn Bywater éppen akkor hozta a veszteséglistát, amikor hideg kappant és barnakenyeret vacsorázott toronyszobája homályában. Az alkonyat addigra éjszakává sötétedett, amikor azonban a szolgálói megjelentek, hogy meggyújtsák a gyertyákat, és tüzet rakjanak a kandallóban, Tyrion rájuk üvöltött, és elkergette őket. A hangulata éppen olyan fekete volt, mint a szoba, és Bywater sem tette fényesebbé.

A meggyilkoltak listájának élén a Fősepton neve állt. Széjjeltépték, miközben kegyelemért nyívakolt az isteneihez. *Az éhező emberek nincsenek jó véleményvel az olyan papokról, akik*

annyira kövérek, hogy nem képesek járni - merengett el Tyrion.

Ser Preston holttestét először nem vették észre, mert az aranyköpönyegesek egy fehér páncélt viselő lovat kerestek, őt pedig olyan kegyetlenül összeszurkálták és összevagdalták, hogy tetőtől talpig barnásvörös színt öltött.

Ser Aron Santagart egy csatornában találták meg, a feje helyén csak vörös pép volt összezúzott sisakjában.

Lady Tanda lánya félszáz üvöltöző férfinak áldozta a szüzességét egy tímárműhely mögött. Amikor az aranyköpönyegesek rátaláltak, meztelenül kóborolt a Disznóbél-soron.

Tyrek még mindig nem került elő, ahogyan a Fősepton kristálykoronája sem. Kilenc aranyköpönyegest öltek meg, vagy negyven megsebesült. Azzal senki sem törődött, hogy megszámlálja, a városlakók közül hányan haltak meg.

- Találjátok meg Tyreket, élve vagy halva! - közölte Tyrion kurtán, miután Bywater végzett. - Gyerek még. Néhai Tygett nagybátyám fia. Az apja mindig kedves volt hozzám.

- Megtaláljuk. A septon koronáját is.

- Felőlem aztán a Mások is feldughatják egymásnak a septon koronáját.

- Amikor kineveztél az Őrség élére, azt mondtad, mindig az egyenes igazságot akarod.

- Valahogy, bár most úgy érzem, nem fog tetszeni, amit mondani készülsz - sóhajtotta Tyrion komoran.

- Ma megtartottuk a várost, uram, de a holnappal kapcsolatban nem ígérhetek semmit. Az üst formi kezdett. Olyan sok tolvaj és gyilkos szaladgál, hogy senkinek a háza nincs biztonságban, a véres hasmenés egyre terjed a Húgyosvíz-kanyar kifőzdéiben, nem lehet rézpénzért ételt kapni, de még ezüstért sem. Ahol eddig csak suttogás hallatszott a csatornából, ott most nyíltan árulásról beszélnek a céhekben és a piacokon.

- Több emberre van szükséged?

- Már a most meglévő embereim felében sem bízom. Slynt megháromszorozta az Őrség létszámát, de egy aranyszínű köpönyegnél több kell ahhoz, hogy valakiből katona legyen. Vannak jó és hűséges emberek az újoncok között is, de mellettük annyi a barom, a részeges, a gyáva és az áruló, hogy jobb, ha nem is tudod. Csak félig-meddig képezték ki őket, és fegyelmezetlenek, hűséget pedig kizárólag a saját bőrük épsége iránt éreznek. Ha csatára kerül a sor, attól félek, nem tartanak ki.

- Soha nem is vártam tőlük - mondta Tyrion. - Ha áttörik a falakat, elvesztünk. Ezzel kezdettől fogva tisztában voltam.

- Az embereimet javarészt a köznépből toborozták. Ugyanazokat az utcákat járják, ugyanazokban a söntésekben isznak, ugyanazokban a kifőzdékben kanalazzák be a tál barnájukat. Az eunuchod bizonyára elmondta neked, hogy a Lannistereket kevésbé szeretik Királyvárbán. Még sokan emlékeznek rá, hogyan fosztotta ki az apád a várost, amikor Aerys kinyitotta neki a kapukat. Azt suttogják, hogy az istenek a te házad bűnei miatt sújtottak le ránk: amiért a fivéred megölte Aerys királyt, Rhaegar gyermekeinek lemészárlásáéit, Eddard Stark kivégzéséért és Joffrey igazságszolgáltatásának kegyetlenségéért. Néhányan nyíltan hangoztatják, mennyivel jobban mentek a dolgok, amikor Robert volt a király, és arra célozgatnak, hogy megint jóra fordul minden, ha Stannis kerül a trónra. Ezeket hallani a kifőzdékben, söntésekben és bordélyokban, és attól tartok, a kaszárnyákban és őrszobákban is.

- Gyűlölik a családomat, ezt akarod mondani?

- Igen... és ellenük fordulnak, ha lehetőség nyílik rá.

- Engem is gyűlölnék?

- Kérdezd az eunuchodat!

- Téged kérdezlek.

Bywater mélyen ülő szemei találkoztak a törpe felemás tekintével, de meg sem rezdültek.

- Téged a leginkább, uram.

- *Leginkább?* - Az igazságtalanság szinte fojtogatta. - Joffrey volt az, aki azt mondta nekik, hogy egyék meg a halottaikat, Joffrey volt az, aki rájuk uszította a kutyáját. Hogyan

hibáztathatnak engem?

- Öfelsége csak egy kölyök. Az utcákon azt beszélnek, hogy gonosz tanácsadói vannak. A királynét sohasem tartották a köznép barátjának, és Lord Varys sem szeretetből hívják Póknak... de téged vádolnak a leginkább. A nővéred és az eunuch akkor is itt voltak, amikor az élet jobb volt Robert király alatt, te azonban nem. Azt mondják, hetvenkedő zsoldosokkal és mosdatlan vademberekkel árasztottad el a várost, akik elveszik, amit akarnak, és semmiféle törvényt nem követnek a sajátjaikon kívül. Azt mondják, azért száműzted Janos Slyntet, mert túl nyers és őszinte volt az ízlésednek. Azt mondják, börtönbe vetted a bölcs és kedves Pycelle-t, amikor fel merete emelni a szavát ellened. Egyesek még azt is állítják, hogy magadnak akarod megkaparintani a Vastrónust.

- Igen, emellett pedig egy szörnyeteg vagyok, visszataszító és formátlan, ezt se felejtse ki! - A keze ökölbe szorult. - Eleget hallottam. Mindkettőnknek van dolga. Hagyj magamra!

Nemes atyámnak talán mégis igaza volt, hogy ennyi éven át megvetett, ha ez minden, amit el tudtam érni - gondolta Tyrion, amikor egyedül maradt. Lebámult vacsorája maradékaira, és a gyomra felfordult a hideg, zsíros kappan láttán. Undorodva félretolta, Podért kiáltott, és elszalasztotta a fiút, hogy hívja oda Varys és Bronnt. *Két legmegbízhatóbb tanácsadóm egy eunuch és egy zsoldos, a hölgyem pedig szajha. Mit árul ez el rólam?*

Bronn panaszkodott a homályra, amikor megérkezett, és ragaszkodott hozzá, hogy tüzet gyűjtsanak a kandallóban. Mire Varys megjelent, a tűz már javában pattogott.

- Hol voltál? - kérdezte Tyrion.

- A király ügyeiben jártam el, drága uram.

- Ah, igen, a király - morogta Tyrion. - Az unokaöcsém arra sem alkalmas, hogy egy árnyékszéken üljön, nehogy a Vastrónon!

Varys vállat vont.

- Az inasnak meg kell tanulnia a szakmáját.

- A Bűdös-sor inasainak a fele jobban tudna uralkodni, mint a ti királyotok. - Bronn helyet foglalt az asztalnál, és letépte a kappan egyik szárnyát.

Tyrion már megszokta, hogy nem vesz tudomást a zsoldos szemtelenségeiről, ma este azonban sértőnek találta.

- Nem emlékszem arra, hogy engedélyt adtam volna neked a vacsorám befejezésére.

- Nem úgy tűnt, hogy megeszed - felelte Bronn hússal teli szájjal. - A város éhezik, bűn az ételt veszni hagyni. Van borod?

Legközelebb azt akarja majd, hogy én töltsék neki - gondolta Tyrion sötétben.

- Túl messzire mész - figyelmeztette.

- Te pedig soha nem mész elég messzire. - Bronn félredobta a szárnycsontot. - Gondolkodtál már azon, milyen könnyű lenne az élet, ha a másik születik előbb? - Az ujjait a kappanba mélyesztette, és letépett egy marékra valót a mellehúsából. - A sírós, Tommen. Úgy tűnik, ő megtenne mindent, amit mondanak neki, ahogy az egy jó királyhoz illik.

Tyrion hátán jeges borzongás kúszott végig, amikor rádöbent, mire céloz ezzel a zsoldos. *Ha Tommen lenne a király...*

Tommenből csak egy módon lehet király. Nem, erre még gondolnia sem szabad. Joffrey az ő vére volt, és éppen annyira Jaime fia is, mint Cersie-é.

- Azért, amit most mondtál, leüttethetném a fejedet - vetette oda Bronn-nak, a zsoldos azonban csak nevetett.

- Barátaim! - szólalt meg Varys. - Veszekedéssel nem jutunk sehová. Kérlek mindkettőtöket, ne veszítsétek el a fejeteket!

- Kinek a fejét ne veszítsem el? - kérdezte Tyrion savanyúan. Arra lett volna néhány csábító ötlete, kiét igen.

DAVOS

Ser Cortnay Penrose nem viselt páncélt. Vörössárga csődörön ült, zászlóvivője sűrű almásderesen, fejük felett a koronás Baratheon-szarvas és Penrose vörösesbarna mezőben keresztbe tett fehér tollai lobogtak. Ser Cortnay ásó alakú szakálla is vörösesbarna volt, haja azonban már nem maradt egy szál sem. Ha a király kíséretének mérete és pompája le is nyugözte, viharvert arca semmi jelét sem adta ennek.

A sodronyíngék hangos csörgésétől és a páncéllemezek csikorgásától kísérvé ügettek felé. Még Davos is páncélt viselt, bár nem tudta volna megmondani, miért. Vállai és a dereka sajogtak a szokatlan teher alatt. Ügyetlennek és idétlennek érezte magát, és újra eltűnődött, vajon miért is van itt. *Nem kérdőjelezhetem meg a király parancsait, de mégis...*

A csapat minden tagja előkelőbb származású és magasabb rangú férfiú volt, mint ő, és a hatalmas urak tündököltek a reggeli napfényben. A páncéljukat ezüst- és aranyberakások díszítették, harci sisakjuk tetején pedig selyem tollak, sisakbokkréták és drágaköszemű, finom mívű szörnyetegek valóságos színorgiája pompázott. Maga Stannis is kilógott a cifra és fejedelmi társaságból. A király Davoshoz hasonlóan egyszerű gyapjút és cserzett bőrt viselt, bár a vörös arany diadém a homlokán némi méltóságot kölcsönzött neki. Valahányszor megmozdította a fejét, a napfény megcsillant a lángformájú csúcsokon.

Az eltelt nyolc nap alatt, mióta a *Fekete Betha* Viharvég mellett csatlakozott a flotta többi tagjához, Davos most került a legközelebb őfelségéhez. Megérkezése után egy órával már kihallgatást kért, de azt a választ kapta, hogy a király elfoglalt. Davos megtudta a fiától, Devantól, aki a királyi apródok egyike volt, hogy urának sok a tennivalója mostanság. Amióta Stannis Baratheon megszerezte a hatalmat, a lordok úgy rajzottak körülötte, mint a legyek egy hulla körül. *Félig-meddig úgy is fest, mint egy hulla, mintha éveket öregedett volna, mióta elhagytam Sárkánykőt.* Devan szerint a király alig aludt.

- Lord Renly halála óta szörnyű rémálmok gyötrik - közölte a fiú bizalmasan az apjával. - A mester italai nem használnak. Csak Lady Melisandre tudja annyira megnyugtatni, hogy álomba merüljön.

Ezért lakik most a nő a király pavilonjában? - tűnődött Davos. - *Hogy együtt imádkozzanak? Vagy valami más módon nyugtatja meg?* Méltatlan kérdés volt, amit nem mert hangosan feltenni, még a fiának sem. Devan jó fiú volt, de büszkén viselte a lángoló szívet a zekéjén, és Davos látta őt az alkonyi tüzeknél is, amint éppen a Fény Urának esedezett, hogy hozza el a hajnalt. *A király apródja* - mondogatta magában -, *természetes dolog, hogy felveszi a király hitét.*

Davos már jóformán elfelejtette, milyen magasak és vastagok Viharvég falai ilyen közlelől. Stannis király megállt alattuk, néhány lábnnyira Ser Cortnaytól és a zászlóvivőjétől.

- Ser - szólalt meg merev udvariassággal. Nem mozdult, hogy leszálljon a lováról.

- Uram - ez kevésbé volt udvarias, ám semmiképpen sem jött váratlanul.

- Egy királynak a hagyomány szerint kijár a felség megszólítás - közölte Lord Florent. A mellvértjén csillogó, lazúrkövekből kirakott virágkoszorú közepéből aranylő vörös róka dugta ki fényes pofáját. Az Édesvíz Erőd rendkívül magas, rendkívül előkelő és rendkívül gazdag ura Renly zászlóhordozói közül elsőként állt át Stannishez, és elsőként hagyta el régi isteneit, hogy a Fény Urát kövesse. Stannis Sárkánykőn hagyta a királynéját a nagybátyjával, Axellel, a királyné emberei azonban többen voltak és erősebbek lettek, mint valaha, Alester Florent pedig a legelső volt közöttük.

Ser Cortnay Penrose elengedte a füle mellett a megjegyzést, és inkább Stannist szólította meg:

- Milyen nemes társaság. Estermont, Errol és Varner hatalmas urai. Ser Jon a zöldalmás

Fosswayek és Ser Bryan a piros almások közül. Lord Caron és Ser Guyard Renly király Szivárványörségéből... és természetesen a nagy hatalmú Lord Alester Florent Édesvízből. Csak nem a Hagymalovagot látom ott hátul? Örvendek a találkozásnak, Ser Davos! Attól tartok, a hölgyet nem ismerem.

- Melisandre a nevem, ser. - Egyedül ő jött páncél nélkül, bő vörös köntösében. A hatalmas rubinkő a torkán magába itta a napfényt. - A királyodat és a Fény Urát szolgálom.

- Sok szerencsét kívánok hozzá, hölgyem - felelte Ser Cortnay -, én azonban másféle istenek és más király előtt hajlok meg.

- Csak egy igaz király és egy igaz isten van - jelentette ki Lord Florent.

- Azért jöttünk ide, hogy teológiáról értekezzünk, uram? Ha ezt tudom, hozok magammal egy septont.

- Nagyon jól tudod, miért jöttünk ide - szólalt meg Stannis. - Két heted volt, hogy mérlegeld az ajánlatomat. Elküldted a hollóidat. Nem érkezett segítség. Nem is fog. Viharvég egyedül maradt, az én türelmem pedig elfogyott. Még egyszer utoljára megparancsolom neked, ser, hogy nyisd ki a kapukat, és add át nekem, ami jog szerint engem illet!

- És a feltételek? - kérdezte Ser Cortnay.

- Ugyanazok, mint eddig - válaszolta Stannis. - Megbocsátok az árulásodért, ahogy megbocsátottam ezeknek az uraknak is, akiket itt látsz mögöttem. A helyörség katonái a szolgálatomba állhatnak, vagy szabadon visszatérhetnek otthonaikba. Megtarthatjátok a fegyvereiteket és annyi vagyontárgyat, amennyit el tudtok vinni. Ugyanakkor lefoglalom a lovaitokat és málhásállataitokat.

- És mi lesz Viharos Edrickel?

- A bátyám fattyát át kell adnotok nekem.

- Akkor a válaszom ismét nem, uram.

A király állkapcsa összeszorult. Nem szólt semmit.

Helyette Melisandre beszélt.

- A Fény Ura óvjon a sötétségben, Ser Cortnay!

- A Mások dugják meg a Fényuradat! - köpte vissza Penrose. - És töröld ki a seggét a rongyaiddal!

Lord Alester Florent megköszöri a torkát.

- Ser Cortnay, vigyázz a nyelvedre! Őfelsége nem kíván ártani a fiúnak. A gyermek ereiben az ő vére folyik, s az enyém is. Az én nagynéném, Delena volt az anyja, ezt mindenki tudja. Ha a királyban nem bízol, bízz bennem! Úgy ismersz, mint becsületes férfit...

- Úgy ismerlek, mint becsvágyó férfit - szakította félbe Ser Cortnay. - Aki úgy váltogatja a királyait és az isteneit, ahogy én a csizmámat. Az itt jelenlévő többi köpönyegforgatóhoz hasonlóan.

A király emberein dühös moraj futott végig. *Nem jár messze az igazságtól* - gondolta Davos. Nem is olyan régen a Fosswayek, Guyard Morrigen, Lord Caron, Lord Varner, Lord Errol és Lord Estermont mind Renly emberei voltak. Ott ültek a pavilonjában, segítettek neki a haditervei összeállításában, és azon mesterkedtek, hogyan pusztíthatnák el Stannist. És Lord Florent is velük volt. Lehet, hogy Selyse királyné nagybátyja, ám ez nem akadályozta meg Édesvíz urát abban, hogy Renlynek hajtson térdet, amikor az ifjabb Baratheon csillaga volt éppen emelkedőben.

Bryce Caron tett néhány lépést előre a lovával. Hosszú, szivárványszínű palástjába belekapott az öböl szele.

- Itt senki sem köpönyegforgató, ser. Engem az esküm Viharvéghez köt, Viharvég törvényes ura pedig Stannis király... *ahogy* ő igaz királyunk is. Ő a Baratheon-ház utolsó sarja, Robert örököse. És Renlyé is.

- Ha ez így van, a Viráglovag miért nincsen köztetek? És hol van Mathis Rowan? Randyll Tarly? Lady Vassziv? Miért nincsenek itt ők is veletek, ők, akik a legjobban szerették Renlyt? *Hol van Tarthi Brienne, kérdezem tőletek?*

- Az? - Ser Guyard Morrigen rekedten felnevetett. - Elfutott. Jól is tette. Az ő keze végzett a királlyal.

- Hazugság - mondta Ser Cortnay. - Ismertem Brienne-t, amikor még alig volt több az apja lábainál játszadozó kislánynál Alkonyvárban, és még jobban ismertem, amikor az Esthajnalcsillag ideküldte Viharvégbe. Szerette Renly Baratheont attól a pillanattól kezdve, hogy először megpillantotta, még a vak is láthatta!

- Bizonyára - jegyezte meg Lord Florent könnyedén -, ám aligha ő lenne az első hölgy, akit gyilkosságba kergetett egy férfi elutasítása. Bár a magam részéről úgy vélem, Lady Stark volt az, aki megölte a királyt. Idáig utazott Zúgóból, hogy szövetségért könyörögjön, Renly pedig visszautasította. Nem vitás, veszélyt látott benne a fiára nézve, ezért eltávolította az útból.

- Brienne volt az - erősködött Lord Caron. - Ser Emmon Cuy megesküdt, mielőtt meghalt. Erre pedig én esküszöm, Ser Cortnay.

Ser Cortnay hangjában mélységes megvetés csendült.

- És az ugyan mit ér? Látom, sok színből áll a palástod. Az, amelyiket Renly adott neked, amikor neki tettél esküt, hogy megvéded. Ha ő halott, hogy lehet, hogy te nem vagy az? - Majd Guyard Morrigen ellen fordult. - Tőled ugyanezt kérdezhetném, ser. Zöld Guyard, igaz? A Szivárványörségből? Aki *esküvel* fogadta, hogy királya életét sajátja elé helyezi? Ha nekem volna ilyen palástom, szégyellném felvenni!

Morrigen haragra gerjedt.

- Örülj neki, hogy ez egy tárgyalás, Penrose, különben ezekért a szavakért kitépném a nyelved!

- És behajítanád ugyanabba a tűzbe, amelyben elveszítetted a férfiasságodat?

- *Elég!* - kiáltotta Stannis. - A Fény Ura akarta úgy, hogy a fivérem az életével fizessen árulásáért. Hogy ki hajtotta végre a tettet, nem számít.

- Neked talán nem - mondta Ser Cortnay. - Hallottam az ajánlatodat, Lord Stannis. Most hallgasd meg te az enyémet! - Azzal lehúzta a kesztyűjét, és a király képébe vágta. - Párbaj! Kard, lándzsa vagy bármilyen fegyver, amit választasz. Ha netán féltened a varázslatos kardodat és királyi bőrödöt egy öregembertől, nevezd meg a bajnokodat, és én is így teszek! - Gúnyos pillantást vetett Guyard Morrigenre és Bryce Caronra. - Szerintem e két kutyakölyök közül bármelyik remekül megfelelné.

Ser Guyard Morrigen arca elsötétült a dühtől.

- Én felveszem a kesztyűt, ha a király is úgy akarja.

- Akárcsak én! - Bryce Caron Stannisre nézett.

A király fogai megcsikordultak.

- Nem.

Ser Cortnay nem látszott meglepettnek.

- Vajon ügyed igazában vagy karod erejében kételkedsz, uram? Félsz, hogy lepisálom a lángoló kardodat, és az elalszik?

- Teljesen bolondnak nézel, ser? - kérdezte Stannis. - Húszezer emberem van. Téged körülzártalak a szárazföld és a tenger felől is. Miért választanám a párbajt, amikor a győzelmem csak idő kérdése? - A király rászegezte a mutatóujját. - Figyelmeztetlek. Ha rákényszerítesz, hogy rohammal vegyem be kastélyomat, nem számíthatok kegyelemre! Mindenkit, akit odabent találok, felakasztok, mint árulót.

- Ahogy az istenek akarják. Vezényelj rohamot, uram, küldd ellenem a viharodat! De idézd csak fel, ha még tudod, a kastély *nevét!*

Azzal Ser Cortnay megrántotta a gyeplőt, és ellovagolt a kapu felé.

Stannis nem szólt egy szót sem, csak megfordította a lovát, és elindult vissza a táborba. A többiek követték.

- Ha megrohamozzuk ezeket a falakat, ezrek fognak meghalni - háborgott a vén Lord Estermont, aki anyai oldalról a király nagyapja volt. - Biztos, hogy nem lenne jobb egyetlen életet kockáztatni? Az ügyünk igazságos, tehát az istenek bizonyosan győzelemmel áldják meg

bajnokunk fegyvereit.

Isten, öregember - gondolta Davos. - Megfeledkezel róla, hogy már csak egy istenünk van, Melisandre-é, a Fény Ura.

Ser Jon Fossoway szólalt meg:

- Én boldogan felelnék a kihívásra, bár fele olyan jó kardforgató sem vagyok, mint Lord Caron vagy Ser Guyard. Renly nem hagyott említésre méltó lovagot Viharvégben. A helyőrségi szolgálat az öregek és a zöldfülű kölykök dolga.

Lord Caron egyetértett vele.

- Könnyű győzelem lesz, ebben biztos vagyok. És micsoda dicsőség! Egyetlen csapással vesszük be Viharvéget.

Stannis végigmérte őket.

- Úgy csacsogtok, mint a szarkák, csak kevesebb eszetek van. Csendet akarok! - A király szeme Davosra szegeződött. - Ser! Lovagolj velem!

Azzal faképnél hagyta a kísérőit. Csak Melisandre tartott lépést vele, kezében a hatalmas zászlóval, amelyen a koronás szarvast lángoló szív foglalta magába. *Mintha egészben lenyelte volna.*

Davos látta a lordok egymás közt váltott pillantásait, ahogy ellovagolt előttük, hogy csatlakozzon a királyhoz. Ezek nem hagymalovagok voltak, hanem ősi és dicsőséges házak büszke fiai. Valahogy érezte, hogy Renly sohasem alázza meg őket így. A legifjabb Baratheon rendelkezett valami veleszületett, könnyed udvariassággal, amely a bátyjából sajnálatos módon hiányzott.

Amikor utolérte a királyt, lassú ügetésbe fogta vissza a lovát.

- Felség! - Stannis közlőről még rosszabbul nézett ki, mint ahogy Davos távolabbról látta. Az arca beesett volt és nyúzott, a szemei alatt pedig sötét karikák éktelenkedtek.

- Egy csempész bizonyára helyesen képes megítélni az embereket - mondta a király. - Mi a véleményed erről a Ser Cortnay Penrose-ról?

- Makacs férfi - felelte Davos óvatosan.

- Én inkább azt mondanám, hogy vágyik a halálra. A képembe dobja vissza a megbocsátásomat. Közben pedig eldobja az egyezkedésben a saját életét és mindenkiét, aki a falak mögött van. *Párbaj!* - A király gúnyosan horkantott. - Biztosan összekevert Roberttel.

- Inkább elkeseredettnek vélném. Mi más esélye lehet?

- Semmi. A kastély el fog esni. De hogyan tehetjük ezt minél gyorsabban? - Stannis egy ideig tündődött. A lópatkók ütemes kopogásán keresztül Davos hallotta, hogy a király a fogait csikorgatja. - Lord Alester arra biztat, hogy hozassam ide az öreg Lord Penrose-t. Ser Cortnay apját. Gondolom, ismered a fickót?

- Amikor a követedként érkeztem, Lord Penrose udvariasabban fogadott, mint a legtöbb - mondta Davos. - Öreg, megtört ember, uram. Beteg és haldoklik.

- Florent azt akarja, hogy látványosabb módon haldokoljon. A fia szeme láttára, hurokkal a nyakában.

Veszélyes dolog volt szembeállni a királyné embereivel, de Davos megesküdt, hogy mindig az igazat mondja a királynak.

- Úgy gondolom, ez helytelen tett volna, uram. Ser Cortnay inkább végignézi az apja halálát, mint hogy valaha is elárulja a belé vetett bizalmat. Nem nyernénk vele semmit, viszont megbecstelenítené az ügyünket.

- Miféle becsstelenségről beszélsz? - mordult fel Stannis. - Azt akarod, hogy kíméljem meg az árulók életét?

- Ezeknek itt a hátunk mögött megkímélted az életét.

- Csak nem hányod ezt a szememre, csempész?

- Hogy jönnek én ahhoz? - Davos félt, hogy túl sokat mondott.

A király azonban hajthatatlan volt.

- Te többre becsüled ezt a Penrose-t, mint a zászlósuraimat. Miért?

- Mert megőrzi a hűségét.
- Eltékozolt hűségét egy halott bitorló iránt.
- Igaz - ismerte el Davos -, de akkor is megtartja a hűségét.
- Azok ott mögöttünk pedig nem?

Davos most már túl messzire ment, mintsem meghátrálhatott volna.

- Tavaly Robert emberei voltak. Egy hónappal ezelőtt Renlyé. Ma reggel a te embereid.

Holnap vajon hol lesznek?

És Stannis elnevette magát. Hirtelen jött, érdes volt, tele megvetéssel.

- Mondtam neked, Melisandre - fordult a vörös asszonyhoz -, a Hagymalovagom megmondja az igazat nekem.

- Látom, jól ismered őt, felség - bólintott az asszony.

- Davos, hiányoztál - folytatta a király. - Igen, egy egész sereg áruló követ, nem csal a szimatod. A zászlóhordozó uraim még az árulásukban is következetlenek. Szükségem van rájuk, de tudnod kell, mennyire undorít, hogy meg kell bocsátanom az olyanoknak, mint ezek, miközben jobb embereket kisebb vétkekért is megbüntettem. Minden jogod megvan rá, hogy ezért szemrehányást tégy nekem, Ser Davos.

- Te súlyosabb szemrehányást teszel magadnak, mint amire én valaha is képes lennék, felség. Kellenek ezek a hatalmas urak, hogy megszerezd a trónodat...

- Úgy látom, ujjakkal, mindennel együtt kellenek - mosolygott Stannis komoran.

Davos önkéntelenül is a nyakában lógó erszényhez emelte megcsönkített kezét, és kitapintotta benne az ujjcsontokat. *Szerencse.*

A király figyelmét nem kerülte el a mozdulat.

- Még mindig ott vannak, Hagymalovag? Nem veszítetted el őket?

- Nem.

- Miért tartod magadnál? Gyakran eltűnődtem ezen.

- Arra emlékeztetnek, mi voltam azelőtt. Honnét jöttem. Az igazságszolgáltatásodra emlékeztetnek, uram.

- Tényleg igazságszolgáltatás volt - mondta Stannis. - Egy jó cselekedet nem mossa el a rosszat, sem pedig rossz a jót. Mindkettőért méltó jutalom jár. Hős voltál és csempész. - Hátrapillantott az őket távolról követő Lord Florentre és a többiekre, a szivárványlovagokra és köpönyegforgatókra. - Ezek a bűnbocsánatot nyert urak jobban tennék, ha elgondolkodnának ezen. Jó és igaz férfiak harcolnak majd Joffreyért, mert tévesen azt hiszik, ő az igaz király. Egy északi még Robb Starkról is elmondhatja ugyanezt. Ezek a lordok viszont, akik az öcsém zászlaja alá sereglettek, *jól tudták*, hogy bitorló. Hátat fordítottak törvényes királyuknak, és semmi más okuk nem volt erre, mint a hatalomról és dicsőségről szőtt álmaik, én pedig megjegyeztem őket olyannak, amilyenek. Igen, megkegyelmeztem nekik. Megbocsátottam. De el nem feledtem. - Egy percre elhallgatott, igazságszolgáltatását tervezgetve. Majd váratlanul így folytatta: - Mit mond a köznép Renly haláláról?

- Gyászolnak. Igen szerették a fivéredet.

- Csak a bolondok szeretnek egy bolondot - morogta Stannis -, de én is gyászolom. A fiút, aki volt, nem a férfit, akivé lett. - Megint elhallgatott egy időre, aztán így szólt: - Hogyan fogadták az egyszerű emberek Cersei vérfertőzését?

- Míg közöttük voltunk, Stannis királyért kiáltoztak. Arról, hogy mit beszéltek, miután elhajóztunk, nem mondhatok semmit.

- Úgy véled tehát, hogy elhitték?

- Amikor csempész voltam, megtanultam, hogy vannak, akik mindent elhisznek, és vannak, akik semmit. Mindkét fajtaival találkoztunk. És egy másik mese is terjedőben van...

- Igen - vágott közbe Stannis. - Selyse felszarvazott, és egy bolond csengettyűit akasztotta a szarvak végére. Még hogy a lányomat egy féleszű tréfamester nemzette! Ez a mese éppen olyan hitvány, mint amilyen képtelen. Renly a képeembe vágta, amikor tárgyaltunk. Olyan örültnek kell lennie valakinek, mint Foltosképű, hogy ezt elhiggye.

- Lehet, hogy így van, nagyuram... de akár elhiszik a mesét, akár nem, imádják terjeszteni.
- Sok helyen megelőzte őket ez a híresztelés, és megmérgezte saját igaz történetük kútját.
- Robert belepisálhatott egy kupába, és az emberek elhitték, hogy bor, én pedig hiába kínálom őket tiszta, hideg vízzel, sandán bámulnak rá, és sugdolózni kezdenek egymás közt, milyen különös az íze. - Stannis a fogát csikorgatta. - Ha valaki azt mondaná, vadkanná változtattam magam, hogy végezhessek Roberttel, azt is elhinnék.

- Nem akadályozhatod meg, hogy beszéljenek, nagyuram - mondta Davos -, de amikor bosszút állsz fivéred valódi gyilkosain, az egész birodalom tudni fogja, hogy ezek a mesék hazugságok voltak.

Stannis mintha csak félig hallotta volna.

- Nincsenek kétségeim afelől, hogy Cersie-nek köze volt a bátyám halálához. Igazságot fogok szolgáltatni neki. Igen, és Ned Starkért meg Jon Arrynért is.

- És Renlyért? - Davos előbb ejtette ki a szavakat, mint hogy megfontolhatta volna őket.

A király hosszú ideig hallgatott. Aztán, nagyon lágyan, így szólt:

- Néha álmodok róla. Renly haláláról. Zöld sátor, gyertyák, egy asszony sikolya. És vér. - Stannis lepillantott a kezeire. - Az ágyamban voltam, amikor meghalt. A fiad, Devan is megmondhatja. Megpróbált felébreszteni. Közeledett a hajnal, és a lordjaim türelmetlenül vártak rám. Tudtam, hogy lóháton kellene ülnöm, páncélban, tudtam, hogy Renly hajnalhasadáskor támadni fog. Devan azt mondja, hadonásztam és kiáltoztam, de mit számít? Csak egy álom volt. A sátramban voltam, amikor Renly meghalt, és amikor felébredtem, a kezeim tiszták voltak.

Tengerjáró Davos érezte, hogy nem létező ujjbegyei viszketni kezdenek. *Valami nincs rendben itt* - gondolta az egykori csempész. Mégis bólintott, és így szólt:

- Értem.

- Renly barackkal kínált engem. A tárgyalásunkon. Gúnyolódott rajtam, szembeszállt velem, fenyegetett és barackkal kínált. Azt hittem, kardot ránt, így én is a sajátomért nyúltam. Az lett volna a célja vele, hogy gyávanak látsszak? Vagy csak egy újabb értelmetlen tréfa volt a részéről? Amikor arról beszélt, milyen édes a barack, a szavainak vajon volt valami rejtett értelme? - A király megrázta a fejét, ahogy a kutya rázza meg a nyulat, hogy kitörje a nyakát.

- Csak Renly volt képes így felbosszantani egy gyümölcsessel. Ő hozta a fejére a végzetét az árulásával, de én tényleg szerettem, Davos. Most már tudom. Esküszöm, úgy szállok sírba, hogy az öcsém barackján jár az eszem.

Ekkorra beértek a táborba, és sátrak szabályos sorai, lobogó zászlók és halomba rakott pajzsok meg lándzsák előtt lovagoltak el. A levegő súlyos volt a füst, a sülő hús és a lótrágya egymásba vegyülő szagától. Stannis csak annyi időre állt meg, hogy kurtán „oszolj”-t vezényeljen Lord Florentnek és a többieknek, és megparancsolja nekik, hogy egy óra múlva keressék fel a pavilonjában haditanács céljából. Azok meghajtották a fejüket, és szétszéledtek, Davos és Melisandre pedig a király sátrához lovagoltak.

A sátnak hatalmasnak kellett lennie, hiszen tanácskozások alkalmával itt gyűltek össze a zászlósurak. Ennek ellenére azonban semmi pompás nem volt benne. Vastag vászonzól készült katonai sátor volt, sötétsárgára festve, amelyet néha aranyszínűnek véltek. Csak a központi tartóoszlop tetején lengő királyi lobogó jelezte, hogy egy király lakhelyéről van szó. Ez, és az odakint posztoló örök, a királyné lándzsákra támaszkodó emberei a ruhájukra varrt lángoló szívvel.

Istállófiúk siettek oda és lesegítették őket a nyeregből, majd az egyik őr elvette Melisandre-tól a súlyos lobogót, és a rudat mélyen a laza talajba döfte. Devan a sátor bejárata mellett állt, arra várva, hogy felemelhesse a bejáratot takaró vászonszárnyat a király előtt. Mellette egy idősebb fegyverhordozó várakozott. Stannis levette a koronáját, és odaadta Devannak.

- Hideg vizet, két kupát! Davos, gyere velem! Hölgyem, ha szükségem lesz rád, érted küldök.

- Ahogy a király parancsolja - hajolt meg Melisandre.

A sátor belseje hűvösnek és homályosnak tűnt a reggeli verőfény után. Stannis helyet foglalt egy egyszerű, fa tábori zsámolyon, és intett Davosnak, hogy üljön egy másikra.

- Egy napon talán lordot csinállok belőled, csempész. Csak hogy felbosszantsam Celtigart és Florentet. Nem fogod azonban megköszönni nekem, mert ez azzal jár, hogy végig kell szenvedned ezeket a tanácskozásokat, és érdeklődést kell színlelned az öszvérek bőgése iránt.

- Miért tartasz ilyeneket, ha semmi célt nem szolgálnak?

- Az öszvérek imádják a saját bőgésüket hallgatni, miért másért? És szükségem van rájuk, hogy húzzák a szekereket. Ó, persze, nagy ritkán elhangzik egy-egy hasznos ötlet is. De nem ma, azt hiszem. Á, itt a fiad a vizünkkel!

Devan letette a tálcát az asztalra, és megtöltött két agyagkupát. A király egy csipetnyi sót szórt a kupájába, mielőtt kortyolt volna belőle. Davos rögtön megitta a sajátját, azt kívánva, bár csak bort ihatna. - Azt hiszem, éppen a tanácsodról beszéltél.

- Hadd meséljem el, hogyan is zajlik majd. Lord Velaryon arra fog biztatni, hogy a hajnal első fényénél rohamozzam meg a kastélyt, csákyakkal és ostromlétrákkal a nyílveszők és forró olaj ellenében. Az ifjú öszvérek ezt nagyszerű ötletnek fogják tartani. Estermont amellet lesz, hogy telepedjünk le, és éheztessek ki őket, ahogyan egyszer Tyrell és Redwyne próbálta velem. Ez egy évbe is beletelhet, de a vén öszvérek türelmesek. Lord Caron és a többiek meg, akik szeretnek rugdalózni, fel akarják majd venni Ser Cortnay kesztyűjét, hogy mindent feltegyenek egy párbajra. Mindegyik azt hiszi, ő lesz a bajnokom, és ezzel halhatatlan hírnevet szerez magának. - A király felhajtotta a vizet. - *Te* mit tennél a helyemben, csempész?

Davos gondolkodott egy ideig, mielőtt válaszolt volna.

- Azonnal elindulnék Királyvár felé.

A király horkantott.

- És Viharvéget itt hagynád ellenséges kézen?

- Ser Cortnaynek nincs elég ereje, hogy árthasson neked. A Lannistereknek viszont van. Egy ostrom túl hosszú ideig tartana, a párbaj nagyon kétséges, a roham pedig ezrek életébe kerülne, és a siker így sem biztos. És szükség sincsen rá. Ha letaszítod a trónról Joffreyt, ez a kastély is a tiéd lesz az összes többivel együtt. A táborban azt suttogják, hogy Lord Tywin Lannister nyugat felé igyekszik, hogy megmentse Lannisportot az északiak bosszújától...

- Rendkívül okos apád van, Devan - fordult a király a mellette álló fiúhoz. - Szinte azt kívánom, bár állna több csempész a szolgálatomban! És kevesebb lord. Egyvalamiben azonban tévedsz, Davos. Igenis szükség van Viharvég elfoglalására. Ha itt hagyom a várat elfoglalatlanul a hátamban, azt fogják mondani, vereséget szenvedtem. Ezt pedig nem engedhetem meg. Az emberek nem szeretnek úgy, ahogyan a fivéreimet szerették. Azért követnek, mert félnek tőlem... a vereség pedig a félelmük halálát jelenti. A kastélynak el kell esnie. - Az állkapcsai ide-oda darálták egymást. - *Úgy ám, és gyorsan!* Doran Martell összehívta a lobogóit, és megerősítette a hegyi hágókat. A dorne-i seregek ugrásra készen várakoznak, hogy lerohanják a Határvidéket. Égikert pedig messze áll a kimerüléstől. A fivérem serege nagyobb részét Keserűhídnál hagyta. Közel hatvanezer gyalogost. Elküldtem a feleségem fivérét, Ser Errolt Ser Parmen Crane-nel, hogy a parancsnokságom alá vonják őket, de nem tértek vissza. Attól félek, Ser Loras Tyrell a követeim előtt ért Keserűhídhöz, és ő állt a sereg élére.

- Eggyel több ok, hogy elfoglaljuk Királyvárat, amilyen gyorsan csak lehet. Salladhör Saan azt mondta...

- Salladhör Saan csak az aranyra gondol! - tört ki Stannis. - A gondolatait teljesen betöltik a kincsekről szőtt álmái, amelyekről azt hiszi, hogy a Vörös Torony mélyén rejtőznek, úgyhogy nem akarok többé Salladhör Saanról hallani! Majd akkor kérek tanácsot egy lysi bűnözőtől, ha leteszem a koronát, és felöltöm a feketét. - A keze ökölbe szorult. - Azért vagy itt, hogy szolgálj engem, csempész? Vagy azért, hogy felbőszíts az okvetetlenkedésseddel?

- Tiéd vagyok - felelte Davos.

- Akkor figyelj rám! Ser Cortnay hadnagya a Fossowayk unokatestvére. Lord Meadows, húszéves, zöldfülű kölyök. Ha Penrose-t netán valami balszerencse érné, Viharvég parancsnoksága erre a suhancra szállna, ő pedig az unokatestvérei szerint elfogadná a feltételeimet, és feladná a kastélyt.

- Én emlékszem egy másik suhancra, aki átvette Viharvég parancsnokságát. Ő sem lehetett sokkal több húszévesnél.

- Lord Meadows nem olyan makacs fafej, mint én.

- Makacs vagy gyáva, mit számít? Ser Cortnay Penrose egészségesnek és erősnek tűnt.

- Ahogy a fivérem is a halála előtti napon. Az éj sötét, és tele van iszonyattal, Davos.

Tengerjáró Davos érezte, hogy az apró szőrszálak égnek merednek a nyakán.

- Uram, nem értelek téged.

- Nincs is szükségem a megértésedre. Csak a szolgálatodra. Ser Cortnay egy napon belül halott lesz. Melisandre látta a jövő lángjaiban. A halálát és a halála módját. Mondanom sem kell, nem lovagi ütközetben esik el. - Stannis kinyújtotta a kupáját, és Devan megint teletöltötte. - Az asszony lángjai nem hazudnak. Renly végzetét is előre látta. Már Sárkánykőn látta, és elmondta Selyse-nek. Lord Velaryon és a barátod, Salladhor Saan arra akartak rávenni, hogy Joffrey ellen hajózzak, Melisandre azonban azt mondta, hogy ha Viharvég ellen vonulok, megnyerem magamnak az öcsém seregének legjavát, és igaza lett.

- D-de - dadogta Davos -, Lord Renly csak azért jött ide, mert te ostrom alá vetted a kastélyt. Előtte Királyvár ellen masírozott, a Lannisterek ellen, és ha nem...

Stannis összevonta a szemöldökét.

- *Előtte... ha nem...* mit jelentenek ezek a szavak? Azt tette, amit tett. Idejött a lobogóival meg a barackjaival, a végzetébe... és nagyon jól jártam vele, hogy így tett. Melisandre egy másik napot is látott a lángokban. Egy reggelt, amikor Renly zöld páncéljában felbukkan dél felől, és szétzúzza a seregemet Királyvár falai alatt. Ha ott találkozom a fivéremmel, könnyen lehet, hogy én lettem volna az, aki meghal.

- Vagy egyesíthetted volna az erőidet az övével, hogy legyőzzétek a Lannistereket - tiltakozott Davos. - Miért nem az történt? Ha két jövőt látott, nos... *mindkettő* nem lehet igaz.

Stannis király rászegezte az ujját.

- Ebben tévedsz, Hagymalovag. Van olyan fény, amely egynél több árnyékot vet. Csak állj oda az éjjeli tűz elé, és megláthatod magad is. A lángok tekeregnek és táncolnak, sohasem nyugszanak. Az árnyékok megnyúlnak, megrövidülnek, és minden embernek legalább egy tucatnyi van belőle. Van, amelyik halványabb a többinél, de ez minden. Nos, az emberek ugyanígy vetnek árnyékot a jövőben is. Egyet vagy sokat. Melisandre mindet látja.

- Tudom, hogy nem szereted azt a nőt, Davos, nem vagyok vak. A lordjaim sem kedvelik. Estermont azt mondja, a lángoló szív rossz választás, és arra kér, hadd harcoljon a koronás szarvas alatt, mint régen. Ser Guyard szerint nem egy asszonnak kellene a zászlóvivőmnek lennie. Mások azt suttogják, hogy nincs helye a haditanácsomban, hogy vissza kellene küldenem Asshaiba, és bűnös dolog a sátramban tartanom éjszakánként. Igen, suttoznak... ő pedig szolgál.

- Hogyan szolgál? - kérdezte Davos, de előre rettegett a választól.

- Ahogyan kell. - A király ránézett. - És te?

- Én... - Davos megnedvesítette a szája szélét. - Én a tiéd vagyok, parancsolj velem! Mit tegyek?

- Semmi olyat, amit ne tettél volna korábban. Csak észrevétlenül, az éj sötétjében köss ki egy hajóval a kastély alatt! Meg tudod ezt tenni?

- Igen. Ma éjjel?

A király kurtán biccentett.

- Kis hajóra lesz szükséged. Nem a *Fekete Bethával* mész. Senki sem tudhat róla, mit teszel.

Davos tiltakozni akart. Ő már lovag, nem csempész, orgyilkos pedig soha nem is volt. Hiába nyitotta ki azonban a száját, a szavak csak nem jöttek. Stannis ült előtte, igazságos ura, akinek mindent köszönhetett. És itt voltak a fiai is, akikre gondolnia kellett. *Az istenek szerelmére, mit tett vele az a nő?*

- Hallgatag vagy - jegyezte meg Stannis.

És így is kellene maradnom - mondta magában Davos, hangosan azonban csak ennyit mondott:

- Nagyuram, meg kell szerezned a kastélyt, ezt már belátom, de biztosan akad más út is. *Tisztább* út. Hadd tartsa meg Ser Cortnay a fattyút, és akkor valószínűleg megadja magát!

- Nekem *kell* az a fiú, Davos. Kell. Melisandre ezt is látta a lángokban.

Davos kétségbeesetten kutatott valami más lehetőség után.

- Viharvégen nincs olyan lovag, aki felvehetné a versenyt Ser Guyarddal vagy Lord Caronnal vagy a szolgálatodra felesküdtök másik száz lovag bármelyikével. Ez a párbaj... nem lehet, hogy Ser Cortnay olyan megoldást keres, amely szerint becsülettel adhatja meg magát? Még akkor is, ha ez az életébe kerül?

A király arcán nyugtalan kifejezés suhant át, mint egy sebes viharfelleg.

- Valószínűbb, hogy valami aljasságot tervez. Nem lesz bajnoki küzdelem. Ser Cortnay már halott volt, mielőtt elhajította volna azt a kesztyűt. A lángok nem hazudnak, Davos.

Mégis rám van szükség, hogy igazuk legyen - gondolta. Tengerjáró Davos régen nem érezte magát ennyire szomorúnak.

Így történt hát, hogy megint a Hajózúzó öbölben találta magát az éj leple alatt egy fekete vitorlával felszerelt, apró hajó kormányánál. Az ég és a tenger is ugyanaz volt, a levegőben ugyanaz a sós illat lebegett, és a hajótestnek csapódó hullámok is éppen olyanok voltak, ahogyan emlékezett rájuk. A kastély körül most is ezernyi pislákoló tábornó égett, ahogy a Tyrellek és Redwyne-ok tüzei tizenhat évvel ezelőtt. Minden egyéb más volt azonban.

Amikor utoljára itt hajóztam, életet csempésztem Viharvégenbe hagyma formájában. Ezúttal a halál a rakományom asszai Melisandre képében. Tizenhat évvel ezelőtt a vitorlák recsegték és csapkodtak a szél legkisebb változására is, míg be nem vonta őket, és néma evezőkkel nem folytatta az útját. A szíve még úgy is a torkában dobogott. Az emberek figyelme a Redwyne-gályákon azonban ellanyhult annyi idő után, s ők olyan simán suhantak át a kordonon, mint a fekete selyem. Ezúttal azonban minden hajó, amelyet láttak, Stannisé volt, és az egyetlen veszélyt a kastély falairól figyelő őrszemek jelentették. Davos azonban még így is feszült volt, mint az új húrja.

Melisandre egy padon gubbasztott, szinte elveszett a sötétvörös köpönyegben, amely tetőtől-talpig beborította. Az arcából csak sápadt folt látszott a csuklya alatt. Davos imádta a vizet. Akkor aludt a legjobban, ha fedélzet himbálózott alatta, és a szél sóhaja a kötelek között édesebb volt a fülének, mint bármi, amit egy dalnok kicsalhatott a hárfájából. Ma este azonban még a tenger sem nyugtatta meg.

- Érzem rajtad a félelem szagát, ser lovag - szólalt meg az asszony lágyan.

- Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy az éj sötét, és tele van iszonyattal. És ma éjjel nem vagyok lovag. Ma éjjel megint Davos vagyok, a csempész. Bárcsak te is hagyma volnál!

A nő nevetett.

- Tőlem félsz? Vagy attól, amit teszünk?

- Amit *te* teszel. Én nem veszek részt benne.

- A te kezéd vonta fel a vitorlát. A te kezéd fogja a kormányrudat.

Davos némán visszatért a kormányzáshoz. A part tele volt acsarkodó sziklakkal, ezért jócskán kihajózott az öbölre, ott akarta megvárni a dagályt, mielőtt visszatér. Viharvég összezsugorodott mögöttük, de a vörös asszonyon nem látszott, hogy érdekelné.

- Te jó férfi vagy, Tengerjáró Davos? - kérdezte.

Hát tenne ilyet egy jó férfi?

- Férfi vagyok - felelte. - Kedves vagyok a feleségemhez, de ismertem más asszonyokat is. Igyekeztem apja lenni a fiaimnak, próbáltam segíteni nekik, hogy megtalálják a helyüket ebben a világban. Igen, szegtem meg törvényeket, de a mai éjszakáig sohasem éreztem magam gonosznak. Azt mondanám, vegecs vagyok, hölgyem. Jó és rossz.

- Egy szürke férfi - mondta az asszony. - Sem nem fehér, sem nem fekete, de mindkettőnek részese. Ez vagy te, Ser Davos?

- Mi van, ha ez vagyok? Nekem úgy tűnik, a legtöbb férfi szürke.

- Ha egy hagyma fele fekete a rothadástól, az egy rothadt hagyma. Egy férfi vagy jó, vagy

gonosz.

A tüzek fénye egyetlen elmosódott, izzó csíkká változott mögöttük a fekete égbolt alatt, a föld pedig már majdnem eltűnt a szemük elől. Ideje volt megfordulni.

- Vigyázz a fejedre, hölgyem!

Davos nekifeszült a kormányrúdnak, és a kicsiny hajó fekete fodrot vert a vízen, ahogy megfordult. Melisandre egyik kezével a hajó peremébe kapaszkodva lehajolt a vitorla meglendülő kereszttrúdjá alatt, nyugodtan, mint mindig. Fa reccsent, vászon csattant és víz csobbant, olyan hangosan, hogy egy tapasztalatlan ember meg mert volna rá esküdni, hogy még a kastélyban is meghallották. Davos azonban jobban tudta. A szikláknak csapódó hullámok soha nem szűnő robaja volt az egyetlen hang, amely áthatolt Viharvég tengerre néző, roppant falain, és az is csak alig hallhatóan.

A víz fodrozódni kezdett a hajó mögött, ahogy nekilódultak a part felé.

- Férfiakról és hagymáról beszélsz - mondta Davos Melisandre-nak. - Mi van a nőekkel? Velük nem ugyanez a helyzet? Te jó vagy, vagy gonosz, hölgyem?

Az asszony kuncogott ezen.

- Ó, jó. Magam is bizonyos értelemben lovag vagyok, drága ser. A fény és az élet bajnoka.

- Ma este mégis egy embert készülsz megölni - mondta Davos. - Ahogy megölted Cressen mestert is.

- A mestered saját magát mérgezte meg. Engem akart megmérgezni, de engem megvédett egy nagyobb hatalom, őt pedig nem.

- És Renly Baratheon? Őt ki ölte meg?

A nő elfordította a fejét. A szeme úgy izzott a csuklya árnyéka alatt, mint két halvány vörös gyertyaláng.

- Nem én.

- Hazudsz - Davos most már bizonyos volt benne.

Melisandre megint nevetett.

- Sötétségben és zavarodottságban tévelyegsz, Ser Davos.

- Ami nagyon is jó. - Davos a Viharvég távoli falain pislákoló fénypontokra mutatott. - Érzed, milyen hideg a szél? Az őrsemek ilyenkor közel húzódnak azokhoz a fáklyákhoz. Egy kis meleg, egy kis fény némi vigaszt nyújthat egy ilyen éjszakán. Ettől azonban megvakulnak, s így nem vesznek észre minket, amikor áthaladunk. - *Remélem*. - Most a sötétség istene védelmez bennünket, hölgyem. Még téged is.

Az asszony szemeinek fénye erre mintha egy kissé felerősödött volna.

- Ne ejtsd ki ezt a nevet, ser! Még magunkra vonod fekete szemét. Ő nem véd meg senkit, erről biztosíthatlak. Neki ellensége minden, ami él. A fáklyák rejtenek el bennünket, magad mondtad. A tűz. A Fény Urának ragyogó ajándéka.

- Ahogy akarod.

- Inkább ahogy Ő akarja.

A szél iránya megváltozott, Davos érezte, látta a fekete vásznon végigvonuló hullámokból. A felhúzó kötélért nyúlt.

- Segíts bevonni a vitorlát! A hátralévő úton evezni fogok.

Együtt bevonták a vitorlát, miközben a hajó imbolygott alattuk. Davos kidugta az evezőket, és a fodrozódó fekete vízbe merítette őket, majd így szólt:

- Renlyhez ki evezett el veled?

- Nem volt rá szükség - felelte az asszony. - Ő védtelen volt. De itt... Viharvég régi hely. A kövekbe varázslatokat szóttek. Sötét falak, amelyeken egyetlen árny sem hatolhat át. Ősi és elfeledett varázslatok, de még mindig ott vannak.

- Árny? - Davos érezte, hogy hűvös borzongás fut végig a testén. - Az árnyak a sötétség eszközei.

- Tudatlanabb vagy, mint egy gyermek, ser lovag. A sötétben nincsenek árnyak. Az árnyak a fény szolgálói, a tűz gyermekei. A legfényesebb láng veti a legsötétebb árnyékokat.

Davos ekkor gondterhelten csendre intette. Ismét közeledtek a parthoz, és a víz messzire vitte a hangjukat. Tovább evezett. Az evezőlapátok halk zaja elveszett a hullámok ritmikus robajában. Viharvég tengerre néző oldala sápadt, fehér sziklán ült, és a meszes kő meredeken emelkedett felfelé még vagy feleannyit, mint a hatalmas külső falak magassága. A sziklában egy üreg tátongott, és Davos arrafelé kormányozta a hajót, ahogy tizenhat évvel ezelőtt tette. Az alagút egy kastély alatti barlangra nyílt, ahol a régi viharurak kirakodóhelyet építettek.

A járatban csak dagály idején lehetett hajózni, és még akkor is igen veszélyes volt, Davost azonban nem hagyta el régi csempésztudománya. Úgyesen átkormányozta a hajót az éles sziklák között, míg fel nem bukkant előttük a barlang ásító szája. Hagyta, hogy a hullámok besodorják őket. A víz csapkodott körülötte, ide-oda dobálta a hajót, és bőrig áztatta őket. A homályos, kavargó habokból hirtelen alig látható sziklaujj suhant feléjük, s Davosnak éppen hogy csak sikerült eltaszítania az útból a hajót egyik evezőjével.

Aztán átjutottak, sötétség vette körül őket, és a víz megnyugodott. A kis hajó lelassított, és forogni kezdett. A sziklafalak visszaverték lélegzetvételük hangját, míg az végül szinte betöltötte az egész teret. Davos nem számított a sötétségre. Amikor utoljára itt járt, fáklyák égtek végig az üreg fala mentén, és a mennyezet gyilokrésein éhezõ emberek szeme meredt rá. Tudta, hogy a rács valahol ott van előttük. Az evezőkkel fékezte le a hajót, s szinte szelíden ütköztek neki.

- Eddig tartott az utunk, hacsak nincs odabent egy embered, aki felhúzza nekünk a rácsot. - A férfi suttogása úgy surrant végig a barlang falát nyaldosó víz felszínén, mint egy csapat egér apró, puha, rózsaszín lábakon.

- Már a falakon belülrre értünk?

- Igen. Átjöttünk alattuk. De beljebb nem mehetünk. A rácsok leérnek egészen a fenékgig, és olyan közel vannak egymáshoz, hogy még egy gyermek sem tudná átréselni magát.

Nem érkezett válasz, csak valami halk, surrogó hang. És akkor fény gyúlt a sötétben.

Davos felemelte a kezét, hogy megvédje a szemét, és elakadt a lélegzete. Melisandre hátralökte a csuklyáját, és kibújt szoros köntöséből. Alatta meztelen volt és állapotos. Duzzadt mellei súlyosan lógtak, a hasa pedig úgy feszült, mintha bármelyik pillanatban szétrobbanhatna.

- *Az istenek segítsenek* - suttogta Davos, és válaszul meghallotta a nő mély, torokhangú nevetését. Szeme parázsként izzott, a bőrét elborító verejték pedig mintha saját fényével világított volna. Melisandre ragyogott.

A nő zihálva leguggolt, és széttárta a lábait. A combjain vér csordult le, feketén, mint a tinta. Sikoltása egyszerre volt gyötrelmes és elragadtatott. Aztán Davos megpillantotta a gyermek feje búbját, ahogy kifelé igyekezett belőle. Két kar szabadult ki, fekete ujjai Melisandre megfeszített combjaiba martak, és addig erőlködtek, míg az egész árny ki nem csusszant a világba. Amikor felegyenesedett, magasabb volt Davosnal, olyan magas, mint a barlang, ahogy a hajó felé tornyosult. Csak egyetlen pillanatig látta, mielőtt átsiklott a rácsok között, és a víz színén futva eltűnt, de az az egy pillanat is elég volt számára.

Ismerte ezt az árnyat. Ahogy ismerte a férfit is, aki vetette.

JON

A jelzés hangja lustán szállt a fekete éjszakában. Jon felkönyökölt, és önkéntelenül is Hosszúkarom után nyúlt, miközben körülötte a tábor mozgolódni kezdett. *A kürt, amely felébreszti az alvókat* - gondolta.

Az elnyújtott, mély dallam egy darabig még ott lebegett körülöttük, alig hallhatóan. Az őrszemek a fal mellett megmerevedtek léptükben, és nyugat felé fordították fejüket. Ahogy a kürt hangja lassan elenyészett, még a szél is abbamaradt. Az emberek kigördültek a takarók alól, és lándzsák meg kardszíjak után nyúltak halkán, a fülüket hegyezve. Egy ló felnyerített, de rögtön lecsendesítették. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha az egész erdő visszatartaná a lélegzetét. Az Éjjeli Őrség testvérei várták a második jelet, s közben azért imádkoztak, hogy ne hallják meg, s féltek, hogy mégiscsak elhangzik.

Amikor a csend már elviselhetetlenül hosszúra nyúlt, és az emberek végül rájöttek, hogy a kürt már nem szólal meg még egyszer, zavartan egymásra vigyorogtak, mintha el akarták volna leplezni szorongásuk emlékét is. Havas Jon néhány gallyat dobott a tűzre, felcsatolta a kardtartó szíját, felhúzta a csizmáját, majd lerázta a piszkot és a harmatot a köpönyegéről, és a vállára kanyarította. A lángok felszöktek mellette, és jóleső melegség sugárzott az arcába, miközben öltözött. Hallotta, hogy a parancsnok is mozgolódik a sátorban. Néhány pillanat múlva Mormont felemelte a sátorlapot.

- Egy jel? - A vállán felborzolt tollakkal ülő holló nyomorúságos látványt nyújtott.

- Egy, uram - felelte Jon. - Testvérek térnek vissza.

Mormont odament a tűzhöz.

- A Félkezű. Már legfőbb ideje volt. - A parancsnok minden várakozással töltött nappal egyre türelmetlenebb lett. Még egy pár nap, és talán bele is örül. - Intézkedj, hogy az emberek meleg ételt, a lovak meg takarmányt kapjanak! Azonnal beszélni akarok Qhorinnal.

- Idehozom, uram!

Az Árnyéktorony embereinek megérkezéte már napokkal ezelőtt számítottak. Amikor nem bukkantak fel, a testvérek aggódni kezdtek. Jon komor suttogást hallott a tábortűz körül és nem csak Bánatos Eddtől. Ser Ottyn Wythers amellet kardoskodott, hogy amint lehet, vonuljanak vissza a Fekete Várba. Ser Mallador Locke az Árnyéktorony irányába indult volna abban a reményben, hogy esetleg ráakadnak Qhorin nyomaira, és megtudják, mi történt vele. Erdős Thoren pedig előre akart nyomulni a hegyek közé.

- Mance Rayder tudja, hogy meg kell ütköznie az Őrséggel - jelentette ki Thoren -, de annyira fent északon sohasem keresne bennünket. Ha felfelé lovagolunk a Tejfolnyó mentén, meglephetjük, és ízekre szaggathatjuk őket, mielőtt felfognák, hogy egyáltalán mi történik.

- Az erőviszonyok nem nekünk kedveznének - tiltakozott Ser Ottyn. - Craster azt mondta, hogy Rayder nagy sereget gyűjt. Sok ezer embert. Mi Qhorin nélkül csak kétszázan vagyunk.

- Csak küldj kétszáz farkast tízezer birka ellen, ser, és nézd meg, mi történik! - mondta Thoren magabiztosan.

- Ezek között a birkák között kecskebakok is vannak, Thoren - figyelmeztette Jarman Buckwell. - Úgy ám, és talán egy-két oroszlán is. Zörgővért, Harma, a Kutyafejű, Varjúölő Alfyn...

- Én is ugyanolyan jól ismerem őket, mint te, Buckwell! - csattant fel Erdős Thoren. - És a fejét akarom mindegyiknek. Ezek *vadak*. Nem katonák. Néhány száz hős, valószínűleg tökrészezen, egy nagy horda asszony, gyerek meg rabszolga között. Úgy elsöpörjük őket, hogy vonyítva menekülnek majd vissza az odúikba.

Órákon át vitatkoztak, de nem jutottak megegyezésre. A Vén Medve túl makacs volt, hogysem hajlandó lett volna visszavonulni, de a Tejfoló mellett sem akart ész nélkül előrerohanni, hogy kikényszerítsen egy csatát. Végül semmit nem sikerült elhatározni azon kívül, hogy várnak még néhány napot az Árnyéktoronyból érkezőkre, és ha nem jelennek meg, újra megtanácskozzák a dolgot.

Es most itt voltak, ami azt jelentette, hogy a döntést nem lehetett tovább halogatni. Jon legalább ennek örült. Ha össze kell csapniuk Mance Rayderrel, essenek túl rajta minél előbb.

Bánatos Eddet a tűz mellett találta. Éppen arról panaszkodott, mennyire nehéz volt úgy aludnia, hogy egyesek kürtöket fújogattak az erdőben. Jon új panaszkodnivalóval szolgált neki. Együtt felébresztették Hake-et, aki hosszú szitokfolyammal fogadta a parancsnok utasításait, de azért felkelt, és nemsokára tucatnyi testvér szedegette a gyökereket a leveshez.

Sam is megjelent nagy fújtatva, amikor Jon éppen átvágott a táboron. Az arca olyan sápadt és kerek volt a fekete csuklya alatt, mint a hold.

- Hallottam a kürtöt. A nagybátyád tért vissza?

- Csak az Árnyéktorony emberei azok.

Egyre nehezebb volt életben tartani a reményt, hogy Ben Stark épségben visszatér. A köpönyeg, amit az Ököl tövében talált, akár a nagybátyjáé vagy az egyik emberéé is lehetett. Ezt még a Vén Medve is elismerte, azt azonban, hogy miért ásták el oda a sárkánykövek köré tekerve, senki sem tudta megmondani.

- Sam, mennem kell.

A körfalnál az örök karókat huzigálták ki a félig fagyott földből, hogy bejáratot nyissanak. Nem telt bele sok idő, és az első Árnyéktoronyból érkezett testvérek kapaszkodni kezdtek felfelé a hegyoldalon. Mindegyikük bőrben és bundában volt, csak itt-ott villant acél vagy bronz. A súlyos szakállak kemény, szikár arcokat kereteztek, s a férfiak olyan bozontosnak tűntek tőlük, mint a lovaik. Jon meglepetten látta, hogy több lovon is ketten ülnek. Amikor jobban megnézte őket, nyilvánvalóvá vált, hogy sokan sebesültek közülük. *Baj érte őket az úton.*

Jon azonnal felismerte Félkezű Qhorint, amint meglátta, pedig korábban sohasem találkoztak. A nagydarab felderítő élő legendának számított az Őrségben. A lassú szavak és a gyors tettek embere volt, magas és egyenes, mint egy lándzsa, hosszú végtagokkal és komor tekintettel. Az embereivel ellentétben az ő arca frissen volt borotválva. A haja súlyos, dèrelepte varkocsban lógott ki a sisakja alól, és fekete ruhái már annyira kifakultak, hogy akár szürkének is elmentek volna. A kantárszárat tartó kezén csak a hüvelyk- és mutatóujja maradt meg. A többi ujját elvesztette, amikor elkapta egy vadember fejszójét, amely máskülönben széthasította volna a koponyáját. Azt beszélték, hogy megcsónkított kezét a fejszét forgató vad képébe nyomta, így a vér annak szemébe fröcskölt, s míg ettől egy pillanatra megvakult, ő végzett vele. Attól a naptól kezdve a Falon túli vadaknak nem akadt kérlelhetlenebb ellenségük.

Jon üdvözölte.

- Mormont parancsnok azonnal látni kíván téged. Elvezetlek a sátrához.

Qhorin leugrott a nyeregből.

- Az embereim éhesek, és a lovainkat is el kell látni.

- Intézkednek felőlük.

A felderítő az egyik embere gondjaira bízta a lovát, és követte Jont.

- Te vagy Havas Jon. Az apád szemét örökölted.

- Ismerted őt, uram?

- Nem vagyok úr. Csak az Éjjeli Őrség testvére. Igen, ismertem Lord Eddardot. És az ő apját is előtte.

Jonnak igencsak szednie kellett a lábát, hogy lépést bírjon tartani Qhorinnal.

- Lord Rickard meghalt, mielőtt én születtem.

- Az Őrség barátja volt - Qhorin hátrapillantott. - Azt beszélük, egy rémfarkas szalad az oldaladon.

- Szellem hajnalra visszatér. Éjszakánként vadászik.

Bánatos Edd éppen egy vékony szelet szalonnát sütögetett, és egy tucat tojást főzött a Vén Medve tüze fölött. Mormont fa és bőr tábori székekben ücsörgött.

- Már kezdtem aggódni értetek. Baj ért benneteket az úton?

- Varjúölő Alfynnal találkoztunk. Mance küldte, hogy vizsgálódjon a Fal mentén, és mi akkor botlottunk belé, amikor visszafelé tartott - Qhorin levette a sisakját. - Alfyn többé nem zaklatja a birodalmat, de a csapatából néhányan megszöktek. Elkaptunk mindenkit, akit csak tudtunk, de lehet, hogy páran visszajutnak a hegyek közé.

- És a veszteségek?

- Négy halott testvér. Egy tucat sebesült. Egyharmada az ellenségének. És foglyokat is ejtettünk. Az egyik hamar belehalt a sebeibe, de a másik elég sokáig élt, hogy kikérdezhessük.

- Jobb, ha erről odabent beszélünk. Jon hoz neked egy szaru sört. Vagy jobban szeretnél inkább meleg, fűszeres bort?

- A forralt víz is megteszi. Egy tojás és egy falat szalonna.

- Ahogy kívánod. - Mormont felemelte a sátorlapot, Félkezű Qhorin pedig lehajolt, és belépett.

Edd az üst mellett állt, és a tojásokat kevergette egy kanállal.

- Irigylem ezeket a tojásokat - sóhajtotta. - Én is elviselnék most egy kis meleget. Ha az üst nagyobb lenne, lehet, hogy beleugranék. Bár jobban örülnék, ha bor lenne. Rosszabbul is meg lehet halni, mint melegen és részegen. Ismerem egy testvért, aki egyszer borba fojtotta magát. Elég hitvány évjárat volt, és a teteme sem sokat javított rajta.

- Te *megittad* azt a bort?

- Szörnyű dolog egy testvért holtan találni. Neked is szükséged lenne egy italra, Havas Jon. - Edd megkeverte az üstöt, és hozzáadott még egy csipetnyi szerecsendiót.

Jon nyugtalanul a tűz mellé guggolt, és piszkálni kezdte egy bottal. A sátorból kihallatszott a Vén Medve hangja, amelyet időnként megszakított a holló rikoltása vagy Félkezű Qhorin halkabb beszéde, a szavakat azonban nem tudta kivenni. *Varjúölő Alfyn halott, ez jó.* Az egyik legvéresebb kezű vadember volt, aki az általa megölt fekete testvérekről kapta a nevét. *Miért komor hát Qhorin hangja, ha egyszer ilyen győzelmet arattak?*

Jon abban reménykedett, hogy az Árnyéktorony embereinek a megérkezése felvidítja egy kissé a tábor lakóit. Előző éjjel, ahogy vizezés után visszafelé tartott a sötétben, hallotta öt-hat ember halk beszélgetését egy leégett tűz parazsa körül. Amikor meghallotta Chett mormogását arról, hogy legfőbb ideje volna visszafordulniuk, megállt, hogy hallgatózzon.

- Ez az egész kivonulás csak egy vénember ostobasága - hallotta. - Semmi mást nem találunk azokban a hegyekben, csak a saját sírunkat.

- A Jégagyarak felé óriások vannak, meg vargok, és még rosszabbak - mondta a Nővérekről származó Pacsirta.

- Én oda aztán nem megyek, az biztos!

- A Vén Medve nem hagy neked választást.

- Lehet, hogy mi nem hagyunk neki - jegyezte meg Chett.

Ekkor azonban az egyik kutya felemelte a fejét, és morogni kezdett, így Jonnak gyorsan el kellett tűnnie, mielőtt felfedezik. *Ezt nem kellett volna hallanom* - gondolta. Azon gondolkodott, elmondja-e Mormontnak, de nem tudta rászánni magát, hogy besúgja a testvéreit, még az olyanokat sem, mint Chett vagy Pacsirta. *Csak üres fecsegés* - nyugtatgatta magát. *Fáznak és félnek, ahogy mindenki.* Nehéz volt itt várakozni ezen a köves csúcson az erdő felett, azon tűnődve, mit hoz a holnap. *Mindig a láthatatlan ellenség a legfélelmetesebb.*

Jon előhúzta a tokjából új törét, és a fekete üvegen tükröződő lángok játékát figyelte. A famarkolatot maga faragta, és kenderfonatot csavart köré, hogy jól meg lehessen markolni. Nem volt szép, de a célnak megfelelt. Bánatos Edd kifejtette, hogy szerinte az üvegtörök körülbelül annyira hasznosak, mint a mellbimbók egy lovag mellvértjén, Jon azonban nem volt biztos ebben. A sárkánykő penge sokkal élesebb volt az acélnál, igaz, törekenyebb is.

Biztosan nem ok nélkül rejtették oda.

Grenn-nek is készített egy tört, és még egyet a parancsnoknak. A harci kürtöt Samnek adta. Amikor közelebbről megvizsgálták, kiderült, hogy a kürt repedt, és hiába piszkálta ki belőle az összes piszkot, Jon képtelen volt hangot kicsikarni belőle. A karimája is eltört, de Sam szerette a régiségeket, még a hasznavehetetleneket is.

- Csinálj belőle ivókürtöt - javasolta neki Jon -, és mindig, amikor iszol belőle, eszedbe jut majd, hogyan kóboroltál a Falon túl, egészen az Elsők Ökléig! - Egy lándzsahegyet és egy tucat nyílhegyet is adott neki, a többit pedig szétosztotta a barátai között, hogy szerencsét hozzanak nekik.

A Vén Medve szemmel láthatóan örült a törnek, de Jon megfigyelte, hogy jobban szereti, ha acélpenge lóg az oldalán. Mormontnak nem volt ötlete, ki áshatta el a köpönyeget, vagy mit jelenthet. *Talán Qhorin tudni fogja.* A Félkezű mélyebbre merészkedett a vadonban, mint bármely más élő ember.

- Te akarsz felszolgálni, vagy én csináljam?

Jon visszadugta a tört a tokjába.

- Majd én - hallani akarta, miről beszélnek.

Edd levágott három vastag szeletet egy száraz kenyérből, fatányéron egymásra pakolta őket, szalonnát és szalonnaszirt tett rájuk, egy tálat pedig telerakott keményre főzött tojással. Jon az egyik kezébe fogta a tálat, a másikba a fatányért, és behátrált a parancsnok sátrába.

Qhorin keresztbe vetett lábbal ült a földön, de a gerince olyan egyenes volt, mint egy lándzsa. A gyertyafény meg-megvillant arca sima, kemény felületén, ahogy beszélt.

- ...Zörgővért, a Könnyes Ember és minden főnök, kicsik és nagyok - mondta éppen. - Vargiaik is vannak, meg mamutjaik, és erősebbek, mint álmodni mertük volna. Ő legalábbis ezt állította. Azért nem vennék mérget az igazságára. Ebben szerint a fickó azért mesélt ilyeneket, hogy egy kicsit meghosszabbítsa az életét.

- Igaz vagy sem, a Falat figyelmeztetni kell - mondta a Vén Medve, miközben Jon letette a tányért kettőjük közé. - És a királyt is.

- Melyik királyt?

- Mindegyiket. Az igazakat és a hamisakat egyaránt. Ha maguknak követelik a birodalmat, védjék is meg!

A Félkezű megfogott egy tojást, és feltörte az edény szélén.

- Ezek a királyok azt csinálnak, amit akarnak - mondta, ahogy megtisztította a tojást a héjától.

- Az pedig aligha lesz elég. A legjobban Deresben reménykedhetünk. A Starkoknak össze kell gyűjteniük észak erejét.

- Igen. Így van. - A Vén Medve kitekert egy térképet, megvizsgálta, majd félrelökte, és egy másikat vett elő. Jon tudta, hogy azon tűnődik, hol csap le a pöröly. Az Őrség valaha tizenhét várat tartott megszállva a Fal háromszáz mérföldes hosszában, de ahogy a testvériség hanyatlott, ezeket egymás után kiürítették. Ma már csak háromban volt helyőrség, s ezt Mance Rayder éppen olyan jól tudta, mint ők. - Reméljük, Ser Alliser Thorne hoz újoncokat Királyvárból. Ha Szürkelesbe embereket küldünk az Árnyéktoronyból, Hosszúhantba pedig a Keleti Őrségből...

- Szürkeles már nagyrészt összeomlott. Kőkapu jobban megfelelne, ha találnánk embereket. Esetleg Jégvég és Mélytó is. Közöttük pedig napi őrzérek kellene a mellvéden.

- Őrzérek, igen. Naponta kétszer is, ha képesek vagyunk rá. A Fal maga is hatalmas akadály. Ha nem védik, nem állíthatja meg őket, de legalább késleltetheti. Minél nagyobb a sereg, annál tovább. A maguk mögött hagyott ürességből ítélve hozniuk kell az asszonyaikat is. A gyerekeiket is, meg az állatokat... láttál már kecskét létrára mászni? Vagy kötélre? Kénytelenek lesznek lépcsőt vájni, vagy egy hatalmas rámpát építeni... legalább egy holdfordultáig eltart majd, de lehet, hogy tovább is. Mance tisztában van vele, hogy az a legjobb esélyük, ha a Fal *alatt* jutnak át. Valami kapun vagy...

- Résen.

Mormont hirtelen felkapta a fejét.

- Micsoda?

- Nem akarják megmászni a Falat, sem pedig átbújni alatta, uram. Át akarják törni.
- A Fal hétszáz láb magas, és olyan vastag a tövénél, hogy száz embernek is egy évébe telne, míg csákányokkal átvágja magát.

- Akkor is.

Mormont gondterhelten huzigálta a szakállát.

- Hogyan?

- Hogyan máshogy? Varázslattal - Qhorin félbehapta a tojást. - Mi egyébért gyűjtené a seregét Mance a Jégagyaraknál? Sivár, kemény vidék, az út pedig hosszú és fárasztó a Falig.

- Reméltem, azért választja a hegyeket, hogy elrejtse a gyülekezőt a felderítőim szeme elől.

- Talán - mondta Qhorin, ahogy végzett a tojással -, de ennél többről van szó, azt hiszem. Keres valamit a magaslatokon. Valamit, amire nagy szüksége van.

- Valamit? - Mormont hollója felkapta a fejét, és felrikoltott. A hang tördőfészként hatott a szűk sátorban.

- Valami erőt. Hogy mi az, a foglyunk nem tudta megmondani. Lehet, hogy túl keményen kérdeztük, és sok mindent nem mondott el, mielőtt meghalt. De nem hiszem, hogy tudta volna.

Jon hallotta a szél hangját odakintről. Magas volt és vékony, ahogy átsüvített a gyűrűfal kövei között, és belekapaszkodott a sátorkötelekbe. Mormont eltűnődve megtörölte a száját.

- Valami erőt - ismételte. - Tudnom kell.

- Akkor felderítőket kell küldened a hegyekbe.

- Nem akarok több embert kockáztatni.

- Legfeljebb meghalunk. Mi másért öltöttük fel ezeket a fekete köpönyegeket, ha nem azért, hogy meghaljunk a birodalom védelmében? Én tizenöt embert küldenék ötöt-ötöt, három csoportban. Egy a Tejfoliót kutatná végig, egy a Sikító Hágót, egy pedig megmászná az Óriások Lépcsőjét. Jarman Buckwell, Erdős Thoren és én vezetnénk őket. Hogy megtudjuk, mi vár ránk azokban a hegyekben.

- *Vár!* - káromta a holló. - *Vár!*

Mormont parancsnok mélyet sóhajtott.

- Nem látok más lehetőséget - ismerte be -, de ha nem tértek vissza...

- Valaki mindenképpen lejön a Jégagyaraktól, uram - mondta a felderítő. - Ha mi, minden rendben van. Ha nem, akkor Mance Ryder lesz az, és te pontosan az útjában fogsz ücsörögni. Nem vonulhat úgy délre, hogy téged itt hagy maga mögött, mert akkor követhetnéd, és zaklathatnád a hátvédjét. Támadnia kell. Ez erős hely.

- Annyira azért nem - jegyezte meg Mormont.

- Akkor valószínűleg mindnyájan meghalunk. A halálunkkal a testvéreink időt nyernek a Falon. Időt, hogy megszállják az üres várakat, és befagyasszák a kapukat, időt, hogy segítségül hívják a lordokat és királyokat, időt, hogy megfenjék a fejszéiket és megjavítsák a követőiket. Az életünk hasznosan elköltött pénz lesz.

- *Meghalunk!* - mormolta a holló, miközben fel-alá járkált Mormont vállán. - *Meghalunk. Meghalunk! Meghalunk! Meghalunk!*

A Vén Medve magába roskadva ült, és hallgatott, mintha a beszéd túl nagy teher volna a számára. Végül azonban így szólt:

- Az istenek bocsássonak meg nekem! Válaszd ki az embereidet!

Félkező Qhorin oldalra pillantott. A tekintete találkozott Jonéval, és egy hosszú pillanatra fogva tartotta.

- Jól van. Havas Jont választom.

Mormont szeme megrebbent.

- Alig több egy kölyöknél. Azonkívül az intézőm. Még csak nem is felderítő.

- Tollett is kiszolgálhat, uram. - Qhorin felemelte megcsonkított, kétujjú kezét. - A régi istenek még mindig erősek a Falon túl. Az Elsők... és a Starkok istenei.

Mormont Jon felé fordult.

- Te mit akarsz?

- Menni - vágta rá Jon azonnal.

Az öregember szomorúan elmosolyodott.

- Gondoltam, hogy így lesz.

Már hajnalodott, amikor Jon Félkezű Qhorin kíséretében kilépett a sátorból. A körülöttük kavargó szél belekapaszkodott fekete köpönyegükbe, és felkapott egy marék vörös pernyét a tábortűzből.

- Délben indulunk - mondta a felderítő. - Jobb lesz, ha megkeresed a farkasodat.

TYRION

- A királyné el akarja küldeni Tommen herceget. - Egymás mellett térdeltek a szentély néma homályában árnyékoktól és a gyertyák pislákoló fényétől körülvéve, de Lancel még így is lehalkította a hangját. - Lord Gyles elviszi Rosbyba, és apródnak álcázva elrejtí. A terv szerint sötétre festik a haját, és mindenkinek azt mondják, hogy egy ágrólszakadt lovag fia.

- A tömegtől félti? Vagy tőlem?

- Mindkettőtől - felelte Lancel.

- Á. - Tyrion semmit sem tudott erről a húzásról. Talán Varys most az egyszer cserbenhagyták a kismadarai? Úgy vélte, néha még a pókok is elbóbiskolnak... vagy az eunuch sokkal összetettebb és finomabb játszmát játszana, mint gondolta? - Köszönöm, ser.

- Megkapom, amit kértem tőled?

- Talán. - Lancel saját csapatot szeretett volna a következő csatában. Nagyszerű módja halálnak, mielőtt teljesen kinőne a bajusza, az ifjú lovagok azonban mindig legyőzhetetlenek tartják magukat.

Tyrion még elidőzött egy kicsit a szentélyben, miután az unokatestvére kisurrant. A Harcos oltáráról felemelt egy gyertyát, hogy meggyújtson vele egy másikat. *Vigyázz a fivéremre, te rohadt dög, ő is a tied egyike!* Egy másik gyertyát is meggyújtott az Idegennek, saját magának.

Aznap éjjel, amikor a Vörös Toronyban már sötétség honolt, Tyrion éppen egy levelet pecsételt le, amikor Bronn belépett.

- Ezt vidd el Ser Jacelyn Bywaternek! - A törpe forró, aranszínű viaszt folytatott a pergamenre.

- Mi áll benne? - Bronn nem tudott olvasni, így gyakran tett fel tolakodó kérdéseket.

- Az, hogy vigye magával az ötven legjobb kardforgatóját, és járőrözzön a rózsauton. - Tyrion a lány viaszba nyomta a pecsétjét.

- Valószínűbb, hogy Stannis a királyi úton jön.

- Ó, tisztában vagyok vele. Mondd meg Bywaternek, hogy hagyja figyelmen kívül, ami a levélben van, és induljon az embereivel észak felé! Csapdát kell állítania a Rosbyba vezető úton. Lord Gyles egy-két napon belül elindul a kastélya felé egy tucat fegyverrel, néhány szolgálval és az unokaöcsémmel. Előfordulhat, hogy Tommen herceget apródnak öltöztetik.

- Azt akarod, hogy visszahozzák a fiút, ugye?

- Nem. Azt akarom, hogy továbbvigyék a kastélyba. - A fiú eltávolítása a városból a nővére jobb ötletei közé tartozik, határozta el Tyrion. Rosbyban Tommen biztonságban lesz a csöcseléktől, azzal pedig, hogy elválasztják a fivérétől, megnehezítik Stannis dolgát. Ha el foglalja is Királyvárat, és kivégezteti Joffrey-t, még mindig marad egy Lannister trónkövetelő, akivel meg kell küzdenie. - Lord Gyles túl beteges a futáshoz, és túl gyáva a harchoz. Megparancsolja a várnagyának, hogy nyissa ki a kaput. Amint odabent vannak, Bywater elzavarja a helyőrséget, és ott tartja Tomment biztonságos őrizet alatt. Kérdezd meg tőle, hogy tetszik neki a *Lord Bywater* név!

- A Lord Bronn jobban hangzik. Én is éppen olyan jól el tudnám kapni neked a fiút. Akár a térdemen is lovagoltatom, és gyerekdalokat éneklek neki, ha ez kell egy lordsághoz.

- Rád itt van szükségem - mondta Tyrion. *És nem merem rád bízni az unokaöcsémet.* Ha Joffreyt bármilyen baj éri, a Lannisterek igénye a Vastrónusra Tommen ifjú vállain fog nyugodni. Ser Jacelyn aranyköpönyegesei megvédik a fiút, míg Bronn zsoldosai hajlamosabbak lennének eladni az ellenségeinek.

- És mit tegyen az új lord a régivel?

- Amit akar, feltéve, hogy ad neki enni. Nem akarom, hogy meghaljon - Tyrion eltolta magát az asztaltól. - A nővérem a Királyi testőrség egyik tagját is elküldi a herceggel.

Bronnt nem hatotta meg a dolog.

- A Véreb Joffrey kutyája, ő nem fogja itt hagyni. Vaskéz aranyköpönyegesei pedig könnyedén elbánnak a többiekkel.

- Ha öldöklésre kerül a sor, mondd meg Ser Jacelynnek, hogy ne Tommen előtt csinálják! - Tyrion súlyos, sötét gyapjúköpönyeget terített a vállára. - Az unokaöcsém lágszívű.

- Biztos vagy benne, hogy Lannister?

- Semmiben nem vagyok biztos a télen és a háborún kívül - felelte. - Gyere! Az út egy részén veled lovagolok.

- Chatayához?

- Túlságosan jól ismersz.

Az északi fal egyik hátsó ajtaján át távoztak, Tyrion megsarkantyúzta a lovát, és végigcsattogott a Fekete Árnyék útján. A macskaköveken kopogó patkók zajára alattomos árnyak surrantak be a sikátorokba, de senki sem mert hozzájuk érni. A tanács kiterjesztette a kijárási tilalmat: akit az esti harangszó után az utcán értek, arra halál várt. Ez a lépés valamelyest visszaállította Királyvár békéjét, és negyedrészére csökkentette a reggelente a sikátorokban talált holttestek számát, Varys azonban azt mondta, az emberek Tyriont átkozzák érte. *Hálásnak kellene lenniük, hogy tudnak még levegőt venni az átkozódáshoz.* Amint éppen a Rézöntő közön haladtak, két aranyköpönyeges állta útjukat, de amikor meglátták, hogy ki áll velük szemben, a Segítő bocsánatát kérték, és továbbintették őket. Bronn délre fordult a Sárkapu felé, így elváltak egymástól.

Tyrion továbblovagolt Chataya felé, de a nyugalma hirtelen cserbenhagyta. Megfordult a nyeregben, és végignézett az utcán maga mögött. Semmi jelét nem látta, hogy követné valaki. Minden ablak sötéten bámult rá, vagy az ablaktábláik szorosan zárva voltak. A sikátorokban süvítő szél hangján kívül semmi neszt nem hallott. *Ha Cersei utánam küldött ma valakit, az biztosan patkánynak álcázza magát.*

- A francba az egészszel! - morogta. Elege volt már az óvatosságából. Megfordította a lovát, és belevágta a sarkantyút. *Ha valaki a nyomomban van, meglátjuk, milyen jól lovagol.* Holdfényes utcákon át repült, szűk sikátorokon és kanyargós közökön száguldott végig, a lópatkók szaporán kopogtak a macskaköveken. Rohant a szerelméhez.

Ahogy megdöngette az ajtót, a szegecses kőfalakon átszűrődő halk zene hangja ütötte meg a fülét. Az egyik ibbeni nyitott ajtót neki. Tyrion rábizta a lovát a fickóra, majd megkérdezte:

- Ki ez?

A hall gyémánt alakú ablaktáblái mögül sárgás fény szüremlett ki, és egy éneklő férfihangot hallott.

Az ibbeni vállat vont.

- Valami nagy hasú dalnok.

Az ének egyre hangosabb lett, ahogy a ház felé ment az istállótól. Tyrion sohasem kedvelte a dalnokokat, ezt pedig még a többinél is kevésbé szerette, bár még nem is látta. Amikor belökte az ajtót, a fickó elhallgatott.

- Segítő uram! - A kopaszodó, hordóhasú férfi letérdelt. - Nagy megtiszteltetés, nagy megtiszteltetés - motyogta.

- Uram - mosolyodott el Shae, amikor megpillantotta. Tyrion szerette ezt a mosolyt, szerette, ahogy hirtelen, gondolkodás nélkül jelenik meg a csinos arcon. A lány a bíborszínű selyemruháját viselte, amelyet ezüstbrokát övvel rögzített a derekán. Az öltözék remekül kiemelte sötét haját és bőre lágy krémszínét.

- Kedvesem! - szólalt meg Tyrion. - És ez itt kicsoda?

A dalnok felemelte a tekintetét.

- Ezüstnyelvű Symonnak hívnak, uram. Zenész vagyok, dalnok, mesemondó...

- És egy óriási barom - fejezte be Tyrion. - Minek is szólítottál, amikor beléptem?

- Szólítottalak? Én csak... - Symon nyelvének ezüstje mintha ólommal változott volna. - Azt mondtam, Segítő uram, tiszteletből...

- Egy bölcs ember úgy tett volna, mintha nem ismerne fel. Nem mintha meg tudtál volna téveszteni velem, de legalább megpróbálhattad volna. Most mit csináljak veled? Tudsz az én drága Shae-mről, tudod, hol lakik, tudod, hogy éjszakánként egyedül látogat meg.

- Esküszöm, nem mondom el senkinek...

- Ebben biztos vagyok. Jó éjt neked! - Azzal felvezette Shae-t a lépcsőn.

- A dalnokom most lehet, hogy nem dalol többé - incselkedett a lány. - Úgy ráijesztettél, hogy a hangja is benne szakadt.

- Egy kis félelem talán segít neki kiénekelni azokat a magas hangokat.

A lány becsukta mögöttük a hálószoba ajtaját.

- Nem fogod bántani, ugye? - Meggyújtott egy illatos gyertyát, és letérdelt, hogy lehúzza Tyrion csizmáját. - A dalai vidítanak fel az éjszakákon, amikor nem jössz.

- Bárcsak jöhetnék minden éjjel! - sóhajtott Tyrion, és megdörzsölte csupasz lábát. - Jól énekel?

- Jobban, mint egyesek. Nem olyan jól, mint mások.

Tyrion szétnyitotta a lány köntösét, és a mellei közé temette az arcát. Shae-nek mindig tiszta illata volt, még ebben a bűzös disznóólban is, amivé Királyvár vált. - Tartsd meg, ha akarod, de rövid pórázon! Nem szeretném, ha a városban kóborolna, és meséket terjesztene a kifőzdékben.

- Nem fog... - kezdte volna a lány.

Tyrion betapasztotta a száját a sajátjával. A beszédből már elege volt, a Shae combjai között reá váró öröm édes egyszerűségére vágyott. Itt legalább örömmel fogadták, itt szükség volt rá.

Utána kihúzta a karját a lány feje alól, felhúzta a köntösét, és lement a kertbe. A félhold ezüstös fénybe vonta a gyümölcsfák leveleit, sugarai megcsillantak a kőmedence víztükrén. Tyrion leült a víz mellé. Tőle jobbra valahol egy tücsök ciripelt, s a hang a meghittség furcsa érzésével töltötte el. *Milyen békés itt - gondolta -, de vajon meddig?*

Hirtelen áporodott bűz fuvallata csapta meg. Hátrafordult. Shae állt az ajtóban ezüstös köntösében, amit tőle kapott. *Szerettem egy lányt, aki fehér volt, mint a tél, s holdfény táncolt a hajában.* Mögötte egy kolduló barát állt, piszkos, foltos köpönyegbe öltözött pocakos férfi. Meztelen lábát vastag rétegben kosz borította, a nyakában pedig, ahol egy septon kristályt hordott volna, vékony bőrszíjon csésze lógott. A szagától egy patkánynak is elakadt volna a lélegzete.

- Lord Varys kíván látni téged - jelentette Shae.

A kolduló barát döbbenetesen pislogott a lányra. Tyrion nevetett.

- Minden bizonnyal. Hogy lehet, hogy felismerted, amikor én magam sem?

A lány vállat vont.

- Ez ugyanúgy ő. Csak más a ruhája.

- Más külső, más szag, más járás - mondta Tyrion. - A legtöbb férfit megtevesztené.

- És a legtöbb nőt is. De nem a szajhákat. Egy szajhának meg kell tanulnia az embert látni, nem a ruhát, különben holtan végzi egy sikátorban.

Varys szomorúnak látszott, és nem a lábára ragadó hamis mocsok miatt. Tyrion kuncogott.

- Shae, hoznál nekünk egy kis bort? - Lehet, hogy jól jönne neki egy ital. Bármilyen hozta is ide az eunuchot az éjszaka sötétjében, aligha jó dolog.

- Szinte félek elmondani, miért jöttem, uram - szólalt meg Varys, miután Shae magukra hagyta őket. - Rettenetes híreket hozok.

- Fekete tollakat kellene viselned, Varys. Baljósabb ómen vagy, mint bármelyik holló. - Tyrion esetlenül feltápáskodott. Szinte félt feltenni a következő kérdést. - Jaime az?

Ha ártottak neki, semmi sem menti meg őket.

- Nem, uram. Másról van szó. Ser Cortnay Penrose halott. Viharvég megnyitotta kapuit Stannis Baratheon előtt.

A kétségbeesés minden egyebet kiűzött Tyrion fejéből. Amikor Shae visszatért a borral,

belekortyolt, majd elhajította a kupát, ami apró darabokra tört a ház falán. A lány maga elé kapta a kezeit, hogy védekezzen a szilánkok ellen. A bor hosszú csíkokban folyt le a köveken, feketén a hold fényében.

- Hogy a fene vinné el! - szitkozódott Tyrion.

Varys elmosolyodott, kivillantva rothadt fogait.

- Kit, uram? Ser Cortnayt vagy Lord Stannist?

- Mindkettőjüket. - Viharvég erős vár volt, ki kellett volna, hogy tartson fél évig, vagy még tovább... elég ideig, hogy az apja végezhesen Robb Starkkal. - Hogy történt?

Varys Shae-re pillantott.

- Uram, muszáj drága hölgyed álmát ilyen komor és véres történetekkel felkavarni?

- Egy hölgy talán félne - mondta Shae -, de én nem.

- Pedig jobban tennéd - figyelmeztette Tyrion. - Most, hogy Viharvég elesett, Stannis nemsokára Királyvár felé fordítja a figyelmét. - Már bánta, hogy elhajította a bort. - Lord Varys, adj nekünk egy percet, és visszalovagolok veled a kastélyba!

- Az istállóban várlak - az eunuch meghajolt, és eltrappolt.

Tyrion maga mellé ültette Shae-t.

- Itt nem vagy biztonságban.

- De hát itt vannak a falak és az örök, akiket adtál.

- Zsoldosok - mondta Tyrion. - Szeretik az aranyamat, de vajon meg is halnának érte? Ami pedig ezeket a falakat illeti, az ember feláll egy másik vállára, és egy szempillantás alatt idebent van. Egy ehhez nagyon hasonló ház leégett a zavargások alatt. A tulajdonosát, egy aranyművest, megölték. Annyi volt csupán a bűne, hogy teli volt az éléskamrája. Széjjeltépték a Főseptont, százszor megerőszkolták Lollyst, és bezúzták Ser Aron koponyáját. Szerinted mit tennének, ha a kezük közé kerülne a Segítő hölgye?

- Úgy érted, a Segítő ringyója? - Ránézett nagy, bátor szemével. - Bár én szívesen lennék a hölgyed, uram. Felvenném azokat a gyönyörű holmikát, amiket tőled kaptam, a szatént, a brokátot és az aranselymet, és viselném az ékszereidet, és fognám a kezed, és melletted ülnék a lakomákon. Adhatnék neked fiúkat, tudom, hogy képes lennék rá... és esküszöm, sohasem hoznék szégyent rád!

Az irántad érzett szerelmem éppen elég szégyen.

- Édes álom, Shae, de felejtse el, kérlek! Sohasem történhet meg.

- A királyné miatt? Én nem félek tőle sem.

- Én viszont igen.

- Akkor öld meg, és megszabadulsz tőle! Ahogy látom, nem sok szeretetet éreztek egymást iránt.

Tyrion sóhajtott.

- A nővérem. Aki megöli a saját vérét, örökre átkozott lesz az istenek és emberek szemében. Azonkívül bármit gondoljunk is mi Cersie-ről, az apám és a bátyám számára nagyon kedves. Fortélyban bárkivel felveszem a versenyt a Hét Királyságban, de az istenek nem úgy teremtettek, hogy karddal a kézben szembeszállhatnék Jaime-mel.

- Az Ifjú Farkasnak és Lord Stannisnek is van kardjuk, tőlük mégsem félsz.

Milyen keveset tudsz, kedvesem.

- Ellenük mögöttem áll a Lannister ház teljes ereje. Jaime vagy az apám ellen csak egy kicsavarodott gerincem és két görbe lábam van.

- Itt vagyok neked én. - Shae megcsókolta, és a nyaka köré fonta a karjait, ahogy a testük egymáshoz préselődött.

A csók felizgatta, ahogy a lány csókjai mindig, de Tyrion ezúttal szelíden kibontakozott az öleléséből.

- Ne most. Kedvesem, van egy... nos, nevezzük tervezkedménynek. Azt hiszem, be tudlak juttatni a kastély konyhájára.

Shae arca megmerevedett.

- A konyhába?

- Igen. Ha Varyson keresztül bonyolítjuk le, senki sem tud meg semmit.

Shae kuncogott.

- Uram, megmérgeznének. Aki eddig megkóstolta a főztömet, mind azt mondta, milyen jó szajha vagyok.

- A Vörös Toronyban van épp elég szakács. Hentesek és pékek is. Neked mosogatólánynak kellene álcáznod magad.

- Konyhaleány - mondta Shae -, viszketős, barna vászonruhában. Hát így szeretne az uram látni?

- Az urad életben szeretne látni - felelte Tyrion. - Aligha súrolhatsz fazekakat selyemben és bársonyban.

- Talán rám unt az uram? - Shae a köntöse alá csúsztotta a kezét, és megkereste a vesszejét. Két gyors mozdulat, és máris megkeményedett. - Ő még mindig akar engem - nevetett. - Szeretnéd megdugni a konyhásleányt, uram? Lisztet szórhatsz rám, és szaftot szopogathatsz a cicimről, ha...

- Hagyd abba! - A lány viselkedése Dancyre emlékeztette, aki annyira igyekezett, hogy megnyerje a fogadást. Elkapta a kezét, hogy elejét vegye a további huncutságoknak. - Most nem alkalmas az idő a hentergésre, Shae. Lehet, hogy az életed forog kockán.

A lány arcáról eltűnt a vigyor.

- Ha megbántottam az uramat, nem akartam, csak... nem lehetne, hogy több őrt adsz mellém?

Tyrion mélyet sóhajtott. *Ne feledkezz meg róla, milyen fiatal* - mondta magának. Megfogta a kezét.

- A gyöngyeid helyett kaphatsz másikat, és ruhából is lehet újat varrni, kétszer olyan szépet, mint a régiek. Számomra te vagy a legdrágább ezeken a falakon belül. A Vörös Torony sem biztonságos, de ennél a helynél sokkal biztonságosabb. Azt akarom, hogy gyere oda.

- A konyhába - tette hozzá a lány tompán. - Edényeket súrolni.

- Csak egy rövid ideig.

- Az apám a konyhaleányává tett. - A szája megrándult. - Azért menekültem el.

- Azt mondtad, azért menekültél el, mert az apád a szajhájává tett - emlékeztette Tyrion.

- Azért is. Semmivel sem szerettem jobban az edényeit súrolni, mint a farkát magamban. - Hirtelen felszegte a fejét. - Miért nem tarthatsz a tornyodban? Az udvari urak fele tart ágyemelegítőt.

- Kifejezetten megtiltották, hogy az udvarba vigyelek.

- Kicsoda? Az a nyamvadt apád! - fintorgott Shae. - Elég idős vagy már, hogy annyi szajhát tarthass, amennyit csak akarsz. Talán csupasz képű kölyöknek néz? Mit tehet veled, elfenekel?

Tyrion pofon ütötte. Nem túl erősen, de azért határozottan.

- A fene vigyen! - kiáltotta. - *A fene vigyen el!* Soha ne gúnyolódj rajtam! Te ne!

Shae egy pillanatig hallgatott. Az egyetlen hang a tücsök ciripelése volt.

- Kérlek, bocsáss meg, uram - szólalt meg végül súlyos, színtelen hangon. - Nem akartam szemtelen lenni.

Én pedig nem akartalak megütni. Az istenek szerelmére, hát lassan olyanná válok, mint Cersei?

- Ez nem volt helyénvaló - mondta. - Egyikünk részéről sem. Shae, te nem érted ezt. - A szavak, amelyeket sohasem akart kimondani, most úgy buktak ki belőle, mint mutatóanyagok az üreges lóból. - Amikor tizenhárom éves voltam, feleségül vettem egy paraszt lányát. Legalábbis annak hittem. Vak voltam az iránta érzett szerelemtől, és azt hittem, ő is ugyanezt érzi irántam, de az apám az arcomba vágta az igazságot. A feleségem valójában egy szajha volt, akit Jaime bérelt fel, hogy belekóstolhassak a férfiaságba. - *Én meg amilyen ostoba voltam, elhittem az egészet.* - Hogy még emlékezetesebbé tegye a leckét, Lord Tywin átadta a feleségemet egy kaszárnyára való katonájának, hogy kedvükre használhassák, nekem pedig megparancsolta, hogy nézzem végig. - *És hogy tegyem magamévá még egyszer utoljára, miután a többiek végeztek. Egyszer*

utoljára, a szerelem vagy gyengédség leghalványabb nyoma nélkül. „Hogy úgy emlékezz rá, amilyen valójában” - mondta az apám, és nekem ellen kellett volna szegülnöm neki, de a farkam elárult, és azt tettem, amit parancsolt. - Miután ezzel megvoltunk, az apám érvénytelenítette a házasságot. Mintha soha nem is lettünk volna házasok, mondták a septonok - megszorította a lány kezét. - Kérlek, ne beszéljünk többet a Segítő Tornyáról! Csak rövid ideig leszel a konyhában. Ha végeztünk Stannisszel, egy másik házat kapsz, és olyan puha selymeket, mint a kezéd.

Shae szeme elkerekedett, de Tyrion nem tudta kiolvasni, mi rejtőzik mögötte.

- A kezeim nem lesznek puhák, ha egész nap kemencéket takarítok, és tányérokat vakarok. Akkor is akarod majd, hogy hozzád érjenek, ha vörösek, sebesek és repedezettek lesznek a forró víztől és a lúgos szappantól?

- Jobban, mint bármikor - felelte. - Ha rájuk nézek, az jut majd eszembe, milyen bátor voltál.

Nem tudta megállapítani, hogy a lány hitt-e neki. Lesütötte a szemét.

- Parancsolj velem, uram!

Ennél több beleegyezést nem várhatott tőle ma este, ez nyilvánvaló volt. Megcsókolta az arcát ott, ahol megütötte, hogy egy kicsit elvegye a pofon élet.

- Érted küldök.

Varys az istállóban várakozott, ahogy megígérte. A lova himpókosnak és félig már döglöttnek tűnt. Tyrion nyeregbe ült, az egyik zsoldos kinyitotta a kaput, s ők csendben kilovagoltak. *Az istenek szerelmére, miért beszéltem neki Tysharól?* - kérdezte magától, hirtelen megrémülve. Vannak titkok, amelyeket sohasem szabad kimondani, szégyenteljes dolgok, amelyeket jobb, ha az ember magával visz a sírba. Mit akart tőle, megbocsátást? Ahogy a lány ránézett, az vajon mit jelenthetett? Vajon az edények súrolását gyűlölte ennyire, vagy a vallomása volt az oka? *Hogyan mondhattam el neki mindezt, és hihettem, hogy ezután is szeretni fog?* - kérdezte az egyik része, mire a másik gúnyosan megjegyezte: *Bolond törpe, egy szajha csak az aranyat és az ékszereket szereti.*

Sérült könyöke lüktetett, és éles fájdalom nyilallt belé, valahányszor a ló lépett egyet. Néha azt képzelte, hallja az odabent egymást daráló csontok hangját. Lehet, hogy fel kellene keresnie egy mestert, és kérnie valami orvosságot a fájdalomra... amióta azonban Pycelle felfedte valódi énjét, Tyrion Lannister nem bízott meg a mesterekben. Csak az istenek a megmondhatóí, kivel szűrik össze a levet, vagy mit kevernek a löttybe, amit odaadnak.

- Varys! - szólalt meg. - Be kell juttatnom Shae-t a kastélyba anélkül, hogy Cersei tudomást szerezze róla. - Röviden felvázolta a konyhára vonatkozó elképzelését.

Amikor befejezte, az eunuch halk, kottyanásszerű hangot hallatott.

- Úgy teszek, ahogy az uram parancsolja, természetesen... de figyelmeztetnem kell téged, hogy a konyha tele van fülekkel és szemekkel. Még ha a lányra nem is vetül gyanú, ezernyi kérdésre kell majd felelnie. Hol született? Kik voltak a szülei? Hogyan került Királyvárba? Az igazság nem volna túl szerencsés, így hazudnia kell majd... és hazudnia, és hazudnia - lepillantott Tyrionra. - És egy ilyen csinos kis konyhalány a kíváncsiság mellett a vágyakat is felkelti. Tapogatni fogják, csipkedik, paskolgatják és cirógtatják majd. A konyhalegények éjszakánként a takarója alá bújnak. Valami magányos szakács feleségül akarja majd venni. A pékek a melleit gyúrnák lisztes kezükkel.

- Inkább cirógassák, mint hogy leszúrják - mondta Tyrion.

Varys lovagolt néhány lépést, majd így folytatta:

- Lehet, hogy van más út is. Az a helyzet, hogy Lady Tanda lányának szolgálója lopkodja a hölgy ékszereit. Ha erről tájékoztatnám Lady Tandát, ő kénytelen lenne azonnal elbocsátani a leányt. És akkor a lányának új szolgálóra lenne szüksége.

- Értem. - Tyrion azonnal látta, ebben az ötletben van fantázia. Egy hölgy szolgálóleánya finomabb ruhákban járt, mint egy edénypucoló, s gyakran egy-két ékszert is kapott. Shae örülni fog ennek. Cersei Lady Tandát fárasztónak és hisztérikusnak, Lollyst féleszű birkának tartotta. Nem valószínű, hogy gyakran tesz majd baráti látogatásokat náluk.

- Lollys félénk, és megbízik mindenkiben - mondta Varys. - Bármilyen mesét mondjon is a

lány, ő elfogadja. Mióta a csócselék megfosztotta a szüzességétől, fél elhagyni a szobáját, tehát Shae nem lesz szem előtt... kényelmes közelségben lesz viszont hozzád, ha vigaszra szorulnál.

- Éppolyan jól tudod, mint én, hogy a Segítő Tornyt éjjel-nappal figyelik. Biztos, hogy felkeltené Cersei érdeklődését, ha Lollys szobalánya elkezdene látogatni engem.

- Talán a hálószobádba tudom csempészni a gyermeket észrevétlenül. Nem Chataya háza az egyetlen, amely rejtekajtókkal büszkélkedhet.

- Titkos átjáró? Az én szobámba? - Tyrion inkább bosszús volt, mint meglepett. Mi másért küldte volna a halálba Kegyetlen Maegor az összes munkást, akik a kastélyán dolgoztak, ha nem azért, hogy az ilyen titkok titkok maradjanak? - Igen, gondoltam. Hol találom az ajtót? A toronyszobában? A hálószobámban?

- Barátom, csak nem akarod, hogy minden kis titkomat felfedjem előtted?

- Mostantól kezdve gondolj rájuk úgy, mint a mi titkainkra, Varys! - Tyrion felpillantott az eunuchra büdös álruhájában. - Feltéve persze, ha valóban az én oldalamon állsz...

- Van okod kételkedni bennem?

- Miért is lenne, fenntartások nélkül megbízom benned. - Keserű nevetése visszaverődött a csukott ablaktáblákról. - Igazság szerint úgy bízom benned, mintha a saját vérem lennél. Most pedig meséld el nekem, hogyan halt meg Cortnay Penrose!

- Azt beszélük, hogy levetette magát egy toronyból.

- Levetette magát? Nem, ezt nem vagyok hajlandó elhinni!

- Az őrei senkit sem láttak belépni a hálótermébe, s utána sem találtak ott senkit.

- Akkor a gyilkos korábban hatolt be, és elrejtőzött az ágy alatt - vetette fel Tyrion. - Vagy lemászott a tetőről egy kötélén. Az is lehet, hogy az örök hazudnak. Honnét tudhatjuk, hogy nem ők maguk követték el a tettet?

- Kétségtelenül igazad van, uram.

Önelégült hangja azonban éppen az ellenkezőjét sugallta.

- Te talán nem így gondold? Akkor hát hogyan történt?

Varys egy hosszú pillanatig nem szólt egy szót sem. Az egyetlen zaj a lovak patkóinak ütemes kopogása volt a macskaköveken. Az eunuch végül megköszöri a torkát.

- Uram, hiszel a régi erőkben?

- Úgy érted, a varázslatban? - kérdezte Tyrion türelmetlenül. - Vérmágia, átkok, alakváltás, ilyesmiben? - horkantott. - Csak nem arra akarsz célozni ezzel, hogy Ser Cortnayt varázslattal segítették a halálba?

- Ser Cortnay párbajra hívta ki Lord Stannist a halála napjának reggelén. Kérdem én, ez egy végsőkéig kétségbeesett emberre vall? Ott van ezenkívül Lord Renly rejtélyes és felettébb váratlan meggyilkolása, mialatt a serege éppen hadrendbe fejlődött, hogy elsöpörje a bátyja erőit. - Az eunuch elhallgatott egy pillanatra. - Uram, egyszer megkérdezted tőlem, hogyan vágta meg.

- Emlékszem - mondta Tyrion. - Nem akartál beszélni róla.

- Most sem akarok, de... - A szünet ezúttal hosszabb volt az előzőnél, s amikor Varys újra megszólalt, a hangja valahogy másként csengett. - Árva fiú voltam, és egy utazó színtársulatnál inaskodtam. A gazdánknak volt egy kövér kis halászbárkája, azzal hajóztunk fel-alá a keskeny tengeren, és felléptünk a Szabad Városokban, meg időnként Óvárosban és Királyvárban is.

Egy alkalommal Myrben egy bizonyos férfi jött el megnézni bennünket. Az előadás után ajánlatot tett rám, ami túl vonzó volt, hogysem a gazdám visszautasíthatta volna. Megrémültem. Attól féltem, a férfi arra akar használni, amire hallottam, hogy a kisfiúkat használják, de kiderült, hogy az egyetlen részem, amire igényt tart, a férfiasságom. Adott valami szert, amitől képtelen voltam mozogni vagy beszélni, ám semmit sem tett, hogy eltompítsa az érzékeimet. Egy hosszú, kampó alakú késsel gyökerestül kivágta, s közben végig kántált valamit. Végignéztem, ahogy egy parázstartón elégeti a férfiasságomat. A lángok kékre változtak, és hallottam, hogy egy hang felel a hívására, bár a szavaikat nem értettem.

- Mire végzett velem, a komédiások már elhajóztak. Miután felhasznált, a fickónak nem volt többé szüksége rám, ezért kidobott. Amikor megkérdeztem tőle, most mihez kezdjek, azt felelte,

hogy szerinte haljak meg. Hogy szembeszegüljek vele, elhatároztam, hogy élni fogok. Koldultam, loptam, és eladtam a testemnek azon részeit, amelyek még megmaradtak. Nemsokára Myr legügyesebb tolvajainak egyikévé váltam, és amikor idősebb lettem, megtanultam, hogy egy ember leveleinek a tartalma gyakran értékesebb lehet, mint az erszényéé.

De még mindig álmodok arról az éjszakáról, uram. Nem a varázslóról, sem pedig a pengéjéről, de még csak nem is arról, hogyan zsugorodott össze a férfiaságom, miközben égett. A hangról álmodok. A lángok közül érkező hangról. Vajon valami isten volt, démon vagy bűvésztükk? Nem tudom, pedig ismerem az összes trükköt. Csak annyit mondhatok, hogy ő szólította, az pedig válaszolt, és attól a naptól fogva gyűlölöm a varázslatot, és azokat, akik gyakorolják. Ha Lord Stannis is közéjük tartozik, holtan akarom őt látni.

Miután befejezte, egy ideig némán ügettek tovább. Végül Tyrion törte meg a csendet.

- Szívfacsaró történet. Sajnálom.

Az eunuch sóhajtott.

- Sajnálod, de nem hiszed el. Nem, uram, nem kell bocsánatot kérned. Valami szer hatása alatt álltam, nagy fájdalmaim voltak, nagyon régen történt, és messze, a tengeren túl. Semmi kétség, csak álmodtam azt a hangot. Én is ezzel győzködtem magamat már ezerszer.

- Én az acélkardokban, az arany érmékben és az emberek eszében hiszek - mondta Tyrion. - És elhiszem, hogy valaha éltek sárkányok. Végül is láttam a koponyájukat.

- Reménykedjünk benne, hogy a koponyák a legrosszabbak, amiket valaha látnod kell, uram!

- Ebben egyetértünk - mosolygott Tyrion. - Ami pedig Ser Cortnay halálát illeti, nos, tudjuk, hogy Stannis hajósokat fogadott fel a Szabad Városokból. Könnyen lehet, hogy egy ügyes bérgyilkost is felfogadott.

- Egy nagyon ügyes bérgyilkost.

- Léteznek ilyenek. Régen arról álmodoztam, hogy egy napon annyira gazdag leszek, hogy ráuszíthatok egy Arcnélküli Embert drága nővéremre.

- Mindegy, hogyan halt meg Ser Cortnay - mondta Varys -, ő halott, a kastély pedig elesett. Nem áll semmi Stannis útjában.

- Van valami esélyünk, hogy rávegyük a dorne-iakat, rohanják le a Határvidéket? - kérdezte Tyrion.

- Semmi.

- Kár. A fenyegetésük legalább arra jó lesz talán, hogy a váraik közelében tartsa a Határvidék urait. Mi hír az apámról?

- Ha Lord Tywin át is kelt a Vörös Ágon, én nem kaptam még hírt róla. Ha nem igyekszik, könnyen ellenségei harapófogójába kerülhet. A Vassszívek falevelét és a Rowanek fáját látták a Mandertől északra.

- Kisujjról semmi hír?

- Lehet, hogy sohasem jutott el Keserűhídig. Az is lehet, hogy ott halt meg. Lord Tarly megkaparintotta Renly raktárait, és sokakat kardélre hányt. Főleg Florenteket. Lord Caswell bezárkózott a kastélyába.

Tyrion hátravetette a fejét, és nevetni kezdett.

Varys zavartan megállította a lovát.

- Uram?

- Hát nem látod, hogy milyen tréfás ez az egész, Lord Varys? - Tyrion a csukott ablaktáblák felé, az alvó város felé intett. - Viharvég elesett, Stannis közeledik tűzzel, acéllal, és csak az istenek tudják, miféle sötét erővel, és nincs itt Jaime, hogy megvédje a jónépet, sem Robert, sem Renly, sem Rhaegar, sem a drágalátos Viráglövágjuk. Csak én, akit gyűlölnek. - Megint nevetett. - A törpe, a gonosz tanácsadó, az eltorzult kis majomdémon. Egyedül én állok köztük és a káosz közt.

CATELYN

- Mondd meg apánknak: azért mentem el, hogy büszkévé tehessem!

A fivére felpattant a nyeregbe, fényes páncéljában és a lobogó, víz- és iszapszínű palástban minden ízében főúrnak látszott. Sisakját ezüstös pizstráng díszítette, a pajzsára festett hal tökéletes mása.

- Mindig is büszke volt rád, Edmure. És nagyon szeret téged. Hidd el!

- Több indokot szolgáltatok neki erre vérünknel!

Azzal megfordította a csataménjét, és felemelte a karját. Trombitaszó harsant, peregni kezdett egy dob, a felvonóhid rázkódva és hirtelen lökésektől kísérve leereszkedett, és Ser Edmure Tully felemelt lándzsák és szélben csapkodó zászlók alatt kivezette az embereit Zúgóból.

Engem nagyobb sereg kísér, mint téged, testvérem - gondolta Catelyn, ahogy a kivonuló hadat figyelte. - *Kételyek és félelmek serege.*

A mellette álló Brienne gyötrődése szinte tapintható volt. Catelyn utasítására méretének megfelelő ruhákat varrtak a számára, csinos öltözékeket, amelyek méltók voltak származásához, és illettek neméhez, ő azonban mégis szívesebben viselte páncélja darabjait cserzett bőr fölött, s derekára szívesebben kötött kardtartó szíjat. Kétségkívül boldogabb lett volna, ha háborúba lovagolhat Edmure-ral, de a várfalak megtartásához, még ha olyan magasak és erősek is, mint Zúgóé, kardok kellene. A fivére minden épkézláb férfit magával vitt a gázlókhoz, s a Ser Desmond Grell parancsnokságára bízott helyőrség sebesültekből, öregekből és betegekből állt. Hozzájuk jött még néhány apród és kiképzetlen parasztfiú, akik még a férfikortól is messze voltak. Ők védtek egy olyan kastélyt, amely zsúfolásig megtelt asszonyokkal és gyermekekkel.

Miután Edmure gyalogságának hátvéde is kimenetelt a rácsok alatt, Brienne Catelynhez fordult.

- És most mit teszünk, úrnőm?

- Ami a kötelességünk.

Catelyn feszült arccal keresztülvágott az udvaron. *Én mindig azt tettem, ami a kötelességem* - gondolta. Talán ezért volt mindig is kedvesebb nemes atyja szívének, mint a többi gyermeke. Egyik idősebb bátyja sem élte túl a gyermekkort, így ő Lord Hoster lánya és fia is volt egyben, míg Edmure meg nem született. Akkor pedig meghalt az édesanyja, az apja pedig azt mondta, hogy attól fogva neki kell Zúgó úrnőjének lennie, és ő ennek is eleget tett. Amikor pedig Lord Hoster Brandon Starknak ígérte a kezét, Catelyn köszönetet mondott, amiért ilyen nagyszerű házasságot szerzett neki.

Brandonnak adtam a zálogomat, és egyszer sem vigasztaltam meg Petyrt, miután megsebesült, sőt még el sem búcsúztam tőle, amikor apa elzavarta. És amikor Brandont meggyilkolták, és apa azt mondta, feleségül kell mennem az öccséhez, boldogan megtettem, bár sohasem láttam Ned arcát egybekelésünk napjáig. Ennek a komor idegennek adtam a szüzességem, majd elengedtem a háborújába, a királyához és az asszonyhoz, aki fattyút szült neki. Mert mindig teljesítettem a kötelességemet.

A lábai a szentélybe vitték, a hétoldalú, szivárványszínű fénytel teli homokkő templomba anyja kertjének közepén. Már sokan voltak odabenn, amikor beléptek, hiszen nem Catelyn volt az egyetlen, aki úgy érezte, hogy szüksége van az ima erejére. Letérdelt a Harcos festett márványszobra elé, és meggyújtott egy illatos gyertyát Edmure-ért, egyet pedig Robbért, a hegyeken túl. *Vigyázz rájuk, segítsd győzelemre őket* - fohászkozott -, *hossz békét az elesettek lelkének, és enyhítsd a hátrahagyottak bánatát!*

Miközben az imáit mormolta, füstölőjével és kristályával belépett a septon, így Catelyn

ottmaradt a szertartásra. Nem ismerte ezt a septont. Komoly fiatalember volt, közel egyidős Edmure-ral. Elég jól végezte a feladatát, a hangja pedig telt és kellemes volt, amikor a Hét dicséretét énekelte, de Catelynnek rá kellett döbennie, hogy hiányolja a rég halott Septon Osmynd gyenge, reszkető tónusát. Osmynd türelmesen meghallgatta volna, mit látott és érzett Renly pavilonjában, és talán azt is tudta volna, mit jelent mindez, és mit tegyen, hogy az álmait kísértő árnyak nyugodni térjenek. *Osmynd, az apám, Brynden nagybácsi, az öreg Kym mester, ők mintha mindig mindent tudtak volna, most pedig egyedül maradtam, s én mintha semmit sem tudnék, még a kötelességemet sem. Hogyan teljesíthetném a kötelességemet, ha nem tudom, miben áll?*

Catelyn olyan sokáig térdelt ott, hogy a lábai egészen elzsibbadtak, mire felállt, mégsem lett bölcsebb. Talán ma este elmegy az istenerdőbe, és imádkozik Ned isteneihez is. Ők vénebbek a Hétnél is.

Odakint egészen más dal fogadta. Rímes Rymund a sörfőzde mellett ült, a köréje gyűlt hallgatóság gyűrűjében, és mély, zengő hangon éppen Lord Deremond tetteiről dalolt a Véres Réten.

„*És ott állt ő, karddal a kézben,*
Az utolsó Darry tizéből.

Brienne megállt, hogy hallgassa egy kicsit. Széles vállát görnyedten összehúzta, vastag karját pedig összefonta a mellén. Egy falka visítózó, rongyos kölyök rohant el mellettük, botjaikkal vadul csapkodták egymást. *Vajon miért szeretnek a fiúk ennyire háborúsdit játszani?* Catelyn eltűnődött, vajon nem Rymund-e a válasz. Az énekes hangja egyre erőteljesebbé vált, ahogy közeledett a dal vége.

„*És vörös a fű lába alatt,*
s vörös zászló, amerre járt,
vörös fénnel kelt fel a nap,
s vörössége bőrére szállt.
»Hajrá, hajrá! - kiált a lord -,
a kardom ma friss vérre vágy!«
S haragjának özönével
áradtak a kis éren át"

- A harc jobb ennél a várakozásnál - mondta Brienne. - Ha harcolsz, nem érzed magad ilyen tehetetlennek. Kardod és lovad van, néha fejszéd is. Ha páncélt viselsz, az ellenség nehezen tesz kárt benned.

- Lovagok is meghalnak a csatában - emlékeztette Catelyn.

Brienne ráemelte gyönyörű, kék szemét.

- Ahogy asszonyok is meghalnak a gyermekágyban. *Róluk* senki sem dalol.

- A gyermekek egy másfajta háborút jelentenek - Catelyn elindult az udvaron. - Igaz, ott nincsenek lobogók és harci kürtök, de a küzdelem attól még semmivel sem kevésbé ádáz. Kihordani egy gyermeket, világra hozni... édesanyád biztosan mesélt neked a fájdalomról...

- Sohasem ismertem az anyámat - mondta Brienne. - Az apámnak voltak hölgyei... minden évben másik, de...

- Azok nem hölgyek voltak - szakította félbe Catelyn. - Akármilyen nehéz is a szülés, Brienne, ami utána következik, még nehezebb. Néha úgy érzem, mintha darabokra szakadnék. Azt kívánom, bárcsak őt volna belőlem, egy minden gyermekemre, hogy mindegyikükre vigyázhassak.

- És rád ki vigyázna, úrnóm?

Az asszony mosolya halvány volt és fáradt.

- Hát házam férfit. Legalábbis nagyságos édesanyám ezt tanította. Nemes atyám, a fivérem, a nagybátyám, a férjem, ők fognak vigyázni rám... de míg távol vannak, azt hiszem, neked kell betöltened ezt a szerepet, Brienne.

Brienne meghajolt.

- Megpróbálom, úrnőm.

Később, de még ugyanazon a napon, Vyman mester levelet hozott. Catelyn azonnal fogadta, mert azt remélte, Robbtól vagy Ser Rodriktól érkezett néhány szó, az üzenet azonban egy bizonyos Lord Meadowstól érkezett, aki Viharvég várnagyának nevezte magát. A címzés szerint az apjának szólt, a fivérének, a fiának, „vagy Zúgó jelenlegi urának, bárki legyen is az”. Ser Cortnay Penrose meghalt, írta a férfi, Viharvég pedig megnyitotta a kapuit Stannis Baratheon, a törvényes és igaz trónörökös előtt. A vár helyőrsége egyként felesküdt rá, és senkit sem ért bántódás közülük.

- Az istenek nyugosztalják Ser Cortnay Penrose-t - suttogta Catelyn. Sohasem találkozott a lovaggal, halálának híre mégis szomorúsággal töltötte el. - Robbnak azonnal meg kell tudnia! - jelentette ki. - Tudjuk, hol van éppen?

- Amikor legutóbb hírt kaptunk felőle, éppen a Szirt, a Westerling ház fészke felé vonult - felelte Vyman mester. - Ha hollót menesztek Ashemarkba, talán utána küldenek egy lovast.

- Tedd ezt!

Catelyn ismét elolvasta a levelet, miután a mester elment.

- Lord Meadows nem tesz említést Robert fattyáról - jegyezte meg Brienne-nek. - Gondolom, a fiú a többiekkel együtt megadta magát, bár bevallom, nem értem, miért akarta őt annyira Stannis.

- Talán tart a fiú trónigényétől.

- Egy fattyú trónigényétől? Nem, valami másról van szó... hogy néz ki ez a gyermek?

- Hét vagy nyolcéves, kedves, a haja fekete, a szeme pedig fényes és kék. A látogatók gyakran Lord Renly saját gyermekének vélték.

- És Renly Robertre hasonlított - Catelynnek derengeni kezdett a dolog. - Stannis fel akarja mutatni a birodalom előtt a bátyja fattyát, hogy az emberek meglássák az arcában Robertet, és elgondolkodjanak, Joffrey miért nem hasonlít ennyire atyjára.

- Ez olyan sokat jelentene?

- Stannis támogatói szemében ez bizonyíték. Joffrey támogatói szemében viszont semmi.

Az ő saját gyermekeiben több volt a Tully, mint a Stark. Egyedül Arya vonásaiban volt több felfedezhető Nedből. *És Havas Jonéban, de ő sohasem volt az enyém.* Azon kapta magát, hogy Jon édesanyjára gondol, a ködös, titkos szeretőre, akiről a férje sohasem volt hajlandó beszélni. *Vajon ő is úgy búsul Ned után, mint én? Vagy talán gyűlölte, amiért otthagyta az ő ágyát az enyémet? Ő is imádkozik a fiáért, ahogyan én imádkoztam az enyémeért?*

Ezek kellemetlen és egyben haszontalan gondolatok voltak. Ha Jon édesanyja a csillagvölgyi Ashara Dayne volt, ahogy néhányan suttogták, a hölgy már régóta halott, ha pedig nem, akkor pedig Catelynnek fogalma sem volt róla, ki lehet Jon anyja, és hol van. És nem is számított. Ned elment, és minden titkát és szerelmét magával vitte a sírba.

Az asszonyt mégis újra meglepte, milyen különösen viselkednek a férfiak, ha törvénytelen gyermekekről van szó. Ned mindig vadul védelmezte Jont, Ser Cortnay Penrose pedig az életét adta ezért a viharos Edricért, Roose Boltonnak azonban, a furcsa, hideg hangú levélből ítélve, amit Edmure kapott tőle alig három napja, annyit sem jelentett a fattya, mint az egyik kutyája. A parancs értelmében átkelt a Három Folyón, és Harrenhal felé vonul, írta. „Erős kastély és jól védik, de őfelsége megkapja, még ha ennek érdekében meg is kell ölnöm odabent minden élő lelket.” Remélte, hogy őfelsége ezt helyezi majd mérlegre fattyú fia bűneivel szemben, akivel Ser Rodrik Cassel végzett. „Nem kétlem, hogy ezt a sorsot érdemelte” - írta Bolton. „A szennyezett vér mindig aljas, és Ramsay lelke különösen ravasz, kapzsi és kegyetlen volt. Örülök, hogy megszabadultam tőle. A törvényes fiak, akiket ifjú feleségem megígért nekem, sohasem lettek volna biztonságban, míg ő élt.”

Hátborzongató gondolatait sietős léptek zaja szakította félbe. Ser Desmond apródja rontott lélekszakadva a szobába, és térdre rogyott előtte.

- Úrnóm... Lannisterek... a folyó túlszéljén.

- Szedd össze magad, fiam, és mondd el lassan az egészet!

Az ifjú úgy tett, ahogy parancsolta.

- Páncélos katonák oszlopa - jelentette. - A Vörös Ág túlszéljén. Lannister oroszlánja alatt bíborszín egyszarvút láttunk.

Lord Brax valamelyik fia. Brax egyszer Zúgóban járt, amikor Catelyn még kislány volt, hogy az egyik fia számára feleségül kérje őt vagy Lysát. Eltűnődött, vajon ugyanaz a fiú vezeti-e most odakint az ostromló sereget.

A Lannisterek délkelet felől bukkantak fel ragyogó lobogók alatt, tájékoztatta Ser Desmond, amikor felment a mellvédre, hogy csatlakozzon hozzájuk.

- Csak néhány lovas járőr, nem több - nyugtatta meg a lovag. - Lord Tywin főereje jóval délebbre van. Nem vagyunk veszélyben.

A Vörös Ágtól délre a vidék nyílt volt és sík. Az őrtoronyból Catelyn mérföldekre ellátott, azonban még így is csak a legközelebbi gázlót vehették szemügyre. Edmure Lord Jason Mallisterre bízta annak a gázlónak a védelmét, s azon kívül még háromét feljebb a folyón. A Lannister lovasok bizonytalanul járkáltak fel-alá a vízparton, karmazsin és ezüst zászlóik csapkodtak a szélben.

- Nincsenek többen ötvennél, úrnóm - becsülte fel az erejüket Ser Desmond.

Catelyn látta, hogy a lovasok hosszú vonalba fejlődnek. Lord Jason emberei a sziklák, a fű és az alacsony dombok fedezékében készültek a fogadásukra. Trombita harsant, a lovasok óvatos léptekkel megindultak, és fröcskölve az áramló folyóba gázoltak. Egy pillanatra pompás látványt nyújtottak csillogó páncéljukban, lengedező zászlókkal a fejük felett, ahogy lándzsáik hegyén megvillant a napsugár.

- Most - suttogetta mellette Brienne.

Nem volt könnyű kivenni, mi történik, de a lovak nyerítése még ebből a távolságból is hangosnak tűnt, s mögötte Catelyn hallotta a fémnek csapódó fém halkabb zaját. Az egyik lobogó hirtelen eltűnt, ahogy elsöpörték alóla a katonát, és nem sokkal ezután elsodorta a víz az első halottat a falak alatt. A Lannisterek addigra fejvesztve hátráltak. Az asszony látta, hogy újra felfejlődnek, rövid tanácskozást tartanak, majd elvágtatnak arrafelé, ahonnan jöttek. Az emberek gúnyos megjegyzéseket kiabáltak utánuk a falakról, bár azok már túl messze voltak ahhoz, hogy hallhatták volna.

Ser Desmond megveregette a pocakját.

- Bár látta volna ezt Lord Hoster! Táncra is perdült volna örömeiben!

- Félek, apám táncos napjai már elmúltak - sóhajtott Catelyn -, ez a küzdelem pedig csak most kezdődik. A Lannisterek vissza fognak jönni. Lord Tywin serege kétszer akkora, mint a fivéremé.

- Az sem számítana, ha tízszer akkora lenne - mondta Ser Desmond. - A Vörös Ág nyugati partja magasabb, mint a keleti, úrnóm, és erdő borítja. Az íjászaiknak kiváló fedezékük és jó rálátásuk van... ha pedig valahol mégis átjutnak, Edmure legjobb lovagjai készen állnak, és oda vágtatnak, ahol a legnagyobb szükség van rájuk. A folyó fel fogja tartóztatni őket.

- Imádkozom, hogy igazad legyen - mondta Catelyn komoran.

Aznap éjjel megint megjelentek. Az asszony megparancsolta, hogy azonnal ébresszék fel, ha az ellenség visszatér, és jóval éjfél után egy szolgálóleány gyengéden megérintette a vállát. Catelyn azonnal felült.

- Mi az?

- Megint a gázló, úrnóm.

Catelyn hálóköntösbe burkolózott, és felmászott a torony tetejére. Onnét átlátott a falak fölött a holdfényes folyón túlra, ahol a csata dúlt. A védők őrtüzeket gyújtottak végig a part mentén, és a Lannisterek talán azt hitték, hogy vakon és óvatlanul találják őket. Ha így volt, csalódnuk

kellett. A sötétség a legjobb esetben is kiszámíthatatlan szövetséges; ahogy belegázoltak a vízbe, hogy átevicckéljenek, néhányan rejtett mélyedésekbe léptek, és csobbanva eltűntek, mások megbotlottak a kövek között, vagy az elszórt lábtövisek hasították fel a lábukat. A Mallister-íjászok égő nyilai sziszegő viharoként zúdultak rájuk a folyó innenső oldaláról, s távolról furcsa, gyönyörű látványt nyújtottak. Az egyik katona, akit tucatnyi nyíl ütött át, égő ruhájában táncolt és tántorgott egy kis ideig a térdig érő vízben, majd végül összeesett, és a folyó magával sodorta. Mire a teste Zúgó alá ért, a tüzekkel együtt az élete is kihunytt.

Kicsiny győzelem - gondolta Catelyn, amikor a küzdelem véget ért, és az ellenség túlélő katonái beleolvadtak az éjszakába -, *de azért győzelem*. Miközben lefelé ereszkedtek a torony csigalépcsőjén, Catelyn megkérdezte Brienne-t, mit gondol.

- Éppen csak súrolt bennünket Lord Tywin újjának a hegye, úrnőm - felelte a lány. - Tapogatózik, gyenge pontot, egy védtelen átkelőt keres. Ha nem talál, ökölbe szorítja az ujjait, és megpróbál csinálni egyet magának. - Brienne felhúzta a vállait. - Én ezt tenném, ha a helyében volnék. - A keze a kardja markolatára tévedt, és gyengéden megveregette, mintha meg akart volna bizonyosodni róla, hogy még mindig ott van.

És akkor az istenek segítsenek rajtunk - gondolta Catelyn. Semmit sem tehetett azonban ellene. Az ott a folyónál Edmure csatája volt. Az övé idebent dült a kastélyban.

Másnap hajnalban, reggeli közben apja idős intézőjéért, Utherydes Wayne-t küldött.

- Vitéss Ser Cleos Freynek egy kancsó bort! Rövidesen ki akarom kérdezni, és szeretném, ha megoldódna a nyelve.

- Ahogy parancsolod, úrnőm.

Nem sokkal ezután egy lovas érkezett, mellén a Mallisterek sasával. Lord Jason üzenetét hozta, amelyben újabb betörési kísérletről és újabb győzelemről számolt be. Ser Flement Brax egy másik gázlónál, mintegy tizennyolc mérföldre délre próbált átkelést kierőszakolni. A Lannisterek ezúttal maguk elé tartott pajzsokkal, gyalog vágtak neki a folyónak, a Mallisterek íjászaik azonban magas ívben a pajzsok mögé lőttek, a skorpiók pedig, amelyeket Edmure a parton állított fel, súlyos kövekkel bombázták őket, hogy felbontsák az alakzatokat.

- Tucatnyi halottjuk maradt a vízben, csak kettő érte el az innenső partot, de velük is gyorsan elbántunk - jelentette a hírvivő. Elmondta, hogy feljebb is összecsapásra került a sor, ahol Lord Karyl Vance tartotta a gázlókat. - Azokat a támadásokat is visszaverték, s az ellenség súlyos veszteségeket szenvedett.

Úgy látszik, Edmure bölcsebb, mint gondoltam - tűnődött Catelyn. - *A lordjai mind látták az értelmét ennek a haditervnek, én miért voltam hát ilyen vak? A fivérem már nem az a kisfiú, aki az emlékeimben él, ahogyan Robb sem az már.*

Estig várt, mielőtt meglátogatta volna Ser Cleos Freyt, abból a megfontolásból, hogy minél többet késik, a férfi annál részegebb lesz. Amikor belépett a torony cellájába, Ser Cleos támolyogva feltérdelt.

- Úrnőm, semmiféle szóktetésről nem tudtam! Az Ördögfióka azt mondta, egy Lannisternek Lannister kíséret jár, lovagi esküre...

- Kelj fel, ser! - Catelyn leült. - Tudom, hogy Walder Frey egyetlen unokája sem szegi meg soha az esküjét. - *Hacsak nem áll érdekében.* - A fivérem azt mondta, békefeltételeket hoztál.

- Így van. - Ser Cleos dülöngélve feltápáskodott. Az asszony elégedetten látta, milyen bizonytalanul áll a lábán.

- Mondd el! - parancsolta, és a férfi elmondta neki.

Miután végzett, Catelyn gondterhelten ült egy darabig. Edmure-nak igaza volt, ezek nem is nevezhetők feltételeknek, kivéve...

- Lannister kicseréli Aryát és Sansát a fivérére?

- Igen. A Vastrónon ült, és megesküdt rá.

- Tanúk előtt?

- Az egész udvar színe előtt, úrnőm. És az istenek előtt is. Elmondtam Ser Edmure-nak is, de ő azt felelte, hogy lehetetlen, hogy öfelsege Robb sohasem egyezze bele.

- Igazat mondott. - Még csak nem is hibáztathatta ezért Robbot. Arya és Sansa gyerekek, az életben hagyott és szabadjára engedett Királyölő azonban a birodalom egyik legveszélyesebb embere. Ez az út sehová sem vezetett. - Láttad a lányaimat? Jól bánnak velük?

Ser Cleos habozott.

- A... igen, úgy láttam...

Valami hazugság után kutat - Catelyn látta rajta, de a bor eltompította az elméjét.

- Ser Cleos - szólalt meg hűvösen -, eljátszottad a békelobogó védelmét, amikor az embereid áruló módon ránk támadtak. Csak próbáld meg nekem hazudni, és te is mellettük fogsz lógni a falon! Ne hidd, hogy tréfálok! Még egyszer megkérdem: *láttad a lányaimat?*

A férfi homloka verejtéktől csillogott.

- Láttam Sansát a kihallgatáson, aznap, amikor Tyrion elmondta nekem a feltételeit. Gyönyörű volt, úrnőm. Talán egy kissé... kissé sápadt. Bizonyára a kimerültség.

Sansát, de Aryát nem. Ez sok mindent jelenthet. Aryát mindig is nehezebb volt megszelídíteni. Lehet, hogy Cersei nem merte az udvar színe elé állítani, mert félt attól, amit mondhat vagy tehet. Lehet, hogy biztonságosan elzárták valahová. *Az is lehet azonban, hogy megölték.* Catelyn elhessegette a gondolatot.

- Azt mondtad, az ő feltételeit... pedig Cersei a Régenskirályné.

- Tyrion mindkettőjük nevében beszélt. A királyné nem volt jelen. Azt mondták nekem, hogy gyengélkedik.

- Érdekes. - Catelyn visszagondolt a Holdhegységen át megtett rettenetes útra, és arra, hogyan csábította át azt a zsoldost Tyrion a saját szolgálatába az övéből. *A törpe nagyon okos.* El sem tudta képzelni, hogyan élte túl a magas utat, miután Lysa elzavarta a Völgyből, de nem lepődött meg rajta. *Ned halálában legalább nem volt része. És a védelmemre sietett, amikor a klánok ránk támadtak. Ha megbízhatnék a szavában...*

Felfelé fordította a tenyerét, és lenézett az ujjain éktelenkedő hegekre. *Az ő törének a nyomai* - emlékeztette magát. - *Az ő törée, amelyet egy gyilkos szorongatott, akit ő bérelt fel, hogy elvágja Bran torkát.* Igaz, a törpe tagadta. Még azután is tagadta, hogy Lysa bezárta az egyik égi cellába és megfenyegette a Hold Ajtajával.

- Hazudott - közölte, és hirtelen felállt. - A Lannisterek egytől egyig hazugok, és a törpe a legrosszabb közülük. A gyilkos az ő törét használta.

Ser Cleos rámeredt.

- Nem tudok semmit semmilyen...

- Nem tudsz semmit - bólintott az asszony, és kiviharzott a cellából. Brienne némán csatlakozott hozzá. *Mennyivel egyszerűbb neki* - gondolta Catelyn némi irigységgel. Ebből a szempontból olyan, mint egy férfi. A férfiak számára a válasz mindig ugyanaz volt, és sohasem feküdt távolabb a legközelebbi kardnál. Egy asszonymak, egy anyának az út sokkal rögzesebb és nehezebben felismerhető.

Aznap este későn vacsorázott, a Nagy Csarnokban, együtt a helyőrséggel, hogy bátorítsa őket, amennyire csak módjában áll. Rímes Rymund az összes fogást végigdalolta, levéve ezzel a válláról a beszéd terhet. Az estét azzal a dallal zárta, amelyet Robb Ökörgázlónál aratott diadaláról szerzett.

„Az égen a csillagok farkasok szemei, s a szél az ő daluk.”

A vereszek között Rymund hátravetette a fejét, és felüvöltött, s a végén már vele üvöltött a teremben ülők fele, még Desmond Grell is, aki jócskán becsípett. A hangjuk visszadüböngött a gerendákról.

Hadd daloljanak, ha az bátorságot önt beléjük - gondolta Catelyn, miközben ezüstserlegével játszadozott.

- Kislánykoromban mindig volt egy énekes Alkonyvárban - szólalt meg Brienne halkán. - Minden dalt megtanultam kívülről.

- Sansa is, bár kevés énekes vette a fáradságot, hogy megtegye a Deresbe vezető hosszú utat.

Azt mondtam neki, hogy a királyi udvarban lesznek dalnokok. Azt mondtam neki, hogy ott

mindenféle zenét hallhat majd, és az apja majd talál neki valakit, aki megtanítja hárfán játszani. Ó, jaj, az istenek bocsássonak meg nekem...

Brienne így folytatta:

- Emlékszem egy asszonyra... valahonnét a keskeny tengeren túlról érkezett. Azt sem tudtam, milyen nyelven énekel, de a hangja olyan gyönyörű volt, mint ő maga. A szeme olyan kék volt, mint a szilva, a dereka pedig olyan karcsú, hogy az apám körülérte a tenyerével. Az apámnak majdnem akkora kezei voltak, mint nekem. - Ahogy ezt mondta, behajlította hosszú, vaskos ujjait, mintha rejteni próbálná őket.

- Énekeltél az apádnak is? - kérdezte Catelyn.

Brienne megrázta a fejét, és a fatájjába meredt, mintha a pecsenyelében igyekezne valamiféle választ találni.

- Lord Renlynek?

A lány arca elvörösödött.

- Soha, én... a bolondja néha kegyetlen tréfákat űzött, én pedig...

- Egyszer énekelned kell nekem.

- De... kérlek, nincs tehetségem hozzá - Brienne eltolta magát az asztaltól. - Bocsáss meg, úrnöm! Megengeded, hogy távozzak?

Catelyn bólintott. A magas, otromba lány hosszú léptekkel kivonult a csarnokból. Szinte észre sem vették a nagy vigasság közepette. *Az istenek legyenek vele* - gondolta az asszony, és kedvetlenül visszatért a vacsorájához.

Az ököl, amelyről Brienne beszélt, három nappal később sújtott le, s öt nappal később értesültek róla. Catelyn az apja ágya mellett ült, amikor Edmure hírvivője megérkezett. A férfi páncélját horpadások borították, a csizmája csupa por volt, a felsőkabátján pedig rojtos szélű lyuk tátongott, ám ahogy letérdelt, az arckifejezése azonnal elárulta, hogy jó hírt hozott.

- Győzelem, úrnöm! - Átadta neki Edmure levelét. Az asszony keze reszketett, miközben feltörte a pecsétet.

Lord Tywin tucatnyi különböző gázlónál próbált egyszerre átkelést kierőszakolni, írta a fivére, de minden támadását visszaverték. Lord Lefford vízbe fűlt, a Vadkan nevű Crakehall lovagot elfogták, Ser Addam Marbrandot háromszor kényszerítették visszavonulásra... a legádázabb küzdelem azonban Kőmalomnál dűlt, ahol Ser Gregor Clegane vezette a támadást. Annyi embere esett el, hogy a lovak tetemei már-már elzárással fenyegették a folyót. A Hegy legjobb emberei élén végül elérte a nyugati partot, Edmure azonban rájuk zúdította a tartalékát, s szétszórta őket, véres pusztítást végezve a soraikban. Ser Gregor maga is elvesztette a lovát, és számtalan sebből vérezve evickélt át a Vörös Ág túlsó partjára nyílvesszők és kövek záporában. „Nem fognak átkelni, Cat - írta Edmure. - Lord Tywin délkelet felé masírozik. Lehet, hogy csak hadicsel, lehet, hogy teljes visszavonulás, de nem számít. *Nem fognak átkelni.*”

Ser Desmond Grell ujjongott örömeiben.

- Ó, bárcsak vele lehettem volna! - kiáltotta a vén lovag, amikor Catelyn felolvasta neki a levelet. - Hol van az a bolond Rymund? Ez dalt kíván, az istenekre, de olyat, amit még Edmure is meg akar majd hallgatni! A malom, amely ledarálta a Hegyet! Szinte magam is meg tudnám írni a szövegét, ha lenne tehetségem hozzá.

- Egyetlen dalt sem akarok hallani, míg a háború véget nem ér - jelentette ki Catelyn, egy kissé talán túl élesen. Azt azonban megengedte Ser Desmondnak, hogy elterjessze a hírt, és beleegyezett, amikor a lovag azt javasolta, hogy Kőmalom tiszteletére üssenek csapra néhány hordót. Zúgóban feszült és komor hangulat uralkodott, egy kis ital és remény tehát mindenkire ráfért.

A kastély aznap éjjel az ünneplés lármájától zengett.

- Zúgó! Tully! Tully! - kiabálták a közemberek. Amikor megérkeztek, rettegtek és kétségbeesettek voltak, a fivére befogadta őket, pedig a legtöbb lord bezárta volna előttük a kapuit. A hangjuk behallatszott a magas ablakokon, és beszivárgott a súlyos vörösfa ajtók alatt. Rymund hárfán játszott, és két dobos meg egy nádsípos ifjú kísérte. Catelyn hallgatta a kislányos

nevetgélést és a helyőrség gyanánt itt hagyott zöldfülű kölykök izgatott locsogását. Kellemes hangok voltak... a lelkéig azonban mégsem hatoltak el. Nem volt képes osztozni a boldogságukban.

Az apja szobájában talált egy térképekkel teli, súlyos, bőrkötésű könyvet. Kinyitotta a folyóvidéknél, megkereste a Vörös Ágat, és követte az útját a pislákoló gyertyafényben. *Délkelet felé masírozik*, gondolta. Mostanra bizonyára elérték a Feketevízű folyó forrásvidékét.

Amikor becsukta a könyvet, még nyugtalanabb volt, mint előtte. Az istenek egyik győzelmet adták nekik a másik után. Kómalom, Ökörgázló, a Táborok Csatája, a Suttogó Erdő...

De ha nyeresre állunk, akkor mitől félek ennyire?

BRAN

A hang a leghalkabb zörrenés volt csupán, kövön súrlódó acél zaja. Felkapta a fejét a mancsairól, hallgatózni kezdett, az éjszakába szimatolt.

Az esti zivatar ezernyi szunnyadó illatot ébresztett fel, s ezek most ismét éretté és erőssé váltak. Fű, cserjék, a földön szétmorzsolódott szeder, sár, férgek, rothadó levelek, a bokrok alatt surranó patkány. Érezte fivére bundájának bozontos, fekete illatát és a megölt mókus vérenek átható, rézszerű szagát. Odafent az ágak között még több mókus mozgott, csapzott bunda- és félelemszagot árasztottak, apró karmaik a fakérget kaparászták. Ez a hang is valami ehhez hasonló volt.

És akkor megint hallotta. Csörrenés és surrogás. Felugrott és fülelt, a farka felmeredt. Felüvöltött, hosszú, mély, borzongató hangon, hogy felébredje az alvókat, az embersziklák halmai azonban sötétek és halottak maradtak. Mozdulatlan, nedves éjszaka volt, olyan, amely a lyukaikba űzi az embereket. Az eső elállt, de az emberek még mindig rejtőztek a nyirkosság elől, s a tüzeik körül kuporogtak kövekből emelt barlangjaik mélyén.

A fivére siklott elő a fák közül, majdnem olyan hangtalanul, mint egy másik testvér, akire halványan emlékezett nagyon régről, aki fehér volt, s szemei mint a vér. *Ennek* a fivérnek a szeme árnyakkal teli tavat idézett, a szőr azonban felborzolódott az ő nyakán is. Ő is hallotta a hangokat, és ő is tudta, hogy veszélyt jelentenek.

A csörrenést és surranást ezúttal csosszanás követte, majd bőrtalpak szapora dobogása a kövön. A szél halványan ismeretlen emberszagot sodort feléjük. *Idegen. Veszély. Halál.*

Futva a hang irányába indult, fivérével az oldalán. Sima, csúszós falaikkal ott emelkedtek előttük a kőodúk. Felhúzta az ínyét, de az embersziklák rá sem hederítettek. Egy kapu tűnt fel, az oszlopokra és rácsokra szorosan fekete vaskígyó tekeredett. Amikor nekirontott, a kapu megremegett, a kígyó megcsörrent, megcsusszant, de kitért. A rácson keresztül lenézhetett a hosszú kőüregre, amely végigfutott a falak között, egészen az azokon túl elterülő kőudvarig, de átjutni nem lehetett. Az orrát áterőszakolhatta a rácsok között, de semmi több. A fivére már sokszor megpróbálta a fogaival összeroppantani a kapu fekete csontjait, de azok nem törtek. Megpróbálták átásni magukat alatta, odalent azonban hatalmas, lapos kövek voltak, amelyeket a föld és a lehullott levelek félig elrejtettek.

Vicsorogva fel-alá járkált a kapu előtt, majd újra nekivetette magát. Az egy kicsit megmozdult, de aztán hátralökte. *Zár* - suttogta valami belül: - *Lánc*. Az a hang, amelyet nem hallott, a szagnélküli illat. A többi út is le volt zárva. Ha nyíltak is ajtók az embersziklában, a fa vastag volt és erős. Nincs kiút.

De van - hallotta megint a suttogást, és mintha egy hatalmas, ferde, tüvel borított fa árnyékát látta volna, amely a fekete földből egy ember magasságának tízszeresére szökött. Amikor azonban körülnézett, a fa nem volt sehol. *Az Istenerdő másik vége, az őrfá, siess, siess...*

Az éjszaka homályából fojtott kiáltás hallatszott, majd hirtelen abbamaradt.

Gyorsan, gyorsan, megfordult, és visszairamodott a fák közé. A mancsa alatt nedves levelek zizegtek, és faágak karcoltak végig rajta, ahogy rohant. Hallotta fivérét szorosan a nyomában. Elszánguldottak a szívfa alatt, megkerülték a hideg tavacsát, átvették magukat a szederbokrokra, végigrohantak az egymásba fonódó tölgyek, kőrisek és galagonyabokrok rengetegén, az erdő másik vége felé... és ott volt az árny, amelyet anélkül vett észre, hogy látta volna. Ott állt a rézsút dőlt fa, és a háztetőkre mutatott. *Őrfá* - villant az agyába.

Hirtelen arra is emlékezett, milyen megmászni. Túlevelek mindenfelé, fedetlen arcába szűrődtek, a nyakába hullottak, ragacsos nedv a kezein, átható, fenyőszerű illat. Egy fiú

könnyedén megmászhatta a fát, hiszen ferde volt, göcsörtös, és az ágak olyan közel nőttek egymáshoz, hogy szinte létrafokokat alkottak, s a létra pontosan a tetőre vezetett.

Morogva körbeszaglászta a fa tövét, majd felemelte az egyik lábát, és megjelölte vizeletének sugarával. Egy alacsony ág végigsimított az arcán, ő pedig odakapott, és tépte, rángatta, míg az ág végül nagy reccsenéssel leszakadt. A szája megtelt túvel és a fanedv keserű ízével. Megrázta a fejét, és vicsorgott.

A fivére leült a hátsó lábaira, és huhogó üvöltést hallatott, hangja gyásszal volt tele. A kiút nem volt kiút. Ők nem mókusok voltak, nem is emberkölykök, nem tudtak felkúszni a fák törzsein puha, rózsaszín mancsaikkal és ügyetlen lábaikkal. Ők száguldottak, vadásztak, cserkésztek.

Messzebb az éjszakában, az őket körülzáró falon túl felébredtek a kutyák, és ugatni kezdtek. Először egy, majd egy másik, végül az összes, hatalmas lármát csapva. Ők is érezték az ellenség és a félelem szagát.

Tehetetlen harag lett úrrá rajta, forrón, mint az éhség. Elrugaszkodott a faltól, és a fák közé iramodott. Az ágak és levelek árnyéka foltokat rajzolt szürke bundájára... és akkor megfordult, és rohanni kezdett. A lábai szinte repítették, nedves leveleket és fenyőtűket rúgtak fel mögötte, s egy rövid időre vadász volt, előtte pedig agancsos szarvasbika menekült, szinte látta, érezte, és teljes sebességgel vette üldözőbe. A rettegés szagától vadul kalapált a szíve, a pofájából nyál csordult, majd elérte a ferde fát, és felvetette magát a törzsre. A karmai kapaszkodó után kutatva kaparták a kérget. Feljebb ugrott, majd még feljebb, két szökellés, három, szinte le sem lassított, míg el nem érte az alsó ágakat. Az ágak a lábába akaszkodtak, a szeme felé csaptak, szürkészöld tülevelek záporoztak, ahogy a vállával letarolta őket. Le kellett lassítania. Valami elkapta a lábát, de ő vicsorogva kiszabadította. A törzs vékonyabbá és meredekebbé vált alatta, már szinte függőleges volt és nedves. A fakéreg úgy vált le, mint a bőr, amikor karmaival megpróbált megkapaszkodni benne. Eljutott az út egyharmadáig, a feléig, a felénél is tovább, már majdnem elérte a tetőt... és akkor letette az egyik lábát, érezte, hogy megcsúszik a nedves fa domborulatán, és hirtelen ő is botladozva csúszni kezdett. Felnyűszített a félelemtől és a haragtól, és zuhant, zuhant, estében megpördülve, miközben alulról feléje száguldott a talaj, hogy összezúzza...

És akkor Bran ismét a magányos toronyszobában találta magát, az ágyában, a takarók alatt. Kétségbeesetten kapkodta a levegőt.

- Nyár! - kiáltotta hangosan. - Nyár!

A vállába fájdalom hasított, mintha ráesett volna, de tudta, hogy ez csak a halvány mása annak, amit a farkas érez. *Jojen igazat mondott. Szörnyeteg vagyok.* Odakintről alig hallhatóan beszűrődött a kutyák ugatása. *Eljött a tenger. Most ömlik át a falakon, éppúgy, ahogy Jojen látta.* Bran megragadta a rudat a feje fölött, és felhúzta magát. Közben segítségért kiáltott. Nem jött senki, és egy pillanattal később eszébe jutott, hogy nem is fog. Elvitték az őrt az ajtaja elől. Ser Rodriknak minden harc képes korú férfira szüksége volt, akit csak talált, így Deresben csak jelképes erejű őrség maradt.

A többiek nyolc nappal ezelőtt mentek el. Hatszáz férfi Deresből és a legközelebbi erődökből. Cley Cerwyn még háromszázat hoz, és menet közben csatlakozik majd hozzájuk, Luwin mester pedig hollókat küldött előre, hogy még több embert hívjon Fehér Öbölből, a Hantföldről, sőt még a Farkaserdő mélyéről is. Torrhen mezejét ostrom alá vette valami Hasítottajkú Dagmer nevű rettenetes vezér. Őreg Nan azt mondta, őt nem lehet megölni, és hogy egy ellensége egyszer kettéhasította a fejét egy fejszével, Dagmer azonban olyan iszonyatos, hogy egyszerűen összenyomta a két felet, és addig tartotta, míg újra össze nem forrtak. *Lehet, hogy Dagmer győzött?* Torrhen mezeje soknapi lovaglásra volt Derestől, de mégis...

Bran kimászott az ágyból, és egyik rúdról a másikra függeszkedve az ablakhoz tornázta magát. Az ujjai egy kissé reszkettek, miközben kitérte az ablaktáblákat. Az udvar üres volt, és minden ablak, amit látott, fekete. Deres aludt.

- *Hodor!* - kiáltott le olyan hangosan, ahogy csak bírt. Hodor bizonyára az istálló fölött aludt, de ha elég hangosan kiabál, talán meghallja, vagy valaki más. - *Hodor, gyere gyorsan! Osha!*

Meera! Jojen! Valaki! - Bran tölcseért formált a tenyeréből. - *HOOOOODOOOOOOOR!*

Amikor azonban az ajtó felpattant mögötte, olyasvalaki lépett be, akit Bran még sohasem látott. A férfi egymást fedő vaslemezekkel televarrt bőrmellényt viselt. Az egyik kezében tört tartott, a hátára szíjazva pedig csatabárdot viselt.

- Mit akarsz? - kérdezte tőle Bran ijedten. - Ez az én szobám. Menj innen!

A férfi nyomában Theon Greyjoy lépett a hálóterembe.

- Nem akarunk bántani téged, Bran.

- Theon? - Bran szinte elszédült a megkönnyebbüléstől. - Robb küldött? Ő is itt van?

- Robb messze van innét. Most nem segíthet rajtad.

- Segíteni rajtam? - A fiú összezavarodott. - Ne ijessz meg, Theon!

- Már Theon *herceg* vagyok. Mindketten hercegek vagyunk, Bran. Ki gondolta volna? Én azonban elfoglaltam a váradat, hercegem.

- Derest? - Bran megrázta a fejét. - Nem, ez nem lehet.

- Hagyj magunkra, Werlag! - A tört szorongató férfi kiment. Theon leült az ágyra. - Négy embert átküldtem a falakon kampókkal és kötelekkel, ők pedig egy hátsó ajtón át beengedték a többieket. Az embereim e pillanatban éppen elbánnak a tieddel. Hidd el nekem, Deres az enyém!

Bran nem értette a dolgot.

- De hiszen te apa gyámfia vagy.

- Most te és az öcséd vagytok az én gyámfiaim. Amint a harc véget ér, az embereim a Nagy Csarnokba terelik a népedből megmaradtakat. Te és én szólni fogunk hozzájuk. Elmondod nekik, hogy Derest átengedted nekem, és megparancsolod, hogy ugyanolyan engedelmesen szolgálják új urukat, ahogyan a régít szolgálták.

- Nem! - mondta Bran. - Harcolni fogunk ellenetek, és kiverünk innét! Soha nem adtam meg magam, nem vehetsz rá, hogy ezt mondjam!

- Ez nem játék, Bran, úgyhogy ne gyerekeskedj velem, mert nem állok jól magamért! A kastély az enyém, de ezek az emberek még mindig a tied. Ha a hercegnek fontos a biztonságuk, jobb, ha azt teszi, amit mondanak neki. - Felállt, és az ajtóhoz ment. - Nemsokára jön valaki, felöltöztet, és levisz a Nagy Csarnokba. Jól gondold meg, mit akarsz mondani!

A várakozástól Bran még inkább kétségbeesett. Ott ült az ablak mellett, és a sötét tornyokra meg az éjfélete falakra meredt. Egyszer úgy vélte, kiáltozást hall az őrsobak felől és valami olyan hangot, ami akár kardok csattogása is lehetett, de nem voltak Nyár-fülei, hogy megállapíthatta volna, sem Nyár-orra, hogy kiszagolhassa. *Ébren még mindig nyomorék vagyok, de amikor alszom, amikor Nyár vagyok, tudok futni és harcolni, hallok és érzek.*

Arra számított, hogy Hodor jön érte, esetleg valamelyik szolgálóleány, amikor azonban az ajtó másodszer is kinyílt, Luwin mester jelent meg, gyertyával a kezében.

- Bran - szólalt meg -, te... tudod, mi történt? Elmondták neked?

A bőre felrepedt a bal szeme felett, és az arcán vér csorgott alá.

- Theon jött ide. Azt mondta, Deres mostantól az övé.

A mester letette a gyertyát, és letörölte a vért az arcáról.

- Átúszták a várarkot. Kampókkal és kötéllel megmászták a várfalat. Vízről csöpögve, acéllal a kezükben másztak be. - Az ajtó mellett álló székre roskadt, a sebéből friss vér serkent. - Serpocak a kapunál volt, meglepték a toronyban és megölték. Szénafej is megsebesült. Mielőtt berontottak hozzám, még maradt időm elengedni két hollót. A Fehér Öbölbe küldött madár átjutott, de a másikat lenyilazták. - A mester a padlóra meredt. - Ser Rodrik túl sok emberünket vitte magával, de én legalább annyira hibás vagyok, mint ő. Nem láttam előre ezt a veszedelmet, nem láttam...

Jojen látta - gondolta Bran.

- Jobb lesz, ha segítesz felöltözni!

- Igen, így igaz. - A mester alsónemüket, nadrágot és tunikát vett elő a Bran ágyának lábánál lévő súlyos, vaspántos ládából. - Te vagy a Stark Deresben, Robb utóda. Herceghez méltóan kell festened.

Együttes erővel lordhoz illően öltöztették fel a fiút.

- Theon azt akarja, hogy adjam át a kastélyt - mondta Bran, miközben a mester összefogta a köpönyegét kedvenc, ezüstből és fekete borostyánkőből készült farkasfejes csatjával.

- Nincs ebben semmi szégyen. Egy úrnak kötelessége megvédeni a népét. A kegyetlen helyek kegyetlen embereket nevelnek, Bran, ne feledkezz meg erről, amikor ezekkel a vasemberekkel tárgyalasz! Nemes atyád minden tőle telhetőt megtett, hogy megszelídítse Theont, de attól tartok, ez túl kevés volt, és túl későn.

A vasember, aki értük jött, zömök, vaskos férfi volt. Szénfekete szakálla félig eltakarta a mellkasát. Könnyedén vitte a fiút, bár nem látszott rajta, hogy nagyon el lenne ragadtatva a feladattól. Rickon hálóterme fél lépcsőfordulóval lejjebb volt. A négyéves kisfiú igencsak durcás volt, amiért felébresztették.

- Anyát akarom! - közölte. - Őt akarom! És Borzaskutyát is!

- Édesanyád távol van, hercegem. - Luwin mester egy hálóköntöst húzott a gyermekre. - De itt vagyok én és Bran is.

Azzal kézen fogta Rickont, és kivezette.

Lejjebb összetalálkoztak Meerával és Jojennel, akiket egy kopasz férfi terelt ki a szobájukból, kezében tartott lándzsája három lábbal magasodott följe. Jojen szemei a bánat zöld tavai voltak, ahogy Branre nézett. Más vasemberek a Freyeket taszigálták.

- A bátyád elveszítette a királyságát - mondta Kis Walder Brannek. - Már nem vagy herceg, csak tús!

- Ahogyan te is - jegyezte meg Jojen -, meg én, meg mindannyian.

- Téged senki sem kérdezett, békaevő!

Az egyik vasember előttük ment fáklyával a kezében, de az eső nemsokára megint esni kezdett, és eloltotta a fáklyát. Ahogy átsiettek az udvaron, hallották az istenerdőben üvöltő farkasokat. *Remélem, Nyár nem sérült meg, amikor leesett a fáról.*

Theon Greyjoy a Starkok magas székében ült. Levette a köpönyegét. Remekműű sodronyinge fölött háza aranykrakenjével hímzett fekete felsőkabátot viselt, kezei a szék széles kőkarjainak végére faragott farkasfejeket nyugodtak.

- Theon Robb székében ül! - mondta Rickon.

- Csend, Rickon! - Bran érezte a fenyegetést körülöttük, de a fivére még túl fiatal volt. Meggyújtottak néhány fáklyát, és tüzet raktak a nagy kandallóban, de a terem legnagyobb része sötétségbe burkolózott. Mivel a padokat a falhoz támasztották, nem volt hová leülni, ezért a kastély népe kisebb csoportokba verődve ácsorgott. Megszólalni sem mertek. A fiú látta Öreg Nant, a vénasszony fogatlan szája kinyílt és becsukódott. Szénafejet két másik ör cipelte be, fedetlen mellkasán véres kötés volt. Himlős Tym keservesen zokogott, Beth Cassel pedig jajveszékelt félelmében.

- És ezek kicsodák? - kérdezte Theon a Reedekre és a Freyekre mutatva.

- Ők Lady Catelyn fogadott fiai, mindkettőjüket Walder Freynek hívják - magyarázta Luwin mester. - Ez pedig itt Jojen Reed és a nővére, Meera, Howland Reednek, Zavaros Rév urának fia és leánya, akik azért érkeztek, hogy megújítsák Deresnek tett fogadalmukat.

- Ezt nevezhetnénk akár rossz időzítésnek is - monda Theon -, bár számomra nem az. Itt vagytok hát, és itt is maradtok. - Leszállt a magas székről. - Hozd ide a herceget, Lorren!

A fekete szakállú férfi úgy dobta fel Brant a kőszékre, mintha egy zsák zab volna.

A Nagy Csarnokba még mindig befelé terelték az embereket, kiáltásokkal és a lándzsák nyelével ösztökélve őket. Gage és Osha a konyha felől érkeztek, lisztesen a reggeli kenyérsütéstől. Mikken szitkozódott, miközben bevonszolták. Farlen sántikálva jelent meg, és küszködve próbálta támogatni Pallát. Az asszony ruháját kétfelé tépték, a kezével igyekezett összetartani, s úgy járt, mintha minden lépés kínzó fájdalmat okozna neki. Chayle septon odasietett, hogy segítsen, de az egyik vasember megütötte, hogy elterült a földön.

Az utolsó, aki bemasírozott a terembe, Bűzös volt, a fogoly, akit megelőzött érett, orrfacsaró szaga. Bran gyomra felkavarodott tőle.

- Ezt itt az egyik torony cellájában találtuk - jelentette a kísérője, egy átázott ruhát viselő, szőrtelen arcú, vörösseszőke hajú suhanc, aki bizonyára azok egyike volt, akik átúszták a várárkot. - Azt mondja, Bűzösnek hívják.

- Vajon miért? - kérdezte Theon vigyorogva. - Mindig ilyen rossz a szagod, vagy éppen most hágtál meg egy disznót?

- Senkit sem hágtam meg, mióta elfogtak, uram. Heke az igazi nevem. A Rémvár Fattyának szolgálatában álltam, míg egy nyílvesztőt nem kapott a hátába a Starkoktól nászajándékként.

Theon jót mulatott ezen.

- Kit vett el?

- Hornwood özvegyét, uram.

- Azt a vénasszonyt? Talán vak volt? Olyanok a csöcsei, mint az üres borostömlők. Szárazak és ráncosak.

- Nem a csöcsei miatt vette feleségül, uram.

A vasemberek becsapták a terem magas ajtaját. A magas székől Bran úgy húszat számolt meg. *Valószínűleg Theon hagyott néhány őrt a kapuknál és a páncéletteremnél is.* Még így sem lehettek azonban többen harmincnál.

Theon felemelte a kezét, hogy csendre intse őket.

- Mindannyian tudjátok, ki vagyok...

- Úgy ám, tudjuk, hogy egy zsák gőzölgő trágya vagy! - kiáltotta Mikken, mielőtt a kopasz fickó gyomron vágta a lándzsája végével, majd az arcába sújtott a nyelével. A kovács térdre roskadt, és kiköpte egy fogát.

- Mikken, csend legyen! - Bran igyekezett szigorúnak és úriasnak tünni, amilyen Robb is volt, amikor parancsokat osztogatott, a hangja azonban elárulta, és csak sípoló nyüsztésre telt.

- Hallgass az uracskádra, Mikken! - figyelmeztette Theon. - Neki több esze van, mint neked.

Egy jó lord megvédi a népét - idézte az emlékezetébe.

- Derest átengedtem Theonnak.

- Hangosabban, Bran! És hívj hercegnek!

Bran felemelte a hangját.

- Derest átengedtem Theon hercegnek! Mindenki tegye azt, amit parancsol!

- Legyek átkozott, ha azt teszem! - ordította Mikken.

Theon elengedte a füle mellett a kirohanást.

- Apám újra a fejére tette a só és a szikla ősi koronáját, és a Vas-szigetek királyává kiáltotta ki magát. A hódítás jogán északot is magának követeli. Ti mind az alattvalói vagytok.

- *A fenét vagyunk!* - Mikken letörölte a vért a szájáról. - Én a Starkokat szolgálom, nem pedig valami hitszegő tintahalat... *aah!* - A lándzsa nyele lesújtott, és arccal a padlóra küldte.

- A kovácsoknak erős a karjuk és gyenge az elméjük - sóhajtott Theon. - De ha a többiek olyan hűségesen szolgálnak engem, ahogy Ned Starkot, én olyan nagylelkű uruk leszek, amilyenről mindig is álmodtak.

Mikken négykézláb állt, s vért köpött. *Ne, kérlek* - fohászzkodott Bran, a kovács azonban felkiáltott:

- Ha azt hiszed, hogy megtarthatod északot ezzel a szárnalmas hordával...

A kopasz fickó hátulról Mikken nyakába vágta a lándzsáját. A fegyver acélhegye átcsusszant a húson, és vértől lucskosan bukkant ki a kovács torkán. Egy asszony felsikoltott, Meera pedig magához ölelte Rickont. *Vérben fulladt meg* - gondolta Bran tompán. - *A sajátvérében.*

- Szeretne még hozzászólni valaki? - kérdezte Theon Greyjoy.

- *Hodor! Hodor! Hodor! Hodor!* - kiabálta Hodor tágra nyílt szemmel.

- Valaki legyen szíves, és hallgattassa el azt a féleszüt!

A vasemberek ütlegetni kezdték Hodort a lándzsájuk végével. A lovász a földre rogyott, és kétségbeesetten próbálta védeni magát a karjaival.

- Olyan jó uratok leszek, amilyen Eddard Stark soha nem volt! - Theon felemelte a hangját, hogy jól hallják a húson pattogó fa zaja mellett is. - Ám ha elárultok, nagyon megbánjátok. És ne

higgyétek, hogy teljes erőm annyi emberből áll, amennyit itt láttok! Nemsokára a miénk lesz Torrhen mezeje és Erdőmély is, a nagybátyám pedig felfelé hajózik a Sódárdán, hogy elfoglalja a Cailin-árkot. Ha Robb Starknak sikerül kiéheztetnie a Lannistereket, uralkodhat a Három Folyó királyaként, észak azonban már a Greyjoy házá!

- Stark lordjai harcolni fognak ellened! - szólalt meg Bűzös. - Mindjárt ott van egynek az a dagadt disznó Fehér Öbölből, aztán az Umberek meg a Karstarkok is. Emberekre lesz szükséged. Tegyéél szabaddá, és a tiéd vagyok!

Theon egy pillanatig mérlegelte a dolgot.

- Az eszed jobb, mint a szagod, de attól félek, nem bírnám elviselni ezt a büzt.

- Jól van - bólintott Bűzös. - Valamennyire megfürödhethnék. Ha szabad volnék.

- Ritka jó eszű fickó - mosolygott Theon. - Térdre!

Az egyik vasember adott Bűzösnek egy kardot, ő pedig Theon lábaihoz helyezte, és hűséget fogadott a Greyjoy-háznak és Balon királynak. Bran oda sem bírt nézni. A zöld álmom kezdett alakot ölteni.

- Greyjoy uram! - Osha lépett elő Mikken holtteste mellől. - Engem is fogolyként hoztak ide. Magad is ott voltál, amikor elkaptak.

Azt hittem, a barátom vagy - gondolta Bran megbántódva.

- Harcosokra van szükségem - jelentette ki Theon -, nem konyhai ringyókra.

- Robb Stark dugott a konyhába. Majdnem egy éven át üstöket súroltam, zsírt kapargattam, és melegítettem a szalmát ennek itt - Gage-re bökött. - Elegem van belőle. Adj megint lándzsát a kezembe!

- Nekem van itt egy lándzsám a számodra! - Mordult fel a kopasz fickó, aki megölte Mikkent, azzal vigyorogva megmarkolta elől a gatyáját.

Osha csontos térdével a fickó lábai közé rúgott.

- Tartsd meg azt a puha, rózsaszín micsodát magadnak! - Kicsavarta a lándzsát a fickó kezéből, és a végével kiütötte alóla a lábát. - Nekem fa és vas kell.

A kopasz fickó fájdalmasan vonaglott a földön, a többi martalóc pedig harsány röhögésben tört ki.

Theon is velük nevetett.

- Jól van - mondta végül. - Tartsd meg a lándzsát, Stygg majd talál magának másikat! Most pedig térdelj le, és esküdj!

Mivel senki más nem sietett oda szolgálatot fogadni, elengedték őket azzal a figyelmeztetéssel, hogy tegyék a dolgukat, és ne okozzanak bajt. Hodorra hárult a feladat, hogy Brant visszavigye az ágyába. Az arca teljesen eltorzult a veréstől, az orra feldagadt, és az egyik szemét nem tudta kinyitni.

- Hodor - sírta panaszosan felrepedt ajkai között, miközben hatalmas, erős, véres karjaiba emelte Brant, hogy újra kivigye az esőbe.

ARYA

- Vannak szellemek, igenis tudom, hogy vannak! - Meleg Pite kenyértésztát dagasztott, mindkét karja könyéig lisztes volt. - Paia látott valamit az éléskamrában tegnap éjjel.

Arya megvetően felmordult. Paia gyakran találkozott ezzel-azzal az éléskamrában. Általában férfiakkal.

- Kaphatok egy lepényt? - kérdezte. - Egy egész tálcával sütöttél.

- Egy egész tálca is kell. Ser Amory nagyon szereti.

Arya gyűlölte Ser Amoryt.

- Köpjünk rájuk!

Meleg Pite nyugtalanul körülnézett. A konyha tele volt árnyakkal és visszhanggal, de a többi szakács és konyháslegény mind mélyen aludt a kemencék fölötti tágas padlásokon.

- Tudni fogja!

- Nem fogja! - mondta Arya. - A köpésnek nincs íze.

- Ha mégis megtudja, engem korbácsolnak meg - Meleg Pite abbahagyta a dagasztást. - Neked még csak itt sem szabadna lenned! Sötét éjszaka van.

Valóban az volt, de Aryát ez nem zavarta. A konyhák még a legsötétebb éjszakában sem csendesedtek el. Valaki mindig ébren volt, hogy tésztát gyúrjon a reggeli kenyérhez, kavargassa az üstöket egy hosszú fakanállal, vagy disznót öljön Ser Amory reggeli szalonnájához. Ma éjjel Meleg Pite volt fent.

- Ha Csipaszem felébred, és észreveszi, hogy eltűntél... - kezdte Meleg Pite.

- Csipaszem sohasem ébred fel. - A fickó igazi neve Mebble volt, de mindenki csak Csipaszemnek hívta folyton könnyező szeme miatt. - Általában elájul.

Csipaszem minden nap sört reggelizett. Minden este részeg álomba zuhant vacsora után, s az állán borszínű nyál csorgott végig. Arya megvárta, míg horkolni kezd, majd mezítláb felosont a szolgálók lépcsőjén, nem keltve nagyobb zajt, mint a kiséger, aki valójában volt. Sem fáklyát, sem gyertyát nem vitt magával. Syrio egyszer azt mondta neki, hogy a sötétség a barátja is lehet, és igaza volt. A hold és a csillagok fénye elég volt neki.

- Szerintem akár meg is szökhetnénk, és Csipaszem még csak észre sem venné, hogy eltűntem - mondta Meleg Pitének.

- Én nem akarok megszökni. Itt jobb, mint odakint az erdőben. Nem akarok gilisztákat enni. Szórj egy kis lisztet a deszkára!

Arya hirtelen felkapta a fejét.

- Mi ez?

- Mi? Nem...

- A füleddel hallj, ne a száddal! Ez harci kürt volt. Két jel, nem hallottad? Ezek pedig a csapórács láncai, valaki elmegy, vagy most érkezik. Nem akarod megnézni? - Harrenhal kapuit nem nyitották ki, amióta Lord Tywin elmasírozott a seregével.

- Én a reggeli kenyeret csinálom! - tiltakozott Meleg Pite. - Különben sem szeretem, ha sötét van, már mondtam.

- Én megyek. Utána elmesélem. Kapok egy lepényt?

- Nem.

Arya azért elcsent egyet, és kifelé menet megette. Apróra vágott dióval, gyümölcscsel és sajttal volt megtöltve, a héja ropogós volt, és még meleg a sütéstől. Ahogy Ser Amory lepényét majszolta, Arya rendkívül bátornak érezte magát. *Mezítlabas, biztos járású, könnyűléptű* -dúdolta magában. - *Én vagyok Harrenhal szelleme.*

A kürt hangja felébresztette a kastélyt, az emberek az udvarra igyekeztek, hogy megtudják, mi a felbolydulás oka. Arya hozzájuk csapódott. A felhúzott rács alatt nagy csörömpöléssel ökrösszekerek sora gördült be. A lány rögtön tudta, mit jelent ez. *Zsákmány*. A szekereket kísérő lovasok mindenféle furcsa nyelven hablatyoltak, pánccéljuk tompán csillogott a holdfényben, és Arya észrevett két fekete-fehér csíkos zebralovakat is. *A Vörös Komédiások*. Mélyebbre húzódott az árnyékba, és figyelte, ahogy az egyik szekerre szerelt ketrecben hatalmas, fekete medvét vontatnak el előtte. Más szekereket roskadásig raktak ezüsttálakkal, fegyverekkel, pajzsokkal, liszteszsákokkal, visítózó malacokkal, sovány kutyákkal és csirkékkel. Éppen arra gondolt, mikor evett utoljára egy jó disznósültet, amikor megpillantotta az első foglyot.

Nemes természetéből és büszke fejtartásából ítélve biztosan főúr volt. Arya látta a tépett, vörös felsőkabát alatt megcsillanó pánccélt. Először Lannisternek vélte, de amikor egy fáklya közelébe ért, észrevette, hogy címerként ezüst öklöt, nem pedig oroszlánt visel. A csuklóját szorosan megkötözték, a bokájára hurkolt kötél pedig a mögötte lévő fogolyhoz fűzte, az pedig a következőhöz, és így tovább, úgyhogy az egész oszlop kénytelen volt tántorogva, egyszerre csoszogni. A foglyok között sok volt a sebesült. Ha egyikük megállt, valamelyik lovas azonnal ott termett, és ráhúzott egyet a korbácsával, hogy tovább ösztökélje. Arya megpróbálta megbecsülni, hányan lehetnek a foglyok, de még ötvennél sem járt, amikor elveszítette a fonalat. Legalább még egyszer annyian voltak. A ruhájukat sár- meg vérfoltok borították, és a fáklyafényben nehéz volt kivenni a jelvényeiket és címereiket, de néhányat Arya felismert. Ikertornyok. Napfelkelte. Vörös emberalak. Csatabárd. *A csatabárd Cerwyn, a fehér nap fekete háttér előtt pedig Karstark. Északiak. Az apám emberei, Robb emberei*. Nem szívesen gondolt arra, ez mit jelenthet.

A Vörös Komédiások leszálltak lovaikról, és álmos szemű istállófiúk kászálódtak le a szalmáról, hogy ellássák a megviselt állatokat. A lármára Ser Amory Lorch is megjelent az udvar feletti körfolyosón, két fáklyavivővel az oldalán. A kecskesisakos Vargo Hoat megállt alatta.

- Válnagy ulam! - kiáltott fel a zsoldos. A hangja mély volt és nyáltól kásás, mintha a nyelve túl nagy lett volna a szájához képest.

- Mi ez az egész, Hoat? - kérdezte Ser Amory összevont szemöldökkel.

- Foglyok. Loosz Bolton át akart kelni a folyón, de asz én Bátor Bajtálsaim dalabokla vagdalták asz elővédjét. Szokat megöltünk, Bolton meg visszavonult. Esz itt palancnokuk, Glovel, asz ott mögötte meg Szer Aenysz Fley.

Ser Amory végignézett a foglyokon apró disznószemeivel. Aryának nem úgy tűnt, mintha örülne. Mindenki tudta a kastélyban, hogy ő és Vargo Hoat gyűlölik egymást.

- Jól van - mondta Ser Amory. - Ser Cadwyn, vidd ezeket az embereket a tömlöcbe!

A lovag, aki pánccélkesztyűs öklöt viselt a kabátján, felemelte a tekintetét.

- Tisztességes bánásmódot ígértek... - kezdte.

- *Hallgassz!* - ordított rá Vargo Hoat. A nyála szertesztét fröcsögött.

Ser Amory a foglyokhoz fordult.

- Bármit ígért is nektek Hoat, engem nem érdekel. Lord Tywin *engem* nevezett ki Harrenhal várnagyává, így azt teszek veletek, amit akarok. - Intett az öröknek. - Az Özvegytorony alatti nagy cellában mind elférnek. Aki nem akar odamenni, az nyugodtan meghalhat itt is.

Miközben a katonák elvezették a foglyokat, lándzsáik hegyével noszogatva őket, Arya észrevette Csipaszemet, amint a fáklyafénytől pislogva megjelenik a lépcső tetején. Ha észreveszi, hogy eltűnt, véresre korbácsoltatja, de nem félt. Ő nem Weese volt. Állandóan azzal fenyegetett mindenkit, hogy véresre korbácsolja, de Arya sohasem látta, hogy bárkit *megütött* volna. Azért szerencsésebb lenne, ha nem látná meg. Körbepillantott. Az ökröket kifogták, a szekereket elkezdték lepakolni, a Bátor Bajtársak italért ordítottak, néhányan pedig kíváncsian a ketrecbe zárt medve köré gyűltek. Nem volt nehéz észrevétlenül elillannia. Arya azon az úton ment vissza, amelyiken jött. El akart tűnni a szemük elől, mielőtt valaki észreveszi, és munkára fogja.

A kapuktól és az istállóktól távolabb a hatalmas kastély elhagyatott volt. A kinti zaj lassan

elmaradt mögötte, a kavargó szél hátborzongatóan jajveszékelt a Siratótorony repedéseiben. Az istenerdő fáiról levelek hullottak le, és a lány hallotta, ahogy a szél surrogva ide-oda sodorja őket a kihalt udvarokon és az üres épületek között. Most, hogy Harrenhal megint szinte teljesen kiürült, a hangok valóban furcsa dolgokat műveltek. Néha úgy tűnt, mintha a kövek magukba innák a zajt, csendfátyolt borítva az udvarokra. Máskor a visszhangok saját életet éltek, és minden egyes lépés úgy hangzott, mintha egy egész szellemhadsereg menetelne, minden távoli emberhang pedig kísérteties lakoma lármájának tűnt. Ezek a különös hangok zavarták Meleg Pitét, de Aryát nem.

Átsurrant a középső udvaron, halkán, mint egy árny. Megkerülte a Rettegés Tornyát, elosont az üres kalitkák között, ahol az emberek szerint halott sólymok lelkei kavarták fel a levegőt szellemszárnyuk csapkodásával. A lány oda ment, ahová kedve tartotta. A helyőrség alig száz embert számlált, olyan kicsiny csapatot, hogy szinte elvesztek Harrenhalban. A Száz Kandalló Terme le volt zárva sok más kisebb épülettel együtt, beleértve a Siratótornyot is. Ser Amory Lorch a várnagyi lakrészben ütötte fel a tanyáját a Királmáglyatoronyban, amely maga is akkora volt, hogy akár egy főúré is lehetett volna, Arya és a többi szolgáló pedig egy alatta húzódó pincébe költöztek, hogy kéznél legyenek. Amíg Lord Tywin itt volt, mindig akadt egy fegyveres, aki tudni akarta, mi dolgod van arrafelé. Most azonban csak száz ember jutott ezer ajtó őrzésére, és úgy látszott, senki sem tudja, kinek hol lenne a helye, vagy senkit sem érdekelt túlságosan.

Amikor elhaladt a páncléterm mellett, Arya kalapácsütések hangját hallotta. A magas ablakokon mély, narancssárga fény szüremlett ki. A lány felmászott a tetőre, és lekukucskált. Gendry éppen egy mellvértet kalapált ki. Ha dolgozott, a fémén, a fűjtaton és a tűzön kívül semmi sem létezett a számára, kalapácsa mintha a karja részévé vált volna. Arya figyelte az izmok játékát a mellkasán, és hallgatta az acél muzsikáját. *Erős* - gondolta. Amikor a fiú felemelte a hosszú nyelű fogót, hogy az edzőkádba merítse a mellvértet, Arya becsusszant az ablakon, és leugrott mellé.

Gendry nem látszott meglepettnek, hogy itt látja.

- Ágyban kellene lenned, te lány. - A mellvért úgy sziszegett, akár egy macska, ahogy belemártotta a hideg vízbe. - Mi volt ez a lárma?

- Vargo Hoat jött vissza foglyokkal. Láttam a jelvényeiket. Van közöttük egy Glover Erdőmélyből, ő az apám embere. A többiek is, nagyrészt. - Akkor hirtelen rájött, miért hozták ide a lábait. - Segítened kell kiszabadítani őket!

Gendry elnevette magát.

- És hogyan csinálnánk?

- Ser Amory a tömlöcbe dugta őket. Abba, amelyik az Özvegytorony alatt van, és csak egyetlen hatalmas cella. Te betörnéd az ajtót a kalapácsoddal...

- Az örök pedig ezalatt néznének, és fogadásokat kötnének, hányadik ütésre sikerül?

Arya az ajkába harapott.

- Meg kellene ölnünk az öröket.

- És azt hogyan hajtanánk végre?

- Talán nincsenek sokan.

- Ha kettő van, már az is túl sok neked és nekem. Semmit nem tanultál abban a faluban, mi? Csak próbáld meg, és Vargo Hoat levágja a kezedet és a lábadat, ahogy szokta! - Gendry megint felemelte a fogót.

- *Te félsz.*

- Hagyj békén, te lány!

- Gendry, *száz* északi van itt! Lehet, hogy még több, nem tudtam megszámolni őket. Ez pont annyi, ahány embere Ser Amorynak van. Vagyis leszámítva a Véres Komédiásokat. Csak ki kell juttatnunk őket, elfoglaljuk a kastélyt, és elmenekülünk!

- Nem tudod kijuttatni őket, ahogyan Lommyt sem tudtad megmenteni. - Gendry megfordította a mellvértet a fogóval, és alaposan szemügyre vette. - És ha meg szöknénk is, hová mennénk?

- Deresbe - vágta rá a lány. - Elmondanám anyának, hogyan segítettél, és ott maradhatnál...
- Úrnöm megengedné? Patkolhatnám a lovaiddat, és kardokat kovácsolhatnék nemes fivéreidnek?

A fiú néha úgy fel tudta bosszantani.

- Hagyd abba!

- Miért kockáztassam a lábamat azért, hogy Harrenhal helyett Deresben izzadjak? Ismered az öreg Feketeujjú Bent? Kisfiúként jött ide. Lady Whent kovácsa volt, előtte az apjáié, őelőtte pedig az ő apjáié, sőt még Lord Lothston alatt is dolgozott, aki a Whentek előtt volt Harrenhal ura. Most Lord Tywinnak dolgozik, és tudod, mit mond? A kard, az kard, a sisak sisak, és ha belenyúlsz a tűzbe, megégeted magad, mindegy, kit szolgálsz. Lucan elég jó mester. Én itt maradok.

- Akkor a királyné elfog. *Feketeujjú Ben* után nem küldött aranyaköponyegeseket!

- Valószínűleg nem is engem kerestek.

- De igen, te is nagyon jól tudod. Te *valaki* fontos vagy.

- Egy kovácsinas vagyok, és egy napon talán páncélmester válik belőlem... ha nem szaladok el, és nem veszítem el a lábamat, vagy nem öletem meg magam. - Azzal hátat fordított neki, megint felvette a kalapácsát, és csattogni kezdett vele.

Arya ökölbe szorította a kezét tehetetlen dühében.

- Ha legközelebb sisakot csinálsz magadnak, bikaszarvak helyett öszvérfüleket tegyél rá! - El kellett rohannia, különben elkezdte volna ütni a fiút. *Valószínűleg meg sem érezné, ha megütném. Majd ha rájönnek, kicsoda, és levágják azt a hülye öszvérfejét, sajnálni fogja, hogy nem segített!* Nélküle különben is többre megy. Miatta fogták el a faluban is.

A faluról azonban eszébe jutott a menetelés, a raktár és a Csiklandozó. A kisfiúra gondolt, akinek az arcába sújtottak a buzogánnyal, a vén bolond Mindentjoffreyétre és Zöldkező Lommyra. *Birka voltam, aztán egér lettem. Semmit sem bírtam tenni, csak elrejtőztem.* Arya az ajkába harapott, és eltűnődött, mikor tért vissza belé a bátorsága. *Jaquen tett ismét bátorrá. Egér helyett szellemet csinált belőlem.*

Weese halála óta elkerülte a lorathit. Chiswyck *könnyű* volt, bárki lelökhet egy embert a gyilokjáróról, de Weese kölyökkora óta nevelte azt a ronda, foltos kutyát, és csak valami sötét mágia fordíthatta ellene az állatot. *Yoren egy fekete cellában talált rá Jaquenre, ugyanabban, amelyikben Rorge és Maró voltak* - jutott hirtelen az eszébe: - *Jaquen valami rettenetes dolgot művelt, és Yoren tudott róla.* Azért nem vette le róla a láncot. Ha a lorathi varázsló, könnyen lehet, hogy Rorge és Maró egyáltalán nem is emberek, hanem valamiféle pokolból idézett démonfajzatok.

Jaquen még tartozott neki egy halállal. Öreg Nan meséi szerint, ha az ember varázslatos kívánságokat kapott egy grumkintól, akkor nagyon óvatosnak kellett lennie a harmadik kívánsággal, mert az az utolsó. Chiswyck és Weese nem voltak fontosak. *Az utolsó halálnak számítani kell* - mondogatta magának Arya minden éjjel, amikor elsuttogta a nevetet. Most azonban elgondolkodott rajta, valóban ez-e az oka a habozásának. Amíg képes egyetlen elsuttogott szóval ölni, senkitől sem kell félnie... de amint elhasználta az utolsó halált, ismét kisegér válik belőle.

Nem mert visszamenni az ágyába, míg Csipaszem ébren volt. Mivel nem tudta, hová rejtőzhetne, az istenerdő felé indult. Szerette a fenyők és az őrfák átható illatát, a fű és a föld érintését a talpa alatt és a szél hangját a levelek között. Az erdőben lassú, kicsiny patakocskák kanyargott, és egy helyen elhordta a földet egy haldokló fa alól.

Ott, a rothadó fa alatt, a töredezett ágak kusza sűrűjében találta meg elrejtett kardját.

Gendry nem volt hajlandó kardot készíteni neki, ezért kénytelen volt maga csinálni egyet úgy, hogy letördelte a tüskéket egy reketyeágról. A penge túl könnyű lett, és nem volt rendes markolata sem, de Aryának nagyon tetszett az éles, fűrészkes, szilánkos vége. Valahányszor csak akadt egy szabad órája, ellopózott ide, hogy gyakorolja egy kicsit, amit Syrio tanított neki. Meztelbábasan lépkedett a lehullott leveleken, ágakkal küzdött, és leveleket hasított szét. Néha még a fákra is felmászott, hogy a felső ágak között táncoljon. Ilyenkor a lábujjaival kapaszkodott

az ágakba, s ide-oda járkált a magasban. Minden nappal kevésbé szédült, ahogy az egyensúlyérzéke lassan visszatért. Éjszaka volt a legjobb, ilyenkor senki sem zavarta.

Felmászott. Odafent, a levelek birodalmában kivonta a kardját, és egy időre megfedekezett mindenkiről, Ser Amoryról, a Komédiásokról és apja embereiről egyaránt. Átengedte magát a durva fakéreg érintésének a sarka alatt, és a levegőt hasító kard süvítésének. Egy hasadt ág Joffrey lett. Addig ütötte, míg teljesen le nem tört. A királyné, Ser Ilyn, Ser Meryn és a Véreb csak levelek voltak, de velük is éppen úgy végzett, nedves, zöld csíkokra szabdalva őket. Amikor a karja elfáradt, átvette a lábát egy magas ágon, rátelepedett, hogy kifújja magát a hűvös éjszakai levegőben, s közben a vadászó denevérek vinnyogását hallgatta. A levélfüggönyön keresztül odalátszottak a szívfa csontfehér ágai. *Innét éppen úgy néz ki, mint Deres szívfája.* Bárcsak az volna... ha lemászna, újra otthon lenne, és talán ott találná az apját a varsafa alatt, ahol ülni szokott.

Az övébe csúsztotta a kardot, és ágról ágra ugrálva lemászott a talajra. Ahogy megindult a varsafa felé, látta, hogy a holdfény ezüstös fehérre festette az ágait, az ötágú leveleket azonban az éjszaka feketére változtatta. Arya a törzsbe faragott arcra meredt. Szörnyű arc volt, a szája eltorzult, a szeme gyűlölettől izzott. Hát így néz ki egy isten? Vajon az isteneknek is lehet ártani, ugyanúgy, ahogy az embereknek? *Imádkoznom kellene* - jutott eszébe hirtelen.

Letérdelt. Nem tudta biztosan, hogyan is kezdjen neki. Egymáshoz illesztette a két tenyerét. *Segítsetek nekem, ti régi istenek* - fohászzkodott csendesen. - *Segítsetek kihozni azokat az embereket a tömlőcből, hogy megölhessük Ser Amoryt, engem pedig juttassatok haza Deresbe! Csináljatok belőlem vizitáncost és farkast, hogy soha többé ne kelljen félnem!*

Vajon ennyi elég? Lehet, hogy hangosan kellene imádkoznia, ha azt akarja, hogy a régi istenek meghallják. Lehet, hogy hosszabban. Emlékezett rá, hogy az apja néha nagyon sokáig imádkozott. A régi istenek azonban sohasem segítettek neki. Ettől a gondolatától haragra gerjedt.

- Meg kellett volna mentenetek! - förmedt rá a fára. - Állandóan imádkozott hozzátok. Nem érdekel, hogy segítetek-e nekem vagy sem! Ha akarnátok is, akkor sem hiszem, hogy tudnátok!

- Az isteneket nem gúnyoljuk, egy lány.

A hang megrémítette. Talpra ugrott, és kirántotta a fakardot. Jaqen H'ghar olyan mozdulatlanul állt a sötétben, mintha maga is egy fa lett volna.

- Egy ember egy nevet akar hallani. Egy, kettő, majd három. Már végzett volna.

Arya leengedte a szálkás fegyvert.

- Honnét tudtad, hogy itt vagyok?

- Egy ember lát. Egy ember hall. Egy ember tud.

Arya gyanakodva méregette. Talán az istenek küldték?

- Hogyan vetted rá a kutyát, hogy ölje meg Weese-t? Rorge-ot és Marót a pokolból hívtad fel?

A Jaqen H'ghar a valódi neved?

- Van, akinek sok neve van. Menyét. Arry. Arya.

A lány hátrálni kezdett előle, míg el nem érte a szívfat.

- Gendry elmondta?

- Egy ember tud - ismételte. - Stark hölgyem.

Talán tényleg az istenek küldték válaszul az imádságaira.

- Segítened kell kiszabadítani azokat az embereket a tömlőcből. Azt a Glovert és a többieket, mindet. Meg kell ölnünk az öröket, és valahogy ki kell nyitnunk a cellát...

- Egy lány felejt - szakította félbe a férfi halkan. - Kettőt kapott, három a tartozás. Ha egy örök kell meghalnia, csak a nevét mondja ki.

- De egy ör nem lesz elég, mindet meg kell ölnünk, hogy kinyissuk az ajtót. - Aryának az ajkába kellett harapnia, hogy sírva ne fakadjon. - Azt akarom, hogy megmentsd az északiakat, ahogyan én is megmentettelek téged!

A férfi szánakozás nélkül nézett le rá.

- Három életet loptak el egy istentől. Három életet kell visszafizetni. Az isteneket nem gúnyoljuk. - A hangja egyszerre volt selyem és acél.

- Én sohasem gúnyoltam! - Elgondolkodott egy pillanatra. - A név... bárkit megnevezhetek? És te megölnöd?

Jaquen H'ghar bólíntott.

- Egy férfi ezt mondta.

- *Bárkit?* - ismételte meg a kérdést a lány. - Férfit, asszonyt, kisgyermeket, vagy Lord Tywint, vagy a Főseptont, vagy az apádat?

- Egy férfi apja régen halott, de ha élne, és tudnád a nevét, meghalna a parancsodra.

- Esküdj! - monda Arya. - Esküdj az istenek előtt!

- A tenger, a levegő és a tűz isteneré esküszöm. - A kezét a varsafa szájába helyezte. - A hét új isten és a megszámlálhatatlan régi isten előtt esküszöm.

Megesküdt.

- Még ha a királyt nevezném is meg...

- Mondd ki a nevet, és a halál eljön! Holnap, a hold fordultával, mához egy évre, de eljön. Egy ember nem repül úgy, mint a madár, de egy láb lép, majd egy másik, s egy nap egy ember ott van, és egy király meghal. - Letérdelt mellé, hogy az arcuk egy magasságba kerüljön. - Egy lány suttogjon, ha fél hangosan beszélni. Sújja most! Joffrey az?

Arya a füléhez hajolt.

- Jaquen H'ghar az.

A férfi még az égő csűrben, az őt körülvevő lángfalak között, megláncolva sem látszott olyan zavartnak, mint most.

- Egy lány... tréfál.

- Megesküdtél. Az istenek hallották az esküdet.

- Az istenek tényleg hallották. - A kezében hirtelen kés villant, vékony, mint a kisujja. Arya nem tudta volna megmondani, hogy neki vagy saját magának szánta-e. - Egy lány sírni fog. Egy lány elveszíti egyetlen barátját.

- Nem vagy a barátom. Egy barát *segítene* nekem. - Ellépett tőle, és óvatosan lábujjhegyre emelkedett, hátha elhajtja a kést. - Sohasem ölnék meg egy *barátot*.

Jaquen arcán mosoly jelent meg, majd éppolyan hirtelen el is tűnt.

- Egy lány talán... mondana egy másik nevet, ha egy barát segít?

- Egy lány talán - felelte Arya. - Ha egy barát segít.

A kés eltűnt.

- Gyere!

- Most? - Nem gondolta volna, hogy a férfi ilyen gyorsan cselekszik.

- Egy férfi üvegen súrlódó homok hangját hallja. Egy férfi nem alszik, míg a lány vissza nem von egy bizonyos nevet. Most, gonosz gyermek.

Nem vagyok gonosz gyermek - gondolta -, *rémfarkas vagyok és Harrenhal szelleme*. Visszatette a kardot a rejtékhelyére, és megindult a férfi után.

A késői óra ellenére Harrenhalban nyüzsgött az élet. Vargo Hoat megjelenése minden rendet felborított. Az ökrös szekerek, az ökrök és a lovak mind eltűntek az udvarról, a medveketrec azonban még mindig ott volt. Súlyos láncokkal a külső és a középső udvart elválasztó hídra akasztották, alig néhány lábnnyira a földtől. A területet körben elhelyezett fáklyák világították meg. Néhány istállófiú kövekkel hajigálta a medvét, hogy üvöltésre és morgásra bírják. A kaszárnya ajtaján az udvar túlsó végére fény szűrődött ki, és korszok csörgése meg borért kiáltó emberek hangja hallatszott. Tucatnyi hang zendített rá egy dalra valami Arya fülének ismeretlen, torokhangú nyelven.

Isznak és esznek, mielőtt lefeküdnének - gondolta a lány. *Csipaszem értem küldött volna, hogy segítsek a felszolgálásnál. Tudni fogja, hogy nem vagyok az ágyamban, de biztosan szorgalmasan töltöget a Bátor Bajtársaknak és Ser Amory embereinek, akik csatlakoztak hozzájuk.* A lármájuk nagyszerűen eltereli majd a figyelmet.

- Az éhes istenek vért lakmároznak ma éjjel, ha egy ember megteszi ezt - mondta Jaquen. - Drága lány, kedves és szelíd! Vonj vissza egy nevet, mondj egy másikat, és lökd félre ezt az örült

álmot!

- Nem.

- Jól van. - Úgy látszott, belenyugszik. - A dolog megtörténik, de egy lánynak engedelmeskednie kell. Egy embernek nincs ideje fecsegésre.

- Egy lány engedelmeskedni fog - bólintott Arya. - Mit tegyek?

- Száz ember éhes, meg kell etetni őket, az úr meleg húslevest parancsol. Egy lánynak el kell szaladnia a konyhába, és meg kell mondania a pitefiújának.

- Húsleves - ismételte Arya. - Te hol leszel?

- Egy lány segít levest készíteni, és a konyhában vár, míg egy ember érte nem megy. Indulj! Fuss!

Meleg Pite éppen kivette a lepényeket a sütőkemencéből, amikor Arya berontott a konyhába, de már nem volt egyedül. Felébresztették a szakácsokat, hogy megetessék Vargo Hoatot és Véres Komédiásait. A szolgálók kosárszámra cipelték Meleg Pite kenyerét és lepényét, a főszakács szeleteket vágott egy hideg szalonnából, a nyársas legények nyulakat forgattak, a konyháslányok mézzel kenték be őket, az asszonyok pedig hagymát és répát metélték.

- Mit akarsz, Menyét? - kérdezte a főszakács, amikor meglátta.

- Húslevest - közölte. - Az uram húslevest akar.

A szakács késével a tűz fölött lógó fekete vasüstök felé bökött.

- Mit gondolsz, az ott mi? Bár inkább belepisálnék, mint hogy felszolgáljam annak a kecskének. Még aludni sem hagyják az embert - köpött egyet. - Na, ne törődj vele, szaladj, mondd meg neki, hogy az üstöket nem lehet siettetni!

- Itt kell várnom, míg el nem készül.

- Akkor meg ne legyél láb alatt! Vagy még jobb, ha hasznossá teszed magad! Szaladj az éléskamrába, ökecskesége vaját és sajtot is akar majd. Ébreszd fel Paiát, és mondd meg neki, hogy most az egyszer fürgének kell lennie, ha meg akarja tartani mindkét lábát!

Arya szaladt, ahogy csak a lába bírta. Paia ébren volt már a padláson, és éppen az egyik Komédiás alatt nyögdécselt, de gyorsan visszabújt a ruhájába, amikor meghallotta Arya kiáltását. Megtöltött hat kosarat vajaskorsókkal és ruhába csomagolt nagy, bűdös sajthengerekkel.

- Gyere, segíts ezekkel! - mondta Aryának.

- Nem segíthetek. De jobb lesz, ha sietsz, különben Vargo Hoat lecsapja a lábad! - Azzal elrohant, mielőtt Paia elkaphatta volna. Visszafelé azon tűnődött, vajon miért nem vesztette el egyetlen fogoly sem a kezét vagy a lábát. Lehet, hogy Vargo Hoat attól tartott, feldühíti Robbot. Bár nem az a fajta volt, aki *bárkitől* is tartana.

Amikor Arya visszatért a konyhába, Meleg Pite éppen az üstöket kevergette egy hosszú fakanállal. A lány felkapott egy másik kanalat, hogy segítsen neki. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy elmondja neki az egészset, de eszébe jutott a falu, és úgy döntött, mégsem teszi. *Csak megint megadná magát.*

És akkor meghallotta Rorge ocsmány hangját.

- *Szakács!* - ordította. - Elvisszük a rohadt levesedet!

Arya rémulten elengedte a kanalat. *Nem mondtam neki, hogy hozza őket is.* Rorge a vassisakját viselte, amely félig elfedte hiányzó orra helyét. A nyomában Jaqen és Maró lépett a konyhába.

- A rohadt leves még rohadtul nincs készen - mondta a szakács. - Még főnie kell. Csak most tettük bele a hagymát, és...

- Fogd be a pofádat, mert feldugok egy nyársat a seggedbe, és megforgatunk a tűzön! Azt mondtam, leves, és azt mondtam, most!

Maró sziszegve lekapott egy darab félig sült nyulát az egyik nyársról, és beleharapott hegyes fogaival. Az ujjai között méz csordult ki.

A szakács feladta.

- Akkor vigyétek a rohadt leveseteket, de ha a kecske megkérdezi, miért ilyen ízetlen, megmondjátok ám!

Maró lenyalta a zsírt és a mézet az ujjairól, Jaqen H'ghar pedig felhúzott egy pár jól kipárnázott kesztyűt. Adott egy párat Aryának is.

- Egy menyét segíteni fog.

A leves tűzforró volt, az üst pedig nehéz. Arya és Jaqen ketten cipeltek egyet, Rorge egyedül vitt egy másikat, Maró pedig megragadott még kettőt, és fájdalmasan felszisszent, ahogy a fogantyúk megégették a kezét, de még így sem dobta el őket. Kivitték az üstöket a konyhából, és végigvonszolták őket az udvaron. Az Özvegytorony ajtajában két ór állt.

- Mi ez? - kérdezte az egyik Rorge-tól.

- Egy fazék meleg húgy, akarsz belőle?

Jaqen lefegyverzően mosolygott.

- Egy fogolynak is kell ennie.

- Senki nem szólt semmit...

Arya félbeszakította.

- *Nekik* hoztuk, nem nektek!

A másik ór intett.

- Akkor vigyétek le!

Az ajtó mögött kanyargós lépcsősor vezetett le a tömlöcbe. Rorge ment elől, Jaqen és Arya pedig hátul.

- Egy lány félreáll az útból - mondta neki a férfi.

A lépcsők egy hosszú, nyirkos, homályos és ablaktalan kőcsarnokba vezettek. A helyiség feléjük eső végében néhány fáklya égett a gyertyatartókban, alattuk pedig, egy faasztal körül Ser Amory öreinek egy csoportja ült. Beszélgettek, és falapokkal játszottak. A sötétben összezsúfolódott foglyoktól erős vasrácsok választották el őket. A leves illata sokukat a rácshoz csalogatta.

Arya nyolc ór számolt meg. Ők is megéreztek az étel illatát.

- Te vagy a legocsmányabb szolgálóleány, akit valaha láttam - mondta a kapitányuk Rorge-nak. - Mi van az üstben?

- A pöcsöd meg a golyóid. Akarsz enni vagy nem?

Az egyik ór járkált, egy másik a rácsok közelében állt, egy harmadik pedig a földön ült, hátát a falnak vetve, de az étel ígérete mindegyiküket az asztalhoz vonzotta.

- Már rohadtul ideje volt, hogy megetessenek minket.

- Hagyma szagát érzem?

- Hol a kenyér?

- A rossebit, tál kell, kupa, kanál...

- Nem kell! - Azzal Rorge az asztal fölött egyenesen a képükbe borította a tűzforró levest. Jaqen H'ghar ugyanezt tette. Maró is elhajította az üstjeit, jól meglendítve őket, s azok végigrepültek a termen, szerteszt fröcskölve a levest. Az egyik fejbe találta a kapitányt, ahogy megpróbált felállni. Eldőlt, mint egy zsák só, és nem mozdult többé. A többiek üvöltöttek fájdalmukban, imádkoztak, vagy megpróbáltak elvánszorogni.

Arya a falhoz lapult, amikor Rorge elkezdte elvagdogni a torkukat. Maró inkább megragadta őket a fejük mögött és az álluk alatt, s hatalmas, sápadt kezeinek egyetlen mozdulatával kitekerte a nyakukat. Csak egyetlen örnek sikerült kardot rántania. Jaqen eltáncolt a suhintás elől, előrántotta a saját fegyverét, egy gyors csapássorozattal a sarokba szorította a fickót, majd szíven dőfte. A lorathi odavitte a kardot Aryához, és a véres pengét megtörölte a lány ruhájában.

- Egy lánynak is véresnek kell lennie. Ez az ő műve.

A cella kulcsa egy kampón lógott a falon, az asztal fölött. Rorge levette, és kinyitotta a rácsot. Az első, aki kilépett, a lord volt, aki páncélkesztyűs öklöt viselt a kabátján.

- Szép munka - mondta. - Robett Glover vagyok.

- Uram - Jaqen meghajolt előtte.

A kiszabadított foglyok némelyike elvette a halott örök fegyvereit, és acéllal a kezükben felszaladtak a lépcsőn. Társaik, akiknek már nem jutott, üres kézzel nyomultak utánuk. Gyorsan

és szó nélkül cselekedtek. Most egyikük sérülése sem látszott olyan súlyosnak, mint amikor Vargo Hoat beteretle őket Harrenhal kapuján.

- A leves nagyon okos volt - mondta a Glover nevű férfi. - Arra nem számítottam. Lord Hoat ötlete volt?

Rorge röhögött. Annyira nevetett, hogy az orra helyén tátongó nyílásból takony fröccsent ki. Maró az egyik halott őron ült, kezében a katona ernyedt karjával, és az ujjait rágsálya. A csontok ropogtak a fogai alatt.

- Kik vagytok ti? - Robett Glover szemöldökei között ránc jelent meg. - Ti nem voltatok Hoattal, amikor Lord Bolton táborába jött. A Bátor Bajtársak közé tartoztok?

Rorge a keze fejével letörölte az arcáról a taknyot.

- Most már igen.

- Egy férfi azzal büszkélkedhet, hogy ő Jaqen H'ghar Lorath Szabad Városából. Egy férfi udvariatlan társai Rorge és Maró. Egy úr tudni fogja, melyikük Maró. - Arya felé intett. - Ő pedig...

- Én Menyét vagyok - tört ki Aryából, mielőtt Jaqen elmondhatta volna, kicsoda valójában. Nem akarta, hogy a neve elhangozzék itt, ahol Rorge, Maró meg ez a sok ismeretlen meghallhatja.

Látta, hogy Glover nem is igazán törődik vele.

- Jól van - mondta. - Essünk túl ezen a véres munkán!

Amikor felértek a kanyargós lépcső tetejére, a két őrt saját vérükben heverve találták. Az udvaron északiak szaladtak. A kaszárnya ajtaja felpattant, és egy sebesült, kiáltozó katona támolygott ki. Hárman rohantak utána, és lándzsával meg karddal némították el. A kapuház körül is csatározás folyt. Rorge és Maró elrohant Gloverrel együtt, Jaqen H'ghar azonban letérdelt Arya mellé.

- Egy lány nem érti?

- De igen - felelte Arya, holott valójában nem igazán értette.

A lorathi megláthatta az értetlenséget az arcán.

- Egy kecskének nincsen hűsége. Azt hiszem, itt nemsokára farkasos lobogót húznak fel. De előbb egy férfi hallani akarja, ahogy egy bizonyos nevet visszavonnak.

- Visszavonom a nevet - Arya az ajkába harapott. - Még mindig van egy harmadik halálom?

- Egy lány mohó. - Jaqen megérintette az egyik halott őrt, és megmutatta neki véres ujjait. - Itt van három, ott van négy, és odalent még nyolc hever holtan. Az adósság megfizettetett.

- Az adósság megfizettetett - bólintott Arya kelletlenül. Egy kicsit szomorú volt. Mostantól megint csak kisegér lesz.

- Az istennek járandósága van. És most egy férfinak meg kell halnia. - Jaqen H'ghar arcán különös mosoly jelent meg.

- *Meghalnia?* - kérdezte a lány zavartan. Mít érhetett ezen? - De hát visszavontam a nevet. Már nem kell meghalnod.

- De igen. Az én időm lejárt.

Jaqen a homlokához nyúlt, lehúzta a kezét az álláig, és ahol a keze elhaladt, *megváltozott*. Az arca teltebbé vált, a szemei közelebb kerültek egymáshoz, az orra meggörcsült és jobb arcán, ahol azelőtt semmi sem volt, most sebhely jelent meg. Amikor pedig megrázta a fejét, hosszú, egyenes, félig vörös, félig fehér haja eltűnt, és sűrű, fekete fürtök jelentek meg helyette.

Aryának leesett az álla.

- *Ki* vagy te? - suttogta. Annyira megdöbben, hogy megrémülni is elfelejtett. - Ezt meg *hogyan* csináltad? Nehéz volt?

A férfi elvagyorodott, felvillantva egy fényes aranyfogat.

- Nem nehezebb, mint új nevet felvenni, ha tudod a módját.

- Mutasd meg! - tört ki a lányból. - Én is akarom tudni!

- Ha meg akarod tanulni, velem kell jönnöd.

Arya tétovázott.

- Hová?
- Nagyon messze, a keskeny tengeren túlra.
- Nem tehetem. Haza kell mennem. Deresbe.
- Akkor el kell válnunk egymástól - mondta a férfi. - Nekem is vannak kötelességeim. -
Felemelte a lány kezét, és apró pénzérmét nyomott a kezébe. - Fogd!

- Mi ez?
- Egy nagyon értékes érme.
Arya beleharapott. Olyan kemény volt, hogy nem lehetett más, csak vas. - Elég arra, hogy vegyek rajta egy lovat?

- Nem lovak vásárlására való.
- Akkor mire jó?
- Akár azt is kérdezheted, mire jó az élet, mire jó a halál. Ha eljön a nap, hogy újra meg akarsz találni, csak add oda ezt az érmét bárkinek Braavosból, és mondd neki ezeket a szavakat: *valar morghulis*.

- *Valar morghulis* - ismételte Arya. Nem volt nehéz. Az ujjai szorosan összezárultak az érme felett. Az udvar végéből haldoklók hörgését hallotta. - Ne menj el, Jaqen!

- Jaqen éppúgy halott, mint Arry - mondta a férfi szomorúan -, és ígéreteket kell beváltanom. *Valar morghulis*, Arya Stark. Mondd ki még egyszer!

- *Valar morghulis* - mondta Arya, a Jaqen ruháit viselő idegen pedig meghajolt, és suhogó köpönyegében elosont az éjszakában. Egyedül maradt a halottakkal. *Megérdemelték a halált* - nyugtatta magát Arya, és azokra gondolta, akiket Ser Amory Lorch megölt az erődnél a tó mellett.

A Királmáglyatorony alatti pincék üresek voltak, amikor visszatért a szalmaágyára. Elsuttogta a neveket a párnájának, és amikor a lista végére ért, még halkán hozzátette: „*valar morghulis*”, és eltűnődött, vajon mit jelenthet.

Hajnalra Csipaszem és a többiek visszatértek, egyetlen fiú kivételével, akit megöltek a küzdelem során. Hogy miért, senki sem tudta volna megmondani. Csipaszem felment, hogy meggyőződjön a dolgok állásáról a nap fényénél is, s mindeközben arról panaszkodott, hogy vén csontjai mennyire nem bírják a lépcsőket. Amikor visszatért, közölte velük, hogy Harrenhalt elfoglalták.

- Azok a Véres Komédiások megölték Ser Amory néhány emberét az ágyukban, a többit meg az asztalnál, miután jól berúgtak. Az új úr alkonyat előtt itt lesz az egész seregével. A vad északról való, ahol az a Fal van, és azt mondják, kemény ember. Ilyen lord vagy olyan lord, a munkát el kell végezni. Ha valaki bolondozik, annak véresre korbácsolom a hátát! - Ahogy ezt mondta, Aryára pillantott, de egy szóval sem kérdezte, merre járt az előző éjszaka.

Arya egész délelőtt a Véres Komédiásokat figyelte, amint megfosztják a holttesteket az értéktárgyaktól, majd a Folyókó Udvarra vonszolják őket, ahol hatalmas máglyát raktak, hogy megszabaduljanak tőlük. Shagwell, a bolond lecsapta két halott lovag fejét, és ide-oda ugrándozott a kastélyban a hajuknál fogva lóbálva és beszélgetve őket.

- Te mitől haltál meg? - kérdezte az egyik fej.
- Forró menyétlevestől - felelte a másik.

Aryának alvadt vért kellett felmosnia. Senki sem mondott neki semmit a szokásos dolgokon kívül, de folyton arra lett figyelmes, hogy az emberek furcsa tekintettel méregetik. Robett Glover és a többi kiszabadított katona bizonyára elmondták, mi történt odalent a tömlöcben, és Shagwell meg a hülye beszélő fejei akkor kezdtek rá erre a menyétleves-őrületségre. Szívesen rászólt volna, hogy fogja be a száját, de félt. A bolond félig valóban örült volt, és a lány hallotta, hogy egyszer megölt valakit, amiért az nem nevetett a tréfáján. *Jobb lesz, ha befogja a száját, különben felkerül a listámra a többiek mellé* - gondolta, miközben egy barnásvörös foltot igyekezett felkaparni.

Már majdnem leszállt az este, amikor Harrenhal új ura megérkezett. Hétköznapi arca volt, egyszerű és csupasz, egyetlen jellegzetessége rendkívül sápadt szeme volt. Nem volt sem kövér, sem sovány, de izmos sem. Fekete sodronyínget és foltos, rózsaszín köpönyeget viselt. A címer a

lobogóján úgy nézett ki, mint egy vérben fürdő emberalak.

- Térdre a Rémvár ura előtt! - kiáltotta az apródja, egy Aryánál alig idősebb fiúcska, és Harrenhal letérdelt.

Vargo Hoat előre lépett.

- Ulam, Hallenhal a tiéd!

A lord felelt valamit, de túl halkán, hogysem Arya meghallhatta volna. Robett Glover és Ser Aenys Frey frissen megfürödve, tiszta, új zekében és köpönyegben szintén csatlakozott hozzájuk. Rövid megbeszélés után Ser Aenys Rorge-hoz és Maróhoz vezette őket. Arya meglepődött, hogy még mindig itt látja őket. Valamiért arra számított, hogy Jaqennel együtt ők is eltűnnek. Hallotta Rorge nyers hangját, de azt nem, hogy mit mondott. Ekkor Shagwell odaugrott hozzá, megragadta és vonszolni kezdte az udvaron.

- Uram, uram! - dalolta, miközben a lányt a csuklójánál fogva rángatta maga után. - Itt a menyét, aki a levest főzte!

- Engedj! - kiáltotta Arya, és kitépte a kezét a bolond szorításából.

A lord végigmérte. Csak a szemei mozogtak, amelyek sápadtak voltak, akár a jég.

- Hány éves vagy, gyermek?

Aryának el kellett gondolkodnia egy pillanatra.

- Tíz.

- Tíz, uram - figyelmeztette a férfi. - Szereted az állatokat?

- Némelyiket. Uram.

A lord ajkán halvány mosoly vonaglott át.

- De úgy tűnik, nem az oroszlánokat. Sem a mantichórákat.

Nem tudta, erre mit feleljen, úgyhogy inkább nem mondott semmit.

- Azt mondják, Menyét a neved. Ez nem lesz jó. Milyen nevet adott neked az anyád?

Arya az ajkába harapott és újabb név után kutatott. Lommy Dudorfejnek nevezte, Sansa Lóarcúnak, apja emberei pedig Lábalattinak csúfolták, de úgy vélte, ezek közül egy sem olyan, ami tetszene az úrnak.

- Nymeria - szólalt meg végül. - De ő röviden csak Nannak nevezett.

- Te pedig *uramnak* szólítasz, ha hozzám beszélsz, Nan - mondta a lord lágyan. - Azt hiszem, túl fiatal vagy, hogy Bátor Bajtárs lehess, és nem a megfelelő nemhez tartozol. Félsz a piócáktól, gyermek?

- Azok csak piócák. Uram.

- Úgy nézem, az apródom tanulhatna tőled. A gyakori piócás kezelés a hosszú élet titka. Az embernek meg kell tisztulnia a rossz vértől. Azt hiszem, megfelelsz. Amíg Harrenhalban maradok, Nan, te leszel a pohárnokom, és kiszolgálasz az asztalnál és a lakosztályomban is.

Aryának ezúttal több esze volt, mint hogy azt mondja, szívesebben dolgozna az istállóban.

- Igenis, uraságod. Vagyis, uram.

A lord intett.

- Tegyétek elfogadhatóvá a külsejét! - mondta szórakozottan. - És tanítsátok meg, hogyan kell bort tölteni úgy, hogy ne öntse ki! - Majd elfordult, és felemelte a karját. - Lord Hoat, foglalkozz azokkal a zászlókkal a kapuház fölött!

Négy Bátor Bajtárs felmászott az erődfalra, és lerángatták a Lannisterek oroszlánját és Ser Amory fekete mantichóráját. Helyettük a Rémvár megnyúzott emberét és Stark rémfarkasát vonták fel. És aznap este egy Nan nevű apród bort töltött Roose Boltonnak és Vargo Hoatnak, miközben az erkélyen álltak, és nézték, ahogy a Bátor Bajtársak meztelenül végighajtják Ser Amory Lorchot a középső udvaron. Ser Amory rimánkodott, zokogott, és fogva tartói lábát ölelgette, míg Rorge el nem rántotta onnét, Shagwell pedig bele nem rúgta a medve vermébe.

A medve tetőtől talpig fekete - gondolta Arya. - *Mint Yoren*. Megtöltötte Roose Bolton kupáját, és egyetlen cseppnyi bort sem öntött ki.

DAENERYS

A pompák eme városában Dany arra számított, hogy a Halhatatlanok Háza lesz a legcsodálatosabb minden épület közül, de amikor kiszállt a hintójából, csak egy ősi, szürke romot látott.

A ház hosszú volt és alacsony. Nem voltak tornyai, sem ablakai, kőkígyóként tekergett végig a feketekérgű fák erdőcskéjén, amelyek tintakék leveleiből készült a qarthiak által *éjiárnyak* nevezett varázsital alapanyaga. A közelben egyetlen más épület sem állt. A kastély tetejét fekete cserepek fedték, amelyek közül sok lepotyogott vagy eltört, a habarcs a kövek között száraz volt és porhanyós. A lány most értette meg, miért nevezte Xaro Xhoan Daxos Porkastélynak. Úgy tűnt, a látvány még Drogont is nyugtalanítja. A fekete sárkány sziszegett, és éles fogai közül füst szivárgott.

- Vér a véremből! - szólalt meg Jhogo dothraki nyelven. - Ez gonosz hely, kísértetek és *maegik* fészke. Látod, hogyan issza magába a reggeli napfényt? Menjünk innét, mielőtt minket is magába szív!

Ser Jorah Mormont melléjük lépett.

- Miféle hatalmuk lehet, ha *ilyen* helyen élnek?

- Hallgass azok tanácsára, akik a legjobban szeretnek téged! - intette Xaro Xhoan Daxos, aki a hintóban heverészett. - A boszorkánymesterek megkeseredett teremtmények, akik port esznek és árnyakat isznak. Semmit sem adnak neked. Nincs is semmijük, amit adhatnának.

Aggo az arakhjára tette a kezét.

- Khaleesi, úgy tartják, sokan mennek be a Porkastélyba, de kevesen jönnek ki onnét.

- Úgy tartják - helyeselt Jhogo.

- Mi vér vagyunk a véredből - tette hozzá Aggo -, akik megesküdtek, hogy úgy élnek és halnak, ahogy te. Hadd menjünk veled erre a sötét helyre, hogy megóvjunk a bajtól!

- Van, ahová még egy khalnak is egyedül kell mennie.

- Akkor vigyél engem! - kérte Ser Jorah. - A kockázat...

- Daenerys királynő egyedül lép be oda, vagy egyáltalán nem lép be. - A fák alól Pyat Pree, a boszorkánymester lépett elő. *Vajon végig ott volt?* - tűnődött Dany. Ha most hátat fordít, a bölcsesség ajtaja örökkön örökké zárva marad előtte.

- Luxusbárkám csak ránk vár! - kiáltotta Xaro Xhoan Daxos. - Hagyd ezt az ostobaságot, királynők legmakacsabbika! Vannak fuvolásaim, akik édes dallamaikkal megnyugtatják háborgó lelkedet, és egy kicsi lányom, akinek hangjától felsóhajtasz és elolvadsz.

Ser Jorah Mormont savanyú képpel meredt a kereskedőhercegre.

- Felség, emlékezz Mirri Maz Duurra!

- Emlékszem - felelte Dany, és hirtelen elhatározásra jutott. - Emlékszem, milyen tudással bírt. És ő csak egy *maegi* volt.

Pyat Pree halványan elmosolyodott.

- A gyermek olyan bölcsen beszél, akár egy vénasszony. Add a kezed, és engedd, hogy vezesselek!

- Nem vagyok gyermek. - De azért megfogta a férfi kezét.

A fekete fák alatt sötétebb volt, mint gondolta, és az út is tovább tartott. Bár úgy látta, az ösvény az utcáról egyenesen a palota ajtajához vezet, Pyat Pree hamarosan elfordult. Amikor a lány megkérdezte, miért, a boszorkánymester csak ennyit mondott:

- Az egyenes ösvény befelé vezet, kifelé azonban soha többé. Hallgass a szavaimra, királynő! A Halhatatlanok Háza nem halandóknak való hely. Ha félted a lelkedet, vigyázz, és mindig azt

tedd, amit mondok neked!

- Úgy teszek, ahogy mondd - ígérte Dany.

- Amikor belépsz, egy szobában találsz magad, amelyből négy ajtó vezet ki: amelyiken át érkezted, és három másik. A jobb oldali ajtót válaszd! Mindig a jobb oldali ajtót! Ha lépcsőhöz érsz, felfelé indulj! Soha ne menj lefelé, és soha ne lépj be egyetlen ajtón sem, csak az elsőn a jobb kezű felől!

- Az elsőn a jobb kezű felől - ismételte Dany. - Értem. És amikor kifelé jövök, az ellenkezőn?

- Semmi szín alatt! - mondta Pyat Pree. - Az érkezés és a távozás ugyanaz a dolog. Mindig felfelé. Mindig a jobb oldali ajtón. Más ajtók is kinyílhatnak neked. Odabent sok mindent láthatsz, ami megzavar. Gyönyörűség és rettenet látomásait, csodákat és borzalmakat. Elmúlt, eljövendő és sohasem létezett napokat pillanthatsz meg és hallhatsz meg. A ház lakói és szolgálói megszólíthatnak, ahogy elhaladsz. Válaszolj nekik, vagy hagyd őket figyelmen kívül, ahogy tetszik, de *egyetlen szobába se* lépj be, míg a fogadóterembe nem érsz!

- Értem.

- Ha megérkezel a Halhatatlanok csarnokába, légy türelemmel! A mi kicsiny életünk nem több a számukra, mint egy molylepke szárnycsapása. Figyelj oda jól, és vésd minden egyes szót a szívedbe!

Amikor elérték az ajtót, amely magas, ovális szájnyílás volt az emberi arcot mintázó falban, a küszöbön a legkisebb törpe várta őket, akit Dany valaha látott. Nem volt magasabb a lány térdénél, az arca elkínzott volt, kutyaszerű és hegyes, ám finom szövésű, bíbor és kék libériát viselt, apró, rózsaszín kezeiben pedig ezüsttálcaat tartott. A tálcán karcsú kristálypohár állt, tele sűrű, kék folyadékkal; *éjiárny*, a boszorkánymesterek bora.

- Vedd el, és igyál! - sürgette Pyat Pree.

- Kék lesz tőle az ajkam?

- Egy pohárnyi csak arra szolgál, hogy felnyissa a füledet, és eltüntesse a hályogot a szemedről, hogy meghalld és meglásd az eléd tárt igazságokat.

Dany az ajkához emelte a poharat. Az első kortynak olyan íze volt, mint a tintának és a romlott húsnak. Iszonyú volt, de amint lenyelte, úgy érezte, életre kel benne. Érezte, hogy a mellkasában indák növekszenek, mintha tüzes ujjak fonódnának a szívére, a nyelvén pedig méz, ánizs és tejszín ízet érezte, amely olyan volt, mint az anyatej és mint Drogo magja, mint a vörös hús, a forró vér és az olvasztott arany. Egyszerre volt az összes íz, amit valaha érzett, mégsem volt egyik sem... és akkor a pohár hirtelen kiürült.

- Most beléphetsz - mondta a boszorkánymester. Dany visszahelyezte a poharat a szolgáló tálcájára, és elindult.

Egy kőből készült előszobában találta magát, amelynek négy ajtaja volt, minden falon egy. Habozás nélkül a jobb oldali ajtóhoz ment, és belépett rajta. A második szoba az előző pontos mása volt. Megint a jobb kéz felé eső ajtót választotta. Amikor kinyitotta, újabb kis négyajtós előszobát talált. *Boszorkányság vesz körül*.

A negyedik szoba inkább ovális volt, mint négyszögletes, és a falait nem kő, hanem szüette fa borította. Innét négy helyett hat ajtó vezetett tovább. Dany a legszélső jobb oldalit választotta, és hosszú, homályos, magas mennyezetű folyosóra jutott. A jobb oldali falon egy sor fáklya égett füstös, narancssárga fényel, ajtók azonban csak balra voltak. Drogon kitérte széles, fekete szárnyait, és felkavarta az állott levegőt. Húslábnnyit repült, majd méltatlan csattanással a földre zuhant. Dany követte.

A málladozó szőnyeg a lába alatt valaha pompás színekben játszhatott, és az anyagban, a kifakult szürke és zöld foltok között még mindig látszott egy-két tört fényű aranyfonat. Ami megmaradt a szőnyegből, eltompította a léptei zaját, ám ez egyáltalán nem töltötte el örömmel. Dany hangokat hallott a falak mögül, halk surranást és kaparászt; patkányokra gyanakodott. Drogon is hallotta a neszeket. A feje elfordult, ahogy követte a zajokat, és amikor elhallgattak, dühösen felvisított. Némelyik csukott ajtó mögül más, még nyugtalanítóbb hangok szűrődtek ki.

Az egyik ajtó rázkódott és csattogott, mintha valaki ki akart volna törni rajta. Egy másik mögül hamis hárfazene hallatszott, amelytől a sárkány farka vadul csapkodni kezdett. Dany továbbsietett.

Nem minden ajtó volt azonban csukva. *Nem nézek be* - határozta el Dany, de a kísértés túl erősnek bizonyult.

Az egyik szobában gyönyörű, meztelen asszony hevert a földön, miközben négy kicsiny emberke mászott rá. Nekik is hegyes, patkányszerű arcuk és apró, rózsaszín kezük volt, mint a szolgának, aki az éjiárnyal telt poharat hozta neki. Egyikük a nő combjai között dolgozott, egy másik a melleit kínozta; nedves vörös szájával a bimbókat tépkedte és marcangolta.

Kissé lejjebb a folyosón hullák lakomájára bukkant. A kegyetlenül lemészárolt lakomázók felfordult székek és letört asztallábak között heverték szerteszét, alvado vértócsákban elterülve. Volt, aki elveszítette egy-két végtagját, néhányan még a fejüket is. A véres kupákat, fakanalakat, sült szárnyasokat és kenyérsarkakat lenyesett kezek markolták. Felettük egy trónon halott, farkasfejű ember ült. A fején vaskoronát viselt, és egyik kezében egy bárány lábát tartotta, mintha egy királyi jogart markolna. Néma esdekléssel teli szeme Danyt követte.

A lány elmenekült előle, de csak a következő nyitott ajtóig jutott. *Ezt a szobát ismerem* - gondolta. Emlékezett a nagy fagerendákra és az őket díszítő faragott állatfejekre. És az ablak alatt egy citromfa állt! A szíve fájni kezdett a vágyakozástól. *Ez a vörös ajtós ház, a ház Braavosban*. Alig gondolta végig, amikor az öreg Ser Willem lépett a szobába, súlyosan botjára nehezedve.

- Kicsi hercegnő, itt vagy hát! - szólalt meg zsörtölődő, kedves hangján. - Gyere! - mondta. - Gyere ide hozzám, úrnóm, most már otthon vagy, most már biztonságban vagy!

Nagy, ráncos kezével, amely puha volt, mint a régi bőr, a lány felé nyúlt, és Dany szerette volna megfogni, megszorítani és megcsókolni, jobban, mint bármit is valaha. A lába megindult előre, de akkor eszébe jutott: *Ó halott, halott, a drága vén medve, már nagyon régen meghalt*. Elhátrált, és futni kezdett.

A hosszú folyosó egyre hosszabbra nyúlt, ajtók végtelen sorával a balján, fáklyákkal a jobbán. Több ajtó előtt szaladt el, mint amennyit meg tudott volna számolni, csukott és nyitott ajtók előtt, fa- és vasajtók előtt, faragott és sima ajtók előtt, fogantyúval, zárral és kopogatóval ellátott ajtók előtt. Drogon a hátát csapkodta a farkával, és egyre csak tovább és tovább ösztökelte, Dany pedig futott, míg végül elfogyott a lélegzete.

Végül két hatalmas bronzajtó tűnt fel a baloldalon, nagyszerűbbek a többinél. Ahogy közeledett feléjük, feltárultak, s a lány kénytelen volt megállni és bepillantani. Az ajtó mögött tágas csarnok nyílt, a legnagyobb, amit valaha látott. A falakról halott sárkányok koponyái meredtek le rá. Egy magas, hosszú tüskével borított trónuson díszes ruhába öltözött öregember ült, sötét szemű és hosszú, ezüstszürke hajú vénség.

- Hadd legyen az elszenesedett csontok és a sült hús királya! - mondta egy alatta álló férfinak. - Hadd legyen a hamu királya!

Drogon visított, a karmai áthatoltak a selymen és a bőrön, a trónon ülő király azonban nem hallotta, Dany pedig továbbment.

Amikor legközelebb megállt, az első gondolata az volt: *Viserys* - második pillantása azonban mást mutatott. A férfi haja olyan volt, mint a bátyjáé, de magasabb volt nála, és a szeme inkább sötét indigókék volt, mintsem orgonaszínű.

- Aegon - mondta éppen egy asszonynak, aki újszülött csecsemőt szoptatott egy hatalmas faágyban. - Milyen név lehetne jobb egy király számára?

- Faragsz neki egy dalt? - kérdezte az asszony.

- Már van dala - felelte a férfi. - Ő a herceg, akinek a jöttét megígérték, és az ő dala a jég és tűz dala. - Ahogy ezt mondta, felpillantott, a tekintete találkozott Danyével, és a lány úgy érezte, a férfi látja őt az ajtó előtt.

- Lennie kell még egynek - mondta, bár Dany nem tudta eldönteni, hozzá vagy az asszonyhoz beszél. - A sárkánynak három feje van.

Az ablakhoz ment, felvett egy hárfát, és az ujjait gyengéden végigfuttatta az ezüstös húrokon.

A szobát édes szomorúság töltötte be, s a férfi, a feleség és a gyermek elenyésztek a hajnali ködben. Csak a zene maradt utánuk, ez hajtotta tovább a lányt.

Olyan érzés volt, mintha egy újabb órán át menetelt volna, míg a hosszú folyosó végül meredek kőlépcsőbe torkollott, amely lefelé beleveszett a sötétségbe. Minden ajtó, legyen nyitott vagy csukott, a balján volt. Dany visszatekintett. Rémülten vette észre, hogy a fáklyák lassan kihunynak. Talán húszt égett még. Legfeljebb harminc. Ahogy nézte, újabb aludt ki, a sötétség kicsit közelebb kúszott hozzá, és ahogy hallgatózott, úgy vélte, valami más is közeledik, valami, ami lassan, csoszogva vonszolja magát a fák szőnyegen. Danyt rettegés töltötte el. Vissza nem mehetett, ott maradni pedig félt, de merre mehetne tovább? A jobbán nem volt ajtó, a lépcsők pedig lefelé vezettek, nem felfelé.

Ahogy ott állt és tépelődött, újabb fáklya aludt ki, és a nesz egy kissé megint hangosabb lett. Drogon hosszú nyaka előrenyúlt, és a sárkány rikoltásra tátotta száját, fogai közül füst tört elő. *Ő is hallja.* Dany megint az üres fal felé fordult, de még mindig nem volt ott semmi. *Talán egy titkos ajtó van ott, amelyet nem látok?* Újabb fáklya aludt ki sercenve. Még egy. Az első ajtó a jobb oldalon, ezt mondta, mindig az első ajtó a jobb oldalon. *Az első ajtó a jobb oldalon...*

Hirtelen rádöbönt... *az utolsó ajtó a bal oldalon!*

Beugrott az ajtón. Odabent újabb kis szoba volt négy ajtóval. Jobbra fordult, majd jobbra, majd jobbra, majd jobbra, majd jobbra, majd jobbra, majd jobbra, majd jobbra, majd jobbra, majd végül elszédült, és ismét levegő után kapkodott.

Amikor megállt, ismét nyirkos köteremben találta magát... ezúttal azonban a szemközt lévő ajtó kerek volt, mint egy nyitott száj, és Pyat Pree állt odakint a fűben, a fák alatt.

- Elképzelhető, hogy a Halhatatlanok ilyen hamar végeztek? - kérdezte a férfi hitetlenkedve, amikor meglátta a lányt.

- Ilyen hamar? - kérdezte Dany zavartan. - Órákon át bolyongtam, és mégsem találtam meg őket.

- Rossz irányba fordultál. Gyere, majd én vezetlek! - Pyat Pree feléje nyújtotta a kezét.

Dany habozott. A jobbán volt egy ajtó, még mindig csukva...

- Az nem a jó út - mondta Pyat Pree határozottan. Kék ajka rosszállóan összeszorult. - A Halhatatlanok nem várnak örökké.

- A mi kicsiny életünk nem több a számukra, mint egy molylepke szárnycsapása - idézte fel Dany.

- Makacs gyermek. Eltévedsz, és soha többé nem kerülsz elő.

A lány faképnél hagyta, és a jobb oldali ajtóhoz lépett.

- Ne! - sikoltotta Pyat Pree. - Ne, ide, gyere hozzám, *hozzáááááám!*

Az arca beomlott, és sápadt és féregszerű valami jelent meg a helyén.

Dany otthagya, és egy lépcsőhöz ért. Megindult felfelé, lábai nemsokára sajogni kezdtek. Eszébe jutott, hogy a Halhatatlanok Házának nem voltak tornyai.

Végre a lépcső tetejére ért. A jobbán egy sor széles faajtó tárult ki. Ébenfából és vareszéből készítették őket, a fekete és fehér erek különös, egymásba fonódó mintákat alkotva futottak szerteszét. Gyönyörűek voltak, mégis ijesztőek valahogy. *A sárkány vére nem félhet!* Dany gyors imát mondott, a Harcoshoz fohászkodott bátorságért, a dothraki Ióistenhez pedig erőért. Erőt vett magán, és megindult előre.

Az ajtó mögött hatalmas terem tárult elé, tele csillogó varázslókkal. Néhányuk pazar hermelinpalástot, rubintos bársony- és aranybrokát köntöst viselt. Mások míves, drágakövekkel kirakott páncélban tündököltek, vagy magas, csúcsos, csillagokkal hintett süveget hordtak. Asszonyok is voltak közöttük, leírhatatlanul szépséges ruhákban. A festett üvegablakokon át betörték a nap sugarai, a helyiséget pedig a leggyönyörűbb zene töltötte be, amit a lány valaha hallott.

Egy királyi alkatú férfi állt fel mosolyogva, amikor megpillantotta.

- Daenerys a Targaryen-házból, légy üdvözölve! Gyere, és oszd meg velünk az örökkévalóság ételét! Mi vagyunk Qarth Halhatatlanjai.

- Hosszú ideje várunk rád - szólalt meg mellette egy rózsaszínbe és ezüstbe öltözött asszony. A melle, amelyet qarthei szokás szerint fedetlenül hagyott, olyan tökéletes volt, amilyen tökéletes csak egy női kebel lehet.

- Tudtuk, hogy eljössz hozzánk - folytatta a varázslókirály. - Ezer éve tudjuk, és azóta rád várunk. Mi küldtük az üstököst, hogy mutassa neked az utat.

- Szeretnénk megosztani veled a tudásunkat - vette át a szót egy fényes, smaragdzöld páncélba öltözött harcos -, és varázslatos fegyverekkel akarunk megajándékozni. Minden próbát kiálltál. Most gyere, ülj le mellénk, és minden kérdésedre választ kapsz!

Dany tett egy lépést előre, de abban a pillanatban Drogon leugrott a válláról. Az ében- és varsafa ajtó tetejére röppent, és harapdálni kezdte a faragott fát.

- Nyakas jószág! - nevetett egy jóképű, fiatal férfi. - Megtanítsuk neked a sárkányfaj titkos nyelvét? Gyere, gyere!

A lányt kétségek fogták el. A hatalmas ajtó olyan súlyos volt, hogy Danynek minden erejére szüksége volt, hogy megmozdítsa, de végül sikerült neki. Mögötte újabb, rejtett ajtó nyílt. Régi, szürke fa volt, szálkás és egyszerű... de jobbra állt attól az ajtótól, amelyen át belépett. Az őt hívogató varázslók hangja édesebb volt minden dalnál. Elfutott előlük, s Drogon visszatért a vállára. A keskeny ajtón át homályban fürdő terembe jutott.

Ezt a szobát hosszú kőasztal töltötte be, fölötte emberi szív lebegett. Duzzadt volt és elkékült az enyészettől, de mégis élt. Vert, mély, dübörgő hangon, s minden ütése indigókék fényárt bocsátott ki. Az asztal körül ülő alakok nem voltak többek kék árnyagnál. Ahogy Dany megindult az asztal végén álló üres szék felé, az árnyak nem mozdultak, nem is beszéltek, sőt még csak felé sem fordultak. A rothadó szív lassú, mély dobbanásait leszámítva egyetlen hang sem hallatszott.

Sárkányok anyja... hallatszott. Félig suttogás volt, félig nyögés... *sárkányok anyja... sárkányok anyja... sárkányok anyja...* visszhangozták más hangok is a homályban, nők és férfik vegyesen. Egyikük gyermeki hangon beszélt. A lebegő szív borús színe sötétre váltott, ahogy vert. A lánynak nehéz volt összeszednie a bátorságát, hogy megszólaljon, hogy felidézze a szorgalmasan megtanult szavakat.

- Viharbanszületett Daenerys vagyok a Targaryen-házból, Westeros Hét Királyságának királynője. - *Hallanak engem? Miért nem mozdulnak?* Leült, és a kezeit összefonta az ölében. - A tanácsotokat kérem. Szóljatok hozzám azok bölcsességével, akik legyőzték a halált!

A sötétkék ködben halványan kivette a jobbán ülő Halhatatlan vonásait. Vénséges vén, ráncos és szőrtelen férfi volt. A teste érett ibolyakékben játszott, az ajkai és körmei még kékebbek voltak, olyan sötétek, hogy szinte feketének látszottak. Még a szeme fehérje is kék volt, ami vakon meredt az asztal túlsó végében ülő ősi öregasszonyra, akinek sápadt selyemruhája már rothadásnak indult a testén. Egyik aszott mellét a qarthei hagyományoknak megfelelően szabadon hagyta. Hegyes, kék mellbimbója kemény volt, mint a cserzett bőr.

Nem lélegzik. Dany hallgatta a csendet. *Egyikük sem lélegzik, és nem mozognak, azok a szemek pedig semmit sem látnak. Lehet, hogy a Halhatatlanok halottak?*

A válasz vékony suttogás volt, mint egy egér bajusza... *élünk...*

- *...élünk... élünk...* hallatszott. Miriádnyi suttogás visszhangzott. *...és tudunk... tudunk... tudunk... tudunk...*

- Az igazság ajándékáért jöttem - mondta Dany. - A hosszú folyosón, amiket láttam... igaz látomások voltak vagy hazugságok? Elmúlt dolgok vagy eljövendők? Mit jelentettek?

- *...Az árnyak alakja... meg nem teremtett holnapok... igyál a jég kupájából... igyál a tűz kupájából...*

- *...Sárkányok anyja... hármak gyermeke...*

- *Hármaké?* - nem értette.

- *...Három feje van a sárkánynak...* - sóhajtotta a szellemkórus a fejében anélkül, hogy akár egyetlen ajak is megmozdult volna, vagy egyetlen lélegzet megkavarta volna a mozdulatlan, kék levegőt. - *...Sárkányok anyja... vihar gyermeke...* - a suttogás kavargó dallá erősödött. - *...három*

tüzet kell gyűjtanod... egyet az életnek, egyet a halálnak és egyet a szerelemnek... - A lány saját szíve egy ütemre vert az előtte lebegő kék, oszlásnak indult szívvel. - ...*Három lovon kell vágatnod... egyiken az ágyba, egyiken a rettegésbe, és egyiken a szerelembé...* - A hangok egyre erősebbé válnak, döbrent rá, és úgy érezte, a szíve lassul, sőt a lélegzete is. ...*Három árulást fogsz megismerni... egyszer vérért, egyszer aranyért és egyszer szerelemért...*

- Nem... - a hangja nem volt több suttogásnál, majdnem olyan halk volt már, mint az övék. Mi történik veled? - Nem értem - mondta hangosabban. *Miért olyan nehéz itt beszélni?* - Segítsetek, mutassátok meg!

- ...*segíteni neki...* - a suttogás gúnyossá vált. - ...*megmutatni neki...*

És akkor fantomok, indigókék látomások jelentek meg reszketve a sötétben. Viserys üvöltött, ahogy az olvadt arany végigfolyt az arcán, és betöltötte a száját. Rézbőrű, ezüst-arany hajú, magas nagyúr állt egy tüzes mént ábrázoló lobogó alatt, mögötte égő város. A rubinkövek vércseppekként repültek szerteszét egy haldokló herceg mellkasából, ő térdre roskadt a vízben, és utolsó leheletével egy asszony nevét suttogta... *Sárkányok anyja, halál leánya...* Izzón, mint a napfelkelte, vörös kard emelkedett a magasba egy kékszemű király kezében, aki nem vetett árnyékot. Az ujjongó tömegben rudak végén szövetszálból készült sárkány himbálózott. Egy füstölő toronyból hatalmas, árnyéktüzet okádó kőszörnyeteg kapott szárnyra... *Sárkányok anyja, hazugságok gyilkosa...* Ezüstje a fűben ügetett egy sötét patak felé a csillagok tengere alatt. Egy hajó orrában holttest állt, a szeme fénylett halott arcában, sűrű ajkai szomorú mosolyra húzódtak. Egy jégfal repedésében kék virág nőtt, és betöltötte a levegőt édes illatával... *Sárkányok anyja, tűz menyasszonya...*

A látomások egyre gyorsabban és gyorsabban követték egymást, egyik száguldott a másik után, míg végül olyan volt, mintha maga a levegő kelt volna életre. Szörnyű, csonttalan árnyak táncoltak egy sátorban. Meztelű kislány szaladt egy nagy, vörös ajtó felé. Mirri Maz Duur sikoltott a lángok között, s a homlokából egy sárkány tört elő. Egy ezüstös ló mögött meztelen férfi véres hullája ugrált, ahogy a ló maga után vonszolta. Az embernél is magasabb fűben fehér oroszlán rohant. A Hegyek Anyja tövében csupasz vénasszonyok sora mászott elő egy óriási tóból, és reszketve letérdeltek előtte, meghajtva sűrű fejüket. Tízezer rabszolga emelte fel véres kezét, ahogy a lány elszáguldott előttük az ezüstjén, sebesen, mint a szél. „*Any!*” - kiáltották. - „*Any, any!*”. Feléje nyújtották a kezüket, megérintették, rángatták a köpönyegét, szoknyája szélét, a lábát, a combját, a mellét. Akarták őt, szükségük volt rá, a tűzre, az életre, és Dany felnyögött, és kitérte a karjait, hogy átadja magát nekik.

Ekkor azonban fekete szárnyak ütődtek a fejének, az indigókék levegőbe haragos visítás hasított, és a látomások hirtelen eltűntek, elszakították őket tőle, és Dany zihálása rémületbe csapott át. A Halhatatlanok mind ott voltak körülötte, kéken és hidegen, suttogva nyúltak érte, húzták, simogatták, rángatták a ruháit, megérintették hideg, száraz kezükkel, ujjakkal a hajába túrtak. Minden ereje elpárolgott, mozdulni sem tudott. Még a szíve is megszűnt dobogni. Egy kezét érzett fedetlen keblén, amint a mellbimbóját csavarja. Fogak keresték torka lágy bőrét. Egyik szemére egy száj ereszkedett le, és nyalta, szívta, harapta...

Aztán a kékség narancssárgára, a suttogás pedig üvöltéssé változott. A szíve örülten kalapált, majd' kiugrott a helyéről, a kezek és a szájak eltűntek, a bőrén forró hullám söpört végig, és Danynek hunyorognia kellett a hirtelen támadt ragyogástól. Fölötte a sárkány széttárta a szárnyait, és nekiesett az iszonyatos, sötét szívnek, darabokra szaggatva a rothadt húst, és ahogy a feje előrcsapott, a torkából vakító, forró lángnyelv lövellt ki. A lány hallotta az égő Halhatatlanok sikolyait, magas, vékony, papírszerű hangjuk réges-régen elfelejtett nyelveken üvöltött. A testük porladó pergamen volt, csontjuk fagyúban áztatott fa. Táncoltak, ahogy a lángok elemésztették őket, tántorogtak, vonaglottak, pörögtek, és magasba emelték égő kezüket, amelyek végén az ujjak fáklyaként világítottak.

Dany feltápáskodott, és átrohant közöttük. Könnyűek voltak, mint a levegő, üres hüvelyek csupán, egyetlen érintésére összeestek. Mire az ajtóhoz ért, az egész szoba lángolt.

- *Dragon!* - kiáltotta, és a sárkány odaröppent hozzá a tűzön át.

Odakint hosszú, homályos folyosó kanyargott előtte, amelyet csak a mögötte villódzó narancsszín izzás világított meg. Dany rohanni kezdett, egy ajtó után kutatott, egy ajtó után a jobbján, a balján, bármilyen ajtó után, de nem volt semmi, csak tekergő kőfalak és a padló, amely mintha mozgott volna a lábai alatt, hogy elgáncsolja. Valahogy talpon maradt, még gyorsabban rohant, és hirtelen ott termett előtte az ajtó, az ajtó, amely nyitott szájra hasonlított.

Amikor kiment a napvilágra, megtántorodott a vakító fénytől. Pyat Pree valami ismeretlen nyelven makogott, és egyik lábáról a másikra ugrált. Amikor Dany hátrapillantott, vékony füstcsíkokat látott, amelyek a Porkastély ősi kőfalainak repedésein át és a tető fekete cserepei között igyekeztek utat találni maguknak a szabadba.

Pyat Pree átkokat ordítva kést rántott, és megindult felé, Drogon azonban az arcának repült. A lány ekkor meghallotta Jhogo korbácsának csattanását. Még sohasem hallott ily édes hangot. A kés kirepült Pyat kezéből, s egy pillanattal később Rakharo a földre sújtotta a boszorkánymestert. Ser Jorah Mormont letérdelt Dany mellé a hűvös, zöld fűbe, és átölelte a vállát.

TYRION

- Ha ostoba módon meghaltok, a holttesteteket megetetem a kecskékkal! - fenyegetőzött Tyrion, ahogy a Kővarjak első csoportja ellökte magát a parttól.

Shagga nevetett.

- A Félelbernek nincsenek kecskéi.

- Szerzek néhányat kifejezetten a te számodra!

Ahogy a nap felkelőben volt, a folyó felszínén halvány fényhullámok csillogtak, összetörtek a rudakhoz érve, majd újraformálódtak, miután a hajó elhaladt. Timett a királyerdőbe vitte a Megégetetteket két nappal ezelőtt. A Feketefülűek és a Holdtestvérek tegnap követték őket, ma pedig a Kővarjak voltak soron.

- Bármilyen történjék is, ne vállaljatok csatát! - figyelmeztette őket Tyrion. - Csapjatok le a táboraira és az ellátó oszlopaikra! Kapjátok el a felderítőiket, és a tetemeiket akasszátok fel a fősereg menetirányába eső fákra, a lemaradozó katonákat kerítsétek be, és vágjátok le. Éjszakai támadásokat akarok, olyan sokat és olyan váratlanokat, hogy féljenek nyugovóra térni...

Shagga Tyrion fejére tette a kezét.

- Mindezt megtanultam Dolfától, Holger fiától, mielőtt kinőtt volna a szakállam. A Holdhegységben így viselünk háborút.

- A Királyerdő nem a Holdhegység, és nem Tejkígyók vagy Festett Kuttyák ellen fogtok harcolni. És *hallgassatok* a vezetőkre, akiket veletek küldök, ők éppolyan jól ismerik ezt az erdőt, mint ti a hegyeiteket! Fogadjátok meg a tanácsait, és jó szolgálatot tesznek majd nektek!

- Shagga hallgat a Félelber állatkáira - ígérte meg a hegyi ember ünnepélyesen. Itt volt az ideje, hogy ő is a hajóra vezesse a lovát. Tyrion figyelte, ahogy ellökik magukat, és a rudakkal kitolják a csónakot a Feketevíz közepére. Furcsa bizsergést érzett a gyomrában, ahogy Shagga beleveszett a hajnali ködbe. A klánok nélkül meztelennek fogja érezni magát.

Még mindig ott voltak Bronn bérencei, most már közel nyolcszázan, a zsoldosok azonban hírhedtek voltak megbízhatatlanságukról. Tyrion minden tőle telhetőt megtett, hogy megvásárolja folyamatos hűségüket. Bronn-nak és tucatnyi legjobb emberének földet és lovagi címet ígért, ha megnyerik a csatát. Az ő borát itták, az ő tréfáin nevettek, és *sernek* nevezték egymást, míg tántorogni nem kezdtek... mind, kivéve magát Bronnt, aki csak elmosolyodott a maga szemtelen, sötét módján, és így szólt:

- Ölnének azért a lovagságért, de ne hidd, hogy meg is halnának érte!

Tyrionnak nem is voltak ilyen illúziói.

Az aranyköpönyegesek majdnem ugyanilyen bizonytalan fegyvernek számítottak. A Városi Őrségben, Cersie-nek köszönhetően, hatezer ember szolgált, de talán egynegyedükben lehetett megbízni.

- Kevés a valódi áruló, bár van néhány, még a pókod sem találta meg mindet - figyelmeztette Bywater. - Van viszont több száz, akik zöldebbek a tavaszi fűnél, olyanok, akik kenyérért, sörért és biztonságért álltak be. Senki sem szeret gyávának látszani a bajtársai előtt, úgyhogy eleinte, amikor még csak harci kürtökről meg zászlólengetésről van szó, bátran fognak küzdeni. Ha azonban a csata rosszul alakul, megtörnek, és nagyon csúnyán fognak megtörni. Az elsőnek, aki eldobja a lándzsáját, és futni kezd, ezer másik fogja a sarkát taposni.

Igaz, voltak tapasztalt katonák is a Városi Őrségben, az a kétezres mag, akik még Roberttől kapták az aranyköpönyegeiket, nem Cersie-től. De azok is... egy őr nem igazi katona, szerette mondogatni Lord Tywin Lannister. Lovagokból, fegyverhordozókból és fegyveres gyalogságból Tyrionnak nem volt több háromszáznál. Nemsokára alkalma nyílik meggyőződni apja egy újabb

mondásának igazságtartalmáról: egy ember a falon felér tíz alatta állóval.

Bronn és a kíséret a móló elején várakozott koldusok, kósza utcalányok és a zsákmányukat ajánló halaskofák tömegében. A halaskofák több üzletet kötöttek, mint az összes többi együttvéve. A vásárlók csak úgy tolongtak a hordók és az állványok körül, hogy megalkudjanak egy-egy parti csigára, kagylóra vagy folyami csukára. Mivel semmi más élelem nem érkezett a városba, a hal ára tízszerese volt a háború előtti szintnek, és még mindig emelkedett. Akinek volt pénze, az minden reggel és minden este lejött a folyópartra abban a reményben, hogy talán hazavihet egy angolnát vagy egy fazék vörös rákot. Akiknek nem volt, azok az árusok közé osontak abban a reményben, hogy sikerül ellopniuk valamit, vagy soványan és elhagyatottan ácsorogtak a falak alatt.

Az aranyköpönyegesek utat vágtak a tömegben, a lándzsáik nyelével lökdösve félre az embereket. Tyrion igyekezett nem venni tudomást a fojtott szitkozódásról. A tömegből síkos, rothadt hal röppent elő; a lábai előtt csapódott be, és darabokra hullott. Tyrion óvatosan átlépte, és felmászott a nyeregbe. Néhány puffadt hasú gyerek már öltre is ment a bűzlő hal darabkáiért.

A lovon ülve végignézett a parton. A reggeli levegőt kalapácsütések hangja reszkettette meg, ahogy a Sárkapunál összesereglett ácsok megerősítették a fapalánkokat. Ez bizony jól jött. Jóval kevésbé volt azonban elégedett az egymás hegyén-hátán álló düledező épületekkel, amelyek a mólók mögött nőttek ki a földből, és úgy tapadtak a városfalakhoz, mint hínár a hajótesthez: csaliárusok bódéi, kifőzdék, raktárak, kereskedők állványai, kocsmák és viskók, ahol az olcsóbb szajhák terpesztették szét a lábaikat. *El kell tűnniük, az utolsó deszkáig.* Ha így marad, Stannisnek aligha lesz szüksége ostromlétrákra, hogy megrohamozza a falakat.

Odahívta magához Bronnt.

- Szedj össze száz embert, és gyűjtsatok fel mindent, amit itt látsz a folyópart és a városfalak között! - Tömpe ujjjaival végigmutatott a vízparti mocskon. - Azt akarom, hogy semmi ne maradjon állva, megértetted?

A fekete hajú zsoldos elfordította a fejét, és mérlegelte egy kicsit a feladatot.

- A tulajdonosaik nem nagyon fognak örülni.

- Nem is gondoltam, hogy fognak. De legyen! Még valami, amiért átkozhatják a gonosz majomdémont.

- Néhányan ellenállhatnak.

- Tégy róla, hogy rajtavessenek!

- Mi legyen azokkal, akik itt élnek?

- Adj nekik elég időt, hogy elvihessék a holmijukat, aztán költöztess ki őket! Próbáld meg nem megölni közülük senkit, nem ők az ellenségeink! És ne legyen erőszakoskodás! Tartsd vissza az embereidet, a fene vigye el!

- Ők zsoldosok, nem septonok - mondta Bronn. - Legközelebb azt akarod majd, hogy maradjanak józanok.

- Nem ártana nekik.

Tyrion az kívánta, bárcsak ugyanilyen könnyű lenne kétszer magasabb és háromszor vastagabb városfalakat emelni. Az is lehet azonban, hogy mit sem számított volna. A hatalmas falak nem mentették meg Viharvéget és Harrenhalt, de még Derest sem.

Eszébe jutott Deres, ahogy utoljára látta. Nem volt olyan groteszk módon hatalmas, mint Harrenhal, és nem keltette a tömörség és áthatolhatatlanság benyomását sem, mint Viharvég, mégis rettentő erő rejtett azokban a kövekben, s az ember biztonságban érezhette magát mögöttük. A kastély eleste óriási megdöbbenést keltett.

- Az istenek egyik kezükkel adnak, a másikkal elvesznek - morogta magában, amikor Varys elmondta neki a hírt. Odaadták a Starkoknak Harrenhalt, és elvették tőlük Derest. Gyászos üzlet.

Nyilván ujjongania kellett volna. Robb Starknak most vissza kell fordulnia észak felé. Ha nem tudja megvédeni a saját otthonát és tűzhelyét, nem nevezheti királynak magát. Ez haladékot jelentett a nyugatnak, a Lannister-háznak, és mégis...

Tyrion csak halványan emlékezett Theon Greyjoyra abból az időből, amit a Starkoknál töltött.

Tejfelesszájú suhanc volt, folyton mosolygott, jól értett az íjhoz. Nehéz volt őt Deres uraként elképzelni. Deres urának mindig egy Starknak kell lennie.

Eszébe jutott az istenerdejük, a szürkészöld túpáncélba burkolózott, magas őrfák, a hatalmas tölgyek, a galagonyabokrok, a kőrisfák és fenyők, és középen a szívfa, mint valami sápadt óriás, aki belefagyott a múlt időbe. Szinte érezte a hely illatát, a föld és a merengés illatát, évszázadok illatát, és emlékezett rá, milyen sötét volt az erdő még nappal is. *Az az erdő volt Deres. Az volt észak. Soha nem éreztem annyira nem odavalónak magam, mint amikor abban az erdőben sétáltam, valami hivatalan betolakodóként.* Eltűnődött, vajon a Greyjoyok is így fognak-e érezni. A vár az övék lehet, az az istenerdő azonban soha. Sem egy, sem tíz vagy akár ötven év múlva.

Tyrion Lannister lassan a Sárkapu felé poroszkált. *Deres semmit sem jelent neked,* emlékeztette magát. *Örülj neki, hogy elesett, és törődj a saját falaiddal!* A kapu nyitva állt. Odabent, a piactéren három óriási ostromgép állt egymás mellett, és úgy lestek ki a mellvéd felett, mint három hatalmas madár. Hajítókarjuk vén tölgyfák törzséből készült, és vaspántokkal látták el őket, nehogy széthasadjanak. Az aranyköpönyegesek úgy emlegették őket: a Három Szajha, mert olyan kéjes fogadtatásban részesítik majd Lord Stannist. *Legalábbis reméljük.*

Tyrion megsarkantyúzta a lovát, és beügetett a Sárkapun, átküzdve magát az embertengeren. A Szajhákon túl a tömeg ritkásabbá vált, és az utca feltárult előtte.

Az út vissza a Vörös Toronyba eseménytelenül telt, a Segítő Tornyában azonban tucatnyi haragos kereskedőkapitány várt a fogadóterme előtt, hogy tiltakozzanak hajóik lefoglalása miatt. Tyrion őszinte bocsánatkéréssel felelt, és ígéretet tett, hogy a háború végeztével kártérítést kapnak. Ez azonban kevésbé nyugtatta meg őket.

- És mi van, ha veszítesz, uram? - kérdezte egy braavosi.

- Akkor a követelésekkel forduljatok Stannis királyhoz!

Mire sikerült leráznia őket, a harangok már megkondultak, és Tyrion tudta, hogy elkésik a beiktatási ceremóniáról. Majdnem futva kacsázott át az udvaron, és betolakodott a kastély szentélyének hátsó részébe, miközben Joffrey éppen fehér selyempalástot erősített a Királyi Testőrség két újdonsült tagjának a vállára. A szertartás, úgy látszik, megkívánta, hogy mindenki álljon, így Tyrion nem látott egyebet udvari seggek falánál. Másrészről viszont, miután az új Fősepton átvezeti a két lovagot az ünnepélyes eskütételre, és felkeni őket a Hét nevében, jó pozícióban lesz, hogy elsőként távozzon.

Egyetértett nővére döntésével, hogy az elesett Ser Preston helyét Ser Balon Swann vegye át. A Swannok határvidéki urak voltak, büszkék, hatalmasak és óvatosak. Lord Gulian Swann betegségére hivatkozva nem vett részt a háborúban, idősebbik fia azonban Renlyvel, most pedig Stannisszel lovagolt, Balon, a fiatalabb pedig Királyvárban szolgált. Ha lett volna egy harmadik fia is, Tyrion gyanította, hogy ő meg Robb Stark oldalán harcolna. Talán nem volt éppen a legnemesebb megoldás, de józan észre vallott. Bárki nyerve is el a Vastrónt, a Swannok a túlélésükön ügyködtek. Az ifjú Ser Balon előkelő származása mellett bátor volt, udvarias és jó fegyverforgató. Remekül bánt a lándzsával, még jobban a csatacsillaggal, és lenyűgöző íjász volt. Becsülettel és vitézül szolgál majd.

Ugyanezt sajnos nem mondhatta el Cersei másik választottjáról. Igaz, Ser Osmund Feketeüst *eléggé* rémisztő látványt nyújtott. Hat láb és hat hüvelyk magas volt, túlnyomórészt ín és izom, kampós orra, sűrű szemöldöke és ásó formájú barna szakállá pedig vad kifejezést kölcsönzött arcának, míg el nem mosolyodott. Feketeüst alacsony sorból származott, nem volt több szegény lovagnál, és felemelkedését kizárólag Cersie-nek köszönhette. Kétségtelenül ezért esett rá az asszony választása.

- Ser Osmund éppen olyan húséges, mint amennyire bátor - mondta Joffreynak, amikor felvetette a nevét. Ez sajnos igaz volt. A jó Ser Osmund attól a naptól fogva eladta Cersei titkait Bronn-nak, hogy az asszony felbérelte őt, de Tyrion ezt aligha mondhatta el neki.

Úgy gondolta, jobb, ha nem panaszkodik. Ez a kinevezés újabb fülhöz juttatta a király közelében a nővére tudta nélkül. És ha Ser Osmund gyáva féregnek bizonyul, akkor sem lesz rosszabb Ser Boros Blountnál, aki jelenleg egy tömlöcben pihen Rosbyban. Ser Boros kíséerte

Tomment és Lord Gylest, amikor Ser Jacelyn Bywater és az aranyköpönyegesei meglepték őket, és a lovag olyan fürgén adta át védencét, hogy az méltán felháborította volna az öreg Ser Barristan Selmyt, ahogy felháborította Cersie-t is. A Királyi Testőrség lovagjának az a feladata, hogy ha kell, meghaljon a király és a királyi család védelmében. A nővére ragaszkodott hozzá, hogy Joffrey árulás és gyávaság miatt megfossa Blountot a fehér palásttól. *És most egy ugyanolyan semmirekellőt állít a helyére.*

Úgy tűnt, az imádság, az eskütétel és a felkenés az egész délelőttöt igénybe veszi. Tyrion lábai nemsokára sajogni kezdtek, testsúlyát nyugtalanul helyezte egyikről a másikra. Láta, hogy Lady Tanda ott áll néhány sorral előrébb, de a lánya nem volt vele. Kicsit reménykedett benne, hogy megpillanthatja Shae-t. Varys azt mondta, jól megy a sora, de erről jobban szeretett volna a saját szemével meggyőződni.

- Jobb egy hölgy szolgálójának lenni, mint konyháslánynak - mondta Shae, amikor Tyrion közölte vele az eunuch tervét. - Magammal vihetem az ezüstvirágos övemet és a fekete gyémántos aranygalléromat, amelyikről azt mondtad, olyan, mint a szemem? Ha azt mondom, ne viseljem őket, nem fogom.

Tyrion, bármennyire is gyűlölte, hogy el kell keserítenie a lányt, meg kellett magyaráznia neki, hogy bár Lady Tanda nem egy eszes asszony, még neki is feltűnne, ha a lánya szolgálójának több ékszere lenne, mint a lányának.

- Válassz ki két vagy három ruhát, ne többet! - parancsolta neki. - Jó gyapjút, nem selymet, nem brokátot és nem bundát. A többit a saját lakosztályomban őrzöm majd a látogatásaid alkalmára. - Shae nem erre a válasza számított, de legalább biztonságban volt.

A beiktatási ceremónia végeztével Joffrey az új fehér palástjukat viselő Ser Balon és Ser Osmund között vonult ki a szentélyből, Tyrion pedig egy kicsit hátramaradt, hogy néhány szót váltson az új Főseptonnal (aki viszont az ő jelöltje volt, és septon tudta is nagyon jól, ki kente a mézet a kenyérére).

- Azt akarom, hogy az istenek a mi oldalunkon álljanak - közölte vele Tyrion nyersen. - Mondd meg nekik, hogy Stannis megfogadta: felgyújtja Baelor Nagy Szentélyét!

- Ez igaz, uram? - kérdezte a Fősepton. Kicsi, agyafűrt emberke volt vékony fehér szakállal és ráncos arccal.

Tyrion vállat vont.

- Könnyen lehet. Stannis felégette Viharvég istenerdejét, áldozatul a Fény Urának. Ha képes megtámadni a régi isteneket, miért kímélné meg az újakat? Mondd meg nekik ezt is! Mondd meg, hogy aki segíteni próbál a bitorlónak, törvényes királya mellett az isteneket is elárulja!

- Megmondom, uram. És megparancsolom nekik, hogy imádkozzanak a király és a Segítő egészségéért is!

Amikor Tyrion visszatért a toronyszobájába, Hallyne, a pyromanta várt rá, Frenken mester pedig üzeneteket hozott. Hagyta, az alkimista hadd várakozzon még egy kicsit, és elolvasta, mit hoztak a hollók. Volt egy régi levél Doran Martelltől, amelyben figyelmezteti, hogy Viharvég elesett, és egy sokkal érdekesebb Balon Greyjoytól, Pyke-ról, aki a *Szigetek és Észak királyának* titulálta magát. Meghívást intézett Joffrey királyhoz, hogy menesszen küldöttséget a Vas-szigetekre, rögzítsék birodalmaik határait, és vitassanak meg egy esetleges szövetséget.

Tyrion háromszor is elolvasta a levelet, majd félretette. Lord Balon hosszúhajói nagy segítséget jelentettek volna a Viharvég felől közeledő flotta ellen, de több ezer mérföldnyire voltak, Westeros rossz oldalán, és Tyrion korántsem volt biztos benne, hogy át akarja engedni neki a fél birodalmat. *Talán Cersei vállára kellene helyeznem, vagy a tanács elé terjesztenem ezt a döntést.*

Csak ezután bocsátotta be Hallyne-t az alkimisták legújabb számláival.

- Ez nem lehet igaz - mondta Tyrion, ahogy végigfutotta a kimutatásokat. - Majdnem tizenháromezer edény? Bolondnak nézel engem? Figyelmeztetek, nem vagyok hajlandó odaadni a király aranyát üres edényekért és szennyvízzel töltött, viasszal lepecsételt fazekakért!

- Nem, nem! - vinnyogott Hallyne. - A kimutatás helyes, esküszöm. Igen... hmmm...

szerencsések voltunk, Segítő uram. Lord Rossart újabb raktárára bukkantunk, több mint háromszáz edényre. A Sárkányfészek alatt! Szajhák használták a romokat, hogy a pártfogóikat szórakoztassák, és egyikük lezuhant egy pincébe a korhadt padlón át. Amikor kitapintotta az edényeket, borospalackoknak vélte őket. Olyan részeg volt, hogy feltörte a pecsétet, és ivott belőle.

- Volt egyszer egy herceg, aki ugyanezt tette - jegyezte meg Tyrion szárazon. - Egyetlen sárkányt sem láttam a város fölé emelkedni, tehát úgy tűnik, a dolog ezúttal sem működött. - A Rhaenys hegyének tetején magasodó Sárkányfészek másfél évszázada üresen állt. Tyrion úgy vélte, remek hely a futótűz tárolására, jobb, mint a legtöbb, de nem ártott volna, ha a néhai Lord Rossart *beszél* róla valakinek. - Azt mondd, háromszáz palack? Az még mindig nem magyarázza meg ezeket az összegeket. Itt sok *ezer* palackkal több áll, mint a legderülátóbb becslés, amit legutolsó találkozásunk alkalmával adtál.

- Igen, igen, ez így van - Hallyne megtörölgette sápadt homlokát fekete-vörös köntösének ujjával. - Nagyon keményen dolgoztunk, Segítő uram, hm.

- Ez egyértelműen magyarázza, miért készítetek ennyivel többet a szubsztanciából, mint korábban. - Tyrion mosolyogva a pyromantára meredt felemás tekintetével. - Ugyanakkor felmerül a kérdés, mostanáig miért nem dolgoztatok ilyen keményen.

Hallyne arcszíne eredetileg is egy gombára emlékeztetett, így nehéz lett volna elképzelni, hogy még sápadtabbá válhat, valahogy azonban mégis sikerült neki.

- *Dolgoztunk*, Segítő uram, a testvéreim és én éjt nappallá téve dolgoztunk az első perctől kezdve, efelől biztosíthatlak. Csak hát... hm... olyan sokat készítettünk a szubsztanciából, hogy... hm... *gyakorlottabbakká* váltunk és... - az alkimista kényelmetlenül fészkelődött -, bizonyos varázslatok... hm... rendünk ősi titkai, nagyon kényesek, nagyon fáradtságosak, de szükségesek, ha az anyag... hm... az egész olyan...

Tyrionnak fogytán volt a türelme. Ser Jacelyn Bywater már minden bizonnyal itt lesz, és a Vaskéz nem szeretett várakozni.

- Igen, vannak titkos varázslataitok, pompás. És?

- Ezek... hm... mintha jobban működnének, mint azelőtt - Hallyne halványan elmosolyodott. - Nem valószínű, hogy valahol sárkányok vannak, ugye?

- Nem, hacsak nem találtatok egyet a Sárkányfészek alatt. Miért?

- Ó, bocsáss meg, csak eszembe jutott valami, amit az öreg Bölcs Pollitor mondott nekem egyszer, amikor még tanítvány voltam. Megkérdeztem tőle, miért tűnt sok varázslatunk, hm... kevésbé *hatékonyak*, mint azt a tekercek alapján várhatnánk, és ő azt mondta, ez azért van, mert attól a naptól fogva, hogy az utolsó sárkány elpusztult, a varázslat eltűnőben van a világból.

- Sajnálom, hogy el kell keserítselek, de én nem láttam sárkányokat. Azt azonban észrevettem, hogy a királyi igazságszolgáltató a közelben ólálkodik. Ha kiderül, hogy a gyümölcsök közt, amelyeket rám szólsz, akár egy is akad, ami nem futótűzet tartalmaz, te is találkozhatsz vele.

Hallyne olyan sebesen távozott, hogy majdnem átesett Ser Jacelynen. Vagyis *Lord* Jacelynen. Erről nem szabad megfeledkeznie. Vaskéz, szokásához híven, most is jótékonyan egyenes volt. Visszatért Rosbyból, hogy egy csapat frissen toborzott lándzsást hozzon Lord Gyles birtokáról, és újra átvegye a Városi Őrség parancsnokságát.

- Hogy van az unokaöcsém? - kérdezte Tyrion, miután meghányták-vetették a város védelmét.

- Tommen herceg egészséges és vidám, uram. Magához vett egy őzborjút, amit az embereim hoztak haza egy vadászatról. Azt mondja, volt már neki egy régebben is, de Joffrey megnyúzta, és zekét készítetett belőle. Néha érdeklődik az anyja felől, és gyakran ül neki levelet írni Myrcella hercegnőnek, de mintha soha nem fejezne be egyet sem. A bátyját azonban mintha egyáltalán nem hiányolná.

- Megtetted a szükséges előkészületeket az érdekében, ha a csatát esetleg elveszítjük?

- Az embereim tudják a dolgukat.

- Mégpedig?

- Azt parancsoltad, ne mondjam el senkinek, uram.

Tyrion elmosolyodott ezen.

- Örülök, hogy emlékszel. - Ha Királyvár netán elesik, könnyen lehet, hogy őt élve fogják el. Jobb, ha nem tudja, hol van Joffrey örököse.

Varys nem sokkal azután jelent meg, hogy Lord Jacelyn távozott.

- Micsoda hűtlen teremtmény az ember! - sopánkodott köszönés helyett.

Tyrion sóhajtott.

- Ma ki az áruló?

Az eunuch átnyújtott neki egy tekercest.

- Annyi a gazság, s milyen szomorú nóta ez korunkról! Hát a becsület meghalt az apáinkkal együtt?

- Az én apám még nem halott - Tyrion átfutotta a listát. - Néhány név ismerős ezek közül. Gazdag emberek. Kereskedők, mesteremberek. Miért szőnének összeesküvést ellenünk?

- Valószínűleg úgy vélik, Lord Stannis fog győzni, és szeretnének osztozni a diadalában. Agancsosoknak nevezik magukat a koronás szarvas után.

- Valaki szólhatna nekik, hogy Stannis megváltoztatta a címerét. Ők lehetnének a Forrószívűek. - Ez nem volt azonban tréfadolog. Úgy festett, hogy ezek az Agancsosok felfegyverezték több száz követőjüket, hogy megkaparintsák a Régi Kaput, ha kitör a csata, és azon keresztül beengedjék a várba az ellenséget. A listán szereplő nevek között észrevette Salloreonét, a páncélkészítő mesterét is. - Gondolom, ez azt jelenti, hogy nem kapom meg azt a félelmetes sisakot a démonszarvakkal - kesergett Tyrion, miközben parancsot firkantott a fickó letartóztatására.

THEON

Az egyik pillanatban még aludt, a következőben azonban már ébren volt.

Kyra mellette kuporgott, egyik karja könnyedén az övéen, mellei a hátát súrolták. Hallotta a lány halk, egyenletes lélegzetét, a takaró összegabalyodott rajtuk. Koromfekete éjszaka volt, a hálóteremben sötétség és mozdulatlanság.

Mi ez? Hallottam valamit? Valakit?

Az ablaktáblákon gyengéden susogott a szél. Valahonnét távolról tüzelő macska nyivákolását hallotta. Semmi egyéb. *Aludj, Greyjoy* - mondta magának. - *A kastély csendes, te pedig öröket állítottál. Az ajtó elé, a kapukhoz, a páncélteremhez.*

Akár rossz álomnak is gondolhatta volna, de nem álmodott, Kyra teljesen kimerítette. Míg Theon érte nem küldött, a lány úgy élte le élete tizennyolc évét a téli városban, hogy egyszer sem tette be a lábát a kastély falain belülre. Nedvesen, mohón és ruganyosan jött hozzá, mint egy menyét, és volt valami tagadhatatlan élvezet abban, hogy egy közönséges kocsmároslányt dug meg Lord Eddard Stark ágyában.

Kyra álmosan dűnnyögött, amikor Theon kicsusszant a karja alól, és felkelt az ágyból. A kandallóban még izzott néhány parázs. Wex a padlón aludt az ágy előtt, köpönyegébe burkolózva, érzéketlenül a külvilágra. Semmi sem moccan. Theon az ablakhoz ment, és kinyitotta a táblákat. Az éjszaka megérintette hideg ujjaival, és csupasz teste libabőrös lett. Nekidőlt a kőpárkánynak, és kibámult a sötét tornyolcra, kihalt udvarokra, a fekete égre, amelyen több csillag volt, hogysen az ember megszámlálhatta volna, éljen akár száz esztendeig. A Harangtorony felett úszó félhold tükörképe megcsillant az üvegkeretek tetején. Nem hallott sem riadót, sem hangokat, de még csak léptek zaját sem.

Minden rendben, Greyjoy. Hallod a csendet? Mámorosnak kellene lenned az örömtől. Kevesebb, mint harminc emberrel elfoglaltad Derest, ez aztán a dalokba illő hőstett! Theon elindult az ágya felé. A hátára fordítja Kyrát, és megint meghágja, az majd elúzi a fantomokat. A lány nyögése és kuncogása jóleső menedéket nyújt majd a csend elől.

Megállt. Hozzá volt szokva a rémfarkasok üvöltéséhez, és most nem hallotta... de a bensőjének egy része, valami vadászösztön-féleség, hallotta a hiányát.

Urzen állt az ajtó előtt. Inas férfi volt, a hátán kerek pajzs lógott.

- A farkasok csendben vannak - mondta neki Theon. - Menj, nézd meg, mit csinálnak, és rögtön gyere vissza!

Összeszorult a gyomra, ha a szabadon kószáló rémfarkasokra gondolt. Emlékezett arra a napra a Farkaserdőben, amikor a vadak rátámadtak Branre. Nyár és Szürke Szél ízekre tépték őket.

Amikor a csizmája orrával megrugdosta Wexet, a fiú felült, és megdörzsölte a szemét.

- Nézd meg, hogy Bran Stark és a kisöccse az ágyukban vannak-e, de gyorsan!

- Uram? - szólalt meg Kyra álmos hangon.

- Aludj tovább, ez nem rád tartozik! - Theon töltött magának egy kupa bort, majd megitta. Közben végig feszülten figyelt, hátha meghallja az üvöltést. *Túl kevés ember* - gondolta savanyúan. - *Túl kevés emberem van. Ha Asha nem jön...*

Wex tért vissza a leggyorsabban, vadul rázva a fejét. Theon szitkozódva összekapkodta a tunikáját és a nadrágját a padlóról, ahová lázas sietségében hajította, mielőtt Kyrára vetette volna magát. A tunika fölé vassal kivert börmellényt húzott, a derekára pedig kardot és tört kötött. A haja olyan rendezetlen volt, mint az erdő, de volt ennél nagyobb gondja is most.

Mire felöltözött, Urzen is visszajött.

- A farkasok eltűntek.

Olyan hüvösnek és határozottnak kell lennie, mint Lord Eddard, hajtogatta Theon magában.

- Verd fel a kastélyt! - mondta. - Tereld ki őket az udvarra, mindenkit, meglátjuk, ki hiányzik!
És mondd Lorrennek, hogy járja körbe a kapukat! Wex, te velem jössz!

Azon tűnődött, vajon Stygg elérte-e már Erdőmélyt. A fickó nem volt olyan ügyes lovas, mint állította - egyik vasember sem volt valami jó a nyeregben -, de elég rég elment már. Asha már talán útban is van idefelé. *És ha meghallja, hogy elveszítettem a Starkokat...* még belegondolni is rossz volt.

Bran hálóterme üres volt, ahogy Rickoné is fél fordulóval lejjebb. Theon vadul szidta magát. Örököt kellett volna állítania a szobáik elé is, de fontosabbnak ítélte, hogy a falakra és a kapuk mellé jusson járőr, minthogy két gyereket dajkáljanak, akik közül az egyik ráadásul nyomorék.

Odakintről zokogást hallott, ahogy a kastély népét kirángatták az ágyakból, és az udvarra lökdösték őket. *Lesz is okuk a sírásra. Szelíden bántam velük, és így hálálják meg!* Még a saját emberei közül is véresre korbácsoltatott kettőt, amiért megerőszakolták azt a leányt a kutyaketreceknél, hogy megmutassa, valóban igazságos akar lenni. *Mégis még mindig hibáztatnak azért az erőszakért. És a többiért is.* Ezt igazságtalannak érezte. Mikken saját maga okozta a halálát a nagy pofájával, ahogyan Benfred is. Ami pedig Chayle-t illeti, valakit oda kellett adnia a Vízbefúlt Istennek. Az emberei elvárták tőle.

- Nem viseltetek rossz szándékkal veled szemben - mondta a septonnak, mielőtt beledobták a kútba -, de neked és az isteneidnek itt többé nincs helyük.

Az ember azt hinné, a többiek legalább hálásak, amiért nem közülük választott valakit, de nem. Vajon hányan lehetnek benne ebben az ellene szőtt összeesküvésben?

Urzen visszatért Fekete Lorrennel.

- A Vadászkapu - közölte Lorren. - Jobb, ha megnézed.

A Vadászkaput ésszerűen a ketrecek és a konyha közelébe építették. Közvetlenül a mezőkre és az erdőre nyílt, hogy a vadászok anélkül járhasanak-kelhessenek, hogy át kelljen haladniuk a téli városon, így a vadászkompániák különösen kedvelték.

- Ki örködött itt? - kérdezte Theon.

- Drennan és Kancsal.

Drennan volt az egyik, aki megerőszakolta Pallát.

- Ha engedték megszökni a kölyköket, esküszöm, ezúttal többet veszítenek, mint egy kis bőrt a hátukról!

- Arra nincs szükség - közölte Fekete Lorren kurtán.

És tényleg nem volt. Kancsal arccal lefelé lebegett a várárok vizén, a belei úgy sodródtak utána, mint egy fészekaljja sápadt kígyó. Drennan félmeztelenül hevert a kapuházban, az otthonos szobában, ahonnan a felvonóhidat működtették. A torkát fültől fülig átvágták. Rongyos tunikája elrejtette a félig begyógyult sebeket a hátán, a csizmái azonban a szőnyegen feküdtek, a lába pedig belegabalyodott a nadrágjába. Az ajtó mellett egy kis asztalon sajt volt, mellette üres kancsó. És két kupa.

Theon felemelt egyet, és megszagolta az alján maradt néhány csepp bort.

- Kancsal a gyilokjárón volt, nem?

- Ja - felelte Lorren.

Theon a kandallóba vágta a kupát.

- Azt mondom, Drennan lehúzta a gatyáját, hogy bevágjon valami nőnek, de helyette az vágott be neki. Úgy nézem, a saját sajtvagó késével. Valaki keressen egy kampót, és halássza ki a másik bolondot az árokból!

A másik bolond hullája sokkal rosszabb állapotban volt, mint Drennan. Amikor Fekete Lorren kihúzta a vízből, látták, hogy az egyik karját könyökből kitépték, hiányzott a fél nyaka, a köldöke és az ágyéka helyén pedig rojtos szélű lyuk tátongott. A kampó felszakította a beleit, ahogy Lorren kihúzta. A szag iszonyatos volt.

- A rémfarkasok - jelentette ki Theon. - Gondolom, mind a kettő.

Undorodva elfordult, és visszasétált a csapóhidhoz. Derest két erős gránitfal vette körül,

közöttük pedig széles vizesárok húzódott. A külső fal nyolcvan láb magas volt, a belső több mint száz. Emberek hiányában Theon kénytelen volt őrizetlenül hagyni a külső védelmi vonalat, és az öröket a magasabb belső falakon helyezte el. Nem merete megkockáztatni, hogy a vizesárok rossz oldalán legyenek, ha a kastély esetleg fellázadna ellene.

Legalább ketten vagy még többen voltak - határozta el. Míg a nő Drennant szórakoztatta, a többiek kiengedték a farkasokat.

Theon fáklyáért kiáltott, és felvezette embereit a gyilokjáróra. Alacsonyan tartotta maga előtt a fáklyát, és kutatni kezdett... *Igen, itt van.* A mellvéd belső oldalán, két lőrés közt magasba szökő falrész alatt.

- Vér - közölte. - Sietve takarították fel. Szerintem a nő megölte Drennant, és leengedte a hidat. Kancsal meghallotta a láncok zörgését, idejött, hogy megnézzze, mi van, és eddig jutott. A tetemét aztán a lőrésen át belökték a vizesárokba, nehogy egy másik ör rátaláljon.

Urzen végignézett a falakon.

- A többi őrtorony nincs messze. Fáklyákat látok...

- Fáklyák vannak, de örök nincsenek - szakította félbe Theon ingerülten. - Deresnek több tornya van, mint nekem emberem.

- Négy ór a főkapunál - mondta Fekete Lorren -, és Kancsalon kívül öten járnak a falakat.

Urzen szólalt meg megint.

- Ha megfújta volna a kürtjét...

Bolondok vesznek körül.

- Próbáld elképzelni, hogy te vagy idefent, Urzen! Sötét van és hideg. Órák óta őrzáratozol, és már a szolgálatod végét várod. Akkor zajt hallasz, elindulsz a kapu felé, és hirtelen szemeket pillantasz meg a lépcső tetején, amelyek zölden és aranyfényvel izzanak a fáklyák tüzeiben. Fogakat láatsz, elkezded leengedni a lándzsádat, azok pedig rád rontanak, és felnyitják a gyomrodát, úgy tépve szét a bőrruhádat, mintha sajt papír volna! - Nagyot lökött Urzenen. - És most a hátadon fekszel, a beleid kiömlenek, és az egyikük a nyakadba mélyeszi a fogait! - Theon elkapta a fickó vézna nyakát, összeszorította az ujjait, és elmosolyodott. - Mondd, mindeközben mikor tartasz szünetet, hogy *megfújd a kurva kürtödet?!* - Durván ellökte Urzent, aki háttal nekiesett a falnak. A férfi dörszólni kezdte a torkát. *Aznap meg kellett volna már ötletnem azokat a szörnyetegeket, hogy elfoglaltuk a kastélyt* - gondolta dühösen. - *Láttam őket gyilkolni, jól tudtam, milyen veszélyesek.*

- Utánuk kell mennünk - mondta Fekete Lorren.

- Sötétben nem. - Theon nem szívesen üldözött volna rémfarkasokat egy erdőben éjnek idején. Könnyedén válhatott a vadászból vad. - Megvárjuk a nappalt. Addig is beszéllek hűséges alattvalóimmal.

Lent az udvaron férfiak, nők és gyermekek nyugtalan tömegét terelték a falhoz. Sokuknak arra sem maradt ideje, hogy felöltözzön, így gyapjútakarókba csavarták magukat, vagy meztelenül kuporogtak köpönyeik és hálórúháik alatt. Tucatnyi vasember fogta körül őket, egyik kezükben fáklya, a másikban fegyver. A szél feltámadt, és a pislákoló, narancsszínű fény tompán verődött vissza az acélsisakokról, a sűrű szakállakról és a mosolytalan szemekről.

Theon fel-alá sétált a foglyok előtt, és az arcukat tanulmányozta. Számára *mindegyikük* bűnösnek látszott.

- Hányan hiányoznak?

- Hatan - Büzös lépett mögéje. Szappanillatot árasztott, hosszú haja lobogott a szélben. - Mindkét Stark, a lápi fiú meg a nővére, a feleszű az istállóból és a vad asszonyod.

Osha. Theon attól a perctől fogva gyanakodott rá, hogy meglátta azt a második kupát. *Több eszem lehetett volna, mint hogy megbízam benne. Éppolyan természetellenes, mint Asha. Még a nevük hangzása is hasonló.*

- Körülnézett valaki az istállóban?

- Aggar azt mondja, nem hiányzik egy ló sem.

- Tancos is a helyén van?

- Táncos? - Búzös összevonta a szemöldökét. - Aggar azt mondja, az összes ló ott van. Csak a féleszü hiányzik.

Akkor gyalog menekültek. Ez volt a legjobb hír, amit a felébredése óta hallott. Bran bizonyára a kosarában utazik Hodor hátán. Oshának Rickont kell vinnie, mert különben a kölyök nem jutna messzire kis lábain. Theon biztos volt benne, hogy nemsokára újra a markában lesznek.

- Bran és Rickon megszöktek - közölte a kastély népével, és a tekintetüket figyelte. - Ki tudja, hová mentek?

Senki sem felelt.

- Nem szökhettek el segítség nélkül - folytatta Theon. - Étel, ruha fegyverek nélkül. - Minden kardot és fejszét elzárattott Deresben, de néhányat bizonyára elrejtettek előle. - Mindazoknak a nevét akarom, akik segítették őket. Mindazokét, akik behunyták a szemüket. - A szél hangján kívül egyetlen pissenés sem hallatszott. - A hajnal első fényénél vissza fogom hozni őket. - A hüvelykujjait az övébe akasztotta. - Vadászokra van szükségem. Ki akar egy jó meleg farkasbundát, hogy átvészeldhesse benne a telet? Gage?

A szakács mindig vidáman üdvözölte, amikor vadászból tért vissza, és megkérdezte, hozott-e valami finomságot az asztalra, most azonban néma maradt. Theon visszasétált, amerről jött, és az arcukat fürkészte, a bűnös tudás legkisebb jele után kutatva.

- A vadon nem nyomoréknak való hely. És Rickon, amilyen fiatal, meddig marad életben? Nan, csak gondoldj bele, milyen rémült lehet! - A vénasszony tíz éven át locsogta neki végtelen történeteit, most azonban úgy meredt rá, mintha valami idegen volna. - Megölelhettem volna az összes férfit, az asszonyokat meg kiszolgáltathattam volna a katonáim kényére-kedvére, de ehelyett megvédtelek benneteket. Hát ez a köszönet érte?

Joseth, aki a lovát gondozta, Farlen, akitől minden vadászebtudományát tanulta, Barth, a sörfőző felesége, aki az első asszony volt az életében, egyikük sem nézett a szemébe. *Gyűlölnek engem* - döbönt rá.

Búzös közelebb lépett hozzá.

- Nyúzd meg őket! - biztatta Theont. Vastag ajkai csillogtak. - Lord Bolton azt szokta mondani, hogy egy meztelen embernek kevés titka van, egy megnyúzott embernek viszont semennyi!

Theon tudta, hogy a Boltonok címere megnyúzott ember. Sok-sok emberöltővel ezelőtt néhány uruk egészen odáig ment, hogy halott ellenségeik bőrét öltötték magukra köpönyeg gyanánt. Számos Stark végezte így. Ez elméletileg abamaradt ezer évvel ezelőtt, amikor a Boltonok térdet hajtottak Deresnek. *Legalábbis így tartják, de tudom jól, hogy a régi rend nehezen hal ki.*

- Amíg én uralkodok Deresben, nem lesz nyúzás északon! - mondta Theon hangosan. *Egyedül én védhetlek meg benneteket az ilyenektől, mint ez* - ordította volna legszívesebben a képükbe. Ennyire azért nem rághatta a szájukba, de néhányuknak talán van elég esze, hogy megértse a célzást.

Az ég szürkülni kezdett a kastély falai felett, a hajnal már nem lehetett messze.

- Joseth, nyergeld fel Mosolyt, és egy lovat magadnak is! Murch, Gariss, Himlős Tym, ti is jöttök! - Murch és Gariss a kastély legjobb vadászai voltak, Tym pedig remek íjász. - Aggar, Vörösorr, Gelmarr, Búzös, Wex! - a saját embereire is szüksége volt, hogy biztosítsák a hátát. - Farlen, szükségem van a kutyákra is, meg rád, hogy kézből tartsd őket!

Az őszülő ketrecmester keresztbe fonta a karjait.

- És ugyan miért akarnék vadászni saját törvényes uraimra, akik ráadásul gyerekek?

Theon odalépett hozzá.

- Most én vagyok a törvényes urad, és én vigyázok Pallára.

Látta, hogy Farlen szemében kihuny a dacos szikra.

- Igen, uram.

Theon hátralépett, és körülnézett, kit vihetne még magával.

- Luwin mester! - kiáltotta.

- Én semmit sem tudok a vadásatról.

Nem, de nem szívesen hagylak távollétem alatt a kastélyban.

- Akkor legfőbb ideje, hogy megtanulj egyet s mást.

- Hadd menjek én is! Én akarom azt a farkasbundát. - Egy kisfiú lépett előre, alig lehetett idősebb Brannél. Theonnak gondolkodnia kellett egy kicsit, hogy eszébe jusson, ki is ez. - Már sokszor vadásztam - mondta Walder Frey. - Vörös szarvasra, jávorszarvasra, még vadkanra is!

Az unokatestvére nevetett.

- Egyszer elment egy vadkanvadászatra az apjával, de nem engedték a vadkan közelébe!

Theon kételkedve nézett a fiúra.

- Gyere, ha akarsz, de ha nem tudsz lépést tartani velünk, ne hidd, hogy végig babusgatlak majd! - Visszafordult Fekete Lorrenhez. - Deres vára a tiéd, míg távol vagyok. Ha nem térnénk vissza, tégy vele, amit akarsz! - *Most aztán rohadtul jól tennék, ha imádkoznának, hogy sikerrel járjak!*

A Vadászkapunál gyülekeztek, ahogy a nap első halvány fénysugarai végigsimították a Harangtorony tetejét, leheletük megdermedt a hideg hajnali levegőben. Gelmarr hosszú nyelvű fejszével fegyverkezett fel, amely lehetőséget nyújt neki egy ütésre, mielőtt a farkasok rávetik magukat. A feje elég nehéz volt, hogy egyetlen csapással öljön. Aggar acél lábvértet vett fel. Bűzös vadkanvadász lándzsával a kezében jelent meg, és egy mosónő zsúfolásig megtömött zsákjával, amiben isten tudja, mi volt. Theon magához vette az íját, másra nem is volt szüksége. Egyszer megmentette Bran életét egy nyílvevővel. Remélte, hogy nem kell elvennie egy másikkal, de ha arra kerül a sor, megteszi.

Tizenegy férfi, két fiú és egy tucat kutya kelt át a hídon. A külső falon túl, a puha talajon könnyű volt a nyomokat olvasni: a farkasok mancsainak nyomai, Hodor súlyos léptei, a kisebb, sekélyebb nyomok, amiket a két Reed hagyott. Miután beértek a fák alá, a köves talaj és a lehullott levelek miatt már nehezebb dolguk volt, de addigra Farlen vörös szukája már szagot fogott, a többi kutya meg szorosan követte. A véredek szimatoltak és ugattak, a hátvédet pedig két óriási maszti alkotta. A méretük és vadságuk döntő lehetett egy sarokba szorított rémfarkassal szemben.

Arra számított, hogy Osha délre indul Ser Rodrikhoz, a nyomok azonban észak-északnyugat felé vezettek, a Farkaserdő szívébe. Theonnak ez egyáltalán nem tetszett. A sors keserű fintora lenne, ha a Starkok Erdőmély felé vennék az útjukat, és egyenesen Asha karjaiba rohannának. *Inkább haljanak meg - gondolta keserűen. - Jobb, ha az embert kegyetlennek tartják, mint ha ostobának.*

A fák között vékony ködfoszlányok úsztak. Az őrfák és a fenyők sűrűn nőttek errefelé, és nem létezett sötétebb és komorabb hely egy örökzöld erdőnél. A talaj egyenetlen volt, a lehullott tűlevelek elrejtették a föld puha részeit, bizonytalanná téve a lovak járását, így lassan kellett haladniuk. *De még mindig gyorsabban, mint egy nyomorékot cipelő ember meg egy csontos boszorkány egy négyéves kölyökkel a hátán* - próbálta türelemre inteni magát. Mielőtt a nap leszáll, elkapja őket.

Ahogy éppen valami vadcsapást követtek egy vízmosás szélén, Luwin mester mellé léptetett.

- A vadászat eddig kevés eltérést mutat az erdőben való lovaglástól, uram.

Theon mosolygott.

- Vannak bizonyos hasonlóságok. A vadászat esetében azonban végül vér folyik.

- Feltétlenül így kell lennie? Ez a szökés nagy ostobaság volt, de nem leszel irgalmas? A fogadott testvéreidet keressük.

- Robb kivételével soha egyetlen Stark sem viselkedett testvérként velem szemben, de Bran és Rickon többet ér nekem élve, mint holtan.

- Ugyanez igaz a Reedekre is. A Cailin-árok a lópvidék szélén van. Ha úgy dönt, Lord Howland pokoli látogatássá teheti a nagybátyád hadjáratát, de amíg nálad vannak az örökösei, vissza kell fognia magát.

Theon erre nem is gondolt. Az igazat megvallva a sáremlereket nem is vette számításba azon

túl, hogy a szeme egyszer-kétszer elidőzött Meerán, és eltűnődött, vajon szűz-e még.

- Lehet, hogy igazad van. Vigyázunk rájuk, ha tudunk.

- És Hodorra is, remélem. A fiú egyszerű fajta, tudod jól. Azt teszi, amit mondanak neki. Hányszor csutakolta le a lovadat, szappanozta a nyergedet, súrolta a páncéloedat?

Hodor semmit sem jelentett Theon számára.

- Ha nem szegül szembe velünk, életben hagyjuk. - A mesterre szegezte a mutatóujját. - De csak mondj egyetlen szót is a vadember érdekében, és vele együtt halsz meg! Esküt tett nekem, aztán köpött rá.

A mester meghajtotta a fejét.

- Én nem védek esküszegőket. Tedd, amit tenned kell! Köszönöm az irgalmadat.

Irgalom - gondolta Theon, miután Luwin ismét lemaradt -, *aljas egy csapda. Túl sokat adsz belőle, és gyengének tartanak, túl keveset, és szörnnyetegnek.* Azzal azonban tisztában volt, hogy a mester jó tanácsot adott neki. Az apja csak a hódításra tudott gondolni, de mit ér, ha az ember elfoglal egy királyságot, és nem tudja megtartani? Az erő és a félelem csak ennyire elég. Kár, hogy Ned Stark délre vitte a lányait, máskülönben Theon szorosabban kezében tarthatta volna Derest azzal, hogy elveszi valamelyiküket. Sansa csinos kis jószág volt, mostanra pedig valószínűleg arra is megérett, hogy ágyba vigyék. Csakhogy ezer mérföldre volt innét, a Lannisterek markában. Nagy kár.

Az erdő egyre vadabb lett; a fenyőket és őrfákat fokozatosan hatalmas, sötét tölgyek váltották fel, a sűrű galagonyabokrok veszélyes víznyelőket és vájatokat rejtettek el. Köves dombok emelkedtek ki, majd tűntek el. Elhaladtak egy bérlő elhagyatott háza mellett, amelyet benőttek a növények, és megkerültek egy elárasztott köfeyt, ahol a víz szürke volt, mint az acél. Amikor a kutyák csaholni kezdtek, Theon azt hitte, a szökevények a közelben vannak. Megsarkantyúzta Mosolyt, és ügetésben az ebek után eredt, de azok csak egy fiatal jávorszarvas tetemére bukkantak... legalábbis arra, ami megmaradt belőle.

Leszállt, hogy közelebről megvizsgálja. A zsákmány még friss volt, és egyértelműen farkasok műve. A kutyák izgatottan szaglászta körülötte, és az egyik masztif a szarvas felsőcombjába mélyesztette a fogait, ám Farlen elparancsolta onnét. *Ebből az állatból nem vágta le semmit* - gondolkodott Theon. - *A farkasok ettek, az emberek viszont nem.* Még ha Osha nem is akart megkockáztatni egy tüzet, legalább egy pár csíkot biztosan vágott volna nekik. Nem látta az okát, miért hagynának itt ennyi jó húst megrohadni.

- Farlen, biztos, hogy jó nyomon vagyunk? - kérdezte. - Nem lehet, hogy a kutyáid rossz farkasokat üldöznek?

- A szukám jól ismeri Nyár és Borzas szagát.

- Remélem is. A saját érdekemben.

A nyom alig egy óra múlva egy sáros patakhöz vezetett, amely megduzzadt az utóbbi napok esőzéseitől. A kutyák itt veszítették el a szagot. Farlen és Wey átgázoltak a vérebekekkel, de a fejüket rázva tértek vissza, miközben az állatok szimatolva fel-alá rohagáltak a túlsó parton.

- Itt mentek be, uram, de nem tudom, hol jöhettek ki - mondta a ketrecmester.

Theon leugrott a nyeregből, és letérdelt a patak mellé. Beledugta az egyik kezét. A víz hideg volt.

- Ebben aztán nem maradhattak sokáig - jelentette ki. - A kutyák felét vidd lefelé a patak mellett, én felfelé...

Wex hangosan egymáshoz ütötte a két tenyerét.

- Mi az? - kérdezte Theon.

A néma fiú a vízpartra mutatott.

A talaj a patakhöz közel nedves volt és sáros, a farkasok nyomát tisztán ki lehetett venni.

- Mancsnyomok, igen. És?

Wex a sárba vágta a sarkát, és ide-oda forgatta a lábfejét. Mély barázdát hagyott.

Joseph azonnal megértette.

- Egy akkora ember, mint Hodor, mély nyomot kellett volna, hogy hagyjon ebben a sárban -

mondta. - Főleg ha egy fiút is a hátán cipel. A csizmanyomok itt azonban a mieink. Nézd meg magad is!

Theon rémülten döbbsent rá, hogy igaza van. A farkasok egymaguk gázoltak bele a duzzadt, barna patakba.

- Osha biztosan visszafordult az ellenkező irányba. Valószínűleg már a jávorszarvas előtt. A farkasokat tovább küldte, remélve, hogy őket vesszük üldözőbe - a vadászához fordult. -Ha ti ketten átéjtettetek...

- Csak ez az egy nyom volt, uram, esküszöm - védekezett Gariss. - És a farkasok sohasem hagyták volna el a fiúkat. Legalábbis hosszú időre.

Ez így van - gondolta Theon. Nyár és Borzaskutya talán elmentek vadászni, de előbb-utóbb visszatérnek Branhez és Rickonhoz.

- Gariss, Murch, vigyetek magatokkal négy kutyát, forduljatok vissza, és keressétek meg, hol vesztítettük el őket! Aggar, te figyelj rájuk, nem akarok semmilyen trükköt! Farlen és én követjük a rémfarkasokat. Ha megvan a nyom, fújjátok meg a kürtöt! Két jel, ha magukat a szörnyeket látjátok meg! Ha egyszer megtaláljuk, merre mentek, vissza fognak vezetni minket a gazdáikhoz.

Wexet, a Frey kölyköt és Vörösorr Gynirt vitte magával, hogy a patak mellett felfelé haladva kutassanak. Ő és Wex a patak egyik oldalán lovagoltak, Vörösorr és Walder Frey pedig a másikon, mindkét oldalon egy-egy pár vérebbel. A farkasok bármelyik parton kijöhettek. Theon fél szemmel állandóan csapások, nyomok, törött ágak vagy bármi egyéb jel után kutatott, amely elárulta volna, hol hagyták el a rémfarkasok a vizet. A szarvasok, jávorszarvasok és borzok nyomait könnyedén felfedezte. Wex meglepett egy nőstény rókát ivás közben, Walder pedig felriasztott három nyulat az aljnövényzetből, és az egyiket sikerült lenyilaznia. Látták egy medve karmainak a nyomát is, ahol az állat lekaparta egy magas nyírfa kérgét. A rémfarkasoknak azonban nem volt se híre, se hamva.

Még egy kicsit tovább - bízta magát Theon. - *A mögött a tölgy mögött, az emelkedőn túl, a következő kanyar után, ott majd találunk valamit.* Továbbment, még jóval azután is, hogy tudta, vissza kellene fordulnia. A gyomrát marcangoló idegesség egyre fokozódott. Már dél volt, amikor utálkozva visszarántotta Mosoly fejét, és feladta.

Osha és azok a nyomorult kölykök valahogy kijátszották őt. Elviekben ez nem történhetett volna meg, hiszen gyalogszerrel menekültek, egy nyomorékkal és egy kisgyermekkel megterhelve. Minden eltelt órával nőtt a valószínűsége, hogy a szökésük sikerül. *Ha eljutnak egy faluba...* Észak népe sohasem tagadná meg Ned Stark fiait, Robb fivéreit. Lovakat kapnának, hogy gyorsabban haladhassanak, és ételt az útra. Az emberek harcolnának értük a becsület miatt. Egész rohadt észak összefogna mellettük.

A farkasok lefelé mentek a patakban, ennyi az egész. - Kétségbeesetten kapaszkodott ebbe a gondolatba. - *A vörös szuka kiszagolja majd, hol léptek ki a patakból, és megint utánuk eredhetünk.*

Amikor azonban egyesültek Farlen csapatával, elég volt egyetlen pillantást vetnie a ketrecmester arcára, hogy Theon minden reménye apró szilánkokra hulljon szét.

- Azok a kutyák semmi másra nem jók, csak medvecsalinak! - csattant fel mérgesen. - Bárcsak lenne egy medvém!

- A kutyák nem tehetnek róla - Farlen letérdelt az egyik masztif és a drága vörös szukája közé, s mindkét állatra rátette a kezét. - A folyóvízben nem maradnak meg a szagok, uram.

- A farkasoknak *valahol* ki kellett jönniük a patakból!

- Biztosan ki is jöttek. Felfelé vagy lefelé. Továbbmegyünk, megtaláljuk azt a helyet, de merre?

- Még sohasem hallottam, hogy egy farkas mérföldeken át futott volna egy patak sodrával szemben - jegyezte meg Bűzös. - Az ember talán. Ha tudja, hogy üldözik, talán. De egy farkas?

Theon azonban kételkedett ebben. Ezek a szörnyetegek nem olyanok, mint a többi farkas. *Meg kellett volna nyúznom az átkozott dögöket!*

Ugyanazt a történetet hallották, amikor újra csatlakoztak Garisshez, Murch-höz és Aggarhoz.

A vadászok a Deresbe vezető út feléig követték a nyomokat, ám semmi jelét sem találták annak, hogy a Starkok valahol elváltak volna a rémfarkasoktól. Farlen kutyái éppen olyan tehetetlenek és dühösnek látszottak, mint a gazdáik. Elkeseredetten szaglászta a fákat és a sziklákat, és ingerülten össze-összekapta egymással.

Theon nem merte beismerni a vereséget.

- Visszamegyünk a patakhöz. Keressetek újra! Ezúttal addig megyünk, ameddig csak kell!

- Nem fogjuk megtalálni őket - szólalt meg hirtelen a Frey kölyök. - Nem, amíg a békaevők velük vannak. A sáremlékek alattomosak, nem úgy harcolnak, mint a tisztességes emberek. Ők settenkednek, és mérgezett nyilakat használnak. Te sohasem látod őket, de ők mindig látnak téged. Akik utánuk mennek a lábba, eltévednek, és soha többé nem jönnek ki onnét. A házaik mozognak, még a kastélyok is, mint Zavaros Rév. - Nyugtalanul az őket minden oldalról körülvevő erdőre pillantott. - Lehet, hogy ebben a pillanatban is itt vannak, és hallják minden szavunkat.

Farlen felnevetett, hogy megmutassa, mit gondol erről az egészről.

- A kutyáim bármit kiszagolnának azokban a bokrokban. Fingani sem maradna idő, máris elkapnák őket!

- A békaevőknek nem olyan a szaguk, mint az embereknek - erősködött Frey. - Mocsárszaguk van, mint a békáknak, a fáknak és a poshadt víznek. A karjuk alatt moha nő szőr helyett, és életben maradnak akkor is, ha csak sarat esznek, és ingoványos vizet lélegeznek be.

Theon már azon volt, hogy megmondja a fiúnak, mit csináljon a dajkameséjével, amikor Luwin mester megszólalt.

- A történelemlékek azt mondják, a cölöplakók közel kerültek az erdő gyermekeihez azokban az időkben, amikor a zöldlátók megpróbálták a vizek kalapácsát a Nyakra zúdítani. Lehet, hogy titkos tudás birtokában vannak.

Hirtelen sokkal sötétebbnek érezték az erdőt maguk körül, mint akár egy perccel azelőtt, mintha felhő takarta volna el a napot. Egy dolog, ha ostoba kölykök ontják magukból a butaságokat, de a mesterek elvileg bölcsék voltak.

- Engem csak két gyermek érdekel, Bran és Rickon - mondta Theon. - Vissza a patakhöz! Most!

Egy pillanatig azt hitte, nem fognak engedelmessé válni, de a régi szokások megtették a magukét. Dacosan bár, de követték. A Frey kölyök éppolyan izgága volt, mint a nyulak, amelyeket korábban felriasztott. Theon embereket állított mindkét partra és megindultak a folyócska mentén. Mérőföldeken át lovagoltak. Lassan és óvatosan haladtak, időnként leszálltak a nyeregből, hogy átvezessék lovaikat egy-egy veszélyesebb részen, miközben a medvecsali kutyák minden bokrot megszaglásztak. Egy helyen kidőlt fa torlaszolta el a patakot, s itt a vadászok kénytelenek voltak megkerülni a mély, zöld tavacsát, ám ha a rémfarkasok ugyanezt tették is, semmilyen nyomot nem hagytak maguk után. Úgy látszott, az állatok az úszást választották. *Ha elkapom őket, annyit úszhatnak, amennyit csak bírnak. Mindkettőjüket a Vízbeűlt Istennek adom.*

Amikor az erdő sötétedni kezdett, Theon Greyjoy tudta már, hogy legyőzték. Vagy a cölöpverők ismerték tényleg az erdő gyermekeinek varázslatait, vagy pedig Osha verte át őket valamilyen vadember-trükkel. Tovább és tovább hajszolta a csapatot a sűrűsödő homályban, de amikor az utolsó fény is elhalványult, Joseth végül összeszedte a bátorságát, és megszólalt:

- Ennek semmi értelme, uram. A lovak lesántulnak, kitörik a lábukat.

- Josethnek igaza van - mondta Luwin mester. - Semmire sem megyünk vele, ha fáklyafénynél botorkálunk keresztül az erdőn.

Theon keserű epét érzett a torkában, a gyomra pedig mintha tekergő és egymást mardosó kígyók fészke lett volna. Ha üres kézzel somfordál vissza Deresbe, akkor akár színes rongyokba is öltözhet, és csúcsos süveget nyomhat a fejébe. Egész észak bolondnak fogja tartani. *És ha az apám meghallja, meg Asha...*

- Herceg uram! - Bűzös odarúgtatott hozzá. - Lehet, hogy a Starkok soha nem is jöttek erre. Ha a helyükben volnék, én észak és kelet felé indultam volna, talán. Az Umberekhez. Azok jó

emberei a Starkoknak. A földjeik viszont messze vannak innét. A fiúk valahol közelebb fogják meghúzni magukat. Talán tudom is, hol.

Theon gyanakodva méregette.

- Mondd el!

- Ismered azt a régi malmot, amelyik magányosan áll a Makkfolyó mellett? Amikor fogolyként Deresbe hurcoltak, megálltunk ott. A molnár felesége szénát adott el nekünk a lovaink számára, közben pedig az a vén lovag a kölykeivel locsogott. A Starkok talán ott rejtőznek.

Theon ismerte a malmot. Egyszer-kétszer le is fektette a molnár feleségét. Nem volt semmi különös sem a helyben, sem az asszonyban.

- Miért pont ott? Van egy tucat másik falu és erőd ugyanolyan közel.

A sápadt szemekben élvezet csillant.

- Miért? Hát, azt nem tudhatom. De ott vannak, érzem.

Theonnak kezdett elege lenni a fickó alattomos válaszaiból. *Olyan a szája, mint két párzó hernyó.*

- Mit beszélsz? Ha eltitkoltál előlem valamit...

- Herceg uram? - Bűzös leszállt a lóról, és intett Theonnak is, hogy tegye ugyanezt. Amikor mindketten a földön álltak, kinyitotta a szövetszákot, amit Deresből hozott magával. - Nézd csak meg ezt!

Egyre nehezebb volt bármit is látni. Theon türelmetlenül beledugta a kezét a zsákba. Puha bundát és durva, érdes gyapjút tapintott. Hirtelen hegyes tárgy szúrta meg a bőrét, és az ujjai valami hideg és kemény dologra fonódtak. Ezüst és fekete borostyán melltűt húzott elő. Farkasfejet ábrázolt. Hirtelen megértette. A keze ökölbe szorult.

- Gelmarr! - kiáltotta, miközben azon tűnődött, kiben bízhat meg. *Egyikükben sem.* - Aggar! Vörösorr! Velünk jöttök. A többiek visszatérhetnek Deresbe a kutyákkal. A továbbiakban nincs szükségem rájuk. Már tudom, hol rejtőzik Bran és Rickon.

- Theon herceg! - kérlelte Luwin mester. - Emlékszel az ígéretedre? Azt mondtad, irgalmas leszel.

- Az reggel volt - közölte Theon. *Inkább féljenek tőlem, mint hogy kinevessenek.* - Mielőtt feldühítettek volna.

JON

A tűz jól kivehető volt az éjszakában, lehullott csillagként világított a hegyoldalban. Vörösebben izzott a többi csillagnál, és nem hunyorgott, habár időnként fényesen felvillant, máskor meg távoli, tompa és halvány szikrává sorvadt.

Fél mérföldre innét és kétezer láb magasan - becsülte Jon -, *és kitűnő helyen ahhoz, hogy mindent látni lehessen, ami az alatta lévő szorosban mozog.*

- Örök a Sikító Hágóban - csodálkozott a csapat legidősebb tagja. Ifjúsága tavaszán egy király apródjaként szolgált, ezért a fekete testvérek még mindig Dalbridge apródnak szólították. - Vajon mitől félhet ennyire Mance Rayder?

- Ha tudná, hogy tüzet gyújtottak, elevenen nyúzná meg a szerencsétlen bolondokat - jegyezte meg Ebben. Zömök, kopasz férfi volt, sziklakemény izomzattal.

- A tűz az életet jelenti idefent - mondta Félkezű Qhorin -, de halált is hozhat.

A parancsára nem kockáztatták meg a nyílt tüzet, mióta behatoltak a hegyek közé. Hideg, sózott marhahúst ettek, kemény kenyérrrel és még keményebb sajttal, éjszakánként pedig felöltözve aludtak, összebújva egy halom köpönyeg és bunda alatt, hálásan egymás testének melegéért. Jonnak a régi, hideg éjszakák jutottak eszébe Deresben, amikor egy ágyban aludt a testvéreivel. Ezek az emberek is a testvérei, bár az ágy, amin osztoztak, most kő volt és föld.

- Biztos van kürtjük is - mondta Kőkígyó.

- Kürtjük, amit nem fújhatnak meg - felelte a Félkezű.

- Hosszú, kemény út lesz oda éjszaka felmászni - jegyezte meg Ebben, miközben a távoli fénypontot fürkészte az őket elrejtő szikla egy repedésén át. Az égen nem voltak felhők, a csipkés hegyek feketén emelkedtek egymás hegyén-hátán egészen a csúcsig, ahol hideg hó- és jégkoronájuk sápadtan világított a holdfényben.

- És még hosszabb lehet a zuhanás - tette hozzá Félkezű Qhorin. - Azt hiszem, két ember. Valószínűleg ketten vannak odafent, és egymást váltják az őrésben.

- Én megyek. - A Kőkígyónak nevezett felderítő már bebizonyította, hogy ő a legjobb sziklamászó közülük. Neki kellett mennie.

- És én - szólalt meg Havas Jon.

Félkezű Qhorin feléje pillantott. Jon hallotta a szél jajveszékelését, ahogy végigszágulzott a hágón magasan felettük. Az egyik ló felnyerített, és kapálni kezdte a köves talajt a mélyedésben, ahol meghúzták magukat.

- A farkas velünk marad - jelentette ki Qhorin. - A fehér bundát nagyon könnyű észrevenni a holdfénynél - Kőkígyóhoz fordult. - Ha végeztetek, dobjatok le egy égő fadarabot! Ha meglátjuk, jövünk.

- Legjobb lesz, ha azonnal indulunk - mondta Kőkígyó.

Mindketten magukhoz vettek egy hosszú, összetekert kötelet. Kőkígyó egy zsák vascöveket és egy kis kalapácsot is magával vitt, amelynek a fejét vastag nemezbe csavarta. A lovakat a sisakokkal, páncéllal és Szellemmel együtt ott hagyták. Jon letérdelt, és hagyta, hogy a rémfarkas megdöfködjé az orrával, mielőtt elindultak.

- Maradsz! - parancsolt rá. - Visszajövök érted.

Kőkígyó ment elől. Alacsony, szálkás ember volt, ötven felé járhatott, a szakálla már őszült, de erősebb volt, mit amilyenek látszott, és jobban látott a sötétben, mint bárki, akit Jon valaha ismert. Erre a képességére ma éjjel szüksége is volt. A jég koptatta hegyek nappal szürkéskékek voltak, de amint a nap lebukott a csipkés ormok mögé, feketére váltottak. A felkelő hold fénye most fehérbe és ezüstbe vonta őket.

A fekete testvérek fekete árnyékokban lopakodtak fekete sziklák között. Meredek, kanyargós ösvényen haladtak felfelé, miközben szinte a leheletük is megfagyott a fekete levegőben. Jon majdnem meztelennek érezte magát a sodronyinge nélkül, de a súlya egyáltalán nem hiányzott. Nehezen és lassan haladtak; a sietséggel csak bokatorést vagy még rosszabbat kockáztattak volna. Kőkígyó mintha ösztönösen tudta volna, hová tegye a lábát, Jonnak azonban óvatosabbnak kellett lennie a repedezett, egyenetlen talajon.

A Sikító Hágó valójában több egymást követő hágó rendszere volt, hosszú, kanyargós út, amely felfelé vezetett egy sor, a jeges szél által lecsupaszított csúcs között, majd rejtett, a nap fényét ritkán megpillantó völgyekbe ereszkedett. Társait leszámítva Jon egyetlen élő embert sem látott, mióta maguk mögött hagyták az erdőt, és felfelé kezdtek kapaszkodni. A Jégagyarak az istenek által teremtett legkegyetlenebb helyek egyike volt, s ennek megfelelően viseltetett az ember iránt is. A szél úgy vágott idefent, mint a kardpenge, éjszakánként pedig oly metsző hangon zokogott, mint egy meggyilkolt gyermekeit sirató anya. Az a néhány fa, amivel itt találkoztak, görbe volt és torz, oldalvást nőttek ki a repedésekből és hasadékokból. Az ösvényt nemegyszer lezuhant sziklák borították, szélükön lelógó jégcsapokkal, amelyek messziről úgy néztek ki, mint hosszú, fehér fogak.

Havas Jon azonban még így sem bánta meg, hogy eljött. Csodák is akadtak errefelé szép számmal. Láta, ahogy a napfény jéghártya vékonyságú, sziklameredélyek szélén alábukó vízeséseken csillan meg. Látott egy hegyi rétet, telis-tele őszi vadvirágokkal; hűvöskék dérszirmokat, ragyogó skarlátvörös jéglángot, vöröses-barna és arany színben pompázó flótásfüvet. Olyan mély és fekete szakadékokba pillantott le, hogy biztos volt benne, egyenesen valami pokolba vezetnek, és átlovagolt egy szél által formált, természetes kőhídon, ahol két oldalról a tiszta, kék ég ölelte körbe. A magaslatokon sasok fészkeltek, és a völgyekben vadásztak, erőfeszítés nélkül körözve roppant, szürkés-kék szárnyaikon, amelyek szinte az égbolt részének tűntek. Egy alkalommal látta, ahogy egy árnyékmacska egy kost cserkész be. Úgy suhant le a hegyoldalon, mint a folyékony füst, míg készen nem állt, hogy lecsapjon.

Most rajtunk a sor, hogy lecsapjunk. Örült volna, ha képes olyan biztosan és hangtalanul mozogni, mint egy árnyékmacska, és ugyanolyan gyorsan ölni is. Hosszúkarom a hátára volt szíjazva, de lehet, hogy nem lesz elég helye használni. A közelharcához rövidkardot és tört hozott magával. *Nekik is lesznek fegyvereik, és rajtam nincsen páncél. Az est végére elvállik, ki az árnyékmacska, és ki a kos.*

Sokáig az ösvényen maradtak, és követték a fordulót és kanyarulatait, ahogy a hegyoldalban kígyózott felfelé, mindig csak felfelé. A hegy néha visszagyűrődött saját magára, és ilyenkor szem elől tévesztették a tüzet, de előbb-utóbb mindig újra felbukkant. Az út, amit Kőkígyó választott, teljesen használhatatlan lett volna a lovak számára. Voltak helyek, ahol Jon kénytelen volt a hideg köhöz vetni a hátát, és oldalazva, hüvelykről hüvelykre haladni, mint egy rák. Az ösvény még akkor is veszélyes volt, ha kiszélesedett. Akkora repedések voltak rajta, amelyek elnyelheték az ember lábát, kőhalmok, amelyek arra vártak, hogy felbukjon bennük, mélyedések, ahol a víz nappal összegyűlt, éjszaka pedig megfagyott. *Egy lépés, majd még egy* - mondta magában Jon. - *Egy lépés, majd még egy, és nem fogok leesni.*

Nem borotválkozott, amióta elhagyták az Elsők Öklét, és a borosta az állán rövid idő alatt megkeményedett a fagytól. Két órája másztak, és a szél olyan hevesen rángatta őket, hogy nem tehetett mást, csak lekuporodott és a sziklába kapaszkodott, miközben azért imádkozott, hogy a fergeteg le ne sodorja a hegyről. *Egy lépés, majd még egy* - folytatta, miután a szél alábbhagyott. - *Egy lépés, majd még egy, és nem fogok leesni.*

Nemsokára olyan magasságba értek, ahonnét már jobb volt nem lepillantani. Semmi sem volt alattuk, csak tátongó feketeség, semmi sem volt felettük, csak a hold és a csillagok.

- A hegy az édesanyád - mondta neki Kőkígyó néhány nappal azelőtt, egy könnyebb hegymászás alkalmával. - Kapaszkodj belé, nyomd az arcod a melleihez, és nem fog elejteni téged!

Jon tréfára vette a dolgot, és azt felelte, mindig is szerette volna tudni, ki az anyja, de azt nem

hitte volna, hogy éppen a Jégagyarak között találja meg. Most már közel sem tűnt ilyen mulatságosnak. *Egy lépés, majd még egy* - gondolta, és szorosan a sziklához tapadt.

A keskeny ösvény hirtelen véget ért, ahogy a hegy oldalából roppant fekete gránittömb meredt elő. A holdfényes út után az árnyéka olyan feketeséget vetett köréjük, hogy úgy érezték, egy barlangba lépnek.

- Itt egyenesen fel - suttogta a felderítő. - Följük kell kerülnünk.

Levette a kesztyűt, az övébe dugta őket, a kötél egyik végét a derekára kötözte, a másikat pedig Jonra.

- Ha a kötél megfeszül, kövess!

A felderítő nem várta meg a választ, hanem azonnal nekivágott. Az ujjaival és a lábfejjével kapaszkodva haladt felfelé, gyorsabban, mint Jon hitte volna. A hosszú kötél lassan tekeredett le. Jon feszülten figyelt, próbálta megjegyezni, hogyan mászik, és hol talál kapaszkodót, majd amikor a kenderhágcsó utolsó karikája is felemelkedett, ő is levette a kesztyűjét, és jóval lassabban, de megindult Kőkígyó nyomában.

Kőkígyó átvette a kötelet a sima, kiálló kőszirten, amelyen várakozott, de amint Jon utolérte, lazára fogta, és már ment is tovább. Ezúttal nem volt megfelelő méretű hasadék, amikor a kötél véget ért, ezért a férfi elővette a nemezzel borított kalapácsot, és gyengéd ütésekkel mélyen az egyik vékony részbe vert egy vaskarót. A kalapácsütések hangja hiába volt halk, olyan hangosan visszhangoztak a sziklák között, hogy Jon minden csapásnál összerezsent, és biztosra vette, hogy a vademberek is hallják őket. Amikor a vascölöp biztonságosan a helyén volt, Kőkígyó ráerősítette a kötelet, és Jon megindult utána. *Tapadj a hegy mellére* - emlékeztette magát. - *Ne nézz le! A testsúlyodat tartsd a lábaid fölött! Ne nézz le! Nézd az előtted lévő sziklát! Igen, ez itt jó kapaszkodó. Ne nézz le! Azon a párkányon egy kicsit kifújhatom magam, csak el kell érnem. Soha ne nézz le!*

Egyszer a lába megcsúszott, ahogy ráhelyezte a testsúlyát, a szíve kihagyott egy pillanatra, de az istenek kegyesek voltak, és nem zuhant alá. Érezte, ahogy az ujjai lassan átveszik szikla hidegét, de nem merte felhúzni a kesztyűjét. A kesztyű megcsúszik, bármennyire szorosnak is látszódjon. A ruha és bunda külön mozog a bőre és a kő között, és idefent ez a veszét okozhatja. Megégett keze megmerevedett, és hamarosan sajogni kezdett. Aztán valahogy felszakította a hüvelykujja körmét, és attól kezdve bárhová nyúlt, vérfoltokat hagyott maga után. Remélte, az összes ujjja megmarad a mászás végére.

Egyre feljebb és feljebb küzdötték magukat, fekete árnyakként kúszva a holdfényes sziklafalon. A hágó aljából bárki könnyedén megláthatta volna őket, a hegy azonban elrejtette a két testvért a tűz mellett örökdő vademberek szeme elől. Pedig most már közel voltak, Jon érezte. Mégsem az öntudatlanul is rá váró ellenségre gondolt, hanem a fivérére Deresben. *Bran imádott mászni. Bárcsak megvolna bennem az ő bátorságának a tizedrésze!*

A falat az út kétharmad részénél cikcakkos hasadék szakította meg a jeges kőben. Kőkígyó a kezét nyújtotta, hogy felsegítse. Megint felvette a kesztyűjét, és Jon követte a példáját. A felderítő bal felé intett a fejével. Háromszáz métert, vagy még többet kúsztak a sziklapárkányon, míg a perem alatt megpillantották a tompa, narancssárga fényt.

A vadak egy keskeny bemélyedésben állították fel az őrhelyüket a hegyszoros legszűkebb része fölött. Alattuk meredek lejtő, hátuk mögött egy szikla védte őket a szél dühétől. Ugyanez a szélfogó tette lehetővé a fekete testvéreknek, hogy hason kúszva alig néhány lábnyira megközelítsék őket, mígnem lepillantottak az emberekre, akikkel végezniük kellett.

Az egyikük összegömbölyödve aludt egy hatalmas bőrhalom alatt. Jon semmit sem látott belőle a tűz fényében lángvörösnek tűnő haján kívül. A második a tűz közelében ült, gallyakat és ágakat dobált rá, és panaszos hangon szidta a szelet. A harmadik a hágót figyelte, bár nem sok mindent lehetett látni, csak egy óriási, sötét katlant, amelyet a hegyek havas bércei fogtak közre. Az őrnél volt a kürt.

Három. Jon egy pillanatra elbizonytalanodott. *Csak kettőnek kellene lennie.* Igaz, az egyikük aludt. Azonkívül legyenek ketten, hárman vagy akár húszan, meg kell tennie, amiért idejött.

Kőkígyó megérintette a karját, és a kürtöt viselő vadra mutatott. Jon a tűz mellett kuporgó alak felé biccentett. Különös érzés volt kiválasztani, melyiküket ölje meg. Élete felét karddal és pajzzsal töltötte, erre a pillanatra készülve. *Vajon Robb is így érzett az első csatája előtt?* - tűnődött, de most nem volt idő mérlegelni a kérdést. Kőkígyó olyan gyorsan mozgott, mint névrokona, és kavicseső kíséretében a vademberekre vetette magát. Jon kivonta Hosszúkarmot a hüvelyéből, és követte.

Az egész egyetlen szempillantás alatt zajlott le. Jon később csak csodálni tudta a vadember bátorságát, aki fegyver helyett először a kürtért nyúlt. A szájához emelte, de mielőtt megszólaltathatta volna, Kőkígyó félresöpörte a kürtöt rövid kardja suhintásával. Jon embere talpra ugrott, és egy égő bottal sújtott az arca felé. A fiú érezte a forró lángokat, ahogy félrekapta a fejét. A szeme sarkából látta, hogy az alvó megmoccan és tudta, hogy nagyon gyorsan végeznie kell emezzel. Amikor az ág megint lecsapott, nekirontott, és két marokra fogva meglendítette a fattyúkardot. A valyriai acél keresztülhasította a cserzett bőrt, bundát, gyapjút és húst, a vad azonban megrándult esés közben, kitépve a fegyvert Jon kezéből. A földön alvó felült bundái alatt. Jon előkapta a törét, megragadta a haját, és a pengét az álla alá nyomta, miközben lenyúlt a fickó... nem, a lány...

A keze megdermedt.

- Egy lány!

- Ör - mondta Kőkígyó. - Vad. Végezz vele!

Jon rettegést látott a lány szemében, és a lángok visszfényét. Torka fehér bőrén, ahol a tör hegye megsértette, vér csordult alá. *Csak egy döfés, és vége* - gondolta Jon. Olyan közel volt hozzá, hogy érezte a hagyma szagát a lány leheletén. *Nem lehet idősebb nálam.* Volt benne valami, ami Aryát juttatta az eszébe, bár egyáltalán nem hasonlítottak egymásra.

- Megadod magad? - kérdezte, és félig elfordította a tört. *És ha nem?*

- Meg! - A szavak gőzölögve törtek ki belőle a hideg levegőben.

- Akkor a foglyunk vagy. - Elvette a tört a torka lány bőrétől.

- Qhorin egy szót sem szolt foglyok ejtéséről - jegyezte meg Kőkígyó.

- Azt sem mondta, hogy ne ejtsünk - Jon elengedte a lány haját, az pedig ijedten elhúzódott tőlük.

- Lándzsaasszony - mutatott Kőkígyó a hosszú nyelvű csatabárdra, amely a hálóhely mellett hevert. - Éppen az után nyúlt, amikor elkaptad. Az első adandó alkalommal a szemed közé fogja vágni.

- Nem lesz rá alkalma - Jon elrúgta a fejszét a lány keze ügyéből. - Van neved?

- Ygritte. - A lány a torkához nyúlt, és ahogy elvette a kezét, az véres volt. Döbbenet meredt a meleg nedvességre.

Jon eltette a törét, és kiszabadította Hosszúkarmot a férfi testéből, akit megölt.

- A foglyom vagy, Ygritte.

- Én megmondtam a nevem.

- Havas Jon vagyok.

A lány összerezte.

- Gonosz név.

- Fattyúnév - felelte a fiú. - Az apám Lord Eddard Stark volt, Deres ura.

A lány gyanakodva nézett rá, Kőkígyó azonban gúnyosan felmordult.

- A fogolynak kellene elmondania egyet s mást, nem emlékszel? - A felderítő egy hosszú ágat dugott a tűzbe. - Nem mintha ő sokat mondana. Ismertem olyan vadakat, akik inkább leharapták a saját nyelvüket, mint hogy egyetlen kérdésre is válaszoltak volna.

Amikor az ág vége már vidáman lángolt, tett két lépést, és kihajította a hágó fölé. A bot pörögve hullott bele az éjszakába, majd eltűnt a szemük előtt.

- El kellene égetnetek azokat, akiket megöltetek - szólalt meg Ygritte.

- Ahhoz nagyobb tűz kéne, a nagy tüzek pedig messzire világítanak. - Kőkígyó megfordult, és a fekete messzeségbe meredt fénypontok után kutatva. - Más vadak is vannak a közelben, erről

van szó?

- Égessétek el őket! - ismételte a lány makacsul. - Vagy könnyen lehet, hogy megint szükségetek lesz a kardotokra.

Jonnak eszébe jutott Othor, és hideg, fekete keze.

- Talán azt kellene tennünk, amit mond.

- Van más megoldás is. - Kőkígyó letérdelt a vadember mellé, akit megölt, levette róla a köpönyegét, a csizmáit, az övét és a mellényét, majd egyik sovány vállára emelte a holttestet, és a meredély széléhez vitte. Felnyögött, amikor lehajította. Kis idő múlva nedves, súlyos puffanást hallottak jóval alattuk. Addigra a felderítő már levetkőztette a második tetemet is, és a karjánál fogva vonszolni kezdte. Jon megfogta a hulla lábát, és együttes erővel kilendítették az éjszaka tátongó feketeségébe.

Ygritte csak nézte őket, és nem szólt semmit. Jon észrevette, hogy idősebb, mint amilyennek először gondolta, talán húszéves is megvan, de korához képest kis termetű volt. Karikalába, kerek arca, apró keze és pisze orra volt. Bozontos, vörös hajkoronája szerteszét meredezett minden irányba. Ahogy ott gubbasztott, kövérkésnek látszott, de ezt leginkább a több réteg bunda, gyapjú és bőr okozhatta. A rengeteg ruha alatt talán éppen olyan vézna, mint Arya.

- Azért küldtek, hogy minket figyelj? - kérdezte Jon.

- Titeket és másokat.

Kőkígyó a tűz fölött melengette a kezét.

- Mi vár ránk a hágón túl?

- A szabad emberek.

- Hányan?

- Százak és ezrek. Több mint amit valaha is láttál, varjú. - Elmosolyodott. A fogsora szabálytalan volt, de nagyon fehér.

Nem tudja, hányan.

- Miért jöttetek ide?

Ygritte hallgatott.

- Mi van a Jégagyarak között, amit a királyotok annyira akarhat? Itt nem maradhattok, nincsen élelem.

A lány elfordította az arcát.

- A Fal ellen akartok vonulni? Mikor?

Ygritte a lángokba bámult, mintha nem hallaná őt.

- Tudsz valamit a nagybátyámról, Benjen Starkról?

Ygritte eleresztette a kérdést a füle mellett. Kőkígyó nevetett.

- Ha kiköpi a nyelvét, ne mondd, hogy nem figyelmeztettek!

A sziklákról hirtelen mély, morgó hang verődött vissza. Jon azonnal tudta, mi az. *Árnyékmacska*. Ahogy felállt, egy másikat is hallott, ezúttal közelebről. Kivonta a kardját, megfordult, és feszülten hallgatózni kezdett.

- Nem háborgatnak minket - mondta Ygritte. - Csak a halottakért jöttek. A macskák hat mérföldről megérik a vér szagát. A tetemek mellett maradnak, míg az utolsó inas húscsafatot is le nem rágták, és össze nem roppantották a csontokat a velőért.

Jon hallotta, ahogy a szikla visszaveri a lakmározó állatok hangját. Nyugtalanság vett erőt rajta. A tűz melege ráébresztette, milyen rettenetesen fáradt, de nem mert aludni. Foglyot ejtett, és az ő feladata volt őrizni.

- A rokonaid voltak? - kérdezte halkán a lánytól. - Az a kettő, akit megöltünk?

- Csak annyira, mint te.

- Én? - Jon meghökkent. - Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt mondtad, te vagy Deres Fatty.

- Én vagyok.

- Ki volt az anyád?

- Valami asszony. A legtöbb anyja az. - Valaki ezt mondta neki egyszer, nem emlékezett, ki.

A lány megint mosolygott, felvillantva fehér fogait.
- És sohasem énekelte el neked a téli rózsza dalát?
- Nem ismertem az anyámat. Sem pedig ilyen dalt.
- Bael, a Bárd faragta - mondta Ygritte. - Hosszú idővel ezelőtt ő volt a Falon Túli Király. Az egész szabad nép ismeri a dalait, de ti lehet, hogy nem éneklitek ott délen.
- Deres nem délen van - tiltakozott Jon.
- De igen. Minden, ami a Fal alatt van, nekünk dél.
Jon erről az oldalról még sohasem gondolta végig.
- Ez alighanem attól függ, hol állsz.
- Úgy ám - bólintott Ygritte. - Mindig attól függ.
- Mondd el! - kérte Jon. Órákba is beletelhet, mire Qhorin fölér ide, és egy történet talán ébren tartja. - Hallani akarom a mesédet!
- Lehet, hogy nem nagyon fog tetszeni.
- Azért csak hallani akarom.
- Bátor fekete varjú - gúnyolódott a lány. - Nos, mielőtt a szabad nép királya lett volna, Bael nagy harcos volt.

Kőkígyó horkantott.

- Úgy érted gyilkos, rabló és erőszaktevő?
- Ez is mind attól függ, hol állsz - mondta Ygritte. - Deres Starkja Bael fejét akarta, de nem tudta elfogni, és a kudarc felbőszítette. Egy nap keserűségében gyáva főregnek nevezte Baelt, aki csak a gyengéktől harácsol. Amikor ennek a híre eljutott ide, Bael megfogadta, hogy megleckézteti a lordot. Megmászta hát a Falat, leszökdecselt a királyi úton, és egy téli éjjelen beállított Deresbe hárfával a kezében. Azt mondta, Skagosi Sygerricknek hívják. A *sygerrick* csalót jelent a Régi Nyelven, amit az Elsők beszéltek, és az óriások még mindig használnak.
- A dalnokokat mindig szívesen fogadják északon és délen, így Bael Lord Stark saját asztalánál evett, és fél éjszakán át játszott az úrnak, ahogy az a magas székében ült. Eljátszotta a régi dalokat és az újakat, amiket saját maga szerzett, és olyan jól énekel, hogy amikor befejezte, az úr azt mondta, kiválaszthatja a jutalmát. „Én csak egy virágot kérek - felelte Bael. - A legszebb virágot, amely Deres kertjeiben nyílik.”

Na már most, a téli rózsák éppen akkor borultak virágba, és nincs náluk ritkább, sem értékesebb növény. A Stark tehát az üvegekertjébe küldetett, és megparancsolta, hogy a téli rózsák legszebbikét szedjék le a dalnok fizetségeképpen. Így is lett. A dalnok azonban reggelre eltűnt... ahogy eltűnt Lord Brandon szűz leánya is. Az ágya üres volt, Bael csak egyetlen szál sápadt, kék rózsát hagyott a párnán, ahol a lány a fejét nyugtatta.

Jon még sohasem hallotta ezt a történetet.

- Ez melyik Brandon volt? Brandon, az Építő a Hősök Korában élt, sok ezer évvel Bael előtt. Volt Égető Brandon és az apja, Brandon, a Hajóács, de...

- Ez Leánytalan Brandon volt - szakította félbe Ygritte élesen. - Most meghallgatod a történetet vagy nem?

- Folytasd - morogta Jon.

- Lord Brandonnak nem volt másik gyermeke. Parancsára a fekete varjak százával repültek ki a váraikból, de nyomát sem lelték Baelnek vagy a szűznek. Majd' egy éven át kutattak, végül a lord feladta a reményt, ágnak esett, és úgy tűnt, a Starkok családja kihal. Egy éjjel azonban, ahogy ott feküdt és a halált várta, Lord Brandon gyermeksírást hallott. Követte a hangot, és ott találta a lányát a hálótermében, amint egy csecsemőt szorít a melléhez.

- Bael visszavitte őt?

- Nem. Egész idő alatt ott voltak Deresben és a holtak között rejtőztek a kastély alatt. A dal azt mondja, a leány olyan nagyon szerette Baelt, hogy fiút szült neki... bár az igazat megvallva, minden leány szereti Baelt a dalokban, amelyeket írt. Elég annyi hozzá, hogy Bael a gyermeket hagyta ott fizetségeképpen a rózsáért, amit engedély nélkül leszakított, és a fiúból lett aztán a következő Lord Stark. Íme, tebenned ugyanúgy Bael vére folyik, mint énbennem.

- Ez sohasem történt meg - jelentette ki Jon.

A lány vállat vont.

- Lehet, hogy megtörtént, lehet, hogy nem. Azért jó dal. Az anyám gyakran énekelte nekem. Ő is asszony volt, Havas Jon. Mint a tiéd. - Megdörzsölte a torkát, ahol a fiú töre megsebezte. - A dal akkor ér véget, amikor megtalálják a gyermeket, de a történetnek ennél sötétebb vége van. Harminc évvel később, amikor Bael már a Falon Túli Király volt, és délre vezette a szabad népet, az ifjú Lord Stark szállt szembe vele a fagyos Gázlónál... és megölte, mert Bael nem akart kárt tenni saját fiában, amikor szembekerültek egymással karddal a kezükben.

- Tehát a fiú ölte meg az apját - mondta Jon.

- Úgy ám - helyeselt a lány -, de az istenek gyűlölik azokat, akik saját vérüket gyilkolják meg, még akkor is, ha ezt tudtukon kívül teszik. Amikor Lord Stark visszatért a csatából, és az anyja meglátta Bael fejét a lándzsáján, bánatában levetette magát az egyik toronyból. A fia sem élte túl sokkal. Az egyik saját ura lenyúzta a bőrét, és köpönyegként viselte.

- A te Baeled hazug volt - mondta neki a fiú. Most már biztos volt benne.

- Nem - felelte Ygritte -, csak egy bárd igazsága különbözik a tiédétől vagy az enyémtől. Különbözik is a történetet akartad hallani, én meg elmondtam!

Azzal hátat fordított neki, behunyta a szemét, és úgy tűnt, mintha elaludt volna.

A hajnal és Félkezű Qhorin egyszerre érkeztek meg. A fekete kövek szürkévé váltak, a keleti égbolt pedig már indigókék volt, amikor Kőkígyó észrevette a felfelé kaptató felderítőket. Jon felkeltette a foglyát, és szoroson fogta a karját, ahogy leereszkedtek, hogy eléjük menjenek. A hegyről szerencsére más út is vezetett lefelé északra és nyugatra, sokkal szelídebbek, mint az, amely felhozta őket ide. Egy szűk szorosban váraoztak, amikor a testvéreik felbukkantak, kantárszáron vezetve a lovakat. Szellem előrerohant, amint megérezte a szagukat. Jon letérdelt, a farkas pedig a pofájába vette a csuklóját, és ide-oda rángatta. Ez játék volt kettejük közt, amikor azonban felpillantott, látta, hogy Ygritte szeme olyan tágra mered, mint egy tyúktojás.

Félkezű Qhorin semmiféle megjegyzést nem tett, amikor meglátta a foglyot.

- Hárman voltak - mondta neki Kőkígyó. Semmi egyebet nem mondott.

- Eljöttünk kettő mellett - szólalt meg Ebben -, legalábbis amellelt, amit a macskák hagytak belőlük. - Savanyúan, arcán leplezetlen gyanakvással méregette a lányt.

- Megadta magát - Jon úgy érezte, magyarázkodnia kell.

Qhorin arca kifejezéstelen maradt.

- Tudod, ki vagyok?

- Félkezű Qhorin. - A lány félig gyermeknek látszott mellette, de bátran nézett a szemébe.

- Felelj őszintén! Ha én esnék a te néped fogságába, és megadnám magam, mit nyernék vele?

- Lassabb halált, mint egyébként.

A nagydarab felderítő Jon felé fordult.

- Nincs ételünk, hogy etessük, sem szabad emberünk, aki őrizhetné.

- Az előttünk álló út nagyon veszélyes, fiam - tette hozzá Dalbridge apród. - Elég egy kiáltás, ha csendre lenne szükségünk, és mindannyiunknak vége.

Ebben előhúzta a törét.

- Az acél csókja majd elnémítja.

Jon torka kiszáradt. Kétségbeesetten tekintett egyikről a másikra.

- Megadta magát nekem!

- Akkor neked kell megtenned, amit meg kell tenni - mondta Félkezű Qhorin. - Deres vére vagy, és az Éjjeli Őrség embere. - A többiekre pillantott. - Gyertek, testvérek! Hagyjuk magára! Könnyebb lesz neki, ha nem figyeljük.

Azzal megindult a meredek, kanyargós ösvényen a felkelő nap egy hasadékon átszűrődő halvány, rózsaszín parazsa felé, és nemsokára csak Jon és Szellem maradtak a vad leánnyal.

Jon azt hitte, Ygritte megpróbál majd elfutni, ő azonban csak állt és várt, miközben őt figyelte.

- Még sohasem öltél meg nőt, igaz? - Amikor a fiú megrázta a fejét, a lány így folytatta: - Ugyanúgy halunk meg, mint a férfiak. De nem kell megtenned. Mance befogadna téged, tudom,

hogy megtenné. Vannak titkos utak. Azok a varjak sohasem kapnának el bennünket!

- Én éppen úgy varjú vagyok, mint ők - mondta Jon.

A lány beletörődve bólintott.

- Elégetsz utána?

- Nem tehetem. A füstöt megláthatják.

- Igaz - Ygritte vállat vont. - Nos, rosszabb helyen is végezhetném, mint egy árnyékmacska gyomrában.

Jon előhúzta Hosszúkarmot a válla felett.

- Nem félsz?

- Az éjjel féltem - vallotta be a lány. - De most fent van a nap - félresöpörte a haját, hogy szabaddá tegye a nyakát, és letérdelt a fiú elé. - Erősen és pontosan suhints, varjú, mert különben visszajövök, és kísértetni foglak!

Hosszúkarom nem volt olyan hosszú és nehéz, mint az apja kardja, Jég, de ugyanúgy valyriai acélból készült. Hozzáértette a pengét a lány nyakához, hogy megcélozza a helyet, ahová le kell sújtania. Ygritte megborzongott.

- Milyen hideg - mondta. - Gyerünk, essünk túl rajta!

Jon a feje fölé emelte Hosszúkarmot, és mindkét kezével szorosan megmarkolta. *Egyetlen csapás, minden súlyomat bele kell adnom.* Legalább gyors, tiszta halált adhat a lánynak. Az apja fia volt. Vagy nem? Vagy nem?

- Csináld! - sürgette a lány egy kicsivel később. - Fattyú! *Csináld!* Nem maradhatok örökké bátor!

Amikor a csapás nem zúdult le, ráemelte a tekintetét.

Jon leengedte a kardot.

- Menj! - mormolta.

Ygritte rámeredt.

- Most! - mondta a fiú. - Mielőtt visszatér a józan eszem. *Menj!*

És a lány ment.

SANSA

A füst feketére festette a déli égboltot. Sok száz távoli tűzből szállt fel kavarogva, kormos ujjai kioltották a csillagokat. A Feketevízű folyó túlsó partján éjjelente lángoló vonal húzódott a látóhatár egyik szélétől a másikig, ezen az oldalon pedig az Ördögfióka gyújtotta fel a partot: a kikötőket, a raktárakat, az otthonokat, a bordélyokat, mindent, ami a város falain kívülre esett.

A levegőnek még a Vörös Toronyban is hamuíze volt. Amikor Sansa rátalált Ser Dontosra az istenerdő csendjében, a férfi megkérdezte, sírt-e.

- Csak a füst miatt van - hazudta a lány. - Olyan, mintha a fél Királyerdő égne.

- Lord Stannis ki akarja füstölni az Ördögfióka hegyi embereit. - Dontos egyik kezével egy gesztenyefa törzsének támaszkodott, és enyhén himbálózott, miközben beszélt. Tunikája vörös és sárga mintázatát egy helyen borfolt éktelenítette. - Megölik a felderítőit, és fosztogatják a szekereit. És a vadak is gyűjtanak tüzeket. Az Ördögfióka azt mondta a királynénak, hogy Lord Stannis jobban teszi, ha megtanítja a lovait hamun élni, mert egyetlen fűszálat sem fog találni. Magam hallottam, amikor mondta. Bolondként sok mindent meghallok, amit lovagként sohasem hallottam. Úgy beszélnek, mintha ott sem volnék, és... - közelebb hajolt, borszagú lehelete megcsapta Sansa arcát - ...a Pók aranyban fizet minden jelentéktelen apróságért. Azt hiszem, a Holdfiú évek óta az övé.

Megint részeg. Szegény Florianomnak nevezi magát, és az is. De rajta kívül nincs más.

- Igaz, hogy Lord Stannis felgyújtotta az istenerdőt Viharvégben?

Dontos bólintott.

- Hatalmas máglyát rakott a fákból ajándécul az új istenének. A Vörös papnő vette rá. Azt mondják, már ő parancsol neki, testestül-lelkestül. Megfogadta, hogy Baelor Nagy Szentélyét is felégeti, ha elfoglalja a várost.

- Hadd égesse! - Amikor Sansa először megpillantotta a Nagy Szentélyt márványfalaival és hét kristálytornyával, úgy vélte, ez a legszebb épület az egész világon, de ez még az előtt volt, hogy Joffrey lefejeztette az apját a lépcsőjén. - Azt akarom, hogy leégjen!

- Csitt, gyermek, az istenek meghallanak!

- Miért hallanának? Az imáimat sohasem hallják meg.

- De igen. Elküldtek hozzád engem, vagy nem?

Sansa az egyik fa kérgét piszkálta. Érezte, hogy forog vele a világ, mintha lázas lenne.

- Elküldtek, de mit tettél? Megígérted, hogy hazaviszel, és még mindig itt vagyok!

Dontos megveregette a karját.

- Beszéltem egy emberrel, akit ismerek, egy jó barátommal... neked is jó barátod, úrnőm. Ő majd bérel egy gyors hajót, és biztonságos helyre visz bennünket, amikor eljön az ideje.

- Most jött el az ideje - erősködött Sansa -, mielőtt elkezdődik a harc. Megfeledeztek rólam. Tudom, hogy ki tudnánk lopakodni, ha megpróbálnánk!

- Gyermek, gyermek! - Dontos a fejét csóválta. - A kastélyból igen, ki tudnánk lopózni, de a város kapuit szigorúbban őrzik, mint eddig bármikor, és az Ördögfióka még a folyót is lezárta.

Ez igaz volt. A Feketevízű folyó olyan üres volt, amilyenek Sansa még sohasem látta. Minden kompot visszahoztak az északi partra, a kereskedőgályák pedig elmenekültek, vagy az Ördögfióka lefoglalta őket háborús célokra. Egyedül a király harci gályáit lehetett látni. Ezek vég nélkül evezgettek fel s alá, a folyó mélyebb középső részén maradtak, és időnként nyílzáport váltottak Stannis déli parton megjelenő íjászaival.

Maga Lord Stannis még mindig úton volt, de az előőrse már két nappal ezelőtt, egy holdtalan éjszakán megjelent. A felébredő Királyvárat sátraik és lobogóik látványa fogadta. Sansa úgy

hallotta, ötezren vannak, majdnem annyian, mint a város összes aranyköpönyegese. Zászlóikat a Fossoway-ház piros vagy zöld almái, Estermont teknősbékája és Florent rókája és virágai díszítették, a parancsnokuk pedig Ser Guyard Morrigen volt, egy híres déli lovag, akit az emberek most Zöld Guyardnak neveztek. Az ő címere repülő hollót ábrázolt, amely szélesre tárta fekete szárnyait a viharszürke ég háttere előtt. A várost azonban a halványsárga zászlók nyugtalanították. Hosszú, szakadozott farkuk rebegő lángnyelvként csapkodott a szélben, egy lord címere helyett pedig egy isten jelképét viselték: a Fény Urának lángoló szívét festették rájuk.

- Mindenki azt mondja, ha Stannis megérkezik, tízszer annyi embere lesz, mint Joffreynek.

Dontos megszorította a vállát.

- Nem számít, mekkora a serege, kedvesem, amíg a folyó rossz oldalán vannak. Stannis nem kelhet át hajók nélkül.

- Vannak hajói. Több mint Joffreynek.

- Hosszú az út Viharvégből. A flottának át kell hajóznia a Massey-kanyaron, végig a Csatornán, és át kell kelnie a Feketevíz-öblön. A kegyes istenek talán küldenek egy vihart, amely lesöpri őket a tengerről. - Dontos reménykedve mosolygott. - Tudom, nem könnyű neked, de türelmesnek kell lenned, gyermekem! Ha a barátom visszatér a városba, megkapjuk a hajónkat. Bízz a te Florianodban, és ne félj!

Sansa a saját kezébe mélyesztette a körmeit. Érezte, hogy a gyomra összeszűkül a félelemtől, kavargó és bizsereg, napról napra jobban. A Myrcella hercegnő távozásának napján történtek emléke még mindig pokollá tette az éjszakáit. Sötét, fojtogató álmok gyötörték, levegő után kapkodva riadt fel a koromfekete éjszakában. Hallotta, ahogy az emberek üvöltöznek felé, szavak nélkül, mint az állatok. Körülvették, mocskot hajigáltak rá, megpróbálták lerángatni a lováról, és még rosszabbat is műveltek volna, ha a Véreb nem vág utat hozzá a kardjával. Darabokra tépték a Főseptont, és bezúrták Ser Aron fejét egy kővel. *Ne félj!* - mondta erre neki Dontos.

Az egész város félt. Sansa látta a kastély falairól. Az egyszerű emberek csukott ablakok és bedeszkázott ajtók mögé rejtőztek, mintha az megvédhetné őket. Amikor Királyvár utoljára elesett, a Lannisterek kedvükre fosztogattak és erőszakoskodtak, százakat mészároltak le, pedig a város megnyitotta a kapuit. Az Ördögfióka ezúttal elhatározta, hogy harcol, és egy város, amelyik ellenáll, nem remélhet irgalmat.

Dontos tovább fecsegett.

- Ha még mindig lovag volnék, páncélba kellene bújnom, és ott kellene lennem a falakon a többiekkel együtt. Meg kellene csókolnom Joffrey király lábát, és hálás köszönetet rebegnem neki.

- Ha megköszönnéd neki, hogy bolondot csinált belőled, újra lovaggá ütne - mondta Sansa élesen.

Dontos kuncogott.

- Az én Jonquilom okos kislány, nem igaz?

- Joffrey és az anyja azt mondják, ostoba vagyok.

- Hadd mondják! Így nagyobb biztonságban vagy, kedvesem. Cersei királyné, az Ördögfióka, Lord Varys meg a fajtájuk mind olyan éles szemmel figyelik egymást, mint a sólymok, lefizetik ezt meg azt, hogy kilesse, mit csinál a másik, de soha egyikük sem izgatja magát Lady Tanda lánya miatt, ugye? - Dontos eltakarta a száját, hogy elfojtson egy böffentést. - Az istenek óvjanak, kicsi Jonquilem! - Közel állt a síráshoz. A bor mindig ezt hozta ki belőle. - Most pedig adj a te Florianodnak egy kicsiny csókot! Szerencsecsókot!

Bizonytalanul feléje hajolt.

Sansa kikerülte a nedves, tolakodó ajkakat, könnyű csókot lehelt a lovag borotvátlan arcára, és jó éjt kívánt neki. Minden erejére szüksége volt, hogy el ne sírja magát. Mostanában túl sokat sírt. Ez nem helyénvaló, tudta jól, de úgy érezte, hogy nem tehet ellene semmit. A könnyek jöttek, néha csupán jelentéktelen apróságok miatt, és semmit sem tehetett, hogy visszatartsa őket.

A Maegor Erődjébe vezető felvonóhidat nem őrizték. Az Ördögfióka az aranyköpönyegesek nagy részét a városfalakra vezényelte, a Királyi Testőrség fehér lovagjainak pedig fontosabb

dolguk is volt, mint hogy az ő sarkában koslassanak. Sansa oda mehetett, ahová csak akart, feltéve, hogy nem próbálja elhagyni a kastélyt, de sehova sem volt kedve menni.

Átkelt a gonosz vastüskékkel kivert, száraz árok felett, és elindult felfelé a keskeny csigalépcsőn, amikor azonban hálószerobája ajtajához ért, nem bírta rávenni magát, hogy belépjen. A szoba falai csapdaként zárultak össze körülötte, s hiába tárta szélesre az ablakot, úgy érezte, nincs levegője.

Visszafordult a lépcsőhöz, és továbbindult felfelé. A füst eltakarta a csillagokat és a vékony holdsarlót, így a tető sötét volt, árnyaktól hemzsegett. Innét azonban mindent láthatott: a Vörös Torony magas épületeit és hatalmas sarokbástyáit, a város utcáinak útvesztőjét, azon túl, délre és nyugatra a feketén hömpölygő folyót, keletre az öblöt, a füst- és hamuoszlopokat - és tüzet, mindenhol tüzet. Katonák mászkáltak a falakon, mint megannyi fáklyát cipelő hangya, elárasztották az erődfalakból kinövő deszkapalánkokat. Lent a Sárkapunál, a terjengő füst homályában ki tudta venni a három óriási követő bizonytalan alakját. A legnagyobb ostromgépek voltak, amit valaha látott, jó húsz lábnyira emelkedtek a falak fölé. Egyikük sem csökkentette azonban a félelmét. Hirtelen fájdalom nyilallt belé, olyan hevesen, hogy összegörnyedt, kezét a gyomrára szorította. Talán le is zuhant volna, ám hirtelen egy árny termett mellette, erős ujjak markolták meg a karját, és lábra állították.

Az egyik lőrés falába kapaszkodott támaszként, ujjai végigkaparták a durva követ.

- Engedj el! - kiáltotta. - Engedj!

- A kismadár azt hiszi, szárnyai vannak, mi? Vagy nyomorékként akarod végezni, mint az öcséd?

Sansa megfordult a szorításában.

- Nem estem volna le. Csak... megleptél, ennyi az egész.

- Úgy érted, megrémítettelek. És még most is megrémítelek.

A lány mély levegőt vett, hogy megnyugodjon kissé.

- Azt hittem, egyedül vagyok, én csak... - Elfordította a tekintetét.

- A kismadár még mindig nem bírja elviselni a látványomat, nem igaz? - A Véreb elengedte. -

Amikor a tömeg elkapott, akkor bezzeg örültél a képemnek. Emlékszel?

Sansa túlságosan is jól emlékezett. Emlékezett rá, hogyan üvöltöttek, emlékezett az arcán végigfolyó vér érzésére, amikor a kő eltalálta, és annak a fickónak a fokhagymaszagú leheletére, amelyik le akarta rántani a lováról. Még mindig érezte az ujjai kegyetlen szorítását a csuklóján, amikor elveszítette az egyensúlyát, és zuhanni kezdett.

Akkor azt hitte, meghal, de az ujjak hirtelen megrándultak, mind az öt egyszerre, és a fickó akkorát ordított, mint egy ló. Amikor a kéz lehanyatlott, egy másik, erősebb kéz visszarántotta a nyeregbe. A fokhagymaszagú férfi a földön fetrengett, a keze helyén meredező csonkból vér lövellt ki, de mások is voltak ott, néhányuk husángot szorongatott. A Véreb rájuk vetette magát, a kardja acélos fényvel villant, és vörös ködöt húzott maga után, ahogy meglendítette. Amikor azok meghátráltak és rohanni kezdtek előle, nevetett, és rettenetes, összeégett arca egy pillanatra átalakult.

A lány most erőt vett magán, és az arcába nézett. Valóban belenézett, mert ezt követelte az udvariasság, és egy hölgy sohasem feledkezik meg az udvariasságról. *Nem a hegek a legrosszabbak, még csak nem is a szája vonaglása. A szeme.* Sansa még sohasem látott ilyen szemeket, ennyire tele dühvel.

- Oda... oda kellett volna mennem hozzád utána - dadogta. - Hogy köszönetet mondjak, amiért... amiért megmentettél... nagyon bátran viselkedtél.

- Bátran? - A férfi nevetése félig acsargás volt. - A kutyának nem kell bátorság ahhoz, hogy elkergesse a patkányokat. Harmincan voltak egy ellen, és egyikük sem mert szembezállni velem.

A lány gyűlölte a hanghordozását. Mindig nyers volt és haragos.

- Örömet okoz, ha megijeszted az embereket?

- Nem, az okoz örömet, ha megölöm őket. - A szája megrándult. - Csak ráncold össze az arcod, ahogy akarod, de kímélj meg ettől a hamis áhítatosságtól! Te egy nagyúr porontya vagy.

Ne mondd nekem, hogy Lord Eddard Stark, Deres ura sohasem ölt meg senkit!

- Az kötelesség volt. Sohasem szerette.

- Ezt mondta neked? - Clegane megint röhögött. - Az apád hazudott. A gyilkolás a legédesebb dolog a világon. - Előhúzta a kardját. - *Itt az igazságod. A drágalátos apád Baelor lépcsőjén jött rá. Deres ura, a Király Segítője, Észak Őrzője, a hatalmas Eddard Stark, egy nyolcezer éves vérvonal leszármazottja... de Ilyn Payne pengéje ugyanúgy átszelte a nyakát, nem igaz? Emlékszel, milyen táncot lejtett, amikor a feje leesett a vállairól?*

Sansa védekezően fonta össze a karjait maga előtt. Hirtelen nagyon fázott.

- Miért vagy mindig ilyen gyűlöletes? *Azt hittem, te...*

- Egyike vagyok azoknak az igaz lovagoknak, akiket annyira szeretsz, igen. Mit gondolsz, mi a *dolga* egy lovagnak, kislány? Azt hiszed, csak abból áll az egész, hogy elveszik a hölgyek zálogát, és aranypáncélban parádéznak? A lovagok dolga a *gyilkolás*. - A kard élet a lány nyakához érintette, éppen a füle alatt. Sansa érezte az acél élet. - Az első embert tizenkét évesen ölttem meg. Már a számát sem tudom, hányat ölttem meg azóta. Előkelő urakat ősrégi nevekkal, bársonyba bújít kövér gazdagokat, a becsületükkel kitömött lovagokat, igen, és asszonyokat meg gyerekeket is. Mind csak hús, és én vagyok a hentes. Hadd legyen földjük, isteneik meg aranyuk! Hadd legyen ser a nevük előtt! - Sandor Clegane a lány lábai elé köpött, hogy megmutassa, mit gondol erről. - Amíg itt van nekem ez - mondta, és elvette a kardot a torkától -, nincs olyan ember a világon, akitől félnem kellene.

Kivéve a bátyádat - gondolta Sansa, de több esze volt annál, hogy ezt kimondja. - *Clegane egy kutya, pontosan, ahogy mondja. Félvad, haragos kutya, amelyik megharapja azt, aki simogatni próbálja, mégis széttép mindenkit, aki bántani akarja a gazdáit.*

- Még azoktól az emberektől sem, ott a folyó túlszéljén?

Clegane a távoli tüzek felé fordult.

- Ez az egész égetés... - visszadugta a kardot a hüvelyébe. - Csak a gyávák harcolnak tüsszel.

- Lord Stannis nem gyáva.

- De nem is olyan, mint a bátyja volt. Robertet nem állíthatta meg olyan apróság, mint egy folyó.

- Mit teszel, ha átkel?

- Harcolok. Gyilkolok. Talán meghalok.

- Nem félsz? Lehet, hogy az istenek valami szörnyű pokolba küldenek a sok gonoszságért, amit tettél.

- Miféle gonoszságért? - nevetett a Véreb. - Miféle istenek?

- Az istenek, akik mindannyiunkat teremtettek.

- Mindannyiunkat? - gúnyolódott a férfi. - Mondd meg nekem, kismadár, milyen isten teremt olyan szörnyeteget, mint az Ördögfióka, vagy egy olyan féleszű bolondot, mint Lady Tanda lánya? Ha vannak istenek, azért teremtették a bárányokat, hogy a farkasok birkahúst lakmározhassanak, és azért teremtették a gyengéket, hogy az erőseknek legyen mivel játszodozniuk!

- Az igaz lovagok megvédik a gyengéket.

Clegane horkantott.

- Nincsenek igaz lovagok, ahogy istenek sincsenek. Ha nem tudod megvédeni magad, halj meg, és állj félre azoknak az útból, akik képesek rá! Ezt a világot éles acél és erős karok uralják, ne hidd el, ha valaki mást mond!

Sansa elhátrált tőle.

- Szörnyű vagy.

- Őszinte vagyok. A világ az, ami szörnyű. Most pedig repülj el, kismadár, felfordul a gyomrom attól, ahogy bámulsz rám!

Sansa szó nélkül elmenekült. Félt Sandor Clegane-től... de valahol mélyen belül azt kívánta, bárcsak szorult volna valami a Véreb vad erőszakosságából Ser Dontosba is. *Vannak istenek* - mondta magának - *és igaz lovagok is. Az összes történet nem lehet hazugság.*

Aznap éjjel Sansa ismét a lázadásról álmódott. Ordító tömeg vette körbe, mint valami ezerarcú, felbőszült vadállat. Bármerre nézett, iszonyatos, embertelen maszkká torzult arcokat látott. Sírt, és azt hajtogatta, hogy ő sohasem ártott nekik, ők azonban ennek ellenére lerángatták a lováról.

- Ne! - sikoltotta -, ne, kérlek, ne, ne! - De senki sem hallgatott rá. Ser Dontosért, a fivéreiért, halott apjáért és halott farkasáért és a nemes Ser Lorasért kiáltott, aki egyszer vörös rózsát adott neki, de egyikük sem sietett a segítségére. Hívta a dalok hőseit, Floriant, Ser Ryam Redwyne-t és Aemon herceget, a Sárkánylovagot, de senki sem hallotta a kiáltását. Asszonyok nyüzsögtek körülötte, mint a menyétek, csipkedték a lábait, és rugdosták a hasát, valaki pedig arcul csapta, és érezte, hogy a fogai darabokra törnek. Aztán acél villanását látta. A kés a gyomrába hatolt, és tépte, tépte és tépte, míg semmi sem maradt belőle odalent, csak fényes, vörös foszlányok.

Amikor felébredt, a reggel sápadt fénye szűrődött be az ablakon, s ő mégis annyira rosszul érezte magát, és annyira fájt mindene, mintha egy szemhunyásnyit sem aludt volna. Valami ragacos dolgot érzett a combjain. Amikor félrehúzta a takarót, és meglátta a vért, nem tudott másra gondolni, mint hogy az álom valahogy valóra vált. Emlékezett, ahogy a kések benne forogtak, és a gyomrát szaggatták. Rémülten megvonaglott, lerugdosta magáról a takarót, a padlóra zuhant, és ott maradt hörögve, meztelenül, véresen és rettegve.

Ahogy azonban ott kuporgott a könyökén és a térdein, hirtelen megértette a dolgot.

- Ne, kérlek! - nyöszörögte. - Kérlek, ne!

Nem akarta, hogy ez megtörténjen vele, most nem, itt nem, most nem, most nem, most nem, most nem!

Őrület ragadta magával. Az ágy oszlopába kapaszkodva feltápászkodott, a mosdótálhoz ment, és megmosakodott a lábai között, ledörzsölte magáról a ragacso. Mire végzett, a víz rózsaszínné vált a vértől. Ha a szolgálói meglátják, azonnal rájönnek. Akkor eszébe jutott az ágynemű. Az ágyhoz szaladt, és rémülten meredt az árulkodó, sötétvörös foltokra. Csak az járt a fejében, hogy meg kell szabadulnia az ágyneműtől, különben *megtudják*. Nem engedheti, hogy meglássák, mert akkor hozzáadják Joffreyhoz, és fiú a magáév teszi.

Felkapta a kését, nekiesett a lepedőnek, és kivágta belőle a foltot. *Ha megkérdeznék a lyukról, mit mondok majd?* Az arcán könnycseppek gördültek le. Lerángatta az ágyról a széthasogatott lepedőt és a maszatos takarót is. *El kell égetnem őket!* Egy csomóba gyúrte a bizonyítékokat, beletömte a kandallóba, olajat locsolt rá az ágya mellett álló lámpából, majd meggyújtotta. Akkor vette észre, hogy a vér átszivárgott a lepedőn, és beleitta magát a tollas derékaljba, ezért azt is összenyalábolta, bár nagy volt és ormótlan, nehezen tudta cipelni. Csak a felét tudta begyömöszölni a tűzbe. Ott térdelt a kandalló előtt, és a matracot próbálta a lángok közé lökdölni, amikor nyílt az ajtó, és meghallotta a szolgálóleánya ijedt kiáltását.

Végül hárman keltek hozzá, hogy elrángassák onnét. És az egész hiábavalónak bizonyult. Az ágynemű elégett, de mire őt elvitték, a combjai megint véresek voltak. Mintha a saját teste árulta volna el Joffreynek, a Lannisterek vörös lobogóját bontva ki az egész világ szeme láttára.

Miután a tűz kialudt, elvitték a megpörköltödött ágybetétet, a füst nagy részét kiszellőztették, és hoztak egy dézsát. Asszonyok jöttek és mentek, mormogtak, furcsa pillantásokat vetettek rá. A dézsát megtöltötték forró vízzel, megfürdették, megmosták a haját, és adtak neki egy darab ruhát, hogy tegye a lábai közé. Sansa addigra megint megnyugodott, és nagyon szégyellte magát az ostobasága miatt. A legtöbb ruhája tönkrement a füstben. Az egyik asszony elment, majd egy zöld gyapjúköntössel tért vissza, amely majdnem az ő mérete volt.

- Nem olyan csinos, mint a te holmijaid, de megteszi - közölte az asszony, amikor felhúzta Sansára. - A lábbelid nem égett meg, így legalább nem kell mezítláb menned a királyné elé.

Cersei Lannister éppen a reggelijét költötte, amikor Sansát bevezették a toronyszobájába.

- Leülhetsz - szólalt meg a királyné kegyesen. - Éhes vagy? Az asztal felé intett. Volt ott zabkása, méz, tej, főtt tojás és ropogós sült hal.

Az étel láttán Sansán megint erőt vett a rosszullet. A gyomra apró csomóba szűkült.

- Nem, köszönöm, felség.

- Nem hibáztatlak. Tyrion és Lord Stannis mellett mindennek, amit eszek, hamuíze van. És erre most te is tüzeket gyújtasz. Mit akartál elérni vele?

Sansa lehajtotta a fejét.

- Megijedtem a vértől.

- A vér asszonyosságod pecsétje. Lady Catelyn felkészíthetett volna. Túl vagy az első virágzásodon, semmi több.

Sansa még sohasem érezte magát kevésbé virágzóznak.

- Az édesanyám elmondta, de én... másmilyennek képzeltem.

- Másmilyennek? Milyen tekintetben?

- Nem tudom. Kevésbé... kevésbé szennyesnek, és sokkal varázslatosabbnak.

Cersei királyné nevetett.

- Csak várj, amíg gyermeket szülsz, Sansa! Egy asszony élete kilenc rész szenny és csak egy rész varázslat, ezt nemsokára megtanulod... és azokról a részokről, amelyeket varázslatnak hiszel, gyakran kiderül, hogy valójában a legszennyesebbek. - Ivott egy korty tejet. - Mostantól fogva tehát asszony vagy. Van valami fogalmad róla, mit jelent ez?

- Ez azt jelenti, hogy mostantól feleségül vehetnek, és ágyba vihetnek - felelte Sansa. - És gyermekeket szülhetnek a királynak.

A királyné fanyarul elmosolyodott.

- Úgy látom, ez a kilátás már nem olyan csábító a számodra, mint egykor volt. Ezért nem is hibáztatlak. Joffrey mindig nehéz eset volt. Még a születése is... másfél napon át vajúdtam, hogy világra hozzam őt. Nem tudod elképzelni azt a fájdalmat, Sansa. Olyan hangosan kiabáltam, hogy azt hittem, Robert meghallja a királyerdőben.

- Őfelsége nem volt melletted?

- Robert? Robert vadászott. Az volt a szokása. Valahányszor közeledett az időm, felséges férjem az erdőbe menekült a vadászaival és a kutyáival. Amikor visszatért, bőröket vagy szarvasfejet ajándékozott nekem, én pedig megleptem egy gyerekkel.

- Na nem mintha *akartam* volna, hogy maradjon. Ne hidd! Ott volt Pycelle nagymester, egy sereg bába, és ott volt a bátyám. Amikor azt mondták Jaime-nek, hogy nem léphet be a szülőszobába, ő elmosolyodott, és megkérdezte, melyikük fogja megakadályozni ebben.

- Attól tartok, Joffrey nem lesz ilyen odaadó veled szemben. Ezt megköszönhetéd a húgodnak, ha nem volna halott. Sohasem felejtette el azt a napot ott a Három Folyó mellett, amikor végignézted, hogy megalázza őt, így bosszúból téged aláz meg. Viszont erősebb vagy, mint amilyennek látszol. Azt hiszem, túlélsz egy kis megaláztatást. Én is túléltem. Lehet, hogy sohasem fogod szeretni a királyt, de szeretni fogod a gyermekeit.

- Teljes szívemmel szeretem őfelségét - mondta Sansa.

A királyné sóhajtott.

- Jobb lesz, ha gyorsan megtanulsz néhány új hazugságot. Azt megígérhetem, hogy Lord Stannisnek ez nem fog tetszeni.

- Az új Fősepton azt mondta, az istenek sohasem engedik meg, hogy Lord Stannis győzzön, mert Joffrey a törvényes király.

A királyné arcán félmosoly suhant át.

- Robert törvényes fia és örököse. Bár Joff sirt, valahányszor Robert felvette. Őfelségének ez nem tetszett. A fattyai mindig boldogan gügyögtek neki, és az ujját szopogatták, ha beledugta a törvénytelen szájacskájukba. Robert mindig mosolyt és vidámságot akart, ezért odament, ahol megtalálta ezeket: a barátaihoz és a szajháihoz. Robert azt akarta, hogy szeressék. Az öcsém, Tyrion ugyanebben a betegségben szenved. Te is azt akarod, hogy szeressenek, Sansa?

- Mindenki azt akarja, hogy szeressék.

- Úgy látom, kivirágzásod nem tett sokkal bölcsesbé - felelte Cersei. - Sansa, engedd meg, hogy megoszak veled némi asszonyi bölcsességet ezen a jeles napon! A szeretet méreg. Nagyon édes méreg, az igaz, de attól még ugyanúgy végez veled.

JON

A Sikító Hágóban sötétség honolt. A hegyek hatalmas kőtömegei az idő legnagyobb részében elrejtették a napot, így árnyékban lovagoltak, az ember- és lólehelet sűrűn gőzölgött a jéghideg levegőben. A felettük lévő kősziklából jeges erecskék csordogáltak apró, fagyott tavacskába, amelyek megrepedeztek és betörték a lovak patái alatt. Néha láttak valami csenevész gazt, ami egy-egy repedésből igyekezett kifelé, vagy sápadt foltokban növe zuzmókat, de fű nem volt, és már a fákat is maguk mögött hagyták.

A keskeny és meredek ösvény egyre csak felfelé kanyargott. Ahol a járat olyan szűk volt, hogy a felderítők kénytelenek voltak libasorban haladni, ott Dalbridge apród vette át a vezetést, hosszújával a kezében figyelmesen fürkészte a magaslatokat. Azt beszéltek, az egész Éjjeli Őrségben neki van a legélesebb szeme.

Szellem nyugtalanul ügetett Jon mellett. Időről időre megtorpant és hátrafordult, a fülei felmeredtek, mintha hallana valamit maguk mögött. Jon nem tartott attól, hogy az árnyékmacskák élő emberre támadnának, hacsak nem állnak az éhhalál szélén, de azért meglazította a hüvelyében Hosszúkarmot.

A hágó legmagasabb pontját szélkoptatta, szürke kőív jelezte. Az út itt kiszélesedett, és megkezdte hosszú ereszkedését a Tejfoló völgyébe. Qhorin úgy döntött, hogy itt megpihennek, míg az árnyékok újra növekedni nem kezdenek.

- Az árnyékok a feketébe öltözött ember barátai - mondta.

Jon megértette a dolgot. Jó lett volna egy kis ideig a fényben lovagolni, hagyni, hogy a fényes hegyi nap átjárja a köpönyegeiket, és kiüzze a hideg dermedtséget a csontjaikból, de nem merték megtenni. Ahol három ór volt, ott könnyen lehet több is, aki mind csak arra vár, hogy riadót fűjjon.

Kőkígyó összekuporodott rongyos szélű bundás köpönyege alatt, és szinte azonnal elaludt. Jon megosztotta a sózott marhahússzeletét Szellemmel, miközben Ebben és Dalbridge apród megetették a lovakat. Félkezű Qhorin a hátát egy sziklának vetve ült, és hosszú, nyugodt mozdulatokkal fente a kardját, Jon néhány percig figyelte a felderítőt, majd összeszedte a bátorságát, és odalépett hozzá.

- Uram - szólította meg -, nem kérdezted meg, mi történt. A lánnyal.

- Nem vagyok úr, Havas Jon. - Qhorin egyenletesen húzta végig az acélon a követ kétujjú kezével.

- Azt mondta, Mance befogadna, ha elmenekülnék velem.

- Igazat mondott.

- Még azt is állította, hogy rokonok vagyunk. Elmesélt egy történetet...

- ...Baelről és Deres rózsájáról. Kőkígyó elmondta nekem. Különbösen ismerem a dalt. Mance régen ezt énekelte, amikor visszatért a felderítésből. Szenvedélyesen szerette a vadak dalait. Na meg az asszonyaikat.

- Ismerted?

- Mindannyian ismertük. - A hangja szomorú volt.

Nemcsak testvérek, barátok is voltak - döbrent rá Jon -, *most pedig esküdt ellenségek.*

- Miért szökött el?

- Egyesek szerint egy lány miatt. Mások szerint egy korona miatt - Qhorin kipróbálta a fegyver élet a hüvelykujjával. - Mance bizony nagyon szerette az asszonyokat, és nem olyan férfi volt, akinek könnyen hajlik a térde, az igaz. De ennél többről volt szó. Jobban szerette a vadont a Falnál. A vérében volt. Vadnak született, és gyerekként fogták el, amikor néhány rablót kardélre

hánytak. Amikor elhagyta az Árnyéktornyot, csak hazaindult.

- Jó felderítő volt?

- Ő volt a legjobb közülünk - felelte a Félkezű -, és egyben a legrosszabb is. Csak az Erdős Thoren-féle bolondok vetik meg a vadembereket. Ők ugyanolyan bátrak, mint mi, Jon. Ugyanolyan erősek, gyorsak és okosak. Csak nem fegyelmezettek. Szabad népnek hívják magukat, és mindegyik azt hiszi magáról, jobb egy királynál és bölcsebb egy mesternél. Mance is ilyen volt. Soha nem tanult meg engedelmeskedni.

- Ahogy én sem - mondta Jon halkán.

Qhorin okos, szürke szeme mintha egyenesen a lelkébe látott volna.

- Tehát elengedted? - Egy cseppet sem tűnt meglepettnek.

- Tudod?

- Gyerünk. Mondd el, miért kímélted meg az életét!

Nehéz volt szavakba önteni.

- Az apámnak sohasem volt hóhéra. Azt mondta, tartozik azzal az embereknek, akiket megöl, hogy a szemükbe néz, és meghallgatja utolsó szavaikat. És amikor én Ygritte szemébe néztem... - Jon kétségbeesetten lebámult a kezeire. - Tudom, hogy ellenség volt, de nem láttam gonosztságot benne.

- Ahogy a másik kettőben sem.

- Vagy ők, vagy mi - mondta Jon. - Ha meglátnak bennünket, ha megfűjják a kürtöt...

- A vadak lerohannak és megölnék minket, ez igaz.

- A kürt most Kőkígyónál van, és elvettük Ygritte kését meg fejszóját. Mögöttünk van, gyalog, fegyvertelenül...

- És valószínűleg nem jelent veszélyt - bólintott Qhorin. - Ha azt akartam volna, hogy meghaljon, Ebbennel hagyom ott, vagy magam teszem meg.

- Akkor miért parancsoltad meg nekem?

- Nem parancsoltam meg. Azt mondtam, tedd meg, amit meg tenned kell, és rád bíztam, hogy eldöntsd, mi az. - Qhorin felállt, és visszacsúsztatta a kardját a hüvelyébe. - Ha azt akarom, hogy valaki másszon meg egy hegyet, Kőkígyót hívom. Ha azt akarom, hogy valaki nyilvánosságot küldjön egy ellenség szemébe a szeles csatatéren át, azt Dalbridge apródra bízom. Ebben bárkiből kiszedi a titkait. Ahhoz, hogy vezetni tudd az embereket, ismerned kell őket, Havas Jon. Most már többet tudok rólad, mint amennyit ma reggel tudtam.

- És ha megöltem volna? - kérdezte a fiú.

- Akkor a lány halott lenne, és én megint csak jobban ismernék, mint azelőtt. De elég a beszédből! Aludnod kellene. Még hosszú mérföldeket kell megtennünk, és rengeteg veszély leselkedik ránk. Szükséged lesz az erődre.

Jon sejtette, hogy az álom nem fog könnyen jönni, de azt is tudta, hogy a Félkezűnek igaza van. Keresett egy szélvédett helyet egy lelógó szikla alatt, és levette a köpönyegét, hogy takarónak használja.

- Szellem! - kiáltotta. - Ide! Hozzám!

Jobban aludt, ha ott volt mellette a hatalmas fehér farkas. Az illata megnyugvást jelentett, a bozontos fehér bunda pedig kellemes meleget adott. Szellem most azonban csak ránézett, és nem mozdult. Majd megfordult, futva megkerülte a lovakat, és el is tűnt a szeme elől. *Vadászni akar* - gondolta Jon. Talán vannak kecskék ezekben a hegyekben. Az árnyékmacskáknak is meg kell élniük valamin.

- Csak ne próbálj meg elejteni egy macskát! - morogta. Az még egy rémfarkasnak is veszélyes vállalkozás lett volna. Magára húzta a köpönyeget, és összekuporodott a szikla alatt.

Amikor lehunyta a szemét, rémfarkasokról álmodott.

Öten voltak, pedig hatnak kellett volna lennie, és messzire szóródtak egymástól. Mély, fájó ürességet érzett, a teljesség hiányát. Az erdő hatalmas volt és hideg, ők pedig kicsik, elveszettek. A fivére is ott voltak valahol, a nővére is, de elveszítette a szagukat. Leült a hátsó lábaira, és felemelte a fejét a sötétülő égbolt felé. Nyújtott, magányos, bánatos üvöltése visszhangzott az

erdőben. Amikor elhalt, feszülten hallgatózott, várta a választ, de az egyetlen nesz a kavargó hó hangja volt.

Jon?

A hívás a háta mögül érkezett, halkabban, mint a suttogás, de ugyanakkor erős is. Lehet egy kiáltás halk? A hang irányába fordította a fejét, és körülnézett a fivére után kutatva, egy felvillanó szikár, szürke árny után a fák között, de nem volt ott semmi, csak...

Egy varsafa.

Olyan volt, mintha a tömör sziklából nőtt volna ki, sápadt gyökerei a miriádnyi résből és hajszálvékony repedésből türemkedtek elő. A fa karcsú volt a többi varsafához képest, amit eddig látott, csak csemete volt még, de miközben figyelte, egyre növekedett, ég felé nyúló ágai egyre vastagabbak lettek. Óvatosan megkerülte a sima, fehér törzset, míg az archoz nem ért. Vörös szemek néztek vissza rá. Vad szemek voltak, mégis öröm töltötte el őket, hogy láthatják. A varsafa öccse arcát viselte. De az öccsének mindig három szeme volt?

Nem mindig - hallatszott a néma kiáltás. - A holló előtt nem.

Megszaglászta a fakérget. Farkas, fa és fiú szagát érezte, de mögötte más szagok is voltak: a meleg föld gazdag, barna illata és a kő kemény, szürke illata, meg még valami, valami rettenetes. *Halál* - döbrent rá. A halál szagát érezte. Hátrahőkölt, a szőre égnek meredt, és kivillantak a fogai.

Ne félj, szeretek itt a sötétben. Téged senki sem lát, de te látod őket. Csak először ki kell nyitnod a szemedet. Látod? Így. A fa lenyúlt, és megérintette.

És akkor hirtelen megint a hegyekben volt, a mancsai mélyen süppedtek a hóba, ahogy ott állt a meredély tetején. A Sikító Hágó a tág ürességbe tárult alatta, s odalent hosszú, V alakú völgy terpeszkedett, az őszi délután minden színárnyalatában tündöklő, hatalmas takaró.

A völgy egyik végében roppant, kék-fehér fal emelkedett. Úgy ékelődött a hegyek közé, mintha ő maga lökdöste volna félre őket, és Jon egy pillanatra azt hitte, álmában ismét a Fekete Várban jár. Rövidesen rájött azonban, hogy amit lát, az valójában egy több ezer láb magas jégfolyó. A csillogó, hideg szirt alatt óriási tó helyezkedett el, a mély, kobaltszín vízben visszatükröződtek a körülötte magasodó hósapkás hegyek. A völgyben emberek mozogtak, már látta, sok ember, ezrek, hatalmas sereg. Néhányan lyukakat vágtak a félig megfagyott földbe, mások a fegyverforgatást gyakorolták. Látta, ahogy lovasok tömege hangyanagságú hátasokon megrohamoz egy pajzsfalat. Acéllevelek alig hallható zizzenését sodorta feléje a szél a színlelt csata irányából. A tábor felállítását minden tudatos tervet nélkülözőtt. Nem látott árkokat, sem kihegyezett karókat, hiányzott a lovak hosszú, rendezett sora. Hevenyészett, földből készült menedékhelyek és irhasátrak nőttek ki a földből véletlenszerű összevisszaságban, mint himlőfoltok a föld arcán. Rendetlen szénahányásokat látott, kecskék, birkák, lovak, disznók és kutyák összekeveredő szagát érezte. A sok ezernyi táborúzból sötét füstcsíkok emelkedtek az ég felé.

Ez nem hadsereg, még csak nem is város. Az egész falon túli nép idegyűlt.

A hosszú tó túlsó végén az egyik földhalom hirtelen megmozdult. Amikor jobban megnézte, felfedezte, hogy nem is földhalom az, hanem élőlény, bozontos, cammogó szörnyeteg kígyószerű orral és vastagabb agyarakkal, mint amilyennel a valaha élt legnagyobb vadkan dicsekedhetett. És óriási volt a hátán lovagoló lény is, aminek az alakjával sem volt rendben valami: a lába és a dereka túl vastag volt ahhoz, hogy ember lehessen.

Abban a pillanatban jeges fuvallatot érzett, és a szőre égnek meredt. Ahogy a szemét a feje fölé magasodó jeges, fehér hegycsúcsok felé emelte, egy árny süvített elő az égből. A levegőbe éles visítás hasított, a napot szélesre tárt, kékesfehér szárnyak takarták el.

- Szellem! - kiáltotta Jon, ahogy felült. Még mindig érezte a karmokat, a fájdalmat. - Szellem, hozzám!

Hirtelen ott termett Ebben, megragadta és megrázta.

- Csend! A nyakunkra akarod hozni a vadakat? Mi a baj, fiú?

- Álmodtam - mondta Jon erőtlenül. - Én voltam Szellem, egy hegy tetején álltam, és lenéztem

egy befagyott folyóra, és akkor valami megtámadott. Egy madár... azt hiszem, egy sas...

Dalbridge apród elmosolyodott.

- Én mindig csinos asszonyokat látok álomban. Bárcsak többet álmodnék!

Qhorin jött oda hozzájuk.

- Azt mondod, befagyott folyó?

- A Tejfolyó egy nagy tóból folyik egy gleccser lábánál - jegyezte meg Kőkígyó.

- Láttam egy fát a testvérem arcával. A vadak... sok ezren voltak, többen, mint amennyit el tudtam volna képzelni. És óriások is voltak ott, mamutháton.

A fény változása alapján Jon úgy becsülte, négy vagy öt órát alhatott. Sajgott a feje és a tarkója, ahol a karmok belemélyedtek. De mindez az álomban történt.

- Mondj el mindent, amire emlékszel, az elejétől a végéig! - mondta Félkezű Qhorin.

Jon összezavarodott.

- Csak egy álom volt.

- Farkasalom - mondta a Félkezű. - Craster azt mondta a parancsnoknak, hogy a vadak a Tejfolyó forrásánál gyülekeznek. Lehet, hogy ezért álmodtad. De az is lehet, hogy láttad, mi vár ránk néhány órányira innen. Mondd el!

Egy kicsit ostoba érzés volt erről mesélni Qhorinnak és a többi felderítőnek, de úgy tett, ahogy parancsolta. A fekete testvérek közül azonban egyik sem nevetett rajta. Mire a végére ért, már Dalbridge apród sem mosolygott.

- Börváltó? - kérdezte Ebben komoran, és a Félkezűre nézett. *A sasra gondol?* - tűnődött Jön.

- *Vagy talán rám?* A börváltók és a vargok Öreg Nan meséihez tartoztak, nem ebbe a világba, amelyben egész életét leélte. Itt azonban, a kő és jég különös, kietlen vadonában nem volt nehéz hinni ezekben a dolgokban.

- A hideg szelek feltámadtak. Mormont ettől félt. Benjen Stark is érezte. A halottak felélednek, és a fák szeme újra kinyílik. Miért lepődnék meg hát vargokon és óriásokon?

- Ez azt jelenti, hogy az én álmaim is igazak? - kérdezte Dalbridge apród. - Havas uraság megtarthatja a mamutjait, de akkor én az asszonyaimat akarom.

- Fiúként és férfiként is az Őrséget szolgáltam, és jártam olyan messzi tájakon, mint bárki más - mondta Ebben. - Láttam óriások csontjait, és sok furcsa történetet hallottam, de semmi több. A saját szememmel akarom látni őket.

- Csak arra vigyázz, ők ne lássanak meg téged, Ebben - szólalt meg Kőkígyó.

Szellem azután sem tért vissza, hogy újra elindultak. A hágó alját addigra árnyékok borították, a nap pedig gyorsan hanyatlott a felderítők által Villáshegynek nevezett csipkés ikerhegy felé. *Ha az álom igaz...* - még a gondolata is megrémítette. Lehet, hogy a sas megsebesítette Szellemet, vagy lelökte a szírtől? És a varsafa a fivére arcával, amely halál és sötétség illatát árasztotta?

A nap utolsó sugarai is eltűntek a Villáshegy csúcsai mögött, a Sikító Hágóra sötétség borult. A levegő szinte azonnal, érezhetően lehűlt. Már nem felfelé másztak, a talaj lejteni kezdett, bár nem nagyon meredeken. Repedések, kötörmelék és sziklahalmok borították. *Nemsokára besötétedik, és Szellemnek még mindig nyoma sincsen.* Jont nyugtalanság marcangolta, de hiába szeretett volna, nem mert kiáltani a farkasnak. Lehet a közelben más is, ami meghallja.

- Qhorin - szólalt meg Dalbridge apród halkán. - Ott. Nézd.

A sas egy sziklagerincen ült, magasan felettük. A körvonala élesen kirajzolódott a sötétedő ég háttere előtt. *Már más sasokat is láttunk* - gondolta Jon. *Nem biztos, hogy ez az, amelyikről álmodtam.* Ebben még így is eleresztett volna felé egy nyílvesszőt, az apród azonban megállította.

- A madár jócskán lőtávolságon kívül van.

- Nem tetszik, ahogy figyel bennünket.

Az apród vállat vont.

- Nekem sem, de nem tudod megakadályozni. Csak elpocsékolysz egy jó nyílvesszőt.

Qhorin a nyeregben ülve hosszan tanulmányozta a sast.

- Továbbmegyünk - szólalt meg végül. A kis csapat folytatta az ereszkedést.

Szellem - szeretne volna kiáltani Jon - *merre vagy?*

Már éppen megindult volna Qhorin és a többiek után, amikor fehér villanást vett észre két sziklatömb között. *Csak egy régi hófolt* - gondolta, ám akkor megmozdult. Azonnal leugrott a lováról. Ahogy letérdelt, Szellem felemelte a fejét. A nyaka nedvesen csillogott, de meg sem nyikkant, amikor Jon lehúzta a kesztyűjét, és megérintette. A karmok felhasították a bundát és a húst, de a madár nem tudta kitörni a nyakát.

Félkezű Qhorin megállt fölöttük.

- Mennyire komoly?

Szellem válaszképpen feltápáskodott.

- Erős állat - mondta felderítő. - Ebben, vizet! Kőkígyó, a borostömlődet! Fogd le, Jon!

Együttes erővel kimosták az alvadt vért a rémfarkas bundájából. Szellem rúgkapált és vicsorgott, amikor Qhorin a sas ejtette rojtos szélű, vörös sebbe öntötte a bort, de Jon átölelte az állatot, és suttogva próbálta megnyugtatni, sikerrel. Mire odáig jutottak, hogy Jon köpönyegének egy darabjával bekötözzék a sebet, leszállt a sötétség. A fekete eget csak a csillagok fénye különböztette meg a fekete sziklaktól.

- Továbbmegyünk? - tudakolta Kőkígyó.

Qhorin a lovához lépett.

- Vissza, nem tovább.

- Vissza? - Jon meglepődött.

- A sasok szeme élesebb, mint az embereké. Megláttak bennünket. Így most futunk.

A Félkezű hosszú, fekete sálát tekert az arcára, és nyeregbe szállt.

A többi felderítő egymásra pillantott, de senkinek sem jutott eszébe vitatkozni. Egymás után lóra ültek, és az otthon irányába fordultak.

- Szellem, gyere! - kiáltotta a fiú, a rémfarkas pedig halvány árnyként követte az éjszakában.

Egész éjjel lovagoltak, felfelé tapogatózva a kanyargó hágóban, keresztül a töredezett talajon. A szél felerősödött. Néha olyan sötét volt, hogy leszálltak a nyeregből, és gyalog indultak tovább, maguk után vezetve a lovakat. Egy alkalommal Ebben megjegyezte, hogy jól jönne néhány fáklya, de Qhorin közölte, hogy nincs tűz, és ezzel le is zárták a témát. Elérték a kőhidat a csúcson, és ismét ereszkedni kezdtek. Valahol a sötétben haragosan felüvöltött egy árnyékmacska. A sziklák visszaverték a hangját, és olyan volt, mintha tucatnyi másik macska felelne rá. Egyszer Jon úgy vélte, akkora izzó szempárt lát egy sziklapárkányon a fejük felett, mint az aratási hold.

A hajnalt megelőző sötét órában megálltak, hogy megitassák a lovakat, és adjanak nekik egy marék zabot és némi szénát.

- Nem vagyunk messze attól a helytől, ahol a vadak meghaltak - szólalt meg Qhorin. - Onnét egyetlen ember is feltartóztathat százakat. Egyetlen megfelelő ember. - Dalbridge apródra nézett.

Az apród bólintott.

- Hagyjatok itt nekem annyi nyílvevesszőt, amennyit csak nélkülözni tudtok, testvérek! - Megsimogatta az íját. - És adjatok a lovamnak egy almát, ha hazaértek! Szegény állat, megdolgozott érte.

Meghalni marad itt - döbönt rá Jon.

Qhorin kesztyűs kezével megszorította az apród karját.

- Ha a sas iderepül, hogy megnézzen téged...

- ...akkor új tollai fognak nőni.

Az utolsó, amit Jon Dalbridge apródból látott, a háta volt, ahogy felfelé kapaszkodott a meredélyhez a keskeny ösvényen.

Hajnalban Jon felpillantott a tiszta, felhőtlen égre, és mozgó pontot vett észre a kékségben. Ebben, ahogy meglátta, káromkodni kezdett, Qhorin azonban csendre intette.

- Figyelj!

Jon visszafojtotta a lélegzetét, és meghallotta. Messze mögöttük, a hegyek között, vadászkiáltás hangja visszhangzott.

- Már jönnek is - mondta Qhorin halkán.

TYRION

Pod Lannister-vörös, elegáns bársonytunikába öltöztette a nagy megpróbáltatás előtt, és odavitte neki hivatali láncát. Tyrion az ágya melletti asztalon hagyta. A nővére nem szerette, ha emlékezteti rá, hogy ő valójában a Király Segítője, és nem kívánta tovább feszíteni a húrt kettejük között.

Ahogy éppen áthaladt az udvaron, Varys sietett oda hozzá.

- Uram! - Az eunuch lihegett egy kissé. - Jobb lesz, ha ezt azonnal elolvasod. - Puha, fehér kezében pergament nyújtott felé. - Jelentés északról.

- Jó vagy rossz hír? - kérdezte Tyrion.

- Azt nem az én dolgom eldönteni.

Tyrion kitekerde az írást. Erőltetnie kellett a szemét, hogy ki tudja venni a szavakat a fáklyákkal megvilágított udvaron.

- Az istenek legyenek kegyelmesek! - szólalt meg lágyan. - Mindketten?

- Attól tartok, uram. Mily szomorú. Mily nagyon szomorú. Oly ifjak és ártatlanok voltak!

Tyrionnak eszébe jutott, hogyan üvöltöttek a farkasok, amikor a Stark fiú lezuhant. *Vajon most is üvöltöttek?*

- Elmondtad már másnak is? - kérdezte az eunuchtól.

- Még nem, de természetesen kénytelen leszek.

Tyrion összetekerte a levelet.

- A nővéremnek én mondom el. - Látni akarta, hogyan fogadja Cersei a híreket. Nagyon akarta látni.

A királyné aznap este különösen elbűvölően festett. Mélyen kivágott, mélyzöld bársony köntöst viselt, amely kiemelte a szeme színét. Aranyhaja dúsan omlott csupasz vállaira, a derekát pedig smaragdokkal kivert, szőtt öv díszítette. Tyrion megvárta, míg leültetik, és egy kupa bort hoznak neki, mielőtt az orra alá dugta a levelet. Egy szót sem szólt. Cersei ártatlanul pislogott, és elvette az írást a kezéből.

- Remélem, elégedett vagy - szólalt meg Tyrion, miközben az asszony olvasott. - Gondolom, holtan szeretted volna tudni a Stark fiút.

Cersei savanyú képet vágott.

- Jaime dobta ki azon az ablakon, nem én. A szerelemért, ezt mondta, mintha ezzel örömet szerzett volna. Ostoba dolog volt, amellel veszélyes is, de hát mikor állt meg a mi drága bátyánk valaha is gondolkodni?

- A fiú látott benneteket - mutatott rá Tyrion.

- Csak egy kisgyerek volt. Ráijeszthettem volna, hogy tartsa a száját. - Gondterhelten nézegette a levelet. - Miért kell nekem vádlotként szenvednem, valahányszor egy Stark felhorzsolja a térdét? Ez Greyjoy műve volt, semmi közöm hozzá.

- Reménykedjünk benne, hogy Lady Catelyn is elhiszi ezt!

Az asszony szeme elkerekedett.

- Nem fogja...

- ...megölni Jaime-et? Miért ne? Te mit tennél, ha Joffreyt és Tomment meggyilkolnák?

- Még mindig nálam van Sansa - jelentette ki a királyné.

- Még mindig nálunk van Sansa - javította ki a törpe -, és jó lesz, ha vigyázunk rá. És most hol az a vacsora, amit megígértél nekem, kedves nővérem?

Cersei ízletes terítéket állított össze, ezt el kellett ismerni. Sűrű gesztenyelevessel, forró ropogós kenyérrel, és almával meg dióval díszített zöldségekkel nyitottak. Ezután

orsóhalpástétom, mézes sonka, vajas répa, és fehérbab következett szalonnával, majd gombával és osztrigával töltött rostonsült hatyú. Tyrion a legmesszebbmenőig udvarias volt. A legfinomabb falatokat minden fogásból a nővérenek ajánlotta fel, és jól figyelt arra, hogy csak abból egyen, amiből az asszony is. Nem mintha valóban tartott volna tőle, hogy Cersei megmérgezi, de az óvatosság sohasem ártott.

Látta a királynén, hogy a Starkokról érkezett hír megkeseríti a szájízét.

- Késérűhiból nem érkezett hír? - kérdezte az asszony nyugtalanul, miközben egy almadarabkát tűzött a kése hegyére, és apró, nőies harapásokkal eltűntette.

- Semmi.

- Sohasem bíztam meg Kisujjban. Elég pénzért egy pillanat alatt átállna Stannishez.

- Stannis Baratheon átkozottul becsületes ahhoz, hogy embereket vásároljon. Amellett nem is lenne valami kényelmes úr olyasvalakinek, mint Petyr. Ez a háború már összehozott néhány furcsa ágyastársat, az igaz, de azok ketten? Nem.

Tyrion éppen lekanyarított néhány szeletet a sonkából, amikor Cersei így folytatta:

- A malacot Lady Tandának köszönhetjük.

- Szeretete jeléül küldte?

- Inkább megvesztegetés céljából. Engedélyért könyörög, hogy hazatérhessen a kastélyába. A tiédért ugyanúgy, mint az enyéért. Szerintem attól tart, hogy letartóztatod az úton, ahogyan Lord Gylesszel tetted.

- Talán ő is a trónörökösrel kíván meglépni? - Tyrion adott egy szelet sonkát a nővérenek, majd magát is kiszolgálta vele. - Jobban örülnék, ha maradna. Ha biztonságban akarja érezni magát, mondd meg neki, hogy hozza ide az őrségét Jókatlanból! Ahány embere csak van.

- Ha ilyen nagy szükségünk van emberekre, miért küldted el a vadaidat? - Cersei hangjába ingerültség lopózott.

- Így vettem a legnagyobb hasznukat - mondta a valóságnak megfelelően Tyrion. - Vad harcosok, de nem katonák. Egy rendes csatában a fegyelem fontosabb, mint a bátorság. Már eddig is több hasznat hajtottak nekünk a királyi erdőben, mint amennyit valaha is értek volna a város falain.

Miközben felszolgálták a hatyút, a királyné kikérdezte az Agancsosok összeesküvéséről. Inkább bosszúsnak, mint ijedtnak látszott.

- Miért gyötör bennünket ennyi árulás? Miféle sérelmet okozott valaha is a Lannister ház ezeknek a nyomorultaknak?

- Semmilyen - felelte Tyrion -, csak a győztes oldalon szeretnének állni... s ettől bolondok és árulók lesznek egyszerre.

- Biztos, hogy mindet megtaláltad?

- Varys azt állítja. - A hatyú túl zsíros volt az ízlésének.

Cersei sápadt homlokán, a gyönyörű szemek között vékony ránc jelent meg.

- Túlságosan megbízol abban az eunuchban.

- Jó szolgálatot tesz.

- Legalábbis ezt igyekszik elhiteni veled. Azt hiszed, te vagy az egyetlen, akinek titkokat sugdos a fülébe? Éppen eleget ad mind a kettőnknek ahhoz, hogy azt higgyük, nélküle semmire sem mennénk. Velem is eljátszotta ugyanezt, amikor hozzámentem Roberthez. Hosszú éveken át meg voltam győződve róla, hogy nincs nála igazabb barátom az udvarnál, de most... - az asszony az arcát fürkészte. - Azt mondja, el akarod távolítani a Vérebet Joffre közeléből.

A fene vigye el Varyst!

- Fontosabb feladatokhoz van szükségem Clegane-ra.

- Semmi sem lehet fontosabb a király életénél.

- A király élete nincs veszélyben. Ott lesz Joff mellett a bátor Ser Osmund és Meryn Trant is. - *Ők amúgy sem jók semmi másra.* - Szükségem van Balon Swannra és a Vérebre, hogy portyázó csapatokat vezessenek, és biztosítsák, hogy Stannisnek ne sikerüljön megvetnie a lábát a Feketevíz innenső partján.

- Jaime maga vezetné a portyázó csapatokat.
 - Zúgóból? Az aztán érdekes portya lenne.
 - Joff még gyerek.
 - Kisfiú, aki részt akar venni ebben a csatában, és most az egyszer némi értelem is megcsillan benne. Nem akarom a harcok sűrűjébe küldeni, de muszáj megmutatnia magát. Az emberek elszántabban küzdenek egy olyan királyért, aki osztozik velük a veszedelemben, mint egy olyanért, aki az anyja szoknyája mögé bújik.
 - Tizenhárom éves, Tyrion.
 - Emlékszel Jaime-re tizenhárom éves korában? Ha azt akarod, hogy a fiú olyan legyen, mint az apja, hagyd, hogy eljátssza a szerepet! Joff a legjobb páncélt viseli, amit csak aranyért venni lehet, és állandóan egy tucat aranyköpönyeges lesz körülötte. Ha a legkisebb Veszélye is fennáll annak, hogy a város elesik, azonnal visszakísértetem a Vörös Toronyba.
 Azt hitte, ez majd megnyugtatja az asszonyt, de a zöld szemekben nyomát sem látta a tetszésnek.
 - El fog esni a város?
 - Nem. - *De ha mégis, imádkozz, hogy elég ideig tarthassuk a Vörös Tornyt ahhoz, hogy nemes atyánk a segítségünkre siethessen!*
 - Már máskor is hazudtál nekem, Tyrion.
 - Mindig csak jó okkal, drága nővérkém. Én éppen annyira szeretném, ha barátság lenne közöttünk, mint te. Úgy döntöttem, elengedem Lord Gylest. - Gyles épségére kizárólag ennek a gesztusnak az érdekében vigyázott. - Ser Boros Blountot is visszakaphatod.
 A királyné szája összeszorult.
 - Ser Boros megrohadhat Rosbyban - sziszegte -, Tommen viszont...
 - ...ott marad, ahol van. Lord Jacelyn védelme alatt nagyobb biztonságban van, mint amilyenben Lord Gylesszal valaha is lett volna.
 A szolgálok eltakarították a szinte érintetlen hattyt. Cersei intett, hogy hozhatják az édességet.
 - Remélem, szereted a szedres lepényt.
 - Mindenféle lepényt szeretek.
 - Óh, ezt régóta tudom. Tudod, miért ilyen veszélyes Varys?
 - Most kitalálósdit játszunk? Nem.
 - Nincsen farka.
 - Neked sincsen. - *És ez bosszant is, Cersei, nem igaz?*
 - Talán én is veszélyes vagyok. Te viszont éppen akkora bolond vagy, mint minden férfi.
 Félig az a fereg gondolkozik helyetted a lábaid között.
 Tyrion lenyalogatta a morzsákat az ujjáról. Nem tetszett neki a nővére mosolya.
 - Igen, és a férgem most úgy gondolja, hogy talán ideje volna távoznom.
 - Rosszul érzed magad, fivérem? - Az asszony előrehajolt, remek rálátást biztosítva Tyrionnak a kebleire. - Mintha kicsit zavarban lennél.
 - Zavarban? - Tyrion az ajtó felé pillantott; mintha hallott volna valamit odakint. Kezdte bánni, hogy egyedül jött ide. - Eddig sohasem tanúsítottál túl nagy érdeklődést a farkam iránt.
 - Nem a farkad érdekel, sokkal inkább az, amibe beledugod. Veled ellentétben én nem függök mindenben az eunuchtól. Nekem megvannak a saját módszereim is a dolgok kifürkészésére... különös tekintettel az olyan dolgokra, amelyeket az emberek titokban akarnak tartani előttem.
 - Mit akarsz mondani ezzel?
 - Csak ennyit: *nálam van a kis kurvád.*
 Tyrion a boros kupájáért nyúlt, hogy az így nyert néhány pillanat alatt rendezhesse a gondolatait.
 - Azt hittem, a férfiak jobban az ínyedre valók.
 - Mókás kis fickó vagy. Mondd, ezt is feleségül vetted már? - Amikor Tyrion nem felelt neki, az asszony nevetve így folytatta: - Apánk nagyon meg fog könnyebbülni.

Tyrion úgy érezte, mintha a gyomrában angolnák hemzsegnének. Hogyan találhatott rá Shae-re? Lehet, hogy Varys elárulta? Vagy talán minden elővigyázatosságát tönkretette a türelmetlenségével, amikor egyenesen a házhoz lovagolt?

- Miért érdekel, kivel melegítetted az ágyamat?

- Egy Lannister mindig megfizeti az adósságát - mondta Cersei. - Attól a naptól kezdve áskálódsz ellenem, hogy betetted a lábad Királyvárba. Eladtad Myrcellát, elloptad Tomment, most pedig meg akarod öletni Joffrey-t. Félre akarod állítani az útból, hogy te uralkodhass Tommenen keresztül.

Hát, nem mondom, hogy az ötlet nem csábító.

- Ez örültség, Cersei. Stannis napokon belül itt lesz. Szükséged van rám.

- Miért lenne? A csatákban mutatott bátorságod miatt?

- Bronn zsoldosai nem harcolnak nélkülem - hazudta.

- Ó, én azt hiszem, igen. Az aranyadat szeretik, nem az ördögös szellemességedet. De ne félj, nem kell nélkülözniük téged! Nem mondom, hogy időnként nem jutott eszembe, hogy átvágjam a torkod, de ha megtenném, Jaime sohasem bocsátaná meg nekem.

- És a kurva? - Nem akarta kimondani a nevét. *Ha el tudom hitetni veled, hogy Shae semmit sem jelent neked, talán...*

- Jól fognak bánni veled addig, amíg a fiaimnak sem esik bajuk. Ha viszont Joffot megölik, vagy Tommen az ellenségeink kezére kerül, a te kis puncid halála fájdalmasabb lesz, mint amit el tudsz képzelni.

Tényleg azt hiszi, hogy meg akarom ölni a saját unokaöcsém.

- A fiúk biztonságban vannak - biztosította az asszonyt fáradtan. - Az istenek szerelmére, Cersei, a saját véreim! Miféle embernek tartasz te engem?

- Kicsinek és torznak.

Tyrion a boros kupa alján lerakódott üledéket bámulta. *Jaime vajon mit tenne a helyemben?* Valószínűleg megölné a szukát, és csak utána aggódna a következmények miatt. Tyrion azonban nem rendelkezett sem aranykarddal, sem a forgatásához szükséges ügyességgel. Szerette a bátyja meggondolatlan haragját, mégis nemes atyjukat kell utánoznia. *Kő. Kőnek kell lennem, olyannak kell lennem, mint a Kaszter-hegy, keménynek és mozdíthatatlannak. Ha ezen a próbán megbukom, akár el is szegődhetek a legközelebbi mutatványoshoz.*

- Amennyire én tudom, akár már meg is ölethetted őt - szólalt meg.

- Akarod látni? Gondoltam, hogy szeretnéd - Cersei átszelte a szobát, és kitérte a súlyos tölgyfaajtót. - Hozzátok be a fivérem szajháját!

Ser Osmund két fivére, Osney és Osfryd úgy hasonlított egymásra, mint két tojás. Magas, sötét hajú, kampós orrú férfiak voltak, kegyetlen mosollyal. A lány ott függött kettejük között, tágra nyílt szeme fehéren világított sötét arcában. Felrepedt szájából vér szivárgott, a tépett ruha alatt Tyrion zúzódásokat látott. A kezeit kötéllel kötözték össze, a száját betömtek, így nem tudott beszélni.

- Azt mondtad, nem esik bántódása.

- Küzdött. - Fivéreivel ellentétben Feketeüst Osney simára borotválta az arcát, ezért csupasz bőrén jól látszott a karmolás nyoma. - Olyan karmai vannak, mint egy árnyékmacskának!

- A sebek begyógyulnak - mondta Cersei unott hangon. - A szajha életben marad. Amíg Joffrey is.

Tyrion legszívesebben a képébe röhögött volna. Jólesett volna, olyan nagyon jólesett volna, de azzal leleplezte volna a játszmat. *Vesztettél, Cersei, a Feketeüstök pedig nagyobb bolondok, mint Bronn mondta.* Nem kellett volna mást tennie, mint kimondani a szavakat.

Ehelyett azonban csak a lányra nézett, és így szólt:

- Megesküszöl rá, hogy a csata után elengeded?

- Ha te is elengeded Tomment, igen.

Tyrion felállt.

- Akkor tartsd meg, de vigyázz rá! Ha ezek az állatok azt hiszik, használhatják... nos, kedves

nővérkém, hadd emlékeztesselek, rá, hogy a mérlegnek két nyelve van. - A hangja nyugodt volt, színtelen és közönyös; az apja hangját kereste, és rátalált. - Bármilyen történések is velem, Tommennel is ugyanaz fog történni, beleértve a verést és az erőszakot is.

Ha ilyen szörnyetegnek tart, hát eljátszom neki a szerepet!

Cersei nem számított erre.

- Nem mernéd.

Tyrion lassan, hidegen elmosolyodott. Zöld és fekete szeme kacagott az asszonyon.

- Merném-e? Magam fogom megtenni!

A nővére keze az arca felé lendült, Tyrion azonban elkapta a csuklóját, és hátrafeszítette, míg az asszony fel nem jajdult. Osfryd megmozdult, hogy segítsen rajta.

- Ha még egy lépést teszel, eltöröm a karját! - figyelmeztette a törpe. A férfi megtorpant. - Emlékszel, amikor azt mondtam neked, hogy soha többé nem ütsz meg, Cersei? - A földre lökte az asszonyt, és a Feketeüstökhöz fordult. - Oldozzátok el, és vegyétek ki a szájpecket!

A kötelet olyan erősen meghúzták, hogy elszorította a kéz ereit. A lány felsikoltott fájdalomában, ahogy a keringés újraindult. Tyrion gyengéden masszírozni kezdte az ujjait, míg a lány újra nem érzett velük.

- Drágám - mondta -, bátornak kell lenned. Sajnálom, hogy bántottak.

- Tudom, hogy kiszabadítasz, uram.

- Úgy lesz - ígérte Tyrion, Alayaya pedig fölé hajolt, és megcsókolta a homlokát. Felrepedt ajkai véres nyomot hagytak a férfi bőrén. *Egy véres csók több, mint amit megérdemlek* - gondolta Tyrion. - *Ha én nem vagyok, sohasem esett volna bántódása.*

A lány vére még mindig rajta csillogott, amikor lepillantott a királynéra.

- Sohasem szerettelek, Cersei, de a nővérem voltál, így nem bántottalak. Ennek most vége. Ezért bántani foglak. Még nem tudom, hogyan, de adj egy kis időt! Eljön majd a nap, amikor biztonságban érzed magad, boldog leszel, s az öröm hirtelen hamuvá válik majd a szádban. Akkor tudni fogod, hogy az adósságomat megfizettem.

Az apja egyszer azt mondta neki, hogy a csata véget ér abban a pillanatban, amikor az egyik sereg megtörik, és menekülni kezd. Nem számít, hogy éppen annyian vannak, mint egy perccel azelőtt, ugyanúgy megvannak a fegyvereik és a páncéljuk, ha egyszer megfutamodnak előled, soha többé nem fordulnak meg, hogy újra felvegyék a harcot. Így történt Cersie-vel is.

- Takarodj! - ennyit tudott kinyögni. - Takarodj a szemem elől!

Tyrion meghajolt.

- Akkor hát jó éjt! És szép álmokat!

A Segítő Tornya felé vette az útját, a koponyájában mintha ezer páncélcsizmás láb menetelt volna. *Látnom kellett volna előre az egészet akkor, amikor először besurrantam Chataya szekrényébe.* Talán nem akarta látni. Mire felmászott a lakosztályához, a lábai rettenetesen megfájdultak. Elküldte Podot egy kancsó borért, és bevergődött a hálótermébe.

Shae keresztbe vetett lábakkal ült a baldachinos ágyon. Teljesen meztelen volt, leszámítva a súlyos, egymásba fonódó kezek alkotta aranyláncot, amely duzzadó keblein pihent.

Tyrion nem számított rá.

- Mit keresel itt?

A lány nevetett, és végigsimított a láncon.

- Hiányoztak a kezek a mellemről... de ezek a kis aranymicsodák hidegek.

Tyrion egy pillanatig nem tudta, mit mondjon erre. Hogyan mondhatta volna el neki, hogy a verést, amit neki szántak, egy másik asszony kapta, aki akár meg is halhat helyette, ha Joffreyt valami szerencsétlenség éri a csatában? A keze fejével letörölte a homlokáról Alayaya vérért.

- Lady Lollys...

- Alszik. Az a tehén semmi mást nem akar, csak aludni. Alszik és eszik. Néha elalszik evés közben is. Az étel lepotyog a takarója alá, ő *ráfekszik*, én meg takaríthatom. - Az arca utálkozó fintorba torzult. - Pedig csak *megdugták*.

- Az anyja azt mondja, beteg.

- Gyerek van a hasában, ennyi az egész.

Tyrion körbepillantott a szobában. Minden úgy volt, ahogy hagyta.

- Hogy jöttél be? Mutasd meg nekem a rejtekajtót!

A lány megvonta a vállát.

- Lord Varys csuklyát húzott a fejemre. Nem láttam semmit, csak... volt egy hely, ahol egy pillanatra megláttam a padlót a csuklya alján keresztül. Olyan lapok voltak, tudod, amiből képeket csinálnak.

- Mozaik?

Shae bólintott.

- Vörösek és feketék voltak. Azt hiszem, a kép egy sárkányt ábrázolt. Ezt leszámítva minden sötét volt. Lemásztunk egy létrán, és sokáig mentünk, míg végül teljesen összezavarodtam. Egyszer megálltunk, hogy kinyithasson egy vaskaput. Amikor átmentünk rajta, hozzáértem. A sárkány a kapun túl volt. Aztán felmásztunk még egy létrán, amelyiknek a tetején egy alagút volt. Le kellett hajolnom, Lord Varys pedig azt hiszem, mászott.

Tyrion tett egy kört a hálóteremben. Az egyik gyertyatartó lazának látszott, így lábujjhegyre állt, és megpróbálta elfordítani. A kar lassan megmozdult, és végighorzsolta a falat, majd amikor fejével lefelé állt, a gyertyacsonk kiesett belőle. A hideg kőpadlón szétszórt gyékényeken nem látszott, hogy különösebben megbolygatták volna őket.

- Nem akar az uram ágyba vinni? - kérdezte Shae.

- Egy pillanat. - Tyrion kinyitotta a szekrényét, félrelökdöste a ruhákat, és nekifeszült a hátsó deszkának. Ami bevált egy kuplerájban, beválhat egy kastélyban is... de nem, a fa merev volt, nem engedett. Ekkor az ablak mellett álló kő vonta magára a figyelmét, de hiába rángatta és ütögette, nem ment vele semmire. Zaklatottan és bosszúsán tért vissza az ágyhoz.

Shae kioldotta a ruhája zsinórjait, és átölelte a nyakát.

- A vállaid olyan kemények, akár a szikla - suttogetta. - Siess, magamban akarlak érezni!

Ahogy azonban a lány lábai a derekára fonódtak, a férfiassága cserbenhagyta. Amikor Shae érezte, hogy elernyed, lecsúszott a takaró alá, és a szájába vette, de még ez sem tudta életre kelteni.

Néhány perc elteltével Tyrion megállította.

- Mi a baj? - kérdezte a lány. A világ minden édes ártatlansága ott volt ifjú arcvonásaiban.

Ártatlanság? A lány szájha, te bolond! Cersie-nek igaza volt, tényleg a farkaddal gondolkodsz, ostoba, ostoba!

- Csak aludj, kedvesem! - monda neki, és megsimogatta a haját. Ő maga azonban még jóval azután is ébren feküdt mellette, hogy a lány megfogadta a tanácsát. A kezét Shae egyik apró keblén pihentette, s hallgatta, ahogy lélegzik.

CATELYN

Zugó Nagy Csarnoka magányos hely volt két embernek vacsorájuk elköltéséhez. A falakat sűrű árnyak borították. Az egyik fáklya kialudt, így már csak három égett. Catelyn a boros serlegébe bámult, az italt gyengének érezte és savanyúnak. Brienne vele szemben ült, apja magas széke kettőjük között éppen olyan üres volt, mint maga a helyiség. Még a szolgálok is elmentek. Megengedte nekik, hogy csatlakozzanak a mulatsághoz.

A torony falai vastagok voltak, de a vigasság tompa moraja még így is beszűrődött az udvarról. Ser Desmond felhozatott húsz hordót a pincéből, a köznép pedig dióbarna sörrel telt ivókürtökkel ünnepelte Edmure közelgő visszatérését és Robb győzelmét a Szirtnél.

Nem hibáztathatom őket - gondolta Catelyn. - Nem tudják. És ha tudnák is, miért törődnének vele? Nem ismerték a fiaimat. Sohasem nézték torkukban dobogó szívvel, ahogy Bran mászik, sohasem olvadt eggyé bennük a rettegés és a büszkeség, sohasem hallották a nevetését, sohasem mosolyogtak, amikor Rickon kétségbeesett igyekezettel próbálta utánozni idősebb fivéreit. Az elégett vacsorára meredt: szalonnába tekert pisztráng, petrezselyemből, vörös ánizsból és édesfűből készített saláta, borsó, hagyma és meleg kenyér. Brienne módszeresen evett, mintha a vacsora is egy lenne az elvégzendő napi teendők közül. Megkeseredett asszony lett belőlem - gondolta Catelyn. - Már nem lelek örömet az ételben és italban, a dal és a nevetés gyanús idegenek a számomra. Bánattal, porral és keserű vágyakozással teli teremtmény vagyok. Ahol valaha a szívem volt, most üres lyuk tátong.

A másik nő étkezésének a hangja elviselhetetlenné vált.

- Brienne, nem vagyok megfelelő társaság. Menj, csatlakozz a mulatsághoz, ha akarsz! Igyál egy szaru sört, és táncolj Rymund hárfájának zenéjére!

- A multság nem nekem való, úrnőm. - A lány hatalmas kezei letépték a fekete kenyér sarkát. Brienne úgy bámult a kenyérdarabra, mintha elfelejtette volna, mi is az. - Ha parancsolod, én...

Catelyn érezte a zavarát.

- Csak úgy gondoltam, jobban örülnél az enyémnél vidámabb társaságnak.

- Nagyon is megfelel a társaságod, úrnőm. - A kenyérral kimártogatta a szalonnaszír egy részét, amelyben a pisztrángot megsütötték.

- Ma reggel újabb madár érkezett - Catelyn maga sem tudta, miért mondja el. - A mester azonnal felébresztett. Helyes tett volt, de nem túl örömteli. Egyáltalán nem.

Nem akarta elmondani Brienne-nek. Rajta és Vyman mesteren kívül senki sem tudott róla, és azt akarta, ez maradjon is így, míg... míg...

De hát meddig? Ostoba asszony, azt hiszed, ha a szívedbe zárod a titkodat, attól kevésbé lesz igaz? Ha sohasem beszélsz róla, sohasem avatsz be senkit, talán megmarad álomnak, még egy álomnál is kevesebbnek, egy félig elfeledett rémálomnak? Ó, bárcsak az istenek ily kegyesek lennének!

- Királyvárból érkeztek hírek? - kérdezte Brienne.

- Bárcsak így volna! A madár a Cerwyn-várból érkezett, Ser Rodriktól, a várnagyomtól. - *Sötét szárnyak, sötét szavak.* - Összegyűjtött minden erőt, amit csak tudott, és Deres felé vonul, hogy visszavegye a kastélyt. - Milyen jelentéktelennek hangzott most mindez! - De azt mondja... azt írja... azt mondja, hogy...

- Úrnőm, mi az? Valami hír a fiaidról?

Milyen egyszerű kérdés! Bárcsak a válasz is ilyen egyszerű volna! Amikor azonban Catelyn beszélni próbált, a szavak a torkán akadtak.

- Nincsenek már fiaim, csak Robb. - Sikerült kimondania e rettenetes szavakat anélkül, hogy a

hangja zokogásba fulladt volna, s ennek is örült.

Brienne rémülten nézett rá.

- Úrnóm?

- Bran és Rickon megpróbálták elmenekülni, de elfogták őket egy malomban a Makkfolyó mellett. Theon Greyjoy Deres falára tűzte a fejüket. Theon Greyjoy, aki tízéves kora óta az asztalomnál evett.

Kimondtam, az istenek bocsássák meg nekem! Kimondtam, és ezzel végleg igazzá vált.

Brienne arca elmosódott fölttá vált a könnyein át. A lány feléje nyújtotta a kezét az asztal felett, de az ujjai megtorpantak Catelyn előtt, mintha attól félne, az asszony nem örülne az érintésének.

- Ez... nincsenek szavak, úrnóm. Drága úrnóm. A fiaid, ők... ők most már az istenekkel vannak.

- Tényleg? - Catelyn hangja élesen csattant. - Miféle isten engedhette, hogy ez megtörténjen? Rickon csak egy kisbaba volt. Hogyan érdemelhetett ilyen halált? Bran pedig... amikor eljöttem északról, még nem nyitotta ki a szemét a zuhanása óta. El kellett jönnöm, mielőtt felébredt volna. Most pedig soha többé nem térhetek vissza hozzá, s nem hallhatom a nevetését sem. - Megmutatta Brienne-nek a tenyerét, az ujjait. - Ezek a sebek... odaküldtek egy embert, hogy vágja el Bran torkát, miközben alszik. Meghalt volna, és vele együtt én is, de Bran farkasa végzett vele. - Egy pillanatra elhallgatott. - Gondolom, Theon megölte a farkasokat is. Biztosan, különben... hittem, hogy a fiaimnak nem eshet bajuk, míg a rémfarkasok mellettük vannak. Ahogy Robb mellett is ott van Szürke Szél. A lányaimnak azonban már nincsen farkasuk.

A hirtelen témaváltás meghökkentette Brienne-t.

- A lányaid...

- Sansa már háromévesen hölgy volt, mindig udvarias, és igyekezett az ember kedvében járni. Semmit sem szeretett jobban, mint a lovagi bátorságról szóló meséket. Az emberek azt mondták, rám hasonlít, de ha felnő, sokkal szebb asszony lesz, mint én valaha is voltam, ez már régóta látszik rajta. Sokszor elküldtem a szolgálólányát, hogy magam fésülhessem meg a haját. Gesztenyebarna haja van, világosabb az enyémnél, olyan sűrű és lágy... a vörös árnyalatán megcsillant a fáklyák fénye, és ettől úgy csillogott, akár a réz.

- Arya pedig, nos... Ned vendégei gyakran nézték istállófiúnak, ha bejelentés nélkül lovagoltak be az udvarba. Arya nagy megpróbáltatás volt, ezt el kell ismerni. Félig fiú, félig farkaskölyök. Ha az ember megtiltott neki valamit, rögtön az lett szíve legfőbb vágya. Ned hosszú arcát örökölte, s barna haja állandóan úgy nézett ki, mintha valami madár rakott volna fészket benne. Lemondtam arról, hogy valaha is hölgyet faraghatok belőle. Úgy gyűjtötte a hegeket, mint más kislányok a babákat, és mindent kimondott, ami eszébe jutott. Azt hiszem, ő is halott. - Amikor ezt kimondta, úgy érezte, óriási kéz szorítja össze a mellkasát. - Azt akarom, hogy mind meghaljon, Brienne. Először Theon Greyjoy, aztán Jaime Lannister és Cersei és az Ördögfióka, mindegyikük, mindegyikük. De a lányaim... a lányaim...

- A királynénak... neki is van egy kislánya - szólalt meg Brienne esetlenül. - És fiai is vannak, egyidősek a te fiaiddal. Ha meghallja, talán... talán megesik a szíve és...

- Sértetlenül visszaküldi hozzám a lányaimat? - Catelyn szomorúan elmosolyodott. - Édes ártatlanság lakozik benned, gyermekem. Reménykedhetnék... de nem. Robb bosszút áll a fivéréiért. A jég éppoly halálos, mint a tűz. Jég Ned pallosa volt. Valyriai acél, ezernyi hajtogatás hullámaival. Olyan éles volt, hogy félttem hozzáérni. Jéghez képest Robb kardja tompa, mint egy furkósbot. Attól félek, nem lesz könnyű neki levágni Theon fejét. A Starkoknak nincsen hóhéruk. Ned mindig azt mondta, hogy annak kell meglendíteni a fegyvert, aki az ítéletet hozta, bár neki sohasem okozott örömet ez a kötelesség. Nekem azonban okozna, ó igen! -Lepillantott hegekkel borított kezére. Kinyitotta, újra összezárta az ujjait, majd lassan felemelte a tekintetét. - Bort küldtem neki.

- Bort? - Brienne meghökkent. - Robbnak? Vagy... Theon Greyjoynak?

- A Királyölőnek. - Ez a trükk jól bevált Cleos Frey esetében. *Remélem, szomjas vagy, Jaime.*

Remélem, összeszorulta torkod, és remélem, ettől megszomjaztál. - Szeretném, ha velem jönnél.

- Parancsolj velem, úrnőm!

- Jól van. - Catelyn hirtelen felállt. - Maradj, fejezd be a vacsorádat békében! Később érted küldök. Éjfélkor.

- Olyan későn, úrnőm?

- A tömlöcnek nincsenek ablakai. Az egyik óra éppen olyan odalent, mint a másik, nekem pedig minden óra éjfél.

Catelyn lépteit tompán kongtak, ahogy elhagyta a termet. Miközben felfelé ment Lord Hoster tornyába, hallotta a kiabálást odalentről.

- Tully!

- Kupát! Kupát a bátor ifjú lordra!

Az apám még nem halt meg - akarta odakiáltani nekik. - *A fiaim halottak, de az apám él, az ördög vigyen benneteket, és még mindig az uratok!*

Lord Hoster mélyen aludt.

- Nemrégén álombort ivott, úrnőm - mondta Vyman mester. - A fájdalom miatt. Nem tudja, hogy itt vagy.

- Nem számít - sóhajtott Catelyn. *Inkább halott, mint eleven, s mégis elevenebb az én szegény, drága fiaimnál.*

- Úrnőm, tehetek valamit érted? Parancsolsz esetleg altató italt?

- Köszönöm, mester, de nem. Nem fogok az álomba menekülni a bánatom elöl. Bran és Rickon ennél többet érdemel tőlem. Menj, csatlakozz a mulatozókhöz! Én egy ideig virrasztok apám mellett.

- Ahogy parancsolod, úrnőm. - Vyman meghajolt, és magára hagyta.

Lord Hoster a hátán feküdt, szája nyitva volt, lélegzete alig hallható, sípoló sóhaj. Az egyik keze lelógott az ágy széléről; sápadt volt, törekeny és csontsovány, az asszony mégis melegnek érezte, amikor megfogta. Az ujjait a férfi ujjába fonta, és megszorította őket. *Bármilyen erősen is fogom, nem tarthatom itt* - gondolta szomorúan. - *Engedd el!* Az ujjai azonban nem voltak hajlandók kinyílni.

- Senki sincs, akivel beszélhetnék, apa! - mondta neki. - Imádkozom, de az istenek nem felelnek.

Gyengéden megcsókolta a kezét. A bőre meleg volt, a kék erek folyókként futottak szét a sápadt, átlátszó hártya alatt. Odakint sokkal hatalmasabb folyók folytak, a Vörös Ág és a Sziklazúzó, s azok örökké tovább folynak majd, nem úgy, mint apja kezének patakocskái. Ez az áramlat nemsokára megtorpan.

- Tegnap éjjel arról álmodtam, amikor Lysa és én eltévedtünk, miközben Tengerszemből lovagoltunk visszafelé. Emlékszel? Mindent beborított az a furcsa köd, és mi lemaradtunk a társaságtól. Minden szürke volt, nem láttam tovább a lovam orránál. Elvesztettük az utat. A faágak hosszú, vékony kezek voltak, lenyúltak, hogy megragadjanak bennünket, ahogy előre botorkáltunk Lysa sírni kezdett, amikor pedig felkiáltottam, a köd mintha elnyelte volna a hangomat. De Petyr tudta, hol vagyunk, visszajött és megtalált bennünket...

- Most azonban nincs senki, aki megtalálhatna, ugye? Most egyedül kell megtalálnom az utat, és ez nehéz, nagyon nehéz.

- Folyton a Stark-szavak járnak a fejemben. A tél eljött, apám. Számomra eljött. Számomra el. Most Robbnak a Greyjoyokkal is meg kell küzdenie, ahogy a Lannisterekkel is, és miért? Egy arany fejfedőért és egy vasszékért? A birodalom már eleget vérezett. Vissza akarom kapni a lányaimat, azt akarom, hogy Robb válasszon egy kedves leányt a Walderek közül, aki boldoggá teszi, és fiakkal ajándékozza meg. Vissza akarom kapni Brant és Rickont, akarom... - Catelyn feje előrebukott. - *Akarom...!* - suttogta még egyszer, aztán a szavak cserbenhagyták.

A gyertya egy idő múlva csöpögni kezdett, majd elaludt. Az ablaktáblák résein át holdfény szűrődött a szobába, és halvány, ezüstös sávokat rajzolt apja arcára. Catelyn hallotta az öregember nehézkes légzésének halk suttogását, a vizek vég nélküli csobogását, és valami

szerelmes dal akkordjait, amely édesen és szomorún szűrődött fel hozzájuk az udvarról.

- Szerettem egy leányt, vörös volt, mint az ősz - dalolta Rymund -, lenyugvó nap a hajában...

Catelyn nem vette észre, mikor ért véget a dal. Órák teltek el, mégis mintha csak egy szívveréssel később történt volna, hogy Brienne megjelent az ajtóban.

- Úrnóm - szólalt meg halkán. - Eljött az éjfél.

Eljött az éjfél, apám - gondolta -, s nekem teljesítenem kell a kötelességemet. Elengedte az öregember kezét.

A börtönőr alattomos kis fickó volt, elpattant erekekkel az orrán. Éppen egy korsó sör és egy tányér galambpástétom fölé hajolt, meglehetősen részegen. Gyanakodva bandzsított rájuk.

- Bocsáss meg, úrnóm, de Lord Edmure azt mondta, senki sem mehet be a Királyölőhöz az írása meg a pecsétje nélkül.

- Lord Edmure? Meghalt volna az apám, és senki sem szólt nekem?

A börtönőr megnyalta a szája szélét.

- Nem, úrnóm, amennyire én tudom.

- Vagy kinyitod a cellát, vagy velem jössz Lord Hoster toronyszobájába és elmondod neki, miért szegültél szembe a parancsossal!

A fickó lesütötte a szemét.

- Ahogy az úrnő akarja.

A kulcsok egy láncon lógtak a férfi szegecsekkel kivert bőrövérről. Halkan motyogott, miközben közöttük kutatott. Végül megtalálta azt, amelyik a Királyölő celláját nyitotta.

- Térj vissza a sörödhöz, és hagyd magunkra bennünket! - parancsolta az asszony. Az alacsony mennyezetbe vert kámpóról olajlámpás függött, Catelyn leemelte, és följebb csavarta a lángot. - Brienne, ügyelj rá, hogy ne zavarjanak!

Brienne bólintott, és elfoglalta őrhelyét közvetlenül az ajtó mellett, keze a kardja markolatán.

- Az úrnóm szólít majd, ha szüksége van rám.

Catelyn benyomta a súlyos, vasalt faajtót, és belépett az áporodott sötétségbe. Zúgó beleiben jártak, s a hely szaga is ennek megfelelő volt. A lába alatt régi szalma ropogott, a falon salétrom ütközött ki foltokban. A köveken át halkán a Sziklazúzó csobogását hallotta. A lámpa fényénél az egyik sarokban ürülékkel színültig telt vödört pillantott meg, a másikban pedig egy kuporgó alakot. A kancsó bor érintetlenül állt az ajtó mellett. *Ennyit erről a trükkről. Valószínűleg még hálás is lehetek, hogy a börtönőr nem itta meg az egészet.*

Jaime eltakarta az arcát, a csuklóiról lógó láncok megcsörrentek.

- Lady Stark - hangja rekedt volt a hosszú hallgatástól. - Attól tartok, nem vagyok olyan állapotban, hogy fogadhatnának.

- Nézz rám, ser!

- A fény bántja a szememet.

Jaime Lannister nem jutott borotvához azóta, hogy akkor éjjel elfogták a Suttogó Erdőben, s az arcát, amely egykor annyira hasonított a királyné arcára, most bozontos szakáll borította. A szörzet úgy csillogott a lámpás fényében, mint az arany, s ettől úgy nézett ki, mint valami nagy, sárga, még láncra verve is fenséges vadállat. Mosatlan haja gubancos fürtökben omlott a vállára, a testén rothadásnak indult a ruha, az arca sápadt volt és beesett... a férfiből azonban még így is erő és szépség sugárzott.

- Látom, nem kívántad meg a bort, amit küldtem neked.

- Ez a hirtelen támadt nagylelkűség némi gyanút ébresztett bennem.

- Bármikor lefejeztethetlek. Miért akarnálak hát megmérgezni?

- A méreg általi halál esetleg természetesnek tűnhet. Azzal nehezebb volna érvelni, hogy leesett a fejem. - Felemelte a tekintetét a padlóról, zöld macskaszeme lassan hozzászokott a fényhez. - Hellyel kínálnálak, a fivéred azonban elfelejtett széket biztosítani a számomra.

- Megállok a lábamon.

- Valóban? Meg kell mondanom, rettenetesen nézel ki. Bár lehet, hogy csak a fény teszi. -A csuklóját és a bokáját is megbéklyózták, s mindegyik bilincs oda volt láncolva a többihez, így

képtelen volt felállni és kényelmesen feküdni. A bokájára vert láncot a falhoz erősítették. - Elég nehéznek találok a karpereceimet, vagy azért jöttél, hogy újabbakat tegyél rám? Ha kívánod, szívesen rázom őket neked.

- Te vagy az oka annak, hogy ilyen helyzetbe kerültél - emlékeztette az asszony. - Megadtuk neked egy toronycella a kényelmét, ahogy az származásodhoz és rangodhoz méltó. Azzal háláltad meg, hogy szökni próbáltál.

- A cella, az csak cella. A Kaszter-hegy alatt vannak olyanok is, amelyekhez képest ez napfényes kert. Egy napon talán megmutatom őket neked.

Ha félsz, jól leplezi - gondolta Catelyn.

- Ha valakinek meg van láncolva keze és lába, jobban teszi, ha vigyáz a nyelvére, ser. Nem azért jöttem, hogy fenyegezz.

- Nem? Akkor bizonyára azért, hogy örömet leld bennem. Azt mondják, az özvegyek hamar ráunnak az üres ágyukra. Mi, a Királyi Testőrség tagjai megfogadtuk, hogy sohasem házasodunk meg, de azt hiszem, attól még a szolgálatodra állhatok, ha erre van szükséged. Tölts egy kicsit abból a borból, bújj ki a köntösödből, és meglátjuk, van-e kedvem hozzá!

Catelyn visolyogva nézett le rá. *Hát hordott valaha a föld a hátán ilyen gyönyörű és ilyen alávaló embert?*

- Ha a fiam ezt hallaná, megölné érte.

- Csak amíg ezeket viselem - Jaime Lannister megrázta a láncait. - Mindketten tudjuk, hogy a fiú nem merne párbajt vívni velem.

- Lehet, hogy a fiam még ifjú, de ha bolondnak tartod, súlyosan tévedsz... és én úgy emlékszem, egy hadsereggel a hátad mögött te sem ajánlgattál ilyen hevesen párbajt.

- A Tél régi királyai is az anyjuk szoknyája mögé rejtőztek?

- Kezd elegem lenni ebből, ser. Tudnom kell néhány dolgot.

- Miért mondanék el neked bármit is?

- Hogy megmentsd az életed.

- Azt hiszed, félek a haláltól? - Úgy látszott, ez mulattatja.

- Félned kellene. A bűneid a hét pokol legmélyebb bugyrába juttatnak, ha az istenek igazságosak.

- Miféle istenekről beszélsz, Lady Catelyn? A fákról, amelyekhez a férjed imádkozott? Ugyan milyen szolgálatot tettek neki, amikor a nővérem levágta a fejét? - Jaime kuncogott. -Ha vannak istenek, miért van tele a világ fájdalommal és igazságtalansággal?

- Az olyanok miatt, mint te.

- Nincsenek olyanok, mint én. Csak én vagyok.

Itt nem kapok mást, csak fennhéjázást, gőgöt és egy örült üres bátorságát. Csak az időmet vesztegetem vele. Ha valaha meg volt is benne a becsület szikrája, már régen kialudt.

- Ha nem vagy hajlandó beszélni velem, ám legyen. Idd meg a bort, vagy pisálj bele, ser, engem nem érdekel.

A keze már az ajtó fogantyúján volt, amikor a férfi utána szólt.

- Lady Stark!

Az asszony megfordult.

- Sok minden megrozsásodik egy ilyen nyirkos helyen - folytatta Jaime. - Még egy férfi modora is. Maradj, és megkapod a válaszaidat... de megvan az ára.

Nincsenek gátlásai.

- A foglyok nem szabnak árat.

- Ó, az enyémet szerénynek fogod találni. A foglárodtól semmi mást nem hallok, csak aljas hazugságokat, és még azokat sem tudja következetesen előadni. Egyik nap azt mondja, Cersie-t nyúzták meg, másnap ugyanez már az apámmal esett meg. Felelj a kérdéseimre, és én is felelek a tieidre!

- Az igazat feleled?

- Ó, az *igazságot* akarod? Légy óvatos, hölgyem! Tyrion szerint az emberek gyakran azt

állítják, hogy az igazságra éheznek, de ritkán tetszik nekik az íze, ha felszolgálják.

- Elég erős vagyok hozzá, hogy meghallgassam a mondanivalódat.

- Ahogy óhajtod. Először azonban, ha volnál olyan kedves... a bort. A torkom csontszáraz.

Catelyn az ajtóra akasztotta a lámpát, és közelebb vitte a kupát és a kancsót. Jaime alaposan megforgatta a bort a szájában, mielőtt lenyelte volna.

- Savanyú és hitvány - közölte -, de megteszi. - A hátát a falnak vetette, a térdét a mellkasához húzta, és az asszonyra bámult. - Az első kérdésed, Lady Catelyn?

Nem tudván, meddig tarthat ez a játszma, Catelyn nem vesztegette az idejét.

- Te vagy Joffrey apja?

- Nem kérdeznéd, ha nem tudnád a választ.

- A te szádból akarom hallani.

A férfi vállat vont.

- Joffrey az enyém. Ahogy Cersei többi porontya is, azt hiszem.

- Beismered, hogy a nővéred szeretője vagy?

- Mindig is szerettem a nővéremet, te pedig két kérdéssel tartozol nekem. Minden rokonom életben van?

- Azt mondják, Ser Stafford Lannistert megölték Ökörgázlónál.

Jaime-et nem hatotta meg a dolog.

- A nővérem Tökfej bácsinak hívta. Engem Cersei és Tyrion érdekel. Meg az apám.

- Élnek, mind a hárman. - *De nem sokáig, ha az istenek kegyesek.*

Jaime belekortyolt a borba.

- Halljam a következőt!

Catelyn kíváncsi volt, vajon hazugságon kívül mer-e mással felelni a következő kérdésére.

- Hogyan zuhant le a fiam, Bran?

- Kidobtam egy ablakon.

A könnyedség, amivel odavetette, egy pillanatra Catelynbe fojtotta a szót. *Ha lenne nálam kés, most azonnal végeznék vele* - futott át az agyán, de aztán eszébe jutottak a lányok. A torka összeszorult, ahogy folytatta.

- Lovag voltál, aki megesküdött, hogy megvédi a gyengéket és az ártatlanokat.

- Elég gyenge volt, de talán nem is annyira ártatlan. Kémkedett utánunk.

- Bran nem kémkedett.

- Akkor hibáztasd érte azokat a drágalátos isteneidet, akik az ablakunkhoz vezették a fiút, és olyat mutattak neki, amit nem lett volna szabad megpillantania.

- Hibáztassam az *isteneiket*? - kérdezte Catelyn hitetlenkedve. - A te kezed lökte le. A halálát akartad.

A férfi láncai halkán megzörrentek.

- Ritkán hajítok le gyerekeket tornyok tetejéről azért, hogy jobban érezzék magukat. Igen, a halálát akartam.

- És amikor nem halt meg, tudtad, hogy nagyobb veszélyben vagy, mint addig bármikor, ezért adtál a bérnyilkosoknak egy zacskó ezüstöt, hogy biztos lehess benne, Bran nem ébred fel többé.

- Tényleg? - Jaime felemelte a kupát, és hosszan meghúzta. - Nem tagadom, szóba került a dolog, de te éjjel-nappal a fiú mellett voltál, a mesteretek és Lord Eddard is gyakran látogatták, ott voltak az örök, ráadásul azok a rohadt rémfarkasok is... keresztül kellett volna vágnom magam fél Deresen. És különben is, miért törődtünk volna vele, amikor úgy tűnt, a fiú magától is meghal?

- Ha hazudsz nekem, vége a beszélgetésnek. - Catelyn kinyújtotta a kezét, hogy megmutassa neki az ujjait és a tenyerét. - Az az ember okozta ezeket a sebeket, aki eljött, hogy átvágja Bran torkát. Megesküszöl, hogy nem volt részed a felbérelésében?

- Lannister becsületszavamra.

- A te Lannister becsületszavad annyit sem ér, mint ez itt! - Az asszony felrúgta az ürülékes vödört, az émelyítő szagú, barna iszap lassan végigkúszott a padlón, átáztatva a szalmát.

Jaime Lannister elhúzódott a kiömlött mocsok elől, amennyire csak a láncai engedték.

- Meglehet, hogy a becsületed szart sem ér, ezt nem tagadom, de még sohasem béreltem fel senkit, hogy helyettem gyilkoljon. Higgy, amit akarsz, Lady Stark, de ha holtan akartam volna tudni a te Branedet, magam végzek vele.

Az istenek legyenek kegyelmesek, az igazat mondja.

- Ha nem te küldted a gyilkost, akkor a nővéred volt.

- Ha így lenne, tudnék róla. Cersie-nek nincsenek titkai előttem.

- Akkor az Ördögfióka tette.

- Tyrion éppen olyan ártatlan, mint a te Braned. Csak ő nem mászkált senki ablaka előtt, és nem kémkedett senki után.

- Akkor miért az ő tűre volt a gyilkosnál?

- Miféle tűr volt az?

- Ilyen hosszú - mutatta a kezével -, egyszerű, de jó munka, valyriai acélpengével és sárkánycsont markolattal. Az öcséd Lord Baelishtől nyerte a Joffrey herceg névnapjára rendezett tornán.

Lannister töltött, ivott, megint töltött, majd a kupájába bámult.

- Ez a bor mintha egyre jobb lenne, ahogy iszom. Mit szólsz ehhez? Azt hiszem, emlékszem a tűrre most, hogy leírtad nekem. Azt mondod, nyerte? Hogyan?

- Rád fogadott, amikor a Viráglovaggal csaptál össze. - Amint meghallotta a saját szavait, Catelyn tudta, hogy rosszul mondta. - Nem... talán fordítva történt?

- Tyrion mindig rám fogadott a küzdelmekben - mondta Jaime -, de aznap Ser Loras kiütött a nyeregből. Balszerencse, nem vettem elég komolyan a fiút, de nem számít. Bármit tett is fel a fivérem, elveszítette... de az a tűr *tényleg* gazdát cserélt, már emlékszem. Robert mutogatta nekem aznap éjjel a lakomán. Ófelsége szeretett sót szórni a sebeimbe, különösen ha részeg volt. És mikor volt józan?

Catelynnek eszébe jutott, hogy Tyrion Lannister pontosan ugyanezt mondta, amikor átkeltek a Holdhegységen. Akkor nem volt hajlandó hinni neki. Petyr másképpen esküdött. Petyr, aki jóformán a testvére volt, Petyr, aki annyira szerette őt, hogy a kezéért párbajozott... mégis, mit jelent, ha Jaime és Tyrion ugyanazt a mesét mondják? A fivérek azóta nem látták egymást, hogy elhagyták Derest, több mint egy évvel ezelőtt.

- Át akarsz verni? - Itt valami csapda volt.

- Elismertem, hogy én löktem le a becses kölykötet egy ablakból, mit érnék vele, ha hazudnék erről a késről? - Újabb kupa bort gurított le. - Azt gondolsz, amit akarsz. Már régen nem érdekel, mit tartanak rólam az emberek. Amellett most én jövök. Robert fivérei megjelentek már a színen?

- Igen.

- Ez aztán fukar egy válasz volt. Ennél többet mondj, különben az én legközelebbi válaszom is ugyanilyen szegényes lesz!

- Stannis Királyvár ellen vonul - folytatta Catelyn kelletlenül. - Renly halott, a bátyja végzett vele Keserűhídnál valami sötét mágia segítségével, amit nem értek.

- Kár - sóhajtotta Jaime. - Eléggé kedveltem Renlyt, Stannis viszont teljesen más lapra tartozik. A Tyrellek melyik oldalra álltak?

- Először Renlyére. Hogy most hol állnak, azt nem tudom.

- A fiad bizonyára magányos.

- Robb néhány nappal ezelőtt töltötte be a tizenhatodik évét. Felnőtt férfi és király. Minden csatában győzött, amit eddig megívott. Az az utolsó hírünk felőle, hogy elfoglalta a Szirtet a Westerlingeektől.

- Még nem csapott össze az apámmal, ugye?

- Amikor sor kerül rá, le fogja győzni. Ahogyan téged is legyőzött.

- Váratlanul ütött rajtam. A gyávák trükkje.

- Hogy mersz trükkökről beszélni? A fivéred, Tyrion követnek álcázott bérgyilkosokat küldött ide békelobogó alatt!

- Ha a te egyik fiad sínylódne ebben a cellában, a fivérei talán nem tennék meg érte ugyanezt?
Az én fiamnak nincsenek fivérei - gondolta az asszony, de nem akarta megosztani a gyászát egy ilyen teremtménnyel.

Jaime megint ivott a borból.

- Mit ér egy fivér élete, ha a becsület forog kockán, he? - újabb korty. - Tyrionnak van esze. Jól tudja, hogy a fiad sohasem egyezne bele, hogy engem kiváltsanak.

Ezt Catelyn sem tagadhatta.

- Robb zászlóhordozói szívesebben látnának holtan. Főleg Rickard Karstark. Megölted két fiát a Suttogó Erdőben.

- Az a kettő volt az a fehér napfelkeltével? - Jaime megrántotta a vállát. - Az igazat megvallva, a *te* fiadat próbáltam megölni. A többiek az utamba álltak. Tisztességes küzdelemben, a csata hevében öltem meg őket. Bármely másik lovag ugyanezt tette volna.

- Hogyan tarthatod még mindig lovagnak magad, amikor minden esküt, amit valaha is fogadtál, megszegettél?

Jaime a kancsóért nyúlt, hogy újratöltse a kupáját.

- Az a rengeteg eskü... folyton csak esküdni meg esküdni kell. Megvédem a királyt. Engedelmeskedem a királynak. Megőrzöm a titkait. Megteszem, amit mond. Az életemet az övéért. De engedelmeskedj az apádnak! Szeresd a nővéredet! Védd meg az ártatlanokat! Gyámolítsd a védteleneket! Tiszteld az isteneket! Tartsd meg a törvényeket! Ez túl sok. Mindegy, mit teszel, valamelyik esküt megszegeged. - Jókorát húzott a kupából, egy pillanatra lehunyta a szemét, hátát a salétromfoltos falnak vetette. - Én voltam a legfiatalabb, aki valaha is viselte a fehér palástot.

- És egyben a legfiatalabb is, aki elárult mindent, amit az jelképez, Királyölő.

- *Királyölő* - ízlelgette a szót a férfi. - És micsoda király volt az! - Felemelte a kupáját. - Aerys Targaryenre, a másodikra e néven, a Hét Királyság Urára és a Birodalom *Védelmőjére*! És a kardra, amely felnyitotta a torkát! Mint tudod, ez a kard *arany színű* volt. Míg a vére végig nem folyt a pengén. Ezek a Lannisterek színei: vörös és arany.

Amikor hangos nevetésben tört ki, az asszony tudta, hogy a bor megtette a hatását. Jaime a kancsó majdnem teljes tartalmát kiitta, részeg volt.

- Csak egy olyan ember képes büszkeséggel gondolni erre a tetre, mint te.

- Már mondtam neked, nincsenek olyan emberek, mint én. Árudd el nekem, Lady Stark, beszélt valaha a te Neded az apja haláláról? Vagy a bátyjééről?

- Brandont az apja szeme láttára fojtották meg, majd Lord Rickarddal is végeztek. - Csúnya történet volt, már tizenhat éve. *Miért hozta hát szóba éppen most?*

- Igen, megölték, de *hogyan?*

- Kötéllel vagy fejszével, gondolom.

Jaime húzott egyet a borból, és megtörölte a szája szélét.

- Ned bizonyára meg akart kímélni téged. Szépséges, ifjú feleségét, még ha nem volt is teljesen szűz. Nos, igazságot akartál. Kérdezz bátran! Üzletet kötöttünk, nem tagadhatok meg tőled semmit. Kérdezz!

- A halál, az halál. - *Nem akarok tudni erről.*

- Brandon más volt, mint a fivére, nem igaz? Neki hideg víz helyett vér folyt az ereiben. Jobban hasonlított rám.

- Brandon egyáltalán nem hasonlított rád.

- Ha te mondd. Úgy volt, hogy összeházasodtok.

- Éppen Zúgóba tartott, amikor... - különös, hogy még ennyi év után is így összeszorult a torka, ha erről beszélt. - ...amikor meghallotta, mi történt Lyannával, ezért inkább Királyvár felé vette az útját. Meggondolatlan cselekedet volt.

Emlékezett, hogy dühöngött az apja, amikor a hírek megérkeztek Zúgóba. *Hős bolondnak* nevezte Brandont.

Jaime kitöltötte az utolsó fél kupa bort.

- Bevágtatott a Vörös Toronyba néhány társával, és kiáltozni kezdett Rhaegar után, hogy jöjjön ki, és haljon meg. Rhaegar azonban nem volt ott. Aerys megparancsolta az őreinek, hogy tartóztassák le mindegyiküket a fia meggyilkolására szőtt összeesküvésért. Azt hiszem, a többiek is nemesi sarjak voltak.

- Ethan Glover Brandon apródja volt - mondta Catelyn. - Egyedül ő élte túl. Brandon többi társa Jeffory Mallister, Kyle Royce és Elbert Arryn volt, Jon Arryn unokaöccse és örököse. - Milyen furcsa, hogy ennyi idő elteltével még mindig emlékezett a nevekre. - Aerys árulással vádolta őket, és az udvarba idézte az atyákat, hogy feleljenek a vádakra, miközben a fiaikat túszként tartotta fogva. Amikor eljöttek, tárgyalás nélkül megölette őket. Apákat és fiúkat egyaránt.

- Voltak tárgyalások. Bizonyosfajta tárgyalások. Lord Rickard párbaj általi ítéletet követelt, és a király engedélyezte neki. Stark felvértezte magát, mintha csatába indulna. Azt hitte, a Királyi Testőrség valamelyik tagjával kell megküzdenie, talán éppen velem. Ehelyett azonban a trónterembe vitték, felfüggesztették a gerendákra, Aerys két pyromantája pedig tüzet gyújtott alatta. A király azt mondta neki, hogy a Targaryen-ház bajnoka a *tűz*. Lord Rickardnak tehát azzal kellett bebizonyítania ártatlanságát, hogy... nos, nem ég el.

Amikor a lángok már pattogtak, behozták Brandont. A kezét megláncolták a háta mögött, a nyakára pedig nedves bőrszíjat tekertek, amely egy olyan szerkezethez volt erősítve, amit a király Tyroshból hozatott. A lábát szabadon hagyták, a kardját pedig letették elé, éppen csak karnyújtásnyi távolságon kívül.

A pyromanták lassan sütögették Lord Rickardot. Táplálták és legyezték a tüzet, hogy szép, egyenletes meleget teremtsenek. Először a palástja kapott lángra, majd a felsőkabátja, s nemsokára már csak fémét és hamut viselt. Ezután ő kezd majd sülni, ígérte Aerys, hacsak a fia nem szabadítja ki. Brandon próbálkozott, de minél jobban vergődött, a szíj annál jobban megfeszült a torkán. Végül megfojtotta saját magát.

Ami Lord Rickardot illeti, acél mellvértje végül cseresznyepiros lett, az arany pedig leolvadt a sarkantyújáról, és a tűzbe csepegett. Én a Vastrónus lábánál álltam fehér páncélban és fehér palástban, a gondolataimat pedig Cersei-vel próbáltam kitölteni. Héttorony Gerold utána félrevont, és azt mondta: „Arra esküdtél fel, hogy megvédd a királyt, nem arra, hogy ítélkezz felette.” Ez volt a Fehér Bika, hűséges mindvégig, akit mindenki jobb embernek tart nálam.

- Aerys... - Catelyn keserű ízt érzett a torkában. A történet olyan borzalmas volt, hogy gyanította, igaznak kell lennie. - Aerys örült volt, az egész birodalom tudta, de ha el akarod hitetni velem, hogy azért ölted meg, hogy bosszút állj Brandon Starkon...

- Ezt sohasem állítottam. A Starkok semmit sem jelentettek a számomra. Több mint ironikusnak találnám, ha valaki olyan jóért szeretne, amit sohasem cselekedtem meg, miközben oly sokan becsmérelnék életem legnagyobb tette miatt. Robert koronázási szertartásán Pycelle nagymester és Varys, az eunuch mellett nekem is ott kellett térdelnem a királyi láb előtt, hogy őfelsége *megbocsássa* nekünk a bűneinket, mielőtt a szolgálatába fogad. Ami a te Eddardodat illeti, ahelyett, hogy megcsókolta volna a kezét, amely végzett Aeryssal, csak a segget látta bennem, amit Robert trónján talált. Azt hiszem, Ned Stark jobban szerette Robertet, mint a bátyját vagy az apját... vagy akár téged, hölgyem. Roberthez sohasem volt hűtlen, nemde? - Jaime részeg röhögésben tört ki. - Na mi az, Lady Stark, hát nem roppantul mulatságos ez az egész?

- Én semmi mulatságosat nem találok benned, Királyölő.

- Megint ez a név. Azt hiszem, mégsem duglak meg. Kisujj volt az első, nem? Sohasem eszek más ember tájáról. Amellett feleolyan szép sem vagy, mint a nővérem. - Gúnyosan elvagyorodott. - Én Cersei-n kívül sohasem háltam más asszonnyal. A magam módján hübb voltam, mint a te Neded bármikor. Szegény öreg Ned. Akkor tehát kinek nem ér szart sem a becsülete? Hogy is hívták azt a fattyat, akit nemzett?

Catelyn hátralépett.

- Brienne!

- Nem, nem úgy - Jaime Lannister fejével lefelé fordította a kancsót. Az arcára vékony patakocskák csordultak, fényesen, mint a vér. - Havas, ez az! Micsoda *fehér* név... mint azok a csinos kis palástok, amiket a Királyi Testőrségben kaptunk, amikor letettük a csinos kis esküket.

Brienne belökte az ajtót, és belépett a cellába.

- Hívtál, úrnőm?

- Add ide a kardod! - Catelyn kinyújtotta a kezét.

THEON

Az eget komor, szürke felhők borították, az erdő fagyos volt és halott. Theon lábába gyökerek kapaszkodtak, ahogy futni próbált, a fejét meztelen ágak csapkodták vékony, véres csikokat hasítva az arcán. Süketen, lélekszakadva tört utat magának, előtte jégcsapok robbantak apró darabokra. *Kegyelem* - zokogta. A háta mögött vérfagyasztó üvöltés reszkettette meg a levegőt. *Kegyelem, kegyelem!* Amikor hátrapillantott a válla felett, látta, ahogy közelednek; óriási farkasok, akkorák, mint a lovak, a fejük helyén kisgyermek arc. *Jaj, kegyelem, kegyelem!* A szájukból koromfekete vér csöpögött, a vércseppek lyukakat égettek a hóba. Minden lépéssel közelebb kerültek hozzá. Theon megpróbált gyorsabban rohanni, de a lába nem engedelmeskedett. A fáknek is arcuk volt, mindegyik őrajta nevetett, s megint felhangzott az üvöltés. Érezte a szörnyetegek forró, kéntől és enyészettől bűzlő leheletét. *Halottak, halottak, láttam, amikor megölték őket* - akarta kiáltani - *láttam, amikor kátrányba mártották a fejüket* - de ahogy kinyitotta a száját, csak szánalmas nyöszörgés hallatszott. Aztán valami hozzáért, ő ordítva megpördült...

...kétségbeesetten kapkodva a tör után, amelyet az ágya mellett tartott, de csak a padlóra sikerült levernie. Wex hátraugrott előle. A néma fiú mögött Búzós állt, a kezében tartott gyertya alulról világította meg az arcát.

- Mi?! - kiáltotta Theon. *Kegyelem!* - Mit akartok itt? Miért vagytok a hálótermemben?! Miért?

- Herceg uram! - szólalt meg Búzós. - A nővéred itt van Deresben. Azt mondtad, azonnal szóljunk, ha megérkezik.

- Legfőbb ideje volt - morogta Theon, és beletúrt a hajába. Már félni kezdett, hogy Asha a sorsára hagyja. *Kegyelem*. Kipillantott az ablakon, ahol a hajnal első sugarai éppen csak megérintették Deres tornyait. - Hol van?

- Lorren a Nagy Csarnokba kísérte az embereivel együtt, hogy megreggelizzenek. Most mész el hozzá?

- Igen - Theon lerúgta magáról a takarót. A tűz már leégett a kandallóban. - Wex, forró vizet! - Nem engedhette, hogy Asha ilyen zilált állapotban, verejtékben úszva lássa. *Farkasok gyermekek arcával...* - megborzongott. - Zárd be az ablaktáblákat! - A hálótermet éppen olyan hidegnek érezte, mint az álombéli rengeteget.

Mostanában minden álma hideg volt, s mindegyik rettenetesebb az előzőnél. Tegnap éjjel megint a malomban járt, a halottak mellett térdelt, és épp öltöztette őket. A tagjaik már kezdtek megmerevedni, s ettől olyan érzése volt, mintha dacosan ellenállnának, miközben félig fagyott ujjjaival babrál velük. Próbálta felhúzni a nadrágjukat, zsinórokkal kínlódott, prémes csizmákat igyekezett felrángatni kemény, dermedt lábakra, és szegecses bőrvet csatolt fel egy a tenyerénél alig szélesebb derékre.

- Én sohasem akartam ezt! - mondta nekik, miközben dolgozott. - Nem hagytak más lehetőséget!

A tetemek nem feleltek, csak még hidegebbé és még súlyosabbá váltak.

Az ezt megelőző éjszakán a molnár feleségét látta. Theon nem emlékezett a nevére, emlékezett viszont a testére, a lágy, párnaszerű keblekre, a kinyúlt bőr redőire a hasán, arra, ahogy a körmei a hátába mélyedtek, miközben meghágta. Akkor éjjel ismét ágyban volt vele, az asszonynak azonban ezúttal *odafent és odalent is* voltak fogai, melyek a torkát marcangolták, miközben lerágták a férfiasságát is. Örület volt. Őt is látta meghalni. Gelmarr egyetlen fejszecsapással végzett vele, amikor a nő kegyelemért zokogott Theonnak. *Hagyj engem,*

asszony! Ő ölt meg téged, nem én! És ő is hatott. Gelmarr viszont legalább nem kísértette az álmaikat.

Mire Wex visszatért a vízzel, Theon lassan megszabadult az álom hatása alól. Lemosta a testéről a verejtéket és az alvás nyomait, majd kényelmesen felöltözött. Asha is elég sokáig megvárakoztatta, most rajta a sor. Fekete és arany csíkos szaténtunikát választott, fölé pedig ezüstszegecsekkel kivert, finom bőrmellényt húzott... és csak ekkor jutott eszébe, hogy az a nyomorult nővére többre tartja a fegyvereket a szépségnél. Szitkozódva letépte magáról a ruhát, és újra felöltözött, ezúttal fekete gyapjába és sodronyíngbe. A derekára kardot és tört kötött. Eszébe jutott az éjszaka, amikor Asha megalázta az apja asztalánál. *Az édes kis szopós csecsemője, igen. Nos, nekem is van késem, és azt is tudom, hogyan kell használni.*

Legvégül a koronáját tette a fejére; a hideg, ujjvékonyosságú vaspántot súlyos, fekete gyémántdarabkák és aranyrögök díszítették. Formátlan volt és csúnya, de ez ellen nem tehetett semmit. Mikken a temető földjében hevert, az új kovács tudományából pedig alig futotta többre szegeknél és patkóknál. Theon azzal vigasztalta magát, hogy ez csak egy hercegi korona. Ha királlyá koronázzák, ennél sokkal finomabb ékszert kap majd.

Büzös az ajtó előtt várta Urzennel és Krommal. A három férfi csatlakozott Theonhoz. Mostanában örök kísérték mindenhová, még az árnyékszékre is. Deres a halálát akarta. Aznap éjjel, amikor visszatértek a Makkfolyótól, Zord Gelmarr lezuhant valami lépcsőn, és eltörte a gerincét. Másnap Aggart találták meg fültől fülig átvágott torokkal. Vörösorr Gynir óvatosságból lemondott a borról, sisakban, nyakvédőben és páncélingben aludt, és maga mellé vette a ketrecek közül a lehangosabb kutyát, hogy figyelmeztesse, ha valaki netán az ágyához próbálna osonni. Mindezek ellenére egy reggel a vár a kis kutya vad ugatására ébredt. A kölyök a kút körül rohagált, amelyben a vízbe fült Vörösorr teteme lebegett.

Theon nem hagyhatta, hogy a gyilkosságok büntetlenül maradjanak. Farlen éppen annyira volt lehetséges gyanúsított, mint bárki más, ezért Theon törvényt ült, bűnösnek mondta ki, és halálra ítélte. Még ez is balul sült el. Amikor a kutyaidomár letérdelt a tuskó mellé, így szólt hozzá:

- Eddard uram mindig maga hajtotta végre a kivégzéseit.

Theonnak saját kezébe kellett vennie a bárdot, ha nem akart gyengének tűnni. A tenyere izzadt, ezért amikor lesújtott, a fegyver nyele elfordult a kezében, és az első csapás a vállai közt érte Farlent. Még három ütés kellett hozzá, hogy átszakítsa a csontot és az izmokat, s leválassza a fejet a törzsről. Utána eszébe jutott, hányszor beszélgettek Farlennel kutyákról és vadászatról egy kupa sör mellett, és rosszul lett. *Nem volt más választásom - üvöltött volna legszívesebben a holttestre. - A vas szülőttei nem tudnak titkot tartani, meg kellett halniuk, és valakinek meg kellett bűnhődnie érte.* Örült volna, ha tisztábban sikerül végeznie vele. Ned Starknak sohasem volt szüksége egy csapásnál többre, hogy fejét vegye valakinek.

A gyilkosságok abbamaradtak Farlen halála után, az emberei azonban még így is komorak és nyugtalanok maradtak.

- Nyílt csatában nem félnek senkitől - mondta neki Fekete Lorren -, de más dolog ellenségek között élni, ahol sohasem tudhatják, a mosónő megcsókolni vagy megölni akarja-e őket, a felszolgáló fiú pedig sört vagy mérget tölt-e a kupájukba. Jobban tennénk, ha elmennénk erről a helyről.

- Deres hercege vagyok! - kiáltotta Theon. - Ez a székhelyem, és senki emberfia nem fogja elvenni tőlem! Senki, asszony sem!

Asha. Ő tehetett az egészről. Az én saját, drága nővérem, hogy a Mások dugnák fel neki a kardját! A nő a halálát akarja, hogy elbitorolhassa a helyét, mint apjuk örököse. Ezért hagyta, hogy itt kínlódjon, ezért hányt fittyet a sürgős parancsokra, amiket küldött neki.

A lányt a Starkok magas székében ülve találta, amint éppen egy kappant tépett szét az ujjaival. A terem zengett Asha és Theon egymással adomázgató, iszogató embereinek hangjától. A hangzavar olyan nagy volt, hogy senki sem vette észre, amikor belépett.

- Hol a többi? - fordult Büzöshöz. A faasztalok körül jó, ha ötven ember ücsörgött, s közülük is a legtöbb a sajátja volt. Deres Nagy Csarnoka tízszer ennyit is képes lett volna befogadni.

- Ennyi az egész társaság, herceg uram.
- Az *egész*?! Hány embert hozott magával?
- Én húszat számoltam.

Theon Greyjoy öles léptekkel a székben terpeszkedő nővéréhez vonult. Asha éppen egyik embere tréfáján nevetett, a közeledtére azonban abbahagyta.

- Hé, csak nem Deres hercege van itt! - Odavetett egy csontot a teremben szaglászó kutyák egyikének. A szája gúnyos vigyorra görbült a karvalycsőröszerű orr alatt. - Vagy talán a Bolondok hercege?

- Az irigység kevéssé áll jól egy hölgynek.

Asha leszopogatta a zsírt az ujjairól, szemébe fekete hajtincs lógott. Az emberei kenyérért és szalonáért kiáltottak; ahhoz képest, hogy milyen kevesen voltak, igen nagy lármát csaptak.

- Irigység, Theon?

- Mi másnak nevezhetném? Egyetlen éjszaka alatt, harminc emberrel elfoglaltam Derest. Neked ezer emberre és egy teljes hónapra volt szükséged, hogy bevedd Erdőmélyt.

- Nos, én nem vagyok olyan hatalmas harcos, mint te, öcsém. - egy hajtásra megivott egy fél ivókürt sört, és a keze fejével megtörölte a száját. - Láttam a fejezet a kapuk fölött. Mondd meg őszintén, melyikük tanúsított elszántabb ellenállást, a nyomorék vagy a csecsemő?

Theon érezte, hogy az arcába szökik a vér. Azok a fejek nem okoztak örömet neki, ahogyan a gyermekek fejetlen torzói sem, amelyeket a kastély előtt tett közszemlére. Öreg Nan puha, fogatlan szája hangtalanul mozgott, ahogy az öregasszony ott állt, Farlen pedig Theonra vetette magát, és Urzennek és Cadwynnak kellett a lándzsájuk nyelével eszméletlenül verniük. *Hogy jutottam idáig?* - Emlékezett rá, ahogy ezt kérdezte magától, miközben a legyek lepte tetemek felett állt.

Csak Luwin mester volt képes rá, hogy odamenjen. Az apró, szürke emberke rezzenéstelen arccal engedélyt kért, hadd varrhassa vissza a fiúk fejét a testükhöz, hogy a kriptába fektethessék őket a többi halott Stark mellé.

- Nem - közölte Theon. - Nem kerülnek a kriptába.

- De miért, uram? Már nem árthatnak neked. Ott a helyük. A Starkok csontjai...

- Azt mondtam, nem. - A fejekre a falakon volt szüksége, a testeket azonban még aznap elégette díszes öltözkükben. Azután letérdelt a csontok és a hamvak közé, hogy megkeressen egy darab olvadt ezüstöt és repedezett borostyánkövet. Ennyi maradt a farkasfejet mintázó túból, amely egykor Brané volt. Azóta is magánál tartotta.

- Nagylelkűen bántam Brannel és Rickonnal - mondta a nővérének. - A sorsukról egyedül ők tehetnek.

- Ahogy mindnyájan, kisöcsém.

Theon kifogyott a béketűrésből.

- Hogy várhatod el tőlem, hogy megtartsam Derest, ha mindössze hús emberrel állítasz ide?

- Tízzel - helyesbített Asha. - A többiek visszatérnek velem. Ugye te sem szeretnéd, hogy szeretett nővéred kíséret nélkül szálljon szembe az erdő veszélyeivel? A sötétben rémfarkasok ólálkodnak. - Lecsúszott a hatalmas kőszékből, és megállt előtte. - Gyere, menjünk valami olyan helyre, ahol négy szemközt beszélhetünk!

Theon tudta, hogy igaza van, bár felbőszítette, hogy a nő hozta meg a döntést helyette. *Nem lett volna szabad eljönnöm a csarnokba* - döbönt rá elkésve. - *Őt kellett volna magamhoz hívatnom.*

Ezzel, sajnos, már elkésett. Nem maradt más választása, mint hogy Ned Stark toronyszobájába vezesse Ashát. Ott aztán, a leégett tűz hamvai előtt, kifakadt:

- Dagmer elvesztette a csatát Torrhen mezejénél!

- A vén várnagy áttörte a pajzsfalát, igen - bólintott Asha nyugodtan. - Mit vártál? Ez a Ser Rodrik úgy ismeri a vidéket, mint a tenyerét, a Hasítottajkú pedig nem. Amellett az északiak nagy része lovas volt. A vasemberek nem elég fegyelmezettek ahhoz, hogy megálljanak egy páncélos lovasrohammal szemben. Dagmer él, legalább ezért hálásak lehetünk. A túlélőket Köves

Part felé vezeti.

Többet tud, mint én - döbönt rá Theon. Ezért csak még dühösebb lett.

- Leobald Tallhart a győzelemtől felbátorodva előbújt a falai mögül és csatlakozott Ser Rodrikhoz. És jelentették, hogy Lord Manderly egy tucat bárkát indított útnak a folyón felfelé, megrakva lovagokkal, lovakkal és ostromgépekkel. Az Umberek is gyülekeznek a Végző Gázlón túl. Mire a hold egyet fordul, egy egész hadsereg fog a falaim alatt állni, te meg *tíz embert* hozol nekem?

- Egyet sem kellett volna hoznom.

- Megparancsoltam...

- *Apánk* azt parancsolta, hogy foglaljam el Erdőmélyt - csattant fel a lány. - Arról egy szót sem szólt, hogy meg kell mentenem a kisöcsémet is.

- Baszd meg Erdőmélyt! - kiáltotta. - Az csak egy fa köpöcsésze egy hegy tetején! Deres a vidék szíve, de hogyan tartsam meg helyőrség nélkül?!

- Ezen az előtt kellett volna elgondolkodnod, hogy elfoglaltad. Ó, igen, okos húzás volt, ezt elismerem. Csak lett volna annyi eszed, hogy lerombolod a várat, a két hercegecskét meg túszként visszaviszed Pyke-ra. Egy csapással megnyerted volna a háborút.

- Tetszett volna, mi, ha láthatod porrá égni a jutalmamat?

- A jutalmad a végzeted is lesz egyben. A krakenek a tengerből emelkednek ki, Theon, vagy ezt talán elfelejtetted a farkasok között töltött évek során? A mi erőnk a hosszúhajokban rejlik. Az én fa köpöcsészem elég közel van a tengerhez, hogy az utánpótlás és a friss emberek elérjenek, ha szükségem van rájuk. Deres viszont több száz mérföld mélyen fekszik a szárazföld belsejében, erdők, hegyek és ellenséges erdők meg várak veszik körül! És ne feledd, most ezermérföldes körzetben minden élő ember az ellenséged! Ezt ügyesen megoldottad, amikor a kapuházad fölé tűzted azokat a fejeket. - Asha megcsóválta a fejét. - Hogy lehetél ekkora barom? Gyerekeket...

- *Ellenszegültek nekem!* - üvöltötte Theon a lány arcába. - Azonkívül vérrel fizettem a véért! Eddard Stark két fiát adtam Rodrikért és Maronért! - A szavak akaratlanul csúsztak ki a száján, de Theon rögtön tudta, hogy az apjának tetszenének. - Megnyugvást szereztem a bátyáim szellemeinek!

- A mi bátyáink - emlékeztette Asha egy kétkedő félmosollyal. - Talán magaddal hoztad a szellemeiket Pyke-ról, öcsém? És én még azt hittem, csak apánkat kísértik.

- Mikor értette meg egy asszony a férfiak bosszúvágyát? - Még ha az apja nem is értékeli Deres ajándékát, a bátyjai megbosszulását el *kell* ismernie!

Asha horkantva elfojtott egy nevetést.

- Arra nem gondoltál, hogy ebben a Ser Rodrikban is feltámadhat ugyanez a férfias érzés? A vérem vagy, Theon, bármi más légy is. Anyánk nevére, aki mindkettőnket világra hozott, térj vissza velem Erdőmélybe! Vesd a tűznek Derest, és vonulj vissza, amíg lehetséges!

- Nem. - Theon megigazította a koronát a fején. - Elfoglaltam ezt a kastélyt, és meg is akarom tartani.

A nővére hosszan nézte.

- Akkor tartsd meg - szólalt meg végül halkán. - Tartsd meg életed végéig! - felsóhajtott. - Én ezt ostobaságnak tartom, de hát mit tudhat egy félénk leány az ilyen dolgokról? - Az ajtóból még egyszer visszafordult, és gúnyos vigyort lövellt felé. - Csak hogy tudd, ez a legocsmányabb korona, amit valaha láttam. Talán magad készítetted?

Azzal faképnél hagyta a füstölgő Theont, és egy perccel sem töltött több időt a kastélyban, mint amennyi feltétlenül szükséges volt a lovak megetetéséhez és megitatásához. Beváltotta a fenyegetését, és embereinek fele vele együtt távozott. Ugyanazon a kapun lovagoltak ki, amelyen át Bran és Rickon megszöktek.

Theon a fal tetejéről figyelte távolodásukat. Ahogy a nővére lassan beleveszett a farkaserdő ködébe, azon kapta magát, hogy eltűnődik: miért nem hallgatott rá, és ment el vele együtt?

- Elment, mi? - Bűzös ott állt a könyökénél.

Theon nem hallotta a közeledését, és a szagát sem érezte. Senki sem jutott eszébe, akit kevésbé szeretett volna látni. Nyugtalanság vett erőt rajta, ha arra gondolt, hogy ez az ember élve járkal fel-alá mindazzal a tudással.

Meg kellett volna ötletnem, miután végzett a többiekkel - tűnődött, de a gondolat idegessé tette. Bármilyen furcsa volt is, Búzös tudott írni-olvasni, és elég aljas ravaszsággal rendelkezett ahhoz, hogy titokban tartsa a tettüket.

- Herceg úr, ha megbocsátasz, hogy ezt mondom, nem helyes tőle, hogy itt hagy. És tíz ember! Nem lesz elég.

- Ezt én is nagyon jól tudom - mondta Theon. *És Asha is nagyon jól tudja.*

- Nos, talán segíthetnék neked - folytatta Búzös. - Adj egy lovat meg egy zacskó pénzt, és én majd hozok neked néhány jó embert!

Theon szeme összeszűkül.

- Hányat?

- Százat. Kétszázat. Talán többet. - Elmosolyodott, halvány szeme megcsillant. - Én idefent északon születtem. Sok embert ismerek, és sokan ismerik Búzóst.

Kétszáz ember még nem volt hadsereg, de egy olyan erős vár megtartásához, mint Deres, nem is volt szükség több ezer katonára. Ha képesek megtanulni, a lándzsának melyik a halálos vége, kétszáz ember is nagy különbséget jelenthet.

- Ha megteszed, amit mondasz, nem leszek hálátlan. Megnevezheted a jutalmadat.

- Nos, uram, nem voltam asszonnyal, mióta Lord Ramsayt szolgáltam - mondta Búzös. - Megakadt a szemem azon a Pallán, és úgy hallottam, már volt férfival, úgyhogy...

Theon már túl messzire ment a fickóval, semhogy most visszafordulhatott volna.

- Kétszáz ember, és a tiéd. De ha egyetlen emberrel kevesebbet hozol, visszamehetsz disznókat hágni!

Búzös elment, mielőtt a nap lenyugodott volna. Magával vitte a Starkok egy zacskó ezüstjét, és Theon utolsó reményeit. *Minden esélyem megvan rá, hogy soha többé ne lássam ezt a nyomorultat* - gondolta keserűen, de a lehetőséget így is kénytelen volt megragadni.

Aznap éjjel a lakomáról álmódott, amelyet Ned Stark rendezett Robert király látogatásakor. A csarnok zenétől és nevetéstől volt hangos, bár odakint feltámadtak a hideg szelek. Először csak a bor volt meg a sült hús, Theon tréfálkozott, a szolgálólányokon legeltette a szemét, és nagyszerűen érezte magát... míg fel nem tűnt neki, hogy a teremben egyre sötétebb lesz. A zene akkor már nem szórakoztatta, hamisnak tűnt, különös szüneteket és a levegőben lógó, vérző akkordokat vélt hallani. A bor hirtelen keserű lett a szájában, és amikor felpillantott, észrevette, hogy holtakkal ül egy asztalnál.

Robert király belei az asztalra ömlöttek a gyomrán tátongó hatalmas nyílason át, Lord Eddard pedig fejtetlenül foglalt helyet mellette. Odalent hullák ültek a padokon, a csontjokról szürkésbarna húscsapatok lógtak, ahogy köszöntésre emelték a kupáikat, a szemük helyén tátongó nyílásokon pedig férgek csúszkáltak ki-be. Ismerte őket, mindegyiküket. Jory Cassel. Kövér Tom, Porther, Cayn, Hullen, a lovászmester és a többiek, akik délre mentek Királyvárba, hogy aztán soha többé ne térjenek vissza. Mikken és Chayle egymás mellett ültek, egyikükből vér, a másiktól víz csepegett. Az asztal legnagyobb részét Benfred Tallhart és Vadnyulai foglalták el. Ott volt a molnár felesége is, Farlennel együtt, sőt még a vadember is, akit Theon aznap ölt meg a farkaserdőben, amikor megmentette Bran életét.

Voltak ott azonban mások is, akiknek az arcát életükben sohasem ismerte, csak kőbe faragott másukat látta. A karcsú, szomorú lány, aki halványkék rózsákból font koronát és fehér, vérfoltos köntöst viselt, nem lehetett más, csak Lyanna. Mellette Brandon, a bátyja állt, mögöttük pedig az apjuk, Lord Rickard. A falak mentén, az árnyak rejtekében alig látható alakok suhantak, halvány árnyak hosszú, komor arccal. A látványtól éles késként hasított a rettegés Theonba. És akkor a magas ajtószárnyak recsegve feltárultak, a termen jeges szél söpört végig, és Robb lépett be az éjszakából. Az oldalán Szürke Szél osont égő szemmel, az ember és a farkas is egyformán többszoros súlyosabból vérzett.

Theon üvöltve ébredt, úgy megijesztve Wexet, hogy a fiú meztelenül rohant ki a szobából. Amikor az örök kivont karddal berontottak, megparancsolta nekik, hogy hozzák elé a mestert. Mire Luwin gyűrötten és álmosan megérkezett, Theon már megivott egy kupa bort, amitől a keze abbahagyta a reszketést, és elszégyellte magát vakrémületéért.

- Csak egy álom - morogta maga elé. - Ennyi, és nem több. Nem jelent semmit.

- Semmit - bólintott Luwin komolyan. Otthagytott neki egy pohár altatóitalt, Theon azonban kiöntötte az árnyékszékbe, amint az öregember kitette a lábát. Luwin amellet, hogy mester, ember is volt, és ez az ember nem szerette őt. *Azt akarja, hogy elaludjak, igen... hogy elaludjak, és soha többé ne ébredjek fel. Ő legalább annyira örülne ennek, mint Asha.*

Elküldetett Kyráért, berúgta maguk mögött az ajtót, rávetette magát a lányra, és olyan haraggal hágtá meg, amilyennek a létezéséről sem tudott. Mire végzett, a lány zokogott, nyakát és a melleit zúzódások és harapásnyomok borították. Theon lelökte az ágyról, és odadobott neki egy takarót.

- Kifelé!

Még így sem tudott azonban elaludni.

Amikor eljött a hajnal, felöltözött, és kiment, hogy járjon egyet a külső falon. A mellvéden élénk őszi szél söpört végig, az arca kipirult, a szeme pedig könnyezni kezdett tőle. Figyelte, ahogy az erdő szürkéről zöldre válik alatta, ahogy a fény utat talál magának a néma fák között. Balra tornyokat látott a belső falak fölött, a tetejüket bearanyozta a felkelő nap. A varsafa vörös levelei szinte lángoltak a zöld tengerben. *Ned Stark fája - gondolta -, a Starkok fája. A Starkok kastélya, a Starkok kardja, a Starkok istenei. Ez az ő helyük, nem az enyém. Én Greyjoy vagyok Pyke-ról, arra születtem, hogy krakent fessek a pajzsomra, és a nagy sós tengeren hajózzak. Ashával kellett volna mennem.*

A kapuház felett, a vaskarók végén a fejek várakoztak.

Theon némán bámult rájuk, miközben a szél a köpönyegét tépkedte apró szellemkarjaival. A molnár fiai egyidősek voltak Brannel és Rickonnal, körülbelül egyforma magasak is, és miután Búzós lenyúzta a bőrt az arcukról, a fejüket pedig kátrányba mártotta, könnyű volt ismerős vonásokat felfedezni az alaktalan, rothadó húsdarabokban. *Az emberek bolondok. Ha azt mondtuk volna, hogy kosfejek, akkor szarvakat láttak volna rajtuk.*

SANSA

A szentélyből egész délelőtt énekszó hallatszott, mióta az ellenséges hajókról szóló első jelentések megérkeztek a kastélyba. Az ének összekeveredett a lovak nyerítésével, az acél csengésével, a hatalmas bronzajtó nyikorgó pántjaival, és együtt különös, ijesztő zenét alkotottak. *A szentélyben az Anya kegyelméért énekelnek, a falakon azonban a Harcoshoz imádkoznak némán.* Emlékezett rá, amikor Septa Mordane azt tanította nekik, hogy a Harcos és az Anya csupán egyazon hatalmas isten két arca. *De ha csak egy van, akkor kinek az imái hallgattatnak meg?*

Ser Meryn Trant tartotta a telivért, hogy Joffrey felszállhasson. Mind a fiú, mind a ló vörösre lakkozott, aranyozott páncélt viselt, a fejükön hozzáillő aranyoroszlánokkal. Valahányszor Joff megmozdult, a nap halvány fénye megcsillant az aranyozott és vörös felületeken. *Fényes, csillogó és üres* - gondolta Sansa.

Az Ördögfióka vörös csődörön ült; páncélzata jóval egyszerűbb volt a királyénál, és úgy festett benne, mint egy kisfiú az apja ruháiban. A pajzsa alá akasztott csatabárdban azonban semmi gyerekes nem volt. Az oldalán Ser Mandon Moore lovagolt, fehér páncélja jegesen villogott. Amikor Tyrion megpillantotta a lányt, feléje fordította a lovát.

- Lady Sansa! - kiáltott oda a nyeregből. - A nővérem nemdebár megkért, hogy csatlakozz a többi előkelő hölgyhez Maegor Erődjében?

- Igen, uram, de Joffrey király értem küldött, hogy búcsúzzam el tőle. A szentélyt is fel kívánom keresni, hogy imádkozzak.

- Nem kérdezem, kiért. - A törpe szája furcsán megrándult; ha ezt mosolynak szánta, akkor ez volt a legkülönösebb mosoly, amit Sansa valaha látott. - Ez a nap mindent megváltoztathat. A te számodra éppúgy, mint a Lannister-ház számára. Most, hogy jobban meggondolom, el kellett volna küldenem téged Tommennel együtt. De még így is biztonságban leszel Maegor Erődjében, amíg...

- Sansa! - harsant fel az éretlen kiáltás. Joffrey is meglátta. - Sansa, ide!

Úgy hív, mintha kutya volnék - gondolta a lány.

- Ófelségének szüksége van rád - jegyezte meg Tyrion Lannister. - A csata után, ha az istenek megengedik, megint beszélünk.

Joffrey közelebb intette, és Sansa átfurakodott egy csapat aranyköpönyeget viselő lándzsáson.

- Nemsokára csata lesz, mindenki ezt mondja.

- Az istenek legyenek kegyesek mindannyiunkhoz!

- Akinek kegyelemre lesz szüksége, az a nagybátyám, de tőlem ugyan nem kap belőle. - Joffrey kivonta a kardját, a rubinból kivágott kardgomb szívet mintázott egy oroszlán állkapcsai között. A pengébe három mély vércsatornát vájtak. - Szívfaló, az új kardom.

Sansa emlékezett rá, hogy a régi kardját Oroszlánfognak hívták. Arya elvette tőle és bedobta egy folyóba. *Remélem, Stannis ugyanezt teszi ezzel.*

- Remek munka, felség.

- Áldd meg a pengém egy csókkal! - Sansa felé nyújtotta a fegyvert. - Gyerünk, csókolj meg!

Sohasem hasonlított még ennyire egy ostoba kisfiúra. Sansa a fémhez érintette az ajkát, és arra gondolt, hogy inkább csókol meg akármennyi kardot, mint magát Joffreyt. A gesztus azonban úgy tűnt, elégedettséggel tölti el a királyt. Széles mozdulattal a hüvelyébe dugta a kardot.

- Ha visszatérek, megint megcsókolod, és megízlelheted a nagybátyám véréit!

Csak ha valamelyik testöröd megöli őt neked. A Fehér Kardok közül hárman mentek Joffreyval és a nagybátyjával: Ser Meryn, Ser Mandon és Ser Osmund Feketeüst.

- Te vezeted csatába a lovagjaidat? - kérdezte Sansa reménykedve.

- Én vezetném, de a nagybátyám, az Ördögfióka azt mondja, hogy Stannis nagybátyám sohasem kel át a folyón. A Három Szajhát azonban én irányítom. Az árulókkal magam bánok el. - Joff elmosolyodott a csábító kilátástól. Kövér, rózsaszín ajkai miatt állandóan mogorvának tűnt. Sansának ez tetszett valamikor, most azonban felfordult tőle a gyomra.

- Azt mondják, a fivérem, Robb mindig a harc sűrűjében van - mondta vakmerően. - Igaz, ő idősebb felségednél. Felnőtt férfi.

A király összevonta a szemöldökét.

- A bátyáddal azután foglalkozom, hogy elbántam áruló nagybátyámmal. Szívfalóval fogom kibelezni, majd meglátod!

Azzal megfordította a lovát, és elindult a kapu felé. Ser Meryn és Ser Osmund két oldalról csatlakoztak hozzá, az aranyköpönyegesek pedig négyes oszlopban követték. A menetet az Ördögfióka és Ser Mandon Moore zárta. Az örök üdviválgásokkal és hangos éljenzéssel búcsúztak tőlük. Amikor az utolsó katona is elment, hirtelen némaság borult az udvarra, mint a vihar előtti csend.

A némaságon át Sansa meghallotta az éneklést. A szentély felé indult. Két istállófiú is követte, és egy őr, akinek éppen lejárt a szolgálata, majd mások is csatlakoztak hozzájuk.

Sansa még sohasem látta a szentélyt ennyire zsúfoltan, sem ilyen pazarul kivilágítva. A magas ablakok kristályüvegein át vastag, szivárványszínű fénynyalábok hatoltak a terembe. A falak mentén mindenfelé gyertyák égtek, apró lángjaik úgy pislácoltak, mint megannyi csillag. Az Anya és a Harcos oltára fényárban úszott, a Kovácshoz, a Vénasszonyhoz, a Szűzhöz és az Apához is imádkoztak, sőt még az Idegen félig emberi arca alatt is táncolt néhány lángocská... mert hát ki más lett volna Stannis Baratheon, ha nem az Idegen, aki eljött megítélni őket? Sansa sorban odajárult a Hét mindegyikéhez, minden oltárnál gyertyát gyújtott, majd hirtelen az egyik padon ülve találta magát egy mosónő és egy Rickon korabeli fiúcska között, aki egy lovag fiához méltó finom szövetet viselt. Az öregasszony keze csontos volt és kérges, a fiúé kicsi és puha, de jó volt, hogy belekapaszkodhatott valakikbe. A szentélyben meleg volt, a kristályok színezte, gyertyafényes levegőben súlyosan függött a füstölők és az izzadság szaga. A lány elszédült, amikor beleszipantott.

Ismerte a himnusz szövegét; az anyja egyszer régen, még Deresben megtanította neki. Ő is csatlakozott az éneklők kórusához.

*Szelíd Anya, kegyes forrás
kérünk, óvd a véstől fiad,
fékezz nyilat, fékezz kardot,
hadd lássanak jobb napokat!
Szelíd Anya, asszony-erő,
Segítsd át lányaid a vészen,
csitíts mérget, csitíts bosszút,
hadd álljunk szebb életre készen!*

A város másik oldalán ezrek préselődtek össze Baelor Nagy Szentélyében Visenya Hegyén, és bizonyára ők is énekelnek, a hangjuk elszáll a város felett, elszáll a folyón túl, felszáll az égbe. *Az istenek biztosan meghallanak bennünket* - gondolta Sansa.

A himnuszok legtöbbjét ismerte, amelyiket pedig nem, azt legjobb tudása szerint igyekezett követni. Ősz, öreg szolgálkkal és nyugtalan, ifjú feleségekkel dalolt együtt, szolgálóleányokkal és katonákkal, szakácsokkal és solymászokkal, lovagokkal és inasokkal, apródokkal, konyhaslegényekkel és szoptató anyákkal. Együtt énekelt azokkal, akik a kastély falain belül voltak és azokkal, akik kívül rekedtek, együtt énekelt az egész várossal. Kegyelemért énekelt, az élőknek és holtaknak egyaránt, Branért, Rickonért, Robbért, a hűgáért, Aryáért és fattyú testvéréért, Havas Jonért, aki messze fenn a Falon szolgált. Énekelt az anyjáért és az apjáért, a

nagyapjáért, Lord Hosterért és a nagybátyjáért, Edmure Tullyért, a barátnőjéért, Jeyne Poole-ért, a vén iszákos Robert királyért, Septa Mordane-ért, Ser Dontosért, Jory Casselért és Luwin mesterért, a sok bátor lovagéit és katonáért, aki ma meg fog halni, a gyermekekért és feleségeikért, akik gyászolni fogják őket, s utoljára, a vége felé, még Tyrionért, az Ördögfiókáért és a Vérebért is énekelt. *Nem igazi lovag, de attól még megmentett engem* - mondta az Anyának. - *Mentsd meg, ha tudod, és csillapítsd a bensőjében dúló haragot!*

Amikor azonban a septon felhágott az emelvényre, és fennhangon kérte az isteneket, hogy védelmezzék és óvják nemes és törvényes királyukat, Sansa felállt. A padosrok közötti folyosó tömve volt emberekkel. Úgy kellett átverekednie magát a tömegen, miközben hallotta a septont, ahogy arra kéri a Kovácsot, erősítse meg Joffrey kardját és pajzsát, a Harcost, hogy adjon neki bátorságot, az Apát, hogy siessen segítségére a szükségben. *Törjön ketté a kardja, és repedjen szilánkokra a pajzsa* - gondolta Sansa hidegen, ahogy az ajtó felé tört. - *Hagyja el a bátorsága, és hagyja el minden embere!*

A kapuház mellvédjén sétálgató őroket leszámítva a kastély üresnek tűnt. Sansa megállt, és hallgatózott. Távolról a csata zaját hallotta. A dalolás majdnem elnyomta, de a hangok ott függtek a levegőben: a harci kürtök mély bögése, a kőhajítók nyikorgása és tompa dobbanása, a csobbanások és reccsenések, az égő szurok ropogása, a skorpiók pendülése, ahogy útjukra küldik hosszú, vashegyű vesszőiket... és mindezek alatt a haldoklók ordítása.

Ez egy másfajta, rettenetes dal volt. Sansa a fülére húzta a köpönyege csuklyáját, és meggyorsította a lépteit Maegor Erődje irányába, amely vár volt a váron belül, és a királyné azt ígérte, hogy ott mindannyian biztonságban lesznek. A felvonóhídnál Lady Tandával és két lányával találkozott. Falyse tegnap érkezett Jókatlanból egy kis csapat katona kíséretében. Igyekezett a hídra csábítani a testvérét, Lollys azonban zokogva kapaszkodott a szolgálóleányába.

- Nem akarok, nem akarok, nem akarok!
- A csata *elkezdődött* - mondta Lady Tanda rideg hangon.
- Nem akarok, nem akarok!

Sansa nem kerülhette el a találkozást. Amikor odaért, udvariasan köszöntötte őket.

- Segíthetek valamiben?

Lady Tanda elpirult szégyenében.

- Nem, hölgyem, de hálásan megköszönjük neked. Bocsáss meg a lányomnak, nincs jól mostanában.

- Nem akarok - Lollys görcsösen kapaszkodott a szolgálóba, egy karcsú, rövid fekete hajú, csinos lányba, akin látszott, hogy semmit sem szeretne jobban, mint lehajítani úrnőjét a száraz várárok vaskarói közé. - Kérlek, kérlek, nem akarok!

Sansa szelíden szólt hozzá.

- Odabent háromszorosan is védve leszünk, és lesz étel, ital meg zene is!

Lollys tátott szájjal bámult rá. Tompa tekintetű, barna szeme mintha mindig könnyel telt lett volna.

- Nem akarok.

- *Muszáj* - mondta a nővére, Falyse élesen -, és kész. Shae, segíts!

Megfogták a lány egy-egy könyökét, és együttes erővel félig átvonszolták, félig átcipelték Lollyst a hídon. Sansa a lány anyja mellett követte őket.

- Nagyon beteg - mondta Lady Tanda. *Ha egy gyermeket betegségnek lehet nevezni* - gondolta Sansa. Az a pletyka járta, hogy Lollys gyermeket vár.

Az ajtó mellett posztoló két ör oroszlános sisakot és a Lannisterek vörös köpönyegét viselte, Sansa azonban tudta, hogy csak Lannister-színekbe öltöztetett zsoldosok. Egy harmadik a lépcső alján ült - egy igazi ör egyenesen állt volna a lépcsőn, nem pedig az ölében keresztbe fektetett alabárdal ücsörög -, de amikor észrevette, hogy közelednek, felállt, és kinyitotta az ajtót, hogy bevezesse őket.

A Királyné Bálterme tized akkora sem volt, mint a kastély Nagy Csarnoka, és csak fele

akkora, mint a Segítő Tornyának Kis Csarnoka, de száz ember még így is kényelmesen elfért benne, és ami hiányt szenvedett méretben, azt pótolta eleganciával. Minden falikar mögött ezüsttel kivert tükrök álltak, ezért a fáklyák fénye kétszer olyan erősnek tűnt, a falakat gazdagon faragott faburkolat, a padlót pedig kellemes illatú szőnyegek borították. A felül húzódo galériáról síp és hegedű vidám dallamai hallatszottak. A déli falon boltíves ablakok sorakoztak, de ezeket most súlyos drapériák zárták le. A vastag bársonyfüggönyök egyetlen fénysugarat sem engedtek be, és elfojtották az imádságok és a csata hangját. *Nem számít - gondolta Sansa. - A háború attól még itt van velünk.*

A város jóformán összes előkelő származású hölgye ott ült a hosszú, kecskelábú asztaloknál néhány öregemberrel és a gyermekkel együtt. Az asszonyok feleségek, leányok, anyák, húgok voltak, családjuk férfitagjai elmentek, hogy megküzdjenek Lord Stannisszel. Sokuk nem tér majd vissza; a tudás súlyosan függött a levegőben. Joffrey jegyeseként Sansát megtisztelő hely illette meg a királyné jobbján. Ahogy felfelé lépdelt az emelvényre, észrevette az árnyékban álló férfit a hátsó fal mellett. Hosszú, olajozott, fekete páncélinget viselt, a kardját maga előtt tartotta: az apja pallosa, Jég volt az, majdnem akkora, mint a férfi maga. A hegye a padlón pihent, a férfi kemény, csontos ujjai kétfelől fonódtak a keresztvasra. Sansának elakadt a lélegzete. Ser Ilyn Payne mintha megérezte volna a pillantását, és felé fordította ösztövére, himlőhelyes arcát.

- Ő meg mit csinál itt? - kérdezte a lány Osfryd Feketeüsttől. Ő parancsolt a királyné új vörös palástos őrségének.

Osfryd elvigyorodott.

- Őfelsége úgy véli, még az éjjel szüksége lehet rá.

Ser Ilyn volt a Királyi Ítéletvégrehajtó. Csak egyetlen szolgálat létezett, amihez rá volt szükség. *Kinek a fejét akarhatja a királynő?*

- Mindenki álljon fel! Őfelsége Cersei a Lannister házból, Régenskirályné és a Birodalom Védelmezője! - kiáltotta a királyi intéző.

Cersei köntöse hófehér volt, mint a Királyi Testőrség tagjainak palástja. A ruha hosszú, hasított ujjait aranylő selyem szegélyezte. Fedetlen vállaira vastag fürtökben fényes, sárga hajtömeg omlott, karcsú nyakában gyémántokkal és smaragdokkal ékesített nyaklánc függött. A fehér színtől furcsán ártatlannak, majdhogynem szüziességnek látszott, arca azonban kipirult.

- Foglaljatok helyet - szólalt meg a királyné, miután elfoglalta a helyét az emelvényen -, és legyetek üdvözölve! - A székét Osfryd Feketeüst tartotta, egy apród pedig Sansát részesítette ugyanebben az udvariasságban. - Sápadtak tűnsz, Sansa - jegyezte meg Cersei. - Nyílik még a vörös virágod?

- Igen.

- Mily találó! A férfiak odakint véreznek, te pedig idebent. - A királyné intett, hogy szolgálják fel az első fogást.

- Miért van itt Ser Ilyn? - tört ki Sansából.

A királyné a néma hóhér felé pillantott.

- Hogy elbánjon az árulókkal, és megvédjen bennünket, ha a szükség úgy hozza. Mielőtt hóhér lett, lovag volt. - A kanálával a terem vége felé bökött, ahol a magas, elrekesztelt faajtó állt. - Amikor a fejszék betörnek azt az ajtót, örülni fogsz, hogy itt van.

Jobban örülnék, ha a Véreb lenne itt - gondolta Sansa. Bármilyen nyers is volt a férfi viselkedése, a lány biztos volt benne, hogy Sandor Clegane megvédené minden bajtól.

- Az őreid nem védenek meg bennünket?

- És ki véd meg bennünket az őreimtől? - A királyné lapos pillantást vetett Osfrydra. - A hűséges zsoldos olyan ritka, mint a szűz szajha. Ha a csata elveszik, az őreim a vörös köpönyegekre taposnak majd nagy igyekezetükben, hogy megszabaduljanak tőlük. Ellopják, amit tudnak, aztán megszöknek a szolgálókkal, a mosónőkkel és az istállófiúkkal együtt, akik mind a hitvány irhájukat akarják majd menteni. Van fogalmad róla, milyen az, amikor feldúlnak egy várost, Sansa? Nincsen, ugye? Mindent, amit az életről tudsz, a dalnokoktól tanultad, és a jó városrabló dalokból bizony szűkös a kínálat.

- Egy igaz lovag sohasem bántana nőket és gyermekeket. - A szavak még a saját fülében is üresen kongtak.

- Igaz lovagok. - A királyné ezt láthatóan rendkívül szórakoztatónak találta. - Minden bizonnyal igazad van. Edd hát szépen a levedet, ahogy egy jó leányhoz illik, és várd, hogy Csillagszemű Symeon és Aemon herceg, a Sárkánylovag a segítségére siessen, kedvesem! Már biztosan nem lehetnek messze.

DAVOS

A Feketevíz-öböl zord volt és nyugtalan, mindenfelé fehértarajos hullámok ágaskodtak. A *Fekete Betha* meglovagolta a dagályt, vitorlái a szél minden irányváltásával vadul recsegték és csapkodtak. A *Lidérc* és a *Lady Marya* mellette haladtak, alig húsz méterre egymástól. A fiai tudták tartani az alakzatot. Davos büszke volt erre.

Keresztül-kasul a tengeren harci kürtök búgtak, hajóról hajóra ismételt mély, torokhangú nyögésük olyan volt, mint szörnyű vízi kígyók hívása.

- Vitorlát bevonni! - parancsolta Davos. - Árbocot leengedni! Evezősök az evezőkhöz!

A fia, Matthos továbbította a parancsokat. A *Fekete Betha* fedélzete megelevenedett, ahogy a legénység tagjai a dolguk után rohantak, félrelökösve a mindig útban lévő katonákat. Ser Imry úgy határozott, hogy kizárólag evezővel hatolnak be a folyóra, hogy ne tegyék ki a vitorlákat a Királyvár falain felállított skorpiók és tűzokádók lövedékeinek.

Davos látta a *Szélvészt* is, tőlük jóval délkeletre. A hajó vitorlái, közepén a koronás Baratheon szarvassal, aranyfénnel csillogtak, ahogy bevonták őket. Stannis Baratheon tizenhat évvel korábban ennek a hajónak a fedélzetéről vezényelte a Sárkánykő elleni támadást, ezúttal azonban úgy döntött, a hadsereggel lovagol, a *Szélvészt* és a flotta parancsnokságát pedig felesége fivérére, Ser Imyre bízta, aki Lord Alesterrel és a többi Florenttel együtt Viharvég alatt állt át hozzá.

Davos ugyanolyan jól ismerte a *Szélvészt*, mint a saját hajóit. A háromszáz evező fölötti fedélzetet kizárólag skorpiók foglalták el, odafent pedig elől és hátul katapultokat állítottak fel, akkorákat, amelyek képesek voltak égő szurokkal teli hordókat hajítani az ellenségre. Félelmetes hajó volt, amellet igen gyors is, bár Ser Imry most a sebesség kárára az orrától a tatjáig megtömté páncélozott lovagokkal.

A harci kürtök megint felharsantak, a parancsok feléjük úsztak a *Szélvésztől*. Davos érezte, ahogy hiányzó ujjpercei bizseregni kezdenek.

- Evezőket ki! - kiáltotta - Felfejlődni!

Az evezőmester dobja feldübörgött, és száz evezőtoll merült a tengerbe. Mintha egy nagy szív lassú verése lett volna a hang, az evezők minden egyes dobbanásra a vízbe merültek. Száz ember húzott egyként.

Fa-szárnyai nőttek a *Lidércnek* és a *Lady Maryának* is. A három gálya egyforma iramban haladt, az evezők habosra kavarták a vizet.

- Lassú menet! - kiáltotta Davos. Lord Velaryon ezüstös testű *Büszke Hullámtörője* felvette a pozícióját a *Lidérc* balján, a *Bátor Kacaj* is gyorsan közeledett, a *Boszorkány* azonban csak most eresztette ki az evezőit, a *Tengeri Csikó* pedig még az árboc leszerelésével küszködött. Davos a tat felé pillantott. Igen, az ott, messze délre, csak a *Kardhal* lehet, leghátul kullog, mint mindig. A hajónak kétszáz evezője volt és a flotta legnagyobb döfőorrával büszkélkedhetett, ám Davosnak komoly kétségei voltak a kapitányát illetően.

Hallotta, ahogy a katonák kiáltozva bátorítják egymást. Mióta elhagyták Viharvéget, jóformán csak nehezkül szolgáltak, és már alig várták, hogy az ellenségre vethessék magukat. Szilárdan hittek a győzelemben. E tekintetben egyként vélekedtek admirálisukkal, Ser Imry Florent Főkapitánnyal.

Három nappal ezelőtt, amikor a flotta a Vend-folyó torkolatánál horgonyzott, Ser Imry haditanácsba hívta a kapitányait a *Szélvész* fedélzetére, hogy megismertesse velük a felvonulási tervet. Davos és a fiai a második harcvonásban kaptak helyet, jócskán kint a veszélyes jobbszárnyon. „Megtisztelő hely” - jelentette ki Allard, aki nagyon örült, hogy bizonyíthatja

vitéségét. „Veszedelmes hely” - jegyezte meg az apja. A fiai erre szánakozó pillantásokat vetettek rá, még az ifjú Maric is. *A Hagymalovagból gyáva vénasszonnyá vált* - hallotta Davos a gondolataikat. - *A lelke mélyén még mindig csak egy csempész.*

Nos, az utóbbi megállapítás megállta a helyét, nem tiltakozott volna ellene. A Tengerjáró név előkelően hangzott, de mélyen legbelül ő még mindig a bolhavégi Davos volt, aki most hazatér három magas hegyre épült otthonába. Tudott annyit a hajókról, a vitorlákról és a partvidékről, mint bárki más a Hét Királyságban, és megharcolta elkeseredett csatáit a csúszós fedélzeten egy szál karddal a kezében. Ebbe a csatába azonban szűzként érkezett, nyugtalan volt, és félt. A csempészek nem fújnak meg harci kürtöket, és nem húznak fel lobogókat. Ha veszélyt szimatolnak, inkább a vitorlákat húzzák fel, és elmenekülnek a széllel.

Ha ő lenne a parancsnok, mindent másképpen csinált volna. Először is, néhányat a leggyorsabb hajói közül felküldött volna a folyón, hogy kitapogassák, mi vár rájuk, ahelyett, hogy fejjel előre nekirohanna az ismeretlennek. Amikor ezt szóvá tette Ser Imrynek, a Főkapitány előzékenyen megköszönte neki, a szeme azonban kevésbé voltak udvarias. *Ki ez a közönséges, gyáva kukac?* - kérdezték azok a szemek. - *Ez az, amelyik hagymán vette a lovagságát?*

Mivel négyszer annyi hajója volt, mint a kölyökkirálynak, Ser Imry nem látta szükségét semmiféle óvatosságnak vagy megtévesztő manővernek. A flottából tíz csatasort szervezett, mindegyikben húsz hajóval. Az első két sor feladata az volt, hogy felszáguljon a folyón, megtámadja és megsemmisítse Joffrey kicsiny flottáját, vagy ahogy Ser Imry nemes kapitányainak derülségére emlegette őket, a „kölyök játékszereit”. Az őket követő hullámok először ijáaszokat és lándzsásokat tesznek partra a várfalak alatt, s csak ezután szállnak be a küzdelembe a folyón. A leghátul érkező kisebb, lassabb hajók szállítják át a déli partról Stannis seregének fő részét. Őket Salladhör Saan és a lysiek védik, akik az öbölben maradnak, hátha a Lannisterek eldugtak néhány hajót feljebb a folyópart közelében, hogy hátulról csapjanak le rájuk.

Az igazat megvallva Ser Imrynek volt oka a sietségre. A Viharvégtől idáig tartó úton a szelek nem bántak valami kedvesen velük. Az első napon rögtön elveszítettek két hajót a Hajózúzó öböl szikláin. Balszerencsés kezdet. Az egyik myri gálya léket kapott a TARTH-i Szorosban, amikor pedig be akartak hajózni a Csatornába, viharba keveredtek, amely szétszórta a flottát a Keskeny tengeren. Tizenkét hajó kivételével végül újra összegyűltek a Massey-kanyar gerincének védelmében, a Feketevíz-öböl nyugodtabb vizein, ám az időveszteség így is jelentős volt.

Stannis valószínűleg már napokkal ezelőtt elérte a folyót. A Királyi út nyílegyenesen vezetett Viharvégtől Királyvárig, és az út arra sokkal rövidebb volt, mint a tengeren. A sereg mellett javarészt lóháton vonult: közel húszezer lovas, könnyű- és szabadlovas, Renly akaratlan hagyatéka. Hiába tették meg azonban gyorsan az utat, a páncélozott csatalovakkal és a húsz láb hosszú lándzsákkal nem sokra mentek volna a Feketevízű folyó mély vizével és a város magas kőfalaival szemben. Stannis most bizonyára a déli parton táborozik a lordjaival, valószínűleg tükön ül a türelmetlenségtől, és azon tűnődik, mit csinálhatott Ser Imry a flottájával.

Két nappal ezelőtt a Merling-fok közelében megpillantottak vagy fél tucat halászbárkát. A halászok menekülni próbáltak, de egyenként utolérték és megcsákyázták őket.

- Egy kiskanálnyi győzelem a legjobb, hogy felkészítse a gyomrot a csatára - jelentette ki Ser Imry vidáman. - Az emberek éhezni kezdenek tőle a nagyobb fogásra!

Davost azonban jobban érdekelte, mi mondanivalójuk van a foglyoknak Királyvár védelméről. A törpe már egy ideje buzgón épített valamiféle védőművet, amivel lezárhatja a folyó torkolatát, bár a halászok különböző véleményen voltak azt illetően, a szerkezet elkészült-e már vagy sem. Davos remélte, hogy igen. Ha a folyót lezárták előttük, Ser Imrynek nem maradna más lehetősége, mint megállni, és újra megfontolni a helyzetet.

A tenger hangos volt a kiáltásoktól, parancsoktól, a harci kürtök és dobok hangjától, a sípok dallamától, a víznek csapódó fa loccsanásától, ahogy ezernyi evező emelkedett és merült alá újból.

- *Vonalat tarts!* - kiáltotta Davos, régi, zöld köpönyegébe belekapott a szél. Minden védőfelszerelése egy cserzett bőrmellény és a lábához tett sisak volt. Úgy tartotta, hogy a tengeren a nehéz acél ahogyan megvédi, éppen úgy meg is ölheti viselőjét. Ser Imry és a többi előkelő kapitány nem osztotta nézetét, páncéljuk minden lépésüknél fényesen csillant.

Mostanra a *Boszorkány* és a *Tengeri Csikó* is elfoglalta a helyét, mögöttük pedig megérkezett Lord Celtigar *Vörös Karomja*. Allard *Lady Maryjától* jobbra az a három gálya haladt, amelyeket Stannis a szerencsétlenül járt Kristályfok lordjától vett el: az *Áhitat*, az *Imádság* és a *Hit*. A fedélzetükön ijászok nyüzsögtek. Már a *Kardhal* is közeledett, vitorlával és evezővel cammogott és bukdácsolt az egyre sűrűsödő habokban. *Egy hajónak ennyi evezővel sokkal gyorsabban kellene haladnia.* Davos rosszállóan megcsóválta a fejét. *A döfőorr miatt van. Túl nehéz, nincsen egyensúlyban.*

A szél délről fújt, de mivel eveztek, nem számított. A dagállal fognak felhajózni, a folyó sodra azonban a Lannistereknek kedvez majd. A Feketevíz sebes volt és erős ott, ahol találkozott a tengerrel. Az első összecsapásban elkerülhetetlenül az ellenség lesz előnyben. *Bolondok vagyunk, hogy a Feketevízen ütközünk meg velük* - gondolta Davos. Egy nyílt tengeri csatában a csatasorba fejlődött flotta mindkét oldalról átkarolhatná az ellenség szárnyait és középre, a biztos pusztulásba terelhetnék őket. A folyón ugyanakkor Ser Imry hajóinak száma és mérete kevesebbet számít. Ott egy vonalban nem küldhetnek húsz hajónál többet, mert fennáll a veszélye, hogy összeakadnak az evezőik, és összeütköznek egymással.

A hadihajók vonalán túl Davos látta a Vörös Tornyt Aegon Magas Hegyének tetején, amint sötéten kirajzolódik a citromsárga ég előtt, alatta a folyó torkolatával. A folyón túl a déli part feketéllett a közeledő hajók láttán haragos hangyákként felbolyduló emberektől és lovaktól. Stannis bizonyára elfoglalta őket tutajok építésével és nyilak tollazásával, a várakozást azonban így is nehéz lehetett elviselni. A tömegben trombiták szólaltak meg távoli, érces hangon, ám hamarosan elnyomta őket az ezernyi torokból felharsanó üdvrivalgás. Davos rövid ujjait a csontjait tartalmazó erszényre fonta, és néma imát mormolt a szerencsééhez.

A Szélvész az első harcvonal közepén foglalt helyet, két kétszáz evezős, a lord *Steffon* és a *Tengerek Szarvasa* fogta közre. A jobb- és balszárnyra a száz evezősök kerültek: a *Lady Harra*, a *Szivárványhal*, a *Nevető Lord*, a *Tengeri Démon*, az *Agancsos Becsület*, a *Rongyos Jenna*, a *Szigony*, a *Fürge Kard*, a *Rhaenys Hercegnő*, a *Kutyaorr*, a *Jogar*, a *Hűséges*, a *Vörös Holló*, az *Alysanne Királyné*, a *Macska*, a *Merész* és a *Sárkányátok*. Mindegyik hajó tatjáról a Fény Urának lángoló szívét ábrázoló vörös, sárga és narancssárga zászló lobogott. Davost és a fiait száz evezősök újabb sora követte, ezeket lovagok és előkelő származású kapitányok parancsnokolták. Utánuk következett a kisebb, lassabb myri csapattest, amelynek egyetlen hajója sem számlált többet nyolcvan evezőnél. Még hátrébb a vitorlások haladtak, a gályák és a vánszorgó kereskedőhajók, leghátul pedig Salladhor Saan érkezett és a büszke *Valyria*, a hatalmas háromszázevezős. A nyomában araszoló többi gályát a feltűnő, csikos hajótest rögtön felismerhetővé tette. A pompázatos lysi herceg nem örült, hogy hátvédbe küldték, de nyilvánvaló volt, hogy Ser Imry sem bízik meg benne jobban, mint Stannis. *Túl sokat panaszkodik, és túl sokat emlegeti az aranyat, amivel tartoznak neki.* Davos mindezek ellenére sajnálta a dolgot. Salladhor Saan leleményes vén kalóz volt, az emberei pedig született tengerészek és rettenthetetlen harcosok. A hátvédben csak elfecsérlik az erejüket.

Ahúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú! A kürtszó a Szélvész előbástyájáról túlharsogta a hullámok moraját és az evezők zaját: Ser Imry támadást vezényelt. *Ahúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú, Ahúúúúúúúú!*

Vége a *Kardhal* is vonalba állt, bár a vitorláit még mindig fel voltak húzva.

- Gyors menet! - vakkantotta Davos. A dob szaporábban kezdett verni, az evezők üteme felgyorsult. Az evezők éle loccsanva szelte a vizet: *plity-platy, plity-platy, plity-platy.* A katonák a fedélzeten a pajzsukhoz verték a kardjukat, az ijászok pedig halkán felajzották az íjakat, és előhúzták az első vesszőket az övükre akasztott tegezből. Az első sorban helyet foglaló gályák eltakarták a kilátást, ezért Davos igyekezett jobb pozíciót találni a fedélzeten. Védműnek nyomát sem látta. A folyó torkolata nyitva állt, mintha fel akarná falni mindannyiukat. Eltekintve attól,

hogy...

Még csempész korában Davos gyakran tréfálkozott azzal, hogy jobban ismeri a Királyvár körüli vizeket, mint a tenyerét, mivel élete legnagyobb részében nem a tenyerén osont fel és alá. Az egymással szemben álló új, nyers kőből épült tornyok a Feketevíz torkolatánál Ser Imry Florent számára talán nem jelentettek semmit, neki azonban olyan volt, mintha két fölösleges ujj nőtt volna ki a kezéből.

A kezével ernyőt formált a szeme elé a lenyugvó nap miatt, és jobban szemügyre vette a tornyokat. Ahhoz túl kicsik voltak, hogy jelentősebb létszámú helyőrséget rejthettek volna magukban. Az északi parton álló emelvény a Vörös Torony tövébe, a meredek sziklára épült, déli párja a vízben állt. Rögtön tudta, hogy árkot ástak a part mentén. A tornyokat így nagyon nehéz lesz megrohmozni, hiszen a támadóknak először át kell jutniuk a vízen, vagy át kell hidalniuk a kis csatornát. Stannis íjászokat helyezett el alul, hogy löjjenek a védőkre, ha valaki volt olyan esztelen és a mellvéd fölé emelte a fejét, de ettől eltekintve nem nagyon törődött velük.

Odalent, ahol a sötét víz vadul örvénylett a torony lábánál, valami villant. Acélon megcsillanó napfény volt, és Tengerjáró Davos ebből mindent megtudott, amit tudni akart. *Zárólánc... és mégsem zárták le előttünk a folyót. Miért?*

Erről is volt elképzelése, de nem volt rá idő, hogy sokáig mérlegelje a kérdést. Az elől haladó hajók felől kiáltás harsant, és ismét megszólalt a harci kürt: az ellenség előttük volt.

A *Jogar* és a *Hűséges* csapkodó evezői között Davos egy sor gályát látott feljebb a folyón, a napfény megcsillant a hajótestek aranyfestésén. Úgy ismerte azokat a hajókat, mint a sajátját. Amikor még csempész volt, mindig nagyobb biztonságban érezte magát, ha meg tudta állapítani, hogy a láthatáron felbukkanó vitorla gyors vagy lassú hajóhoz tartozik-e, és a kapitánya dicsőségre éhes fiatalember vagy vén tengeri medve, aki már csak le akarja szolgálni a napjait.

Ahúúúúúúúúúúúúúúúúúúú! - hallatszott ismét a kürtök szava.

- Harci sebesség! - kiáltotta Davos. Jobbról és balról hallotta, amint Dale és Allard ugyanezt a parancsot adja ki. A dobok eszelős ütemre gyorsultak, az evezők emelkedtek és süllyedtek, a *Fekete Betha* pedig előreleandult. Amikor a *Lidérc* felé pillantott, Dale tisztelgett neki. A *Kardhal* megint lemaradt, a mellette két oldalról elhúzó kisebb hajók nyomában vánszorgott. Ezt leszámítva a vonal egyenes maradt, mint egy pajzsfal.

A folyó, amely távolról oly keskenynek látszott, most szélesen terpeszkedett, mint a tenger, de a város is óriásira nőtt. Az Aegon Magas Hegyének tetején mogorván emelkedő Vörös Torony uralta az egész csatateret. Vasszegélyes mellvédjeivel, erős tornyaival és vastag, vörös falaival roppant vadállatra emlékeztetett, amely ugrásra készen kuporog a folyó és a város utcái felett. A szirt, amelyen állt, meredek volt, sziklás és foltokban zuzmók meg göcsörtös, tövises fák nőttek rajta. A flottának el kellett haladnia a kastély alatt, hogy elérje a kikötőt és a várost.

Az első sor már a folyón volt, az ellenséges gályák azonban hátrálni kezdtek. *Beljebb akarnak csalogatni bennünket. Azt akarják, hogy összezsúfolódjunk, beszoruljunk, és ne tudjuk bekeríteni őket... mögöttünk pedig ott lesz a zárólánc.* Fel-alá járkált a fedélzeten, és a nyakát nyújtogatta, hogy jobban szemügyre vehesse Joffrey flottáját. Látta, hogy a kölyök játékszerei között ott van a súlyos *Isteni Kegyelem*, a vén, lassú *Aemon Herceg*, a *Selyemhölgy* és a nővére, a *Hölgyek Szégyene*, a *Fereteg*, a *Királyvár*, a *Fehér Szarvas*, a *Lándzsa* és a *Tengeri Rózsa*. De hol van az *Oroszláncsillag*? Hol a gyönyörű *Lady Lyanna*, amelyet Robert király annak a hölgynek az emlékére nevezett el, akit annyira szeretett, és akit elveszített? Hát a *Robert Király Pörölye*? Négyszáz evezőjével a királyi flotta legnagyobb hadihajójának számított, a kölyökkirály egyetlen hajója, amely szembeszállhatott a *Szélvésszel*. A védelem szívében lett volna a helye.

Davos csapdát szimatolt, bár nyomát sem látta mögöttük ellenségnek, csak Stannis Baratheon hatalmas flottája úszott rendezett alakzatban, egészen a hátsó láthatárig. *Talán felemelik a láncot, és kettévágnak bennünket?* Nem értette, ezzel mire mennének. Az öbölben rekedt hajók így is partra tudnák tenni a fegyvereseket a várostól északra. Az átkelés ott lassabb, de biztonságosabb.

Pislákoló, narancssárga madárraj röppent fel a kastélyból, húszan vagy harmincan lehettek. Az égő szurkos hordók nagy ívben repültek a folyó felett, lángcsóvát húztak maguk mögött.

Legtöbbjüket a víz nyelte el, de egy-kettő eltalálta az első sor gályáinak a fedélzetét, és lángokat szórtak szerteszét, ahogy összetörték. A fegyveresek egymás hegyén-hátán tolongtak az *Alysanne Királyné* fedélzetén, és Davos látta, hogy a parthoz legközelebb haladó *Sárkányátok* három különböző pontjáról is füst száll fel. Addigra újabb sortűz repült feléjük, amelyet már sziszegő nyílzápor is kísért a tornyok tetején elhelyezkedő íjászfészekből. Egy katona átzuhant a *Macska* korlátján, lepattant az evezőkről és eltűnt a habokban. *Az első halott a mai napon - gondolta Davos -, de korántsem az utolsó.*

A Vörös Torony mellvédjei felett a kölyökkirály lobogóit lengette a szél: a koronás Baratheon szarvast arany, és a Lannister oroszlánt vörös mezőben. Újabb szurkos edények repültek feléjük. Davos hallotta az emberek üvöltését, ahogy a tűz végigterjedt a *Merész* fedélzetén. Az evezősök biztonságban voltak odalent, a félfedélzet megvédte őket a lövedékektől, az odafent összezsúfolódott katonáknak azonban nem volt ekkora szerencsájük. Minden támadást a jobb szárny fogott fel, épp ahogy tartott tőle. *Nemsokára ránk kerül a sor -* figyelmeztette magát nyugtalanul. A *Fekete Betha*, hatodikként az északi parttól számolva, jócskán a tüzes hordók lőtávolságán belül volt. A jobbán csak Allard *Lady Mary*ája, az otromba *Kardhal* -amely már annyira lemaradt, hogy közelebb volt a harmadik vonalhoz, mint a másodikhoz -, az *Áhítat*, az *Imádság* és a *Hit* haladt, akiknek veszedelmes elhelyezkedésük miatt hamarosan szükségük lesz minden isteni kegyre, amit csak kaphatnak.

Ahogy a második vonal elhaladt a két, egymással szemben álló torony előtt, Davos jobban megvizsgálta azokat. Egy hatalmas lánc három szemét látta, amely egy emberfej nagyságú lyukon át kígyózott elő, és a vízben tűnt el. A tornyoknak egyetlen bejáratuk volt, jó húsz lábbal a föld felett. Az északi torony tetejéről íjászok lövöldöztek az *Imádságra* és a *Hitre*. A *Hit* íjászlái viszonzták a lövéseket, és Davos hallotta egy nyilaktól talált ember halálsikolyát.

- Kapitány úr! - A fia, Matthos állt mellette. - A sisakod.

Davos megragadta két kézzel, és a fejébe húzta. A sisaknak nem volt rostélya; nem szerette, ha valami gátolta a szabad kilátásban.

Az égő szurkos hordók akkor már csak úgy záporoztak körülöttük. Látta, ahogy az egyik a *Lady Mary*a fedélzetén robban szét, de Allard legénysége gyorsan eloltotta. A tőle balra haladó *Büszke Hullámtörőn* kürtök harsantak. Az evezők minden csapása vízpermetet szórt a magasba. Egy skorpió méternyi hosszúságú vesszője alig két lábnyira húzott el Matthos mellett, és pendülve állt meg a fedélzet fadeszkájában. Előttük az első sor már az ellenséges íjászok lőtávólán belülré ért. A hajók közé sziszegő nyílzápor zúdult, mint sok száz lecsapó kígyó.

Davos látta, hogy az emberek a Feketevíz déli oldalán hevenyészett tutajokat vonszolnak a vízpart felé, miközben mögöttük rendek és oszlopok fejlődnek fel ezernyi, szélben csapkodó zászló alatt. A lángoló szív mindenütt ott volt, bár a lángok közé zárt apró, fekete szarvas túl kicsi volt, hogysem ki lehetett volna venni. *A koronás szarvast kellett volna felhúznunk -* futott át az agyán. - *A szarvas Robert király címere volt, a város népe megörülne, ha látná. Az idegen lobogó csak arra jó, hogy ellenünk fordítsa az embereket.*

Nem tudott úgy ránézni a lángoló szívre, hogy ne az árny jutott volna eszébe, amit Melisandre hozott világra a Viharvég alatti homályban. *Ezt a csatát legalább napfényben vívjuk, a tisztességes emberek fegyvereivel -* nyugtatta magát. A vörös asszonynak és sötét gyermekeinek nem lesz részük benne. A kapitányai és zászlósurai addig-addig erősködtek, hogy a csatátér nem asszonynak való hely, hogy Stannis hajón visszaküldte Melisandre-ot Sárkányköre a fattyú unokaöccsével, Viharos Edrickel együtt. Csak a királyné emberei ellenkeztek, de ők sem túl hangosan. Stannis mégis azon volt, hogy visszautasítsa a Melisandre ellen kardoskodókat, míg Lord Bryce Caron meg nem jegyezte:

- Felség, ha a varázslónő is velünk van, az emberek azt fogják mondani, hogy ő aratott győzelmet, nem te. Azt fogják mondani, hogy a koronádat csak az ő varázslatainak köszönheted.

Ez eldöntötte az ügyet. Davos maga fékezte a nyelvét a vita során, de az igazat megvallva nem bánta, hogy az asszony hátát kell látnia. Ő nem kért sem Melisandre-ból, sem az istenéből.

Jobboldalt a *Hit* a part felé siklott, és kicsúsztatta a pallót. Az íjászok a part menti sekélyesbe

özönlöttek, íjait magasan a fejük fölött tartották, hogy a húrok szárazak maradjanak. A meredélyek közötti keskeny partszakaszon gázoltak ki. A várból sziklák, nyilak és lándzsák záporoztak közéjük, de a löszög túl éles volt, így kevés kárt okoztak.

Az *Imádság* vagy húsz méterrel följebb ért partot, és az *Áhítat* is közeledett már, amikor a védők végigdübörögtek a parton. A csatalovak magasra fröcskölték a sekély part menti vizet, a lovagok úgy rontottak az íjászok közé, mint farkasok a csirkeóliba, és viaszorították őket a hajók és a víz felé, mielőtt legtöbbjük akár egy nyílvezzőt is képes lett volna az idegre illeszteni. A fegyveres kísérők lándzsával és fejszével a kezükben rohantak a segítségükre, és a jelenet néhány szívdobbanáson belül véres forgataggá vált. Davos felismerte a Véreb kutyafejes sisakját; a férfi vállán fehér palást lobogott, ahogy az *Imádság* fedélzetére rontott és lekaszabolt mindenkit, aki az útjába került.

A kastélyon túl, a körfalak gyűrűje mögött emelkedő hegyeken ott nyújtózott Királyvár. A folyó felőli oldalon fekete, üszkös romok meredeztek: a Lannisterek mindent fölégettek, és visszahúzódtak a Sárkapu mögé. A vízből elsüllyesztett hajók elszenesedett árbocai meredtek elő, elzárva a hosszú kőmólókhoz vezető utat. *Ott nem fogunk partra szállni. A Sárkapu mögött három hatalmas ostromgép csúcsát látta, magasan fent Visenya Hegyén a napsugár megcsillant Baelor Nagy Szentélyének hét kristálytornyán.*

Davos nem látta a csata kezdetét, de hallotta. Hatalmas csattanás reszkettette meg a levegőt, ahogy két gálya egymásnak rohant. Azt nem tudta megállapítani, melyik kettő. Egy pillanattal később újabb csattanás visszhangzott végig a víztükrön, majd egy harmadik. A szilánkokra hasadó fa csikorgása alatt hallotta a *Szélvész* elülső katapultjának mély, tompa dobbanásait. A *Tengerek Szarvasa* szó szerint kettéhasította Joffrey egyik gályáját, a *Kutyaorr* viszont lángokban állt, az *Alysanne Királyné* pedig beszorult a *Selyemhölgy* és a *Hölgyek Szégyene* közé, s a legénysége a korlátnál küzdött a támadók ellen.

Közvetlenül előttük Davos megpillantotta az ellenséges *Királyvárat*, amint a *Hűséges* és a *Jogar* közé siklik. Az előbbi időben félrerántotta az evezőit az útjából, a *Jogar* bal oldali evezői azonban gallyakként hasadtak el, ahogy a *Királyvár* végigszántotta az oldalát.

- Ereszd! - parancsolta Davos, és az íjászként megsemmisítő nyílzáport repítettek a vízen át. Látta, ahogy a *Királyvár* kapitánya összerogy, és megpróbálta felidézni a fickó nevét.

A parton a három óriási hajítógépek karjai egymás után felpattantak, és vagy száz kődarab röpött a sárga égbolt felé. Mindegyik akkora volt, mint egy ember feje, s ahová becsapódtak, ott hatalmas vízoszlop emelkedett a magasba, a hajók tölgyfadeszkái átszakadtak, az élő emberekből pedig nem maradt más, csak szilánkos pép. Az első sor a folyó teljes szélességében harcba bocsátkozott. Kivetették a csákyákat, a fatesteket vas döfőorrok szakították át, a fedélzeteken támadók és védők nyüzögtek, a gomolygó füstben nyílvezzők suhantak egymással szemben és emberek haltak meg... az övéi közül azonban eddig egy sem.

A *Fekete Betha* felfelé siklott a folyón, az evezőmester dobja vadul dörömbölt kapitánya fejében, miközben áldozatot keresett a döfőorra számára. Az *Alysanne Királyné* csapdába esett a két Lannister hadihajó között, s a három gályát kampók és kötelek szövevénye láncolta egymáshoz.

- Öklelő sebesség! - kiáltotta Davos.

A dobütések hangja egyetlen hosszú, lázas lüktetéssé olvadt össze, a *Fekete Betha* száguldott, a víz tejfehér tajtékot vetve vált ketté előtte. Allard is észrevette a lehetőséget, és a *Lady Marya* ott siklott mellettük. Az első harcvonal különálló küzdelmek kusza összevisszaságává torzult. A három összegabalyodott hajó egyre közeledett feléjük, fedélzetük véres zűrzavar, ahogy az emberek karddal és bárdal aprították egymást. *Még egy kicsit - fohászzkodott Tengerjáró Davos a Harcoshoz - még egy kicsit fordíts rajta, hadd lássam az oldalát!*

A Harcos úgy tűnt, meghallgatta. A *Fekete Betha* és a *Lady Marya* egyetlen szempillantásnyi különbséggel rohantak a *Hölgyek Szégyene* oldalába. Az ütközés ereje oly nagy volt, hogy az emberek még a *Selyemhölgy* fedélzetéről is a vízbe hulltak, három hajóval odébb. Davos majdnem leharapta a nyelvét, ahogy a fogai összecsattantak. Vért köpött. *Legközelebb csukd be a*

szád, te bolond! Negyven évet töltött a tengeren, mégis most fordult elő először, hogy nekirohant egy másik hajónak. Az íjászhajók vadul eregették a vesszőket.

- Vissza! - vezényelt. Amikor a *Fekete Betha* evezői hátrafelé kezdtek húzni, a folyóvíz berontott a másik hajó oldalán tátongó szilánkos lyukba, és a *Hölgyek Szégyene* a szeme előtt hullott darabokra. Emberek tucatjai hullottak a vízbe. A túlélők némelyike úszni kezdett, a halottak némelyike a felszínen lebegett, a nehéz páncélt viselők azonban egy pillanat alatt a folyó fenekére süllyedtek, élők és holtak egyaránt. Davos fülében a fuldoklók segélykiáltásai visszhangoztak.

A szeme sarkából hirtelen zöld villanást vett észre előre és balra, és az *Alysanne Királyné* tatjából sziszegő, égő smaragdzöld kígyók tekeregtek elő. Egy pillanattal később Davos meghallotta a rettegett kiáltást is:

- Futótűz!

Davos elfintorodott. Egy dolog az égő szurok, a futótűz viszont teljesen más tészta. Gonosz jószág, jóformán elolthatatlan. Ha az ember köpönyeggel próbálja elfojtani, lángra kap a köpönyeg is, ha a tenyerével kezdi csapkodni, az egész keze tüzet fog. „Csak pisáld le a futótűzet, és leég a micsodád!” - mondogatták az öreg tengerészek. Ser Imry figyelmeztette őket, hogy számítsanak az alkímisták aljas *szubsztanciájára*. Szerencsére nem sok igazi pyromanta maradt. „*Hamar kifogynak a készleteik*” - nyugtatta őket Ser Imry.

Davos parancsokat osztogatott; Az egyik evezősor hátrafelé húzott, a másik ellentartott, és a gálya kiszabadult. A *Lady Marya* is eltávolodott, éppen jókor: a tűz gyorsabban terjedt szét az *Alysanne Királynén* és ellenfelein, mint Davos gondolta volna. Zöld lángokkal övezett emberek ugráltak a folyóba, sikolyaikban semmi emberi sem maradt. A tűzköpek halált okádtak Királyvár falairól, a Sárkapu mögött felállított három monstrum pedig kötömböket hajigált. Az egyik ökor nagyságú lövedék a *Fekete Betha* és a *Lidérc* között csapódott a vízbe. Mindkét hajó billegni kezdett, az emberek bőrig áztak a fedélzeten. Egy másik, nem sokkal kisebb kő telibe találta a *Bátor Kacajt*, és Velaryon gályája úgy robbant szét, mint valami játékhajó, amit lehajítottak egy torony tetejéről. A levegőben mindenfelé karhosszúságú fadarabok röpködtek.

A fekete füstön és a kavargó, zöld lángokon át Davos a folyón lefelé haladó apró hajók raját vette észre. Kompok, dereglyék, halászbárkák, ladikok, evezős bárkák és rozoga, vén roncsok kavalkádja volt, némelyikük már annyira szétrothadt, hogy csodaszámba ment, hogy egyáltalán fent maradnak a vízen. A dolognak erősen kétségbeesés-szaga volt. Az ilyen uszadékfa nem fordíthatja meg a csatát, csak rövid időre az ellenség útjába állhat. Látta, hogy a harcrend reménytelenül felborult. Tőlük balra a *Lord Steffon*, a *Rongyos Jenna* és a *Fürge Kard* áttörték a védők vonalát, és felfelé igyekeztek a folyón. A jobb szárny ugyanakkor heves ellenállásba ütközött, a középső ék pedig megtört a három ostromgép lövedékei alatt, és a kapitányok egy része visszafordult, mások pedig balra húzódtak, igyekezték elkerülni a gyilkos zuhatagot. A *Szélvész* hátsó követőjével célba vette a várost, de az túl messze volt. A szurkos hordók a falak tövében robbantak szét. A *Jogar* elveszítette evezői nagy részét, a *Hűségest* pedig meglékelte egy belerohanó ellenséges hajó, és lassan az oldalára dőlt. Davos közékük rontott a *Fekete Berhával*, és félrecsúszott útést mért Cersei királyné díszes, faragott és aranyozott luxushajójára, amelyet most udvaroncok helyett katonákkal töltöttek meg. Az ütközéstől vagy egy tucat a vízbe esett közülük, a *Betha* íjászhajók pedig leszedték őket, ahogy a felszínen igyekeztek maradni.

Matthos kiáltása hívta fel a figyelmét a bal felől érkező veszedelemre. Az egyik Lannister gálya feléje siklott, hogy meglékelje.

- Erősen jobbra! - ordította Davos. Az emberei az evezőkkel eltaszították a hajót a meglékelte ellenséges bárkától, a többiek pedig úgy fordították, hogy farral fogadja az érkező *Fehér Szarvast*. Egy pillanatig attól félt, túl lassú volt, és elsüllyesztik, a folyó sodrása azonban rásegített a fordulóra, és az ellenséges gálya éppen csak súrolta őket. A két hajótest végigszántott egymáson, az evezők széttörték. Davos összeresztett, amikor a feje mellett szálkás szélű fadarab repült el, mint valami éles lándzsa.

- Megsáklázni! - kiáltotta. Már repültek is a kampóval ellátott kötelek. Davos kirántotta a

kardját, és maga vezette az embereit a korláton át.

A *Fehér Szarvas* legénysége közvetlenül a korlátnál fogadta őket, a *Fekete Betha* fegyvereseinek tömege azonban üvöltő acélhullámként söpörte el őket. Davos átküzdötte magát a sokaságon, szeme az ellenséges kapitányt kereste, de az halott volt, mire odaért hozzá. Ahogy megállt a tetem felett, valaki hátulról elkapta egy fejszével, az ütés azonban lecsúszott a sisakjáról, és a koponyája csak megrázkódott, ahelyett hogy széthasadt volna. Kábulatában csak arra volt képes, hogy oldalra vetődjön. Támadója ordítva újra rohamozott, Davos két kézzel megragadta kardját, és alulról a fickó gyomrába döfte.

A legénységének egyik tagja talpra rántotta.

- Kapitány uram! A *Szarvas* a miénk!

Amikor körülpillantott, Davos látta, hogy valóban így van. Az ellenséges katonák többsége halott volt, haldokolt vagy megadta magát. Levette a sisakját, letörölte a vért az arcáról, és óvatosan lépdelve a vértől és belektől síkos fedélzeten, megindult vissza a saját hajójára. Matthos a kezét nyújtotta, hogy átsegítse a korláton.

E néhány rövid pillanat erejéig a *Fekete Betha* és a *Fehér Szarvas* csendes sziget volt a vihar kellős közepén. A még mindig összekapaszkodó *Alysanne Királyné* és a *Selyemhölgy* fedélzete dühöngő, zöld pokollá változott, ahogy lefelé sodródtak az árral, magukkal vonszolva a *Hölgyek Szégyenének* darabjait. Az egyik myri gálya beléjük rohant, s most az is tüzet fogott. A *Macska* embereket vett a fedélzetére a gyorsan süllyedő *Bátorról*. A *Sárkányátok* kapitánya két móló közé manőverezte hajóját, de közben felhasította a fenekét; a legénység az íjászokkal és gyalogosokkal együtt a partra özönlött róla, hogy csatlakozzon a falakat ostromlókhoz. A meglékelt *Vörös Holló* lassan az oldalára dőlt. A *Tengerek Szarvasa* egyszerre küzdött a tűz és a fedélzetét előző ellenség ellen, Joffrey *Hű Alattvalójának* árboacán azonban a tüzes szívet lengette a szél. A *Szélvész*, amelynek büszke orrát egy kő zúzta be, az *Isteni Kegyelemmel* dulakodott. Látta, ahogy Lord Velaryon *Büszke Hullámtörője* két Lannister dereglye közé ront. Az egyiket felborította, a másikat pedig az íjászkai gyújtották fel égő nyílvezzőkkel. A déli parton a lovagok a halászbárkákra vezették a lovaikat, a kisebb gályák közül néhány pedig már meg is kezdte az átkelést, zsúfolásig tömve katonákkal. Óvatosan kellett manőverezniük a süllyedőfélben lévő hajók és a foltokban lángoló futótűz miatt. Mostanra Stannis flottájának minden hajója a folyón volt, leszámítva Salladhor Saant és a lysieket. Nemsokára övük lesz a Feketevíz. *Ser Imry megkapja a győzelmét* - gondolta Davos -, *Stannis pedig átszállíthatja a seregét, de az istenek szerelmére, milyen áron...*

- Kapitány uram! - Matthos megragadta a vállát.

A *Kardhal* volt az, két sor evezője emelkedett és süllyedt. Nem eresztette le a vitorláit, és a kötelek közé most égő szurok jutott. Davos látta, ahogy a lángok egyre terjednek, végigkúsznak a köteleken és vitorlákon, míg a hajó végül sárga lángcsíkot húz maga után. Az ormóttan vaskos döfőorr, amely a hajó nevét kölcsönző halat mintázta, sebesen szelte a vizet maga előtt. Egyenesen előtte, mélyen a vízbe merülve egy Lannister-bárka sodródott, amely még keresztbe is fordult, hogy kövér, csábító célpontot kínáljon. A deszkái között lassú, zöld vér szivárgott a folyóba.

Amikor meglátta, Tengerjáró Davos szíve megállt egy pillanatra.

- Ne! - kiáltotta. - Ne, *NEEEEEEEEEEEEE!*

A csata zajában Matthoson kívül senki sem hallotta. A *Kardhal* kapitánya mindenesetre biztosan nem, annyira lekötötte, hogy felnyársaljon végre valamit otromba orrával. A *Kardhal* harci sebességre gyorsított. Davos megcsönkített ujjai megmarkolták a csontjait őrző bőrszénnyt.

A hajó csikorgó, recsegő, fülszaggató robajjal hasította ketté a rothadó bárkát. Az úgy hasadt szét, mint valami túlérlett gyümölcs, de soha gyümölcs nem adott még ki ilyen hangot magából. Davos látta, hogy a belsejében ezernyi összetört edény zöld tartalma fröccsen szertesztét, mint méreg valami haldokló szörnyeteg beleiből, majd csillogón és fényesen szétterül a víz felszínén...

- Hátra! - üvöltötte. - El! El a közeléből, hátra, hátra!

A csáklýákat elvágták, és Davos érezte, hogy a fedélzet megmozdul a talpa alatt, amikor a

Fekete Betha elszakadt a *Fehér Szarvastól*. Az evezők a vízbe csusszantak.

Aztán rövid, éles, süvítő hangot hallott, mintha valaki közvetlen közelről a fülébe fújt volna. Egy szívveréssel később jött a fülsiketítő moraj. A fedélzet eltűnt alóla, az arcába fekete víz csapott, betömve orrát-száját. Kétségbeesetten fuldoklott. Azt sem tudta, merre van felfelé és lefelé. Vak pánikban birkózott a vízzel, míg végül hirtelen a felszínre tört. Kiköpte a vizet, mélyet szippantott a levegőből, elkapta a legközelebb eső roncsdarabot, és belekapaszkodott.

A Kardhal és a bárka eltűnt. Mellette megfeketedett testek sodródtak lefelé a folyón, a füstölgő fadarabokba fuldoklók kapaszkodtak. A folyó felett ötven láb magas, kavargó, zöld lángdémon járta vad táncát. Tucatnyi karja mindegyikében korbács, s amihez ezek a korbácsok hozzáérték, az azonnal lángra kapott. Davos látta, hogy a *Fekete Betha* lángol, s ég két oldalt a *Fehér Szarvas* és a *Hű Alattvaló* is. Az *Áhitat*, a *Macska*, a *Bátor*, a *Jogar*, a *Vörös Holló*, a *Boszorkány*, a *Hűséges*, a *Szélvész* mind a levegőbe repültek, a *Királyvárral* és az *Isteni Kegyelemmel* együtt. A démon a sajátjait is felfalta. Lord Velaryon fényes *Büszke Hullámtörője* megpróbált megfordulni, a démon egyik lusta ujjá azonban végigszántotta az ezüstös evezőket, s azok úgy lobbantak lángra, mint megannyi vékony gyertyaszál. A hajó egy pillanatig mintha két hosszú, égő fáklyasorral simogatta volna a vizet.

Az áramlat addigra elragadta és forgatni kezdte Davost. Nagyokat rúgott, hogy elkerüljön egy felszínen lebegő futótűz-foltot. *A fiaim* - villant az agyába, de az üvöltő felfordulásban lehetetlen lett volna utánuk kutatni. Mögötte újabb, futótűzzel teletömött bárka robbant fel. Mintha maga a Feketevíz forrt volna fel a medrében. A levegőt égő árbocok, égő emberek és az ízekre szakadt hajók darabjai töltötték be.

Az áramlat kivisz az öbölbe. Ott nem lesz ilyen szörnyű. Ott valószínűleg partra tud majd vergődni, hiszen jó úszó. Salladhor Saan gályái is odakint lesznek az öbölben. Ser Imry azt parancsolta nekik, hogy várakozzanak...

Ám akkor a víz megint fordított rajta egyet, és Davos megpillantotta, mi vár rá a torkolatnál.

A lánc. Az istenek mentsenek meg minket, felemelték a láncot.

Ahol a folyó kiszélesedve elérte a Feketevíz-öblöt, ott feszült a lánc, alig két-három lábnyira a víz fölött. Már vagy egy tucat gálya rohant bele, és az áramlat egyre újabbakat sodort nekik. A legtöbb lángokban állt, s Davos látta, hogy rövidezen a többi is erre a sorsra jut. Mögöttük észrevette Salladhor Saan hajóinak csíkos testét, de tudta, hogy sohasem jut el odáig. Előtte izzó acél, égő fa és örvénylő zöld láng áthatolhatatlan fala emelkedett. Ott, ahol korábban a Feketevízű folyó torkolata volt, most a pokol torka ásított felé.

TYRION

Tyrion Lannister mozdulatlanul kuporgott az egyik lórés tetején, mint valami vízköpő. A Sárkapun és a kietlen pusztaságon túl, amely valaha a halpiac és a rakpart volt, mintha maga a folyó kapott volna lángra. Stannis flottájának a fele lángokban állt, s vele együtt Joffrey hajóinak nagy része is. A futótűz csókja a büszke hajókat halotti máglyává, az embereket eleven fáklyákká változtatta. A levegőt füst, nyílvevesszők és jajkiáltások töltötték meg

A folyón lejjebb az előkelő származású és a közemberből lett kapitányok egyaránt látták a Feketevíz felszínén a tutajaik, gályáik és kompjaik felé száguldó forró, zöld halált. A myri gályák hosszú, fehér evezői megvillantak, mint az örült százlábúak lábai, ahogy igyekeztek megfordulni, de hiába. A százlábúak nem menekülhettek sehová.

A város falai alatt tucatnyi helyen hatalmas tűz tombolt, ahová az égő szurkot tartalmazó hordók becsapódtak, a futótűz mellett azonban csupán gyertyácskáknak hatottak egy égő házban. Narancssárga és skarlátvörös lobogóik jelentéktelenül pislácoltak a smaragdzöld pokol alatt. Az alacsonyan szálló felhők visszaverték az égő folyó színeit, és az ég a zöld váltakozó árnyalataiban fürdött. Egyszerre volt hátborzongató és gyönyörű látvány. *Iszonyatos gyönyörűség. Mint a sárkánytűz.* Tyrion eltűnődött, vajon Hódító Aegon is ugyanezt érezte-e, amikor saját Tűz Mezeje felett röpködött.

A hatalmas kemence forró szele belekapott vörös köpönyegébe, és hője fedetlen arcát égette, mégsem volt képes elfordulni. Homályosan érzekelte, hogy az aranyköpönyegesek ujjonganak a palánkok mögött. Nem adta hangját a diadalkiáltásaikhoz. *Ez csak fél győzelem volt. Ennyi nem lesz elég.*

Látta, amint a mohó lángok újabb, Aerys király szeszélyes gyümölcseivel megtömött bárkát nyelnek el. A folyóból izzó smaragd szökőkút emelkedett a magasba, a robbanás olyan fényes volt, hogy el kellett takarnia a szemét. A víz színén harminc-negyven láb magas ropogó, sziszegő, tüzes tollbokréta táncoltak, hangjuk néhány pillanatra elnyomta a halászikolyokat. Sok százan voltak a vízben. Fuldokoltak, égtek, vagy egyszerre jutott ki nekik mindkettőből.

Hallod az üvöltésüket, Stannis? Látod, ahogy égnék? Ez legalább annyira a te műved, mint az enyém. Tyrion tudta, hogy valahol odalent a kavargó embertömegben Stannis is ezt figyel. Benne sohasem volt meg Robert bátyja csatakedve. Ő hátulról, a tartalékból irányít, éppen ahogyan Lord Tywin Lannister szokta. Valószínűleg ebben a pillanatban is egy csatalovon ül, tetőtől talpig csillogó páncélban, a fejét korona övezi. *Varys azt mondja, vörös aranykorona, amelynek a csúcsai lángokat mintáznak.*

- A hajóim! - csattant Joffrey hangja. A király lejjebb, a mellvéd mögött, a gyilkójárón gubbasztott az őreivel. Harci sisakját méltósága aranykarikája övezte. - *A Királyvár ég, a Cersei Királyné és a Hű Alattvaló is!* Nézd, az ott a *Tengeri Rózsa!* - Új kardjával arrafelé mutatott, ahol a zöld lángok a *Tengeri Rózsa* aranytestét nyaldosták, s felfelé kúsztak az evezőin. A kapitánya szembefordította az árral, de nem elég gyorsan, hogy elkerülje a futótűzet.

Tyrion tudta, hogy a hajó sorsa megpecsételődött. *Nem volt más megoldás. Ha nem sietnek elébük a fogadásukra, Stannis megszimatotha volna a csapdát.* Egy ijjal vagy egy lándzsával lehet célozni, még a kőhajító lövedékével is, a futótűznek azonban saját akarata van. Ha egyszer elszabadul, halandó ember nem irányíthatja többé.

- Nem volt más lehetőség - mondta az unokaöccsének. - A flottánk amúgy is halálra volt ítélve.

Még a lórés tetejéről is - túl alacsony volt, hogy kilásson a mellvéd fölül, így felemeltette magát - lehetetlen volt megállapítania, mi történik lejjebb a folyón, a kastély alatt, de lelki szemei

előtt már ezerszer lepergett az egész. Abban a pillanatban, hogy Stannis zászlóshajója elhaladt a Vörös Torony alatt, Bronn korbáccsal megindította az ökröket. A lánc roppant nehéz volt, a hatalmas csigák lassan, nyikorogva és hangos morajjal fordultak. A bitorló teljes flottája elhaladt, mire a fém első villanását észrevehették a víz színe alatt. A láncszemek nedvesen csöpögve, néhányuk sártól csillogva emelkedtek ki, egyik szem a másik után, míg végül az egész hatalmas lánc megfeszült. Stannis király felevezett a Feketevízen, de soha többé nem fog kievezni onnét.

Néhány hajó azonban még így is megszökött. A folyók sodra szeszélyes, és a futótűz nem terjedt el olyan egyenletesen, ahogy remélte. A főcsatorna lángokban állt, a myriek nagy része azonban elérte a déli partot, és úgy látszott, sértetlenül megússzák a kalandot, legalább nyolc hajónak pedig sikerült kikötnie a várfalak alatt. *Kikötöttek vagy összetörtek, teljesen mindegy, a lényeg, hogy embereket tettek partra.* Ami pedig még rosszabb, sok hajó az ellenség első két harcvonalának déli szárnyából már jóval feljebb járt a folyón, amikor a bárkák összetörtek és a pokol elszabadult. Stannisnek maradhatott vagy harminc-egyven hajója, ami több mint elég, hogy átszállítsa rajtuk az egész seregét, ha egyszer visszanyerik a bátorságukat.

Ez viszont beletelhet egy kis időbe. Még a legbátrabb férfit is elfogja a rémület, ha végignézi, ahogy ezernyi társát elemészi a futótűz. Hallyne azt mondta, a szubsztancia néha olyan forrón ég, hogy a hús faggyúként olvad le az emberről. Mégis...

Tyrionnak nem voltak illúziói a saját embereit illetően. *„Ha a csata rosszul alakul, megtörnek, és nagyon csúnyán fognak megtörni”* - figyelmeztette Jacelyn Bywater, tehát csak úgy győzhetnek, ha biztosítják, hogy a csata jól alakuljon, az elejétől a végéig.

A rakpart üszkös romjai között sötét alakokat látott mozogni. *Itt az ideje egy újabb portyának* - gondolta. Az emberek akkor a legsebezhetőbbek, amikor kívánszorognak a partra. Nem hagyhatott időt az ellenségnek, hogy felfejlődjön az északi parton.

Lekászálódott a lőrésről.

- Szólj Lord Jacelynnek, hogy ellenség van a rakparton! - fordult az egyik futárhoz, akit Bywater rendelt ki mellé. Egy másíknak ezt mondta: - Tolmácsold elismerésemet Ser Arneldeknek, és kérd meg, hogy irányozza a Szajhákat harminc fokkal nyugatra! - Azzal a szöggel messzebbre hajíthatnak, ha nem is olyan mélyen a víz fölé.

- Anya azt ígérte, a Szajhák az enyémekek lehetnek! - mondta Joffrey. Tyrion bosszúsan látta, hogy a király megint felemelte a sisakrostélyát. A fiú bizonyára megsül abban a nehéz acélban... de semmi sem hiányzott most kevésbé, mint hogy egy eltévedt nyílvesző az unokaöccse szemébe fúródjon.

Lecsapta a rostélyt.

- Azt tartsd csukva, felség! Drága személyed igen becses mindannyiunknak. - *És azt a csinos kis arcoskádat sem kellene elcsúfítani.* - Megkapod a Szajhákat.

Ennél alkalmasabb időpont már úgysem lesz, hiszen égő hajókra nincs értelme újabb szurkos hordókat hajigálni. Joff gúzsba köttette a meztelen Agancsosokat az alattuk lévő téren, a fejükhez pedig agancsokat szögeltetett. Amikor ítélezés céljából a Vastrónus elé hurcolták őket, a király megígérte nekik, hogy visszaküldi őket Stannishez. Egy ember nem volt olyan nehéz, mint egy kőgolyó vagy egy hordó égő szurok, így jóval messzebbre lehetett hajítani. Néhányan az aranyköpönyegesek közül fogadásokat kötöttek, hogy az árulók vajon átrepülnek-e a folyót.

- Csak csináld gyorsan, felség! - mondta Joffreynek. - Nemsokára megint köveket kell dobálnunk az ostromgépekkel. Még a futótűz sem ég örökké.

Joffrey vidáman elsietett Ser Merynnel az oldalán, Tyrion azonban megragadta Ser Osmund csuklóját, mielőtt ő is követhette volna őket.

- Bármi történjék is, vigyázz rá, és tartsd ott, megértetted?

- Ahogy parancsolod - mosolygott Ser Osmund barátságosan.

Tyrion figyelmeztette Trantet és Feketeüstöt, mi történik velük, ha a királyt bármi bántódás éri. Rajtuk kívül egy tucat veterán aranyköpönyeges várt Joffreyra a lépcső alján. *Vigyázzok a nyomorult fattyadra, ahogy csak tőlem telik, Cersei* - gondolta keserűen. - *Te is vigyázz hát Alayayára!*

Alig ment el Joff, amikor lihegő küldönc szaladt fel a lépcsőn.

- Uram, siess! - Fél térdre vetette magát. - Embereket tettek partra a tornák küzdőterén, százakat! Faltörő kost hoznak a Királykapuhoz!

Tyrion hangosan káromkodott, és kacsázva megindult lefelé a lépcsőn. Podrick Payne odalént várt rá a lovakkal. Poddal és Ser Mandon Moore-ral a sarkában végigvágatott a Folyó-közön. A bedeszszózott házak zöld árnyékban fürödtek, de nem volt senki az utcákon, akik akadályozták volna őket. Tyrion parancsára az utcák üresek voltak, hogy a védők gyorsan mozoghassanak egyik kaputól a másikig. Így is azonban, mire a Királykapuhoz értek, fának csapódó fa tompa robaját hallotta, és azonnal tudta, hogy munkára fogták a faltörő kost. A hatalmas kapupántok nyikorgása olyan volt, mint egy haldokló óriás nyöszörgése. A kaputorony előtti teret sebesültek borították, de több sorban lovakat látott, néhányat sértetlenül, és elég zsoldost meg aranyköpönyegest, hogy erős támadó oszlopot alkothassanak.

- Alakzatba! - kiáltotta, amint leugrott a nyeregből. A kaput újabb ütés reszkettette meg. -Ki parancsol itt? Kimentek!

- Nem. - A fal árnyékából egy másik árnyék vált ki, és magas férfi állt előtte sötétszürke páncélban. Sandor Clegane letépte a fejről a sisakot, és a földre dobta. Az acél megpörkölődött és behorpadt, a vicsorgó kutya bal fülét lecsapták. Egy vágásból Clegane szeme fölött vér patakzott a régi hegekre, elfedve fél arcát.

- De igen. - Tyrion a szemébe nézett.

Clegane lélegzete szaggatott volt.

- Baszd meg! És magadat is!

Egy zsoldos lépett mellé.

- Már voltunk kint. Háromszor. Az embereink fele meghalt vagy megsebesült. Mindenhol futótűz ég körülöttünk, a lovak úgy üvöltenek, mint az emberek, az emberek mint a lovak...

- Azt hitted, azért fogadunk fel, hogy lovagi tornán küzdj? Hozzak talán neked egy korsó finom jeges tejet és egy tál málnát? Ne? Akkor szállj fel a kibaszott lovadra! Te is, kutya!

A vér vörösen csillogott Clegane arcán, a szemei azonban fehérek volt. Előhúzta a kardját.

Fél - ébredt rá Tyrion döbbenet. - *A Véreb megijedt.* Megpróbálta elmagyarázni a dolog szükségességét.

- Egy faltörő kost hoztak a kapuhoz, magad is hallhatod. Szét kell szórni őket...

- Nyisd ki a kaput! Amikor berontanak, kerítsd be őket és végezz velük! - A Véreb belevágta a kardját a földbe, és imbolyogva rátámaszkodott a kardgombra. - Elveszítettem az embereim felét. A lovakat is. Nem viszek többet abba a tűzbe.

Ser Mandon Moore Tyrion mellé lépett makulátlan, fehérre lakkozott páncéljában.

- A Király Segítője parancsolja.

- Baszd meg a Király Segítőjét! - A Véreb arca ott, ahol nem ragacsos vér borította, hófehér volt. - Valaki hozzon nekem inni! - Az egyik aranyköpönyeges tiszt odanyújtott neki egy korsót. Clegane meghúzta, köpött, és elhajította az edényt. - Víz? Baszd meg a vizedet! Hozz bort!

Két lábon járó hulla. Tyrion már biztos volt benne. *A seb, a tűz... kikészült, valaki mást kell találnom helyette, de kit? Ser Mandont?* Ránézett a fickóra, és tudta, hogy ő nem lesz megfelelő. Clegane félelme megrázta mindannyiukat. Vezető nélkül ők sem mennek, Ser Mandon pedig... veszélyes ember, az igaz, Jaime is azt mondta, de nem olyan valaki, akit a többiek követnének.

Tyrion távolról újabb hangos csattanást hallott. A sötétedő égbolt a falak fölött zöld és narancssárga fényben játszott. Vajon meddig tart ki a kapu?

Ez örülség - gondolta -, de inkább örülség, mint vereség! A vereség halál és szégyen.

- Jól van, én vezetem a kitörést!

Ha azt hitte, hogy a Véreb ettől szégyenében újra megtalálja a vitézségét, tévedett. Clegane csak röhögött.

- Te?

Tyrion látta a hitetlenséget az arcukon.

- Én. Ser Mandon, te hozod a király lobogóját. Pod, a sisakomat! - A fiú rohant, hogy

teljesítse a parancsot. A Véreb még mindig az ütött-kopott, véres kardra támaszkodott, és rámeresztette tágra nyílt, fehér szemeit. Ser Mandon ismét nyeregbe segítette Tyriont. - Felfejlődni! - kiáltotta.

Nagytestű, vörös ménjét páncél és fejevért védte, a páncéllemezekre hátul karmazsinvörös selymet borítottak. A magas nyereg aranytól csillogott. Podrick Payne odaadta neki a sisakját és pajzsát; a súlyos tölgyfakorongot vörös alapon arany kéz díszítette, amelyet apró oroszlánok vettek körül. Tett egy kört lovával, és szemügyre vette a kis csapatot. Alig maroknyi katona engedelmeskedett csak a parancsának, nem többen húsznál. A szemük éppen olyan fehér volt, mint a Vérebé, ahogy ott ültek a lovaikon. Tyrion megvető pillantást vetett a többiekre, a lovagokra és zsoldosokra, akik Clegane-nel harcoltak.

- Azt mondják, én csak fél ember vagyok - szólalt meg. - Akkor ti mik vagytok?

A megszegyenyítés megtette a hatását. Egy lovag fedetlen fővel lóra ült, és melljük léptetett. Két zsoldos követte a példáját. Aztán többen. A Királykapu megint megrázkódott. Tyrion csapata néhány pillanat alatt megduplázódott. Kelepcébe csalta őket. *Ha harcolok, kénytelenek ők is harcolni, különben egy törpénél is kevesebbet érnek.*

- Az én számból nem halljátok Joffrey nevét! - mondta nekik. - De Kaszter-hegyet sem fogok ordítani. Stannis a ti városotokat akarja feldúlni, a ti kaputokat készül betörni. Gyertek hát velem, és öljük meg a nyomorultat!

Azzal Tyrion előkapta a fejszóját, megfordította a lovát, és megindult. Úgy vélte, követik, de nem mert hátranézni.

SANSA

A fáklyák lángja élénken táncolt a kovácsoltvas falikarokon, ezüstös fénnel töltve meg a Királyné Báltermét. A teremben mégis sötétség honolt. Sansa sötétséget látott Ser Ilyn Payne szemében; a férfi a hátsó ajtónál állt, mozdulatlanul, mint egy kőszobor, és sem ételt, sem bort nem fogadott el. Sötétség hallatszott Lord Gyles kínzó köhögésében és Feketeüst Osney suttogó hangjában, amikor besurrant, hogy tájékoztassa Cersie-t a csata helyzetéről. Sansa éppen befejezte a húslevesét, amikor a lovag először megérkezett. A hátsó ajtón át lépett be, a lány látta, hogy a fivérével, Osfryddal beszélget. Azután felhágott az emelvényre, és letérdelt a királyné széke mellé. Lószag áradt belőle, az arcán négy hosszú, vékony, varasodó seb látszott, a haja a vállára és a szemébe omlott. Hiába suttogott, Sansa önkéntelenül is meghallotta.

- A flották megütköztek. Néhány íjász elérte a partot, de a Véreb felapította őket, felség. A fivéred felemelte a láncot, hallottam a jelet. Lent Bolhavégen néhány részeg ajtókat tör szét, és ablakokon mászik be. Lord Bywater odaküldte az aranyköpönyegeseket, hogy intézzék el őket. Baelor Szentélye dugig van, mindenki imádkozik.

- És a fiam?

- A király a Szentélybe ment, hogy megkapja a Fősepton áldását. Most a falakat járja a Segítővel, beszél az emberekhez, lelket önt beléjük.

Cersei intett az apródjának még egy kupa borért az Arbor zamatos és erős aranyszüretéből. A királyné sokat ivott, de bortól is mintha csak még gyönyörűbbé vált volna. Az arca kipirult, a szemében pedig lázas fény gyúlt, ahogy körülnézett a teremben. *Futótűz-szemek* - gondolta Sansa.

A zenészek játszottak, a mutatványosok zsonglörködtek. Holdfiú gólyalábakon járkált fel-alá, és mindenkit kigúnyolt, Ser Dontos pedig a szolgálóleányokat üldözte seprűnyél-paripáján. A vendégek kacagtak, de ebben a kacagásban semmi jókedv nem volt. Az a fajta nevetés volt, amely egy pillanat alatt zokogásba fulladhat. *A testük itt van, a gondolataik azonban, a szívükkel együtt, a falakon járnak.*

A leves után almából, dióból és mazsolából készült gyümölcssaláta következett. Más időkben ez igen finom eledelnek számított volna, ma este azonban minden étel ízét elvette a félelem. Nem Sansa volt az egyetlen a teremben, akinek nem volt étvágya. Lord Gyles többet köhögött, mint amennyit evett, Jókatlan Lollys reszketve gubbasztott a székében, Ser Lancel egyik lovagjának ifjú hitvese pedig vigasztalhatatlanul sírni kezdett. A királyné megparancsolta Frenken mesternek, hogy dugja ágyba és adjon neki álombort.

- Könnyek - mondta megvetően, miután a fiatalasszonyt kivezették a helyiségből. - Nagyságos anyám az asszonyok fegyverének nevezte. A férfiak fegyvere a kard. És ez mindent elárul, amit tudnod kell, nem igaz?

- A férfiak nagyon bátrak - mondta Sansa -, hogy kilovagolnak a kardok és fejszék közé, ahol mindenki meg akarja ölni őket...

- Jaime egyszer azt mondta nekem, hogy csak a csatában és az ágyban érzi, hogy igazán él. - A királyné felemelte a kupáját és nagyot húzott belőle. A salátája érintetlenül hevert előtte. - Inkább szállnék szembe akárhány karddal, mint hogy itt üljek tehetetlenül, miközben úgy tesz, mintha élvezném ennek az ijedt csirkecsapatnak a társaságát.

- Te kéretted ide őket, felség.

- Egy királynétól elvárnak bizonyos dolgokat. Ahogy tőled is el fognak, ha esetleg hozzámész Joffreyhoz. Legjobb lesz, ha megtanulod, mik azok. - A királyné végignézett a padokon ülő feleségeken, leányokon és anyákon. - A csirkék önmagukban semmit sem érnek, a kakasaik

azonban fontosak ilyen vagy olyan okokból, és lehet, hogy néhányan közülük túléltek ezt a csatát. Tehát hasznom származhat belőle, ha a védelmem alá veszem az asszonyaikat. Ha az a nyomorult törpe, aki mellesleg a fivérem, valahogy mégis győzelmet arat, ők visszatérnek a férjükhöz és az apjukhoz, és elmesélik, milyen bátran viselkedtem, a hősiességem hogyan tartotta bennük a lelket, és hogyan öntöttem beléjük is bátorságot, hogy soha, egy pillanatra sem kételkedtem a győzelmünkben.

- És ha a kastély netán elesik?

- Tetszene, mi? - Cersei meg sem várta, hogy tiltakozzon. - Ha a saját őreim nem árulnak el, itt egy ideig kitarthatok. Akkor aztán kimehetek a falakra, és személyesen ajánlhatok megadást Lord Stannisnek. Így megmenekülünk a legrosszabbtól. Ha azonban Maegor Erődje elesik, mielőtt Stannis ideérne, nos, akkor azt hiszem, vendégeim túlnyomó részének kinéz egy kis erőszak. És ilyen időkben a csonkítást, kínzást és gyilkosságot sem lehet kizárni.

Sansa elborzadt.

- De ezek asszonyok! Fegyvertelenek és előkelő származásúak!

- A származásuk valóban megvédi őket - bólintott Cersei -, de nem annyira, mint gondolod. Mindegyikük jó kis váltságdíjat ér, de a csata tébolya után a katonák gyakran jobban éheznek húsrá, mint pénzermékre. Egy aranypajzs azonban még így is jobb, mint a semmi. Odakint az utcán az asszonyokkal közel sem fognak ilyen gyengéden bánni. Ahogyan a szolgálóinkkal sem. Az olyan csinos holmikra, mint Lady Tanda szolgálólánya, bizony mozgalmas éjszaka vár, de ne hidd, hogy az öregeket, betegeket és csúnyákat megkímélik! Elegendő mennyiségű italtól egy vak mosónő és egy büzlő disznópásztorlányka éppen olyan bájosnak tűnik, mint te, drágaságom.

- Én?

- Legalább *próbáld* meg ne úgy viselkedni, mint egy kiséger, Sansa! Már nő vagy, nem emlékszel? És az elsőszülött fiam jegyese. - A királyné belekortyolt a borába. - Ha bárki más állna odakint a kapuk előtt, talán elcsábíthatnám. De az ott Stannis Baratheon. Még a lovánál is jobb eséllyel próbálkozhatnék. - Észrevette a döbbenetet Sansa arcán, és elnevette magát. - Megbotránkoztattalak, hölgyem? - Közelebb hajolt hozzá. - Te kis bolond! Nem a könnyek jelentik egy asszony egyetlen fegyverét. Van egy másik is a lábad közt, és jobb lesz, ha megtanulod használni. Magad is rájössz majd, hogy a férfiak elég szabadon használják a kardjukat. Mindkét fajtát.

Sansa megmenekült a válasz kényszerétől, mert abban a pillanatban a két Feketeüst lépett a terembe. Ser Osmund és a fivérei nagy népszerűsége tettek szert a kastélyban. Mindig volt a tarsolyukban egy mosoly, egy tréfa, és ugyanolyan jól kijöttek a lovászokkal és vadászokkal, mint a lovagokkal és az apródokkal. A pletykák szerint a szolgálóleányokkal jöttek ki a legjobban. Nemrég Ser Osmund váltotta fel Sandor Clegane-t Joffrey oldalán, és Sansa hallotta, amint az asszonyok a mosókútnál azt suttogják, hogy éppen olyan erős, mint a Véreb, csak fiatalabb és gyorsabb. Ha ez tényleg így van, miért nem hallott soha ezekről a Feketeüstökről, mielőtt Ser Osmundot kinevezték volna a Királyi Testőrségbe?

Osney arca ragyogott, ahogy letérdelt a királynő mellé.

- A bárkák felrobbantak, felség. Az egész Feketevíz lángol a futótűztől. Vagy száz hajó ég, lehet hogy több!

- És a fiam?

- A Sárkapunál van a Segítővel és a Királyi Testőrséggel, felség. Előtte beszélt az íjászokkal a mellvéden, és adott nekik néhány tanácsot, hogyan használják a számszeríjat. Mindenki egyetért abban, hogy bátor fiú.

- Jobb lesz, ha *eleven* fiú is marad! - Cersei a lovag fivéréhez, Osfrydhez fordult, aki magasabb és szigorúbb volt Osneynél, és lelógó fekete bajuszt viselt. - Igen?

Osfryd acélsisakot húzott hosszú fekete hajára, az arcán komor kifejezés ült.

- Felség - szólalt meg halkán -, a fiúk elkaptak egy lovászt és két szolgálóleányt, amint éppen ki akartak osonni egy hátsó kapun át a király három lovával.

- Az első árulók - sóhajtott a királyné -, de félek, nem az utolsók. Adjátok át őket Ser Ilynnek,

a fejüket pedig figyelmeztetésképpen tűzzétek ki az istálló előtt! - Miután elmentek, Sansához fordult. - Egy újabb lecke, amit meg kell tanulnod, ha a fiam mellett szeretnél ülni a trónon. Ha engedékenynek mutatkozol egy ilyen éjszakán, mint ez a mai, úgy elszaporodnak körülötted az árulók, mint a gombák az eső után. Csak úgy őrizheted meg az embereid hűségét, ha jobban félnék tőled, mint az ellenségtől.

- Nem felejttem el, felség - mondta Sansa, bár mindig azt hallotta, hogy a szeretet biztosabb út az emberek hűségéhez, mint a félelem. *Ha valaha királyné lesz belőlem, azon leszek, hogy szeressenek!*

A salátát rákollópástétom követte, majd hagymával és sárgarépával sült ürühús volt a következő fogás, amelyet kivájt belül kenyérhéjakban szolgáltak fel. Lollys túl gyorsan evett, rosszul lett, és lehányta saját magát a nővérét. Lord Gyles köhögött, ivott, köhögött, ivott, majd elájult. A királyné undorral nézett le a férfira, aki ott feküdt kinyújtózva arccal az ételében, egyik kezével egy bortócsában.

- Az istenek biztosan nem voltak eszüknél, amikor ilyenekre pazarolták a férfiaságot, és én sem, amikor a kiszabadítását követeltem.

Osfyrd Feketeüst visszatért suhogó vörös palástjában.

- Emberek gyülekeznek a téren, felség, és menedéket kérnek a kastélyban. Nem csöcselék, gazdag kereskedők meg efféle.

- Parancsold meg nekik, hogy térjenek vissza az otthonaikba! - utasította a királyné. - Ha nem mozdulnak, az íjások löjnek le néhányat közülük! Nem kell kimenni. A kapukat semmilyen okból nem nyitjuk ki!

- Ahogy parancsolod! - A férfi meghajolt és távozott.

A királyné arca kemény volt és haragos.

- Bárcsak én magam nyomhatnék kardot a torkuknak! - A beszéde kezdett összefolyni. - Amikor kicsik voltunk, Jaime-vel annyira hasonlítottunk egymásra, hogy még nemes atyánk sem tudott megkülönböztetni bennünket. Néha mókából egymás ruháit vettük fel, és egész napra a másik bőrébe bújtunk. Mégis, amikor Jaime-nek odaadták az első kardját, én nem kaptam. Emlékszem, azt kérdeztem: „én mit kapok?” Annyira egyformák voltunk, nem értettem, miért bánnak velünk *másként*. Jaime küzdeni tanult karddal, lándzsával meg buzogánnyal, nekem pedig azt tanították, hogyan mosolyogjak, hogyan énekeljek és hogyan tegyek mások kedvére. Ő Kaszter-hegy örököse lett, engem pedig arra szántak, hogy eladjanak egy idegennek, mint valami lovat, aki oda megy, ahová az új gazdája akarja, akit megverhet, amikor csak kedve tartja, és akit idővel félredob majd egy fiatalabb csikóért. Jaime-re dicsőség és hatalom várt, rám szülés és havi vérzés.

- De hiszen a Hét Királyság királynéja voltál - mondta Sansa.

- Ha a kardokra kerül a sor, a királyné is csak asszony. - Cersei kupája kiürült. Az apród odalépett, hogy újra megtöltse, az asszony azonban lefelé fordította, és megrázta a fejét. - Ne többet! A fejemnek tisztának kell maradnia.

Az utolsó fogás kecskesajt volt sült almával. Fahéj illata lengte be a termet, amikor Osney Feketeüst megint besurrant, hogy letérdeljen kettejük közé.

- Felség! - mormolta. - Stannis embereket tett partra a lovagi tornák mezején, és újabbak jönnek át. A Sárkaput támadják, és a Királykapuhoz is felvittek egy faltörő kost. Az Ördögfióka kiment, hogy visszaverje őket.

- Ettől bizonyára félelem tölti el őket - jegyezte meg a királyné szárazon. - Remélem, Joffot nem vitte magával.

- Nem, felség, a király a fivérémmel van a Szajhánál. Agancsosokat hajigál a folyóba.

- Miközben a Sárkaput támadják? Ostobaság. Mondd meg Ser Osmundnak, hogy azonnal vigye el onnét, túl veszélyes! Hozzátok vissza a kastélyba!

- Az Ördögfióka azt mondta...

- Te azzal foglalkozz, amit én mondtam! - Cersei szeme összeszűkült. - A fivéred azt teszi, amit parancsoltam neki, vagy teszek róla, hogy ő vezesse a következő kitérést, amelyre te is

elkíséred!

Miután leszedték az asztalt, a vendégek közül többen engedélyt kértek, hogy a szentélybe mehessenek. Cersei kegyesen megengedte nekik. Lady Tanda és a leányai is azok között voltak, akik elmenekültek a bálteremből. Az ott maradtak számára hoztak egy dalnokot, aki hárfájának édes hangjával töltötte meg a termet. Jonquirlról és Florianról, Aemon hercegről, a Sárkánylovagról és fivérének királynéja iránt táplált szerelméről és Nymeria tízezer hajójáról énekelt. Gyönyörű dalok voltak, ám szörnyen szomorúak. Az asszonyok közül sokan sírni kezdtek, és Sansa is érezte, hogy a szeme elfátyolosodik.

- Nagyon jó, kedvesem - hajolt oda hozzá a királyné. - Gyakorolnod kell azokat a könnyeket. Szükséged lesz majd rájuk Stannis király előtt.

Sansa nyugtalanul feléje fordult.

- Felség?

- Jaj, kímélj meg a sekély udvariaskodásodtól! A dolgok igencsak rosszul állhatnak odakint, ha egy törpe kell, hogy vezesse őket, úgyhogy nyugodtan leveheted az álarcodat. Mindent tudok a napi rendszeres árulásaidról az istenerdőben.

- Az istenerdőben? - *Ne nézz Ser Dontosra, ne, ne!* - hajtogatta Sansa magában. - *Nem tud róla, senki sem tud, Dontos megígérte, az én Florianom sohasem hagy cserben!* - Nem követtem el semmiféle árulást. Csak azért látogatom az Istenerdőt, hogy imádkozzak.

- Stannisért. Vagy a fivéredért, teljesen mindegy. Mi másért keresnéd fel apád isteneit? A vereségünkért imádkozol. Mi ez, ha nem árulás?

- Joffreyért imádkozom - erősködött Sansa idegesen.

- Miért, talán mert olyan kedvesen bánik veled? - A királyné elvett egy kancsó édes szilvabort egy elhaladó szolgálóleánytól, és megtöltötte Sansa kupáját. - Igyál! - parancsolt rá hűvösen. - Ettől talán megjön a bátorságod, hogy a változatosság kedvéért igazat mondj.

Sansa a szájához emelte a kupát, és belekortyolt. A bor émelvítően édes volt, de emellett nagyon erős is.

- Megy ez jobban is - bízta Cersei. - Idd ki a kupát, Sansa! A királynéd parancsolja!

Bár majdnem rosszul lett tőle, Sansa kiürítette a kupát. Nyelte és nyelte a sűrű, édes bort, míg forogni nem kezdett vele a világ.

- Még? - kérdezte Cersei.

- Nem, köszönöm.

A királyné bosszúsnak látszott.

- Amikor az imént Ser Ilynről kérdeztél, hazudtam neked. Szeretnéd hallani az igazságot, Sansa? Szeretnéd tudni, miért van itt valójában?

A lány nem mert felelni, de ez nem számított. Választ sem várva a királyné felemelte a kezét és intett. Sansa azt sem vette észre, hogy Ser Ilyn visszatért a terembe, a férfi azonban hirtelen ott volt, s halkán, mint egy macska, előlépett mögülük az árnyékból, kezében a meztelen Jéggel. Sansának eszébe jutott, hogy az apja mindig megtisztította a pallost az istenerdőben, miután fejét vette valakinek, Ser Ilyn azonban nem volt ilyen finnyás. A hullámos acélon vér száradt, vörös színe már majdnem barnává fakult.

- Mondd el Lady Sansának, miért tartalak magunk mellett!

Ser Ilyn kinyitotta a száját, és fojtott hörgést hallatott. Himlőhelyes arcán semmiféle érzelmet nem lehetett felfedezni.

- Azt mondja, miattunk van itt - folytatta a királyné. - Stannis elfoglalhatja a várost és elveheti a trónt, de azt nem engedem, hogy ítélkezzen fölöttem! Nem hagyom, hogy élve fogjon el bennünket.

- *Bennünket?*

- Jól hallottad. Meglehet, jól teszed, ha megint imádkozol, Sansa, s ezúttal egy másfajta végkimenetelért. A Starkok nem fogják örömeiket lelteni a Lannister-ház bukásában, ezt megígérhetem!

Kinyújtotta a kezét, megérintette Sansa haját, és sejtelmesen félresöpörte a nyakáról.

TYRION

A sisak rése leszűkítette Tyrion látómezejét. Csak azt látta, ami előtte volt, amikor azonban elfordította a fejét, három megfeneklett gályát látott a lovagi tornák mezeje mellett. Egy negyedik hajó, jóval nagyobb társainál, odakint állt a folyón, és katapultjából égő szurokkal töltött hordókat hajigált.

- Ék! - kiáltotta Tyrion, miközben az emberei kifelé tódultak a kiskapun. Lándzsaformációba fejlődtek, ő maga volt az alakzat hegye. Ser Mandon a jobbján foglalt helyet, a lángok fénye visszatükröződött páncélja fehér lakkjáról, élettelen szeme szenvtelenül csillogott a sisakrostély mögött. Fehér páncélba burkolt, koromfekete lovon ült, a Királyi Testőrség makulátlan, fehér pajzsát a karjához szíjazta. A balján Tyrion meglepetten vette észre Podrick Payne-t, a kezében karddal. - Túl fiatal vagy! - szólt rá azonnal. - Menj vissza!

- Az apródod vagyok, uram.

Tyrionnak nem volt ideje vitatkozni.

- Akkor utánam! Maradj a közelemben!

Azzal megsarkantyúzta a lovát.

Szorosan egymás mellett lovagoltak, végig a fölébük magasodó fal vonalát követve. Ser Mandon rúdjának tetején Joffrey vörös-arany zászlaját lobogtatta a szél, táncot lejtett rajta a manccsal és patával összekapaszkodó oroszlán és szarvas. Lépésből ügetésbe váltottak, és széles ívben bekanyarodtak a torony tövében. A várfalokról nyilvesszők röpöntek és kövek zuhantak alá vakon, hol földet és vizet, hol acélt és húst értek. Feltűnt a Királykapu, előtte katonák kavargó csoportja birkózott egy hatalmas faltörő kossal, amelynek fekete tölgyrúdjá és vasfeje volt. A hajókról partra szállt íjászok vették körül őket, és azonnal lőttek, ha egy védő feltűnt a kapuház falain.

- Lándzsára! - kiáltotta Tyrion, és vágára fogta a lovát.

A talaj nedves volt és csúszós, felerészt sár, felerészt vér. A ménje megbotlott egy holttestben, a patkói megcsúsztak, a sarat dagasztották, s Tyrion egy pillanatra azt hitte, rohama azzal ér véget, hogy lezuhan a nyeregből, mielőtt még egyáltalán elérné az ellenséget, de valahogy neki és a lónak is sikerült megőriznie az egyensúlyát. Az emberek a kapu alatt feléjük fordultak, kapkodva próbáltak felkészülni a roham fogadására. Tyrion a feje fölé emelte a fejszéjét, és felkiáltott:

- *Királyvár!*

Más hangok is felkapták a kiáltást, és a lándzsahegy - acél és selyem, dübörgő patkók és éles pengék egyé forrt, lángoló üvöltése - nekilendült.

Ser Mandon az utolsó pillanatban engedte le lándzsája hegyét, és Joffrey zászlóját egy kitömött bőrzekét viselő ellenség mellkasába döfte. Szó szerint felemelte áldozatát a talajról, mielőtt a fegyver kettétört volna. Tyrion egy lovagot pillantott meg maga előtt, a kabátján róka leskelődött egy virágkoszorú közepén. Az első gondolata az volt: *Florent*; a második azonban, rögtön ezután: *nincs rajta sisak!* Az arcába süjtött a fejsze, a karja és a száguldó ló teljes súlyát beleadva az ütésbe. Ütése leszakította a fickó fél fejét. A vállá elszibbadt az ütközés erejétől. *Shagga jót röhögne rajtam* - gondolta, miközben továbbvágatott.

Egy lándzsa pattant le a pajzsáról. Pod mellette vágatott, és lesújtott minden ellenségre, aki mellett csak elhaladtak. Tyrion távolról hallotta a védők éljenzését a falakról. A faltörő kos elfeledve hanyatlott a sárba, ahogy a kezelői menekülőre fogták, vagy felvették a harcot. Tyrion legázolt egy íjászt, egy lándzsást felhasított a vállától a hónaljáig, a fejszéje elsiklott egy kardhalat mintázó sisakon. A koshoz érve vörös ménje felágaskodott, Ser Mandon fekete

csatalova azonban könnyedén átugrotta az akadályt, és lovasa elszáguldott mellette, mint maga a hófehér selyembe öltözött halál. A kardja vétagokat csapott le, fejeket tört be és pajzsokat hasított szét, bár elég kevés ellenségnek sikerült pajzzsal együtt átjutnia a vízen.

Tyrion megsarkantyúzta a lovát, és ő is átugratott a koson. Az ellenség menekült. Körülhordozta a tekintetét jobbról balra, majd visszafelé, de nyomát sem látta Podrick Payne-nek. Az arcának nyílvevessző vágódott, alig egy hüvelykkel tévesztette el a sisak kivágását. A réműlettől majdnem lefordult a nyeregből. *Ha itt állok, mint valami fatuskó, akár céltáblát is festhetek a mellvértemre.*

Megint nekilódult, és körbelovagolt a holttestek között. Lejjebb a Feketevizet szinte eltorlaszolták az égő gályák vázai. A víz felszínén foltokban még mindig égett a futótűz, a zöld lángnyelvek hús láb magasra csaptak. A faltörő kos kezelőit szétszórták ugyan, de a folyóparton végig vad küzdelem folyt. Valószínűleg Ser Balon Swann emberei, vagy Lancel csapata. Próbálták visszaszorítani a folyóba az égő hajókból a partra özönlő ellenséget.

- A Sárkapuhoz megyünk! - adta ki az utasítást.

- A Sárkapu! - kiáltotta Ser Mandon, és újra megindultak.

- *Királyvár!* - ordították az emberei rekedten, és „Félelme! Félelme!”. Tyrion eltűnődött, ezt vajon ki tanította nekik. A sisakja acélján és párnázatán át fájdalmas üvöltéseket, lángok mohó ropogását, harci kürtök reszkető hangját és trombiták érces harsogását hallotta. Mindenfelé tűz dühöngött. *Az istenekre, nem csoda, hogy a Véreb megijedt. A lángoktól retteg...*

A folyó felől fülsiketítő csattanás hallatszott, amint egy ló nagyságú kötömb pontosan derékon kapott egy gályát. *A miénk vagy az övék?* A gomolygó füstben nem tudta megállapítani. Az ék felbomlott, mindenki a saját csatáját vívta. *Vissza kellett volna fordulnom* - villant át az agyán, miközben tovább vágatott.

A fejsze nehéz volt a kezében. Maroknyian még mindig követték, a többiek meghaltak vagy elmenekültek. Valóságos küzdelmet kellett folytatnia a lovával, hogy kelet felé tartsa a fejét. A hatalmas csatamén sem szerette jobban a tüzet Sandor Clegane-nál, az állatot azonban könnyebb volt engedelmességre bírni.

A folyóból emberek másztak elő. Égtek, véreztek, vizet öklendeztek és tántorogtak. Legtöbbjük haldoklott. Közéjük vezette az embereit és gyorsabb, tisztább halált osztott azoknak, akikben volt még annyi erő, hogy felálljanak. A háború a sisakrés látómezejére szűkült. Kétszer akkora lovagok, mint ő maga, megfutottak előle, vagy ott maradtak és meghaltak. Apró, ijedt jószágoknak tűntek.

- *Lannister!* - üvöltötte és gyilkolt. A karja már könyéig véres volt, csillogott a folyó felől érkező fényben. Amikor a lova megint felágaskodott, fejszéjét megrázta a csillagok felé, és hallotta, hogy mögötte felkiáltanak:

- Félelme! Félelme!

Tyrion megrészegült.

Harci láz. Jaime sokat mesélt róla, ám sohasem hitte volna, hogy egyszer maga is megtapasztalja. Elmesélte, hogy hogyan mosódik el, lassul le, sőt torpan meg az idő, hogyan tűnik el a múlt és a jövő, s nem marad más, csak a pillanat, hogyan száll el a félelem, a gondolatok, sőt még a test is. „Akkor nem érzed a sebeidet, a fájdalmat a hátadban a páncél súlya miatt vagy a szemedbe csorgó izzadságot. Megszűnsz érezni, megszűnsz gondolkodni, megszűnsz önmagad lenni, csak a harc van, csak az ellenség, ez az ember, aztán a következő, majd a következő és az azt követő, és tudod, hogy ők félnek és kimerültek, te viszont nem, te élsz, és minden oldalról halál vesz körül, de a kardjuk olyan lassan mozog, hogy nevetve keresztültáncolhatsz rajtuk.” *Harci láz. Félelme vagyok, megrészegültem a mészárlástól, öljenek meg, ha tudnak!*

Megpróbálták. Újabb lándzsás rohant rá. Tyrion lecsapta a lándzsa hegyét, majd a katona kezét, majd a karját, miközben körbe-körbe száguldott körülötte. Egy íját vesztett íjász feléje sújtott egy nyílvevesszővel, melyet késként tartott kezében. A mén combon rúgta a fickót, és az kiterült. Tyrion ugatva röhögött. Elhúzott egy sárba szúrt lobogó, Stannis egyik lángoló szíve

mellett, és a fejsze egyetlen suhintásával kettényeste a rúdját. Hirtelen egy lovag bukkant elő a semmiből, kétkezes pallosával a pajzsára sújtott, újra meg újra, míg valaki egy tört nem döfött a karja alá. *Az egyik emberem* - gondolta Tyrion. Nem látta, ki az.

- Megadom magam, ser! - kiáltotta egy másik lovag, lejjebb a folyóparton. - Megadom magam, lovag uram, megadom magam neked! Itt a biztosítékom! - A férfi fekete pocsolóban hevert, megadása jeléül egy páncélkesztyűt nyújtott felé, Tyrionnak le kellett hajolnia, hogy elvehesse. Ekkor futótüzes edény robbant a fejük felett, zöld lángot lövellve szertesztét. A hirtelen támadt fényben látta, hogy a pocsolya nem is fekete, hanem vörös, a kesztyűben még mindig ott a lovag keze. Visszadobta. - Megadom magam! - zokogta a lovag reményvesztetten, tehetetlenül. Tyrion elhátrált.

Egy katona megragadta a lova kantárát, és az arca felé döfött törével. Tyrion félreütötte a pengét, és fejszójét a férfi nyakszirtjébe vágta. Ahogy igyekezett kiszabadítani, látómezeje szélén fehér villanást vett észre. Arrafelé fordult. Azt hitte, hogy Ser Mandon Moore-t találja megint maga mellett, de ez egy másik fehér lovag volt. Ser Balon Swann ugyanolyan páncélt viselt, a lószerszámai azonban háza egymással csatázó fekete és fehér hattyúit ábrázolták. *Inkább foltos lovag, mint fehér* - gondolta Tyrion ostobán. Ser Balont tetőtől talpig alvadt vér borította, és füst mocskolta be. A lovag felemelte a buzogányát, és lefelé mutatott a folyón, fegyvere fejére agyvelő és csontszilánkok tapadtak.

- Uram, nézd!

Tyrion megfordította a lovát, hogy végignézzon a Feketevíz partján. Az áramlat odalent még mindig fekete volt és erős, a felszínen azonban láng és vér kavargott. Az égbolt vörös volt, narancssárga és rikító zöld.

- Mi az? - kérdezte. Aztán meglátta.

Egy kőgátnak ütközött, összetört hajóról acélba öltözött fegyveresek másztak le a partra. *Rengetegen vannak, honnan jönnek ezek?* - Tyrion a füsttől és a ragyogástól hunyorogva követte az útjukat vissza a folyóra. Odakint vagy húsz gálya torlódott össze, talán több is, nehéz lett volna megszámolni. Az evezőik összegabalyodtak, a hajótesteket csákyák kötötték gúzsba, egymás döfőorrai nyársalták fel őket, a leszakadt kötélzet hálóként borult rájuk. Az egyik hatalmas gálya fejjel lefelé lebegett két kisebb bárka között. Roncs volt valamennyi, de olyan szorosan himbálóztak egymás mellett, hogy egyikről a másikra ugrálva át lehetett kelni a Feketevízen.

Stannis Baratheon legbátrabb harcosainak százai éppen ezt tették. Tyrion látott egy bolond lovagot, aki megpróbált átlovagolni, korlátokon, evezőkön, megdőlt, vértől síkos és zöld lánggal lobogó fedélzeteken át ösztökélve a rémült állatot. *Egy rohadt hidat építettünk nekik* - gondolta rémülten. A híd egyes részei süllyedőfélben voltak, más részei égtek, az egész tákolmány recsegett, himbálózott és minden pillanatban azzal fenyegetett, hogy szétesik, de ez úgy látszik, nem állította meg a támadókat.

- Bátor fickók! - mondta Tyrion Ser Balonnak elismerően. - Menjünk, végezzünk velük!

Átvezette a csapatát a vízpart hamvadó füzein, kormán és hamuján, végigdübörgött egy hosszú, kő rakodóparton, a nyomában saját és Ser Balon embereivel. Ser Mandon is csatlakozott hozzájuk, pajzsa addigra már csak rojtos szélű roncs volt. A levegőben füst és parázs kavargott, az ellenség megtört a támadás alatt. A katonák a vízbe vetették magukat, egymást félrelökösve, hogy visszamászhassanak a roncsokra. A hídfeljárót egy félig elsüllyedt ellenséges gálya képezte, orrán a *Sárkányátok* felirat díszelgett, fenekét az egyik bárka tépte fel, amelyet Tyrion a rakpartok között süllyesztett el. Egy lándzsás, mellén a Celtigar-ház vörös rákjával, Balonn Swann lovának szügyébe döfte a fegyverét, mielőtt a lovag leszállhatott volna. Swann lezuhant a nyeregből. Tyrion a katona feje felé csapott, ahogy elsuhant mellette, s ezután már túl késő volt visszafogni a lovát. A csatamén elrugaskodott a móló végéről, átugrott a hajó szilánkosra hasadt korlátján, és hangos csobbanás és nyerítés kíséretében landolt a bokáig érő vízben. Tyrion fejszéje pörögve elrepült, közvetlenül utána maga Tyrion. A fedélzet gyorsan közeledett felé, és nedves csattanással fogadta.

Elérkezett az örület. A lova eltörte az egyik lábát, iszonyatos hangon nyerített. Valahogy sikerült előrángatnia a törét, és elvágta a szerencsétlen állat torkát. A vér skarlátvörös szökőkútként lövellt elő, eláztatta a karjait és a mellkasát. Feltápáskodott, a korláthoz dülöngélt, aztán hirtelen már újra küzdött, vízben álló, kitekeredett fedélzeteken támolgott és csúszkált végig. Emberek rontottak rá. Volt, akit megölt, volt, akit megsebesített, voltak, akik elmenekültek, de mindig újak jöttek a helyükbe. Elveszítette a kését, szerzett egy törött lándzsát, nem tudta volna megmondani, honnét. Görcsösen markolta, döfött vele, miközben átkokat ordibált. Emberek menekültek el előle, ő pedig utánuk vetette magát, felkapaszkodott a következő hajó oldalán, majd az azután következőén. A két fehér árny mindvégig ott volt mellette. Balon Swann és Mandon Moore gyönyörű látványt nyújtottak a sápadt páncélban. Egymásnak vetett háttal küzdöttek a Velaryon lándzsások gyűrűjében, olyan kecsesen, mintha táncot lejtenek volna.

Ő esetlenül hadakozott. Az egyik embert vesén szúrta, amikor hátat fordított neki, egy másiknak elkapta a lábát, és a folyóba fordította. Nyílvezzők szisszentek a feje mellett és pattantak le a páncéljáról. Az egyik beszorult a váll- és mellvértje közé, de nem érzett semmit. Az égből egy meztelen ember zuhant a fedélzetre, teste úgy hasadt szét, mint egy torony tetejéről lehajított dinnye, vére Tyrion szemébe fröccsent a sisak résén keresztül. Hirtelen kövek kezdtek záporozni. Átszakították a fedélzetet, az embereket péppé lapították, míg végül az egész hid vadul megrázkódott és megindult a lába alatt. A rándulástól oldalra vágódott.

Hirtelen folyóvíz zúdult a sisakjába. Letépte a fejről, és küszni kezdett az oldalára dőlő fedélzeten, míg ki nem tudta dugni a fejét a vízből. A levegőt mély nyöszörgés töltötte be, mintha valami hatalmas szörnyeteg vívná haláltusáját a közvetlen közelben. *A hajó - villant át az agyán - , a hajó szét fog hasadni!* A tönkrement gályák lassan elváltak egymástól, a hid kezdett szétcuszni. Alig fogta fel, mi történik körülötte, amikor mennydörgésszerű recsenést hallott, a fedélzet megvonaglott alatta, ő pedig visszacsúszott a vízbe.

A hajó már olyan meredeken dőlt az oldalára, hogy úgy kellett felmásznia a fedélzeten. Megmarkolt egy elszakadt kötelet és hüvelykről hüvelykre tornázta fel magát. A szeme sarkából látta, hogy a hajótest, amellyel összegabalyodtak, lefelé úszik az árral, és lassan pörög, miközben emberek ugrálnak róla a vízbe. Néhányuk Stannis lángoló szívét viselte, néhányuk Joffrey szarvasát és oroslánját, néhányan más jelvényeket, de úgy tűnt, ennek semmi jelentősége. A folyón feljebb és lejjebb is tüzek égtek. Az egyik irányban csata tombolt, a felfordulásban fényes zászlók lobogtak a hadakozó embertenger felett, pajzsfalak emelkedtek és törtek meg, lovagok vágtak utat a tolongó tömegben, por, sár, vér és füst. A másik irányban a Vörös Torony emelkedett a hegyen, vadul köpte a tüzet. Mégis, mintha rossz oldalon lett volna a harc. Tyrion egy pillanatra azt hitte, megőrült, hogy Stannis és a kastély helyet cseréltek. *Hogyan juthatott át Stannis az északi partra?* - Későn jött rá, hogy a fedélzet forog, és őt is megfordította magával, így a kastély és a csata helyet cseréltek. *Csata? Miféle csata? Ha Stannis nem kelt át, kivel harcol?* Tyrion túlságosan kimerült volt, hogy megfejtse a titkot. A válla rettenetesen fáj; amikor odanyúlt, hogy megdörzsölje, észrevette a nyílvezzőt, és eszébe jutott, mi történt. *Le kell jutnom erről a hajóról.* A torkolatnál hatalmas tűzfal magasodott, és ha a roncs elszabadul, az áramlat egyenesen nekisodorja.

A csatazajon át meghallotta, hogy valaki a nevét kiabálja. Tyrion megpróbált visszakiáltani.

- Itt! Itt! Itt vagyok, segítség! - A hangja olyan vékony volt, hogy maga is alig hallotta. Felhúzta magát a megdőlt fedélzetre, és megpróbálta elkapni a korlátot. A roncs nekiütközött a következő gályának, és olyan erővel pattant le róla, hogy Tyrion majdnem a vízbe esett. Hová lett az ereje? Csak arra futotta belőle, hogy megkapaszkodjon.

- *URAM! ITT A KEZEM! TYRION URAM!*

A következő hajó fedélzetén, az egyre szélesedő fekete szakadék túloldalán ott állt Ser Mandon Moore, és az egyik kezét felé nyújtotta. Fehér páncélja visszaverte a sárga és zöld lángokat, páncélkesztyűje ragacsos volt a vértől, de Tyrion érte nyúlt. Nem bánta volna, ha hosszabbak a karjai. Csak a legutolsó pillanatban, amikor az ujjaiak súrolták egymást a hasadék

fölött, akkor ütött szöget a fejébe valami... Ser Mandon a *bal karját* nyújtja felé, miért...?

Vajon ezért tántorodott hátra, vagy végül észrevette a kardot? Sohasem fogja megtudni. A fegyver hegye közvetlenül a szeme alatt villant, érezte hideg, kemény érintését, majd beléhasított a fájdalom. A feje félrebillent, mintha pofon ütötték volna. A jéghideg vizet újabb, az előzőnél is erősebb ütésnek érezte. Rémülten hadonászott, hogy megkapaszkodhasson valamiben, mert tudta, ha lezuhan, valószínűleg soha többé nem bukkan fel. Valahogy sikerült elkapnia egy törött evező szálkás végét. Elkeseredetten kapaszkodott belé, mint egy kétségbeesett szerelmes a szeretőjébe, és fokozatosan egyre feljebb tornászta magát. A szeme vízzel telt meg, a szája vérrel, a feje rettenetesen hasogatott, istenek, *adatok erőt, hogy elérjem a fedélzetet...* nem létezett semmi más, csak az evező, a víz és a fedélzet.

Végül sikerült átkecmeregnie a hajó oldalán. Kimerülten, lihegve elterült. A feje fölött zöld és narancssárga fényű tűzgolyók robbantak, csíkosra festve a csillagos égboltot. Egy pillanata maradt csupán, hogy gyönyörködjön benne, mielőtt Ser Mandon eltakarta a kilátást. A lovag fehér acélárny volt, a szeme sötéten csillogott a sisak mögött. Tyrionban annyi erő sem maradt, mint egy rongybabában. Ser Mandon a torkához illesztette a kardja hegyét, ujjai a markolatra fonódtak.

Aztán a lovag hirtelen megtántorodott és a korlátnak zuhant. Fa hasadt, és Ser Mandon Moore egy kiáltás és egy csobbanás kíséretében eltűnt. A két hajótest egy pillanattal később megint egymásnak préselődött, akkora erővel, hogy az egész fedélzet ugrott egyet. Azután valaki letérdelt mellé.

- Jaime? - hörögte, fuldokolva a száját elöntő vértől. Ki más mentené meg, mint a bátyja?

- Ne mozogj, uram, súlyosan megsérültél!

Egy fiú hangja, ennek semmi értelme - gondolta Tyrion. A hang majdnem olyan volt, mint Podé.

SANSA

Amikor Ser Lancel Lannister közölte a királynéval, hogy a csata elveszett, az asszony megforgatta a kezében az üres kupát, és így szólt:

- Mondd meg a fivéremnek, ser! - A hangja távolinak tűnt, mintha a hír kevésbé érdekelné.

- A fivéred valószínűleg halott - Ser Lancel felsőkabátját átáztatta a karja alól szivárgó vér. Amikor belépett, látványa hatására a vendégek közül többen is felkiáltottak. - Úgy véljük, a hajóhídon volt, amikor az széthullott. Valószínűleg Ser Mandon is odaveszett, és senki sem találja a Vérebet. Az istenek szerelmére, Cersei, *miért* hoztad vissza Joffreyt a kastélyba? Az aranyköpönyegesek eldobálják a lándzsáikat, és százával menekülnek. Amikor látták, hogy a király otthagyja őket, minden bátorságuk szertefoszlott. Az egész Feketevíz lángol, tele roncsokkal meg hullákkal, de tarthattuk volna, ha...

Osney Feketeüst nyomakodott mellé.

- Már a folyó mindkét oldalán harcolnak, felség! Lehet, hogy Stannis urai egymás ellen fordultak, senki sem tudja biztosan, óriási a felfordulás odaát. A Véreb eltűnt, nem tudni hová, Ser Balon pedig visszavonult a városba. A folyópart az övék. Megint próbálják betörni a Királykaput, és Ser Lancelnek igaza van: az embereid otthagyják a falakat, és saját tisztjeiket öldöklik. A Vaskapunál és az Istenek Kapujánál tömegek tolonganak és próbálnak kijutni, Bolhavég pedig egyetlen hatalmas, részeg zendülés!

Az istenek legyenek irgalmasak - gondolta Sansa - megtörtént. Joffrey elveszíti a fejét, és én is. A tekintete Ser Ilynt kereste, a Királyi Ítéletvégrehajtó azonban nem volt sehol. Érzem, hogy itt van. Közel van, nem menekülhetek előle, le fogja vágni a fejem.

A királyné különös nyugalommal a fivéréhez, Osfrydhez fordult.

- Emeljétek fel a hidat, és reteszeljétek el az ajtókat! Senki nem léphet be Maegor Erődjébe, és nem is hagyhatja el az engedélyem nélkül.

- Mi lesz azokkal az asszonyokkal, akik imádkozni mentek?

- Ők döntöttek úgy, hogy kivonulnak a védelmem alól. Hadd imádkozzanak, az istenek talán megvédik őket. Hol van a fiam?

- A kastély kapuházában. Ő akarta vezetni a számszeríjászokat. Odakint őrzöngő csöcselék áll, a fele aranyköpönyeges, akik vele jöttek, amikor otthagytuk a Sárkaput.

- Hozzátok ide a Maegorba! Most!

- Nem! - Lancel olyan dühös volt, hogy elfelejtette lehalkítani a hangját. A kiabálás hallatán többen is feléjük fordították a fejüket. - Megvédjük a Sárkaput újra meg újra! Maradjon ott, ahol van, ő a király...

- Ő a fiam. - Cersei Lannister felállt. - Azt állítod magadról, öcsém, hogy te is Lannister vagy. Hát bizonyítsd be! Osfryd, mit ácsorogsz itt? A most azt jelenti, még ma!

Osfryd Feketeüst a fivérével a sarkában kisietett a teremből, a vendégek közül is sokan kifelé igyekeztek. Néhány asszony sírt, mások imádkoztak. Megint mások egyszerűen ott maradtak az asztalnál, és újabb kupa borért kiáltottak.

- Cersei! - kérlete Ser Lancel. - Ha elveszítjük a kastélyt, Joffreyt úgymint megölik, ezt te is tudod. Hadd maradjon, ott leszek mellette, esküszöm...

- Félre az utamból! - Cersei nyitott tenyerével a lovag sebére csapott. Lancel felordított fájdalomában, és majdnem elájult, miközben a királyné kiviharzott a bálteremből, Sansára egy pillantást sem vetve. *Megfeledkezett rólam. Ser Ilyn megfog ölni, ő pedig még csak nem is törődik velem.*

- Ó, istenek! - siránkozott egy öregasszony. - Elvesztünk, a csata elveszett, a királyné

menekül!

A gyerekek zokogtak. *Érzik a félelem szagát.* Sansa azon kapta magát, hogy egyedül maradt az emelvényen. Vajon maradjon itt, vagy rohanjon a királyné után és könyörögjön az életéért?

Nem tudta, miért áll fel, de felállt.

- Ne féljete! - mondta hangosan a vendégeknek. - A királyné felhúzatta a csapóhidat. Ez a legbiztonságosabb hely a városban. Itt vannak a vastag falak, az árok, a karók...

- Mi történt? - követelőzött egy asszony, akit valamelyest ismert; egy kisebb úr felesége volt. - Mit mondott neki Osney? Megsebesült a király? Elesett a város?

- *Mondd el!* - kiáltotta valaki más. Egy asszony az apja után érdeklődött, egy másik a fiáról akart hallani.

Sansa felemelte a karját, hogy csendre intse őket.

- Joffrey visszatért a kastélyba. Nem sérült meg. Én annyit tudok, hogy még mindig harcolnak. Bátran harcolnak. Nemsokára a királyné is visszajön. - Ez persze hazugság volt, de valahogyan meg kellett nyugtatnia őket. Észrevette a galéria alatt álló bolondokat. - Holdfiú, nevetess meg bennünket!

Holdfiú cigánykereket hányt, és felugrott az egyik asztal tetejére. Felkapott négy boros kupát, és zsonglörködni kezdett velük; időnként egy-egy mellément és fejbe vágta. A teremben elszórtan ideges nevetgélés hallatszott. Sansa odament Ser Lancelhez és letérdelt mellé. A sebe újra vérezni kezdett, ahol a királyné megütötte.

- Téboly - nyöszörögte. - Az istenekre, az Ördögfiókéknak igaza volt, igaza volt...

- Segítsetek neki! - parancsolt rá Sansa két szolgálóra. Az egyik ránézett, és kancsóstul-mindenestül futásnak eredt. Más szolgálók is menekültek a teremből, de nem tehetett ellene semmit. Sansa és a másik szolgáló együtt talpra állították a sebesült lovagot. - Vidd el Frenken mesterhez!

Lancel is *közéjük* tartozott, de Sansa valahogy mégsem volt képes a halálát kívánni. *Puha vagyok, gyenge és buta, pontosan ahogy Joffrey mondja. Végeznem kellene vele, nem segíteni rajta.*

A fáklyák kezdtek leégni, egy-kettő már ki is aludt. Senki sem törődött vele, hogy kicserélje őket. Cersei nem tért vissza. Amikor minden szem a másik bolondra szegeződött, Ser Dontos felmászott az emelvényre.

- Menj vissza a hálótermedbe, drága Jonquil! - suttogta. - Zárd magadra az ajtót, ott nagyobb biztonságban leszel! Érted megyek, ha a csata véget ért.

Valaki biztosan eljön értem - gondolta Sansa -, *de vajon te leszel az vagy Ser Ilyn?* Egy örült pillanatig azon volt, hogy könyörögve megkéri Dontost, hogy védje meg. Ő is lovag volt, értett a kardforgatáshoz és fogadalmat tett, hogy megvédelmezi a gyengéket. *Nem. Nem elég bátor és nem elég jó kardforgató. Csak a veszét okoznám.*

Minden erejére szüksége volt, hogy lassan, nyugodtan lépdeljen ki a Királyné Bálterméből, amikor legszívesebben rohant volna. Amikor azonban a lépcsőhöz ért, tényleg rohanni kezdett, felfelé és körbe-körbe, míg ki nem fogyott a levegőből és el nem szédült. A lépcsőn belebotlott az egyik örbe. Egy drágakövekkel kirakott boroskupa és ezüst gyertyatartók potyogtak ki a vörös palástból, amelybe tekerte őket, és hangos csörömpöléssel indultak meg lefelé. Az ör utánuk sietett, Sansára ügyet sem vetett, miután látta, hogy nem akarja ellopni a zsákmányát. A hálóterme koromsötét volt. Sansa elreteszelte az ajtót, és a sötétben tapogatózva megindult az ablak irányába. Amikor félrerántotta a függönyöket, elakadt a lélegzete.

A déli égbolton izzó, villódzó színek kavargtak, az odalent égő tüzek visszfényei. A felhők hasát fenyegető, zöld ár nyaldosta, az égen narancssárga tócsákban terült szét a fény. A közönséges tüzek vörös és sárga lángjai birokra keltek a futótűz smaragdjával. A színek fellobbantak, majd elhalványultak, kérészéletű árnyékseregeket keltettek életre, amelyek a következő pillanatban már nem voltak sehol. A zöld hajnalt egy szempillantással később narancssárga alkonyat követte. Mintha maga a levegő is megpörkölődött volna, olyan szaga volt, mint a leveses üstnek, amelyet a tűzön felejtettek, és az összes leves elforrt belőle. Az éjszakában

úgy szálldostak a parazsak, mint megannyi fényes bogár.

Sansa az ágya biztonsága felé hátrált az ablakból. *Lefekszem és alszom* - határozta el -, *és mire felébredek, új nap virrad, az ég megint kék lesz. A csata véget ér, és valaki megmondja, élhetek-e, vagy meg kell halnom.*

- Lady - nyöszörögte halkán. Vajon ha meghal, újra találkozik a farkasával?

Ebben a pillanatban valami megmozdult mögötte, a sötétségből egy kéz nyúlt ki, és megragadta a csuklóját.

Sansa szája sikitásra nyílt, egy másik kéz azonban az arcára szorult, és beléfojtotta a szuszt. Az ujjak durvák voltak és kérgesek, vértől ragacsosak.

- Kismadár. Tudtam, hogy eljössz! - csikorogta egy részeg hang.

Odakint örvénylő, jádefényű lándzsa döfött a csillagok felé, a szoba zöld ragyogással telt meg. Sansa megpillantotta egy szívdobbanás idejére a férfit: fekete volt és zöld, az arcára száradt vér sötét, mint a kátrány, a szeme úgy parázslott, mint egy kutyáé a hirtelen villanásban. Aztán a fény elhalványult, és ismét ormóttan, sötét árnyá vált foltos, fehér palástban.

- Ha kiáltasz, végzek veled. Hidd el nekem! - A Véreb levette a kezét a szájáról, lélegzete szaggatotná vált. Felkapott egy boroskancsót az ágya melletti asztalkáról, és hosszan meghúzta. - Nem vagy kíváncsi, ki nyeri meg a csatát, kismadár?

- Ki? - kérdezte Sansa. Túlságosan félt, semhogy ellene mert volna szegülni.

A Véreb felnevetett.

- Csak azt tudom, ki vesztette el. Én!

Még sohasem láttam ennyire részegnek. Az ágyamban aludt. Mit keres itt?

- Mit vesztettél el?

- Mindent. - Arca megégett fele egyetlen összefüggő, alvadt vérmaszkot alkotott. - Rohadt törpe! Meg kellett volna ölnöm. Évekkel ezelőtt.

- Azt mondják, halott.

- Halott? Nem. Bassza meg! Nem akarom, hogy halott legyen. - Elhajította a kiürült kancsót. - Azt akarom, hogy égjen el! Ha az istenek jók, elégetik, de én nem leszek itt, hogy végignézzem. Elmegyek.

- Elmész? - A lány megpróbálta kiszabadítani a karját, a férfi marka azonban vaskapocsként tartotta fogva.

- A kismadár elismétel mindent, amit hall. Elmegyek, igen.

- Hová mész?

- El innét. El a tüzeztől. Gondolom, kimegyek a Vaskapun. Valahová északra, bárhová.

- Nem jutsz ki - mondta Sansa. - A királyné lezárta a Maegort, és a városkapuk is zárva vannak.

- Nem előttem. Rajtam van a fehér palást. És nálam van ez is. - Megütögette a kardgombját. - Aki megpróbál megállítani, halott ember. Kivéve, ha ég.

Keserűen felnevetett.

- Miért jöttél ide?

- Ígértél nekem egy dalt, kismadár. Vagy talán elfelejtetted?

Sansának fogalma sem volt róla, miről beszél. Itt és most, amikor az eget lángok nyaldossák, és az emberek százával meg ezrével halnak meg, nem énekelhet neki.

- Nem tudok - szólalt meg végül. - Engedj el, megrémítesz!

- Téged minden megrémísz! Nézz rám! Nézz rám!

A vér elrejtette a legcsúnyább sebeket, a szeme azonban fehér volt, tágra nyílt és félelmetes. A szája összeégett sarka újra meg újra megrándult. Sansa érezte a szagát; izzadságtól, savanyú bortól, áporodott hányástól bűzlött, és mindenekfelett vértől, vértől, vértől.

- Vigyáznék rád - recsegte. - Mindenki fél tőlem. Senki sem nyúlhatna hozzád többé, vagy végeznék veled. - Közelebb rántotta magához, és a lány egy pillanatig azt hitte, meg akarja csókolni. Túl erős volt, hogyses küzdhetett volna ellene. Behunyta a szemét, arra várt, hogy vége legyen, de semmi sem történt. - Még mindig nem bírsz rám nézni, mi? - hallotta ismét a férfi

hangját. A Véreb erőset rántott a karján, megfordította, és az ágyra lökte. - Megkapom azt a dalt! Florian és Jonquil, azt mondtad! - A kezében tör villant, a pengét a lány torkához nyomta. - Énekelj, kismadár! Énekelj a kis életedért!

Sansa toroka kiszáradt és összeszorult a félelemtől. Hirtelen minden dal, amit valaha ismert, kiröppent a fejéből. *Kérlek, ne ölj meg* - szerette volna kiáltani -, *kérlek, ne!* Érezte, ahogy a férfi a tör hegyét forgatja, még erősebben nyomja a torkába. Majdnem megint behunyta a szemét, de akkor eszébe jutott. Nem Florian és Jonquil dala, de azért ez is dal volt. A hangját kicsinynek, vékonynak és reszketegnek hallotta.

*Szelíd Anya, kegyes forrás,
kérünk, óvd a véstől fiad,
fékezz nyilat, fékezz kardot,
hadd lássanak jobb napokat!
Szelíd Anya, asszony-erő,
Segítsd át lányaid a véssen,
csitíts mérget, csitíts bosszút,
hadd álljunk szebb életre készen!*

A többi strófát elfelejtette. Amikor elhallgatott, attól félt, a Véreb megöli, ő azonban rövid habozás után szó nélkül elvette a torkától a fegyvert.

Sansa valamiféle ösztönnek engedelmeskedve felemelte a karját, és szelíden a tenyerébe vette a férfi arcát. A szobában túl sötét volt, így nem tudta kivenni a vonásait, de érezte a ragacsos vért és valami nedvességet is, ami azonban nem vér volt.

- Kismadár - mondta még egyszer Sandor Clegane. A hangja nyers volt és érdes, mint a kövön súrlódó acél. Aztán felállt az ágyról. Sansa hasadó ruha, majd távolodó léptek lágyabb hangját hallotta.

Amikor percekkel később kimászott az ágyból, egyedül volt. A földön megtalálta a férfi palástját egy csomóba gyűrve, a fehér gyapjút beszennyezte a vér és a tűz. Az ég akkor már sötétebb volt odakint, és a csillagok előtt csak néhány zöld szellem táncolt. Hűvös szél fűjt, vadul csapkodta az ablaktáblákat. Sansa fázott. Kirázta a szakadt palástot, beleburkolózott, és remegve lekuporodott a padlóra.

Hogy meddig maradt így, nem tudta volna megmondani, de egy idő múlva a távolból, a város túlsó végéből harangzúgást hallott. A mély, torokhangú bronzzenge minden kondulással erősebb lett. Sansa éppen azon tűnődött, mit jelenthet, amikor egy másik harang is csatlakozott az elsőhöz, majd egy harmadik, s a hangjuk messzire szállt a hegyek és völgyek, a sikátorok és tornyok között, betöltve Királyvár minden zugát. Ledobta magáról a palástot és az ablakhoz ment.

Keleten feltűnt a hajnal első halvány hírnöke, és most már a Vörös Torony saját harangjai is megszólaltak, tovább dagasztva a Baelor Nagy Szentélyéből kiinduló roppant, bűgő hangfolyót. Emlékezett rá, hogy megszólaltatták a harangokat, amikor Robert király meghalt, ez azonban valami más volt, nem bánatos lélekharang, hanem örömteli mennydörgés. Hallotta, hogy az utcákon is emberek kiáltoznak, s ez nem lehetett más, csakis üdvívalgás.

A hírt végül Ser Dontos hozta el neki. Betámolygott a nyitott ajtón, kövér karjaiba zárta, és körbe-körbe forgott vele a szobában, miközben olyan összefüggéstelenül hujjogott, hogy Sansa egy szót sem értett az egészből. Legalább olyan részeg volt, mint nemrég a Véreb, benne azonban boldog táncra perdült az ital. Mire letette, a lány kába féjjel kapkodott levegő után.

- Mi az? - Megkapaszkodott az ágy egyik lábában. - Mi történt? Mondd el!

- Vége! Vége! Vége! A város megmenekült, Lord Stannis halott. Lord Stannis kereket oldott, senki sem tudja, senkit sem érdekel, a serege felbomlott, a veszély elmúlt! Lemészárolták őket, szétszóródtak vagy átálltak, azt mondják. Ó, azok a fényes lobogók! A lobogók, Jonquil, a lobogók! Van borod? Innunk kell erre a napra, igen! Ez azt jelenti, hogy biztonságban vagy, hát

nem érted?

- *Mondd el, mi történt!* - rázta meg Sansa.

Ser Dontos nevetett, és egyik lábáról a másikra ugrált, majdnem elvágódott.

- A hamun át jöttek, miközben a folyó lángolt. A folyó, Stannis nyakig állt a folyóban, és elkapták hátulról. Ó, újra lovagnak lenni, eme diadal részesévé válni! A saját emberei alig küzdöttek, azt mondják. Néhányan elfutottak, de sokkal többen térdet hajtottak és átálltak, s közben Lord Renlyt éltették! Mit gondolhatott Stannis, amikor ezt meghallotta? Osney Feketeüsttől hallottam, aki Ser Osmundtól hallotta, de Ser Balon is visszatért már, és az ő emberei ugyanezt mondják, meg az aranyköpönyegesek is. Megmenekültünk, kedvesem! Feljöttek a rózsauton és végig a folyóparton, át a földeken, amiket Stannis felégetett, a hamu felhőkben szállt fel a csizmáik alól, és szürkére festette a páncéljukat, de ó, a *lobogók* biztosan fényesek maradtak, az aranyrózsa és az aranyoroszlán és az összes többi, Marbrand fája és Rowané, Tarly vadásza, Redwyne szőlői meg Lady Vassszív falevele! Minden nyugati, Égikert és Kaszter-hegy teljes ereje! A jobb szárnyat maga Lord Tywin vezette a folyó északi oldalán, Randyll Tarly ment középen, Mace Tyrell pedig baloldalt, de a csatát az előhad nyerte meg. Úgy mentek át Stannisen, mint egy lándzsa a tökön, miközben minden emberük úgy üvöltött, mint acélba öltözött démonok! És tudod, ki vezette az előhadat? Tudod? Tudod? Tudod?

- Robb? - túl sok lett volna ezt remélni, de...

- Lord *Renly!* Lord Renly zöld páncéljában! A lángok megcsillantak az aranyagancsain! Lord Renly, hosszú lándzsájával a kezében! Azt mondják, maga végzett Ser Guyard Morigennel párviadalban, és még vagy egy tucatnyi dicső lovaggal! Renly volt az, Renly, Renly! Ó! A *lobogók*, drága Sansa! Ó! Lovagnak lenni!

DAENERYS

Éppen egy tál hideg, garnélarákból és datolyaszilvából készült levest reggelizett, amikor Irri odavitt neki egy qarthi köntöst. A szellős, elefántcsontszínű brokátselyem ruhát apró igazgyöngyök díszítették.

- Vidd innét! - mondta Dany. - A kikötőbe nem való az ilyen nőies finomság.

Ha a Tejemberek barbárnak tartják, hát annak megfelelően öltözik. Amikor kiment az istállóhoz, kopott homokselyem nadrágot és fűből szőtt szandált viselt. Apró mellei szabadon mozogtak a festett dothraki mellény alatt, medálokkal kirakott övén görbe tör lógott. Jhiqui dothraki szokás szerint befonta a haját, a varkocs végére ezüst csengettyűt erősített.

- Én nem arattam semmilyen győzelmet. - próbált ellenkezni a szolgálóleánnyal, ahogy a csengettyű halkán csilingelni kezdett.

Jhiqui nem értett egyet vele.

- Elégetted a maegiket a porházukban, és a lelküket a pokolba küldted.

Az Drogon győzelme volt, nem az enyém - akart tiltakozni Dany, de inkább nem mondott semmit. A dothrakik csak még jobban tisztelik, ha egy-két csengettyűt is a hajába akaszt. Csilingelve szállt fel az ezüst kanca nyergébe, a harangocskák minden lépésnél újra és újra megszólaltak, de sem Ser Jorah, sem a vérlovagjai nem tettek említést róla. Rakharót szemelte ki a feladatra, hogy távollétében őrizze a népét és a sárkányait. Jhogo és Aggo vele lovagolt a tengerpartra.

Maguk mögött hagyták a márványpalotákat és az illatos kerteket; a város egy szegényebb részén keresztül folytatták útjukat, ahol szerény téglaházak álltak ablaktalan falaikkal fordulva az utca felé. Itt kevesebb lovat meg tevét lehetett látni, és a hintók is ritkák voltak, az utcán azonban nyüzsögtek a gyerekek, a koldusok és a homokszínű, girhes kutyák. A bejáratok boltívei alól poros szövetszoknyába öltözött sápadt férfiak figyelték őket. *Tudják, ki vagyok, és nem szeretnek.* Az ellenszenv jól kivehető volt a rávetett pillantásokból.

Ser Jorah inkább a hintójába szerette volna tuszkolni, ahol a selyemfüggönyök biztonságos rejtekében utazhatott volna, de a lány visszautasította. Túl sokáig terpeszkedett szaténpárnákon, és túl sokáig hagyta, hogy ökrök vontassák ide-oda. Ha lovagolt, legalább úgy érezte, halad valamerre.

Nem véletlenül kereste fel a tengerpartot. Megint szökésben volt. Úgy érezte, egész élete egyetlen hosszú menekülés; már az anyja méhében elkezdett futni, és azóta sem állt meg. Hányszor osont el ő meg Viserys az éj leple alatt, egyetlen lépéssel a Bitorló bérgyilkosai előtt! De vagy a futás, vagy a halál, nem volt más. Xaro megtudta, hogy Pyat Pree maga köré gyűjti az életben maradt boszorkánymestereket, és Dany ellen mesterkednek.

Amikor ezt elmondta neki, a lány nevetett.

- Nem te mondtad nekem, hogy ezek a boszorkánymesterek nem többek vén katonáknál, akik elfeledett tetteikkel és elveszített vitéségükkel kérkednek?

Xaro zavartnak látszott.

- Ez úgy is volt, akkor. De most? Már kevésbé vagyok biztos benne. Azt beszélik, hogy Éjjáró Urrathon házában megint égnek az üvegyertyák, amelyek száz éven keresztül nem adtak lángot. Gehane Kertjében szellemfü nő, szellemteknősöket láttak, amint üzeneteket visznek a Boszorkánymesterek Útjának ablaktalan házai között, és a város összes patkánya lerágja a farkát. Mathos Mallarawan felesége, aki egyszer kigúnyolta egy varázsló szürke, molyrágta köpönyegét, megőrült, és nem hajlandó ruhát húzni. Még a frissen mosott selyemben is úgy érzi, mintha ezernyi rovar mászna a testén. Vak Sybassion, a Szemfaló újra lát, legalábbis a rabszolgái

megesküsznek rá. Az ember elgondolkodik - felsóhajtott. - Furcsa idők járnak Qarthban, a furcsa idők pedig nem kedveznek az üzletnek. Elkésérít, hogy ezt kell mondanom, de az lenne a legjobb, ha elhagynád Qarth-t, és inkább előbb, mint később. - Xaro megnyugtatóan simogatta Dany ujjait. - Nem kell azonban egyedül menned. Sötét látomások fogadtak a Porkastélyban, Xaro azonban fényesebb álmokat látott. Láttalak, amint boldogan fekszel ágyadban, gyermekünkkel a kebleden. Hajózd körül velem a Jåde-tengert, és az álom valóra válhat! Még nincs túl késő. Ajándékozz meg egy fiúval, édes örömódám!

Úgy érted, ajándékozzalak meg egy sárkánnyal.

- Nem leszek a feleséged, Xaro.

A férfi arca ettől hűvössé vált.

- Akkor menj!

- De hová?

- Valahová messzire innét.

Lehet, hogy valóban legfőbb ideje volt. A khalasar tagjai örömmel fogadták, hogy lehetőségük nyílik felgyógyulni a vörös pusztaság okozta sebekből, de most, hogy ismét kipihentek és jól tápláltak voltak, kezdtek irányíthatatlanná válni. A dothrakik nincsenek ahhoz szokva, hogy sokáig egy helyben maradjanak. Harcos nép voltak, nem városi életre születtek. Talán túl soká időzött Qarthban, engedett a kényelem és a szépség csábításának. Úgy érezte, ez a város mindig többet ígér, mint amennyit végül ad, és a kedvesség, amivel fogadták, megsavanyodott, mióta a Halhatatlanok Csarnoka óriási füst és tűz kíséretében összeomlott. A qarthiaknak egyik napról a másikra eszükbe jutott, hogy a sárkányok voltaképpen veszélyesek. Nem versengtek többé egymással, ki tud szebb ajándékokat adni neki. Ehelyett a Turmalin Testvériség nyíltan az elűzését, a Fűszerkereskedők Ősi Rendje pedig a halálát követelte. Xarónak minden befolyását latba kellett vetnie, hogy megakadályozza a Tizenhármak csatlakozását a két másik kereskedőliga követeléséhez.

De hová mehetnék? Ser Jorah azt javasolta, menjenek tovább kelet felé, minél távolabb a Hét Királyságban lakozó ellenségtől. A vérlovagjai jobban szerettek volna visszatérni a végtelen fütengerre még azon az áron is, hogy újból szembe kell szállniuk a vörös pusztasággal. Dany maga eljátszódott a gondolattal, hogy letelepedik Vaes Tolorróban, míg a sárkányai nagyok és erősek nem lesznek, a szíve azonban kétségekkel volt tele. Valahogy minden megoldás rossznak tűnt... és amikor végre elhatározta, hová megy, még mindig ott volt a nyugtalanító kérdés: hogyan jut el oda?

Már tudta, hogy Xaro Xhoan Daxos nem fog segíteni neki. Minden érzelgős vallomása ellenére mindvégig a saját játszmáját játszotta, ahogyan Pyat Pree is. Akkor éjjel, amikor megkérte, menjen el, Dany kért tőle még egy utolsó szívességet.

- Egy hadsereg talán? - kérdezte Xaro. - Egy üst arany? Esetleg egy gálya?

Dany elpirult. Gyűlölt könyörögni.

- Igen, egy hajó.

Xaro szemei olyan fényesen csillogtak, mint az ékszerek az orrán.

- Kereskedő vagyok, Khaleesi, tehát ezentúl ne ajándékról beszéljünk, hanem inkább üzletről!

Az egyik sárkányodért megkapod a flottám tíz legjobb hajóját. Csak azt az egyetlen, édes kis szócskát kell kimondanod.

- Nem - felelte a lány.

- Fájdalom, nem erre a szóra gondoltam! - kesergett Xaro.

- Elvárnád egy anyától, hogy adja el az egyik gyermekét?

- Miért ne? Mindig szülhet újabbakat. Az anyák nap mint nap eladják a gyermekeiket.

- Nem úgy a Sárkányok Anyja.

- Még húsz hajóért sem?

- Százért sem.

A férfi ajka lebiggyedt.

- Nincs száz hajóm. Neked viszont van három sárkányod. Adj nekem egyet a kedvességemért!

Neked még mindig marad kettő és harminc hajód.

Harminc hajó elegendő lenne, hogy egy kisebb hadsereggel partra szálljon Westeroson. *De egy kisebb hadseregem sincsen.*

- Hány hajód van, Xaro?
- Nyolcvanhárom, ha nem számoljuk a luxushajómat.
- És a társaidnak a Tizenháromban?
- Összesen talán ezer.
- És a Fűszerkereskedőknek meg a Turmalin Testvériségnek?
- Az ő aprócska flottáik nem bírnak jelentőséggel.
- Akkor is - mondta Dany. - Mennyi?
- Ezerkétszáz vagy ezerháromszáz van a Fűszerkereskedőknek. A Testvériségnek nincs több nyolcszáznál.

- És az asshaiaknak, a braavosiaknak, a Nyár-szigeteknek, az ibbenieknek és az összes többi népnek, amelyik a tengert járja, hány hajója van? Összesen?

- Sok és még több - felelte Xaro ingerülten. - Mit számít ez?
- Csak próbálok árat szabni a világ három élő sárkánya egyikének - mosolygott Dany negédesen. - Azt hiszem, a világ összes hajójának egyharmada tisztességes ár lenne érte.

Xaro arcán könnyek gördültek végig drágakőbe foglalt orra mindkét oldalán.

- Hát nem figyelmeztettelek rá, hogy ne lépj be a Porkastélyba? Pontosan ettől féltem. A boszorkánymesterek suttogása éppolyan bolonddá tett, mint amilyen Mallarawan felesége. A világ összes hajójának egyharmada? Bah! Bah! Megint csak azt mondom, bah!

Dany nem látta azóta. Az udvarmestere hozott tőle üzeneteket, de mindegyik hűvösebb volt az előzőnél. El kell hagynia a házát. Nem eteti tovább őt és az embereit. Visszakövetelte az ajándékait, amiket Dany szerinte aljas szándékkal fogadott el tőle. Az vigasztalta egyedül, hogy volt annyi józan esze, hogy nem ment hozzá feleségül.

A boszorkánymesterek három árulásról suttogtak... egyet vérért, egyet aranyért és egyet szeretetért. Az első áruló minden bizonnyal Mirri maz Duur volt, aki meggyilkolta Khal Drogot és még meg nem született fiukat, hogy bosszút álljon a népén. Lehet, hogy Pyat Pree és Xaro Xhoan Daxos volt a második és a harmadik? Nem tartotta valószínűnek. Amit Pyat Pree tett, nem aranyért tette, Xaro pedig sohasem szerette igazán.

Az utcák még kihaltabbak lettek, ahogy áthaladtak egy komor kőraktárral beépített negyeden. Aggo ment előtte, Jhogo mögötte, Ser Jorah Mormont az oldalán lovagolt. A csengettyűje halkán csilingelt, és Dany azon kapta magát, hogy a gondolatai ismét visszatérnek a Porkastélyba, ahogy a nyelv is visszatér a hiányzó fog helyén keletkezett űrhöz. *A Három gyermekének nevezték, a halál leányának, hazugságok gyilkosának, tűz hitvesének.* Ily sokszor három. Három tűz, három ló, három árulás.

- A sárkánynak három feje van - sóhajtotta. - Te tudod, mit jelent ez, Jorah?
- Felség? A Targaryen-ház címere fekete alapon háromfejű vörös sárkány.
- Ezt tudom. De nincsenek háromfejű sárkányok.
- A három fej Aegon és a nővérei voltak.
- Visenya és Rhaenys - bólintott Dany. - Én Aegontól és Rhaenystől származom a fiukon, Aenysen és az unokájukon, Jaehaerysen keresztül.

- A kék ajkak csak hazugságokat beszélnek, nem ezt mondta neked Xaro? Miért törödsz vele, mit mondtak a boszorkánymesterek? Csak az életet akarták kiszívni belőled, most már te is tudod.

- Talán - mondta Dany lassan. - De a dolgok, amiket láttam...
- Halott ember egy hajó orrában, egy kék rózsza, egy vérrel borított lakoma... mit jelentenek ezek, Khaleesi? Egy komédiás sárkánya, azt mondd. Könyörgöm, mi az a komédiás sárkánya?
- Ruhasárkány egy bot végén - magyarázta a lány. - A komédiások használják a mutatványaikhoz, hogy a hősöknek legyen mivel harcolniuk.

Ser Jorah összevonta a szemöldökét.

Dany nem hagyta annyiban.

- „Az ő dala a jég és tűz dala”, mondta a bátyám. Nem Viserys, Rhaegar. Egy hárfá volt nála ezüst húrokkal.

Ser Jorah homlokán még mélyebbek lettek a ráncok, míg végül a két szemöldöke összeért.

- Rhaegar herceg valóban játszott egy ilyen hárfán - ismerte el. - Láttad őt?

Dany bólintott.

- Volt ott egy asszony az ágyban, egy csecsemővel a keblén. A fivérem azt mondta, ő a herceg, akit megjövendöltek, és azt mondta az asszonynak, nevezze Aegonnak.

- Aegon herceg volt Rhaegar örököse Dorne-i Eliától - mondta Ser Jorah. - De ha ő volt a megjövendölt herceg, a jóslat a koponyájával együtt tört meg, amikor a Lannisterek egy falhoz csapták a fejét.

- Emlékszem - sóhajtott Dany szomorúan. - Rhaegar herceg leányát is meggyilkolták, a kis hercegnőt. Rhaenysnek hívták, mint Aegon nővérét. Visenya nem volt, de azt mondta, a sárkánynak három feje van. Mi a Jég és tűz dala?

- Én még sohasem hallottam erről a dalról.

- Azért mentem a boszorkánymesterekhez, hogy válaszokat kapjak, ehelyett azonban száz új kérdés gyötör.

Addigra az utca újra emberekkel telt meg.

- Utat! - kiáltotta Aggo, míg Jhogo gyanakodva szimatolt a levegőbe.

- Érzem, Khaleesi - kiáltott hátra. - A mérgezett víz!

A dothrakik nem bíztak a tengerben, sem bármiben, ami a tengeren volt. Az olyan víztől, amit egy ló nem tudott meginni, inkább távol tartották magukat. *Majd tanulni fognak* - határozta el Dany. - *Én szembeszálltam az ő tengerükkel Khal Drogo oldalán. Most szálljanak szembe ők az enyémmel!*

Qarth a világ egyik legnagyobb kikötője volt, hatalmas, védett öble színek, hangok és különös illatok kavalkádja. Az utcákat kocsmák, kis üzletek és játéklarangok szegélyezték közvetlenül olcsó bordélyok és furcsa istenek templomainak tözsomszédságában. Zsebmetszők, orgyilkosok, varázsárusok és pénzváltók vegyültek a tömegbe. A rakpart egyetlen hatalmas piac volt, a kereskedés éjjel-nappal folyt itt, és a holmikát bazári áruk töredékéért meg lehetett kapni, ha az ember nem kérdezte, honnét valók. Hajlott hátú, ráncos öregasszonyok ízesített vizet és kecsketejet árultak a vállukra szíjazott mázas kerámiakorsókból. Vagy félszáz nemzet tengerészei kőszáltak az árusok között, fűszeres likőröket kortyolgattak, és furcsa hangzású nyelveken tréfálkoztak. A levegőben só és sült hal, forró kátrány és méz, tömjén, olaj és cetvelő szaga terjengett.

Aggo egy rézpénzért vett egy nyársra való mézben sült egeret, és azt majszolgatta, miközben lovagoltak. Jhogo egy marék kövér fehércseresznyét vásárolt. Máshol gyönyörű bronztőröket, szárított tintahalakat, faragott ónikszot, szűz tejéből és éjiárnyból készített, nagyhatalmú bájitalt árultak, sőt még sárkánytojásokat is, amelyek gyanúsán hasonlítottak a festett kövekre.

Ahogy elhaladtak a Tizenhármak hajóinak fenntartott hosszú kőmólók mellett, Dany látta, amint sáfrányolajjal, fenyőtömjénnel és borssal teli ládákat pakolnak le Xaro díszes, *Vörös Csók* nevű gályájáról. Mellette borshordókat, savanyúlevél-bálákat és nagy fahengereken csíkos állatbőröket görgettek fel egy pallón az esti dagállal kihajózó *Azúr Menyasszony* fedélzetére. Lejjebb kisebb tömeg gyűlt össze a Fűszerkereskedők *Napfény* nevű gályája mellett, hogy rabszolgákra alkudozzanak. Köztudomású volt, hogy a legolcsóbban úgy lehet rabszolgához jutni, ha rögtön a hajóról veszi meg őket az ember, és az árbocok tetején lengedező lobogó elárulta, hogy a *Napfény* éppen most érkezett a rabszolda-öbölbeli Astapor városából.

Dany tudta, hogy a Tizenhármaktól, a Turmalin testvériségtől és a Fűszerkereskedők Ősi Rendjétől nem remélhet segítséget. Ezüstje hátán több mérföldön keresztül lovagolt mólóik, dokkjaik és raktáraik mellett, egészen a patkó alakú kikötő túlsó végéig, ahol a Nyár-szigetekről, Westerosról és a Kilenc Szabad Városból érkezett hajók kiköthettek.

Egy küzdőverem mellett szállt le hátsáról, amelyben egy baziliszkusz éppen egy nagy vörös kutyát tépett darabokra a körülötte álló tengerészek hangos biztatása közepette.

- Aggo, Jhogo, ti itt maradtok a lovakkal, míg Ser Jorah és én beszélünk a kapitányokkal!
- Ahogy parancsolod, Khaleesi. Figyelni fogunk téged.

Jó megint valyriai beszédet hallani, sőt még a Közös Nyelvet is - gondolta Dany, miközben az első hajó felé tartottak. A tengerészek, dokkmunkások és kereskedők egyaránt utat engedtek neki, nem tudván mire vélni az ezüstös hajú, karcsú, fiatal leányt, aki dothraki szokás szerint öltözik és egy lovaggal az oldalán járja a kikötőt. A hevesen tűző nap ellenére Ser Jorah a sodronyinge fölé felhúzta zöld gyapjúkabátját is, melynek mellét a Mormont-ház medvéje díszítette.

Sem Dany szépsége, sem a lovag termete és ereje nem könnyítette meg azonban a dolgukat az emberekkel, akiknek a hajóira szükségük lett volna.

- El akarsz szállíttatni száz dothrakit, az összes lovukat, magadat, ezt a lovagot és *három* sárkányt? - kérdezte hitetlenkedve a *Hűséges Barát*, egy hatalmas halászbárka kapitánya, mielőtt nevetve otthagya őket. Amikor közölte egy lysivel a *Trombitás* fedélzetén, hogy ő Viharbanszületett Daenerys, a Hét Királyság királynője, a fickó szenvtelenül bámult rá, és azt felelte:

- Egen, én meg Lord Tywin Lannister vagyok, és minden este aranyat szarok.

A myri *Selymes Lélek* fedélzetmestere úgy vélte, hogy a sárkányok nagyon veszélyesek a tengeren, mert a legkisebb kósza láng felgyújthatja a kötélzetet. A *Lord Faro Hasa* nevű hajó tulajdonosa hajlandó lett volna megkockáztatni a sárkányokat, de nem a dothrakikat.

- Ilyen istentelen vadembereket aztán nem engedek az én *Hasamba*. Nem ám!

A két fivér, akik a *Kénesőn* és testvérhajóján, az *Agáron* parancsnokoltak, jóindulatúnak látszottak, és meghívták őket az egyikük kabinjába egy pohár arbori vörösre. Olyan udvariasan viselkedtek, hogy Danyben egy pillanatra remény ébredt, az ár azonban, amit végül kértek, jóval meghaladta lehetőségeit, de talán még Xaróét is. A *Fenekcsipkedő Petto* és a *Kökényszemű Szűz* túl kicsik voltak, a *Kalandor* a Jáde-tenger felé tartott, a *Manolo Tanácsos* pedig nem igazán tűnt tengerbírónak.

Ahogy továbbindultak a következő móló felé, Ser Jorah a derekára tette a kezét.

- Felség, követnek. Ne, ne fordulj hátra! - szelíden egy rézműves bódéja felé terelte. - Ez nemes munka, királynőm - mondta hangosan, és felemelt egy nagy réztálat, hogy szemügyre vehessék. - Látod, hogy csillog a napfényben?

A réztálat nagyon fényesre csiszolták. Dany látta benne az arcát... és amikor Ser Jorah egy kissé jobbra fordította, azt is, ami mögöttük van.

- Egy kövér, barna hajú férfit látok, meg egy idősebbet, bottal. Melyikük az?
- Mind a ketten - felelte Ser Jorah. - Azóta követnek bennünket, hogy elhagytuk a *Kénesőt*.

A réz redői furcsán megnyújtották az alakokat, s ettől az egyik férfi hosszúnak és ösztövérenek, a másik hihetetlenül zömöknek és szélesnek tűnt.

- Pompás rézből készült, nagyságos úrnőm! - kiáltott fel a kereskedő. - Úgy ragyog, akár a nap! És a Sárkányok Anyjának csupán harminc tallér!

A tál nem ért többet háromnál.

- Hol vannak az őreim? - kérdezte fennhangon Dany. - Ez az ember ki akar rabolni engem! - Jorah-hoz halkabban szólt a Közös Nyelven. - Nem biztos, hogy rosszat akarnak. A férfiak megnézik az asszonyokat, mióta világ a világ, talán most sincs szó többről.

A rézműves ügyet sem vetett a suttogásukra.

- Harminc? Harmincat mondtam volna? Micsoda bolond vagyok! Húsz tallér az ár.

- Az összes réz csecsebecse ebben a bódéban nem ér meg húsz tallért! - vetette oda neki Dany, miközben a tükörképet tanulmányozta. Az öregebbik külseje valahogy Westeroszt juttatta az eszébe, a barna bőrű legalább kétszáznyolcvan fontot nyomott. A *Bitorló főúri címet ígért annak, aki végez velem, és ez a kettő bizony távol jár az otthonától. Vagy talán a boszorkánymesterek teremtményei, akik váratlanul akarnak lecsapni rám?*

- Tíz, Khaleesi, mert olyan bájos vagy. Használd tükörnek! Csak az ilyen mives réz ragadhat

meg olyan szépséget, mint a tiéd!

- Arra jó lenne, hogy kivigyem rajta az éjjeli piszkot. Ha eldobnád, talán felvenném, ha nem kellene lehajolnom. De hogy *fizessek* érte? - Dany a kezébe nyomta a tálat. - Férgek másztak fel az orrodba, és felfalták az eszedet.

- Nyolc tallér! - kiáltotta az árus. - A feleségeim megvernek, és bolondnak neveznek majd, de tehetetlen kisgyermek vagyok csupán a kezeid között. Kérlek, nyolc, ennél sokkal többet ér!

- Mit kezdjek az egyszerű rézzel, amikor Xaro Xhoan Daxos aranytálról etet engem?

Amikor megfordult, hogy otthagyja a rézművest, Dany futó pillantást vetett az idegenekre. A barna fickó majdnem olyan széles volt, mint amilyenek a tálban látta. Fényes, kopasz feje volt és eunuchra valló sima arca, verejtékfoltos, sárga selyemövében hosszú, görbe arakhot viselt. A selyem fölött csupasz volt, leszámítva egy nevetségesen kicsi, vasszegeces mellényt. Fatörzs vastagságú karjait, hordószerű mellkasát és hatalmas hasát régi sebhelyek borították, amelyek halványnak látszottak dióbarna bőrén.

A másik férfi festetlen gyapjúból készült utazóköponyeget viselt hátravetett csuklyával. Hosszú, fehér haja a vállára omlott, arca alsó felét selymes, ősz szakáll borította. Keményfa botja, amelyre támaszkodott, majdnem olyan magas volt, mint ő maga. *Bolondok lennének ilyen nyíltan bámulni, ha rosszat akarnak nekem. Ennek ellenére biztonságosabb lesz arrafelé venni az irányt, amerre Jhogo és Aggo várakoznak.*

- Az öregember nem visel kardot - súgta oda Jorah-nak a Közös Nyelven, miközben elvonszolta a bódétól.

A rézkereskedő ugrándozva eredt a nyomukba.

- Öt tallér, ötért a tiéd, neked készítették!

- Egy keményfa bottal épp olyan jól be lehet zúzni valakinek a koponyáját, mint bármelyik buzogánnyal - felelte Ser Jorah.

- Négy! Tudom, hogy kívánod! - A kereskedő előttük táncolt, hátrafelé szökdécselt, miközben a képükbe tolta a tálat.

- Követnek bennünket?

- Emeld csak egy kicsit magasabbra! - fordult Ser Jorah a kereskedőhöz. - Igen. Az öregember úgy tesz, mintha egy fazekas bódéjánál nézelődne, a barna azonban csak téged figyel.

- Két tallér! Kettő! Kettő! - A kereskedő már lihegett a hátrafelé való rohanástól.

- Fizesd ki neki, mielőtt végez magával! - mondta Dany Ser Jorah-nak, és közben azon tűnődött, mihez fog kezdeni egy nagy réztállal. Míg a lovag a pénzét kereste, elhatározta, hogy véget vet ennek a komédiának, és megfordult. Egy vénember és egy kövér eunuch nem fogja végigterelgetni a sárkány vérét a bazáron.

Egy qarothi lépett elé.

- Sárkányok Anyja, ez a tiéd! - Azzal letérdelt, és egy drágakövekkel kirakott dobozt nyújtott a lány arca elé.

Dany önkéntelenül érte nyúlt. A dobozka faragott fából készült, gyöngyházfedelét jáspis- és kalcedon berakás díszítette.

- Túl nagylelkű vagy.

Kinyitotta a dobozt, belül ónixból és smaragdból faragott csillogó, zöld szkarabeuszbogár feküdt. *Gyönyörű* - gondolta. - *Ez segít majd kifizetni az utat.* Ahogy belenyúlt a dobozba, a férfi így szólt:

- Annyira sajnálom - de a lány alig hallotta.

A szkarabeusz sziszegve szétnyílt.

Dany fekete, rosszindulatú, majdnem emberi arcot és egy méregtől csöpögő, behajlított farkat pillantott meg... és akkor a doboz kirepült a kezéből, és pörögve hullott darabokra. Az ujjaiiba hirtelen fájdalom nyilallt. Felsikoltott, és megmarkolta a kezét. A rézműves felkiáltott, egy asszony visított, a qarth-iak hirtelen ordítózva taszigálni kezdték egymást. Ser Jorah előreleandult, Dany pedig fél térdre rogyott. Megint hallotta a sziszegést. Az öregember erősen a földbe vágta a botja végét, Aggo lovastul átgázolt egy tojásárus pultiján, majd leugrott a nyeregből, Jhogo ostora

keményen csattant a feje fölött, Ser Jorah fejbe vágta az eunuchot a réztállal, a tengerészek, szajhák és kereskedők menekültek, óbégattak vagy mindkettőt egyszerre...

- Felség, ezernyi bocsánat! - az öregember letérdelt. - Elpusztult. Eltörtem a kezéd?

Dany behajlította az ujjait, arca összerándult a fájdalomtól.

- Azt hiszem, nem.

- Ki kellett vernem a kezedből... - kezdte, ám mielőtt befejezhette volna, a vérlovagok rávetették magukat. Aggo félrerúgta a botját, Jhogo megragadta a vállánál fogva, a földre kényszerítette, és tört nyomott a torkához.

- Khaleesi, láttuk, hogy megütött! Akarod látni a vére színét?

- Engedd el! - Dany feltápászkodott. - Nézd meg a botja végét, vér a véremből! - Az eunuch ledöntötte a lábáról Ser Jorah-t. A lány közéjük ugrott, ahogy a kard és az arakh elővillantak a tokjukból. - Le a fegyvert! Elég!

- Felség? - Mormont csak egy hüvelykkel engedte lejjebb a kardját. - Ezek az emberek megtámadtak téged.

- Megvédték engem! - Dany meglendítette a kezét, hogy kirázza a szúró fájdalmat az ujjaiából. - A másik volt az, a qarhi. - Körülnézett, de a férfi nem volt már sehol. - Egy Bánatos Ember volt. Az ékszeres dobozban egy mantichóra lapult. Ez az ember ütötte ki a kezemből. - A rézkereskedő még mindig a földön hempergett. A lány odament hozzá, és talpra segítette. - Magszúrt téged?

- Nem, jó úrnőm - felelte az reszketve -, különben már halott lennék. De hozzám ért... áááááá, amikor kirepült a dobozból, a kezemre esett!

Dany látta, hogy a kereskedő összepizskította magát, de egyáltalán nem csodálkozott rajta.

Adott neki egy ezüstöt a megpróbáltatásaiért, majd útjára küldte, mielőtt újra a fehér szakállú öregemberhez fordult volna.

- Ki az, kinek az életemmel tartozom?

- Semmivel sem tartozol, felség. A nevem Arstan, bár Belwas Fehérszakállnak nevezett el az úton idefelé.

Bár Jhogo már elengedte, az öregember még mindig fél térdén maradt. Aggo felvette a botját, megfordította, halkán káromkodott egyet dothraki nyelven, majd egy kövön levakarta róla a mantichóra maradványait, és visszaadta neki.

- És kicsoda Belwas? - kérdezte Dany.

A nagydarab, barna eunuch peckesen előrelépett, az arakhot visszadugta a tokjába.

- Én vagyok Belwas. Meereen küzdővermeiben Erős Belwasnak neveznek. Még sohasem veszítettem. - Rácsapott sebhelyek borította hasára. - Hagyom, hogy minden ember megvágjon egyszer, mielőtt végzek vele. Számold meg a vágásokat, és megtudod, hány embert ölt meg Erős Belwas!

Danynek nem kellett megszámolnia a sebhelyeket, elég volt egy pillantást vetnie a hasára, hogy lássa, rengeteg van belőlük.

- És miért vagy itt, Erős Belwas?

- Meereenből Qohorba adtak el, onnét Pentosba a kövér embernek édes szaggal a hajában. Ő volt az, aki visszaküldte Erős Belwast a tengeren át, és az öreg Fehérszakállat, hogy szolgálja Belwast.

A kövér ember édes szaggal a hajában...

- Illyrio? - kérdezte. - Illyrio tanácsos küldött benneteket?

- Igen, felség - bólintott Fehérszakáll. - A tanácsos szíves elnézésedet kéri, amiért bennünket küld maga helyett, de már nem tud úgy megülni egy lovat, mint ifjúkorában, a tengeri út pedig árt az emésztésének. - Eddig a Szabad Városok valyriaiján beszélt, most azonban a Közös Nyelvre váltott. - Sajnálom, ha rád ijesztettünk. Az igazat megvallva nem voltunk biztosak benne, olyasvalakit vártunk, aki sokkal... sokkal...

- Királyibb megjelenésű? - nevetett Dany. A sárkányok nem voltak vele, és az öltözéke sem volt éppen királynőinek nevezhető. - Jól beszéled a Közös Nyelvet, Arstan. Talán Westerosból

származol?

- Onnét. A dorne-i határvidéken születtem, felség. Kisfiúként Lord Swann egyik lovagja mellett apródoskodtam. - Lobogó helyett a hosszú botot emelte a magasba. - Most Belwas apródja vagyok.

- Egy kicsit öreg vagy az ilyesmihez, nem? - Ser Jorah utat tört magának Dany mellé, a réztálat esetlenül tartotta a hóna alatt. Az csúnyán behorpadt Belwas kemény fejétől.

- Nem túl öreg, hogy uramat szolgáljam, Lord Mormont.

- Engem is ismeresz?

- Láttalak küzdeni egyszer-kétszer. Lannisportban, amikor majdnem kiütötte a nyeregből a Királyölőt. És Pyke-on, ott is. Nem emlékszel, Lord Mormont?

Ser Jorah összevonta a szemöldökét.

- Az arcod ismerősnek tűnik, de több százan voltak Lannisportban és több ezren Pyke-on. És nem vagyok lord. A Medve-szigetet elvették tőlem. Csak egy lovak vagyok.

- A Királynői Testőrségem lovagja. - Dany megfogta a karját. - Amellett igaz barátom és jó tanácsadóm. - Arstan arcát fürkészte. Az öregemberben volt valami mély méltóság, valami nyugodt erő, ami tetszett neki. - Kelj fel, Fehérszakáll Arstan! Légy üdvözölve, Erős Belwas! Ser Jorah-t már ismered. Ko Aggo és Ko Jhogo vér a véremből. Velem együtt keltek át a vörös pusztaságon, és látták a sárkányaim világrajövetelét.

- Lovas fiúk - villantotta meg Belwas széles vigyorát. - Belwas sok lovas fiút ölt meg a küzdővermekben. Csilingelnek, amikor meghalnak.

Aggo arakhja megvillanta a kezében.

- Én még sohasem öltem kövér barna embert. Belwas lesz az első.

- Tedd el az acélt, vér a véremből! - szólt rá Dany. - Ez az ember ezért jött, hogy szolgáljon engem. Belwas, te pedig megadsz minden tiszteletet a népemnek, különben hamarabb hagyod el a szolgálatomat, mint szeretnéd, és több sebhellyel, mint amennyivel idejöttél!

Az óriás arcáról lehervadt a foghíjas mosoly, és a helyébe zavart, morcos kifejezés lépett. Úgy látszott, Belwast nemigen szokták fenyegetni, különösen nem nála háromszor kisebb leányok.

Dany rámosolygott, hogy némileg elvegye a feddés élet.

- Most pedig mondjátok el, mit akar tőlem Illyrio tanácsos, hogy idáig küldött benneteket Pentosból?

- Sárkányokat akar - közölte Belwas nyersen -, és a lányt, aki csinálja őket. Téged akar.

- Belwas igazat beszél, felség - mondta Arstan. - Azt az utasítást kaptuk, hogy keressünk meg és vigyünk vissza Pentosba. A Hét Királyságnak szüksége van rád. Robert, a Bitorló halott, és a birodalom vérzik. Amikor elhajóztunk Pentosból, éppen négy király uralkodott, és senki sem tett igazságot.

A szívében öröm ébredt, de Dany nem engedte, hogy az arca elárulja.

- Három sárkányom van - mondta -, és több mint száz ember a khalasaromban holmikkal és lovakkal együtt.

- Nem baj - dörögte Belwas. - Mindet visszük. A kövér ember három hajót bérel az ő kis ezüsthajú királynőjének.

- Így van, felség - helyeselt Arstan Fehérszakáll. - A nagy bárka, a *Saduleon* a móló végében horgonyoz, a *Nyári Nap* és a *Joso Tréfája* nevezetű gályák a hullámtörőn túl.

Három feje van a sárkánynak - tünődött Dany.

- Szólok az embereimnek, hogy azonnal készüljenek fel az indulásra. A hajóknak azonban, amelyek hazavisznek engem, más neveket kell viselniük.

- Ahogy óhajtod - bólintott Arstan. - Milyen neveket kívánsz?

- *Vhagar* - mondta Daenerys -, *Meraxes* és *Balerion*. A neveket három láb magas aranybetűkkel fessétek a hajótestre, Arstan! Azt akarom, hogy mindenki, aki meglátja, tudja: a sárkányok visszatértek!

ARYA

A fejeket kátrányba mártották, hogy lassabban rothadjanak; Aryának minden reggel alattuk kellett elhaladnia, amikor lement a kúthoz, hogy friss vizet vigyen Roose Bolton mosdótáljába. A fejek kifelé néztek, úgyhogy sohasem látta az arcokat, de szerette azt gondolni, hogy az egyik Joffreyé. Megpróbálta elképzelni, hogy nézne ki a fiú csinos kis arca kátrányba mártva. *Ha varjú lennék, leszállhatnék rá, és belecsíphetnék azokba a hülye, dagadt, mogorva ajkaiba.*

A fejek azonban így sem nélkülözték a látogatókat. A dögevő varjak rekedt méltatlankodással keringtek a kapuház körül, minden szemem összeeszesztek a mellvédeken, rikácsoltak, károgtak egymásra és a levegőbe röppentek, valahányszor egy őr haladt el a gyilokjárón. Volt, hogy széles, fekete szárnyaikon a mester hollói is leereszkedtek a madárházból, hogy csatlakozzanak a lakomához. Amikor a hollók megjelentek, a varjak szétrebbentek, és csak azután tértek vissza, hogy a nagyobb madarak elmentek.

Vajon emlékeznek a hollók Tothmure mesterre? - tünődött Arya. - Vajon sajnálják? Amikor rárecsegnek, elgondolkodnak rajta, miért nem válaszol? Lehet, hogy a halottak képesek beszélni hozzájuk valami titkos nyelven, amit az élők nem hallanak.

Tothmure-t azért küldték a bárd alá, mert Harrenhal elestének éjjelén hollókat küldött Kaszter-hegybe és Királyvárba, Lucant, a páncélmestert azért, mert fegyvereket készített a Lannistereknek, Harra jóasszonyt azért, mert felszólította Lady Whent háza népét, hogy szolgálják őket, az intézőt pedig azért, mert odaadta a kincseskamra kulcsait Lord Tywinnak. A szakácsot megkímélték (egyek szerint azért, mert ő főzte a menyétlevest), csinos Paiának és a többi asszonynak azonban, akik kegyeikbe fogadták a Lannisterek katonáit, kalodákat ácsoltak. Levetkőztették, kopaszra borotválták, és ott hagyták őket a középső udvaron, a medveverem mellett, ahol bárki, akinek kedve támadt hozzá, szabadon használhatta őket.

Aznap reggel, amikor Arya a kúthoz ment, éppen három Frey fegyveres használta őket. Megpróbált nem odanézni, de hallotta a férfiak röhögését. A vödör, ha megtelt, nagyon nehéz volt. Éppen megfordult, hogy visszavigye a Királynagytoronyba, amikor Amabel jóasszony megragadta a kezét. A víz kicsapott a vödör permén, és hangos loccsanással áztatta el Amabel lábait.

- Ezt szándékosan csináltad! - rikácsolta az asszony.

- Mit akarsz? - Arya kétségbeesetten vergődött a szorításában. Amabel félőrült volt, mióta levágták Harra fejét.

- Látod? - Amabel Paiára mutatott az udvar végében. - Ha ez az északi elbukik, odakerülsz te is!

- Engedj el! - Arya megpróbálta kiszabadítani magát, de Amabel csak még erősebben szorította.

- *Ő is el fog bukni!* Harrenhal végül mindegyiket kitaszítja. Lord Tywin győzött, most teljes erejével visszatér, és akkor majd rajta lesz a sor, hogy megbüntesse a hűtleneket. És ne hidd, hogy nem fogja tudni, mit tettél! - A vénasszony vihogott. - Lehet, hogy egyszer én is végigmegyek rajtad. Harrának volt egy régi seprűje, félreteszem neked. A nyele repedt és szálkás... Arya meglendítette a vödröt, ami a víz súlya miatt kifordult a kezében, ezért nem Amabel fejét találta el, ahogy akarta, az asszony azonban így is elengedte, amikor a víz elborította.

- *Soha többé ne érj hozzám!* - kiabálta Arya. - Különbem megöllek! Tűnj innét!

A víztől csöpögő Amabel jóasszony vézna ujjával az Arya tunikáját díszítő megnyúzott emberre bökött.

- Azt hiszed, biztonságban vagy azzal a véres kis emberrel a csöcsödön, pedig nem! A Lannisterek közelednek! Majd meglátod, mi lesz, ha ideérnek!

A víz háromnegyed része kiömlött a földre, így Arya kénytelen volt visszamenni a kúthoz. *Ha elmesélném Lord Boltonnak, mit mondott, a feje még ma odakerülne Harráé mellé* - gondolta, miközben megint felhúzta a vödört. De nem fogja elmesélni.

Egyszer, amikor még csak feleennyi fej volt odafent, Gendry rajtakapta Aryát, ahogy őket bámulja.

- Gyönyörködsz a művedben? - kérdezte tőle.

Arya tudta, hogy azért mérges, mert szerette Lucant, de ez akkor sem volt igazságos.

- Ez Acéllábú Whalton műve! - védekezett. - És a Komédiásoké meg Lord Boltoné.

- És ki adott át nekik mindannyiunkat? Te, meg a menyétlevesed!

Arya megütötte a karját.

- Az csak forró húsleves volt! Te is gyűlölted Ser Amoryt.

- Ezt a népséget sokkal jobban gyűlölöm. Ser Amory az uráért harcolt, a Komédiások viszont zsoldosok és köpönyegforgatók. A fele még a Közös Nyelvet sem beszéli. Utt septon a kisfiúkat szereti, Qyburn fekete mágiát űz, a barátod, Maró pedig embereket eszik!

Az volt a legrosszabb az egészben, hogy még azt sem mondhatta, hogy nincs igaza. A Bátor Bajtársak végezték a fosztogatás legnagyobb részét Harrenhal számára, és Roose Bolton azzal bízta meg őket, hogy füstöljék ki a Lannistereket a környékről Vargo Hoat négy csoportra osztotta őket, hogy a lehető legtöbb falut kereshessék fel. A legnagyobb csapatot ő maga vezette, a többi legmegbízhatóbb kapitányai alá rendelte. Arya hallotta, hogy Rorge azon röhög, hogyan találja meg Vargo Hoat az árulókat. Nem tett mást, mint újra felkereste azokat a helyeket, ahol korábban, Lord Tywin zászlaja alatt már látogatást tett, és elfogta azokat, akik akkor segítettek neki. A Lannisterek sokukat ezüsttel vették meg, így a Komédiások több kosárnyi fej mellett gyakran pénzzel megrakott zsákokat is hoztak magukkal.

- Találós kérdés! - kiáltozta Shagwell vidáman. - Ha Lord Bolton kecskéje megeszi az embereket, akik Lord Lannister kecskéjét etették, hány kecske van?

- Egy - felelte Arya, amikor tőle is megkérdezte.

- Íme, egy menyét, aki okos, mint egy kecske! - kacagott a bolond.

Rorge és Maró éppen olyan rosszak voltak, mint a többiek. Amikor Lord Bolton a helyőrséggel együtt evett, Arya ott látta őket a többiek között. Marónak olyan szaga volt, mint a romlott sajtnak, ezért a Bátor Bajtársak az asztal végébe ültették, ahol nyugodtan moroghatott meg sziszeghetett magában, miközben foggal-körömmel tépte szét a húst. Amikor elhaladt Arya mellett, megszaglászta, a legjobban mégis Rorge-tól félt. Ő Hűséges Ursywck közelében ült, de a lány magán érezte a tekintetét, valahányszor a dolga után járt.

Néha bánta, hogy nem kelt át a keskeny tengeren Jaqen H'gharral. Még mindig megvolt az a buta érme, amit adott neki. Egyszerű vasdarab volt, nem nagyobb egy pénzdarabnál, a karimája erősen rozsdásodott. Az egyik oldalon írás volt, különös szavak, amelyeket nem tudott elolvasni. A másik fele egy ember fejét ábrázolta, de már annyira megkopott, hogy a vonásai kivehetetlenek voltak. *Jaqen azt mondta, hogy nagyon sokat ér, de valószínűleg ez is csak hazugság volt, mint a neve, sőt még az arca is.* Ettől olyan dühös lett, hogy elhajította az érmét, de egy óra múlva megbánta, visszament és megkereste, még ha nem ért is semmit.

Az érme körül jártak a gondolatai, miközben áthaladt a Folyókó Udvaron, a vízzel teli vödör súlyával küszködve.

- Nan! - hallatszott egy hang. - Tedd le azt a vödört, és gyere, segíts nekem!

Elmar Frey nem volt idősebb nála, ráadásul a korához képest is alacsony volt. Egy homokkal töltött hordót görgetett a göröngyös talajon, az arca kivörösödött az erőlködéstől. Arya odament, hogy segítsen neki. Együttes erővel elgurították a hordót a falig, majd vissza, és a talpára állították. Arya hallotta, ahogy a homok ide-oda csúszkál benne. Elmar kinyitotta a fedelét, és egy sodronyínget húzott elő belőle.

- Szerinted elég tiszta? - Roose Bolton apródjaként az ő feladata volt ragyogó tisztán tartani

ura páncélját.

- Ki kell ráznod a homokot. Ott még mindig vannak rozsdafoltok. Látod? - mutatta Arya. - Jobb lesz, ha előlről kezded.

- Te csinálod meg! - Elmar nagyon barátságos tudott lenni, ha segítségre volt szüksége, utána azonban mindig eszébe jutott, hogy ő apród, Arya pedig csak egy szolgálóleány. Előszertettel dicsekedett vele, hogy az Átkelő Urának a fia, nem unokaöcs, fattyú vagy unoka, hanem törvényes fiú, és hogy ebből kifolyólag hercegnőt fog feleségül venni.

Aryát egyáltalán nem érdekelte a drágalátos hercegnője, és nem szerette, ha a fiú parancsokat osztogat neki.

- Vízet kell vinnem az uram mosdótáljába. A hálóteremben van, éppen piócákat tesznek rá. Nem a szokásos feketéket, hanem a nagy halványakat.

Elmar szeme úgy elkerekedett, mint két tojás. Rettegett a pióáktól, különösen a nagy halványaktól, amelyek úgy néztek ki, mint a kocsonya, mielőtt teleszívták magukat vérrel.

- El is felejtettem, te túl sovány vagy, hogy ilyen nehéz hordót guríts.

- El is felejtettem, hogy ostoba vagy - Arya felemelte a vödröt. - Talán neked is jót tenne egy kis vérleszívás. A Nyaknál akkora piócák vannak, mint egy disznó.

Azzal faképnél hagyta a hordójával együtt.

A lord hálótermében sokan voltak, amikor belépett. Qyburn volt szolgálatban, és a zord Walton sodronyíngben és lábszárvédővel. Rajtuk kívül még vagy tucatnyi Frey tartózkodott a helyiségben, mind fivérek, féltestvérek és unokatestvérek. Roose Bolton az ágyon feküdt, teljesen meztelenül. Piócák tapadtak karjának és lábainak belső oldalához és sápadt mellkasához, a hosszú, átlátszó lények csillogó rózsaszínűek lettek, ahogy táplálkoztak. Bolton éppen úgy nem törődött velük, mint Aryával.

- Nem hagyhatjuk, hogy Lord Tywin csapdába ejtsen bennünket itt Harrenhalban - mondta Ser Aenys Frey, miközben Arya megtöltötte a mosdótálat. Ser Aenys szürke, görnyedt, óriás termetű férfi volt vizenyős, vörös szemekkel és hatalmas, bütykös kézzel. Ezerötszáz Frey kardot hozott magával délre Harrenhalba, sokszor mégis úgy tűnt, a saját fivéreinek sem képes parancsolni. - A kastély olyan nagy, hogy egy egész hadsereg kellene a védelméhez, és ha egyszer körülzárnak, *nem tudunk* élelmezni egy hadsereget. Arra sincs reményünk, hogy megfelelő készleteket tudjunk felhalmozni. A vidék hamuvá vált, a falvakban a farkasok az urak, a terményt felégették vagy ellopták. Nyakunkon az ősz, még sincsen élelem a raktárakban, sem mag elültetve a földeken. A fosztogatásból élünk, és ha a Lannisterek attól is megfosztanak bennünket, egy hónapon belül patkányokra és cipőtalpra kell fanyalodnunk!

- Én sem akarom, hogy itt ostromoljanak meg. - Roose Bolton hangja olyan halk volt, hogy az emberek kénytelenek voltak feszült figyelemmel hallgatni, így a környezetében mindig különös csend uralkodott.

- Hát akkor? - érdeklődött Ser Jared Frey, aki szikár volt, kopaszodott, az arcát himlőhelyek borították. - Edmure Tully talán annyira megittasult a győzelmétől, hogy nyílt mezőn akar csatát vállalni Lord Tywin ellen?

Ha így tesz, megveri őket - gondolta Arya. - *Megveri őket, ahogyan a Vörös Ágon tette, majd meglátjátok!* Észrevétlenül Qyburn mellé osont.

- Lord Tywin sok-sok mérföldre van innét - mondta Bolton nyugodtan. - Még rengeteg elintéznivalója van Királyvárban. Egy ideig nem fog Harrenhal ellen vonulni.

Ser Aenys csökönnyösen megrázta a fejét.

- Te nem ismered úgy a Lannistereket, mint mi, uram. Stannis király is azt hitte, hogy Lord Tywin ezer mérföldre van onnét, és ő mégis végzett vele!

A sápadt ember halványan elmosolyodott az ágyban, miközben a piócák a vérén lakomáztak.

- Én nem az a fajta vagyok, akivel csak úgy végeznek, ser.

- Még ha Zúgó össze is szedi minden erejét, és az Ifjú Farkas is visszaverekszi magát nyugatról, hogyan szállhatunk szembe akkora erővel, amit Lord Tywin küld ellenünk? Ha jön, sokkal nagyobb sereggel jön, mint amekkorával a Zöld Ágnál megütköztünk. Égikert is

csatlakozott Joffrey ügyéhez, ne feledd!

- Nem felejtettem el.

- Én egyszer Lord Tywin foglya voltam - szólalt meg Ser Hosteen, egy tagbaszakadt, szögletes arcú lovag, akiről az a szóbeszéd járta, hogy a legerősebb az összes Frey közül. - Nem kívánom újra a Lannisterek vendégszeretét élvezni.

Ser Harys Haigh, anyai ágon maga is Frey, hevesen bólogatott.

- Ha Lord Tywin legyőzött egy olyan tapasztalt hadvezért, mint Stannis Baratheon, milyen esélye lehet vele szemben a kölyökkirályunknak? - A fivéreire és unokafivéreire pillantott támogatásért, néhányuk helyeslően mormogott.

- Valakinek össze kell szednie a bátorságát, és ki kell mondania - folytatta Ser Hosteen. - A háború elveszett. Ezt Robb királlyal is meg kell értetnünk.

Roose Bolton halvány szeme végigmérte.

- Ófelsége minden alkalommal vereséget mért a Lannisterekre, valahányszor megütközött velük.

- Elvesztette északot! - kötötte az ebet a karóhoz Hosteen Frey. - Elvesztette *Derest!* A fivérei halottak...

Arya egy pillanatra lélegezni is elfelejtett. *Halottak? Bran és Rickon halottak? Mit akar ezzel mondani? Mit ért az alatt, hogy elveszítette Derest? Joffrey sohasem lett volna képes elfoglalni, soha! Robb nem engedte volna neki. Aztán eszébe jutott, hogy Robb nem volt Deresben. Messze nyugaton hadakozott, Bran nyomorék, Rickon pedig csak négyéves. Minden erejére szüksége volt, hogy nyugodt és csendes maradjon, ahogy Syrio Forel tanította, hogy úgy álljon ott, mint egy bútor darab. Érezte, hogy könny szökik a szemébe, de visszaparancsolta. *Ez nem igaz, nem lehet igaz, ez csak a Lannisterek hazugsága!**

- Ha Stannis győz, minden másképp alakult volna - sóhajtotta Folyami Ronel, Lord Walder egyik fattya.

- Csakhogy Stannis veszített - vetette oda Ser Hosteen nyersen. - Attól, hogy az ellenkezőjét kívánjuk, még nem lesz úgy. Robb királynak békét kell kötnie a Lannisterekkel. Le kell vennie a koronáját, és térdet kell hajtania, akár tetszik neki, akár nem!

- És ki mondja meg ezt neki? - mosolygott Roose Bolton. - Jó dolog, ha az embernek ennyi vitéz fivére van ilyen nehéz időkben. Meggondolom, amit mondatok.

Mosolyával elbocsátotta őket. A Freyek meghajoltak és kicsoszogtak. A helyiségben csak Qyburn, az Acéllábú és Arya maradtak. Lord Bolton közelebb intette magához Aryát.

- Már eleget véreztem. Nan, eltávolíthatod a piócákat.

- Azonnal, uram!

Jobb volt nem megvártni Roose Boltont. Arya szerette volna megkérdezni tőle, mire célzott Ser Hosteen Deressel kapcsolatban, de nem merte. *Majd megkérdezem Elmart* - gondolta -, *Elmar elmondja nekem.* A piócák lassan vonaglottak az ujjai között, ahogy óvatosan leszedegette őket az ura testéről. A halvány testek nedvesek voltak, és vértől feszültek. *Csak piócák* - emlékeztette magát. - *Ha összeszorítanám a markomat, szétloccsannának az ujjaim között.*

- Levél érkezett nagyságos hitvesedtől.

Qyburn egy pergamentekercset húzott elő a ruhaujjából. Bár a mesterek köntösét viselte, a nyakában nem volt lánc. Azt rebesgették, hogy elvették tőle, mert belekontárkodott a szellemidézésbe.

- Elolvashatod - mondta Bolton.

Lady Walda majdnem minden nap írt az Ikrekből, de minden levele ugyanolyan volt.

- „Imádkozom érted reggel, délben és este, drága uram - írta -, és számolom a napokat, mikor oszthatom meg veled újra az ágyamat. Térj vissza hozzám mielőbb, s én sok törvényes fiúgyermekkel ajándékozlak meg, akik elfoglalhatják a te halott Domericéd helyét, és uralkodhatnak a Rémvölgyben teutánad!”

Arya lelki szemei előtt egy rózsaszín, kövér csecsemő képe jelent meg, a testét rózsaszín, kövér piócák borították. Hozott egy nedves kendőt, hogy letörölje vele Lord Bolton puha,

szórtelen testét.

- Én is írok egy levelet - mondta Bolton az egykori mesternek.

- Lady Waldának?

- Ser Helman Tallhartnak.

Két nappal ezelőtt lovas hírvívó érkezett Ser Helmantól. A Tallhartok emberei rövid ostromot követően elfogadták a Lannister-helyőrség megadását, és elfoglalták a Darryk kastélyát.

- Mondd meg neki, hogy végezzen a foglyokkal, a kastélyt pedig gyűjtsa fel a király parancsára. Azután egyesítse erőit Robett Gloverrel, és támadjanak kelet felé, Alkonyvölgy irányába! Azok gazdag földek, a háború még alig érintette őket. Ideje, hogy ők is belekóstoljanak. Glover elveszített egy kastélyt, Tallhart pedig egy fiat. Hadd álljanak bosszút Alkonyvölgyön!

- Előkészítem az üzenetet a pecséted számára, uram.

Arya örömmel hallotta, hogy a Darryk kastélyát felgyújtják. Odavitték, amikor a Joffreyval történt verekedését követően elkapták, és a királynő ott ölette meg Sansa farkasát az apjával. *Megérdemli, hogy leégjen.* Ugyanakkor örült volna, ha Robett Glover és Ser Helman Tallhart visszatérnek Harrenhalba. Túl gyorsan mentek el, és nem volt elég ideje eldönteni, rájuk bízhatja-e a titkát vagy sem.

- Ma vadászni megyek - közölte Roose Bolton, miközben Qyburn felsegített rá egy bélelt zekét.

- Biztonságos ez, uram? - kérdezte Qyburn. - Utt septon embereit alig három nappal ezelőtt farkasok támadták meg. Egyszerűen bementek a táborába, alig ötméternyire a tűztől, és megölték két lovat.

- Én éppen farkasokra akarok vadászni. Éjszakánként alig tudok aludni az üvöltésüktől. - Bolton felcsatolta az övét, és megigazította a kardját és a törét. - Azt beszélik, hogy a rémfarkasok hajdan hatalmas, százas vagy még nagyobb falkákban járták északot, és nem félték sem az emberektől, sem a mamutoktól. Ez persze régen volt, és egy másik vidéken. Különös, hogy a közönséges déli farkasok ilyen bátrak lettek.

- A szörnyű idők szörnyű dolgokat szülnek, uram.

Bolton fogai kivillantak. Akár mosolynak is szánhatta.

- És ezek az idők olyan szörnyűek, mester?

- Elmúlt a nyár, és négy király van a birodalomban.

- Egy király lehet szörnyű, de négy? - Bolton vállat vont. - Nan, a bundás köpönyegemet! - Arya odavitte neki. - A lakosztályom legyen tiszta és rendezett, mire visszatérek! - mondta neki, miközben a lány megkötötte a köpönyeget. - És ne feledkezz meg Lady Walda leveléről sem!

- Ahogy parancsolod, uram!

A lord és a mester kivonultak a szobából anélkül, hogy egy pillantásra is méltatták volna. Miután elmentek, Arya fogta a levelet és odavitte a kandallóhoz, a piszkavassal megmozgatta a fahasábokat, hogy felélessze a tüzet. Figyelte, ahogy a pergamen összepöndörödik, megfeketedik, majd lángra kap. *Ha a Lannisterek bántották Brant és Rickont, Robb mindegyiküket megöli. Sohasem fog térdet hajtani, soha, soha, soha! Ő nem fél tőlük!* A kéménybe összekunkorodott pernye szállt fel. Arya leguggolt a tűz előtt, forró könnyei függönyén át bámulta a lángokat. *Ha Deres tényleg elesett, akkor ez az otthonom? Még mindig Arya vagyok, vagy már csak Nan, a szolgálóleány, örökkön örökké?*

A következő néhány órát azzal töltötte, hogy ura szobáit takarította. Kivitte a régi gyékényeket, és új, illatos szőnyeget terített le, a kandallóban friss tüzet rakott, kicserélte a vásznakat, felrázta a tollas ágyat, az éjjeliedényeket az árnyékszékbe ürítette, majd kisúrolta őket, elvitt a mosónőkhöz egy nagy halom koszos ruhát, és hozott a konyhából egy tál ropogós őszi körtét. Miután elkészült a hálóteremmel, lejjebb ment egy lépcsőfordulóval, hogy elvégezze ugyanezt a nappali szobában is, egy üres, huzatos csarnokban, amely akkora volt, mint sok kisebb kastély nagyterme. A gyertyák már csonkig égtek, így azokat is kicserélte. Az ablak alatt óriási tölgyfaasztal állt, a lord ennél írta a leveleit. Arya feltornyozta a könyveket, ide is új

gyertyákat tett, és szépen elrendezte a tollakat, a tintát és a pecsétviaszt.

A papírlapok között nagy, rongyos birkabőr tekerces hevert. Arya elkezdte feltekerni, a szeme azonban megakadt a színeken: folyók és tavak kékje, vörös pontok ott, ahol kastélyok és városok állnak, zöld erdők. Inkább kitekerte. A térkép alatti díszes felirat így szólt: A HÁROM FOLYÓ VIDÉKE. A rajzon minden fel volt tüntetve a Nyaktól a Feketevízű folyóig. *Harrenhal itt van a nagy tó fölött, de hol van Zúgó?* Aztán azt is észrevette. Nincs is olyan messze...

Az idő még mindig kora délutánra járt, mire végzett, úgyhogy lement az istenerdőbe. Lord Bolton szolgálatában sokkal könnyebb munkája volt, mint Weese vagy akár Csipaszem alatt, bár így apródhoz méltóan kellett öltözködnie, és többször kényszerült fürödni, mint szeretne volna. A vadászesapat órák múlva tér csak vissza, maradt tehát egy kis ideje a gyakorlásra.

Addig csapkodta a nyírfák leveleit, míg a törött seprűnyél vége zöld lett és ragacos.

- Ser Gregor! - lihegte. - Dunsen, Polliver, Nyájas Raff! - Megpördült, felugrott, lábujjhegyen egyensúlyozott, nekilódult erre és arra, fenyőtobozokat ütött a magasba. - A Csiklandozó! - kiáltotta. - A Véreb! - kiáltotta legközelebb. - Ser Ilyn, Ser Meryn, Cersei királyné! - Feltűnt előtte egy tölgy törzse, ő nekilendült, hogy ledöfje, miközben azt hörögte: - Joffrey, Joffrey, Joffrey!

A napfény és a levelek árnyéka pöttyösre festette a karját és a lábát. Mire megállt, hogy pihenjen egy kicsit, a bőre verejtéktől csillogott. Jobb sarka véres volt, ahol lehorzsolta, úgyhogy fél lábra állt a szívfá előtt és tisztelgéskeppen felemelte a botot.

- *Valar morghulis* - mondta észak régi isteneinek. Tetszett neki a szavak dallama.

Miközben visszafelé tartott a fürdőház felé, egy hollót vett észre, amint egyre alacsonyabb köröket leírva a madárház felé tart. Eltűnődött, vajon honnét érkezhetsz, és milyen üzenetet hoz. *Lehet, hogy Robb küldte, és azt üzeni benne, hogy amit Branról és Rickonról mondtak, nem igaz. Reménykedve az ajkába harapott. Ha volna szárnyam, hazaszállhatnék Deresbe és meggyőződhetnék róla. És ha igaz lenne, egyszerűen elrepülnék, felszállnék a hold és a fényes csillagok fölé, ahonnét láthatnék mindent Óreg Nan meséiből: a sárkányokat, a tengeri szörnyeket, Braavos Titánját, és ha nem akarnék, talán soha többé nem is térnék vissza.*

Már majdnem alkonyodott, mire a vadászok visszatértek. Kilenc döglött farkast hoztak magukkal. Hét teljesen felnőtt állat volt köztük, nagy, szürkésbarna szörnyetegek, vadak és erősek, vicsorgó haláltusájukban felhúzott szájukban hosszú, sárga agyarak sorakoztak. A másik kettő azonban csak kölyök volt. Lord Bolton megparancsolta, hogy a bőrükből varrjanak neki takarót.

- A kölykök bundája még puha, uram - jegyezte meg az egyik embere. - Készíttess belőlük magadnak egy pár jó, meleg kesztyűt!

Bolton felpillantott a kapuház tornyai fölött lengedező zászlókra.

- Ahogy a Starkok is előszeretettel figyelmeztetnek rá, közeleg a tél. Legyen! - Amikor észrevette a bámészkodó Aryát, így szólt hozzá: - Nan, egy kancsó forró, fűszeres bort kérek, megfáztam az erdőben. Vigyázz, hogy ne hűljön ki! Azt hiszem, egyedül vacsorázok. Árpa, kenyér, vaj és vadkan.

- Azonnal, uram! - Ez volt a legjobb, amit mondhatott.

Amikor belépett a konyhába, Meleg Pite éppen zablepényt sütött. Három másik szakács halat filézett, egy konyháslegény vadkant forgatott a tűz fölött.

- Az uram a vacsoráját akarja és forró fűszeres bort, hogy leöblíthesse - közölte Arya. - És nem akarja, hogy kihűljön.

Az egyik szakács megmosta a kezét, elővett egy üstöt, és erős, édes vörösborral töltötte meg. Ahogy a bor forni kezdett, Meleg Pite beleszórta a fűszereket. Arya odament, hogy segítsen neki.

- Én is meg tudom csinálni - morogta a fiú dacosan. - Nem kell megmutatnod, hogyan fűszerezik a bort.

Ő is gyűlöl, vagy fél tőlem. Arya otthagya, inkább szomorúan, mint dühösen. Amikor az étel elkészült, a szakácsok egy ezüstdöfővel takarták le, a kancsó köré vastag törölközőt tekertek,

hogy melegen tartsák. Odakint lassan leszállt az este. Fent a falakon a varjak úgy zsongtak a fejek körül, mint az udvaroncok a király közelében. A Királmáglyatorony ajtajánál egy katona strázsált.

- Remélem, az ott nem menyétleves! - tréfálkozott.

Roose Bolton a kandalló mellett ült, és vastag, bőrfedeles könyvet olvasott, amikor Arya belépett.

- Gyűjts meg néhány gyertyát! - parancsolta neki, miközben lapozott. - Kezd sötét lenni idebent.

Arya letette az ételt a keze ügyébe, és úgy tett, ahogy a férfi utasította. A szoba pislákoló fényel és szegfűszeg illatával telt meg. Bolton még lapozott néhányat az ujjával, majd becsukta a könyvet, és óvatosan a tűzbe helyezte. Figyelte, ahogy a lángok elemésztk, halvány szemében csillogott a visszavert fény. A régi, száraz bőr nagyot lobbant, és a megsárgult lapok megrezentek, mintha valami szellem olvasgatná őket.

- Ma este már nem lesz rád szükségem - szólalt meg anélkül, hogy ránézett volna.

Most ki kellett volna mennie, halkan, mint egy kisegér, de valami visszatartotta.

- Uram - kérdezte -, magaddal viszel, amikor elmész Harrenhalból?

A férfi feléje fordult és ránézett, a szemében olyan kifejezés ült, mintha éppen most szólította volna meg a vacsorája.

- Megengedtem, hogy kérdést tegyél fel nekem, Nan?

- Nem, uram - Arya lesütötte a szemét.

- Akkor nem lett volna szabad megszólalnod, igaz?

- Igaz, uram.

Egy pillanatra úgy tűnt, Lord Boltont szórakoztatja a dolog.

- Válaszolok neked, csak most az egyszer. Amikor visszatérek északra, Harrenhalt Lord Vargónak szándékozom adni. Te itt maradsz vele.

- De én nem... - kezdte a lány.

A férfi félbeszakította.

- Nem vagyok hozzászokva, hogy szolgálók faggassanak, Nan. Azt akarod, hogy kivágjam a nyelvedet?

Arya tudta, hogy olyan könnyedén megtenné, ahogy más belerúg egy kutyába.

- Nem, uram.

- Akkor egy szót sem hallok többet?

- Nem, uram.

- Menj! A pimaszságodat most az egyszer elfelejtem.

Arya elment, de nem az ágyába. Amikor kilépett az udvar sötétjébe, az ajtó mellett álló őr odabiccentett, és így szólt:

- Vihar lesz. Érzed a szagát?

A szél felerősödött, a fal tetején a fejek sora mellé tűzött fáklyák lángja imbolyogni kezdett. Az istenerdő felé elhaladt a Siratótorony mellett, amelyben egykor az életét tengette, állandó rettegésben Weese-től. Harrenhal eleste óta a tornyot a Freyek sajátították ki maguknak. Az egyik ablakból dühös hangok szűrődtek ki, mintha sokan beszéltek és veszekedtek volna egyszerre. Elmar egyedül üldögélt a lépcsőn.

- Mi a baj? - kérdezte Arya, amikor észrevette az arcán csillogó könnyeket.

- A hercegnőm - szipogott a fiú. - Aenys azt mondja, megbecstelenítették bennünket. Madár érkezett az Ikrekből. Nemes atyám azt mondja, vagy feleségül veszek valaki mást, vagy septon leszek.

Egy ostoba hercegnő - gondolta -, emiatt aztán nem érdemes sírni.

- Lehet, hogy a fivéreim meghaltak - közölte a fiúval bizalmasan.

Elmar megvető pillantást vetett rá.

- Kik érdekelnek egy szolga fivérei?

Arya alig állta meg, hogy meg ne üsse ezért a mondatért.

- Remélem, a hercegnőd meghal! - vetette oda neki, és elszaladt, mielőtt a fiú elkaphatta volna.

A seprűnyél kardot ott találta az istenerdőben, ahol hagyta. Odavitte a szívfához, és letérdelt előtte. A vörös levelek megzizzentek, a lelkébe vörös szempár meredt. *Az istenek szeme.*

- Mondjátok meg, istenek, mit tegyek! - imádkozott.

Egy hosszú pillanatig nem hallatszott más hang, csak a szél, a víz és a levelek meg ágak ropogása. Hirtelen azonban messze, az istenerdőn túl, a kísértetjárta tornyokon és Harrenhal roppant kőfalain túl, valahonnét a kinti világból egy farkas nyújtott, magányos üvöltése hasított az éjszakába. Arya libabőrös lett, és megszedült egy pillanatra. Aztán nagyon halkan mintha az apja hangját hallotta volna.

- Amikor lehull a hó, és fehér szelek fújnak, a magányos farkas elpusztul, de a falka életben marad - mondta a hang.

- De már nincsen falka - suttogta a varsafának. Bran és Rickon halottak, Sansa a Lannisterek foglya, Jon pedig elment a Falra. - Még én sem vagyok saját magam. Most Nan vagyok.

- Arya vagy Deresből, észak leánya. Azt mondtad nekem, tudsz erős lenni. A farkas vére folyik az ereidben.

- A farkas vére - Arya most már emlékezett. - Olyan erős leszek, mint Robb. Ahogy megmondtam!

Vett egy mély levegőt, felemelte a seprűnyelet, és két kézzel erősen a térdéhez csapta. A bot hangos recsenéssel kettétört. Elhajította a darabokat. *Rémfarkas vagyok, elég a fafogakból!*

Aznap éjjel éberem feküdt szűrös szalmaágyán. Hallgatta, ahogy az élők és a holtak suttognak és vitatkoznak, s közben várta, hogy felkeljen a hold. Rajtuk kívül senki másban nem bízott többé. Hallotta saját szaggatott lélegzetét és hallotta a farkasokat is, most már egy egész falkára valót. *Közelebb vannak, mint az, amelyiket az istenerdőben hallottam* - gondolta. - *Engem hívnak.*

Végül kicsusszant a takaró alól, felkapott egy tunikát, és mezítláb leszaladt a lépcsőn. Roose Bolton óvatos ember volt, a Királynagytorony bejáratát éjjel-nappal őrizték, úgyhogy Arya kénytelen volt egy szűk pinceablakon át kimászni. Az udvar néma volt, a hatalmas kastély kísértetjárta álomba merült. A szél hátborzongatóan jajveszékelt a Siratótoronyban.

A kovácsműhely tüzeit eloltották, az ajtókat bezárták és elreteszelték. Az egyik ablakon keresztül lopakodott be, ahogy egyszer már korábban is tette. Gendry két másik kovácsinással osztozott egy fekhelyen. Arya sokáig kuporgott a padláson, mire a szeme annyira hozzászokott a sötétséghez, hogy biztonsággal meg tudta állapítani, hogy a fiú az ágy végén fekszik. Az egyik kezét a szájára tapasztotta, a másikkal megbökte. Gendry kinyitotta a szemét, nem alhatott túl mélyen.

- *Kérlek* - suttogta Arya. Elvette a kezét a szájáról és intett.

Egy pillanatig azt hitte, Gendry nem értette meg, de aztán a fiú kibújt a takaró alól. Meztelenül átosont a termen, magára kapott egy bő vászontunikát, és lemászott a padlásról a lány után. A többi alvó meg sem mozdult.

- Most meg mit akarsz? - kérdezte Gendry halk, dühös hangon.

- Egy kardot.

- A Feketeujjú minden pengét elzárva tart, ezt már százszor elmondtam neked. A Pióca uraságnak kell?

- Nekem. Törd le a lakatot a kalapácsoddal!

- Akkor ezek letörik a kezem - morogta. - Vagy még rosszabb.

- Nem, ha elmenekülsz velem.

- Csak fuss, majd elkapnak és megölnék!

- Te rosszabbul jársz. Lord Bolton át fogja adni Harrenhalt a Véres Komédiásoknak. Maga mondta.

Gendry félresöpörte a haját a szeméből.

- És?

Arya bátran a szemébe nézett.

- És amikor Vargo Hoat lesz az úr, levágja minden szolga lábát, nehogy elmeneküljenek. A kovácsokét is.

- Ez csak mese - mondta Gendry megvetően.

- Nem. Ez igaz. Magától Lord Vargótól hallottam - hazudta a lány. - Mindenkinek levágja az egyik lábát. A balt. Menj a konyhába, és ébreszd fel Meleg Pitét, rád hallgat! Szükségünk van kenyérre, zablepényre vagy valami másra. Te megszerzed a kardokat, én foglalkozom a lovakkal. A hátsó kapunál találkozunk a keleti fal tövében, a Kísértettorony mögött. Oda soha nem megy senki.

- Ismerem azt a kaput. Ugyanúgy őrzik, mint a többi.

- És? Nem felejtetted el a kardokat, ugye?

- Egy szóval sem mondtam, hogy megyek.

- Nem. De ha mégis, nem felejtetted el őket?

A fiú összevonta a szemöldökét.

- Nem - bökte ki végül. - Azt hiszem, nem.

Arya ugyanazon az úton ment vissza a Királymáglya-toronyba, amerre jött, halkan felosont a csigalépcsőn, miközben feszülten figyelt, nem hall-e lépéseket. A cellájában meztelenre vetkőzött, és gondosan újra felöltözött. Két réteg alsóneműt, meleg harisnyát és a legtisztább tunikáját vette fel, Lord Bolton apródruháját. A mellére a Boltonok címerét, a Rémvölgy megnyúzott emberét varrták. Befűzte a cipőjét, egy gyapjúköpönyeget kanyarított vézna vállaira, és megkötötte az álla alatt. Csendben, mint egy árny, újra lement a lépcsőn. A lord szobája előtt megállt, hallgatózott egy kicsit, s amikor nem hallott semmit, lassan kinyitotta az ajtót.

A birkabőr térkép még mindig ott hevert az asztalon, Lord Bolton vacsorájának maradékai mellett. Szorosan összetekerte és az övébe dugta. A lord a törét is az asztalon hagyta, eltette hát azt is, arra az esetre, ha Gendrynek netán inába szállna a bátorsága.

Az egyik ló halkan felnyerített, amikor besurrant a sötét istállóba. A lovászfűk mind aludtak. Addig rugdalta az egyiket, míg az álmosan fel nem ült, és meg nem szólalt:

- Eh? Mi van?

- Lord Boltonnak három ló kell felnyergelve és felszerszámozva!

A fiú feltápáskodott, és kisöpört a hajából néhány szalmaszálát.

- Mi? Most? Azt mondd, lovakat? - A tunikájára varrt címerre pislogott. - Azt' minek akar lovakat a sötétben?

- Lord Bolton nincsen hozzászokva, hogy szolgálók faggassák - mondta, és keresztbe fonta a karját.

Az istállófiú még mindig a megnyúzott embert bámulta. Tudta, mit jelent.

- Hármát mondtál?

- Egy, kettő, három. Vadászlóvak. Gyorsak és biztos lábúak.

Arya segített neki a szerszámokkal és a nyereggel, hogy ne kelljen felébredtetnie a többieket. Remélte, hogy a fiút nem fogják utána bántani érte, de tudta, hogy jó eséllyel sor kerül majd erre.

A legrosszabb rész az volt, amikor a lovakat át kellett vezetnie a kastélyon. Ahol tudott, a falak árnyékában maradt, így a falakon járkáló öröknek majdnem függőlegesen lefelé kellett nézniük ahhoz, hogy észrevegyék. *És ha észreveszik, mi van? Az uram személyes szolgálója vagyok.* Hűvös, nyirkos őszi éjszaka volt. Nyugat felől felhők úsztak az égen, elrejtve a csillagokat, a Siratótorony panaszos hangon sikított minden szellőkésnél. *Esőszag van.* Arya nem tudta, hogy ez jót vagy rosszat jelent szökésük szempontjából.

Senki sem látta őt, és ő sem látott senkit, csak egy szürke és fekete macskát, amint az Istenerdő falának a tetején lopakodott. A macska megállt és ráfűjt. Ettől eszébe jutott a Vörös Torony, az apja és Syrio Forel.

- El tudnálak kapni, ha akarnálak - mondta neki halkan -, de mennem kell, macska.

A macska megint fűjt, majd elszaladt.

A Kísértettorony volt a legromosabb állapotban Harrenhal öt óriási tornya közül. Sötétben és magányosan állt egy összeomlott szentély maradványai mögött, ahová jó háromszáz éve már csak

patkányok jártak imádkozni. Itt várta, hogy Gendry és Meleg Pite eljönnek-e. Úgy tűnt, mintha nagyon hosszú ideig váraoznának. A lovak a repedezett kövek között növekvő gáz rácsálták, a felhők eltakarták a maradék csillagokat is. Arya elővette a tört, és élesíteni kezdte, hogy elfoglalja magát valamivel. Hosszan, egyenletesen, ahogy Syrio tanította. A hang megnyugtatta.

Már jóval azelőtt meghallotta, hogy közelednek, mielőtt látta őket. Meleg Pite harsányan szuszogott, egyszer megbotlott a sötétben, lehorzsolta a lábszárát, és olyan hangosan káromkodott, hogy fél Harrenholt felébreszthette volna. Gendry halkabban mozgott, a kardok azonban, amelyeket cipelt, minden lépésnél összeütöttek.

- Itt vagyok - Arya felállt. - Legyetek csendben, különben meghallanak.

A két fiú óvatosan megindult felé az egymás hegyén-hátán heverő kövek között. Arya látta, hogy a köpönyege alatt Gendry olajozott sodronyínget visel, a hátán pedig a kovácskalapácsa lóg. Meleg Pite vörös, kerek képe egy csuklya alól kandikált ki. A jobb kezében egy zsák kenyeret cipelt, a bal hóna alatt egy nagy sajt hengert.

- Egy ór áll a hátsó kapunál - mondta halkán Gendry. - Mondtam, hogy ott lesz.

- Ti itt maradtok a lovakkal - mondta Arya. - Én megszabadulok tőle. Ha szólok, rögtön gyertek!

Gendry bólintott.

- Huhogj, mint egy bagoly, amikor mehetünk! - mondta Meleg Pite.

- Nem vagyok bagoly - felelte Arya. - Farkas vagyok. Vonyítani fogok.

Egy magában végigsuhant a Kísértetorony árnyékában. Sietett, hogy maga mögött hagyja a félelmét, és úgy érezte, mintha Syrio Forel is ott lépkedne mellette, meg Yoren, Jaqen H'ghar és Havas Jon. Nem vitte magával a kardot, amit Gendry hozott, még nem. A tör most megfelelőbbnek látszott, jó volt és éles. Ez a hátsó kijárat volt a legkisebb Harrenhal kapui közül; keskeny, vaskos, szögekkel kivert tölgyfa ajtó, a fal szegletében rejtőzött az egyik védőbástya alatt. Csak egy embert állítottak ide, de a lány tudta, hogy örök lesznek a bástyán, és a közeli falakon is többen járkálnak. Bármilyen történet is, csendesnek kell lennie, mint egy árny. *Az ór nem kiálthat.* Cseperegni kezdett az eső, egy csepp a homlokára pottyant, és lassan végigfolyt az orrán.

Meg sem próbált elrejtőzni, hanem nyíltan az ór felé indult, mintha maga Lord Bolton küldte volna. A katona kíváncsian figyelte, mi hozhat ide egy apródot ezen a sötét órán. Amikor közelebb ért, látta, hogy a férfi északi. Nagyon magas volt és vékony, rongyos bundába burkolózott. Ez baj volt. Arya talán becsaphatót volna egy Freyt vagy egy Bátor Bajtársat, a Rémvölgy emberei azonban egész életükben Roose Boltont szolgálták, és jobban ismerték urukat, mint ő. *Ha megmondom neki, hogy Arya Stark vagyok, és megparancsolom, hogy álljon félre...* Nem, ezt nem merete megtenni. Északi volt, de nem Deres embere. Roose Boltonhoz tartozott.

Amikor odaért hozzá, hátrátolta a köpönyegét, hogy az ór jól láthassa a megnyüzott embert a mellkasán.

- Lord Bolton küldött.

- Ilyenkor? Miért?

Látta a bunda alatt megcsillanó acélt, és nem tudta, vajon van-e elég ereje átdöfni a tört a sodronyíngben. *A torka, a torkát kell elvágnom, de túl magas, nem érem el.* Egy pillanatra nem tudta, mit mondjon. Egy pillanatra megint csak egy ijedt kislány volt, az esőcseppek az arcán akár a könnyei is lehettek volna.

- Megparancsolta, hogy adjak minden órének egy ezüstöt a jó szolgálatukért. - A szavak szinte a semmiből tolultak a szájára.

- Ezüstöt mondtál? - A férfi nem hitt neki, de hinni akart; az ezüst végül is ezüst volt. - Akkor ide velem!

Arya a tunikája alá nyúlt, és amikor előhúzta a kezét, Jaqen érméjét szorongatta. A sötétben a vasat könnyű kifakult ezüstnek nézni. A férfi felé nyújtotta... majd kiejtette az ujjai közt.

A fickó halkán átkozta, majd letérdelt, hogy az érme után tapogatózzon a porban, a nyaka hirtelen a lány előtt termett. Arya kivonta a törét, és végighúzta a torkán, simán, mint a nyári

selyem. Az őr vére meleg szökőkútként terítette be a kezét. Megpróbált kiáltani, de a szája is megtelt vérrel.

- *Valar morghulis* - suttogta Arya, miközben a fickó meghalt.

Amikor már nem mozgott, a lány felvette az érmét. Odakint, Harrenhal falain túl hosszan és hangosan felüvöltött egy farkas. Arya felemelte a reteszt, félrehajtotta és kinyitotta a súlyos tölgyfaajtót. Mire Gendry és Meleg Pite odaértek a lovakkal, már szakadt az eső.

- Megölted! - nyögte döbbenten Meleg Pite.

- Mit gondoltál, mit csinálok vele?

Az ujjai vértől voltak ragacsosak, a kancája nyugtalan lett a szagtól. *Nem számít* - gondolta, és fellendült a nyeregbe. - *Az eső majd lemossa.*

SANSA

A trónterem az ékszerek, bundák és csillogó kelmék valóságos tengere volt. A csarnok hátsó részét lordok és ladyk töltötték meg; a magas ablakok alatt tömörültek, és úgy lökdösődtek, mint a halas kofák a kikötőben.

Joffrey udvartartásának tagjai a mai napon versengve igyekeztek túlszárnyalni egymást. Jalabhar Xhót tetőtől talpig tollak borították, tollazata olyan lenyűgöző és hatalmas volt, hogy nem okozott volna meglepetést, ha egyik pillanatról a másikra elrepül. A Fősepton kristálykoronája gyémántfényű lángokat lövellt, valahányszor megmozdította a fejét. A tanácsasztal mellett Cersei királyné sötétkék bársonnyal hasított arany selyemköntösben pompázott, mellette Varys orgonaszín brokátban sürgölődött, arcán szokásos, negédes mosolyával. Holdfiú és Ser Dontos vadonatúj, tarkabarka öltözékükben feszítettek, tisztán, mint a tavaszi reggel. Még Lady Tanda és a lányai is csinosnak hatottak egyforma türkizkék és mókusprém selyemruhájukban, Lord Gyles pedig szögletes, aranszegélyű vörös selyemkendőbe köhögött. Mindjük felett, a Vastrónus pengéi és tuskéi között ült Joffrey király. Ő vörös aranselymet viselt, ujjatlan köpönyegén gyémántok csillogtak. A fején súlyos aranykoronája díszelgett.

Sansa átnyomakodott a lovagok, apródok és gazdag városiak tömegén, és éppen akkor érte el a galéria korlátját, amikor a felharsanó trombiták bejelentették Lord Tywin Lannister érkezését.

A lord csatalova hátán lovagolt végig a termen, csak a Vastrón előtt szállt le a nyeregből. Sansa még sohasem látott ehhez fogható páncélzatot. A simára csiszolt, vörös acélt arany csigavonalak és cizellált díszítőelemek borították. A vállkorongjai napfelkeltét ábrázoltak, a sisakján kuporgó üvöltő oroszlánnak rubintszelei voltak, a vállán lévő két nőstényoroszlán nehéz brokátpalástot rögzített, olyan hosszút és nehezett, hogy az hogy teljesen betakarta a harci mén hátsó fertályát. Még a ló páncélzata is aranyozott volt, a fényes, karmazsinvörös takarón pedig a Lannister-oroszlán díszelgett.

Kaszter-hegy urának fellépése olyan hatásos volt, hogy kisebbfajta sokkot okozott, amikor a csataménje nagy adag ürüléket pottyantott pontosan a trónus tövébe. Joffrey kénytelen volt elegáns kitérőt tenni, amikor leereszkedett a lépcsőn, hogy megölelje a nagyapját, és ünnepélyesen a Város Megmentőjének nyilvánítsa.

A formaságoknak megfelelően felkérte a nagyapját, hogy vegye át a birodalom kormányzását, Lord Tywin pedig ünnepélyes méltósággal elvállalta a felelősséget, „míg felséged nagykorúvá nem válik”. Az apródok ezután levették a páncélját, Joff pedig a nyakába akasztotta a Segítő hivatali láncát. Lord Tywin helyet foglalt a tanács asztalánál, a királyné mellett. Miután a paripát elvezették, hódolata jelét pedig eltávolították, Cersei intett, hogy folytatódhat a ceremónia.

Réztrombiták szava köszöntötte a hatalmas tölgyfaajtón belépő hősöket. A heraldok hangosan kiáltották mindegyikük nevét és tetteit, hogy a jelenlévők jól hallhassák, a nemes lovagok és előkelő hölgyek pedig olyan hévvel hurráztak, mintha kakasviadalon lettek volna. A legelső büszke belépő Mace Tyrell volt, Égikert ura, egykor nagytermetű, erőteljes férfi, aki kissé meghízott ugyan, ám még mindig jóképűnek volt mondható. Utána a fiai következtek: Ser Loras és idősebb fivére, Ser Garlan, a Vitéz. Mindhárman egyformán prémszegélyű zöld bársonyba öltöztek.

A király ismét levonult a trónusról, hogy fogadja őket. Ez óriási megtiszteltetésnek számított. Mindegyikük nyakába puha, sárga aranyból vert rózsafüzért akasztott, amelyről rubinokból kirakott Lannister oroszlánt ábrázoló aranylemezke lógott.

- Úgy emelik fel a rózsák az oroszlánt, ahogy Égikert ereje felemeli a birodalmat - mondta

fennhangon Joffrey. - Bármilyen kegyet kérjete is tőlem, megkapjátok!

És most következik - gondolta Sansa.

- Felség! - szólalt meg Ser Loras. - Kérlek, tisztelj meg azzal, hogy Királyi Testőrségedbe fogadsz, hogy megvéhdhesselek az ellenségeidtől!

Joffrey talpra állította a Viráglovagot, és arcon csókolta.

- Legyen, testvér!

Lord Tyrell meghajtotta a fejét.

- Nincs nagyobb öröm ő királyi fenségének szolgálatánál. Ha méltónak találsz rá, hogy királyi tanácsod tagja legyek, nem lesz nálam hübb és igazabb alattvalód!

Joff Lord Tyrell vállára tette a kezét, és őt is megcsókolta, amikor a nemes úr felállt.

- Kivánságod teljesült.

Ser Garlan Tyrell öt évvel volt idősebb Ser Lorasnál, híresebb öccsének magasabb, szakállas képmása. Mellkasa és vállalai szélesebbek voltak, és bár ő is jóképű férfinak számított, hiányzott belőle Ser Loras lenyűgöző szépsége.

- Felség! - szólalt meg Ser Garlan, amikor a király feléje fordult. - Van egy ifjú húgom, Margaery, házunk szeme fénye. Ahogyan te is tudod, Renly Baratheon hitvese volt, Lord Renly azonban hadba vonult, mielőtt a házasság beteljesedhetett volna, így ő érintetlen maradt. Margaery sokat hallott bölcsességről, bátorságról és lovagiasságról, s látatlanul is beléd szeretett. Esedezem, küldj el érte, vedd kezét, és mennyegzőtök kösse össze házainkat örökkön örökké!

Joffrey király meglepetést színlelt.

- Ser Garlan, húgod szépsége közismert szerte a Hét Királyságban, én azonban másnak ígérkeztem. Egy királynak tartania kell a szavát.

Cseri királyné hangos szoknyasuhogás közepette felállt.

- Felség, kistanácsod véleménye szerint nem volna sem illő, sem bölcs dolog feleségül vened egy árulásért fejvesztésre ítélt ember lányát, egy leányt, akinek a bátyja ebben a pillanatban is nyíltan trónod ellen lázad. Felség, tanácsnokaid könyörögve kérnek, birodalmad érdekében fordulj el Sansa Starktól! Lady Margaery sokkal megfelelőbb királyné lenne számodra.

A teremben tolongó urak és hölgyek jól idomított kutyák módjára vad kiáltásban törtek ki.

- Margaery! - ordították. - Margaeryt akarjuk! - és: - Nem kell áruló királyné! Tyrell! Tyrell!

Joffrey felemelte a kezét.

- Szeretném szem előtt tartani népem kívánságát, anyám, de szent esküt tettem.

A Fősepton előrelépett.

- Felség, bár az eljegyzési ígéret szent az istenek előtt, apád, az áldott emlékü Robert király még az előtt kötötte ezt a megállapodást a deresi Starkokkal, hogy azok felfedték volna hűtlenségüket. A birodalom ellen elkövetett bűneik felmentenek téged korábbi ígéreteid alól. A Hit előírásait tekintve közted és Sansa Stark között nem létezik érvényes házassági szerződés.

A tróntermet hangos örömujjongás töltötte be, és mindenfelől „Margaery, Margaery!” kiáltások hallatszottak. Sansa előrehajolt, a keze görcsösen szorította a galéria fakorlátját. Jól tudta, mi következik most, mégis félt, mit mond Joffrey, félt, hogy még most sem lesz hajlandó elengedni őt, amikor egész birodalmának sorsa függ tőle. Olyan volt, mintha megint a márványlépcsőkön állna Baelor Nagy Szentélye előtt, és arra várna, hogy a hercege megkegyelmezzon az apjának, ő azonban ehelyett megparancsolja Ilyn Payne-nek, hogy üsse le a fejét. *Kérlek* - fohászodott buzgón -, *mondasd ki vele, mondasd ki vele!*

Lord Tywin az unokáját figyelte. Joff mogorva pillantást vetett rá, toporgott egy kicsit, majd felsegítette Ser Garland.

- Az istenek kegyesek. Szabadon hallgathatok a szívemre. Boldogan feleségül veszem drága húgodat, ser! - Azzal megcsókolta Ser Garland szakállas képét. A terem üdvrivalgásban tört ki.

Sansán különös szédülés vett erőt. *Szabad vagyok*. Magán érezte a tömeg tekintetét. *Nem szabad mosolyognom* - emlékeztette magát. A királyné figyelmeztette: bármit érezzen is legbelül, az arcának zaklatottságot kell mutatnia a világ felé.

- Nem tűröm, hogy megalázd a fiamat! - mondta neki Cersei. - Megértettél?
- Igen. De ha nem leszek királyné, mi lesz velem?
- Erről még döntenünk kell. Pillanatnyilag itt maradsz az udvarban, mint a gyámunk.
- Haza akarok menni.

Ez felbosszantotta a királynét.

- Mostanra megtanulhattad volna, hogy senki sem azt kapja, amit szeretne!

Én azt kaptam - gondolta Sansa. - Megszabadultam Joffreytől. Nem kell megcsókolnom, nem kell nekiadnom a szüzességemet, nem kell gyermekeket szülnöm neki. Tegye mindezt Margaery Tyrell! Szegény lány.

Mire az éljenzés elhalt. Égikert ura a tanácsasztalnál ült, a fiai pedig csatlakoztak a többi lovaghoz és úrhoz az ablakok alatt. Sansa megpróbált kétségbeesettnek és elhagyatottnak látszani, miközben előszólitották a Feketevízi Csata többi hőseit is, hogy átvegyék méltó jutalmukat.

Paxter Redwyne, az Arbor ura ikerfiai, Ser Horpasz és Ser Kókler között vonult végig a termen. Ser Horpasz sántított a csatában szerzett sérülése miatt. Őket Lord Mathis Rowan követte hófehér zekéjében, mellén aranyfonállal varrt hatalmas fával, majd a szikár, kopaszodó Lord Randyll Tarly, hátán gyémántokkal kirakott hüvelybe bújtatott pallosával, Ser Kevan Lannister, egy tömzsi, ritkás hajú férfi rövidre nyírt szakállal, Ser Addam Marbrand vállig érő rézvörös hajával. Utánuk a hatalmas nyugati urak következtek: Lydden, Crakehall és Brax.

Őket négy alacsonyabb származású harcos követte, akik kitüntették magukat a harcban. Ser Philip Foore, a félszemű lovag, aki párbajban megölte Lord Bryce Caront. A szabadlovas Lothor Brune, aki félszáz Fossowayen vágta át magát, hogy foglyul ejtse a zöld almás Ser Jont, és megölje a piros almás Ser Bryant és Ser Edwydet, s ezzel a tetteivel kivívta magának az Almafaló Lothor nevet. Willit, a Ser Harys Swyft szolgálatában álló öszülő fegyveres, aki kihúzta urát haldokló lóva alól, és megvédelmezte tucatnyi támadóval szemben, s végül egy pihés állú apród, Josmyn Peckledon, aki megölt két lovagot, megsebesített egy harmadikat, majd foglyul ejtett még kettőt, bár nem lehetett több tizennégy évesnél. Willit sebei olyan súlyosak voltak, hogy hordszéken hozták be.

Ser Kevan a bátyja, Lord Tywin mellett foglalt helyet. Miután a kikiáltók befejezték a hősök tetteinek ecsetelését, felállt.

- Ófelsége kívánsága, hogy e nagyszerű férfiak elnyerjék vitézségük jutalmát. Rendelkezése értelmében Ser Philip ezentúl a Fooreház-beli Lord Philip lesz, és megkapja a Caron-ház minden birtokát, jogát és jövedelmét. Lothor Brune lovagi rangra emeltetik, és a háború végeztével földet, valamint erődöt kap a folyóvidéken. Josmyn Peckledon jutalma egy kard, egy páncéltöltőzék, a királyi istállóból általa kiválasztott bármely csataló és szintén lovagi cím, amint nagykorúvá érik. Végül pedig, Willit jóembernek, egy ezüstös nyelvű lándzsa, egy újonnan kovácsolt sodronyng és egy rostéllyal ellátott sisak. A Lannister-ház ezenfelül a Kaszter-hegyben szolgálatába fogadja a jóember fiait, az idősebbet fegyverhordozóként, az ifjabbikat apródként. Ha jól és hűségesen szolgálnak, nyitva áll előttük a lovagi cím elnyerésének lehetősége. A Király Segítője és a kistanács mindehhez beleegyezését adja!

Ezután a király a *Fergeteg*, *Aemon Herceg* és *Folyami Nyíl* nevű hadihajóinak kapitányait tüntették ki az *Isteni Kegyelem*, a *Lándzsa*, a *Selyemhölgy* és a *Kosfej* néhány altisztjével együtt. Amennyire Sansa meg tudta állapítani, fő teljesítményük abban rejlett, hogy túléltek a folyami csatát, amely bravúrral elég kevesen büszkélkedhettek. A király köszönetét fejezte ki Hallyne-nek, a Pyromantának és az Alkimista Céh mestereinek, és Hallyne főuri titulust kapott, bár Sansa megfigyelte, hogy a címmel sem birtok, sem kastély nem járt. Az alkimista ettől semmivel sem lett igazibb lord, mint Varys. Ser Lancel Lannister sokkal jelentősebb méltóságot kapott. Joffrey nekiadta a Darry ház földjeit, várát és jogait. A Darry-ház utolsó, gyermek ura életét vesztette a folyómelléki csatározások során, s „nem maradt utána Darry vérből származó törvényes örökös, csak egy fattyú unokatestvér”.

Ser Lancel nem jelent meg, hogy elfogadja a kitüntetést. Azt beszélték, a sérülése a karjába,

sőt akár az életébe is kerülhet. Állítólag az Ördögfióka is haldoklott a fejét ért rettenetes kardvágástól.

Amikor a herold azt kiáltotta: „*Lord Petyr Baelish*”, a férfi a rózsaszín és szilvakék minden árnyalatában játszó ruhában, posztámentás köpönyeggel a vállán lépett elő. Sansa látta, hogy mosolyog, amikor letérdel a Vastrónus előtt. *Rendkívül elégedettnek látszik*. Sansa nem hallott róla, hogy Kisujj különösebb hősiességről tett volna tanúbizonyságot a csata során, de úgy látszott, őt is kitüntetik.

Ser Kevan megint felállt.

- Ófelsége a király akarata, hogy megbízható tanácsadója, Petyr Baelish nyerje el jutalmát a korona és a birodalom érdekében kifejtett hűséges szolgálataiért. Ezennel kihirdetem, hogy Lord Baelish megkapja Harrenhal várát minden hozzá tartozó földdel és jövedelemmel, hogy ott rendezhesse be székhelyét, és onnét uralkodhasson ezentúl, mint a Három Folyó Legfelsőbb Ura. Petyr Baelish és fiai, majd unokái az idők végezetéig megtarthatják e méltóságot, és a Három Folyó minden ura köteles hűséget fogadni neki, mint törvényes urának. A Király Segítője és a kistanács beleegyezését adja!

A térdeplő Kisujj Joffreyra emelte a szemét.

- Alázatosan köszönöm neked, felség! Gondolom, ez azt jelenti, hogy ideje fiak és unokák után nézmem.

Joffrey felkacagott, és vele nevetett az egész udvar. *A Három Folyó Legfelsőbb Ura* - gondolta Sansa -, és *Harrenhal ura is egyben*. Nem értette, miért örül ennek ennyire, hiszen ez a méltóság éppen olyan üres volt, mint amit Hallyne, a Pyromanta kapott. Harrenhalon átok ül, ezt mindenki tudja, amellet jelenleg nem is volt a Lannisterek birtokában. A Három Folyó urai ráadásul Zúgóra, a Tullykra, és Észak Királyára esküdtek fel. Sohasem fogadják el Kisujjt uruknak. *Hacsak nem kényszerítik őket. Hacsak nem győzik le, és nem ölik meg a fivéremet, a nagybátyámat és a nagyapámat*. A gondolattól nyugtalanság fogta el Sansát, de azzal nyugtatta meg magát, hogy ostobaság ettől tartani. Robb minden alkalommal legyőzte őket. *Ha kell, legyőzi Lord Baelisht is*.

Több mint hatszáz embert ütöttek lovaggá aznap. Ők egész éjjel Baelor Nagy Szentélyében virrasztottak, reggel pedig mezítláb vonultak végig a városon, hogy bizonyítsák alázatukat. Most festetlen gyapjúingben léptek előre, hogy megkapják a lovagi rangot a Királyi Testőrség tagjaitól. A szertartás hosszú időt vett igénybe, hiszen a Fehér Kard Testvériségének csak három képviselője volt jelen, hogy elvégezzék az avatást. Mandon Moore elesett a harcban, a Véreb nyomtalanul eltűnt, Vassszív Arys Dorne-ban volt Myrcella hercegnővel, Jaime Lannistert pedig Robb tartotta foglyul, így a Királyi Testőrség Balon Swannra, Meryn Trantre és Osmund Feketeüstre korlátozódott. Miután lovaggá ütötték, minden férfi felállt, felcsatolta a kardját, és az ablak alá állt. Néhányuknak vérzett a lába a városon át való meneteléstől, de Sansa úgy látta, mindegyikük szálegyenesen és büszkén feszít.

Mire minden újdonsült loagnak odaadományozták a ser előnevet, a teremben lévők már kezdtek türelmetlenek lenni, a legjobban maga Joffrey. A galérián ácsorgók közül páran csendben kisurrantak, az odalent várakozó előkelőségek azonban csapdába kerültek, hiszen nem távozhattak a király engedélye nélkül. Abból ítélve, ahogy a Vastrónon fészkelődött, Joff valószínűleg boldogan megadta volna az engedélyt, de aznapra rendelt feladata még korántsem ért véget. Most ugyanis a foglyokat vezették be.

Ebben a csoportban is voltak hatalmas urak és nemes lovagok: a keserű, vén Lord Celtigar, a Vörös Rák, Ser Bonifer a Jóságos, Lord Estermont, aki még Celtigarnál is vénebb volt, Lord Varner, aki törött térdrel bicegett végig a termen, de nem fogadott el segítséget. A szürke arcú Ser Mark Mullendore, aki könyöktől lefelé elveszítette a bal karját, a szilaj Vörös Ronnet a Griffsziklából, Ser Dermot az Esőerdőből, Lord Willum és a fiai, Josua és Elyas, Ser Jon Fossoway, Ser Timon a Vékonykardú, Aurane, a Hullámtörő fattya, Lord Staedmon, akit Garasimádónak gúnyoltak, és még több száz másik.

Akik a csata során átálltak, azoknak most csak hűségesküt kellett tenniük Joffreynek, akik

azonban a végsőkig kitartottak Stannis mellett, kénytelenek voltak beszélni. Sorsuk a szavaiktól függött. Ha bocsánatért könyörögtek árulásuk miatt, és ígéretet tettek, hogy mostantól fogva hűséggel szolgálnak, Joffrey visszafogadta őket a király békéjébe, és visszahelyezte őket birtokaikba és jogaikba. Néhányan azonban hajlíthatatlannak bizonyultak.

- Nehogy azt hidd, hogy ezzel vége, kölyök! - figyelmeztette egyikük, valamelyik Florent fattya. - A Fény Ura megvédi Stannist, most és mindörökké. Nem segíthet rajtad sem kard, sem cselszövés, ha eljön az Ó órája!

- A te órád most jött el! - Joffrey intett Ser Ilyn Payne-nek, hogy vigye ki a fickót és vágja le a fejét. Alig vonszolták ki azonban, amikor egy ünnepélyes arcú lovag lángoló szívvel a felsőkabátján felkiáltott:

- Stannis az igaz királyi A Vastrónon egy szörnyszülött ül, vérfertőzés szülte iszonyat!

- Hallgass! - mennydörögte Ser Kevan Lannister.

A lovag azonban még jobban felemelte a hangját.

- Joffrey a fekete féreg, amely a birodalom szívét rágja! Az apja a sötétség, az anyja a halál! Pusztítsátok el, mielőtt mindegyiketeket megfertőz! Pusztítsátok el mindet, a szajhakirálynét, a féregkirályt, a gonosz törpét és a suttogó pókot, a hamis virágokat! Mentsétek meg magatokat! - Az egyik aranyköpönyeges megütötte a férfit, az hanyatt esett, de még a padlóról is folytatta. - Eljön majd a tisztító tűz! Stannis király visszatér!

Joffrey felugrott.

- *En* vagyok a király! Öljétek meg! Öljétek meg most azonnal! Parancsolom! - Kezével dühösen a trónusra csapott... és fájdalmasan felordított, amikor a kezét felhasította a körülötte meredező éles fémtüskék egyike. Fényes vörös ruhaujján sötétebb vörös folt jelent meg, ahogy a vére átitatta az anyagot. - Anya! - jajgatott.

Miközben minden szem a királyra szegeződött, a földön fekvő lovag valahogy elragadta az egyik aranyköpönyeges lándzsáját, és a segítségével feltápaszkodott.

- A trón is megtagadja őt! - kiáltotta. - *Nem ő az igaz király!*

Cersei a trónhoz rohant, Lord Tywin Lannister azonban mozdulatlan maradt, akár egy kőszobor. Elég volt felemelnie az ujját, és Ser Meryn Trant máris előrelépett kivont kardjával a kezében. A vég gyors volt és kíméletlen. Az aranyköpönyegesek megragadták a lovag karjait.

- *Nem ő a király!* - kiáltotta még egyszer, Ser Meryn pedig a mellkasába dőfte a kardját.

Joff az anyja karjaiba omlott. Három mester sietett oda, hogy a király ajtaján át kivigyék a teremből. Aztán mindenki egyszerre kezdett beszélni. Amikor az aranyköpönyegesek kihúzták a halottat, az fényes vércsíkot hagyott maga után a kőpadlón. Lord Baelish a szakállát simogatta, miközben Varys a fülébe suttogott. *Vajon most elengednek bennünket?* - tűnődött Sansa. Még mindig sok fogoly várákozott, bár hogy hűséget akartak-e fogadni, vagy átkokat készültek szórni, senki sem tudhatta előre.

Lord Tywin felállt.

- Folytatjuk - szólalt meg tiszta, erős hangon. A moraj elcsendesedett. - Akik bocsánatért folyamodnak árulásuk miatt, megtehetik. Több ostobaság viszont nem lesz!

Odalépett a Vastrónhoz, és leült az egyik lépcsőre, alig három lábbal a padló fölött.

Mire a kihallgatás véget ért, a fény már halványulóban volt az ablakokon túl. Sansa támolygott a kimerültségtől, amikor lefelé indult a galériáról. Azon gondolkodott, vajon mennyire vágta meg magát Joffrey? *Azt mondják, a Vastrónus kegyetlenül elbánik azokkal, akik nem méltóak arra, hogy ráüljenek.*

Saját szobájának biztonságában aztán az arcához szorított egy párnát, hogy elnyomjon egy örömteli sikolyt. *Ó, az istenek kegyesek, Joffrey megtette, mindenki előtt lemondott rólam!* Amikor egy szolgálóleány behozta a vacsoráját, majdnem megcsókolta örömeiben. Meleg kenyeret, frissen köpült vaját, sűrű marhahúslevest, kappant, répát és mézben áztatott barackot kapott. *Még az étel is édesebb* - gondolta.

Miután leszállt az éjszaka, magára terített egy köpönyeget, és lement az Istenerdőbe. A felvonóhídnál Ser Osmund Feketeüst örködött fehér páncéljában. Sansa igyekezett elővenni a

legnyomorúságosabb hangját, amikor jó estét kívánt neki, a férfi sokatmondó tekintetéből ítélve azonban nem biztos, hogy teljesen meggyőző volt.

Dontos ott várt rá a holdfényben fürdő levelek között.

- Miért vágsz ilyen szomorú képet? - kérdezte tőle a lány vidáman. - Ott voltál, hallhattad magad is. Joff lemondott rólam, végzett velem, és...

A lovag megfogta a kezét.

- Ó, Jonquil, szegény Jonquilom, hát nem érted? Végzett veled? Még alig kezdődött el.

Sansának elszorult a szíve.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- A királyné sohasem enged el, soha. Túl értékes tűsz vagy. Joffrey pedig... kedvesem, ő még mindig király. Ha az ágyába akar vinni, megteszi, csak most már törvényes fiak helyett fattyakat fog a méhedbe ültetni.

- Nem... - Sansa hangja elcsuklott a döbbenettől. - Elengedett, el...

Ser Dontos nyálas csókot nyomott a fülére.

- Légy bátor! Megesküdtem, hogy hazajuttatlak, és most már meg is tehetem. Már a napot is kiválasztottam.

- Mikor? - kérdezte Sansa. - Mikor indulunk?

- Joffrey mennyegzőjének éjszakáján. A lakoma után. Minden szükséges előkészületet megtettem. A Vörös Torony tele lesz idegenekkel. Az udvar egyik fele részeg lesz, a másik fele meg Joffreynak fog segídezni a menyasszonya lefektetésében. Egy kis időre megfeledeznek majd rólad, és a felfordulás is nekünk kedvez.

- De hát a mennyegzőre még vagy egy holdfordulóig nem kerül sor! Margaery Tyrell Égikertben van, még csak most küldtek el érte.

- Ennyit vártál, légy türelemmel még egy rövid ideig! Várj csak, van itt valami a számodra. - Ser Dontos matatott egy kicsit az erszényében, majd amikor kihúzta a kezét, az ujjai között ezüstös pókháló lógott.

Ezüstszálból szőtt hajháló volt, oly vékony és finom, hogy amikor Sansa elvette, úgy érezte, alig nehezebb egy fuvallatnál. A szálak találkozásához apró drágaköveket illesztettek, amelyek olyan sötétek voltak, hogy elnyelték a hold fényét.

- Miféle kövek ezek?

- Fekete ametiszt Asshaiból. A legritkább fajta, napfénynél valódi mélybíbor színűek.

- Nagyon szép - mondta Sansa, de közben arra gondolt: *Hajóra van szükségem, nem pedig hajhálóra.*

- Szebb, mint gondolnád, drága gyermekem. Tudod, varázsereje van. Amit a kezeden tartasz, az maga az igazság. A bosszú apád haláláért. - Dontos közelebb hajolt, és megint megcsókolta. - *Az otthon.*

THEON

Luwin mester akkor jött el hozzá, amikor megpillantották az első felderítőket a falak körül.

- Herceg uram! - mondta. - Meg kell adnod magad.

Theon a reggelire eléje tett tálba bámult, amelyet zablepénnyel, mézzel és véres kolbásszal raktak tele. Az újabb álmatlanul töltött éjszaka alaposan megviselte az idegeit, és az étel pusztá látványától is rosszsullét fogta el.

- Nem érkezett válasz a nagybátyámtól?

- Nem - felelte a mester. - És az apádtól sem Pyke-ról.

- Küldj még több madarat!

- Nem megyünk vele semmire. Mire a madarak odaérnek...

- *Küldd el őket!* - Félresöpörte a tálát, lerúgta magáról a takarót, és csupaszon, haragosan kipattant Ned Stark ágyából. - Vagy talán azt akarod, hogy meghaljak? Erről van szó, Luwin? Az igazat akarom hallani!

Az apró, szürke ember nem ijedt meg.

- Az én rendem szolgál.

- Igen, de kit?

- A birodalmat - mondta Luwin mester -, és Derest. Theon, régen számtanra, betűvetésre, történelemre és hadművészetre okítottalak. És sok másra is megtanítottalak volna, ha lett volna benned tudásszomj. Nem állítom, hogy nagy szeretetet érzek irántad, de gyűlölni sem tudlak. De ha gyűlölnélek is, míg te vagy az úr Deresben, az esküm kötelez, hogy tanácsokkal lássalak el. És most azt tanácsolom, hogy *add meg magad*.

Theon lehajolt, felvett a földről egy ledobott köpönyeget, lerázta róla a port, majd a vállára terítette. *Tűz, tűzre van szükségem és tiszta ruhára. Hol van Wex? Nem fogok piszkos ruhában sírba szállni!*

- Semmi remény rá, hogy itt kitarthatsz - folytatta a mester. - Ha nemes atyád segítséget akart volna küldeni, már megtette volna. Őt a Nyak érdekli. A csatát északért a Cailin-árok romjai között fogják megvívni.

- Lehet, hogy így van - mondta Theon. - És amíg Deres az enyém, Ser Rodrik és Stark zászlóhordozói nem vonulhatnak délre, hogy hátba támadják a nagybátyámat. - *Nem vagyok ám annyira járatlan a hadtudományokban, mint hiszed, öregember.* - Elég élelmem van, hogy ha kell, egy évig is álljam az ostromot.

- Nem lesz ostrom. Talán egy-két napot eltöltenek azzal, hogy létrákat fabrikálnak, és kampókat erősítenek a kötelek végére. De röviddel ezután egyszerre száz helyen fognak a falaidra törni. Egy darabig talán képes leszel védeni a tornyot, a kastély azonban egy órán belül elesik. Jobban tennéd, ha kinyitnád a kapukat, és...

- *Kegyelmet* kérnék? Tudom, miféle kegyelemre számíthatnék tőlük!

- Van kiút.

- Én a vas szülötte vagyok - emlékeztette Theon. - Megvannak a saját módszereim. Ugyan milyen választás maradt a számomra? Nem, ne is válaszolj! Elegendem van a *tanácsaidból*. Menj, és küldd el azokat a madarakat, ahogy megparancsoltam, és küldd el hozzám Lorrent! És Wexet is! Tisztán akarom látni a páncélot, a helyőrséget pedig az udvaron gyülekezni!

Egy pillanatig azt hitte, a mester szembeszegül, Luwin azonban végül mereven meghajolt.

- Ahogy óhajtod.

A gyülekező csapat száználmasan kicsi volt. A vasemberek kevesen voltak, az udvar pedig hatalmas.

- Az északiak rajtunk lesznek, mielőtt leszáll az est! - szólt hozzájuk Theon. - Ser Rodrik Cassel és a lordok, akik a zászlaja alá sereglettek a hívására. Nem fogok elfutni előlük. Elfoglaltam ezt a várat, és meg is akarom tartani. Deres hercegeként akarok élni és meghalni. De nem parancsolom meg senkinek, hogy haljon meg velem együtt. Ha most elmentek, mielőtt Ser Rodrik főereje ideér, még van esélyetek, hogy átvágjátok magatokat. - Kivonta a kardját, és húzott egy vonalat a porba. - Akik itt maradnak és harcolnak, lépjenek előre!

Senki sem szólt. Az emberei olyan mereven álltak sodronyíngükben, bundáikban és cserzett bőrmellényükben, mintha kőből faragták volna ki őket. Néhányan összenéztek. Urzen megmozdította a lábát. Dykk Harlaw krákogott és köpött. Endehar hosszú, szőke haját gyenge fuvallat lebbentette meg.

Theon úgy érezte, mintha fuldoklana. *Miért vagyok így meglepve?* - gondolta zordan. Cserbenhagyta az apja, a nagybátyjai, a nővére, még az a nyomorult Búzós is. Miért lennének hát az emberei hűségesebbek? Nem mondhatott, és nem tehetett semmit. Csak állt ott a hatalmas, szürke falak tövében a kemény, fehér égbolt alatt, karddal a kezében, és várt, várt...

Wex lépte át a vonalat elsőként. Három gyors lépés, és máris ott állt Theon mellett görnyedt háttal. Fekete Lorren, némileg megszégyenülve, mogorva tekintettel követte.

- Ki még? - kérdezte Theon hangosan. Vörös Rolfe is előrelépett. Kromm, majd Werlag. Tymor és a fivérei. Gonosz Ulf. Harrag, a Birkatolvaj. Négy Harlaw és két Botley. Bálna Kenned volt az utolsó. Összesen tizenhét ember.

Urzen azok között volt, akik nem mozdultak, Styggel és azzal a tízzel együtt, akiket Asha hozott Erdőmélyből.

- Akkor menjetek! - mondta nekik Theon. - Fussatok a nővéremhez! Biztos vagyok benne, hogy melegen fogad majd benneteket.

Styggben legalább annyi jó érzés volt, hogy elszégyellte magát. A többiek szó nélkül elvonultak. Theon a megmaradt tizenhéhoz fordult.

- Vissza a falakra! Ha az istenek megkímélnék bennünket, mindegyikötökre emlékezni fogok!

Fekete Lorren hátramaradt, miután a többiek elmentek.

- Amint elkezdődik a csata, a kastély népe ellenünk fordul.

- Tudom. Szerinted mit tegyek?

- Öld meg őket! - mondta Lorren. - Mindegyiket!

Theon megrázta a fejét.

- A hurok készen áll?

- Készen. Talán használni akarod?

- Tudsz jobb megoldást?

- Igen. Fogom a fejszémet, odaállok arra a hídra, aztán jöhetnek és próbálkozhatnak velem. Egyszerre egy, kettő, három, nem számít. Amíg van bennem szusz, senki nem jön át.

A halálára készül - gondolta Theon. - *Nem győzelmet akar, hanem hősi dalokba illő véget.*

- A hurkot használjuk.

- Ahogy akarod - felelte Lorren, szemében megvetés villant.

Wex segített neki felöltözni a csatához. Fekete köpönyege és arany pelerinje alá olajozott sodronyínget, az alá merev, cserzett bőrmellényt húzott. Miután beöltözött és felfegyverkezett, Theon felmászott a keleti és déli fal találkozásánál álló őrtoronyba, hogy vessen egy pillantást a végzetére. Az északiak szétszóródtak, hogy bekerítsék a várat. Nehéz lett volna megállapítani a pontos számukat. Legalább ezren voltak, de lehet, hogy kétszer annyian. *Tizenhét ellen.* Követőket és skorpiókat is hoztak magukkal. Ostromtoronyokat ugyan nem látott feldübörögni a királyi úton, a Farkaserdőben azonban bőséggel volt fa, tehát annyit építhetnek, amennyit akarnak.

Theon Luwin mester myri lencsés szemügyre vette a lobogókat. Bármerre nézett, mindenhol a Cerwynek csatabárdja lobogott büszkén, de látta a Tallhartok fáját és a Fehér Öböl tritonját is. A Flintek és Karstarkok címerai már ritkábbak voltak. Itt-ott még a Hornwoodok jávorszarvasbikája is feltűnt. *De nincsenek Gloverek, Asha gondoskodott róluk, sem Boltonok a*

Rémvölgyből, és az Umberek sem jöttek le a Fal árnyékából. Nem mintha hiányolta volna őket. Nemsokára a kölyök Cley Cerwyn jelent meg a kapu előtt egy hosszú rúdra tűzött békelobogóval, hogy bejelentse: Ser Rodrik Cassel tárgyalni kíván Köpönyegforgató Theonnal.

Köpönyegforgató. A név íze olyan keserű volt a szájában, mint az epe. Eszébe jutott, hogy azért ment Pyke-ra, hogy Lannisport ellen vezesse apja hosszúhajóit.

- Mindjárt kimegyek! - kiáltott le. - Egyedül!

Fekete Lorrennek nem tetszett a dolog.

- A vért csak vérrel lehet lemosni - jelentette ki. - A lovagok talán betartják a fegyverszünetet más lovagokkal szemben, de már nem ügyelnek annyira a becsületükre, ha olyannal van dolguk, akit törvényen kívülinek tartanak.

Theon dühbe gurult.

- Deres hercege vagyok, és a Vas-szigetek örököse. Most pedig menj, keresd meg a leányt, és tedd, amit mondtam!

Fekete Lorren gyilkos pillantást lövellt felé.

- Igenis, herceg.

Ő is ellenem fordult - döbönt rá Theon. Újabban úgy érezte, mintha még Deres kövei is ellene fordultak volna. *Ha meghalok, barátok nélkül, elhagyatva halok meg.* Milyen más választása marad hát neki, mint hogy éljen?

Koronával a fején a kapuházhoz lovagolt. Egy asszony éppen vizet húzott a kútból, Gage, a szakács pedig a konyha ajtajában állt. Gyűlöletüket komor tekintetük és kifejezéstelen arcuk mögé rejtették, Theon azonban így is érezte.

Amikor leeresztették a hidat, fagyos szél süvített be az árok felett. Theon megborzongott az érintésétől. *Csak a hideg, semmi más* - biztatta magát -, *csak didergek, nem reszketek. Még a bátor emberek is dideregnek néha.* Átlovagolt a csapórács alatt, és végigléptetett a hídon, egyenesen a szél torkába. A külső kapuk kitértek, hogy átengedjék. Amikor kilépett a falak alól, érezte, hogy a fiúk őt figyelik üres szemgödreikkel.

Ser Rodrik a piactéren várta foltos lován, mellette hosszú rúd végén a Starkok rémfarkasa lobogott az ifjú Cley Cerwyn kezében. Egyedül voltak a téren, de Theon íjászokat látott a környező házak tetején, lándzsásokat tőle jobbra, balra pedig egy sor lovagot a Manderly-ház tritonos-szigonyos lobogója alatt. *Mindegyikük holtan akar látni.* Voltak közöttük olyanok, akikkel együtt ivott, kockázott, még a szoknyák után is együtt futottak, de tudta, hogy ez sem menti meg, ha a kezükbe kerül.

- Ser Rodrik! - Megállította a lovát. - Elkeserít, hogy ellenségként kell találkozunk.

- Engem az keserít el, hogy még várnom kell egy kicsit, mielőtt felakasztalak. - Az öreg lovag a sárba köpött. - Köpönyegforgató Theon!

- Greyjoy vagyok Pyke-ról! - emlékeztette Theon. - A palástot, amelybe apám pólyált, kraken díszítette, nem rémfarkas.

- Tíz évig a Starkok gyámja voltál.

- Én inkább túsznak és fogolynak mondanám.

- Akkor talán Lord Eddard jobban tette volna, ha a börtön falához láncol. Ehelyett a saját fiaival együtt nevelt fel, a drága gyermekekkel, akiket lemészároltál, én pedig, lemoshatatlan szégyenemre, a hadviselés művészetére tanítottalak. Ahelyett, hogy a kezembe adtam a kardot, a gymrodba kellett volna döfnöm!

- Azért jöttem, hogy tárgyaljunk, nem azért, hogy a sértegetéseidet hallgassam. Mondd el, amit mondani akarsz, vénember! Mit akarsz tőlem?

- Két dolgot - felelte az öreg lovag. - Derest és az életedet. Parancsold meg az embereidnek, hogy nyissák ki a kapukat és tegyék le a fegyvert! Akik nem vettek részt gyermekek meggyilkolásában, szabadon távozhatnak, de téged itt tartunk, hogy Robb király ülhessen törvényszéket feletted. Az istenek legyenek irgalmasak hozzád, ha visszatér!

- Robb soha többé nem látja viszont Derest - ígérte Theon. - A serege megtörik a Cailin-ároknál, ahogy tízezer éve minden déli sereg megtört. Észak már a miénk, ser.

- Három kastély a tiétek - válaszolta Ser Rodrik -, és ezt az egyet éppen most szándékozom visszavenni, Köpönyegforgató.

Theon ezt eleresztette a füle mellett.

- Íme, az én feltételeim. Az est leszálltáig elvonultok. Akik hűséget esküsznek Balon Greyjoynak, mint királyuknak, és nekem, mint Deres hercegének, azokat megerősítjük jogaikban és birtokaikban, és nem éri bántódás őket. Akik ellenszegülnek, azokat elpusztítjuk.

Az ifjú Cerwyn nem hitt a fülének.

- Megőrültél, Greyjoy?

Ser Rodrik megrázta a fejét.

- Csak hiú, fiam. Attól tartok, Theon mindig is túlságosan nagy véleménnyel volt saját magáról. - Az öreg rászégezte az ujját. - Ne hidd, hogy meg kell várnom, míg Robb felküzd magát a Nyakon át, hogy elbánjak az ilyenekkel, mint te! Közel kétezer emberem van... és ha igaz, amit hallok, neked nincsen több ötvennél.

Tizenhét, valójában. Theon mosolyt erőltetett az arcára.

- Van nálam valami, ami jobb a fegyvereseknél. - Azzal felemelte a kezét, hogy megadja a jelet Fekete Lorrennek.

Ő háttal állt Deres falainak, Ser Rodrik azonban pontosan szemben, így nem kerülhette el a figyelmét, ami odafent történik. Theon az arcát figyelte. Amikor az álla megremegett a szúrós pofaszakáll alatt, tudta, mit lát a lovag. *Nem lepődött meg* - gondolta szomorúan -, *de a félelem ott van a szemében.*

- Ez gyávaság - mondta Ser Rodrik. - Ilyesmire használni egy gyermeket... hitvány dolog.

- Ó, tudom - bólintott Theon. - Ezt az ételt azonban magam is megkóstoltam, vagy talán elfelejtetted? Tízéves voltam, amikor elvittek apám házából, hogy elejét vegyék további felkeléseinek.

- *Ez nem ugyanaz!*

Theon arca meg sem rezdült.

- Az én hurkom nem kenderkötélből készült, az igaz, de attól még ugyanúgy ott éreztem a nyakam körül. És horzsolts, Ser Rodrik, véresre horzsolta a bőrömet. - Ezt tulajdonképpen nem is fogta fel egészen mostanáig, de ahogy a szavak kitódultak a száján, azonnal érezte az igazukat.

- Soha nem ért bántódás.

- És a te Bernedet sem éri, amennyiben...

Ser Rodrik nem várta meg, míg befejezi.

- Vipera! - sziszegte a lovag. Fehér pofaszakáll alatt arca vörös volt a haragtól. - Megadtam neked a lehetőséget, hogy megmentsd az embereidet és a becsületnek legalább valami morzsájával halj meg, Köpönyegforgató! Tudhattam volna, hogy túl sok ennyit vámi egy gyermekgyilkostól! - A keze a kardja markolatára tévedt. - Itt és most le kellene vágnom téged, és egyszer s mindenkorra véget vetnem a hazugságaidnak és fondorlataidnak. Az istenekre, meg kellene tennem!

Theon nem ijedt meg egy totyogó öregembertől, a lesben álló íjászok és a felsorakozott lovagok azonban már más lapra tartoztak. Ha előkerülnek a kardok, az esélye, hogy élve visszajut a kastélyba, gyakorlatilag a semmivel egyenlő.

- Tagadd meg az esküdet, ölj meg, és végignézheted, ahogy a kis Beth megfullad a kötél végén!

Ser Rodrik bütykei kifehéredtek, de kis idő múlva elvette a kezét a kardjáról.

- Tényleg túl sokáig éltem.

- Ezzel nem vitatkozom, ser. Elfogadod a feltételeimet?

- Szolgálatlaltartozom Lady Catelynnek és a Stark-háznak.

- És a saját házad? Beth az utolsó a véredből.

Az öreg lovag kihúzta magát.

- Felajánlom magamat a lányom helyett. Engedd el őt, és vigyél el engem túsznak! Deres várnagya biztosan többet ér, mint egy gyermek.

- Számomra nem. - *Nemes gesztus, vénember, de ekkora bolond azért nem vagyok.* - És le merném fogadni, hogy Lord Manderly meg Leobald Tallhart számára sem. - *A te szánalmas, vén bőröd semmivel sem drágább nekik, mint bárki másé.* - Nem, a lány nálam marad... és nem esik bántódása, amíg úgy tesz, ahogy parancsoltam. Az élete a te kezében van.

- Az istenekre, Theon, hogy tehetsz ilyet? Tudod, hogy támadnom kell, *esküt tettem...*

- Ha ez a sereg még mindig fegyverben áll a kapum előtt, mire leszáll a nap, Beth lógni fog - közölte Theon. - A hajnal első fényénél újabb tűz követi a sírba, majd napnyugtakor még egy. Minden hajnal és minden este újabb halált jelent, míg el nem mentek. Tűzokban nem szenvedek hiányt.

Választ sem várva megfordította Mosolyt, és ellovagolt a kastély felé. Először lassan poroszkált, de amikor az íjászokra gondolt a háta mögött, ügetésre fogta a lovát. Az apró fejek karóik hegyéről figyelték, ahogy közeledik, megnyúzott és kátrányba mártott arcuk lépésről lépésre nagyobb lett. Közöttük állt a kis Beth Cassel, és sírt, nyakában hurok. Theon megsarkantyúzta, és sebes vágásra fogta a lovát. Mosoly patkói úgy dörögtek végig a hídon, mint a dobpergés.

Az udvarban leugrott a nyeregből, és a kantárat átadta Wexnek.

- Talán ez visszatartja őket - mondta Fekete Lorrennek. - Estére kiderül. Addig vigyék be a lányt, és tartsátok valami biztos helyen! - A bőr, acél és gyapjúréteg alatt ragadt az izzadságtól. - Egy kupa borra van szükségem. Egy dézsa bor még jobb volna!

Ned Stark hálósobájában tüzet raktak. Theon leült mellé, és megtöltött egy kupát a kastély pincéjéből származó testes vörössel. A bor ugyanolyan savanyú volt, mint a kedve. *Támadni fognak* - gondolta komoran, és a lángokba bámult. - *Ser Rodrik szereti a lányát, de várnagy, mindenekelőtt pedig lovag.* Ha Theon állt volna ott hurokkal a nyakában, az ostromló sereget pedig Balon Greyjoy vezetné, a harci kürtök már régen megszólaltak volna, efelől nem volt kétsége. Hálát kell adnia az isteneknek, hogy Ser Rodrik nem a vas szülötte. A zöld vidék férfiúit lágyabb anyagból faragták, bár arról nem volt meggyőződve, hogy végül elég lágynak bizonyulnak-e.

Ha nem, ha az öregember mégis kiadja a parancsot a vár megrohanására, Deres elesik. Theon e tekintetben nem dédelgetett illúziókat. Tizenhét embere megölhet közülük három, négy, ötször annyit, de végül legyűrik őket.

Theon a tűzbe meredt a boros serleg karimáján át, miközben az ügy igaztalansága felett borongott.

- Robb Stark oldalán harcoltam a Suttogó Erdőben - mormolta. Azon az éjszakán is félt, de nem így. Más dolog volt csatába vágatni barátokkal körülvéve, és megint más egyedül, megvetetten elpusztulni. *Kegyelem* - gondolta szánalmasan.

Amikor a bor sem hozott enyhülést, Theon elküldte Wexet, hogy vigye oda az íját, és lement a régi belső udvarra. Ott állt, és vesszőt vessző után küldött a céltáblák felé, míg a vállai sajogni, az ujjai pedig vérezni nem kezdtek. Csak annyi szünetet tartott, míg kirángatta a nyilakat a táblákból egy újabb sorozatra. *Ezzel az íjjal mentettem meg Bran életét* - emlékeztette magát. - *Bárcsak megmenthetném vele a sajátomat is!* A kúthoz asszonyok jöttek, de nem maradtak sokáig. Bármit láttak is Theon arcán, az menekülésre készítette őket.

Mögötte ott állt a törött torony koronaszzerű, csipkés csúcsával, ahol a felső emeletek réges-régen beomlottak a tűz miatt. A nappal együtt a torony árnyéka is mozgott, egyre hosszabb lett, fekete karja Theon Greyjoy felé nyúlt. Mire a nap elérte a falakat, Theon a markában volt. *Ha felakasztom a lányt, az északiak azonnal támadásba lendülnek* - gondolta, és kiröpített egy vesszőt. - *Ha nem akasztom fel, rájönnek, hogy a fenyegetőzésem üres szócséplés csupán.* Újabb nyilat illesztett az idegre. *Nincs kiút, nincs.*

- Ha volna száz olyan íjászod, mint te magad, talán volna esélyed megvédeni a kastélyt - szólalt meg halkán egy hang.

Amikor megfordult, Luwin mester állt mögötte.

- Menj innen! - szólt rá Theon. - Elegem van a tanácsaidból!

- És az életed? Abból is elegend van, herceg uram?

Theon felemelte az íjat.

- Még egy szó, és a szívedbe röpítem ezt a nyílveesszót.

- Nem teszed meg.

Theon megfeszítette az íjat, a szürke lúdtollak az arcát súrolták.

- Szeretnél fogadást kötni?

- Én vagyok az utolsó reményed, Theon.

Semmi reményem nincsen - gondolta. Mégis egy kissé lejjebb engedte az íjat és így szólt:

- Nem futok el.

- Nem mondtam, hogy fuss. Öltsd fel a feketét!

- Az Éjjeli Őrség? - Theon lassan ellazította az íjat, a nyíl hegyét a föld felé irányította.

- Ser Rodrik egész életében a Stark házat szolgálta, a Stark ház pedig mindig az Őrség barátja volt. Nem fogja megtagadni a kérésedet. Nyisd ki a kapukat, tedd le a fegyvert, fogadd el a feltételeit, és meg kell, hogy engedje.

Az Éjjeli Őrség testvére. Ez azt jelenti, hogy nincs korona, nincsenek fiúk, nincs feleség... de életet jelent, becsületes életet. Ned Stark fivére az Őrséget választotta, és Havas Jon is.

Elég fekete ruhám van, ha letépek róluk a krakent. Még a lovam is fekete. Az Őrségben magasra emelkedhetnék. A felderítők parancsnoka, valószínűleg még főparancsnok is lehetne belőlem. Hadd tartsa meg Asha azokat a nyomorult szigeteket, úgymint éppen olyan sivárak, mint ő maga. Ha a Keleti Őrségben szolgálnék, saját hajóm lehetne, a Falon túl pedig remek vadászterületek vannak. Ami pedig az asszonyokat illeti, melyik vad nőszemély ne akarna egy herceget az ágyába? A szája lassan mosolyra húzódott. Egy fekete köpönyeget nem lehet forgatni. Érnék annyit, mint bárki más...

- **THEON HERCEG!** - A váratlan ordítás felriaszította az ábrándozásból. Kromm futva érkezett az udvaron át. - Az északiak...

Theonba hirtelen émelyítő rettegés hasított.

- Támadnak?

Luwin mester megragadta a karját.

- Még van idő. Vond fel a békelobogót...

- Harcolnak - vágott közbe Kromm. - Még többen jöttek, sok százan, és először csatlakoztak a többiekhez. De most nekik estek!

- Asha? - *Végül mégiscsak a megmentésére sietett?*

Kromm azonban megrázta a fejét.

- Nem. Mondom neked, ezek *északiak!* Véres ember van a zászlójukon.

A Rémvölgy megnyúzott embere. Theonnak eszébe jutott, hogy Büzös a Rémvölgy Fattyát szolgálta, mielőtt elfogták volna. Nehéz volt elhinni, hogy egy ilyen alávaló teremtmény, mint ő, rábírhatta a Boltonokat, hogy álljanak át, de nem látott más magyarázatot.

- Ezt megnézem magamnak! - mondta Theon.

Luwin mester utánuk indult. Mire felértek a mellvédre, a piacteret a kapuk előtt halott emberek és haldokló lovak borították. Theon nem látott alakzatokat, csak lobogók és pengék kavargó összevisszaságát. A hideg őszi levegőt ordítások és fájdalmas üvöltések reszkettették meg. Az erőviszonyok, úgy tűnt, Ser Rodriknak kedveznek, a Rémvölgy embereit azonban jobban vezették, és a támadásuk meglepte a másik sereget. Theon figyelte, ahogy rohamoznak, megfordulnak, majd újra rohamoznak, véres darabokra szabdalva a nagyobb sereget, valahányszor az megpróbált felfejlődni a házak között. A megcsonkított lovak bölgésén át hallotta a tölgyfa pajzsokra lesújtó vas fejszék csattogását. Észrevette, hogy a fogadó tüzet fogott.

Fekete Lorren jelent meg mellette, és egy darabig némán állt. A nap mélyen függött a nyugati láthatáron, izzó vörös fénybe burkolta a mezőket és házakat. A falon át halk, reszkető fájdalomkiáltást sodort a szél, az égő házakon túl harci kürt harsant. Theon egy sebesült katonát látott, amint kínlódva kúszik a földön. A vére vörösre festette a port, ahogy a piactér közepén álló kutat igyekezett elérni. Meghalt, mielőtt eljutott volna odáig. Börzekét és kúp alakú sisakot viselt,

de semmilyen jelvény nem árulkodott arról, melyik oldalon harcolt.

A csillagokkal együtt a varjak is megérkeztek a kék porfelhőn át.

- A dothrakik úgy tartják, hogy a csillagok a bátor harcosok lelkei - szólalt meg Theon. Ezt még Luwin mester tanította neki nagyon régen.

- Dothrakik?

- A lovasurak a keskeny tengeren túl.

- Vagy úgy. - Fekete Lorren összevonta a szemöldökét. - A vadak mindenféle bolondságban hisznek.

Ahogy az ég homályba borult és a füst terjedt, egyre nehezebb volt megállapítani, mi történik odalent, de az acélsörgés fokozatosan elhallgatott, a kiáltásokat és a harci kürtöket nyöszörgés és százalmas jajveszékelés váltotta fel. A porfelhőből végül lovasok oszlopa bukkant elő, élükön sötét páncélt viselő lovag haladt. Kerek sisakja baljós vörös fénnel csillogott, a válláról sápadt rózsaszín köpönyeg lobogott. A főkapu előtt megállt, és az egyik embere felkiáltott hozzájuk, hogy nyissák meg a kastélyt.

- Barát vagy, vagy ellenség? - kiáltott le Fekete Lorren.

- Hozna egy ellenség ilyen nagyszerű ajándékokat? - Vörös Sisak intett, és három holttestet dobta a kapu elé. A tetemek felett meglengettek egy fáklyát, hogy a védők is láthassák az arcukat.

- A vén várnagy! - szólalt meg Fekete Lorren.

- Leobald Tallharttal és Cley Cerwynnel. - Az ifjú lord szemébe nyílvesző fűrődött, Ser Rodrik bal karja könyökből hiányzott. Luwin mester elkeseredetten kiáltott fel, majd elfordult a mellvédőtől, és öklendezve térdre rogyott.

- Az a nagy disznó Manderly túl gyáva volt, hogy kimozduljon Fehér Öbölből, máskülönben őt is elhoztuk volna - kiáltotta Vörös Sisak.

Megmenekültem - villant Theon agyába. Miért érzett hát ilyen ürességet? Ez győzelem volt, édes győzelem, a megváltás, amiért imádkozott. Luwin mesterre pillantott. - *Ha belegondolok, milyen közel álltam a megadáshoz és a feketéhez...*

- Nyissátok ki a kapukat a barátainknak! - Ma éjjel talán végre anélkül térhet nyugovóra, hogy az álmaitól rettegne.

A Rémvölgy emberei átkeltek az árok felett, és bevonultak a belső kapun. Theon Fekete Lorrenel és Luwin mesterrel a nyomában lement a lépcsőn, hogy az udvaron fogadja őket. Néhány lándzsa végén fakó vörös zászlócskák lobogtak, de sokkal többen cipeltek csatabárdokat, pallosokat és szálkásra hasogatott pajzsokat.

- Hány embert veszítettél? - kérdezte Theon Vörös Sisaktól, amikor az leugrott a lováról.

- Húszat vagy harmincat.

A fáklyák fénye visszaverődött sisakrostélyra vörös lakkjáról, a sisak és a nyakvédő emberi arcot és vállakat ábrázolt. A véres arcon nem volt bőr, a száj a kínszenvedés néma üvöltésére húzódott.

- Ser Rodrik serege ötszörös fölényben volt.

- Igen, de barátoknak hitt bennünket. Gyakori hiba. Amikor a vén bolond a kezét nyújtotta, levágtam a fél karját. Azután megmutattam neki az arcomat.

A férfi két kézzel megfogta a sisakját, leemelte a fejről, és a hóna alá csapta.

- Büzös! - döbönt meg Theon. *Hogyan szerzett egy szolga ilyen pompás páncélt?*

A férfi felnevetett.

- Az a nyomorult meghalt - közelebb lépett. - A lány hibája. Ha nem menekült volna olyan messzire, Büzös lova nem sántult volna le, és talán sikerült volna egerutat nyernünk. Amikor megláttam a lovasokat a hegytetőn, nekiadtam a sajátomat. Addigra végeztem a lánnyal, ő meg addig szerette, amíg nem hültek ki. Úgy kellett lerángatnom róla, és a kezébe nyomnom a ruháimat. A borjúbőr csizmámat, a bársonyzekémet, az ezüsttel futtatott kardszíjamat, még a prémes köpönyegemet is. Vágtass a Rémvölgy felé, mondom neki, és hozz annyi segítséget, amennyit csak tudsz! Vidd az én lovamat, az gyorsabb, és nesze, húzd fel a gyűrűt, amit az

apámtól kaptam, hogy tudják: én küldtelek. Jól tudta, hogy nem tanácsos ellenszegülnie. Mire a hátába röpítették a nyilat, én már összekentem magam a lány mocskával, és belebújtam a fickó rongyaiba. Akár így is felakaszthattak, de nem láttam más esélyt. - A keze fejével megtörölte a száját. - Most pedig, kedves hercegem, egy asszonyt ígértél nekem, ha hozok kétszáz embert. Nos, háromszor annyit hoztam, és nem zöldfülű kölykök meg mezei munkások, hanem az apám saját helyőrsége!

Theon a szavát adta, és nem ez volt a megfelelő idő annak visszavonására. *Add meg neki a húst, amit kér, és majd később alkudozz vele.* - Harrag - mondta -, menj a kutyaólakhoz, és hozd ide Pallát a...

- Ramsaynek - Duzzadt ajkán mosoly játszott, de sápadt szemében semmi jókedv sem mutatkozott. - Havas, így nevezett a feleségem, mielőtt lerágta volna az ujjait, de én inkább Boltonnak hívom magam. A mosoly eltűnt. - Tehát, ha jól értem, egy ketrecpucoló lányt akarsz felajánlani értékes szolgálataimért?

Volt valami a hangjában, ami nem tetszett Theonnak, ugyanakkor az a szemtelenség is nyugtalanította, amivel a Rémvölgy emberei rámeredtek.

- Őt ígértem.

- Kutyaasztortól bűzlik. Az a helyzet, hogy elegendem van a rossz szagokból. Azt hiszem, inkább a te ágymelegítődöt választom. Hogy is hívod? Kyra?

- Megőrültél? - csattant fel Theon. - Le...

A Fattyú visszakézből pofon vágta, az arccsontja iszonyú reccsenéssel tört szét a páncélkesztyű alatt. A világ a fájdalom vörös tengerébe veszett.

Nem sokkal később, amikor Theon magához tért, a földön fekvő taláta magát. A hasára fordult, lenyelt egy adag vért. *Zárjátok be a kapukat* - akarta kiáltani, de már késő volt. A Rémvölgy emberei levágták Vörös Rolfe-ot és Kennedet, majd még többen özönlöttek a várba, páncélok és éles kardok egész folyama. A füle csengett, mindenfelől rettenet vette körül. Fekete Loiren előrántotta a kardját, de máris négyen szorongatták. Láta, amint Ulf nyílvezzővel a hasában összerogy, félúton a Nagy Csarnok felé. Luwin mester megpróbálta elérni Theont, amikor egy lovas a lapockái közé dőfte a lándzsáját, majd visszafordult, hogy eltámassza. Egy másik katona meglendített egy fáklyát a feje fölött, és az istálló nádteteje felé hajította.

- *A Freyeket hagyjátok életben!* - kiáltotta a Fattyú, miközben a lángok a magasba szöktek. - *Minden mást gyűjtsatok fel! Gyűjtsatok fel az egészet!*

Az utolsó dolog, amit Theon Greyjoy látott, Mosoly volt, amint lángoló sörénnyel kiront az égő istállóból, és nyerítve felágaskodik...

TYRION

Repedezett kőmennyezetről, vér, ürülék és égett hús szagáról álmodott. A levegőben csípős füst terjengett. Körülötte mindenfelé emberek nyögtek és nyüszítettek, és időnként éles, fájdalommal teli kiáltás hasított a levegőbe. Amikor megpróbált megmozdulni, észrevette, hogy összepiszkította a saját fekhelyét. A szeme könnyezett a füsttől. *Sírok?* Nem szabad, hogy az apja meglássa. Lannister volt Kaszter-hegyből. *Oroszlán. Oroszlánnak kell lennem, oroszlánként kell élnem, oroszlánként kell meghalnom.* Iszonyú fájdalmat érzett. Annyira gyenge volt, hogy meg sem bírt mozdulni, így csak hevert a saját mocskában, a szemét behunyta. A közelében valaki rekedt, színtelen hangon átkozta az isteneket. Az istenkáromlást hallgatta, és eltűnődött, vajon haldoklik-e. Egy idő múlva a szoba elhomályosult.

A városon kívül találta magát, egy szín nélküli világban gyalogolt. A szürke égen hollók szálltak széles, fekete szárnyakon, a lakomájukban megzavart dögevő varjak dühös felhőkben röppentek fel, bárhová lépett. A fekete bomlásba fehér férgek fészkeltek magukat. A farkasok szürkék voltak, akárcsak a csendes nővérek; közös erővel hántották le a húst az elesettekről. A lovagi tornák mezején mindenfelé hullák heverték. A nap forró, fehér pénzdarábként süttött le a szürke folyóra, melynek vize az elsüllyedt hajók elszenesedett roncsai körül kavargott. A halotti máglyákból fekete füstoszlop és fehéren izzó parázs szállt fel. *Az én művem* - gondolta Tyrion Lannister. - *Az én parancsomra haltak meg.*

Eleinte semmilyen hang nem hallatszott a világban, de egy idő múlva meghallotta a halottak halk, iszonytató szavát. Zokogtak és sóhajtoztak, könyörögtek, hogy érjen véget a fájdalom, segítségért kiáltoztak, az anyjukat hívták. Tyrion nem ismerte az anyját. Shae-t akarta, de a lány nem volt ott. Egyedül botorkált a szürke árnyak között, és emlékezni próbált...

A csendes nővérek levették a halottakról a páncélt és a ruhát. Az elesettek felsőkabátjából minden fényes festék kiázott, most a fehér és a szürke árnyalatait viselték, a vérük fekete volt és kerges. Figyelte, ahogy a meztelen testeket a karjuknál és lábuknál fogva felemelik, és himbálózva a máglyákhoz cipelik őket, ahol csatlakoztak társaikhoz. A fémet és a ruhát egy fehér fakordéra dobták, amelyet két magas, fekete ló húzott.

Milyen sok halott, milyen rengeteg sok halott. A hullák ernyedten lógtak, arcuk petyhüdt volt, merev vagy gáztól duzzadt, felismerhetetlen, alig emberi. Ruhadarabjaikat fekete szívek, szürke oroszlánok, hervadt virágok és sápadt, kísérteties szarvasok díszítették. A páncéljuk behorpadt, telis-tele volt karcolásokkal, sodronyingük széthasadt, összetört, a láncszemek eleresztették egymást. *Miért öltem meg őket?* Valamikor tudta, de mostanra valahogy elfelejtette.

Meg akarta kérdezni az egyik csendes nővért, de amikor beszélni próbált, észrevette, hogy nincs szája; fogait sima, összefüggő bőrréteg takarta. Megrémült. Hogyan élhet a szája nélkül? Futni kezdett. A város nem volt messze, odabent, távol a halottaktól biztonságban lesz. Nem tartozott a halottak közé. Nem volt szája, de azért élő ember volt. *Nem, oroszlán, oroszlán és élő!* Amikor azonban elérte a város falait, a kapuk zárva voltak előtte.

Sötét volt, amikor ismét felébredt. Először nem látott semmit, de lassan egy ágy körvonalai rajzolódtak ki előtte. A függönyöket behúzták, de látta a faragott ágyoszlopok kontúrjait, a feje felett a lekonyuló bársonybaldachint. Alatta tollas ágy engedelmes puhaságát érezte, a párnáját libapihével töltötték meg. *A saját ágyam. A saját ágyamban fekszem a saját hálószobámban.*

Meleg volt a függöny mögött és a nagy halom bunda meg takaró alatt, amit ráterítettek. Izzadt. *Láz* - jutott eszébe kábultan. Nagyon gyengének érezte magát, és amikor megpróbálta felemelni a karját, belenyilallt a fájdalom. Feladta a kísérletezést. A fejét óriásinak érezte, akkorának, mint maga az ágy. Túl nehéz volt, hogysen fel tudta volna emelni a párnáról. A testét viszont szinte

egyáltalán nem érezte. *Hogyan kerültem ide?* Megpróbált visszaemlékezni. A csata rövid pillanatképekben tért vissza. A harc a folyó mellett, a lovag, aki feléje nyújtotta a kesztyűjét, a hajóhíd...

Ser Mandon. Maga előtt látta a halott, kifejezéstelen szempárt, a kinyújtott kezét, a fehér pánccélról visszaverődő zöld fényt. A félelem hideg hulláma öntötte el. Érezte, hogy a hólyagja elengedi magát a takaró alatt. Felkiáltott volna, ha van szája. *Nem, az csak álom volt* - jutott eszébe. A feje lüktetett. - *Segítség, valaki segítsen rajtam! Jaime, Shae, Anya, valaki... Tysha!*

Senki sem hallotta. Senki sem jött. Egyedül maradt a sötétben, lassan visszahanyatlott a vizeletszagú álomba. Azt álmodta, hogy a nővére áll az ágya mellett nemes atyjukkal az oldalán, és gondterhelten szemlélik. Álomnak kellett lennie, hiszen Lord Tywin ezer mérföldre volt onnét, és Robb Starkkal harcolt nyugaton. Mások is jöttek és mentek. Varys lenézett rá, és felsóhajtott, Kisujj azonban tett valami csípős megjegyzést. *Rohadt, áruló disznó* - gondolta Tyrion dühösen -, *elküldtünk Keserűhidba, és nem jöttél vissza.* Néha hallotta, hogy beszélgetnek egymással, de a szavaikat nem értette. A hangjuk úgy zümmögött a fejében, mint amikor darázsfészket tömnek be vastag nemezzel.

Szerette volna megkérdezni, megnyerték-e a csatát. *Meg kellett, hogy nyerjék, máskülönben egy karóra tűzött fej lennék valahol. Ha élek, győztünk.* Nem tudta eldönteni, mi okoz nagyobb örömet: a győzelem, vagy a tény, hogy képes volt kiagyalni. Az értelme lassan bár, de kezdett visszatérni. Ez jó jel volt. Az értelmén kívül nem volt semmije.

Amikor legközelebb felébredt, a függönyök el voltak húzva, és Podrick Payne állt fölötté egy gyertyával a kezében. Amikor látta, hogy Tyrion kinyitja a szemét, elrohant. *Ne, ne menj el, segíts, segíts* - próbált utánakiáltani, de egy fojtott nyögésnél nem futotta tovább. - *Nincsen szám.* Az egyik kezével az arcához nyúlt. Minden mozdulat fáj és esetlen volt. Ahol húsnak, ajkaknak, fogaknak kellett volna lenniük, az ujjai merev ruhát találtak. *Szövet.* Az arca alsó részét szorosan bepólyálták, a megkeményedett gipszálarcra lyukakat vágtak a levegőnek és az ételnek.

Pod nemsokára visszatért. Ezúttal egy idegen is volt vele, egy köntösbe öltözött, láncos mester.

- Uram, ne mozogj! - mormolta. - Súlyosan megsebesültél. Kárt teszel magadban. Szomjas vagy?

Tyrion valahogy összehozott egy ügyetlen bólintást. A mester hajlított réztölcserőt illesztett a szája fölött tátongó etetőnyílásba, és lassan lecsorgatott valamit a torkán. Tyrion nyelt, de alig érezte az ízt. Túl későn jött rá, hogy máktejet ivott. Mire a mester kivette a tölcserőt, ismét félúton járt az álom birodalma felé.

Ezúttal azt álmodta, hogy egy lakomán van, győzelmi lakomán valami hatalmas teremben. Előkelő helyen ült az emelvényen, az emberek ráemelték a serlegüket, és hősként köszöntötték. Marillion is ott volt, a dalnok, aki velük utazott a Holdhegységen át. Hárfáján az Ördögfióka bátor tetteit zengte. Még az apja is elismerően mosolygott. Amikor a dal véget ért, Jaime felállt, felszólította Tyriont, hogy térdeljen le, és aranykardjával megérintette először az egyik, majd a másik vállán. Amikor felemelkedett, lovag volt. Shae várt rá, hogy megölelje. A lány megfogta a kezét, nevetett, tréfálkozott, az ő Lannister óriásának nevezte.

Koromsötét, hideg szobában ébredt. A függönyöket megint elhúzták. Valami nem volt rendben, valami megváltozott, bár nem tudta volna megmondani, micsoda. Ismét egyedül volt. Félretolta a takarókat, és megpróbált felülni, a fájdalom azonban túl erős volt, szaggatott lihegéssel hanyatlott vissza. Az arca volt a legkevesebb. Egész jobb oldalát egyetlen óriási, sajgó ürességnek érezte, és ha megpróbálta felemelni a karját, rettenetes fájdalom hasított a mellkasába. *Mi történt velem?* Még a csata is félig álomnak tetszett, amikor megpróbált visszaemlékezni rá. *Komolyabb a sebem, mint gondoltam. Ser Mandon...*

Az emlék megrémisztette, de Tyrion erőt vett magán, és belekapaszkodott, maga felé fordította a fejében, és keményen a szemébe nézett. *Meg akart ölni engem, semmi kétség. Az a rész nem álom volt. Félbevágott volna, ha Pod nem... Pod, hol van Pod?*

Csikorgó fogakkal megmarkolta a függönnyt, és rántott rajta egyet. A drapéria leszakadt a

baldachinról és lehullott, félig a padlóra, félig órá. Még ettől a csekély erőfeszítéstől is elszédült. A szoba - fehér falak, sötét árnyak és egyetlen keskeny ablak - forogni kezdett vele. Látott egy ládát, ami valamikor az övé volt, látta egy halom koszos ruháját és ütött-kopott páncélját. *Ez nem az én hálóterem* - döbönt rá. - *Még csak nem is a Segítő Tornya*. Valaki elvitte. Haragos kiáltása erőtlen nyöszörgésként hagyta el a száját. - *Idehoztak, hogy meghaljak* - gondolta. Feladta a küzdelmet, és megint becsukta a szemét. A szoba hideg volt és nyirkos, ő maga lángolt.

Egy sokkal kellemesebb helyről álmodott, egy otthonos kis házikóról a napnyugati tenger mellett. A falak ferdék voltak, repedezettek, a padló döngölt földből készült, ott mégsem fázott soha, még akkor sem, amikor hagyták kialudni a tüzet. *Mindig ezzel ugratott* - emlékezett vissza. *Nekem sohasem jutott eszembe, hogy tegyek a tűzre, hiszen az a szolgálók feladata*. „Nekünk nincsenek szolgálóink” - emlékeztetett, én pedig erre azt mondtam: „Itt vagyok én, én vagyok a te szolgád” - mire ő azt felelte: „Lusta egy szolga. A Kaszter-hegyben mit csinálnak a lusta szolgálókkal, uram?” - ő pedig azt mondta neki: „Megcsókolják őket.” A lány erre mindig kuncogni kezdett. „Nem hiszem. Szerintem megverik őket” - mondta, de ő egyre csak azt hajtogatta: „Nem, nem, megcsókolják őket, így!” - és megmutatta, hogyan: „Először az ujjait csókolják meg, egyenként, azután a csuklójukat, igen, és a könyökük hajlatát. Azután megcsókolják az édes kis fülüket. Minden szolgálóknak édes füle van. Ne neved! És megcsókolják az arcukat, és megcsókolják az orrukat a kis dudorral, itt ni, pontosan így, azután megcsókolják az édes kis homlokukat és a hajukat és az ajkukat, és a... mmmmm... szájukat... így...”

Órákon át csókolóztak, és volt, hogy naphosszat mást sem csináltak, csak az ágyban heverésztek, hallgatták a hullámok morajlását, testük összeért. A lány teste valóságos csoda volt a számára, és úgy látta, az is élvezetét leli az övében. Néha énekelt neki. *Szerettem egy leányt, szép volt, mint a nyár, napsugár a hajában*. „Szeretlek, Tyrion” - súgta a fülébe, mielőtt esténiért aludni tértek. „Szeretem az ajkadat. Szeretem a hangodat és a szavaidat és szeretem, hogy gyengéden bánssz velem. Szeretem az arcodat.”

„Az arcomat?”

„Igen. Igen. Szeretem a kezedet, és ahogy megérintesz. A szerszámodat, a szerszámodat is szeretem, szeretem érezni, ahogy bennem van.”

„Ő is szeret téged, hölgyem.”

„Szeretem kimondani a neved, Tyrion Lannister. Illik az enyémhez. Nem a Lannister, a másik. Tyrion és Tysha. Tysha és Tyrion. Tyrion. Tyrion uram...”

Hazugságok - gondolta -, *minden csak színlelés volt, minden csak aranyért. Szajha volt, Jaime szajhájá, Jaime ajándéka, az én hazug hölgyem*. A lány arca elhalványult, feloldódott a könnyek fátyola mögött, de Tyrion még azután is hallotta halk, távoli hangját, hogy elment. A nevéen szólította. „...uram, hallasz engem? Uram? Tyrion? Uram? Uram?!”

A máktej ködén keresztül látta, hogy puha, rózsaszín arc hajol fölé. Visszatért a nyirkos szobába a letépett ágyfüggönyökkel, és az arc nem az az arc volt, nem az övé, túl kerek volt, barna szakáll keretezte.

- Szomjazol, uram? Itt van a tejed, a jó kis tejed. Nem szabad ellenkezned, ne próbálj mozogni, pihened kell.

Egyik izzadt, rózsaszín kezében a réztölcsért tartotta, a másikban egy flaska volt.

Ahogy a férfi közelebb hajolt, Tyrion a sokféle fémből készült lánc alá csúsztatta az ujjait, megragadta és meghúzta. A mester leejtette a flaskát, és a máktej a takaróra ömlött. Tyrion addig tekerte, míg érezte, hogy a láncszemek a férfi kövér nyakába mélyednek.

- Ne... többet... - hörögte. Olyan rekedt volt, még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán megszólalt. Valószínűleg így történt azonban, mert a mester fuldokolva felelt neki:

- Engedd el, uram, kérlek... kell a tej... a fájdalom... a lánc, engedd, ne...

A rózsaszín arc már lilulni kezdett, amikor Tyrion elengedte. A mester hátratántorodott, és levegő után kapkodott, a láncszemek mély, fehér barázdákat vágtak az elvörösödött torokba. A szemei is fehérek voltak. Tyrion az arcához emelte a kezét, és olyan mozdulatot tett a

megkeményedett maszk fölött, mintha eltépne valamit. És újra. És újra.

- Azt... akarod, hogy levegyem a kötést? - nyögte ki végül a mester. - De én nem... ez nem volna... ez igen ostoba dolog lenne, uram. Még nem gyógyultál meg, a királyné...

Tyrion felmordult a nővére említésére. *Tehát te is az övé vagy?* A mesterre szegezte az ujját, majd ökölbe szorította a kezét. Összezúzás, fojtogatás, ha a bolond nem azt teszi, amit mond neki.

Szerencsére megértette.

- Úgy... úgy teszek, ahogy az uram parancsolja, ígérem, de... ez nem bölcs dolog, a sebeid...

- *Vedd. Le.* - Ezúttal hangosabban.

A mester meghajolt, és elhagyta a szobát. Néhány pillanattal később azonban visszatért. Hosszú, vékony, fűrészfogas pengéjű kést hozott, egy tál vizet, egy köteg puha ruhát és több üvegsét. Tyrionnak addigra sikerült néhány hüvelyknyivel hátrébb tornáznia magát, így most félig ülő helyzetben dőlt a párnájának. A mester megkérte, hogy legyen teljesen mozdulatlan, és becsúsztatta a kés hegyét a maszk alá. *Egy kicsit megcsúszik a keze, és Cersei már meg is szabadult tőlem* - villant át az agyán. Érezte, ahogy a penge keresztülfűrészeli a megmerevedett szövetet, alig néhány ujjnyira a torkától.

Ez a puha, rózsaszín ember szerencsére nem tartozott a nővére bátrabb bábjai közé. Egy perccel később hűvös levegőt érzett az arcán. A fájdalom is megérkezett a levegővel együtt, de arról igyekezett nem tudomást venni. A mester félretette a pólyát, amely még mindig kérges volt a gyógyszertől.

- Most ne mozogj, ki kell mosnom a sebet! - Az érintése gyengéd volt, a víz meleg és nyugtató. *A seb.* Tyrionnak hirtelen erős, ezüstös villanás jutott eszébe, amely mintha közvetlenül a szeme alatt suhant volna el. - Lehet, hogy egy kicsit csípni fog - figyelmeztette a mester, miközben gyógynövényillatú borral megnedvesített egy ruhát. Amit érzett, több volt, mint csípés. A fájdalom lángoló csíkokban terjedt szét Tyrion arcán, tüzes piszkavas mart az orrába. Az ágy neműt kaparta, hangosan kortyolta a levegőt, de sikerült megállnia ordítás nélkül. A mester úgy kotyogott, mint valami vén tyúk. - Okosabb lett volna a helyén hagyni a maszkot, míg a hús összeforr, uram. De azért így is tisztának látszik, nagyon jó, nagyon jó! Amikor rád találtunk odalent, abban a pincében a halottak és haldoklók között, a sebeid piszkosak voltak. Egy bordád eltörött, bizonyára te is érzed. Buzogánycsapás, vagy talán zuhanás, nehéz lenne megmondani. És egy nyílveesszót kaptál a karodba, ahol csatlakozik a válladhoz. Üszkösödés nyomait mutatta, és egy ideig attól félttem, elveszited a karodat, de forró borral és kukacokkal kezeltük, és most úgy látszik, kitisztult...

- Név - lehelte Tyrion. - *Név.*

A mester pislogott.

- De hiszen Tyrion Lannister vagy, uram. A királyné fivére. Emlékszel a csatára? A fejszerűléseknél néha...

- Te. Név. - A torka száraz volt, a nyelve elfelejtette, hogyan kell szavakat formálni.

- Én Ballabar mester vagyok.

- Ballabar - ismételte Tyrion. - Hozz. Tükröt.

- Uram - felelte a mester. - Nem tanácsolnám... ez, ööö, nem lenne okos dolog, mivel... a sebed...

- *Hozd!* - szakította félbe Tyrion. A szája merev volt és sajgott, mintha egy pofon hasította volna fel a száját. - És italt. *Bort.* Nem mákot.

A mester vörös arccal felkelt, és elsietett. Egy kancsó halvány, borostyánszínű borral és egy kicsiny, díszes aranykeretbe foglalt, ezüstös tükörrel tért vissza. Leült az ágy szélére, egy kupát félig megtöltött borral, és Tyrion megdagadt ajkaihoz emelte. Az ital hűvös patakokskában csorgott le a torkán, bár az ízét nem nagyon érezte.

- *Még* - utasította, miután a kupa kiürült. Ballabar mester megint töltött. A második kupa után Tyrion Lannister elég erősnek érezte magát, hogy szembenézzen az arcával.

Megfordította a tükör, és nem tudta, nevéssen-e vagy sírjon. A vágás hosszú volt és görbe.

Egy hajszálnyival a bal szeme alatt kezdődött, és az állkapcsa jobb felén ért véget. Az orra háromnegyed része eltűnt, s vele együtt a szája egy darabkája. Valaki macskabéllal összevarrta a felhasított húst, és az ügyetlen varratok még mindig ott sorakoztak a nyers, vörös, félig begyógyult húsbán.

- *Csinos* - károgtá, majd félrehajította a tükröt.

Már emlékezett. A hajóhíd, Ser Mandon Moore, egy kéz, az arca felé villanó kard. *Ha nem hajolok félre, az a vágás levitte volna a fejem tetejét.* Jaime mindig azt mondta, hogy Ser Mandon a Királyi Testőrség legveszélyesebb tagja, mert halott, üres szeme nem árulja el a szándékait. *Egyikükben sem lett volna szabad megbíznom.* Azt tudta, hogy Ser Meryn és Ser Boros, később pedig Ser Osmund a nővére tulajdona, de elhitette magával, hogy a többiekben még nem hunyt ki teljesen a becsület szikrája. *Cersei bizonyára fizetett neki, hogy biztosan ne térjek vissza a csatából. Mi más történhetett volna? Tudtommal soha nem ártottam Ser Mandonnek.* Tyrion megérintette az arcát, és tompa, vaskos ujjával belecsípett a vadhúsba. *Újabb ajándék drága nővérekemtől.*

A mester úgy állt az ágy mellett, mint a liba, aki éppen elrepülni készül.

- Uram, öö... valószínűleg heg marad a helyén...

- *Valószínűleg?* - A nevetéstől fájdalmasan összerándult. Az biztos, hogy heg marad a helyén. Az sem valószínű, hogy az orra mostanában visszanő. Na nem mintha az arcára valaha is kellemes lett volna ránézni. - Figyelmeztess. Ne. Játsszak. Fejszékkel. - A vigyorgás fájdalmasan húzta a bőrét. - Hol. Vagyunk? Hely? - a beszéd fájdalmat okozott, de úgy érezte, túl sokáig hallgatott.

- Ó, Maegor Erődjében vagy, uram. Egy szobában a Királyné Bálterme fölött. Öfelsége azt kívánta, legyél a közelében, hogy maga gondoskodhasson rólad.

Hát persze.

- Vigyél - parancsolta Tyrion. - Saját ágy. Saját szoba.

Ahol a saját embereim vesznek majd körül és a saját mesterem is. Ha találok olyat, akiben megbízhatok.

- A saját... uram, ez nem lehetséges. Korábbi lakosztályodat elfoglalta a Király Segítője.

- Én. Vagyok. Király Segítője. - A beszéd egyre jobban kifárasztotta, az pedig, amit hallott, összezavarta.

Ballabar mester láthatóan igen kellemetlenül érezte magát.

- Nem, uram, a... megsebesültél, közel álltál a halálhoz. A hivatalodat most nemes atyád vette át. Lord Tywin...

- Itt?

- A csata éjjele óta. Lord Tywin mentett meg bennünket. A köznép szerint Renly szelleme volt, de a bölcsőbb emberek jobban tudják. Az apád volt az, és Lord Tyrell a Viráglovaggal és Lord Kisujjal. Átvágtak az üszkös földeken, és hátba támadták a bitorló Stannist. Hatalmas győzelem volt, és Lord Tywin most beköltözött a Segítő Tornyaiba, hogy segítségére legyen öfelségének a birodalom rendbetételében. Dicsőség az isteneknek!

- Dicsőség az isteneknek - ismételte Tyrion tompán. A rohadt apja és a rohadt Kisujj meg *Renly szelleme?* - Akarom... - *kit akarok?* Nem mondhatta a rózsaszín Ballabarnak, hogy hozza ide Shae-t. Kiért küldhetné, kiben bízhat? Varysban? Bronnban? Ser Jacelynben? - ...az apródomat - fejezte be. - Pod Payne-t. - *Pod volt ott a hajóhídon, a kölyök megmentette az életemet.*

- A fiút? A furcsa fiút?

- Furcsa fiú. Podrick. Payne. Menj. *Küldd.*

- Ahogy óhajtod, uram.

Ballabar mester meghajította a fejét és kisietett. Tyrion érezte, ahogy az ereje lassan elszivárog várákozás közben. Vajon meddig heverhetett itt ájultan? *Cersei örülne, ha örökre elaludnék, de én nem leszek ilyen engedelmes!*

Podrick Payne olyan félénken lépett be a hálóterembe, mint egy kiséger.

- Uram? - Közelebb lopózott az ágyhoz. *Hogy lehet egy fiú, aki annyira bátor a csatában, ilyen ijedt egy betegszobában?* - tűnődött Tyrion. - Melletted akartam maradni, de a mester elküldött.

- Küldd el. Figyelj. Nehéz. Beszéd. Kell álombor. Álombor. Nem máktej. Menj. *Frenken.* Nem Ballabar. Nézd. Ahogy. Készíti. Hozd. - Pod lopva Tyrion arcára pillantott, de szinte azonnal el is kapta a tekintetét. *Nem hibáztathatom érte.* - A sajátomat - folytatta Tyrion. - Akarom. Ört. Bronn. Hol van Bronn?

- Lovaggá ütötték.

Még a meglepetés is fájdalmat okozott.

- Keresd. Hozd.

- Ahogy óhajtod. Uram. Bronn.

Tyrion megragadta a fiú karját.

- Ser Mandon?

Az apród összerezzen.

- N-n-nem akartam m-m-meg...

- *Halott? Biztos? Halott?*

Pod gyámoltalanul egyik lábáról a másikra állt.

- Megfulladt.

- Jó. Ne mondj. Semmit. Róla. Rólam. Semmiről. *Semmit.*

Mire az apród elment, Tyrion utolsó ereje is elszállt. Hanyatt dőlt, lehunyta a szemét. Talán megint Tysháról álmodik. *Vajon most hogy tetszene neki az arcom?* - gondolta keserűen.

JON

Amikor Félkezű Qhorin arra utasította, hogy keressen tűzre való rőzsét, Jon tudta, hogy közel a vég.

Jó lesz megint meleget érezni, még ha csak egy rövid időre is - gondolta, miközben ágakat csapkodott le egy kiszáradt fáról. Szellem a hátsó lábán ült, őt figyelte, némán, mint mindig. *Ő is üvölt majd értem, ha meghalok, ahogy Bran farkasa üvöltött, amikor a gazdája leesett? - tűnődött. - Üvölt majd Borzaskutya, messze Deresben és Szürke Szél meg Nymeria, bárhol legyenek is?*

Az egyik hegy mögül felkelt a hold, a nap egy másik mögé bukott. Jon kovakővel és a kardjával parazsat csiholt, s nemsokára vékony füstcsík jelent meg. Qhorin odament és megállt fölötte, miközben az első lángnyelvek pislákolva életre keltek a fakéreg és az élettelen, száraz tűlevelek között.

- Olyan félnék, mint egy szűz a nászéjszakáján - szólalt meg lágyan a nagydarab felderítő. - És majdnem olyan szép is. Az ember néha el is felejt, milyen szép lehet a tűz.

Qhorin nem az a fajta volt, akitől az ember azt várná, hogy szüzekről és nászéjszakákról beszéljen. Amennyire Jon tudta, Qhorin egész életét az Őrségben töltötte. *Szeretett valaha leányt, volt valaha menyegzője?* Nem kérdezhetette meg. Inkább a tüzet legyezgette. Amikor a gallyak már vígan ropogtak, levette keményre fagyott kesztyűjét, hogy megmelengesse a kezét. Mélyet sóhajtott, és eltűnődött, vajon lehet-e csók valaha is ilyen édes. A meleg úgy áradt szét az ujjain, mint az olvadt vaj.

A Félkezű leült a földre, keresztbe vetette a lábait, és kényelmesen elhelyezkedett. A pislákoló lángok fénye szelíden játszott kemény arcán. Csak ők ketten maradtak mostanra az öt felderítő közül, akik elmenekültek a Sikító Hágóból, vissza a Jégagyarak kékesszürke vadonába.

Jon eleinte abba a reménybe ringatta magát, hogy Dalbridge apródnak sikerül elzárnia a hágót a vadak előtt. Amikor azonban kürt távoli szavát hallották, mindannyian tudták, hogy az apróddal végeztek. Később meglátták a sast is, amint nagy, kékesszürke szárnyain az alkonyt hasítja. Kőkígyó lekapta az íját a válláról, ám a madár lőtávolon kívülre repült, mielőtt akár felajzhatta volna. Ebben kiköpött, és vargokról meg bőrváltókról dörmögött.

A következő nap még kétszer látták a sast, és ismét hallották a hegyek között visszhangzó kürtszót a hátuk mögött. Minden alkalommal kicsit hangosabbnak, kicsit közelebbinek tűnt. Amikor leszállt az éj, a Félkezű megparancsolta Ebbennek, hogy a sajátján kívül vigye magával az apród lovát is, és teljes erővel vágatson vissza Mormonthoz azon az úton, amerről jöttek. A többiek majd elterelik az üldözők figyelmét.

- Küldd Jont! - mondta Ebben. - Ő is tud olyan gyorsan lovagolni, mint én!

- Jonra más szerep vár.

- Félig még gyerek.

- Nem - felelte Qhorin. - Az Éjjeli Őrség tagja.

Amikor a hold felkelt, Ebben elbúcsúzott tőlük. Kőkígyó elkísérte egy darabig kelet felé, majd visszajött, hogy elfedje a nyomaikat, és ők hárman délnyugatnak indultak.

Ettől kezdve az éjszakák és nappalok egymásba olvadtak. A nyeregben aludtak, csak annyi időre álltak meg, hogy megetessék és megittassák a lovakat, s már újra nyeregben voltak. Kopár sziklákon, komor fenyőerdőkön, régi hótorlaszokon, jeges meredélyeken és sekély, névtelen folyókon keltek át. Qhorin vagy Kőkígyó néha visszasiettek, hogy eltüntessék a nyomokat, de ez hiábavaló erőfeszítés volt. Folyton szem előtt voltak Minden hajnalban és minden alkonyatkor látták a sast, ahogy a csúcsok közt suhan. Alig volt több apró pontnál az égbolt végtelenében.

Éppen egy alacsony gerincen haladtak két hősapkás hegy között, amikor egy árnyékmacska bújócskázva az odújából, alig tízméternyire tőlük. Az állat sovány volt és az éhhalál szélén tengődött, de Kőkígyó kancája pánikba esett, amikor meglátta. Felágaskodott és rohanni kezdett, s mielőtt a felderítő megbabolázhatta volna, megbotlott egy meredek lejtőn, és eltörte az egyik lábát.

Szellem jóllakott aznap, Qhorin pedig ragaszkodott hozzá, hogy keverjenek egy keveset a kanca véréből a zabkásájukhoz, hogy erőt merítsenek belőle. Jon majdnem fuldokolni kezdett a kása rettenetes ízétől, de azért legyűrte. Mind a hárman vágta egy tucat vékony szeletet a nyers, inas húsból, és azt rágcsálták lovaglás közben. A többit otthagyták az árnyékmacskáknak.

Az, hogy ketten üljenek meg egy lovat, szóba sem jöhetett. Kőkígyó felajánlotta, hogy hátramarad, bevárja az üldözőket, és meglepi őket. Néhányat talán magával vihet a pokolba. Qhorin azonban hallani sem akart róla.

- Ha van valaki az Éjjeli Őrségben, aki képes egyedül, gyalogszerrel átkelni a Jégagyarakon, az te vagy, testvér. Te átvághatsz a hegyeken, amiket egy lónak meg kell kerülnie. Indulj az Ököl felé! Mondd el Mormontnak, mit látott Jon, és azt is, hogy hogyan! Mondd meg neki, hogy a régi hatalmak ébrednek, és óriásokkal, vargokkal és még rosszabbal kell szembenéznie! Mondd meg neki, hogy a fák ismét kinyitották a szemüket!

Semmi esélye - gondolta Jon, miközben azt figyelte, ahogy Kőkígyó eltűnik egy hóborította szirt mögött, mint valami apró, fekete bogár a végtelen, hullámzó fehérség kellős közepén.

Attól kezdve minden éjszaka hidegebbnek és magányosabbnak tűnt, mint az előző. Szellem nem volt mindig velük, de nem is távolodott el túl messzire. Jon akkor is érezte a közelségét, amikor nem látta az állatot. Ennek örült. A Félkezű nem volt éppen a legjobb társaság. Qhorin hosszú, sötét farkocsa ütemesen ringatózva követte a lova mozgását. Gyakran órákig lovagoltak anélkül, hogy egy szó is elhangzott volna, s nem hallatszott más, csak a paták halk surrogása a kövön és a meredélyek között örökké fújó szél jajveszékeltése. Amikor aludt, Jon nem álmodott. Sem farkasokról, sem a fivéreiről, semmiről. *Idefent még az álmok sem képesek megélni* - mondta magában.

- Éles a kardod, Havas Jon? - kérdezte Félkezű Qhorin a lobogó tűz fölött.
- A pengém valyriai acél. A Vén Medvétől kaptam.
- Emlékszel az esküd szavaira?
- Igen. - Az ember nem egykönnyen felejt el azokat a szavakat. Ha valaki egyszer kimondja őket, többé nem vonhatók vissza. Örökre megváltoztatják az életét.
- Mondd el őket velem újra, Havas Jon!
- Ha akarod. - A hangjuk egygyé olvadt a felkelő hold alatt. Szellem hallgatta őket, és maguk a hegyek szegődtek tanúiknak.

- Sűrűsödik az éj, és elkezdődik az őrségem. Nem ér véget a halálom napjáig. Nem veszek feleséget, nem birtoklok földet, nem nemzek gyermekeket. Nem viselek koronát, és nem aratok diadalt. A helyemen élek és halok meg. Kard vagyok a sötétségben. A falak őre vagyok. A tűz vagyok, amely elűzi a hideget, a fény, amely elhozza a hajnalt, a kürt, amely felébreszti az alvókat, a pajzs, amely az emberek birodalmát védelmezi. Az Éjjeli Őrségnek ajánlom életemet és becsületemet a mai éjszakára és minden éjszakára, amely ezután következik.

Miután végeztek, nem hallatszott más, csak a tűz halk ropogása és a szél távoli sóhaja. Jon összezárta és kinyitotta megégett ujjait, gondolatban a szavakba kapaszkodott, és azért imádkozott, hogy apja istenei adjanak neki elég erőt a bátor halálhoz, ha üt az órája. Már nincsen messze. A lovaik erejük legvégén jártak. Jon úgy vélte, Qhorin hátasa nem éli túl a következő napot.

A tűz addigra leégett, a meleg eltűnőben volt.

- A tűz mindjárt kialszik - mondta Qhorin -, de ha a Fal elesik, minden tűz ki fog aludni.

Jon erre nem tudott mit mondani. Bólintott.

- Még megszökhetünk előlük - folytatta a felderítő. - Vagy nem.

- Nem félek a haláltól. - Ez csak félig volt hazugság.

- Nem biztos, hogy olyan könnyű lesz, Jon.

A fiú nem értette.

- Mit akarsz mondani ezzel?

- Ha elfognak bennünket, meg kell adnod magad.

- Megadni magam? - Jon döbbsen pislogott. A vadak nem ejtik foglyul azokat, akiket varjagnak neveznek. Megölik őket, kivéve... - Csak az esküszegőket kímélik meg. Akik átallnak hozzájuk, mint Mance Rayder.

- És te.

- Nem - Jon megrázta a fejét. - Soha. Nem teszem meg.

- De igen. Parancsolom.

- Parancsolod? De...

- A becsületünk nem jelent többet az életünknel, míg a birodalom biztonságban van. Az Éjjeli Őrség tagja vagy?

- Igen, de...

- Nincs *de*, Havas Jon. Vagy az vagy, vagy nem.

Jon kihúzta magát ültében.

- Az vagyok.

- Akkor hallgass végig! Ha elkapnak bennünket, átallsz hozzájuk, ahogy az a vad leány is biztatott, akit elfogtál. Lehet, hogy azt akarják majd, hogy vagdosd csíkokra a köpönyeged, tégy esküt nekik apád sírjára, és átkozd el a testvéreidét és a parancsnokodat. Semmitől sem szabad visszariadnod, bármit kérjenek is tőled! Tedd, amit mondanak... de a szíved mélyén emlékezz rá, ki és mi vagy! Lovagolj velük, egyél velük, harcolj velük, ameddig csak kell! *És figyelj!*

- Mire? - kérdezte Jon.

- Bár tudnám! - sóhajtott Qhorin. - A farkasod látta, ahogy a Tejfolyó völgyében a földet túrják. Mit kerestek egy olyan kietlen, távoli helyen? Megtalálták, amit kerestek? Ezt kell megtudnod, mielőtt visszatérsz Lord Mormonthoz és a testvéreidhez. Ezt a feladatot bízom rád, Havas Jon!

- Úgy teszek, ahogy parancsolod - bólintott Jon habozva -, de... elmondod nekik, ugye? Legalább a Vén Medvének. Mondd el neki, hogy sohasem szegtem meg az eskümet!

Félkezü Qhorin rábámult a tűz fölé, szemét elnyelték az árnyak.

- Amikor legközelebb találkozok veled, elmondom. Esküszöm. - A tűzre mutatott. - Több fát! Azt akarom, hogy forrón és fényesen égjen.

Jon elment, és még több ágat vágott, majd kettétörte őket, mielőtt a tűzbe vetette volna a darabokat. A fa már régen kiszáradt, de a lángok között mintha újra életre kelt volna. Minden ágon tüzes táncosok éledtek, sárga, vörös és narancssárga köntöseikben járták vad, pörgő táncukat.

- Elég - szólalt meg hirtelen Qhorin. - És most lóra!

- Lóra? - A tűz körén kívül sötét és hideg éjszaka vette körül őket. - Hová lovagolunk?

- Vissza - Qhorin még egyszer felült kimerült hátságára. - Remélem, a tűz idecsalogatja őket. Gyerünk, testvér!

Jon felhúzta a kesztyűjét és felhajtotta a csuklyáját. Még a lovak is vonakodtak eltávolodni a tűztől. A nap már régen eltűnt, csak a félhold hideg ezüsthénye világította meg az előttük álló csalóka utat. Nem tudta, mit forgat a fejében Qhorin, de talán lát valami esélyt. Remélte. *Nem akarom az esküszegőt játszani, még jó ügy érdekében sem.*

Óvatosan és halkán haladtak, amilyen halkán csak ember és ló haladhat. Visszamentek az előzőleg megtett úton, míg el nem értek egy szűk szurdok szájáig, ahonnét kicsiny, jeges patakocskák bukkantak elő két hegy között. Jon emlékezett erre a helyre; itt itatták meg a lovakat, mielőtt lement volna a nap.

- A víz kezd befagyni - állapította meg Qhorin. - Különben a mederben lovagolnánk, de ha feltörjük a jeget, biztosan észreveszik. Maradj a sziklák közelében! Fél mérfölddel feljebb van egy kanyarulat, az majd elrejt minket. - Azzal belovagolt a szurdokba. Jon vetett még egy utolsó,

vágyakozó pillantást a tűzükre, majd követte.

Minél beljebb hatoltak, a sziklafalak annál szorosabban zárultak össze körülöttük. Követték a holdfényes patakot fel, a forrása felé. A köves partok mentén jég képződött, Jon azonban hallotta a csörgedező vizet a vékony, kemény jégréteg alatt.

Nemsokára lezuhant szilatörmelék torlaszolta el az újtukat, ahol a fal egy része beszakadt, a biztos lábú, kistermetű lovak azonban átaraszoltak rajta. A kőhalmon túl a szurdok hirtelen elkeskenyedett, és a patakocska magas vízesés lábához vezette őket. A levegőben pára gomolygott, mint valami roppant, hideg szőrnyeteg lehelete, az alábukó víz ezüstösen csillogott a holdfényben. Jon rémülten nézett körül. *Innen nincs kiút.* Ő és Qhorin talán meg tudnák mászni a sziklákat, a lovak azonban semmiképpen. Abban biztos volt, hogy gyalogszerrel nem jutnak messzire.

- Gyorsan! - sürgette a Félkezű, és a nagydarab ember kicsiny lován átgázolt a jégtől csúszós sziklákon, egyenesen a vízesés függönyébe, és eltűnt. Amikor nem jelent meg újra, Jon is megsarkantyúzta a lovát, és utánaeredt. A ló mindent elkövetett, hogy távol tartsa magát a vízeséstől. A lezúduló víz feléjük csapkodott fagyos ökleivel, és Jon lélegzete elakadt a hidegtől.

Aztán átért. Bőrig ázott és reszketett, de átért.

A szikla hasadéka éppen akkora volt, hogy egy lóháton ülő ember átfért rajta, odaát a falak azonban ismét szétnyíltak, a köves talajt puha homok váltotta fel. Jon érezte, hogy a víz belefagy a szakállába. Szellem dühösen rohant át a vízesésen, kirázta a cseppeket a bundájából, gyanakodva szaglászta a sötétséget, majd a sziklafal mellett felemelte az egyik lábát. Qhorin már leszállt a nyeregből, Jon is követte a példáját.

- Te tudtál erről a helyről.

- Amikor annyi idős lehettem, mint te, hallottam egy testvértől, hogyan követett egy árnyékmacskát ezen a vízesésen keresztül. - Levette a nyeret a lóról, leszerelte a lószerszámokat is, és az ujjait végigfuttatta az állat bozontos sörényén. - Van egy út a hegy szívéen keresztül. Ha eljön a hajnal, és még nem találtak ránk, továbbmegyünk. Enyém az első őrség, testvér.

Qhorin leült a homokba, hátát a sziklafalnak vetette. Alig volt több bizonytalan árnyéknál a barlang homályában. A zuhatag morajlásán át Jon bőrön súrlódó fém hangját hallotta, ami csak egyet jelenthetett: a Félkezű kivonta a kardját.

Jon levetette az átázott köpönyeget, de a hely túl hideg és nyirkos volt, hogy még jobban levetközzön. Szellem kinyújtózott mellette, és megnyalta a kesztyűjét, mielőtt összekuporodott volna az alváshoz. Jon nagyon hálás volt az állat testének melegéért. Eltűnődött, vajon a tűz mindig ég-e odakint, vagy már kialudt. *Ha a Fal elesik, minden tűz kifog aludni.* A hold fénye átszűrődött a vízfüggönyön, és reszkető, ezüstös sávot rajzolt a homokba, kis idő múlva azonban az is elhomályosult, majd végleg eltűnt.

Végül eljött az álom, vele együtt azonban rémlátomások is érkeztek. Égő kastélyokat és sírjaikból kilépő, nyugtalan halottakat látott. Amikor Qhorin felkeltette, még mindig sötét volt. Míg a Félkezű aludt, Jon ült háttal a barlang falának, a vizet hallgatta, és várta a hajnalt.

Hajnalhasadtakor mind a ketten elrágcsáltak egy-egy félig fagyott lóhúsdarabot, újra felnyergelték a lovakat, és a vállukra erősítették a fekete köpönyeget. Őrsége ideje alatt a Félkezű száraz mohát itatott át a nyeregzsákjában magával hozott olajjal, s így vagy fél tucat fáklyát készített. Most meggyújtotta az elsőt, és előrement a sötétbe, maga előtt tartva a gyengécske lángot. Jon a lovakkal együtt követte. A köves ösvény ide-oda kanyargott, először felfelé vezetett, majd lefelé, azután pedig még meredekebben lefelé. Voltak helyek, ahol annyira összeszűkül, hogy nehéz volt meggyőzni a lovakat arról, hogy ők is át tudják préselni magukat. *Mire kijutunk, lerázzuk őket* - nyugtatta magát Jon, miközben tovább botorkáltak előre. *Még egy sas sem lát át a tömör sziklán. Lerázzuk őket, teljes sebességgel elindulunk az Ököl felé, és mindent elmondunk a Vén Medvének, amit csak tudunk.*

Amikor azonban hosszú órákkal később ismét kijutottak a fényre, a sas már várt rájuk. Ott gubbasztott egy kiszáradt fa tetején, száz lábbal feljebb az emelkedőn. Szellem utánvetette magát a sziklák között, a madár azonban egyet legyintett a szárnyaival, és a levegőbe roppent.

Qhorin szája összeszorult, ahogy követte a röptét.

- Ez a hely kitűnő a fogadásukra, - jelentette ki. - A barlang szája véd bennünket fölülről, és mögénk sem kerülhetnek, csak ha átvágnak a hegyen. Éles a kardod, Havas Jon?

- Igen - felelte a fiú.

- Megetetjük a lovakat. Szegény állatok, jól szolgáltak bennünket.

Jon odaadta a lovának a maradék zabot, és megsimogatta a sörényét, miközben Szellem nyugtalanul járkált a sziklák között. Szorosabbra húzta a kesztyűjét, és megmozgatta megégett ujjait. *A pajzs vagyok, amely az emberek birodalmát védelmezi.*

A hegyek között vadászkiáltás harsant, és egy pillanattal később meghallották a véredek csaholását.

- Nemsokára itt lesznek - mondta Qhorin. - Fogd meg a farkasodat!

- Szellem, hozzám! - kiáltotta Jon. A rémfarkas kelletlenül, felmeredő farokkal tért vissza mellé.

A vadak kevesebb, mint fél mérföldnyire, egy hegygerinc mögül bukkantak elő. A véredek előttük rohantak; vicsorgó, szürkésbarna szörnyetegek, nem kevés farkasvérrel az ereikben. Szellem fogai elővillantak, a bundája égnek állt.

- Nyugalom - morogta Jon. - Maradsz!

A fejük fölött szárnyzuhogást hallott. A sas egy kőszirtre telepedett, és diadalmasan felvijjogott.

A vadászok óvatosan közeledtek, mintha nyilaktól tartanának. Jon tizennégyet számolt meg, nyolc kutyával. Nagy, kerek pajzsukat összefűzött fűzfavesszőkre kifeszített bőr alkotta, és koponyákat festettek rá. A csapat tagjainak mintegy fele hevenyészett fa- és bőrsisakok mögé rejtette az arcát. Az íjászok mindkét oldalon vesszőket illesztettek rövid, fából és szaruból készült íjuk idegére, de nem lőttek. A többiek lándzsával és bunkókkal voltak felfegyverezve, Jon egyiküknél pattintott kőbaltát látott. Páncél gyanánt csak azt viselték, amit a halott felderítőktől vettek el, vagy portyák során zsákmányoltak. A vadak nem bányásztak és nem olvasztottak vasat. A Falon túl kevés volt a kovács, s még kevesebb a kovácsműhely.

Qhorin előhúzta a kardját. Annak története, hogy hogyan tanulta meg a kardját bal kezében forgatni, miután a jobbját elvesztette, legendája része volt. Úgy tartották, hogy így jobban bánik a pengével, mint sérülése előtt. Jon szorosan a nagydarab felderítő mellé állt, és előhúzta Hosszúkarmot a hüvelyéből. A csípős hideg ellenére a szemébe izzadságcseppek folytak.

Tíz méternyire a barlang szájától a vadászok megálltak, vezetőjük egyedül jött tovább. A jószág, amit meglógolt, inkább tűnt kecskének, mint lónak, legalábbis magabiztosságából ítélve, amivel az egyenetlen talajon lépkedett. Ahogy közeledtek, Jon hallotta csörömpölésüket; az ember és az állat is csontokból készült páncélt viselt. Tehéncsontból, birkacsontból, kecské, bölények és jávorszarvasok csontjából, szőrös mamutok hatalmas csontjából... és emberi csontokból.

- Zörgővért! - kiáltott le Qhorin jeges udvariassággal a hangjában.

- A varjúknak a Csontok Ura. - A lovas sisakja egy óriás bezúzott koponyájából készült, cserzett bőrmellényének ujjaira végig medvekarmokat varrt.

Qhorin horkantott.

- Én nem látok itt urat. Csak egy csirkecsontokba bújt kutyát, aki zörög, amikor lovagol.

A vadember haragosan sziszegett, a lova pedig felágaskodott. Valóban zörgött, Jon is hallotta. A csontokat lazán kötötték egymáshoz, így minden mozdulatnál csattogtak és csörömpöltek.

- Nemsokára a te csontjaid zörögnek rajtam, Félkezű! Lefözöm rólad a húst, és mellvértet csinállok a bordáidból. Kifaragom a fogaidat, hogy rúnákat vessek velük, a zabkásámat meg a koponyádból fogom megenni!

- Ha a csontjaimat akarod, gyere ide, és vedd el őket!

Zörgővért azonban láthatóan nem törte magát értük. A sziklák közti szűk helyen, ahová a felderítők befészkeltek magukat, a vadak számbeli fölénye nem sokat jelentett. Ha ki akarták piszkálni őket a barlangból, kettesével kellett támadniuk. Ekkor a csapat egy másik tagja léptetett

mellé, egy a harcos nők közül, kiket *lándzsaasszony*nak neveznek.

- Négyen meg tízen vagyunk kettő ellen, varjúk, és nyolc kutya a farkasokkal szemben - kiáltotta. - Harcoltok vagy elfuttok, úgymint a mieink vagytok!

- Mutasd meg nekik! - parancsolta Zörgővért.

Az asszony egy véres zsákba nyúlt, és egy vadásztrófeát húzott elő belőle. Ebben kopasz volt, mint egy tojás, így a fülénél fogva lóbálta a fejét.

- Bátran halt meg - mondta.

- De meghalt - tette hozzá Zörgővért. - Ahogyan ti is meghaltok. - Azzal megmarkolta a csatabárdját, és meglengette a feje fölött. Jófajta acél volt, mindkét éle gonoszul csillogott. Ebben nem az a fajta volt, aki elhanyagolja a fegyvereit. Gúnyos kiáltások közepette a többi vadember is előrébb nyomult. Néhányan Jont szemelték ki kötekedésük célpontjául.

- Tied az a farkas, fiú? - kérdezte egy vézna süvölvény, miközben egy láncos kőbuzogányt emelt fel. - Mire a nap lemegy, az én köpönyegem lesz!

A sor túlsó végén egy másik lándzsaasszony szétnyitotta rongyos bundáit, és megmutatta Jonnak súlyos, fehér mellét.

- A kicsi az anyukáját akarja? Gyere, fiú, szopogasd ezt egy kicsit!

A kutyák is vadul csaholtak.

- Azt akarják, hogy ostobaságot kövessünk el. - Qhorin hosszan nézte Jont. - Ne feledd a parancsot!

- Úgy néz ki, ezeknek a varjaknak nincs tolluk, hogy felszálljanak! - kiáltotta Zörgővért túlharsogva a lármát. - Adjunk hát nekik!

- Ne! - szaladt ki Jon száján, mielőtt az íjászok kiröppíthették volna a nyilaikat. Két gyors lépést tett előre. - Megadjuk magunkat!

- Figyelmeztettek, hogy a fattyú vér gyáva - hallotta maga mögül Félkezű Qhorin hideg hangját. - Úgy tűnik, igazuk van. Fuss az új gazdáidhoz, gyáva féreg!

Jon vörös arccal leereszkedett a lejtőn, ahol Zörgővért várakozott lova hátán. A vadember sisakja szemnyílásán keresztül bámult rá, majd így szólt:

- Nincs szükségünk gyávákra.

- Ő nem gyáva! - Az egyik íjász levette birkabőrből varrt sisakját, és megrázta borzas, vörös sörényét. - Ez Deres Fattya, aki megkímélte az életemet. Hagyjátok életben!

Jon Ygritte szemébe nézett, nem tudott mit mondani.

- Hagyjátok meghalni! - erősködött a Csontok Ura. - A fekete varjú furfangos állat. Nem bízok benne.

A sas csapott egyet a szárnyaival a fejük fölött a sziklán, és haragosat visított.

- A madár gyűlöl téged, Havas Jon - mondta Ygritte. - És jó oka van rá. Ember volt, mielőtt megölted.

- Nem tudtam - mondta Jon az igazságnak megfelelően. Megpróbálta felidézni a férfi arcát, akivel a hágóban végzett. - Azt mondtad, Mance befogad engem.

- Be is fog - bólintott Ygritte.

- Mance nincs itt - mondta Zörgővért. - Ragwyle, belezd ki!

A nagydarab lándzsaasszony szeme összeszűkülte. Így szólt:

- Ha a varjú csatlakozni akar a szabad néphez, hadd bizonyítsa a bátorságát, és hogy igazat mond!

- Megteszek mindent, amit kértek! - A szavak nehezen jöttek ki, de végül kimondta őket.

Zörgővért csontpáncélja hangosan csörömpölt, ahogy felröhögött.

- Akkor öld meg a Félkezűt, fattyú!

- Mintha meg tudna ölni! - szólalt meg Qhorin. - *Fordulj meg, Havas! Halott vagy!*

És Qhorin kardja már le is csapott, Hosszúkarom valahogy felröppent és hárított. Az ütközés erejétől Jon majdnem elejtette a fattyúpengét, és hátratántorodott. *Semmitől sem szabad visszariadni, bármit kérjenek is tőled!* Kétkezes fogásra váltott, elég gyorsan, hogy most ő csaphasson le, de a nagy felderítő megvető könnyedséggel söpörte félre a kardját. Előre-hátra

mozogtak lobogó fekete köpönyegben, fiatalos fürgeség Qhorin balkezes csapásainak iszonyatos ereje ellenében. A Félkezű pengéje mintha egyszerre mindenhol ott lett volna, az egyik pillanatban bal felől zúdult le rá, a másikban jobbról érte. Arra terelte Jont, amerre akarta, és nem engedte, hogy visszanyerje az egyensúlyát. A fiú máris érezte, hogy a karja kezd elzsibbadni.

Qhorin valahogy még akkor is talpon maradt, amikor Szellem vadul a lábikrájába mart, ám abban a pillanatban, ahogy megvonaglott, rés nyílt a védelmén. Jon dőfött, majd félrerántotta a kardot. A felderítő félrehajolt, és egy pillanatra úgy látszott, Jon vágása nem érte el. Aztán egy sor vörös könnycsepp jelent meg a férfi torkán, mint valami fényes rubinnyaklánc, a vére kilövellt, és Félkezű Qhorin összerogyott.

Szellem pofája vörösen csöpögött, a fattyúpengének azonban csupán a hegye, az utolsó fél hüvelyk lett véres. Jon elrángatta onnét a farkast, letérdelt Qhorin mellé, és az egyik karjával átölelte. A férfi szemében már kihunyóban volt a fény.

- ...éles... - mondta, és felemelte csonka ujjait. Azután a keze lehanyatlott, és nem volt többé.

Tudta - gondolta Jon kábultan. - *Tudta, mit akarnak majd tőlem.* Akkor eszébe jutott Samwell Tarly, Grenn és Bánatos Edd, meg Pyp és Varangy, akik ott maradtak a Fekete Várban. Vajon most elveszítette mindegyiküket, ahogyan elveszítette Brant, Rickont és Robbot? Kicsoda ő most? Mi ő most?

- Állítsátok fel! - durva kezek ragadták meg és rántották talpra. Jon nem ellenkezett. - Van neved?

Ygritte válaszolt helyette.

- A neve Havas Jon. Eddard Stark vére, Deresből.

Ragwyle nevetett.

- Ki gondolta volna? Félkezű Qhorint valami uraság zabigyereke ölte meg!

- Belezd ki! - vakkantotta Zörgővért a lova nyergéből. A sas odarepült hozzá, és vijjogva a csontsisakra telepedett.

- Megadta magát! - emlékeztette őket Ygritte.

- Úgy ám, és megölte a testvérét! - tette hozzá egy rozsdás vassisakot viselő alacsony, jelentéktelen külsejű férfi.

Zörgővért csörömpölő csontokkal közelebb léptetett.

- A farkas csinálta helyette. Aljasul győzött. A Félkezű halála az enyém!

- Mind láttuk, hogy igyekeztél elvenni! - gúnyolódott Ragwyle.

- Ez egy varg - erősködött a Csontok Ura -, és varjú. Nem tetszik nekem.

- Lehet, hogy varg - vetette ellen Ygritte -, de ez nem szokott megijeszteni minket.

A többiek hangosan helyeseltek. Zörgővért tekintete gonosan villant a megsárgult koponya szemüregében, de füstölögve beadta a derekát. *Ez aztán tényleg szabad nép* - gondolta Jon.

Félkezű Qhorint ott helyben elégették egy fenyőtüből, gallyakból és törött ágakból rakott máglyán. A fa egy része még zöld volt, ezért lassan égett, fekete füstöt küldve a fényes, kemény, kék égbolt felé. Miután a máglya leégett, Zörgővért magához vett néhány kormos csontot, a többiek pedig kockát vetettek a felderítő felszereléséért. Ygritte elnyerte a köpönyegét.

- A Sikító Hágón át térünk vissza? - kérdezte a lánytól Jon. Nem volt benne biztos, hogy még egyszer szembe bírna nézni azokkal a magaslatokkal, vagy a lova túlélne-e egy második átkelést.

- Nem - felelte Ygritte. - Mögöttünk nincsen semmi. - A szeme szomorú volt. - Mance mostanra jóval lejjebb jár a Tejfollyó mentén. A Falatok ellen vonul.

BRAN

A hamu úgy hullott alá, mint puha, szürke hó.

Száraz tűleveleken és barna avaron lépkedett az erdő széle felé, ahol a fenyők gyéribben nőttek. A nyílt mezőn túl látta az embersziklák óriási halmait, a kövek rendületlenül álltak a lángok forgatagában. A forró szél vér és égett hús szagát hozta, olyan erősen, hogy kicsordult a nyála.

Míg azonban az egyik szag vonzotta, mások arra figyelmeztették, maradjon távol. Beleszimatolt a felé sodródó füstbe. *Emberek, sok ember, sok ló és tűz, tűz, tűz.* Ennél nem létezett veszélyesebb szag, még a vas kemény, hideg szaga sem, pedig az az emberkarmok és kemény irhájuk szaga. A füst és a hamu elhomályosította a látását, az égen hatalmas, szárnyas kígyót látott, aminek lángolt az üvöltése. Felhúzta az ínyét a fogairól, a kígyó azonban eltűnt. A magas lángok megették a csillagokat a szirtek mögött.

A tüzek egész éjszaka ropogtak, és egyszer hatalmas dübörgés, majd fülsiketítő csattanás hallatszott, hogy a föld is beleremegett. Kuttyák ugattak, vonítottak és lovak nyerítettek, örülten a félelemtől. Az éjszakába ordítás hasított, az emberfalka ordítása, rémült jajveszékelés, vad üvöltések, nevetés és kiáltozás. Hegyezte a fülét, hallgatózott, a fivére minden hang hallatán felmordult. A fák alatt osontak, miközben a fenyőillatú szél hamut és parazsat sodort az égen. A lángok idővel alábbhagytak, majd teljesen eltűntek. A nap azon a reggelen szürkén és füstösen kelt fel.

Csak akkor hagyta el a fák védelmét, és lopózott ki lassan a mezőre. A fivére is mellette volt, vonzotta a vér és halál szaga. Hangtalanul haladtak el az emberek füből és sárból épített odúi mellett. Sok és még több leégett, sok és még több összedőlt, míg mások úgy álltak, mint azelőtt. Élő embert azonban nem láttak és nem szimatoltak sehol. A holttesteket varjak lepték el, rikácsolva rebbentek szét, amikor ő meg a fivére megjelentek. A vadkuttyák elsomfordáltak az útjukból.

A nagy, szürke kőszirtek alatt egy ló haldokolt hangosan. Kétségbeesetten igyekezett törött lábára állni, és felnyerített, valahányszor visszazuhant. A fivére megkerülte, majd széttépte a torkát. A ló erőtlenül kapálózott és kimeresztette a szemét. Amikor ő is közeledni próbált a tetemhez, a fivére odakapott, lesunyta a füleit, ő pedig meglegyintette az egyik mellső mancsával, és beleharapott a lábába. Ott harcoltak a fű, a föld és a szállingózó hamu között, a döglött ló mellett, míg a fivére végül meghunyászkodva a hátára gördült, behúzta a farkát. Még egy harapás a felfelé meredő torokra, aztán evett, hagyta, hogy a fivére is egyen, és lenyalogatta a vért a másik fekete bundájáról.

A sötét hely, a suttogás háza, ahol minden ember vak, akkor már ellenállhatatlanul húzta maga felé. Magán érezte hideg ujjait. A kő illata suttogásként hatott orrában. Küzdött a vonzás ellen. Nem szerette a sötétséget. Farkas volt. Vadász volt, cserkészett, gyilkolt, a fivérei és nővérei mellett volt a helye a mély erdőkben, ahol szabadon futhatott a csillagos égbolt alatt. Leült a hátsó lábaira, felemelte a fejét, és felüvöltött. *Nem megyek* - üvöltötte. - *Farkas vagyok, nem megyek.* A sötétség azonban egyre sűrűbb lett, míg végül eltakarta a szemét, betöltötte az orrát, eldugaszolta a füleit, és többé nem látott, nem érzett szagokat, nem hallott, és nem tudott futni, a szürke hegyek, szirtek pedig eltűntek a döglött lóval és a fivérével együtt, és minden fekete lett és mozdulatlan és fekete és hideg és fekete és halott és fekete...

- *Bran* - suttogta egy gyengéd hang. - *Bran, gyere vissza! Gyere, Bran! Bran...*

Behunyta a harmadik szemét, és kinyitotta a másik kettőt, a két régit, a két vakot. A sötét helyen minden ember vak volt. De valaki tartotta őt. Karokat érzett maga körül, és egy hozzábújó

test melegét. Hallotta, hogy Hodor halkan dalol magában:

- Hodor, hodor, hodor...

- Bran? - Ez Meera hangja volt. - Hadonásztál, szörnyű hangokat adtál. Mit láttál?

- Derest. - A nyelvét furcsának, vastagnak érezte a szájában. *Egy napon, amikor visszajövök, nem fogok tudni beszélni többé.* - Deres volt az. Égett az egész. Lovak szagát éreztem, meg acélét és véréét. Mindenkit megöltek, Meera!

Érezte, hogy a lány megérinti az arcát, és hátrasímítja fekete haját.

- Izzadsz - mondta. - Kérsz inni?

- Inni - bólintott. A lány egy börtömlőt tartott az ajkaihoz, és Bran olyan mohón nyelt, hogy a víz kicsordult a szája szélén. Mindig gyenge volt és szomjas, amikor visszatért. Meg éhes is. Eszébe jutott a haldokló ló, a vér íze a szájában, az égett hús szaga a reggeli levegőben. - Milyen sokáig?

- Három napig - felelte Jojen. A fiú halk léptekkel lépett hozzájuk, bár az is lehet, hogy mindvégig ott volt. Ebben a fekete világban Bran nem tudta volna megmondani. - Már aggódtunk érted.

- Nyárral voltam - mondta Bran.

- Túl sokáig. Kíéhezteted magad. Meera lecsöpögtetett egy kis vizet a torkodon, és mézet kentünk a szádra, de ez nem elég.

- Ettem - tiltakozott Bran. - Elkaptunk egy jávorszarvast, és el kellett kergetnünk egy erdei macskát, aki megpróbálta ellopni tőlünk

A macska vörösesharna volt, alig feleakkora, mint a rémfarkasok, de rendkívül harcias. Emlékezett a pézsmaitatára, és arra, ahogy levicsorgott rájuk a tölgyfa ágáról.

- A farkas evett - magyarázta Jojen. - Nem te. Vigyázz, Bran! Ne felejtse el, ki vagy!

Túláságosan is jól emlékezett rá, kicsoda. Bran, a gyermek, Bran, a nyomorék. *Inkább legyen Bran, a Szörnyeteg.* Csoda hát, hogy szívesebben álmodja a Nyár-álmokat, a farkasálmokat? Itt, a kripta hideg sötétjében végleg kinyílt a harmadik szeme. El tudta érni Nyárt, amikor csak akarta, sőt egyszer még Szellemet is megérintette, és beszélt Jonhoz. Bár az is lehet, hogy ezt csak álmodta. Nem értette, hogy Jojen miért próbálja most meg állandóan visszahúzni. A karjai segítségével ülő helyzetbe tornázta magát.

- El kell mondanom Oshának, mit láttam. Itt van? Hová ment?

Maga a vad asszony felelt.

- Sehová, uram. Elegem van a sötétben botorkálásból. - Bran hallotta, ahogy az asszony a sarkát egy kőhöz dörzsöli, de nem látott semmit. Mintha érezte volna az asszony szagát, de ebben nem volt biztos. Mindegyiküknek egyforma volt a szaga, és nem volt ott Nyár orra, hogy megkülönböztesse őket egymástól. - Tegnap éjjel lepisáltam egy király lábát - folytatta Osha. - Az is lehet, hogy reggel volt, ki tudja? Aludtam, de most nem alszom.

Mindnyájan sokat aludtak, nem csak Bran. Nemigen tudtak mást csinálni. Aludtak, ettek, aztán újra aludtak, néha pedig beszélgettek egy kicsit... de nem túl sokat, és azt is csak suttogva, a biztonság kedvéért. Osha jobban örült volna, ha egyáltalán nem beszélnek, de Rickont képtelenség volt elhallgattatni, és Hodor sem volt hajlandó abbahagyni vég nélküli dünnyögését, hogy „Hodor, hodor, hodor”.

- Osha! - fordult Bran az asszonyhoz. - Láttam, ahogy Deres ég.

A balján hallotta Rickon halk lélegzetvétélét.

- Álom - felelte Osha.

- Farkasálom volt! - bizonygatta Bran. - A szagát is éreztem. A tűz meg a vér szagát semmivel sem lehet összekeverni!

- Kinek a vére?

- Embereké, lovaké, kutyáké, mindenkié. Oda kell mennünk, hogy megnézzük!

- Nekem csak ez az egy nyavalyás bőröm van - rázta meg a fejét Osha. - Ha az a tintahalherceg elkap, azt is lenyúzzák rólam egy korbáccsal.

Meera megkereste Bran kezét a sötétben, és megszorította.

- Én kimegyek, ha te félsz.

Bran bőr surrogását, majd kovakőnek ütődő acél hangját hallotta. Aztán újra. Szikra pattant, és a fa tüzet fogott. Osha gyengéden ráfújt. Hosszú, halvány lángnyelv kelt életre, mint egy lábujjhegyen táncoló kislány, fölötte Osha arca lebegett. Az asszony a lángok közé dugta egy fáklya végét. Bran hunyorgott, amikor a szurok égni kezdett és narancsszín fénybe vonta a világot. Rickon felébredt a hirtelen világosságra, és ásítva felült.

Ahogy megmozdultak az árnyékok, egy pillanatra olyan volt, mintha maguk a halottak is felkelnének. Lyanna, Brandon, Lord Rickard Stark, a nagyapjuk, Lord Edwyle, az ő apja, Lord Willam és a fivére, Artos, az Engesztelhetetlen, Lord Donnor, Lord Beron, Lord Rodwell, a félszemű Lord Jonnel, Lord Barth, Lord Brandon és Lord Cregan, aki a Sárkánylovag ellen küzdött. Ott ültek a kőszékeiken kőfarkasokkal a lábaiknál. Ide érkeztek, miután a meleg elszállt csontjaikból. A holtak sötét csarnoka volt ez, ahol az élőknek nem volt keresnivalójuk.

És a Lord Eddard Starkra váró üres sírbolt mélyén, Deres urának gránitba faragott, méltóságteljes képmása alatt ott kuporgott a hat szőkevény a kevéske kenyérből, ivóvízből és szárított húsból álló elemózsiájuk körül.

- Elég kevés maradt - morogta Osha, miután szemügyre vette az élelmiszerkészletüket. - Nemsokára úgyis fel kell mennem, hogy ételmet lopjak, különben kénytelenek leszünk megenni Hodort.

- Hodor - mondta Hodor vigyorogva.

- Nappal van odafent vagy éjszaka? - tűnődött Osha. - Már régen nem tudom követni.

- Nappal - felelte Bran -, de sötét van a füst miatt.

- Biztos benne az úr?

Összetört testének egyetlen mozdulata nélkül megint kinyújtotta az érzékeit, és egy pillanatra kettősen látott. Ott állt Osha, kezében a fáklyával, Meera, Jojen és Hodor, ott voltak a magas gránitoszlopok, és azon túl a régóta halott lordok sötétségbe vesző sora... de ott volt Deres is, szürkén a gomolygó füsttől. A masszív tölgyfa- és vasajtók megpörkölődtek és kifordultak a sarkukból, a leeresztett felvonóhid láncja összegubancolódott, és itt-ott deszkák is hiányoztak belőle. A várárokból holttestek úsztak, apró szigetekként szolgáltak a varjak számára.

- Biztos - jelentette ki Bran.

Osha egy ideig rágódott a dolgon.

- Akkor megkockáztatok egy pillantást. Azt akarom, hogy mind szorosan mögöttem legyetek. Meera, hozd Bran kosarát!

- Hazamegyünk? - kérdezte Rickon izgatottan. - A lovamat akarom! És almás süteményt, vaját, meg mézet meg Borzast! Oda megyünk, ahol Borzaskutya van?

- Igen - ígérte Bran -, de csendben kell lenned.

Meera felszította a vesszőkosarat Hodor hátára, segített beleemelni Brant, haszontalan lábait eligazgatta a lyukakban. Bran furesza szorongást érzett a gyomrában. Tudta, mi vár rájuk odafent, de ettől az még nem lett kevésbé félelmetes. Mielőtt elindultak volna, megfordult, hogy még egy utolsó pillantást vessen az apjára, és úgy látta, Lord Eddard szemében szomorúság ül, mintha nem akarná, hogy elmenjenek. *Muszáj elmennünk* - gondolta -, *itt az ideje*.

Osha egyik kezében a hosszú, tölgyfanyelű lándzsát, a másikban pedig a fáklyát vitte. A hátáról csupasz kard lógott, az egyik utolsó, amely még Mikken kézjegyét viselte. Lord Eddard sírjához kovácsolta, hogy ott tartsa a szellemét. Mivel azonban Mikken meghalt, a fegyverraktárát pedig a vasemberek őrizték, nehéz volt ellenállni a jófajta acélnek, még akkor is, ha ez tulajdonképpen sírablást jelentett. Meera Lord Rickard pengéjét vette magához, bár panaszkodott, hogy nagyon nehéz. Bran a névrokonáét vitte el, Brandon nagybátyját, akit sohasem ismert. Tudta, hogy nem sok hasznát vennék, ha csatára kerülne a sor, de jóleső érzés töltötte el.

De mindez csupán játék volt, és ezt Bran is tudta.

A lépteik visszhangzottak a hatalmas, barlangszerű kriptában. Mögöttük az árnyék elnyelte az apját, míg előttük meghátrált, hogy más szobrokat tárjon fel; nem pusztá urakat, hanem Észak

régi királyait. A homlokukat kőkorona ékesítette. Torrhen Stark, a Térdeplő Király. Edwyn, a Tavaszkirály. Theon Stark, az Éhes Farkas. Brandon, az Égető és Brandon, a Hajóács. Jorah, Jonos, Rossz Brandon, Walton, a Holdkirály, Edderion, a Völegény, Eyron, Édes Benjen, Keserű Benjen és Hószakállú Edrick király. Az arcuk szigorú volt és kemény, és voltak közöttük, akik rettenetes dolgokat műveltek, de egytől-egyig Starkok voltak, és Bran minden mesét ismert róluk. Sohasem félt a kriptától. Ezek a halottak az otthona és a lénye részei voltak, mindig tudta, hogy egy napon ő is itt fog feküdni közöttük.

Most azonban nem volt annyira biztos ebben. *Ha felmegyek, visszajövök ide valaha is? Hová kerülök, ha meghalok?*

- Várj! - szólt hátra Osha, amikor elérték a kanyargó kőlépcsőt, amely felfelé vezetett a felszínre, és lefelé, még mélyebb szintekre, ahol még ősbibb királyok ültek sötét trónusaikon. Odaadta a fáklyát Meerának. - Majd tapogatózok.

Egy darabig hallották a léptei nesztét, de a zaj egyre halkabb és halkabb lett, míg végül teljesen elhalt.

- Hodor - szólalt meg Hodor nyugtalanul.

Bran már százszor elmondta magának, mennyire gyűlöl idelent rejtőzködni a sötétben, mennyire szeretné újra látni a napot, újra vágtatni a lován a szélben és az esőben. Most azonban, hogy eljött a pillanat, úrrá lett rajta a félelem. A sötétben biztonságban érezte magát. Amikor az ember nem képes megtalálni az arca elé tett kezét, akkor könnyen elhiszi, hogy az ellenség sem találhat rá. A kőkirályok emellett bátorságot is öntöttek belé. Tudta, hogy ott vannak, még ha nem is látta őket.

Úgy érezték, nagyon hosszú idő telt el, mire megint hallottak valamit. Bran már aggódni kezdett, hogy valami történt Oshával. Az öccse nyugtalanul fészkelődött.

- Haza akarok menni! - közölte hangosan.

Hodor lehajtotta a fejét, és megszólalt:

- Hodor!

Abban a pillanatban megint meghallották a lépteiket. A zaj egyre erősödött, és néhány pillanat múlva megjelent Osha. Az arca gondterhelt volt.

- Valami eltorlaszolta az ajtót. Nem tudom megmozdítani.

- Hodor bármit meg tud mozdítani - mondta Bran.

Osha végigmérte a hatalmas termetű istállófiút.

- Talán. Akkor gyerünk!

A lépcsők keskenyek voltak, így libasorban kellett haladniuk. Osha ment elől, mögötte Hodor lépkedett, hátán Brannal, aki összehúzta magát, hogy be ne verje a fejét a mennyezetbe. Őket Meera követte a fáklyával, a sort pedig Jojen zárta, kézen fogva vezette Rickont. Körbe-körbe mentek, egyre csak felfelé. Bran úgy vélte, már érzi a füstöt, de az is lehet, hogy ez csak a fáklya volt.

A sírbolt ajtaja vasfából készült. Nagyon vén volt, nagyon nehéz, és kissé rézsútosan állt a talajhoz képest. Egyszerre csak egy ember fért hozzá. Osha megint megpróbálta, amikor odaért, de Bran látta, hogy az ajtó meg sem moccan.

- Hadd próbálja meg Hodor!

Először ki kellett emelni Brant a kosárból, nehogy szétlapuljon. Meera leguggolt mellé a lépcsőre, egyik karjával védelmezően átölelte a vállát. Osha és Hodor helyet cseréltek.

- Nyisd ki az ajtót, Hodor! - utasította Bran.

Az óriás lovászfíú mindkét kezét az ajtóra tette, megnyomta és felnyögött.

- Hodor? - öklével belevágott a fába, de az meg sem rezdült. - Hodor.

- A hátaddal! - noszogatta Bran. - Meg a lábaddal!

Hodor megfordult, nekivetett a hátát az ajtónak, és taszított rajta egyet. Majd még egyet. Majd még egyet.

- Hodor! - Az egyik lábát egy lépcsőfokkal feljebb helyezte, így a ferde ajtó alá került, és megpróbált felállni. Az ajtó ezúttal felnyikordult és recsent egyet. - *Hodor!* - A másik lábát is

feljebb tette, terpeszbe állt, megvetette a lábát és kiegyenesedett. Az arca elvörösödött, és Bran látta a nyakán kidagadó izmokat, ahogy a ránehezedeó súllyal küzdött.

- *Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor, HODOR!* - Fentről tompa robaj hallatszott, az ajtó hirtelen meglendült, és Brant egy pillanatra elvakította az arcába tűző napfény. Még egy lökés. Kő súrlódását hallották, és az út nyitva állt előttük. Osha kidugta a nyíláson lándzsája hegyét, és ő maga is utanasiklott. Rickon átfurakodott Meera lábai között, hogy kövesse. Hodor sarkig tárta az ajtót, és kilépett a felszínre. Brant a Reedeknek kellett felcipelniük az utolsó néhány lépcsőfokon.

Az égbolt sápadt szürke volt, és mindenfelé füst kavargott körülöttük. Ott álltak az Első Torony alatt, illetve az alatt, ami megmaradt belőle. Az épület egyik oldala teljes hosszában szétvált és leomlott, az udvaron szanaszét kődarabok és összetört vízköpők heverték. Pont *oda estek, ahová én* - gondolta Bran, amikor meglátta őket. Néhány vízköpő olyan apró darabokra tört, hogy a fiú eltűnődött, vajon ő hogyan maradhatott egyáltalán életben. Nem messze tőlük varjak lakmároztak egy a leomló kövek által összezúzott holttesten, de a tetem arccal lefelé feküdt, így Bran nem tudta megállapítani, ki az.

Az Első Tornyt évszázadok óta nem használták, de most még inkább üres váznak tetszett, mint eddig. Odabent minden padló és gerenda elégett. Ott, ahol leomlott a fal, egyenesen beláthattak a szobákba, még az árnyékszékbe is. Mögötte azonban még mindig ott állt a törött torony, a lángok nem tudtak neki többet ártani. Jojen Reed köhögött a füsttől.

- Vigyetek haza! - követelte Rickon. - *Haza* akarok menni!

Hodor körbetrappolt.

- Hodor - pityeregte halkán. Ott álltak szorosan egymás mellett a romok és a halál kellős közepén.

- Akkora zajt csaptunk, hogy attól még egy sárkány is felébredt volna - mondta Osha -, de nem jött senki. A kastély halott és leégett, pont ahogy Bran álmodta, de jobb lenne, ha... -Hirtelen elhallgatott a nesz hallatán, megpördült, és előreszegezte a lándzsáját.

Két sötét, szikár árny lépett elő a leomlott torony mögül, és lassan megindultak feléjük a romokon át. Rickon boldogan felkiáltott:

- *Borzas!* - És a fekete rémfarkas már nyargalt is feléje. Nyár lassabban közeledett, a fejét Bran karjához dörgölte, és megnyalta az arcát.

- Menjünk! - mondta Jojen. - Ez a sok halál más farkasokat is idevonz Nyáron és Borzaskutyán kívül, és nemcsak négylábúakat!

- Úgy ám, még hozzá minél előbb! - helyeselt Osha. - De szükségünk van élelemre. Talán van még itt valahol. Maradjatok együtt! Meera, fogd a pajszodat és figyeld a hátunkat!

Mire lassan körbejárták a kastélyt, eltelt a délelőtt hátralévő része. A nagy gránitfalak még álltak; a tűz fekete nyomokat hagyott rajtuk itt-ott ugyan, de ettől eltekintve érintetlenek maradtak. Odabent azonban mindenfelé a halál és pusztulás nyomait látták. A Nagy Csarnok ajtaja szénné égett, és még mindig parázslott, a csarnok mennyezetének gerendái pedig megadták magukat, és az egész tető a padlóra omlott. Az üvegekertek zöld és sárga ablaktáblái szilánkokban heverték, a fákat, a gyümölcsöket és a virágokat kitépkedték, vagy sorsukra hagyták őket, kiteve a hidegnek. A fából épült és nádtetővel fedett istállóból csak hamu, parázs és döglött lovak maradtak. Bran Táncostra gondolt, és legszívesebben sírva fakadt volna. A Könyvtártorony alatt egy sekély, gőzölgő tavacska keletkezett, és forró víz bugyogott az oldalán húzóódó repedésen keresztül. A Harangtoronyt és a madártanyát összekötő híd az alatta elterülő udvarra omlott, Luwin mester tornya nem volt sehol. A Nagy Torony keskeny pinceablakai mögött tompa, vörös fény izzott, és az egyik raktárban is égett még a tűz.

Miközben haladtak, Osha időnként felkiáltott a terjengő füstön át, de senki sem felelt. Láttak egy kutyát, amely éppen egy holttestet marcangolt, de amikor megérezte a rémfarkasok szagát, elfutott. A többi kutyával a ketrecekben végeztek. A mester hollói a hullák egyik részének udvaroltak éppen, míg a törött toronyban lakó varjak a többivel foglalkoztak. Bran felismerte Himlős Tymet annak ellenére, hogy valaki fejszével arcon vágta. Az egyik szénné égett holttest

az Anya szentélye előtt ült felemelt és ökölbe szorított, fekete kezekkel, mintha kész lenne megütni bárkit, aki közeledni merészel hozzá.

- Ha az istenek jók - morogta Osha haragosan -, a Mások elviszik, aki ezt csinálta!

- Theon volt az - jegyezte meg Bran sötéten.

- Nem. Nézd! - Az asszony az udvar felé mutatott a lándzsájával. - Az ott az egyik vasembere. Ott is. Az meg Greyjoy lova, látod? A fekete, amelyikben a nyílvevők állnak. - Gondterhelt arccal lépkedett a halottak között. - És itt van Fekete Lorren. - Annyira összeszabdalták, hogy a szakálla most vörösesbarnának látszott. - Néhányat magával vitt. - Osha megfordított egy másik holttestet a lábával. - Ott a jelvénye. Kicsi ember, tiszta vörös.

- A Rémvölgy megnyúzott embere - mondta Bran.

Nyár felvonított és eliramodott.

- Az istenerdő. - Meera Reed a rémfarkas után vetette magát, kezében a pajzsával és a békalándzsával. A többiek is elindultak utána, át a füstön és a lezuhant köveken. A fák alatt sokkal kellemesebb volt a levegő. Az erdő szélén álló fenyők közül néhány megpörkölődött, beljebb azonban a nedves föld és a zöld levelek legyűrték a tüzet.

- Az élő fában erő lakozik - szólalt meg Jojen Reed, mintha tudta volna, mire gondol Bran.

- Olyan hatalmas erő, mint a tűzé.

A fekete tó szélén, a szívfa védelmében Luwin mester feküdt a földön. A sáros levelek között véres sáv kanyargott visszafelé, amerre kúszott. Nyár megállt fölötte, és Bran először azt hitte, halott, amikor azonban Meera megérintette a torkát, az öregember felnyögött.

- Hodor? - kérdezte Hodor gyászosan. - Hodor?

Gyengéden a hátára fordították Luwint. A szeme és a haja szürke volt, mint ahogy valaha a köntöse is, most azonban sötétebbnek látszott, ahol átítatta a vér.

- Bran - szólalt meg erőtlenül, amikor meglátta a fiút magasan Hodor hátán. - És Rickon is.

- Elmosolyodott. - Az istenek kegyesek. Tudtam...

- Tudtad? - kérdezte Bran bizonytalanul.

- A lábak, rögtön láttam... a ruhák megegyeztek, de az izmok a lábában... szegény gyermek... - köhögött, és vér buggyant ki a száján. - Eltűntetek... az erdőben... de hogyan?

- El sem mentünk - felelte Bran. - Vagyis csak a széléig, aztán visszafordultunk. Előreküldtem a farkasokat, hogy nyomot csináljanak, de mi apa sírjában rejtőztünk el.

- A kripta - kuncogott Luwin. A szája szélén véres hab jelent meg. Amikor megpróbált megmozdulni, élesen felkiáltott a fájdalomtól.

Bran szemébe könnyek szöktek. Ha valaki megsérült, elvitték a mesterhez, de mit tegyenek, ha maga a mester sebesült meg?

- Hordágyat kell csinálnunk, hogy vihessük - mondta Osha.

- Semmi értelme - felelte Luwin. - Haldoklom, asszony.

- *Nem* halhatsz meg! - förmedt rá Rickon dühösen. - Nem! - Borzaskutya kivicsorította mellette a fogait, és felmordult.

A mester elmosolyodott.

- Ne kiabálj, gyermekem. Sokkal idősebb vagyok nálad. Úgy... úgy halok meg, ahogy akarok.

- Hodor, le! - parancsolta Bran. Hodor letérdelt a mester mellett.

- Figyelj - fordult Luwin Oshához. - A hercegek... Robb örökösei. Nem... nem együtt... hallod?

A vad asszony a lándzsájára támaszkodott.

- Igen. Biztonságosabb külön. De hová vigyem őket? Ezekre a Cerwynekre gondoltam...

Luwin mester megrázta a fejét, bár látszott rajta, mekkora fájdalmat okoz neki az erőfeszítés.

- A Cerwyn fiú meghalt. Ser Rodrik, Leobald Tallhart, Lady Hornwood... mindet megölték. Erdőmély elesett, a Cailin-árok, nemsokára Torrhen mezeje is. Vasemberek a Köves Parton. És keletre Bolton Fattyá.

- Akkor hová? - kérdezte Osha.

- Fehér Öböl... az Umberek... nem tudom... mindenhol háború... mindenki a szomszédja ellen,

a tél pedig közeleg... micsoda örültség, micsoda képtelen örültség... - Luwin mester kinyújtotta a kezét, és megragadta Bran karját. Az ujjai kétségbeesett erővel szorultak össze. - Most erősnek kell lenned. *Erősnek.*

- Az leszek - ígérte Bran, bár nagyon nehéz volt. *Ser Rodrik halott, Luwin mester is, mindenki...*

- Jó - suttogta a mester. - Jó fiú. Az... az apád fia, Bran. Most menj.

Osha felpillantott a varsafa sápadt törzsébe faragott vörös arcra.

- És hagyjunk itt az isteneiddel?

- Kérek... - A mester nyelt egyet. - ...egy korty vizet és... még egy szívességet. Ha megtennéd...

- Jól van - Osha Meerához fordult. - Vidd el a fiúkat!

Jojen és Meera közrefogták és elvezették Rickont. Hodor követte őket. Az alacsony ágak Bran arcába csaptak, ahogy utat törtek maguknak a fák között, a levelek letörölték a könnyeit. Osha néhány pillanat múlva csatlakozott hozzájuk az udvaron. Egy szót sem szólt Luwin mesterről.

- Hodornak Brannel kell maradnia, hogy a lába legyen - szögezte le a vad asszony. - Én magammal viszem Rickont.

- Mi Brannel megyünk - mondta Jojen Reed.

- Gondoltam, hogy ezt akarjátok - felelte Osha. - Azt hiszem, megpróbálkozom a Keleti Kapuval, és követem egy darabig a királyi utat.

- Mi a Vadászkapun át megyünk - mondta Meera.

- Hodor - mondta Hodor.

Először azonban megálltak a konyhánál. Osha talált néhány szelet megégett kenyeret, amelyet még meg lehetett enni, sőt még egy hideg sült csirkét is, amit kettészakított. Meera felfedezett egy korsó mézet és egy nagy zsák almát. Odakint elbúcsúztak. Rickon sírdogált, és Hodor lábába kapaszkodott, ám Osha ráhúzott egyet a lándzsa nyelével. Rickon ezután szótlanul követte. Borzaskutya utánuk somfordált. Az utolsó, amit Bran látott belőlük, az állat farka volt, amint eltűnik a csonka torony mögött.

A Vadászkaput lezáró csapórács olyan csúnyán elgörbült a forróságtól, hogy egy lábnál nem lehetett magasabbra húzni. Kénytelenek voltak egymás után átnyomakodni a karók alatt.

- Nemes atyátokhoz megyünk? - kérdezte Bran, miközben áthaladtak a felvonóhídon a falak között. - Zavarosrévbe?

Meera az öccsére pillantott választ várva.

- Az utunk észak felé vezet - jelentette ki Jojen.

A farkaserdő szélénél Bran megfordult a kosarában, hogy még egy utolsó pillantást vessen a várra, amely az életét jelentette. A szürke ég felé még mindig füstgomolyagok szálltak, de nem több mint amennyi amúgy is felszállna Deres kéményeiből egy hideg őszi délutánon. Néhány lőrés foltos volt a koromtól, a külső falon itt-ott látni lehetett egy repedést vagy egy hiányzó követ, de messziről mindez nem tűnt túl jelentősnek. A fal mögött a tornyok teteje ugyanolyan volt, mint évszázadok óta mindig, innét nehéz lett volna észrevenni, hogy a kastélyt feldúlták és felégették. *A kő erős* - mondta magában Bran -, *a fák gyökere mélyre hatol, és a föld alatt a Tél Királyai még mindig ott ülnek a trónjukon. Amíg ők megvannak, Deres is megmarad. Nem halt meg, csak megnyomorodott. Mint én* - gondolta Bran. *Hiszen én sem haltam meg.*

FÜGGELÉK

Az uralkodók és udvartartásuk

A Vastrónon ülő király

Joffrey Baratheon, első ezen a néven, tizenhárom éves, I. Robert Baratheon királynak és a Lannister-házból való Cersei királynénak legidősebb fia

anyja, Cersei királyné, Régenskirálynő és a Birodalom Védellemezője

húga, Myrcella hercegnő, kilencéves

fivére, Tommen herceg, nyolcéves, a Vastrón örököse

nagybátyjai, apai ágon

Stannis Baratheon, Sárkánykő ura, I. Stannis királynak nevezi magát

Renly Baratheon, Viharvég ura, I. Renly királynak nevezi magát

nagybátyjai, anyai ágon

Ser Jaime Lannister, a Királyölő, a Királyi Testőrség parancsnoka, fogoly Zúgóban

Tyrion Lannister, ideiglenesen a Király Segítője

Tyrion apródja, Podrick Payne

Tyrion őrei és rá felesküdt fegyveres kísérete:

Bronn, zsoldos, fekete a haja és a szíve is

Shagga, Dolf fia, a Kővarjak közül

Timett, Timett fia, a Megégetettek közül

Chella, Cheyk lánya, a Feketefülűek közül

Crawn, Calor fia, a Holdfivérek közül

Tyrion ágyasa, Shae, tábori szajha, tizennyolc éves

kistanácsa:

Pycelle nagymester

Lord Petyr Baelish, becenevén Kisujj, a pénzügyek irányítója

Lord Janos Slynt, Királyvár Városi Őrségének („aranyköpönyegesek”) parancsnoka

Varys, eunuch, gúnynevén a Pók, a besúgók mestere

Királyi Testőrsége:

Ser Jaime Lannister, gúnynevén a Királyölő, parancsnok, fogoly Zúgóban

Sandor Clegane, gúnynevén a Véreb

Ser Boros Blount

Ser Meryn Trant

Ser Vassszív Arys

Ser Preston, Zöldmező ura

Ser Mandon Moore

udvartartás és csatlósok:

Ser Ilyn Payne, Királyi ítéletvégrehajtó, hóhér

Vylarr, a Királyvárban állomásozó Lanmster házi testőrség („vörös köpönyegesek”) parancsnoka

Ser Lancel Lannister, korábban Robert király apródja, újdonsült lovag

Tyrek Lannister, korábban Robert király apródja

Ser Aron Santagar, fegyvermester

Ser Balon Swann, Lord Gulian Swann, Kősisak urának második fia

Lady Ermesande Hayford, karon ülő gyermek

Ser Dontos Lollard, gúnynevén a Vörös, iszákos férfi

Jalabhar Xho, száműzött herceg a Nyár Szigetekről
Holdfiú, udvari bolond
Lady Tanda Jókatlan
Lady Tanda idősebb leánya, Falyse
Lady Tanda fiatalabb leánya, Lollys harminchárom éves szűz
Lord Gyles Rosby
Ser Horas Redwyne és ikertestvére, Ser Hobber Redwyne, az Arbor urának fiai
Királyvár népe:
A Városi Őrség („Aranyköpönyegesek”)
Janos Slynt, Harrenhal ura, parancsnok
Slynt idősebb fia és örököse, Morros
Allar Deem, Slynt legfőbb altisztje
Ser Jacelyn Bywater, becenevén Vaskéz, a Folyókapu kapitánya
Hallyne, a Pyromanta, az Alkimista Céh egy bölcse
Chataya, egy drága bordélyház tulajdonosnője
Alayaya, Dancy, Marei, hárman a lányok közül
Tobho Mott, páncélkészítő mester
Salloreon, páncélkészítő mester
Vasgyomor, kovács
Lothar Brune, szabadlovas
Ser Osmund Feketeüst, rossz hírű kóbor lovag
Ser Osmund fivérei, Osfryd és Osney Feketeüst
Ezüstnyelvű Symon, dalnok
Joffrey király lobogóján a koronás Baratheon-szarvas látható, arany mezőben feketén és a Lannister oroszlán, karmazsinvörös mezőben arannyal, éppen egymással küzdenek.

A király a Keskeny-tengerről

Stannis Baratheon, első ezen a néven, Robert király idősebb fivére, korábban Sárkánykő ura, Lord Stefford Baratheonnak és az Estermont-házból származó Lady Cassanának másodszülött fia

felesége, Lady Selyse, a Florent-házból
egyetlen gyermekük, Shireen, tízéves kislány
nagybátyja és unokafivérei:

nagybátyja, Ser Lomas Estermont
unokafivére. Ser Andrew Estermont

udvartartás és csatlósok:

Cressen mester, gyógyító és tanító, öregember

Cressen ifjú utóda, Pylos mester

Barre septon

Ser Axell Florent, Sárkánykő várnagya és Selyse királyné nagybátyja

Foltosképű, féleszű udvari bolond

Lady Melisandre Asshaiból, Vörös Asszonyként emlegetik, R'hllor, a Lángoló Szív papnője

Ser Tengerjáró Davos, gúnynevéen a Hagymalovag, néha Rövidkezű, egykori csempész, a

Fekete Betha kapitánya

Ser Davos felesége, Marya, egy ács leánya

hét fiuk:

Dale, a *Lidérc kapitánya*

Allard, a *Lady Marya kapitánya*

Matthos, a *Fekete Betha* altisztje

Maric, a *Szélvész* evezőmestere

Devan, Stannis király apródja

Stannia, kilencéves fiú

Steffon, hatéves fiú

Bryen Farring, Stannis király apródja

zászlóhordozó urai és rá felesküdt fegyveres kísérete:

Ardrian Celtigar, a Karom-sziget ura, öreg ember

Monford Velaryon, a *Hullámok Ura* és *Hullámtörő* mestere

Duram Bar Emmon, Sziklaorom ura, tizennégy éves fiú

Kristályfok Guncer, Édesvíz-szoros ura

Ser Hubard Rambton

Salladhor Saan, Lys Szabad Városából, a Keskeny Tenger Hercegének nevezi magát

Morosh a Myri, zsoldos hajóskapitány

Stannis király a Fény Ura lángoló szívét választotta címeréül. A vörös szívet narancssárga lángok veszik körül fényes sárga alapon. A szív belsejében a fekete, koronás Baratheon-szarvas látható.

Az égikerti király

Renly Baratheon, első ezen a néven, Robert király fiatalabb fivére, korábban Viharvég ura, Lord Stefford Baratheonnak és az Estermont-házból származó Lady Cassanának harmadik fia újdonsült menyasszonya, Lady Margaery, a Tyrell-házból, tizenöt éves szűz

nagybátyja és unokafivérei:

nagybátyja, Ser Eldon Estermont

unokafivére, Ser Eldon fia, Ser Aemon Estermont, Ser Aemon fia, Ser Alyn Estermont

zászlóhordozó urai:

Mace Tyrell, Égikert ura és a Király Segítője

Randyll Tarly, Szarvhegy ura

Mathis Rowan, Aranyliget ura

Bryce Caron, a Határvidék ura

Shyra Errol, Szénavár úrnője

Vassszív Arwyn, Véntölgy úrnője

Alester Florent, Édesvíz Erőd ura

Lord Selwyn, Tarth ura, az Esthajnalcsillagként ismerik

Leyton Héttorony, Óváros Hangja, a Kikötő ura

Lord Steffon Varner

Szivárványőrsége:

Ser Loras Tyrell, a Viráglovag, parancsnok

Lord Bryce Caron, a Narancssárga

Ser Guyard Morrigen, a Zöld

Ser Parmen Crane, a Bíbor

Se Robar Royce, a Vörös

Ser Emmon Cuy, a Sárga

Tarthi Brienne, a Kék, ezenkívül a Szépségnek is nevezik, Lord Selwynnek, az Esthajnalcsillagnak a leánya

lovagai és rá felesküdt fegyveres kísérete:

Ser Cortnay Penrose, Viharvég várnagya

Ser Cortnay gyámfia, Edric Storm, Robert király fattyú fia a Florent-házból származó Lady Delenától

Ser Donnel Swann, Kősisak örököse

Ser Jon Fossoway, a zöld almás Fossoway-ek közül

Ser Bryan Fossoway, Ser Tanton Fossoway és Ser Edwyd Fossoway, a piros almás Fossowayek közül

Ser Colen, Zöldtóból

Ser Mark Mullendore

Vörös Ronnet, a Griff-szikla Lovagja

háza népe:

Jurne mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Renly király lobogója a viharvégi Baratheon-ház koronás szarvasa, arany mezőben fekete színben, ugyanaz a lobogó, amelyet a fivére, Robert király is használt.

Észak királya

Robb Stark, Deres ura és Észak királya, Eddard Starknak, Deres urának és a Tully-házból származó Lady Catelynnek legidősebb fia, tizenöt éves

rémfarkasa, Szürke Szél

anyja, {Lady} Catelyn, a Tully-házból

testvérei:

Sansa hercegnő, tizenkét éves leány

Sansa rémfarkasa, Lady, a Darry-kastélyban végeztek vele

Arya hercegnő, tízéves leány

Arya rémfarkasa, Nymeria, egy évvel ezelőtt elüldözték

Brandon herceg, becenevén Bran, Deres és Észak örököse, nyolcéves fiú

Bran rémfarkasa, Nyár

Rickon herceg, négyéves fiú

Rickon rémfarkasa, Borzaskutya

féltestvére, Havas Jon, tizenöt éves fattyú, az Éjjeli Őrség tagja

Jon rémfarkasa, Szellem

nagybátyjai és nagynénjei:

{Brandon Stark}, Lord Eddard idősebb fivére, II. Aerys Targaryen király parancsára végeztek vele

Benjen Stark, Lord Eddard fiatalabb fivére, az Éjjeli Őrség tagja, eltűnt a Falon túl

Lysa Arryn, Lady Catelyn húga, {Lord Jon Arryn} özvegye, a sasfészek úrnője

Ser Edmure Tully, Lady Catelyn öccse, Zúgó örököse

Ser Brynden Tully, becenevén a Fekete Hal, Lady Catelyn nagybátyja

felesküldött fegyveres kísérei és bajtársai:

Theon Greyjoy, Lord Eddard gyámfia, Pyke és a Vas-szigetek örököse

Hallis Mollen, Deres őrségének parancsnoka

Jacks, Quent, Shadd, örök Mollen parancsnoksága alatt

Ser Wendel Manderly, Fehér-öböl urának másodszülött fia

Patrek Mallister, Tengersizem örököse

Dacey Mormont, Lady Maegh legidősebb leánya és a Medve-sziget örököse

Jon Umber, becenevén a Kishordó

Robin Flint, Ser Perwyn Frey, Lucas Blackwood

apródja, Olyvar Frey, tizennyolc éves

Zúgó háza népe:

Vyman mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Ser Desmond Grell, fegyvermester

Ser Robin Ryger, az őrség kapitánya

Utherydes Wayn, Zúgó intézője

Rímes Rymund, dalnok

Deres háza népe:

Luwin mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Ser Rodrik Cassel, fegyvermester

Ser Rodrik kislánya, Beth

Walder Frey, becenevén Nagy Walder, Lady Catelyn gyámfia, nyolcéves

Walder Frey, becenevén Kis Walder, Lady Catelyn gyámfia, szintén nyolcéves
Chayle septon, a kastély szentélyének és könyvtárának vezetője
Joseth, lovászmester
Joseth ikerlányai, Bandy és Shira
Farlen, kutyaidomár
Palla, a kutyaketreceknél dolgozó szolgálóleány
Öreg Nan, mesemondó, egykor szoptatós dajka, már nagyon öreg
dédunokája, Hodor egyszerű lovászfű
Gage, szakács
Répa, konyhalány és kukta
Osha, a farkaserdőben foglyul ejtett vad asszony, a konyhán dolgozik
Mikken, kovács és páncélkészítő
Szénafej, Skittrick, Himlős Tym, Serpocak, örök
Calon, Tom, az örök gyermekei
zászlóhordozó urai és hadvezérei:
(Zúgóban Robb-bal)
Jon Umber, becenevén a Hordó
Rickard Karstark, Karhold ura
Galbart Glover, Erdőmélyből
Maege Mormont, a Medve-sziget úrnője
Ser Stevron Frey, Lord Walder Frey legidősebb fia és az Ikrek örököse
Ser Stevron legidősebb fia, Ser Ryman Frey
Ser Ryman fia, Fekete Walder Frey
Folyami Martin, Lord Walder Frey fattyú fia
(Roose Bolton seregével az Ikreknél)
Roose Bolton, a Rémvölgy ura, az északi sereg nagyobb részének parancsnoka
Robett Glover, Erdőmélyből
Walder Frey, az Átkelő ura
Ser Helman Tallhart, Torrhen mezejéről
Ser Aenys Frey
(Lord Tywin Lannister foglyai)
Lord Medger Cerwyn
Harrion Karstark, Lord Rickard egyetlen életben maradt fia
Ser Wylis Manderly, Fehér Öböl örököse
Ser Jared Frey, Ser Hosteen Frey, Ser Danwell Frey, és fattyú féltestvérük, Folyami Ronel
(emberei hadi szolgálatban vagy saját váraikban)
Lyman Darry, nyolcéves fiú
Shella Whent, Harrenhal úrnője, akit Lord Tywin Lannister megfosztott kastélyától
Jason Mallister, Tengersizem ura
Jonos Bracken, a Sziklasövény ura
Tytos Blackwood, Hollófa ura
Lord Caryl Vance
Ser Marq Piper
Ser Halmon Paege
zászlóhordozó urai és várnagyai északon:
Wyman Manderly, Fehér Öböl ura
Howland Reed, Zavaros révből, cölöplakó
Howland leánya, Meera, tizenöt éves leány
Howland fia, Jojen, tizenhárom éves fiú
Lady Donella Hornwood, özvegy és fiait sirató anya
Cley Cerwyn, Lord Medger örököse, tizennégy éves fiú

Leobald Tallhart, Ser Helman fiatalabb fivére, Torrhen mezejének várnagya
Leobald felesége, Berena a Hornwood-házból
Leobald fia, Brandon, tizennégy éves
Leobald fia. Beren, tízéves
Ser Helman fia, Benfred, Torrhen mezejének örököse
Ser Helman leánya, Eddara, kilencéves
Lady Sybelle, Robett Glover felesége, annak távollétében Erdőmély úrnője
Robett fia, Gawen, hároméves, Erdőmély örököse
Robett leánya, Erena, egyéves
Havas Larence, Lord Hornwood fattyú fia, tizenkét éves, Galbart Glover gyámfia
Hollóbegy Mors és Szajhavész Hother az Umber-házból, a Hordó nagybátyjai
Lady Lyessa Flint, Robin anyja
Ondrew Locke, Óvár ura, öreg ember
Észak királyának lobogója megegyezik azzal, amelyet már négyezer éve használnak: Deres Starkjainak jeges fehér mezőben futó szürke rémfarkasa.

A tengeren túli királynő

Daenerys Targaryen, más néven Viharbanszületett Daenerys, a Tűzjáró, Sárkányok Anyja, a dothrakik Khaleesije, első ezen a néven, II. Aerys Targaryen királynak és hűgának/feleségének, Rhaella királynénak egyetlen életben maradt gyermeke, tizennégy éves özvegy

újszülött sárkányai, Drogon, Viserion, Rhaegal

fivérei:

{Rhaegar}, Sárkánykő hercege és a Vastrónus örököse, Robert király végzett vele a Három Folyónál

Rhaegar leánya, {Rhaenys}, Dorne-i Eliától, akit Krályvár kifosztása során meggyilkoltak

Rhaegar fia, {Aegon}, Dorne-i Eliától, akit Királyvár kifosztása során meggyilkoltak

{Viserys}, Viserys királynak nevezi magát, harmadik ezen a néven, gúnynevén a Kolduskirály, Khal Drogo végzett vele Vaes Dothrakban

a férje, {Drogo}, a dothrakik *khalja*, belehalt elfertőződött sebeibe

{Rhaego}, Daenerys és Khal Drogo halvaszületett fia, akivel Mirri Maz Duur végzett az anyaméhben

Királynői Testőrsége:

Ser Jorah Mormont, száműzött lovag, egykor a Medve-sziget ura

Jhogo, *ko* és vérlovag, a korbács

Aggo, *ko* és vérlovag, az íj

Rakharo, *ko* és vérlovag, az arakh

szolgálóleányai:

Irri, dothraki leány

Jhiqui, dothraki leány

Doreah, lysi rabszolganő, korábban szajha

a három, akik sárkányokat keresnek:

Xaro Xhoan Daxos, kereskedőherceg Qarthból

Pyat Pree, boszorkánymester Qarthból

Quaithe, álarcos árnyékgyűjtő Asshaiból

Illyrio Mopatis, Pentos Szabad Városának tanácsosa, aki hozzáadta Daeneryst Khal Drogohoz és összeesküvést szőtt, hogy Viseryst visszahelyezze a Vastrónusra

A Targaryenek lobogója megegyezik Hódító Aegon lobogójával, aki meghódított hatot a Hét Királyság közül, megalapította a dinasztiát és legyőzött ellenségei kardjaiból elkészítette a Vastrónust: fekete alapon háromfejű vörös sárkány.

EGYÉB KISEBB-NAGYOBB HÁZAK

Az Arryn-ház

Az Arryn-ház nem állt egyik trónkövetelő oldalára sem a háború kitörésekor, és haderejét otthon tartotta a Sasfészek és Arryn Völgye védelmére. Az Arrynok címere égszínkék mezőben fehér hold és sólyom. Az Arrynok jelmondata: *Hatalmas, mint a becsület.*

Robert Arryn, a Sasfészek ura, a Völgy Védelmezője, Kelet Őrzője, nyolcéves, beteges kisfiú *anyja*, Lady Lysa, a Tully-házból, {Lord Jon Arrynnak} a Király korábbi Segítőjének harmadik felesége és özvegye, Catelyn Stark húga

háza népe:

Colemon mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Ser Marwyn Belmore, az Őrség kapitánya

Lord Nestor Royce, a Völgy főintézője

Lord Nestor fia, Ser Albar

Köves Mya, a szolgálatában álló fattyú leány, vér szerint Robert király leánya

Mord, kegyetlen foglár

Marillion, ifjú dalnok

zászlóhordozó urai, kérői és kísérete:

Lord Yohn Royce, más néven Bronz Yohn

Lord Yohn legidősebb fia, Ser Andar

Lord Yohn második fia, Ser Robar, aki Vörös Robarként Renly király Szivárványörségében szolgál

Lord Yohn legkisebb fia, {Ser Waymar}, az Éjjeli Őrség tagja, eltűnt a Falon túl

Lord Nestor Royce, Lord Yohn fivére, a Völgy főintézője

Lord Nestor fia és örököse, Ser Albar

Lord Nestor kánya, Myranda

Ser Lyn Corbray, Lady Lysa kérője

az apródja, Mychel Redfort,

Lady Anya Waynwood

Lady Anya legidősebb fia és örököse, Ser Morton, Lady Lysa kérője

Lady Anya második fia, Ser Donnel, a Kapu Lovagja

Eon Hunter, Hosszúj Vár ura, öregember, Lady Lysa kérője

A Florent-ház

Az Égikertre felesküdt Édesvíz Erődbeli Florentek a Tyelleket követve felsorakoztak Renly király mögé, ám a másik táborban is képviseltetik magukat, hiszen Stannis királynéja Florent, a nagybátyja pedig Sárkánykő várnagya. A Florent-ház címere virágkoszorúval övezett rókafej.

Alester Florent, Édesvíz ura,
felesége. Lady Melara, a Crane-házból
gyermekük:

Alekyne, Édesvíz örököse
Melessa, Lord Randyl Tarly felesége
Rhea, Lord Leyton Héttorony felesége

testvérei:

Ser Axell, Sárkánykő várnagya
{Ser Ryam}, belehalt egy lovas balesetbe
Ser Ryam leánya, Selyse királyné, Stannis király felesége
Ser Ryam legidősebb fia és örököse, Ser Imry
Ser Ryam második fia, Ser Erren
Ser Colin

Colin leánya, Delena, Ser Hosman Norcross felesége
Delena fia, Viharos Edric, Robert király fattyú fia
Delena fia, Alester Norcross
Delena fia, Renly Norcross
Colin fia, Omer mester, Véntölgy szolgálatában
Colin fia, Merrell, apród az Arborban
nővére, Rylene, Ser Rycherd Crane felesége

A Frey-ház

A gazdag, népes és erős Frey-ház a Tullyk zászlóhordozója, kardjukat Zúgó szolgálatára ajánlották, ám nem mindig törték magukat, hogy e kötelességüket teljesítsék. Amikor Robert Baratheon összecsapott Rhaegar Targaryennel a Három Folyó mellett, a Feryek csak a csata után érkeztek meg, és Lord Hoster Tully azóta úgy emlegeti Lord Waldert, hogy az „Elkésett Lord Frey”. Lord Fey csak azután volt hajlandó támogatni Észak királyának ügyét, hogy Robb Stark eljegyzési fogadalmat tett, megígérve, hogy a háború végeztével feleségül veszi valamelyik leányát vagy leányunokáját. Lord Walder kilencvenegy névnapot ért meg, de nem sokkal ezelőtt vette el nyolcadik feleségét, egy nála hetven évvel fiatalabb lányt. Azt tartják róla, hogy ő az egyetlen lord a Hét Királyságban, aki képes lenne felállítani egy hadsereget a nadrágjából.

Walder Frey, az Átkelő ura

gyermekai első feleségétől, {a Royce-házból származó Lady Perrától}:

Ser Stevron, az Ikrek örököse

Ser Stevron első felesége, {Corenna Swann, betegségben hunyt el}

Stevron legidősebb fia, Ser Ryman

Ryman fia, Edwyn, Janyce Hunter férje

Edwyn leánya, Walda, nyolcéves

Ryman fia, Walder, becenevén Fekete Walder

Ryman fia, Petyr, becenevén Kiütéses Petyr

Petyr felesége, Mylenda Caron

Petyr leánya, Perra, ötéves

Ser Stevron második felesége, {Jeyne Lydden, belehalt egy lovas balesetbe}

Stevron fia, Aegon, Csengettyű becenevű féleszű

Stevron leánya, {Maegelle, belehalt a szülésbe}

Maegelle férje, Ser Dafyn Vance

Maegelle leánya, Marianne, hajadon

Maegelle fia, Walder Vance, apród

Maegelle fia, Patrek Vance

Ser Stevron harmadik felesége, {Marsella Waynwood, belehalt a szülésbe}

Stevron fia, Walton, felesége Deana Hardyng

Walton fia, Steffon, becenevén a Kedves

Walton leánya, Walda, becenevén Szép Walda

Walton fia, Bryan, apród

Ser Emmon, felesége, a Lannister-házból származó Genna

Emmon fia, Ser Cleos, felesége, Jeyne Darry

Cleos fia, Tywin, tizenegy éves apród

Cleos fia, Willem, apród Ashemarkban

Emmon fia, Ser Lyonel, felesége, Melesa Crakehall

Emmon fia, Tion, apród, fogoly Zúgóban

Emmon fia, Walder, becenevén Vörös Walder, apród Kaszter-hegyben

Ser Aenys, felesége {Tyana Wylde, belehalt a szülésbe}

Aenys fia, Vérbenszületett Aegon, számkivetett

Aenys fia, Rhaegar, felesége Jeyne Beesbury

Rhaegar fia, Robert, tizenhárom éves

Rhaegar leánya, Walda, tízéves, becenevén Fehér Walda
Rhaegar fia, Jonos, nyolcéves
 Perriane, férje, Ser Leslyn Haigh
Perriane fia, Ser Harys Haigh
Harys fia, Walder Haigh, négyéves
Perriane fia, Ser Donnel Haigh
Perriane fia, Alyn Haigh, apród
*gyermekai második feleségétől, {a Swann-házból származó Lady Cyrennától}:
 legidősebb fiuk*, Ser Jared, felesége {Alys Frey}
Jared fia, Ser Tytos, felesége Zoe Blانيتree
Tytos leánya, Zia, tizennégy éves hajadon
Tytos fia, Zachery, tizenkét éves, az Óvárosi szentélyben tanul
Jared leánya, Kyra, férje, Ser Garse Goodbrook
Kyra fia, Walder Goodbrook, kilencéves
Kyra leánya, Jeyne Goodbrook, hatéves
 Luceon septon, Baelor királyvári Nagy Szentélyében szolgál
*gyermekai harmadik feleségétől, {a Crakehall-házból származó Lady Amareitől}:
 legidősebb fiuk*, Ser Hosteen, felesége Bellena Hawick
Hosteen fia, Ser Arwood, felesége Ryella Royce
Arwood leánya, Ryella, ötéves
Arwood ikerfiai, Androw és Alyn, háromévesek
 Lady Lythene, férje Lord Lucias Vypren
Lythene leánya, Elyana, férje Ser Jon Wylde
Elyana fia, Rickard Wylde, négyéves
Lythene fia, Ser Damon Vypren
 Symond, férje Braavosi Betharios
Symond fia, Alesander, dalnok
Symond leánya, Alyx, tizenhét éves hajadon
Symond fia, Bradamar, tízéves, Braavoson nevelkedik Oto Tendyris, egy városi kereskedő
 gyámfiaként
 Ser Danwell, felsége Wynafrei Whent
 {számos halvaszületett gyermek és vetélés}
 Merrett, felesége Mariya Darry
Merrett leánya, Amerei, becenevén Ami, tizenhat éves özvegy, férje {Kékági Ser Pate}
Merrett leánya, Walda, gúnynevén Kövér Walda, tizenöt éves
Merrett leánya, Marissa, tizenhárom éves
Merrett fia, Walder, becenevén Kis Walder, nyolcéves, Deresben nevelkedik Lady Catelyn
 Stark gyámfiaként
 {Ser Geremy, vízbefúlt}, felesége Carolei Waynwood
Geremy fia, Sandor, tizenkét éves, Ser Donnel Waynwood apródja
Geremy leánya, Cynthea, kilencéves, Lady Anya Waynwood gyámleánya
 Ser Raymund, felesége Beony Beesbury
Raymund fia, Robert, tizenhat éves, az óvárosi Fellegvár növendéke
Raymund fia, Malwyn, tizenöt éves, egy lysi alkimista tanonca
Raymund ikerleányai, Serra és Sarra, tizennégy éves hajadonok
Raymund leánya, Cersei, hatéves, becenevén Méhecske
*gyermekai negyedik feleségétől {a Blackwood-házból származó Lady Alyssától}:
 legidősebb fiuk*, Lothar, gúnynevén Sánta Lothar, felesége Leonella Lefford
Lothar leánya, Tysane, hétéves
Lothar leánya, Walda, négyéves
Lothar leánya, Emberlei, kétéves

Ser Jammos, felesége Sallet Paeg
Jammos fia, Walder, becenevén Nagy Walder, nyolcéves, Deresben nevelkedik Lady Catelyn Stark gyámfiaként
Jammos ikerfiai, Dickon és Mathis, ötévesek
Ser Whalen, felesége Sylwa Paeg
Whalen fia, Hoster, tizenkét éves, Ser Damon Paeg apródja
Whalen leánya, Merianne, becenevén Vidám, tizenegy éves
Lady Morya, férje Ser Flement Brax
Morya fia, Robert Brax, kilencéves, Kaszter-hegyben nevelkedik apródként
Morya fia, Walder Brax, hatéves
Morya fia, Jon Brax, hároméves
Tyta, becenevén Tyta a Szűz, huszonkilenc éves hajadon
gyermekai ötödik felelségétől, {a Whent-házból származó Lady Saryától}:
nincsenek utódok
gyermekai hatodik felelségétől, {a Rosby-házból származó Lady Bethanytól}:
legidősebb fiuk. Ser Perwyn,
Ser Benfrey, felesége Jyanna Frey, az unokatestvére
Benfrey leánya, Della, becenevén Süket Della, hároméves
Benfrey fia, Osmund, két éves
Willamen mester, Hosszúj Vár szolgálatában
Olyvar, apród Robb Stark szolgálatában
Roslin, tizenhat éves hajadon
gyermekai hetedik felelségétől, {a Farring-házból származó Lady Annarától}:
Arwyn, tizennégy éves hajadon
legidősebb fiuk, Wendel, tizenhárom éves, Tengersizben nevelkedik apródként
Colmar, a Hitnek ígérték, tizenegy éves
Waltyr, becenevén Tyr, tízéves
Elmar, Arya Stark jegyese, kilencéves
Shirei, hatéves leány
gyermekai nyolcadik felelségétől, az Erenford-házból származó Ladyjoeyuse-tól:
még nincsenek utódok
Lord Walder gyermekai különböző anyáktól:
Folyami Walder, gúnynevén Fattyú Walder
Fattyú Walder fia, Folyami Ser Aemon
Fattyú Walder leánya, Folyami Walda
Melwys mester, Rosby szolgálatában Folyami Jeyne, Folyami Martyn, Folyami Ryger, Folyami Ronel, Folyami Mellara, és mások.

A Greyjoy-ház

Balon Greyjoy, a Vas-szigetek ura korábban felkelést vezetett a Vastrónus ellen, amelyet Robert király és Lord Eddard Stark levertek. Bár fia, a Deresben nevelkedett Theon, Robb Stark támogatója és egyik legközelebbi bajtársa, Lord Balon nem csatlakozott a déli folyóvidékre vonuló északiakhoz.

A Greyjoyok címere fekete mezőben arany kraken. Jelmondatuk: *Mi nem vetünk.*

Balon Greyjoy, a Vas-szigetek ura, a Só és a Szikla királya, a Tengeri Szél Fia, Pyke Kaszás Ura, a Nagy Kraken kapitánya

felesége, Lady Alannys, a Harlaw-házból

gyermekeik:

legidősebb fiuk, {Rodrik}, elesett Tengersizemnél a Greyjoy-felkelés alatt

második fiuk, {Maron}, elesett Pyke falain a Greyjoy-felkelés alatt

a lányuk, Asha, a *Fekete Szél* kapitánya

Theon, Lord Eddard Stark nevelt fia Deresben

fivérei:

Euron, becenevén Varjúszem, a Csend kapitánya, törvényt kívüli, kalóz és rabló

Victarion, a Vasflotta kapitánya

Aeron, becenevén Hínárhajú, a Vízbefúlt Isten papja

háza népe Pyke-on:

Dagmer, becenevén Hasítottajkú, fegyvermester, a *Habnyelő* kapitánya

Wendamyrr mester, gyógyító és tanácsadó

Helya, a kastély felügyelője

Úrkikötő népe:

Sigrin, hajóács

zászlóhordozó urai:

Lord Botley, Úrkikötő ura

Lord Wynch, a Vaserdő ura

Lord Harlaw, Harlaw ura

Kóházi, Ó-Wykből

Dobos, Ó-Wykből

A Lannister-ház

A Kaszter-hegyi Lannisterek továbbra is Joffrey trónkövetelésének legfőbb támogatói. Címerük vörös mezőben arany oroszlán. A Lannisterek jelmondata: *Hald üvöltésem!*

Tywin Lannister, Kaszter-hegy ura, Nyugat Őrzője, Lannisport Pajzsa, a Király Segítője, a Harrenhalban állomásozó Lannister sereg parancsnoka

felesége, {Lady Joanna}, unokatestvére, behalt a szülésbe
gyermekük:

Ser Jaime, gúnynevén a Királyölő, Kelet Őrzője és a Királyi Testőrség parancsnoka, Cersei királyné ikertestvére

Cersei királyné, Robert király özvegye, Jaime ikertestvére, Régenskiralyno és a Birodalom Védelmezője

Tyrion, gúnynevén az Ördögfióka, törpe
testvérei:

legidősebb fivére, Ser Kevan

Ser Kevan felesége, Dorna, a Swyft-házból

Lady Dorna apja, Ser Harys Swyft

gyermekük:

Ser Lancel, korábban Robert király apródja, annak halála után ütötték lovaggá

Willem, Martyn ikertestvére, apród, fogságba esett a Suttogó Erdőben

Martyn, Willem ikertestvére, apród

Janei, kétéves kisleány

a húga, Genna, Ser Emon Frey felesége

Genna fia, Ser Cleos Frey, fogságba esett a Suttogó Erdőben

Genna fia, Tion Frey, apród, fogságba esett a Suttogó Erdőben

második fivére, {Ser Tygett}, meghalt himlőben

Tygett özvegye, Darlessa, a Marbrand házból

Tygett fia, Tyrek, a király apródja

legkisebb fivére, {Gerion}, a tengerbe veszett

Gerion fattyú leánya, Joy, tizenegy éves

az unokatestvére, Ser Stafford Lannister, a néhai Lady Joanna fivére

Ser Stafford leányai, Cerenna és Myrielle

Ser Stafford fia, Ser Daven

zászlóhordozó urai, kapitányai és hadvezérei:

Ser Addam Marbrand, Ashemark örököse, Lord Tywin felderítőinek és előőrsének parancsnoka

Ser Gregor Clegane, a Lovagló Hegy

Polliver, Chiswyck, Nyájas Raff, Dunsen és a Csiklandozó, a szolgálatában álló katonák

Lord Leo Lefford

Ser Amory Lorch, az ellátmányozó csapatok kapitánya

Lewys Lydden, a Mélyodú ura

Gawen Westerling, a Szirt ura, fogságba esett a Suttogó Erdőben és Tengersizembe vitték

Ser Robert Brax, és a fivére, Ser Flement Brax

Ser Forley Prester, az Aranyfögből

Vargo Hoat, Qohor Szabad Városából, a Bátor Bajtársak nevű zsoldoscsapat kapitánya

Creylen mester, a tanácsadója.

A Martell-ház

Dorne volt az utolsó a Hét Királyság közül, amely hűséget esküdött a Vastrónusnak. Dorne népét a vér, szokásaik és történelmük egyaránt megkülönbözteti a többi királyságtól. Amikor kitört az örökösödési háború, Dorne hercege nem hallatta a szavát, és nem vett részt benne.

A Martellek lobogója vörös napot átdöfő arany lándzsa.

Doran Nymeros Martell, Napföld ura, Dorne hercege

felesége, Mellario, Norvos Szabad Városából

gyermekük:

legidősebb leányuk, Arianne hercegnő, Napföld örököse

idősebb fiuk, Quentyn herceg

fiatalabb fiuk, Trystane herceg

testvérei:

nővére, {Elia hercegnő}, Rhaegar Targaryen felesége, akit Királyvár kifosztása során meggyilkoltak

Elia leánya, {Rhaenys hercegnő}, kislány, akit Királyvár kifosztása során meggyilkoltak

Elia fia, {Aegon herceg}, csecsemő, akit Királyvár kifosztása során meggyilkoltak

fivére, Oberyn herceg, a Vörös Vipera

háza népe:

Areo Hotah, norvosi zsoldos, az őrség kapitánya

Caleotte mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

zászlóhordozó urai:

Edric Dayne, Csillagvölgy ura

A Napföldre felesküdt legfontosabb házak: Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Wasfa, Wyl, Fowler és Dayne.

A Tyrell-ház

Lord Tyrell, Égikert ura Renly király mellé állt, miután Renly feleségül vette a leányát, Margaeryt, és felsorakoztatta legfontosabb vazallusait Renly ügye mögé. A Tyrellek címere arany rózsza füzöld mezőben. Jelmondatuk: *Erőssé növünk.*

Mace Tyrell, Égikert ura, Dél Őrzője, a Határvidék Védelmezője, a Folyóvidék Főbírája és a Király Segítője

felesége, Lady Aleria, az óvárosi Héttorony házból

gyermekük:

legidősebb fiuk, Willas, Égikert örököse

második fiuk, Ser Garlan, becenevén a Vitéz

legkisebb fiuk, Ser Loras, a Viráglovag, a Szivárványország parancsnoka

leányuk, Margaery, tizenöt éves, a közelmúltban vette el Renly Baratheon

özvegy édesanyja, Lady Olenna a Redwyne-házból, becenevén a Töviskirálynő

leánytestvérei:

Mina, Paxter Redwyne-nak, az Arbor urának felesége

gyermekük:

Ser Horas Redwyne, Hobber ikertestvére, gúnynevén Horpasz

Ser Hobber Redwyne, Horas ikertestvére, gúnynevén Kókler

Desmera Redwyne, tizenhat éves hajadon

Janna, Ser Jon Fossoway felesége

nagybátyjai:

Garth, becenevén a Kövér, Égikert udvarnagya

Garth fattyú fia, Virágos Garse és Garrett

Ser Moryn, Óváros Városi Őrségének parancsnoka

Gormon mester, a Fellegvár tudósa

háza népe:

Lomys mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Igon Vyrwel, őrkapitány

Ser Vortimer Crane, fegyvermester

Zsírsegg, bolond és tréfamester, rettentő kövér

Az Éjjeli Őrség tagjai

Az Éjjeli Őrség feladata a birodalom védelme. Esküjük tiltja, hogy részt vegyenek a beháborúkban és trónviszályokban. Felkelések esetén, a hagyományok szerint, minden királyt tiszteletben tartanak, de egynek sem engedelmeskednek.

Tagjai a Fekete Várban

Jeor Mormont, az Éjjeli Őrség parancsnoka, becenevén a Vén Medve intézője és apródja, Havas Jon, Deres fattya, gúnynevén Havas uraság

Jon fehér rémfarkasa, Szellem

Aemon (Targaryen) mester, tanácsadó és gyógyító

Samwell Tarly és Clydas, intézői

Benjen Stark, Első Felderítő, eltűnt a Falon túl

Erdős Thoren, magas rangú felderítő

Jarmen Buckwell, magas rangú felderítő

Ser Ottyn Wythers, Ser Aladale Wynch, Grenn, Pypar, Matthar, Elron, Pacsirta a Nővérekről, felderítők

Othell Yarwyck, Első Építő

Halder, Albett, építők

Bowen Marsh, főintéző

Chett, intéző és kutyaaidomár

Eddison Tollett, becenevén Bánatos Edd, savanyú kedvű apród

Celladar septon, iszákos pap

Ser Andrew Tarth, fegyvermester

a Fekete Vár testvérei:

Donal Noye, páncélkészítő és kovács, félkarú

Háromujjú Hobb, szakács

Jeren, Rast, Cugen, még mindig kiképzés alatt álló újoncok

Conwy, Gueren, „kóbor varjak”, toborzók, akik árvákat és bűnözőket gyűjtenek a Falra

Yoren, rangidős „kóbor varjú”

Praed, Faragó Jack, Woth, Reysen, Qyle, a Fal felé tartó újoncok

Koss, Gerren, Dobber, Kurz, Maró, Rorge, Jaqen H'ghar, a Fal felé tartó bűnözők

Zöldkezű Lommy, Gendry, Tarber, Meleg Pite, Arry, a Fal felé tartó árvák

Tagjai a Keleti Őrségben a Tenger Mellett

Cotter Pyke, parancsnok, Keleti Őrség

Ser Alliser Thorne, fegyvermester

A Keleti Őrség testvérei:

Dareon, intéző és dalnok

Tagjai az Árnyéktoronyban

Ser Denys Mallister, parancsnok, Árnyéktorony

Qhorin, becenevén a Félkezű, magas rangú felderítő

Dalbridge, idősebb apród és magas rangú felderítő

Ebben, Kőkígyó, felderítők

Köszönetnyilvánítás

Még több részlet, még több ördög.

Néhányan az angyalok közül, akik ezúttal a segítségemre voltak elűzésükben: Walter Jon Williams, Sage Walker, Melinda Snodgrass és Carl Keim.

Szintén köszönet illeti türelmes szerkesztőimet és kiadóimat: Anne Groellt, Nita Taublibet, Joy Chamberlaint, Jane Johnstont és Malcolm Edwardsot.

Végül pedig lovagi tiszteletadással tartozom Pamsnek a Varázskávéért, amely felépítette a Hét Királyságot.